

Markku Särelä

pastori, teol. tri h.c.

"Rauha Teille!"

Saarnakirja

osa 2

Laskiaissunnuntaista helluntaihin

Kansi: Kimmo Pälikkö

Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Rajakatu 7, 15100 LAHTI

www.luterilainen.com

2008

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko ©

ISBN 978-951-9318-38-7 (sid.)

ISBN 978-951-9318-41-7 (PDF)

Painopaikka: Gummerus Kirjapaino Oy

SISÄLLYS

Lukijalle	9
Rakkaus	
Laskiaissunnuntaina. 1 Kor. 13	11
Kolme kysymystä Kristuksesta	
Laskiaissunnuntaina Jes. 52:13–15	18
Korkeimman suoja	
1. paastonajan sunnuntaina Ps. 91	23
Kestä kiusauksissa	
1. paastonajan sunnuntaina Matt. 4:1–11	28
Kuuntele Jumalan sanaa parannuksen hengessä	
1. paastonajan sunnuntaina Matt. 16:21–23	34
”Tälle kalliolle minä rakennan seura- kuntani, ja helvetin portit eivät sitä voita”	
1. paastonajan sunnuntaina Matt. 16:18	39
Jeesus auttaa kiusauksissa	
1. paastonajan sunnuntaina Hebr. 4:14–16	49
Kestä kiusausten puserruksessa	
1. paastonajan sunnuntaina Jaak. 1:12–16	54
Missä olemme	
1. paastonajan sunnuntaina Hebr. 12:22,24.	61
Olemme ihmeellisessä seurassa	
1. paastonajan sunnuntaina Hebr. 12:22–25	66
Uskon voitto koettelemuksissa	
2. paastonajan sunnuntaina Matt. 15:21–28	73
Onko sinun Vapahtajasi ristiinnaulittu	
2. paastonajan sunnuntaina Matt. 16:21–23	77
Unohtunut ilon aihe?	
2. paastonajan sunnuntaina Jaak. 1:2–4	80
Jumalan kansa käy uskon taistelua	
2. paastonajan sunnuntaina 2 Moos. 14:13–22	82

Miten pääsemme perille taivaaseen

2. paastonajan sunnuntaina	2 Moos. 14:13–22	89

”Vetäytykää pois heistä!”

3. paastonajan sunnuntaina	Room. 16:17–20	96

Saavutamme uskon päämäärän parannuksen tiellä

3. paastonajan sunnuntaina	Ilm. 3:14–22	102

Veisatkaamme voiton virttä

3. paastonajan sunnuntaina	Ilm. 15:2–4	107

Olemme vapautetut saatanan syytöksistä

3. paastonajan sunnuntaina	Sak. 3:1–5	112

Mikä on tärkeintä?

4. paastonajan sunnuntaina	Joh. 6:24–36	118

Kuljemme voittosaatossa

4. paastonajan sunnuntaina	2 Kor. 12:14–17	123

Millainen usko säilyttää meidät

Kristuksessa

5. paastonajan sunnuntaina	Joh. 8:56–58	127

Kristus teki rauhan

5. paastonajan sunnuntaina	Ef. 2:12–16	129

Sieluja voittava seurakunta

5. paastonajan sunnuntaina	Ilm. 3:7–13	135

Ketkä ovat Jeesuksen opetuslapsia

5. paastonajan sunnuntaina	Joh. 8:31–45	141

Pysytään Sanassa

5. paastonajan sunnuntaina	Joh. 8:31–32	146

Uskollisuus uskonpuhdistukselle

5. paastonajan sunnuntaina	Joh. 8:31–32	152

Merkki Herralta

Marian päivänä	Jes. 7:9–14	156

Miten ymmärrämme Israelin

Roomalaiskirjeen lukujen 9–11 valossa

Marianpäivänä	Room. 9:6	161

Herra, opeta meitä veisaamaan armolapsen kiitosvirttä		
Marianpäivänä	Luuk. 1:46–55	171
Keitä olivat Jeesuksen veljet ja sisaret		
Pieni lisätutkistelu Marian päivälle		176
Jeesus Kristus on Herra		
Palmusunnuntaina	Fil. 2:5–11	179
Herran liitto kestää		
Palmusunnuntaina	Ps. 111	184
Marian ainutkertainen uhraus kannustaa uhraamaan		
Palmusunnuntaina	Joh. 12:1–8	189
Jeesuksen kärsimys on tuonut lohdutuksen		
Kärsimysviikon maanantaina	Matt. 26:36–41	194
Jeesuksen haavat		
Kärsimysviikon tiistaina	Jes. 53:5	198
Kolmekymmentä hopearahaa		
Kärsimysviikon keskiviikkona	Matt. 27:1–10 ...	202
Herran pyhä ehtoollinen		
Kiirastorstaina	Luuk. 22:19–20	205
Jeesus puhdistaa		
Kiirastorstaina	Joh. 13:1–15 ...	213
"Jeesuksen ristin ääressä"		
Pitkänäperjantaina	Joh. 19:25–30 ...	216
Peljästyksestä uskoon		
Pitkänäperjantaina	Matt. 27:51–54	221
Kovat koettelemukset		
Pitkänäperjantaina	1 Moos. 22:1–19	224
Jeesus lepäsi haudassa		
Pääsiäislauantaina	Joh. 19:38–42 ...	230
Kohdan Job 19:21–27, käänös ja merkitys		
Pääsiäisaamuna		233

**Kristuksen ylösnousemus ja
yleinen vanhurskauttaminen**

Pääsiäisaamuna	Room. 5:18–19	236
Tämä on Herran päivä		
Ensimmäisenä pääsiäispäivänä	Ps. 118:14–24	239
"Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi"		
Ensimmäisenä pääsiäispäivänä	Ps. 118:14–24	244
Toivon sana toivottomille		
Ensimmäisenä pääsiäispäivänä	Ps. 118:15–24	251
Kristuksella oli valta antaa henkensä ja ottaa se jälleen		
Ensimmäisenä pääsiäispäivänä	Joh. 10:17–18	260
Jeesuksen ylösnousemus – suuri voitto meille		
Ensimmäisenä pääsiäispäivänä	1 Kor. 15:53–57	265
Viettkäämme juhlaa		
Ensimmäisenä pääsiäispäivänä	1 Kor. 5:7–8	271
Armonvälineiden vaikutus ja Kristuksen ylösnousemus		
Ensimmäisenä pääsiäispäivänä	1 Kor. 15:13–18	275
Järjen perusteista Sanan varaan autuuttavan uskon pohjalle		
Ensimmäisenä pääsiäispäivänä	Joh. 20:1–20	279
Pääsiäinen on riemullinen juhla		
Ensimmäisenä pääsiäispäivänä	1 Kor. 15:53–58	284
Kristuksen ylösnousemuksen ihana merkitys		
Ensimmäisenä pääsiäispäivänä	Ef. 1:15–23 ...	291
Jumalan pyhien kirkkaus		
Ensimmäisenä pääsiäispäivänä	Ef. 1:15–23	296
Jeesuksen tyhjällä haudalla		
Ensimmäisenä pääsiäispäivänä	Matt. 28:1–10	301
Palatkaamme Herran tykö		
Ensimmäisenä pääsiäispäivänä	Hoos. 6:1–3	308

Kun silmät avautuvat...

Toisena pääsiäispäivänä Luuk. 24:14–35 313

Kristus on kuollut kaikkien edestä

Toisena pääsiäispäivänä 2 Kor. 5:15–21 318

Sovituksen sana

Toisena pääsiäispäivänä 2 Kor. 5:15–21 323

Usko, joka antaa rauhan

1. sunnuntaina pääsiäisestä Joh. 20:19–31 327

Usko Ylösnousseeseen

1. sunnuntaina pääsiäisestä Joh. 20:19–31 333

Ordinaatiopuhe

1. sunnuntaina pääsiäisestä. Joh. 20:21–23 sekä Ef. 4:10–12 340

Virvoituksen ajat

1. sunnuntaina pääsiäisestä Apt. 3:18–20 346

Kalassa Jeesuksen kanssa

1. sunnuntaina pääsiäisestä Joh. 21:1–14 352

Apostoli Paavalin pääsiäissaarna

1. sunnuntaina pääsiäisestä Apt. 13:26–41 358

Erota laki ja evankeliumi oikein toisistaan

1. sunnuntaina pääsiäisestä Apt. 13:38–39 363

Et ole yksin

2. sunnuntaina pääsiäisestä 1 Piet. 5:1–4 370

Jeesuksen lampaat

2. sunnuntaina pääsiäisestä Joh. 10:4–5 376

Hyvä Paimen pitää huolen lampaistaan

2. sunnuntaina pääsiäisestä Hes. 34:11–16 379

Vielä vähän aikaa

3. sunnuntaina pääsiäisestä Joh. 16:16–22 384

Haluatko Jumalan lepoon

3. sunnuntaina pääsiäisestä Hebr. 4:9–16 390

**Jumalan kansalle on sapatinlepo
varmasti tuleva**

3. sunnuntaina pääsiäisestä Hebr. 4:9–16 395

Siinä on rakkaus		
4. sunnuntaina pääsiäisestä	1 Joh. 4:10–16	400
Pyhän Hengen persoona ja virka		
4. pääsiäisen jälkeisenä sunnuntaina	Joh. 16:7–15	406
Sielun jano sammuu armolähteellä		
4. sunnuntaina pääsiäisestä	Joh. 7:37–39	410
Anokaa Jeesuksen nimessä		
Rukoussunnuntaina	Joh. 16:23–33	415
Kuinka meidän tulee rukoilla		
Rukoussunnuntaina	Matt. 6:5–8	419
Kristus meidän edestämme		
– Kristus meissä		
Kristuksen taivaaseen astumisen päivänä	Room. 8:32	426
Kristuksen Kirkko elää ja toimii		
Kristuksen siunaavien käten alla		
Kristuksen taivaaseen astumisen päivänä	Luuk. 24:50–53	442
Puolustaja, totuuden Henki		
6. sunnuntaina pääsiäisestä	Joh. 15:26 – 16:4	448
Pyhän Hengen autuuttava virka		
Ensimmäisenä helluntaipäivänä	Ef. 2:17–22	451
Millaisia ovat Kristuksen omat		
Ensimmäisenä helluntaipäivänä	Joh. 14:22–31 ...	458
Pyhä Henki tuo meille Kristuksen		
Ensimmäisenä helluntaipäivänä	Joh. 14:15–21	464
”En minä jätä teitä orvoiksi, minä tulen teidän tykönnne”		
Ensimmäisenä helluntaipäivänä	Joh. 14:15–24	469
Liite: Minkälaista oli Koskenpään juhlilla? Liisa Bergqvistin muistelua		474
Pyhä Henki, Lohduttaja		
Toisena helluntaipäivänä. Vähä katekismus, III uskonkappale		475
Saarnatekstien raamatunkohdat		480

Lukijalle

Minulla on ilo toivottaa lukijoille Jumalan siunausta saarnakirjani toisella osalla. Pyydän sitä heille Jumalalta Jeesuksen nimessä.

Vaikka nykyaikana tällaisen kirjan lukijakunta tuskin tulee olemaan kovin suuri, olen ehtinyt saada sen verran palautetta ensimmäisen osan lukijoilta, että rohkenen jatkaa työtäni.

Tässä toisessa osassa on mukana joitakin kirjoituksia, jotka eivät ole varsinaisia saarnoja, mutta tarjonnevat lukijalle hartautta ja hyödyllistä tietoa.

Viime vuosisatojen aikana epäusko on hyökännyt voimakkaasti Raamatun kirjojen autenttisuutta vastaan. On kuitenkin pidettävä kiinni Raamatun omasta ilmoituksesta johdanto-opillisissakin asioissa, sikäli kuin Raamattu asiasta jotakin lausuu. Myös Vanhan liiton ja alkukirkon todistuksille on annettava niille kuuluva arvo. Jo pitkään on ollut tendenssi hyökätä eräiden Uuden testamentin kirjojen apostolisuutta vastaan. Kristillinen opetus ei voi johdonmukaisena onnistua ilman että julistajat tunnustavat Raamatun arvovaltaa ja rakentavat sen petämättömälle perustalle opetuksensa.

Matteuksen ja Johanneksen evankeliumit, Paavalin, Pietarin, Johanneksen, Jaakobin ja Juudan kirjeet sekä Johanneksen Ilmestys ovat apostolien kynästä. Markus oli Pietarin tulkki. Hänen evankeliumillaan on apostoli Pietarin arvovalta. Luukkaan evankeliumilla ja Apostolien teoilla on taas apostoli Paavalin arvovalta. Hebrealaiskirje on joko apostoli Paavalin kirjoittama (niin Gerhard) tai sillä on hänen arvovaltansa. Kaikilla Uuden testamentin kirjoilla on viimeksi jääneen apostolin, Johanneksen, arvovalta ja varhaisen kirkon todistus siitä, että ne kuuluvat Raamatun kaanoniin. Kun olemme uskossamme Vanhan ja Uuden testamentin perustuksella, olemme osa Kristuksen Kirkkoa, sitä Kirkkoa, joka on Pyhän Hengen luomus ja jonka Kristus johdattaa iankaikkiseen hääjuhlaan.

Pyydän suuresti kiittää kaikkia niitä, jotka ovat kirjoittaneet saarnoja nauhoilta tai muuten osallistuneet työhön kokoelman saamiseksi painokuntoon. Se on suuresti edistänyt asiaa ja helpottanut työtäni.

Sydämestäni rukoilen, että saarnat voisivat herättää ja vahvistaa uskoa sekä lisätä Jumalan sanan tuntemusta. Toivon myös, että ne saisivat synnyttää halua syventyä evankeliumin oppiin ja luterilaiseen tunnustukseen.

Monitahoisten eksytysten ja kiusausten vastapainoksi tarvitaan koko Jumalan sanan oppi. Niin on aina ollut, mutta tarve korostuu loppua kohden. Nyt ei ole kysymys vain joistakin uskon yksityiskohdista, joita joku voisi äkkiä ajatellen luulla vähämerkityksellisiksi, vaan nyt on kysymys aivan kaikesta, sekä kokonaisuudesta että samalla sen jokaisesta osasta. Taistelua käydään koko uskon rintamalla. Sitä ei ole aina tajuttu. Mutta juuri nyt se olisi tarpeen selkeästi tajuta, ja kristittyjen tulisi rientää koko Kristuksen asian taakse. "Emme voi mitään totuutta vastaan, vaan vain totuuden puolesta."

Oriveden Siitamassa 20.2.2008

tekijä

Rakkaus

Laskiaissunnuntaina. I vuosikerta. Epistolateksti.

"Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, olisin minä vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen. Ja vaikka minulla olisi profetoimisen lahja ja minä tietäisin kaikki salaisuudet ja kaiken tiedon, ja vaikka minulla olisi kaikki usko, niin että voisin vuoria siirtää, mutta minulla ei olisi rakkautta, en minä mitään olisi. Ja vaikka minä jakelisin kaiken omaisuuteni köyhäin ravinnoksi, ja vaikka antaisin ruumiini poltettavaksi, mutta minulla ei olisi rakkautta, ei se minua mitään hyödyttäisi. Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä; rakkaus ei kadehdi, ei kerskaa, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa; kaikki se peittää, kaikki se uskoo, kaikki se toivoo, kaikki se kärsii. Rakkaus ei koskaan häviä; mutta profetoiminen, se katoaa, ja kielillä puhuminen lakkaa, ja tieto katoaa. Sillä tietomme on vajavaista, ja profetoimisemme on vajavaista. Mutta kun tulee se, mikä täydellistä on, katoaa se, mikä on vajavaista. Kun minä olin lapsi, niin minä puhuin kuin lapsi, minulla oli lapsen mieli, ja minä ajattelin kuin lapsi; kun tulin mieheksi, hylkäsin minä sen, mikä lapsen on. Sillä nyt me näemme kuin kuvastimessa, arvoituksen tavoin, mutta silloin kasvoista kasvoihin; nyt minä tunnen vajavaisesti, mutta silloin minä olen tunteva täydellisesti, niin kuin minut itsenikin täydellisesti tunnetaan. Niin pysyvät nyt usko, toivo, rakkaus, nämä kolme; mutta suurin niistä on rakkaus." 1 Kor. 13.

Missä yhteydessä apostoli puhuu tekstissämme rakkaudesta

Tekstimme on eräs tunnetuimpia raamatunkohtia. Usein sitä käytetään hääpuheen tekstinä. Tämä kohta ei kuitenkaan puhu aviorakkaudesta, ei myöskään isänmaan rakkaudesta tai sukurakkaudesta, vaan rakkaudesta, joka ei koskaan – ei edes taivaassa – häviä. Taivaassa ei ole avioliittoa eikä isänmaata. Niin ollen siellä ei ole myöskään aviorakkautta eikä isänmaan rakkautta. Siellä emme tunne toisiamme

myöskään sukulaisuuden perusteella, vaan olemme kaikki yhtä perhetä Kristuksessa ja sisaria ja veljiä Herrassa.

Se rakkaus, josta apostoli puhuu tekstissämme, on Jumalan lain sisältö riippumatta siitä, missä elämänmuodossa ja millaisissa olosuhteissa ihminen elää. Sen sisältö on sama sekä täällä maan päällä että tulevassa elämässä taivaassa. Tekstissämme apostoli soveltaa sen erityisesti koskemaan pyhää saarnavirkkaa. Käsitämme tekstiämme paremmin, kun huomaamme, että juuri tässä yhteydessä apostoli Paavali puhuu tässä rakkaudesta.

Paavali kirjoitti kirjeensä korinttolaisille, joiden keskuudessa oli ilmennyt moninaisia ongelmia. Hän palauttaa heidät kirjeellään eksymysten teiltä terveelle Jumalan sanan pohjalle. Seurakuntaa vaivasi erityisesti puoluemieli, yhden ollessa Paavalin, yhden Pietarin ja yhden Apollon puolta, vaikka nämä kaikki olivat Kristuksen palvelijoita heidän hyväksensä. Kaikki he olivat samalla Kristuksen asialla ja julistivat samaa oppia ja uskoa. "Kaikki on teidän", sanoo apostoli (1 Kor. 3:21). Hän myös osoittaa, ettei ole olemassa muuta perustusta uskolle kuin Kristus. Sille jokaisen paimenen tulee rakentaa. Se, mikä rakennetaan inhimilliselle pohjalle, palaa koettelemusten ja tuomion tullessa. Se, mikä rakennetaan Kristukselle, kestää koettelemuksissa eikä tuhoudu.

Ensimmäisen korinttolaiskirjeen luvuissa 12–14, jonka keskeltä tekstimme on, apostoli opettaa, kuinka saarnavirassa tulee toimia. Paimenet ovat kaikki Jumalan antamia. He ovat erilaisilla lahjoilla varustettuja. Kaikkien heidän kutsumuksensa on rakentaa seurakuntaa, vaikka erilaisista lahjoista johtuen tehtävissä voi olla eroa.

Paavali sanoo juuri ennen tekstimme alkua: "Mutta te olette Kristuksen ruumis ja kukin osaltanne hänen jäseniänsä. Niinpä Jumala asetti seurakuntaan ensiksi muutamia apostoleiksi, toisia profeetoiksi, kolmansia opettajiksi, sitten hän antoi voimallisia tekoja, sitten armolahjoja parantaa tauteja, avustaa, hallita, puhua eri kielillä. Eivät suinkaan kaikki ole apostoleja? Eivät kaikki profeettoja? Eivät kaikki opettajia? Eiväthän kaikki tee voimallisia tekoja? Eihän kaikilla ole parantamisen armolahjoja? Eiväthän kaikki puhu kielillä? Eiväthän kaikki kykene niitä selittämään? Pyrkikää osallisiksi parhaimmista armolah-

joista. Ja vielä minä osoitan teille tien, verrattoman tien." Tämä tie on rakkaus.

Näissä luvuissa apostoli puhuu siis seurakunnan paimenista ja heidän erilaisista lahjoistaan. Hän asettaa heidät kaikki palvelemaan seurakuntaa. Heille hän puhuu rakkaudesta suurimpana armolahjana heidän viranhoidossaan. Paavali nimittää Roomalaiskirjeessä saarnavirkaa "armoksi" eli armolahjaksi (Room. 1:5; 12:6; 15:15).

Jumala ei ole kuitenkaan antanut paimenille eri siveyslakia kuin seurakunnan jäsenille, vaan sama siveyslaki ja sen mukainen rakkaus koskee sekä paimenia että koko seurakuntaa. Paimenten tulee olla hyviä esikuvia vaelluksessa seurakunnan jäsenille. Se ei merkitse sitä, että Jumalan lain sisältö olisi heille erilainen kuin muille. Kaikille on annettu sama siveyslaki, koska siveyslaki on kaikille sama. Siis se, mitä apostoli sanoo tässä yleisesti rakkaudesta, koskee kaikkia. Paimenten viranhoidon tulee nousta rakkaudesta. Se on apostolin tähtäyspiste.

Jumala vahvisti sanansa sitä seuranneilla merkeillä apostolisena aikana. Hän antoi erityislahjoja, jotka vähitellen jäivät tarpeettomina pois. Korintossa näitä lahjoja oli runsaasti. Paavali sanoo niitä apostolisiksi tunnusteiksi. Niiden esiintyminen Korintossa vahvisti Paavalin kuuluvan apostolien joukkoon. Ne olivat tulleet Paavalin mukana. Niitä tarvittiin siellä osoittamaan, että Paavali oli oikea apostoli. Sen eräät kielsivät. Paavali kirjoittaa: "En ole missään ollut noita isoisia apostoleja huonompi, vaikka en olekaan mitään. Onhan apostolin tunnusteot teidän keskuudessanne tehty kaikella kestävyydellä, tunnusmerkeillä ja ihmeillä ja voimateoilla." (2 Kor. 12:11–12.)

Eräät ylpeilivät saamistaan lahjoista ja asettuivat toisten virkaveljiensä yläpuolelle. Sellaista väärää henkeä ilmeni varsinkin niiden joukossa, jotka osasivat puhua kielillä. Lahjojen tarkoituksena oli seurakunnan rakentaminen. Paavali moitti niitä, jotka omahyväisesti rakensivat itseään ja ylpeilivät kielitaidostaan, vaikka olivat kutsutut tekemään työtä seurakunnan rakentamiseksi (1 Kor. 14:4). Kun he käyttivät kieltä, jota muut eivät ymmärtäneet, varsinkin kun lukivat hepreankielisiä Kirjoituksia, he tosin opettivat ja rakensivat itseään, mutta seurakunta ei siitä hyötynyt. Itsensä rakentaminen ja muiden sivuuttaminen seurakunnan yhteisessä tilaisuudessa oli ristiriidassa paimenen tehtävän kanssa. Se ei ollut rakkautta, vaan itsekkyyttä. Kaiken tuli sen

sijaan tapahtua rakkaudessa ja järjestyksessä seurakunnan parhaaksi, mikä taas merkitsi seurakunnalle paitsi rakentumista myös rauhaa, "sillä ei Jumala ole epäjärjestyksen, vaan rauhan Jumala" (1 Kor. 14:33).

Apostoli osoitti suurimmaksi armolahjaksi ja verrattomaksi tieksi rakkauden. Seurakunnan pastori tarvitsee toiminnassaan ja viranhoidossaan rakkautta Kristukseen ja sieluihin. Sitä Vapahtaja kysyi Pietarilta palauttaessaan hänelle apostolinviran. Itsekkyydellä ja omaa kunniaa etsien ei Kristuksen asiaa ajeta. Kun seurakunnan pastori on hyvä esikuva rakkaudessa, hänen opetuksensa ei jää kuulijoissa vaille vasta-kaikua eikä menetä uskottavuuttaan. Siinä meillä kaikilla saarnamiehillä on kasvamisen tarve.

Apostoli sanoo: "Vaikka minä puhuisin ihmisten ja enkelien kielillä, mutta minulla ei olisi rakkautta, olisin minä vain helisevä vaski tai kilisevä kulkunen." Toisin sanoen: Vaikka osaisin pitää seurakunnalle puheen millä kielellä tahansa, olkoon se ihmisten tai enkelien kieltä, turhaan siitä ylpeilisin. Kun ylpeilyyn ei ole mitään aihetta silloinkaan, kun pastori saarnaa ymmärrettävästi, taitavasti ja rakkaudessa, kuinka se voisi olla paikallaan silloin, kun kuulijat eivät ymmärrä puheesta mitään. Kun pastori sen sijaan suuntaa voimansa ja tarmonsä seurakunnan rakentamiseen, hän osoittaa rakkautta sieluihin.

Rakkaudella on sisältö

Helposti saatamme erehtyä ajattelemaan rakkaudesta oman sydämemme tunteitten ja ajatusten mukaan. Unohdamme, että rakkaudella on selkeä sisältö. Jos rakkaus käsitetään tunnepohjaisesti niin, että ihminen voi toteuttaa lihansa mielitekoja ja tunteita, on kysymyksessä itsekkyyys ja rakkaudettomuus. On suurta hengellistä pimeyttä puolustella esimerkiksi huorintekoa rakkaudella.

Vapahtaja antoi rakkaudelle seuraavan sisällön: "Jos joku rakastaa minua, niin hän pitää minun sanani, ja minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen tykönsä ja jäämme hänen tykönsä asumaan. Joka ei minua rakasta, se ei pidä minun sanojani; ja se sana, jonka te kuulette, ei ole minun, vaan Isän, joka on minut lähettänyt." (Joh. 14:23–24.) Hän myös sanoi: "Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyäni" (Joh. 14:15). Apostoli Paavali lausuu: "Älkää olko kenellekään mi-

tään velkaa, muuta kuin että toisianne rakastatte; sillä joka toistansa rakastaa, se on lain täyttänyt. Sillä nämä: 'Älä tee huorin, älä tapa, älä varasta, älä himoitse', ja mikä muu käsky tahansa, ne sisältyvät kaikki tähän sanaan: 'Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.' Rakkaus ei tee lähimmäiselle mitään pahaa. Sen tähden on rakkaus lain täyttämys." (Room. 13:8–10.) Rakkaus ei toimi vastoin Jumalan käskyjä, vaan noudattaa niitä.

Tekstimme sanoo: "Rakkaus ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa." Näin oikea rakkaus ei pane syrjään Jumalan sanan totuutta, sen oikeata oppia, vaan nimenomaan iloitsee yhdessä sen kanssa. Ihmisellä on eriskummallinen kyky asettaa oikeita asioita toistensa vastakohdiksi ja hylätä jokin Jumalan sanan totuus. Rakkaus ei niin tee.

Sydämen tulee siis motivoitua Jumalan sanan mukaan. Kaikki, mitä ihminen tekee vastoin Jumalan käskyjä – mielestään vaikka kuinka perustelluin ja rakastavin motiivein – on syntiä ja rakkaudettomuutta. Silloin ihminen ei rakasta lähimmäistään, vaan vihaa häntä. Jos ihminen ei rakasta Jumalaa yli kaiken, hänen lähimmäisenrakkautensaakaan ei ole oikeanlaatuista.

Tarvitsemme sellaisen sydämen ja mielen, jossa Jumalan käskyt ovat pyhiä, loukkaamattomia ja jossa sydämemme palaa intoa ja halua niiden mukaan rakastaa Jumalaa ja lähimmäistämme. Sellainen halu syttyy syntinsä tunnustavaan, armahdettuun, Jumalan armoon turvautuvaan sydämeen. Jeesuksen sana: "Hän rakasti paljon, koska hän oli saanut paljon anteeksi", sopii jokaiseen, joka uskossa palaa Kristuksen tykö vääriä teiltään.

Rakkaudella on kohde

Rakkaudella on aina kohteensa. Vaikka uskova olisi aivan yksin maailmassa, hänellä olisi sydämessään rakkaus Jumalaan, koska hän ei ole koskaan ilman Jumalaa. Seurakunnassa meitä on kuitenkin useita, maailmassa ihmisiä on paljon, ja kaikkiin heihin kohdistuu kristillinen rakkaus, jopa vihamiehiin. Rakkaudella ei ole puutetta kohteista.

Jumala on järjestänyt asiat siten, että rakkauden tulee kohdistua ennen muuta niihin, jotka ovat meitä lähellä. "Mutta jos joku ei pidä

huolta omaisistaan ja varsinkaan ei perhekuntalaisistaan, niin hän on kieltänyt uskon ja on uskotonta pahempi" (1 Tim. 5:8). "Sen tähden, kun meillä vielä aikaa on, tehkäämme hyvää kaikille, mutta varsinkin uskonveljille" (Gal. 6:10).

Seurakunnassa pasturin tehtävänä on uskollisesti hoitaa niitä sieluja, jotka on uskottu hänen hoidettavikseen. Samalla pastori yhdessä seurakunnan kanssa pyrkii rakkaudessa voittamaan Kristukselle tai vaan valtakuntaan myös niitä, jotka ovat ulkopuolella.

Se, että rakkaus ensisijaisesti kohdistuu lähellä oleviin, kuten omaisiin ja uskonveljiin, johtuu käsillä olevasta tarpeesta. Muilla, jotka ovat etäämpänä, voi olla lähellään toisia, jotka voivat heitä auttaa. Auttavan käden pitää tietysti ulottua tarvittaessa mahdollisuuksien mukaan myös kauas, kuten me kaikki ymmärrämme.

Sellainen asenne, että hyvä tarkoitus pyhittäisi keinot, ei ole kristillinen eikä rakkauden mukainen. Vaikka Jumala voi kääntää pahankin palvelemaan omia tarkoituksperiään, hän ei hoida sieluja valheella, vaan aina totuudella.

Rakkaudella on ihmeelliset ominaisuudet

Apostoli luettelee rakkauden ominaisuuksia: "Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä; rakkaus ei kadehdi, ei kerskaa, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa; kaikki se peittää, kaikki se uskoo, kaikki se toivoo, kaikki se kärsii." Syntinen lihamme sen sijaan on nopea vihaan, tily, kateellinen, itseänsä esiin nostava ja kehuva, itserakas, katkera, anteeksiantamaton, vahingoniloinen, hyökkäävä, juoruja uskova, pahaa toivottava, kärsimätön ja kostonhaluinen. Apostoli haluaa, että paimenet kuolettavat lihansa ja pukeutuvat sen sijaan rakkauteen ja antavat siinä hyvän esikuvan laumalle.

Kukaan ei ole rakkaudessa täydellinen. Sellaista ei pidä seurakunnan odottaa paimeneltaan eikä paimenen seurakunnaltaan. Luterilainen tunnustus kiinnittää tähän huomiota. Siinä sanotaan: "Yksimielisyyset näet ehdottomasti särkyvät, kun piispat [seurakuntien paimenet] ... eivät ota huomioon ihmisten heikkoutta. Eripuraisuutta syntyy myös, mil-

loin kansa liian pikkumaisesti arvostelea opettajien esiintymistä." (TK 1948, s. 98, 233.) Sen sijaan meidän on tarpeen kasvaa rakkaudessa ja mennä sitä varten armon ja rakkauden lähteelle. Koska itse tarvitsemme armoa, osoittakaamme armahtavaisuutta myös muille.

Lahjat katoavat, rakkaus pysyy

Paavali vertaa rakkautta Raamatun selittämisen, kielillä puhumisen ja tiedon ominaisuuksiin. Hän sanoo: "Rakkaus ei koskaan häviä; mutta profetoiminen, se katoaa, ja kielillä puhuminen lakkaa, ja tieto katoaa. Sillä tietomme on vajavaista, ja profetoimisemme on vajavaista. Mutta kun tulee se, mikä täydellistä on, katoaa se, mikä on vajavaista. Kun minä olin lapsi, niin minä puhuin kuin lapsi, minulla oli lapsen mieli, ja minä ajattelin kuin lapsi; kun tulin mieheksi, hylkäsin minä sen, mikä lapsen on. Sillä nyt me näemme kuin kuvastimessa, arvoituksen tavoin, mutta silloin kasvoista kasvoihin; nyt minä tunnen vajavaisesti, mutta silloin minä olen tunteva täydellisesti, niin kuin minut itsenikin täydellisesti tunnetaan." Taivaassa kaikki on täydellistä. Siellä ei ole mitään tämän maailman epätäydellisyyttä. Siellä on myös kaikki uutta. Kielille, tiedolle ja selitysupille, joita täällä tarvitsemme, ei ole siellä käyttöä eikä tarvetta, kun saamme katsella Kristusta kasvoista kasvoihin ja elämme uudessa hengellisessä olotilassa.

Rakkaus on suurin

Rakkaus on kuitenkin asia, joka eräässä suhteessa muodostaa poikkeuksen. Se ei häviä. Se pysyy. Siinä suhteessa se on suurempi sekä uskoa että toivoa, jotka pysyvät kyllä nyt, mutta eivät iäti, sillä ne muuttuvat näkemiseksi taivaassa. Rakkaus sen sijaan pysyy sekä nyt että aina.

Kolme kysymystä Kristuksesta

Laskiaissunnuntaina. Vanhan testamentin teksti.

Katso, minun palvelijani menestyy, hän on nouseva, kohoava ja sangen korkea oleva. Niin kuin monet kauhistuivat häntä – sillä niin runneltu, ei enää ihmisenkaltainen, oli hänen muotonsa, hänen hahmonsansa ei ollut ihmislusten hahmo – niin hän on saattava ihmetyksiin monet kansat, hänen tähtensä kuninkaat sulkevat suunsa. Sillä mitä heille ei ikinä ole kerrottu, sen he saavat nähdä, mitä he eivät ole kuulleet, sen he saavat havaita. Jes. 52:13–15.

Laskiaissunnuntai johdattaa meitä paastonaikaan, jolloin kristikunnassa on ollut tapana tutkistella Kristuksen kärsimyksiä ja syventyä niihin. Laskiaissunnuntain tekstit jo viittaavat tähän asiaan. Haluamme tänään tekstimme nojalla tehdä kolme kysymystä.

Profeetta Jesaja puhuu Kristuksesta, Herran palvelijasta, ja sanoo hänestä: ”Niin monet kauhistuivat häntä, sillä niin runneltu, ei enää ihmisen kaltainen, oli hänen muotonsa. Hänen hahmonsansa ei ollut ihmislusten hahmo.” Jumalan sana kertoo meille Vapahtajastamme, että hän, Jumalan Poika, tuli todelliseksi ihmiseksi, veljeksemme, yhdeksi meistä ja että hän oli kiusattu kuten mekin, vaikka ilman syntiä. Todellisena ihmisenä hän oli sellainen ihminen, joksi Jumala loi ihmisen alun perin. Siinä oli tosin se ero, että hänellä oli orjan muoto ja hän oli sairauden tuttava, mitä emme voi sanoa Aadamista paratiisissa. Samalla hän kuitenkin oli Jumalan Poika. Tällaisena jumalihmisenä hän on ainutlaatuinen persoona.

Ensimmäinen kysymys: Miksi Kristus oli runneltu

Haluamme kysyä, miksi hän oli runneltu, kuten Jesaja hänet kuvaa. Miksi monet aivan kauhistuivat häntä? ”Sillä niin runneltu, ei enää ihmisen kaltainen, oli hänen muotonsa.” Olette varmasti nähneet monia kuvia ristiinnaulitusta Jeesuksesta. Mikään niistä ei varmaan ole riittävässä määrin voinut kuvata hänen kärsimystensä. Sanoohan Jesaja: hän oli niin runneltu, ettei hän ollut enää muodoltansa

ihmisen kaltainen. Kysymme: Miksi, miksi hän oli niin runneltu? Miksi hän kävi niin suureen kärsimykseen?

Meille ei ole outoa kysyä miksi. Kysymme sitä usein vain toisessa yhteydessä – kun koettelemukset kohtaavat. Saatamme kysyä, miksi sairaus, työttömyys tai jokin muu murhe on tullut osaksemme. Mutta meidän pitäisi kysyä ennen kaikkea, miksi Kristus on runneltu. Saadessamme näet siihen vastauksen löytäisimme oman elämämme kysymyksiin paljonkin vastauksia. Monet miksi kysymyksemme jäisivät toisarvoiseen asemaan riippumatta siitä, miten suuria kysymyksiä ne meille ovat. Kuitenkin voimme ymmärtää lähimmäistämme, joka näitä kysymyksiä tekee. Voimme osoittaa ymmärtämystä itsellemekin, kun omalla kohdalla sitä kysymme.

Mutta jospa kysyisimmekin ja löytäisimme vastauksen siihen, miksi Kristus kärsi, miksi hän oli niin runneltu, ettei hän ollut enää ihmisen kaltainen. Silloin avautuisi meille aivan toisenlainen maailma. Meidät irrotettaisiin pois niistä ajatuksista, jotka tahtovat meidät vangita ja jopa viedä pois uskosta.

Jumalan sana vastaa meille kysymykseen, miksi Kristus oli niin runneltu. Se sanoo meille tällä tavalla: ”Mutta totisesti meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä. Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, mutta hänet on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut.”

Jumalan sana kuvaa Kristuksen kärsimisen sijaiskärsimyksenä. Hän kärsi meidän puolestamme. Meillä ei ole koskaan ollut sellaista kärsimystä kuin hänellä. Sillä hänen kärsimyksensä oli sovittavaa kärsimystä. Hän oli Jumalan hylkäämä meidän syntiemme tähden, lain kiroamana. Sellaisena hän toimitti meille lunastuksen. Apostoli Paavali lausuu siitä Galatalaiskirjeessään: ”Kristus on lunastanut meidät lain kirouksesta, kun hän tuli kiroukseksi meidän edestämme, sillä kirjoitettu on: kirottu on jokainen, joka on puuhun ripustettu.” Huomaa: ”Tuli kiroukseksi meidän edestämme.”

Kun nyt synti meitä syyttää ja ahdistaa, kun se tuomitsee meidät ja sanoo: olet iankaikkisen kadotuksen ansainnut, niin evankeliumi lohduttaa meitä Kristuksen työllä. Se kertoo, että hän on ollut meidän

edestämme kirottu, että meitä ei kirottaisi, vaan jotta meidät siunataisiin. Sillä siunauksella meidät on jo siunattu, koska Kristus on kaiken täyttänyt. Kaikki on valmista meitä syntisiä varten. Nyt voimme uskon yksinkertaisuudessa vastata kysymykseen, miksi Kristus oli runneltu: Hänet runneltiin minun tähteni, minun syntieni tähden, että minulla olisi anteeksiantamus ja iankaikkinen autuus ja elämä. Saamme katsoa Jeesusta ristiinnaulittuna aivan kuin uusin silmin. Silmämme eivät kestäisi katsella realistisena todellisuutena hänen suurta kärsimystensä. Jumala jopa peitti siitä osan pimeydellä. Niinpä evankeliumi kuvaa sen meille hyvin yksinkertaisin sanoin. Saamme sanasta uskoa, että hän kärsi minun tähteni, meidän kaikkien tähden. Saamme iloita siitä, että meille on siten hankittu Jumalan armo.

Toinen kysymys: Miksi ihmettelemme Kristusta?

Kun olemme saaneet vastauksen ensimmäiseen kysymykseemme, voimme esittää toisen kysymyksen. Jesaja sanoo Kristuksesta: ”Niin hän on saattava ihmetyksiin monet kansat. Mitä heille ikinä ei ole kerrottu, sen he saavat nähdä, ja mitä he eivät ole kuulleet, sen he saavat havaita.” Saamme kysyä, mikä Kristuksessa on niin ihmeellistä, että se on kokemuspöörimme ulkopuolella, niin ettemme ole sitä nähneet, emme kuulleet, emme havainneet emmekä millään aistillamme tunteneet.

Todellakin se armo, jonka Kristus on hankkinut, on suloinen armo. Se antaa rauhan omalletunnolle. Mutta tämä on asia, jota emme luonnostamme käsitä emmekä voi ymmärtää. Se on luontaisen käsityskykymme ja aistimustemme ulkopuolella. Sen vastaanottamiseksi Jumala on antanut meille evankeliumin ja Pyhän Hengen.

Apostoli Paavali puhuu tästä Ensimmäisessä korinttolaiskirjeeseensä. Hän kirjoittaa: ”Kuitenkin me puhumme viisautta täydellisten seurassa, mutta emme tämän maailman viisautta emmekä tämän maailman valtiasten, jotka kukistuvat, vaan me puhumme salattua Jumalan viisautta, sitä kätkeyttä, jonka Jumala on edeltä määrännyt. ennen maailman aikoja meidän kirkkaudeksemme, sitä, jota ei kukaan tämän maailman valtiaista ole tuntenut. Sillä, jos he olisivat sen tunteneet, eivät he olisi kirkkauden Herraa ristiinnaulinneet. Vaan

niin kuin on kirjoitettu, mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat” (1 Kor. 2:6–9). Näillä sanoilla apostoli kuvaa meille saman asian, minkä Jesaja lausuu tekstissämme. Hän osoittaa, ettei tästä maailmasta löydy niin suurta valtiasta tai viisasta, joka voisi tämän asian luonnostansa tajuta tai päästä siitä perille, vaan Jumala on tämän ilmoittanut. Sanoma kirkkauden Herrasta ristiinnaulittuna ei ole ollut kenenkään ihmisen ajateltavissa eikä keksittävässä.

Havaitsemme tämän myös maailmasta. Jumalan armon evankeliumia ei tunne mikään muu kuin kristillinen usko. Sitä ei löydy pakanauskonnoista, ei filosofioista eikä ihmisten aatemaailmoista. Ihmiselle on mahdotonta ajatella ja käsittää, että olisi olemassa joku toinen, joka on meidän syyllisyytemme kantanut ja jonka tähden me saamme kaikki syntimme anteeksi ilman omia suorituksiamme. Ihminen ei luonnostaan käsitä, että taivaallinen, iankaikkinen autuus annetaan meille lahjana eikä kukaan saa sitä teoillaan eikä sitä voi ansaita. Sen tähden sanoma Kristuksesta on ihmeteltävä, suurenmoinen asia. Emme ole sitä itse pystyneet löytämään emmekä etsimään, mutta armon evankeliumi on meille sen kirkastanut ja kirkastaa sitä yhä edelleen. Se kutsuu työtätekeviä ja raskautettuja, niin kuin Vapahtajamme on itse lausunut: ”Tulkaa minun tyköni kaikki työtä tekeväiset ja raskautetut niin minä annan teille levon.”

Sen, ettei evankeliumi ole ihmisten mukainen, näemme myös evankeliumin saamasta vastustuksesta. Se on salattu viisailta ja ymmärtäväisiltä. Vain lapsenmieliset sen uskovat. Ne, joiden äly keksii kysymyksiä, joihin Raamattu ei vastaa, joutuvat katkaisemaan siivet ajatuksiltaan, joiden ei pidä antaa vapaasti lennellä.

Kun jäämme uskossa lapsenmielisesti tutkimaan Kristuksen kärsimystä ristin juurelle, tulemme pyhälle paikalle, jossa Jumalan viisaus osoittautuu syntiselle pelastavaksi voimaksi. Siinä paljastuu Jumalan suuri rakkaus. Siinä näkyy Vapahtajamme korkeus. Siinä puhkeamme sanomaan: ”Oi sitä Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyyttä! Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja käsittämättömät hänen tiensä!” (Room. 11:33.)

Kolmas kysymys: Miksi Kristuksen sanoma on mykistävä?

Profeetta Jesaja lausuu sitten: ”Hänen tähtensä kuninkaat sulkevat suunsa” (Jes. 52:15). Näillä sanoilla hän osoittaa, että evankeliumi on mykistävä sanoma. Kysymme, miksi näin on? Miksi evankeliumi sulkee ihmisen suun? Miksi mahtavinkin vaikenee sen edessä? Syy on sama kuin oli edellä. Se on se, ettemme voi luonnostamme keksiä evankeliumia.

Evankeliumi on mykistävä siinäkin suhteessa, että kun opimme sen tuntemaan, niin sanomme: ”Puhu, Herra, palvelijasi kuulee.” Koska emme voi itse ymmärtää näitä asioita, tarvitsemme Jumalan sanan oppaaksemme ja lohduttajaksemme. Silloin kaikki ne arvot, jotka ehkä ovat olleet meille hengellisessä mielessä merkittäviä ja tärkeitä ohi Jumalan sanan, menettävät merkityksensä. Emme löydä mistään muualta evankeliumia kuin yksinomaan Jumalan sanasta.

Haluamme sulkea korvamme, silmämme, suumme ja ennen muuta sydämemme kaikilta muilta ajatuksilta, mutta haluamme olla avoimia Jumalan sanalle, että Jumala itse meitä ravitsisi ja ruokkisi ja että hän julistaisi meille sitä evankeliumia, joka lohduttaa sydämemme, vahvistaa uskomme ja antaa meille lujan ja varman iankaikkisen elämän toivon. Kun vanhan ihmisemme täytyy vaieta, toki uusi ihmisemme saa puhua Jumalan sanoja ja kiittää häntä.

Jeesuksen lampaina kuulemme Paimenemme ääntä ja kartamme vierasta, Jumalan sanan vastaista julistusta. Tiedämme, että Hyvä Paimen on antanut henkensä lammasten edestä. Hän kuljettaa oman sa niille ruokamaille, joilla kaikuu Jumalan selvä ja puhdas sana Jumalan Karitsasta, joka on ottanut pois maailman synnin.

Näin olemme tänään kysyneet, miksi Kristus runneltiin, miksi hän on ihmeteltävä ja miksi hänen sanomansa on mykistävä. Olemme löytäneet tähän vastauksen: meidän tähtemme, meidän autuutemme tähden. Sanomme Vapahtajallemme: Kirkasta meille ristinkuolemasi. Kirkasta meille pyhä armosi. Vahvista uskoamme. Anna meille autuuden ilo. Tämä rukous ei jää kuulematta. Jumala kuulee sen mielellänsä ja vahvistaa meitä evankeliumillaan. Hänen armonsä on todellinen armo.

Korkeimman suoja

Ensimmäisenä paastonajan sunnuntaina. Psalmiteksti.

Joka Korkeimman suojassa istuu ja Kaikkivaltiaan varjossa yöpyy, se sanoo: "Herra on minun turvani ja linnani, hän on minun Jumalani, johon minä turvaan." Sillä hän päästää sinut linnustajan paulasta, turmiollisesta rutosta. Sulillansa hän sinua suojaa, ja sinä saat turvan hänen siipiensä alla; hänen uskollisuutensa on kilpi ja suojus. Et sinä pelkää yön kauhuja, et päivällä lentävää nuolta, et ruttoa, joka pimeässä kulkee, et kulkutautia, joka päiväsydännä häviötä tekee. Vaikka tuhat kaatuisi sinun sivultasi, kymmenen tuhatta oikealta puoleltasi, ei se sinuun satu. Sinun silmäsi saavat vain katsella ja nähdä, kuinka jumalattomille kostetaan. – Sillä: "Sinä, Herra, olet minun turvani." – Korkeimman olet sinä ottanut suojaksesi. Ei kohtaa sinua onnettomuus, eikä vitsaus lähesty sinun majaasi. Sillä hän antaa enkeleilleen sinusta käskyn varjella sinua kaikilla teilläsi. He kantavat sinua käsillensä, ettet jalkaasi kiveen loukkaasi. Sinä kuljet leijonan ja kyykäärmeen ylitse, sinä tallaat nuorta jalopeuraa ja lohikäärmettä. – "Koska hän riippuu minussa kiinni, niin minä hänet pelastan; minä suojelen hänet, koska hän tuntee minun nimeni. Hän huutaa minua avuksensa, ja minä vastaan hänelle, minä olen hänen tykönänsä, kun hänellä on ahdistus, minä vapahdan hänet ja saatan hänet kunniaan. Minä ravitsen hänet pitkällä iällä ja suon hänen nähdä antamani pelastuksen." Ps. 91.

Ihmiselämä lapsuudesta vanhuuteen sisältää monenlaisia vaaroja. Voi olla sairauksia, tapaturmia, onnettomuuksia, sotia, vihamiehiä, nälkää ja puutetta, Mitä vanhemmaksi ihminen elää, sitä suurempi syy hänellä on kiittää Jumalaa varjeluksesta. Niiden vaarojen lisäksi, joita on kaikilla ihmisillä, uskovilla ovat ne vaarat ja murheet, jotka kohtaavat heitä Kristuksen nimen tähden. Vaarojen ohella heillä on myös aivan erityinen Jumalan varjelus. Kaikesta tästä psalmimme puhuu.

Miten meidän tulee ymmärtää psalmien koston sanomaa?

Psalmien kirja on vaikeaselkoinen, jos yritämme käsittää sitä ulkopuolisen tavoin. Psalttari on Herran kansan laulukirja. Sen ymmärtäminen edellyttää, että olemme sisällä uskonasioissa. Psalmi tulee ymmärtää uskonelämän kannalta. Aivan samoin kuin Jeesuksen Vuorisaauna on opetusta vasta valituille apostoleille eikä yhteiskunnallinen laki tai sosiaalinen ohjelma, niin Psalmi on tarkoitettu uskovien käyttöön yksityisessä uskon harjoituksessa ja julkisessa jumalanpalveluselämässä.

Nyt, kun elämme jo Uuden liiton aikaa, meidän on sovellettava Psalmeja omaan uskonelämäämme muistaen, että Vanha liitto on ajat sitten kumottu. Emme myöskään saa ajatella, että Vanhan liiton uskovat olisivat olleet kostonhimoisia raakalaisia, jotka olisivat katselleet riemuiten jumalattomien kokemaa rangaistusta. Vapahtajamme itki Jerusalemiä, noita, jotka tappoivat hänet, elämän ruhtinaan ja Lunastajansa. Vielä ristillä hän rukoili heidän puolestaan: ”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät.” Tekstimme sanoo: ”Sinun silmäsi saavat vain katsella ja nähdä, kuinka jumalattomille kostetaan.” Koston päivä tulee, mutta täällä ajassa uskovat jättävät koston Herran käteen. Jumalan kärsivällisyydellä on rajansa, mutta meidän asiamme ei ole määrittää sen rajoja. Niin kuin Abraham rukoili Sodoman ja Gomorran puolesta, että ne säästettäisiin, niin kristityt rukoilevat epäuskoisten puolesta ja anovat, että Jumala olisi heille kärsivällinen ja soisi heille parannuksen armon.

Kun pidämme mielessämme oikean kristillisen asenteen, etsimme Raamatussa oleville vaikeille kohdille muun Jumalan sanan opetuksen kanssa sopusoinnussa olevaa selitystä. Eräs tällainen vaikea kohta on seuraava: ”Tytär Baabel, sinä häviön oma, autuas se, joka sinulle kostaa kaiken, minkä olet meille tehnyt! Autuas se, joka ottaa sinun pienet lapsesi ja murskaa ne kallioon!” (Ps. 137:8–9). Ymmärrämme tämän uskonpuhdistajamme antaman opetuksen mukaan hengellisellä tavalla. Baabel kuvaa Raamatussa kaikkia Jumalan vastaisia voimia. Baabelin lapset ovat lihan tekoja, perisynnistä johtuvia, ja ne on murskattava jo heti alussa, ennen kuin ne pääsevät kasvamaan ja saavat vallan. Tämä murskaaminen tapahtuu Jumalan sanan saarnalla. Se alkaa omasta sydämeistämme. Jumala on antanut Kirkolleen aseeksi pahaa vastaan sanansa, ei ulkonaisia voimakeinoja. Baabelin

lapset ovat epäuskon synnyttämiä pahoja tekoja ja haluja, joita ei saa helliä. Vastusta kaikkea pahaa alussa, sanoivat isät.

Vaikka meille jäisikin joidenkin Raamatun kohtien ymmärtämisessä kysymyksiä, niin odotamme sitä, kun kaikki on kirkasta tai-vaassa, ja kieltäydymme selittämästä niitä vastoin toisaalla Raamatussa ilmaistua uskoa. Tällainen asenne Raamattuun kuuluu siihen uskoon, jonka Jumala haluaa meissä varjella, kun istumme Korkeimman suojassa.

Kaikkivaltias varjelee meitä kuin lintuemo

Tekstimme sanoo: "Sulillansa hän sinua suoja, ja sinä saat turvan hänen siipiensä alla; hänen uskollisuutensa on kilpi ja suojus." Tunnettua on, että lintuemo kätkee poikansa suojaan siipiensä alle, kun pedot tai jopa tuli niitä uhkaavat. Tähän vertauskuvaan liittyen Vapahtaja sanoi Jerusalemlaista: "Jerusalem, Jerusalem, sinä, joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat sinun tykösi lähetetyt, kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niin kuin kana kookoa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet. Katso, 'teidän huoneenne on jäävä hyljätyksi.'" (Matt. 23:37–38.). Jumalan lapset ovat kuin linnun poikaset emonsa siipien suojassa.

Tekstimme muistuttaa meitä siitä, että tämä suoja on Kaikkivaltiaan suoja. Se haluaa herättää meissä turvallisuuden tunteen ja saada meidät luottamaan siihen, että hän pitää meistä hyvän huolen. Jeesus sanoo: "Eikö kahta varpusta myydä yhteen ropoon? Eikä yksikään niistä putoa maahan teidän Isänne sallimatta. Ovatpa teidän pääanne hiuksetkin kaikki luetut." (Matt. 10:29–30.) Usko tarttuu tällaisiin Jumalan sanoihin ja pitää niistä kiinni. Siten usko tekee meidät levollisiksi.

Jumalan sanasta olemme oppineet, ettei varjelus ole automaatio. Aina on kysymys siitä, mikä on meille parhaaksi. Jumala yksin sen tietää, emme me itse. Jumala kyllä varjelee, mutta hän varjelee ennen muuta iankaikkiseen elämään. Hän sallii monia sellaisia asioita tapahtua lapsilleen, jotka joko raskauttavat tai lyhentävät heidän elämänsä. Emme saa kapinoida Jumalan kaitselmusta vastaan silloinkaan, kun se merkitsee meille kärsimystä. Johannes Kastaja oli Kristuksen edelläkävijä, uskon mies, jota eivät ajan tuulet heilutelleet.

Hänen osakseen tuli marttyyrikuolema, kun hän oli toiminut virassaan ehkä vain vajaan vuoden. Job lausuu kärsimystensä keskellä: "Otammehan vastaan Jumalalta hyvää, emmekö ottaisi vastaan parhaakin" (Job 2:10). Ehkä olette huomanneet Virsikirjaa lehteillessänne, että on monia, jotka ovat kirjoittaneet ihania, sisällöltään suurenmoisia virsiä ja ovat kuolleet nuorina. Esimerkiksi Johan Kahl kuoli vain noin 25 vuotiaana.

Enkelit varjelevat

Raamattu puhuu tekstissämme sekä monin paikoin muuallakin pyhien enkelien palveluksesta ja varjeluksesta. Jumala ohjaa kaitselmuksellaan kaikkien luotujen elämää ja toimintaa. Siihen kuuluvat ihmiset, kasvimaailma, eläinmaailma ja myös eloton maailma, oma maapallomme ja koko avaruus. Kun varjo siirtyi Hiskian aurinkokellossa taaksepäin kymmenen astetta, se oli tähtitieteellinen tapahtuma, jonka Jumala toteutti enkeleittensä välityksellä. Erityisestä Jumalan ohjauksesta kertoo se, että kuningas Hiskia sai valita, mihin suuntaan, eteen vai taaksepäin, varjo siirtyy (2 Kun. 20:9–11). Kun Loot ei jaksanut nousta vuorelle Sodoman hävitystä pakoon, hän sai mennä läheiseen kaupunkiin ja Jumala säästi sen kaupungin (1 Moos. 19:17–20). Kaikki ei ollut etukäteen määrättyä. Kohtalousko eli fatalismi ei ole Raamatun mukaista. Jumala kuulee uskovien rukoukset, ja hän voi panna enkelinsä toimiin muuttaakseen välttämättömältä näyttävää koko maailman, kansan, yksilön, Kirkon tai uskovan kohtaloa. Aivan erityisesti enkelit palvelevat uskovia ja ohjaavat myös kaikkea muuta heidän tosi parhaakseen. Enkelit ovat hyvin vahvoja, voimakkaita taistelijoita, jotka vievät päätökseen Jumalan antamat käskyt.

Tekstimme sanoo: "Korkeimman olet sinä ottanut suojaksesi. Ei kohtaa sinua onnettomuus, eikä vitsaus lähesty sinun majaasi. Sillä hän antaa enkeleilleen sinusta käskyn varjella sinua kaikilla teilläsi. He kantavat sinua käsillänsä, ettet jalkaasi loukkaisi." Tämä on sanottu siitä enkelien palvelusta, jota kaikki uskovat saavat. Kiusaaja yritti tähän tekstiin vetoamalla saada Vapahtajan pois kuuliaisuuden tieltä siinä onnistumatta. Kun Vapahtaja oli voittanut kiusaajan, enkelit tulivat ja tekivät hänelle palvelusta. Se on osoitus Kristuksen

todellisesta ihmisyydestä, kun hän ihmisenä tuli osalliseksi siitä enkeleitten palveluksesta, jonka Jumala on tarkoittanut niille, jotka häneen turvaavat. Se kertoo myös siitä, että Jeesus oli kaiken sen järjestyksen alainen, minkä Jumala on asettanut meille ihmisille, myös silloin, kun Jumala tuki häntä hänen taistelussaan, kun enkeli tuli ja vahvisti häntä Getsemanessa. Kun enkelit eivät jättäneet häntä hänen suuren kärsimyksensä alkaessa, he eivät jätä meitäkään yksin omissa taisteluissamme. Kun he palvelevat meitä, se on osoitus Jumalan rakkaudesta ja huolenpidosta meitä kohtaan.

Taistelu pimeyden voimia vastaan

Tekstimme sanoo: "Sinä kuljet leijonan ja kyykäärmeen ylitse, sinä talletat nuorta jalopeuraa ja lohikäärmettä." Tämä on kuvakieltä, jossa eläimet esittävät pimeyden suurta voimaa ja kavaluutta. Sen sijaan Kristus on toisenlainen käärme, vaaraton vaskikäärme ja meitä puolustava Juudan leijona. Kun Kristus sai voiton kaikista helvetin voimista ja hankkeista ja näytti sinne astuessaan voittonsa, pahan voimat eivät voi uskovaa niellä. Meillä on Vapahtajan lupaus: "Ei yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole" (Joh. 11:26).

Psalmimme mieltää uskovan elämän suureksi taisteluksi, jossa Jumala antaa voiton uskoilleen. Se voitto on Kristuksen jo saama voitto, josta pääsemme osallisiksi. Hän on polkenut rikki käärmeen päähän. Niin jokainen, joka ylentää katseensa ristille ylennettyyn Jumalan Poikaan, pelastuu ja saa elää iankaikkisesti.

Kestä kiusauksissa

Ensimmäisenä paastonajan sunnuntaina. I vuosikerta. Evanke-
liumiteksti.

Sitten Henki vei Jeesuksen ylös erämaahan perkeleen kiusattavaksi. Ja kun Jeesus oli paastonnut neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä, tuli hänen lopulta nälkä. Silloin kiusaaja tuli hänen luoksensa ja sanoi hänelle: "Jos sinä olet Jumalan Poika, niin käske näiden kivien muuttua leiviksi." Mutta hän vastasi ja sanoi: "Kirjoitettu on: 'Ei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee.'" Silloin perkele otti hänet kanssansa pyhään kaupunkiin ja asetti hänet pyhäkön harjalle ja sanoi hänelle: "Jos sinä olet Jumalan Poika, niin heittäydy tästä alas; sillä kirjoitettu on: 'Hän antaa enkeleilleen käskyn sinusta', ja: 'He kantavat sinua käsillensä, ettet jalkaasi kiveen loukkaisi.'" Jeesus sanoi hänelle: "Taas on kirjoitettu: 'Älä kiusaa Herraa, sinun Jumalaasi.'" Taas perkele otti hänet kanssansa sangen korkealle vuorelle ja näytti hänelle kaikki maailman valtakunnat ja niiden loiston ja sanoi hänelle: "Tämän kaiken minä annan sinulle, jos lankeat maahan ja kumarrat minua." Silloin Jeesus sanoi hänelle: "Mene pois, saatana; sillä kirjoitettu on: 'Herraa, sinun Jumalaasi, pitää sinun kumartaman ja häntä ainoata palveleman.'" Silloin perkele jätti hänet; ja katso, enkeleitä tuli hänen työksensä, ja he tekivät hänelle palvelusta. Matt. 4:1–11

Tämän sunnuntain teksti puhuu kiusauksista. Aihe on meille läheinen. Onhan kaikilla ihmisillä kiusauksia. Epäuskoisten kiusaukset tapahtuvat omantunnon ja yleisen moraalin tasolla. He tuntevat kiusausta tehdä vastoin omaatuntoaan, yleistä siveyslakia ja yhteiskunnan lakia ja järjestystä. Uskovilla on kiusauksissa kyse enemmästä. Kiusaaja pyrkii saamaan heidät pois uskosta ja estää heitä pelastumasta. Kiusaaja sanoi Jeesukselle: "... jos lankeat maahan ja kumarrat minua." Se osoittaa, mihin kiusaaja tähtää. Hän yrittää saada meidät kumartamaan itseänsä ja palvelemaan itseään jumalanamme. Samalla hän haluaa orjuuttaa meidät. Hän haluaa alistaa meidät seuraamaan omaa tahtoansa. Tiedämme, mihin se johtaisi. Se veisi iankaikkiseen kadotukseen. Jokainen ihminen on näet luonnostaan kiu-

saajan lapsi ja samalla vihan lapsi. Raamattu sanoo: "Olimme luonnostamme vihan lapsia niin kuin muutkin" (Ef. 2:3).

Kun Jumala on kutsunut meidät omaan valtakuntaansa, kirkastanut meille oman Poikansa ja uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon, meidät on siirretty pois kiusaajan valtakunnasta Jumalan valtakuntaan. Uskomme Vapahtajaan ja olemme osallisia Jumalan armon. Haluamme säilyttää Jumalan armon ja saavuttaa sielujemme päämäärän, iankaikkisen elämän. Sen tähden kilvoittelemme ja haluamme sydämemme pohjasta, että kestäisimme emmekä lankeisi kiusauksiin ja menettäisi uskoamme.

Miten kiusaukset ilmenevät?

Miten on mahdollista voittaa kiusaukset? Meitä auttaa kiusausten voittamisessa, jos ymmärrämme, millä tavalla kiusaukset ilmenevät.

On kiusauksia, jotka tulevat äkkirynnäköllä, nopeasti. On toisia, jotka tulevat hitaasti erilaisten vaihteitten kautta. Jos olemme esimerkiksi pikavihaisia, viha yllättää meidät äkkiä ja saa tuossa tuokiossa meidät valtaansa. Jos olemme helposti loukkaantuvia, suuttumus voi nopeasti vallata mielemme. Jos tunnemme itsemme tässä suhteessa, Jumalan sanan avulla voimme kasvattaa ja harjaannuttaa itseämme, ettemme olisi niin herkkiä lankeamaan tämäntyyppisiin kiusauksiin.

Toiset kiusaukset lähestyvät meitä asteittain, vähitellen. Kun jokin asia kiehtoo meitä, syntyy mieliteko. Jos se on vastoin Jumalan sanaa, on kysymyksessä synnillinen mieliteko. Näin esimerkiksi paratiisissa Eevan teki mieli syödä kielletystä hedelmästä. Kiusaaja lupasi, että ihminen tulee tuntemaan hyvän ja pahan niin kuin Jumala. Houkutus uuteen, entistä korkeampaan ja syvällisempään tietoon veti tottelemattomuuteen ja häivytti mielestä Jumalan sanan.

Voidaksemme vastustaa synnillisiä mielitekoja on tarpeen, että omatuntonne on harjaantunut pitämään kiinni Jumalan sanasta. On omantunnon väärää hoitoa vaientaa omantunnon ääni. Kun Jumalan sanaan sidottu omatunto kieltää meiltä jotakin, kiusaaja yrittää johdattaa meidät ajattelemaan: tokko tuo nyt niin väärin on? Kiusauksen jatkuessa ja saadessa otetta ihminen alkaa kysellä, onko Jumala tarkoittanut sanansa juuri niin ymmärrettäväksi, kuin se Raamatussa lu-

kee. Ihminen yrittää päästä irti Jumalan sanasta. Hän löytää ehkä jonkin toisen raamatunkohdan, joka hänen mielestään sallii hänelle hänen mielitekonsa. Hän ei pidä Raamatun sanomaa yhtenäisenä, vaan ajattelee, että siinä on ristiriitaisia lausumia, joista voi valita itsellensä mieleisen.

Tällä tavoin kiusaaja pyrki toimimaan Vapahtajankin suhteen. Hän sanoi hänelle ensiksi: "Jos sinä olet Jumalan Poika, niin käskä näiden kivien muuttua leiviksi." Mutta kun Jeesus torjui tämän, kiusaaja vei hänet pyhäkön harjalle ja sanoi: "Jos sinä olet Jumalan Poika, niin heittäydy tästä alas." Kiusaaja otti esille järeän aseensa ja luki Raamatusta: "Sillä kirjoitettu on: 'Hän antaa enkeleilleen käskyn sinusta', ja: 'He kantavat sinua käsillensä, ettet jalkaasi kiveen loukkaisi.'" Kun Jeesus ei lankea käyttämään Raamatusta vastoin sen tarkoitusta, kiusaaja lupaa hänelle kaiken maailman loiston ja valtakunnat, jos hän vain lankeaa maahan ja kumartaa häntä. Huomaamme, miten kiusaaja pyrkii viemään uskovaa pois Raamatun sanasta lukemalla sitä omalla tavallaan. Kiusaajan tapa lukea Raamatusta on tehdä Jumalan kieltämät asiat luvallisiksi sekä sen sallimat asiat kielletyiksi ja asettaa Raamattu ristiriitaan itsensä kanssa. Kiusaaja pyrkii panemaan Jumalan pois valtaistuimelta ja istumaan itse sille. Jumala on kuitenkin yksi, joka ei anna ylistystänsä epäjumalille. Hänen Hengensä on yksi. Koska Raamattu on syntynyt Jumalan, Pyhän Hengen, vaikutuksesta, se ei ohjaa kapinaan Jumalaa vastaan ja on yhtenäinen kirja, joka ei ole ristiriidassa itsensä kanssa.

Kiusaaja pyrkii vesittämään Raamatun sanan. Kestääksemme meidän on pantava Raamatun sana kiusaajan houkutuksia vastaan ja pidettävä kiinni sen yhtenäisyydestä. Tällä tavoin taistellen kiusaajaa vastaan Jeesus voitti. Hän käytti Raamatusta kuhunkin asiayhteyteen soveltuvalla tavalla.

Voitamme käyttämällä aseena Raamatun sanaa

Samalla havaitsemme, että Jumala on pannut Raamatun sanaan voiman, jolla voimme kiusaukset voittaa. Vapahtajamme on kaikkivaltias, taivaan ja maan Herra. Hän olisi voinut käyttää Jumalallista kirkkauttaan ja karkottaa kiusaajan yhdellä sellaisellakin sanalla, mitä ei ole Raamatussa. Hänen, joka on Raamatun sanan antanut, ei oli-

si tarvinnut käyttää Raamatun sanaa. Mutta hän käytti sitä, koska hän oli tullut meidän asemaamme Vapahtajanamme kulkemaan sen tien, joka ihmiselle on annettu kuljettavaksi. Hän käytti sitä sanaa, mikä ihmiselle oli annettu kiusauksia vastaan. Hän oli tullut ollaksensa lain alainen ja täyttääksensä kaiken, mikä oli kirjoitettu. Hän oli tuollain alennuksen tilassa ja otti suojakseen tuon halveksitun ja pilkatun sanan. Hän käytti sitä oikein. Hän sovelsi sitä niin, että Raamatun yhtenäisyys säilyi. Sen avulla hän voitti jokaisen kiusauksen. Kiusaajan täytyi lopulta jättää hänet. Kiusaaja ei mahda mitään Raamatun sanaa vastaan. Se on koeteltu ja se kestää. Vapahtajamme itse on osoittanut, ettei Raamatun sanaa tarvitse hävetä. Meidän ei tarvitse pelätä käyttää sitä. Siinä on Jumalan voima.

Kun Vapahtajamme alistui kiusattavaksi ja kesti, hän korjasi sen, minkä Adam oli rikkonut. Koska hän kesti, hän hankki meille voiton kiusauksista, synnistä ja lankeemuksista. Hän ei näet alistunut kiusaukseen itsensä tähden, vaan meidän tähtemme, meidän sijassamme.

Voitamme uskon varassa

Meillä on taistelu paitsi kiusaajaa vastaan, myös maailmaa vastaan. Johannes puhuu meille maailman voittamisesta. Hän sanoo: "Kuka on se, joka voittaa maailman, ellei se, joka uskoo, että Jeesus on Jumalan Poika?" (1 Joh. 5:5). Hän on myös kirjoittanut: "Hän, joka teissä on, on suurempi kuin se, joka on maailmassa" (1 Joh. 4:4). Uskossa Vapahtajaan meillä on omanamme Kristuksen voitto. Se on sen voitto, joka on ollut kaikessa kiusattu niin kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä, niin että hän voi kiusattuja auttaa. Jeesus on kestämisellään ja uhrillansa sovittanut meidät Jumalan kanssa, niin että meille on annettu täysi anteeksiantamus kaikista synneistämme. Ensiksikin se on meillä peruslankeemuksestamme eli perisynnistä ja sitten myös kaikista synneistä, joita ajatuksin, sanoin ja teoin olemme tehneet ja teemme. Saamme anteeksi myös sen, ettemme ole kiusauksissa kestäneet. Saamme palata armon varaan.

Meillä on uskossa voitto kiusaajasta ja maailmasta. Mutta jos emme kestä kiusauksessa, mikä silloin avuksi? Avuksi tulee Kristuksen voitto, hänen kestämisensä. Saamme nousta, synnit tunnustaen,

niitä katuen, Kristukseen turvaten ja alkaa alusta uskossa eläen ja kilvoitellen. Jos Kristus olisi langennut, olisi kaikki menetetty eikä meillä olisi anteeksiantamusta. Mutta kun hän kesti ja voitti, silloin meillä on anteeksiantamus kaikista synneistämme, myös syvistä lankeemuksista. Saamme paeta Herramme Jeesuksen Kristuksen turviin ja uskoa anteeksiantamukseen omalla kohdallamme. Häneen turvaten saamme uskollemme voimaa. Saamme halun välttää syntiä ja paeta kiusauksia. Usko evankeliumiin antaa meille myös voimaa, niin että saavutamme voittoja kiusauksissa, emme omassa voimassamme, mutta kylläkin Kristuksen voimassa.

On uskovia, jotka hyvin syvästi tuntevat oman heikkoutensa ja joilla on omallatunnolla elävinä tehdyt synnit ja lankeemukset. Kristus on kuitenkin heidän turvansa, rauhansa, apunsa ja voimansa. Hän on myös sinun apusi ja sinun voimasi, kun ajattelet omia syntejäsi ja heikkouksiasi.

Välistä meillä voi olla myös kestämissen uhoa. Pietari sanoi, että hän ei koskaan kiellä Vapahtajaansa. Hän kuitenkin kielsi hyvin pian. Raamattu varoittaa: "Joka luulee seisovansa, katsokoon, ettei lankea" (1 Kor. 10:12). Jos kerskaton luulemme kestävämmä ja olemamme vahvoja ja voimakkaita, se on ensimmäinen merkki siitä, että olemme jo luisumassa kiusauksen alamäkeä. Silloin voimanamme ei ole Kristuksen voima, vaan maan vetovoima ja oma voimamme. Pietari lankesi oman voimansa tunnossa. Miten monesti me olemme-kaan olleet Pietarin kaltaisia? Kiusauksissa ei voi kestää minkään inhimillisen varassa. Kun on kysymys uskoa koskevista kiusauksista, ei riitä, että selviydymme karkeista rikkomuksista yhteiskunnan lakeja rikkomatta. Tarvitsemme kestävyyttä uskossa.

Hyvin kavala kiusaus on alkaa turvata Kristuksen sijasta johonkin omaansa. Jos kiusaaja ei saa meitä johonkin julkisyntiin, hän pyrkii saamaan meidät omavanhurskauden syntiin. Tai jos hän ei saa aikaan pahaa Jumalan seurakunnassa ulkonaisen vaelluksen asioissa, hän pyrkii viemään seurakunnalta Jumalan sanan oikean opin ja langettamaan väärään oppiin.

Kiusaaja on kiusauksissaan monipuolinen. Jos yksi syötti ei tehoa, hän ottaa toisen. Mutta myös Kristus on Vapahtajana ja auttaja-

na monipuolinen. Hänellä on apu kaikkiin kiusauksiin. Sillä kaikkien läpi hän on itse kulkenut ja on ne voittanut.

Kun kiusaukset ahdistavat, ota silloin Jumalan sana avuksesi. Katso sen kautta Vapahtajaasi Jeesukseen Kristukseen ja muista, että hän on sekä kuollut meidän syntiemme tähden että myös noussut voittajana kuolleista. Hän elää. Hän on Seurakuntansa keskellä. Hän on kanssamme ja asuu uskon kautta sydämissämme. Hän ei ole kaukana yhdestäkään meistä. Ota kiusauksissa avuksi Jumalan sana, rippi, uskon rukous ja Herran pyhän ehtoollisen lohdutus, jossa Kristus antaa meille tosi ruumiinsa ja tosi verensä syntiemme anteeksisaamiseksi!

Saamme turvallisin mielin luottaa siihen, että hän, joka on alkanut meissä hyvän työn, on vievä sen päätökseen. Jeesus sanoo omilleen, ettei kukaan voi ryöstää heitä hänen taivaallisen Isänsä kädestä. Jääkäämme siihen käteen.

Virret VK 1938: 105: 1–4; VK 52: 1–3,6,7.

Kuuntele Jumalan sanaa parannuksen hengessä

Ensimmäisenä paastonajan sunnuntaina. II vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Siitä lähtien Jeesus alkoi ilmoittaa opetuslapsilleen, että hänen piti menemän Jerusalemiin ja kärsimän paljon vanhimmilta ja ylipapeilta ja kirjanoppineilta ja tuleman tapetuksi ja kolmantena päivänä nouseman ylös. Silloin Pietari otti hänet erilleen ja rupesi nuhtelevaan häntä sanoen: "Jumala varjelkoon, Herra, älköön se sinulle tapahtuko." Mutta hän kääntyi ja sanoi Pietarille: "Mene pois minun edestäni, saatana; sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten." Matt. 16:21–23.

Paastonaika on alkanut. Haluamme hiljentyä Herramme suuren kärsimyksen äärellä. Meillä on lupa ottaa asiaa huomioon pidättyvillä elämäntavoilla, kunhan emme tee niistä ansiota tai luule siten pääsevämmemme Jumalaa lähemmäksi. On vapauttavaa muistaa Raamatun opetus: "Ruoka ei lähennä meitä Jumalaan; jos olemme syömättä, emme siitä vahingoitu; jos syömme, emme siitä hyödy" (1 Kor. 8:8).

Tämän sunnuntain rikas teksti opettaa meille monen muun asian ohella, että Jumalan sanaa on kuunneltava parannuksen hengessä. Siitä nyt puhumme.

1. Emme saa yrittää parannella Jumalan sanaa, vaan meidän tulee nöyrästi ottaa se vastaan sellaisena kuin se lukee

Jumalan sanan vastaanottamiseen kuuluu oikea nöyryys. Sitä ei ole ihmisellä luonnostaan. Jumalan täytyy synnyttää se meissä ja opettaa sitä meille elämän kovassa koulussa. Tästä Pietari on kuvaava esimerkki.

Pietari oli sanavalmis, nopea toimimaan ja johtajaluonne. Mutta hänellä oli vähemmän harkintakykyä eikä hän aina osannut arvostaa hiitaampia. Niinpä hän helposti erehtyi eikä osannut ottaa oppia toisista. Tämä luonteenpiirre ei kuitenkaan ole nyt se asia, johon kiinnitämme

päähuomiomme, vaan se, miten Pietari suhtautui – ei vain yleensä tovereihinsa – vaan itseensä Herraan Kristukseen ja hänen sanaansa.

Tekstimme kertoo meille: "Siitä lähtien Jeesus alkoi ilmoittaa opetuslapsilleen, että hänen piti menemän Jerusalemiin ja kärsimän paljon vanhimilta ja ylipapeilta ja kirjanoppineilta ja tuleman tapetuksi ja kolmantena päivänä nouseman ylös."

Edellä Raamattu kertoo, että Jumala oli ilmoittanut Pietarille ja muille apostoleille, että Jeesus on Kristus, luvattu Messias ja Vapahtaja. Kohta sen jälkeen Jeesus alkoi ilmoittaa heille, että hänen piti kärsimän ja nouseman ylös kuolleista. Pietari tajusi jotakin asian inhimillisestä puolesta, jotakin siitä suuresta kärsimyksestä ja valtavasta häpeästä, mikä Jeesusta odotti. Ehkäpä hän ajatteli sitäkin, mitä tämä kaikki merkitsi hänelle itselleen. Hän oli jättänyt kaiken ja seurannut Jeesusta. Nyt hän menettäisi asemansa ihmisten silmissä. Mutta sitä Pietari ei ajatellut, minkä tähden kaikki tämä tapahtuisi. Hän ei syventynyt Jeesuksen sanaan, että Jeesuksen *piti* kärsiä. Niin täytyi tapahtua, koska se oli Jumalan tahto ja nimenomaan Jumalan rakastava tahto maailmaa, meitä kaikkia, sinua ja Pietariakin kohtaan. Niin piti tapahtua, koska niin oli kirjoitettu. Pietari ei ajatellut syntisyyttään, pelastustaan eikä maailman pelastusta. Pietari kiinnitti huomionsa vain Jeesuksen kärsimykseen. Hän ei lainkaan huomannut sanoja: "kolmantena päivänä nouseva ylös".

Eikö tämä ole luonnollisen ihmisen lyhytnäköistä ajattelua? Sanoma ristiinnaulitusta Kristuksesta on pahennus. Maailma huutaa: ei sijaiskärsijää! ei syntien sovittajaa! Se tahtoo poistaa kristillisestä uskosta sovituksen sanan.

Maailma ei ajattele myöskään sitä suurta, sanoinkuvaamatonta lohdutusta, mikä sisältyy Kristuksen ylösnousemukseen ja taivastoivoon, kun kaikki paha on poissa ja Jumala on kaikki kaikessa ja olemme osallisia Jumalamme autuudesta. Mutta ajattele sinä sitä ja yhdy kiitollisena Raamatun sanaan: "Tuntematta mitään muuta paitsi Jeesuksen Kristuksen, ja hänet ristiinnaulittuna" (1 Kor. 2:2).

Simon Pietari, tässä tapauksessa tuo oivallinen vanhan ihmisemme edustaja, ottaa Jeesuksen erilleen ja moittii häntä sanoen: "Jumala varjelkoon, Herra, älköön se sinulle tapahtuko."

Missä on lapsenmielinen kalliomies Vapahtajansa edessä? Missä Pietarilla on opetuslapsen nöyrä henki Jeesuksen sanojen edessä? Missä on se opetuslapsi, joka Marian tavoin tutkistelee sydämessään Jeesuksen sanoja? Missä kurja syntinen, joka tarvitsee Vapahtajan ja hänen sovituskuolemansa? Missä parannuksen ja uskon henki? On vain epäuskoa ja järjen päätelmiä.

Eivätkö viime vuosikymmenet ole olleet täynnä sitä henkeä, että kristinuskoa on muutettava, että se on tehtävä kansaan, työväestöön ja sivistyneistöön meneväksi ja että siitä on poistettava loukkaava sijaissovitussoppi? Nyt halutaan sen lisäksi poistaa jo ensimmäinenkin uskonkappale ja kehittää uudentyyppinen ihminen, joka on vapaa toteutamaan lihallisia viettejään.

Onko tämä asenne syy siihen, että monen askel on niin kovin hidas sanankuuloon? Ethän vain sinäkin ajattele noin?

2. Kun Jumalan sana nuhtelee meitä, ottakaamme nuhde vastaan parannuksen hengessä

Huomatakaamme, miten Jeesus suhtautuu Pietarin ajatuksiin. Hänen edessään on rakas opetuslapsi, jota hän on kolme vuotta opettanut kädestä pitäen ja jonka puolesta hän on rukoillut, ettei hänen uskonsa raukeaisi tyhjiin. Miten paljon Vapahtaja on tehnyt työtä meidän sielujemme eteen? Kuka sen voi mitata? Ristin kuolemaan asti hän on meitä rakastanut. Hän on lähettänyt sanansa meidänkin luoksemme. Olemme jo lapsina saaneet pyhän kasteen ja olemme ehkä myös kasvaneet kristillisen seurakunnan yhteydessä. Vapahtaja rukoilee jatkuvasti edestämme. Monet rukoukset nousevat Jumalan puoleen Herran seurakunnasta meidänkin sielujemme puolesta.

Mitä Jeesuksella on sanottavana sille, joka järjellään mestaroi ja muka parantelee hänen pelastussuunnitelmaansa?

Näin Jeesus sanoo tekstissämme: "Mene pois minun edestäni, saatan; sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten."

Kristus ei ota vastaan Pietarin suulla tullutta kiusausta, vaan torjuu sen välittömästi ja selvästi. Vapahtaja näkee, että Pietarin lausuma ajatus ei ole vain Pietarin, vaan kiusaajan, joka tahtoo saada hänet pois

kuuliaisuuden tieltä. Kristus kesti, ja sen tuloksena meillä on nyt lohdullinen sanoma hänen voitostaan ja uskossa pääsy Jumalan tykö.

Älkäämme kuvitelko, että Kristus hyväksyisi, että saarnan ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Vapahtajasta saisi korvata jollakin muulla opilla. Älkäämme luulko, että seuratesamme järjen päätelmiä tulisimme perille taivaaseen. Älkäämme ajatelko, että epäuskon puheilla olisi olemassaolon oikeus Jumalan seurakunnassa.

Kristus sanoo selvästi: "Mene pois" moisine toimintasuunnitelminesi "minun edestäni". Ne eivät kerta kaikkiaan sovi sinne, missä toimitaan Kristuksen nimessä ja hänen seurakuntanaan.

Tapaamme tämän jälkeen Pietarin Jeesuksen seurasta; hän näet otti vastaan Jeesuksen nuhteet. Mutta vielä monta kertaa Pietari pahasti kompasteli, jopa kielsi Herransa. Aina hän kuitenkin Jumalan armon avulla nousi lankeemuksesta, ei sen vuoksi, että hänessä olisi ollut jotakin hyvää, vaan sen vuoksi, että Jeesus rakkaudessaan veti hänet luoksansa. Hän oppi tuntemaan Jeesuksen kaiken uhraavan rakkauden itseään kohtaan. Itkun kautta Pietari nousi lankeemuksistaan, ja hänen sydämensä kiintyi Jumalan Karitsaan.

Pietari kirjoittaa myöhemmin kirjeessään nuo suloiset sanat: "Tietäen, ettette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niin kuin virheettömän ja tahrattoman karitsan, hänen, joka tosin oli edeltä tiedetty jo ennen maailman perustamista, mutta vasta viimeisinä aikoina on ilmoitettu teitä varten, jotka hänen kauttansa uskotte Jumalaan, joka herätti hänet kuolleista ja antoi hänelle kirkkauden, niin että teidän uskonne on myös toivo Jumalaan" (1 Piet. 1:18–21). Näin Pietari muistaa kirjeessään sekä Herramme kuoleman että hänen ylösnousemuksensa.

Seuraavassa luvussa Pietari taas muistuttaa Jeesuksen sijaissovituksesta näillä sanoilla: "Joka 'itse kantoi meidän syntimme' ruumiissansa ristinpuuhun, että me, synneistä pois kuolleina, eläisimme vanhurskaudelle; ja hänen 'haavainsa kautta te olette paratut'. Sillä te olitte 'eksyksissä niin kuin lampaat', mutta nyt te olette palanneet sielujenne paimenen ja kaitsijan tykö." (1 Piet. 2:24–25.) Eikö tässä ole parannuksen sulous ja ihanuus: "Te olette palanneet sielujenne paimenen ja kaitsijan tykö"?

Tästä samasta asiasta Pietari puhuu vielä kolmannessakin luvussa ja sanoo: "Sillä myös Kristus kärsi kerran kuoleman syntien tähden, vanhurskas vääräin puolesta, johdattaaksensa meidät Jumalan tykö" (1 Piet. 3:18). Mikä voisi olla suurempi autuus kuin saada olla Jumalan luona? Ei mikään. Sitä varten tarvitsemme Jumalan sanan. Sen vuoksi oman järkemme päätelmät on pantava pois. Saamme turvata Kristukseen, joka kärsi meidän väärin puolesta. Saamme luottaa pyhän kasteemme kestävään armoliittoon. Jumala on uskollinen, hän ei kutsumistansa kadu.

Haluankin lopettaa saarnani apostoli Pietarin toivotuksella, johon hän päättää toisen kirjeensä:

"Kasvakaa meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa. Hänen olkoon kunnia sekä nyt että iankaikkisuuden päivään" (2 Piet. 3:18).

Vaasa 16.3.2000. Virret: 48; 290; 68; 57:1,6–8.

"Tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja helvetin portit eivät sitä voita"

Ensimmäisenä paastonajan sunnuntaina. II vuosikerta. Osa evankeliumitekstiä. Teksti Matt. 16:18 on sama kuin otsikko.

Oletko saanut sen kalliin uskon, että olet elävänä kivenä Kristuksen temppelissä ja rakennut siinä toisten kanssa Jumalan asumukseksi Hengessä? Silloin löydät tästä saarnatekstinä olevasta Kristuksen sanasta mitä lohduttavimman ja riemastuttavimman kiinnekohdan uskollesi. Haluamme nyt ammentaa tästä lupauksen sanasta sydämillemme lohdutusta ja riemua.

Olemme varmasti yksimielisiä siitä, että nykyinen maailmanaika on paha ja että se loppua kohden käy yhä pahemmaksi. Paikallisesti voi vielä jossakin tapahtua ilahduttavia käänteitä parempaan, mutta kokonaistilanne ei maailmanlaajuisesti näytä paranevan. Omassa maassamme koemme suurta luopumusta, mikä erityisesti murehdistaa mieliämme. Ehkä kyselemme, mitä on edessäpäin ja mitä nyt olisi tehtävä. Vaikka Pyhä Henki tulee murheelliseksi uskovien sydämissä ja huokaa syvään luopumuksen tähden, Jumala on kuitenkin järjestänyt asiat siten, että uskoville löytyy Jumalan sanasta Pyhän Hengen lohdutusta ja virvoitusta Kristuksen Kirkon kovimpiinkin vaiheisiin.

1. Mikä on se kallio, jolle Kristus rakentaa seurakuntansa

Tekstimme on siitä erittäin tärkeästä keskustelusta, jonka rakas Vapahtajamme kävi opetuslastensa kanssa siitä, kuka hän on. Hän kysyi: "Kenen te sanotte minun olevan?" Siihen Pietari ehätti vastaamaan kuin kaikkien nimissä: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika." Tämän vastauksen Jeesus hyväksyi sanomalla: "Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika, sillä ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa." Jeesus jatkoi: "Minä sanon sinulle: sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja helvetin portit eivät sitä voita." Toisin sanoen, Pietari, si-

nä olet mies kalliolla, ja sille samalle kalliolle, jolla sinä olet, minä rakennan koko Seurakuntani.

Alkutekstissä on kalliosta käytetty sanaa *petra*, ja Pietarista sanaa *Petros*. Samaan tapaan voisi joku, joka on kotoisin Kallion kaupunginosasta Helsingissä, saada nimekseen Kalliola, siis mies, joka asuu Kalliossa. Nimi Pietari tahtoo ilmaista, että Simon Joonaan Poika on kalliolla.

Kun tutkimme tätä Jeesuksen sanaa, huomaamme, että hän ylistää Pietaria autuaaksi sen johdosta, että hän on sillä kalliolla, jolla kaikki muutkin autuaat, hänen koko Kirkkonsa, tulevat olemaan. Pietari ei ole jokin harvinainen poikkeus. Hän on tässä kohden jokaisen uskovan, jokaisen pelastuvan perikuva, prototyyppi. Olennaista on, että hän on kalliolla ja että taivaallinen Isä on ilmoittanut hänelle, kuka Jeesus on. Tämä on totta jokaisesta uskovasta, koko Kristuksen Seurakunnasta.

Mikä tämä kallio sitten on? Se on Pietarin tunnustus: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika." Se ei ole inhimillisen järjen kehittäminen. Se ei ole Pietarin nerokas oivallus. Se on Pietarin Kristus-tunnustus, taivaallisen Isän antama ja ilmoittama. Se on Jumalan oma sana Jeesuksesta. Se on elävän Jumalan antama sana ja tieto jokaiselle uskottavaksi ja omistettavaksi.

Tässä ei ole olennaista niinkään se, että juuri apostoli Pietari lausui tuon tunnustuksen. Yhtä hyvin sen olisi voinut lausua joku toinenkin apostoli. Kysyihän Jeesus kaikilta: "Kenenkä te sanotte..." Varmaan apostolit olivat keskenään asiasta puhelleet, ja nyt Pietari ehti ensiksi vastaamaan kuin kaikkien puolesta. Mutta mitä Pietarin persoonaan tulee, merkityksellistä tässä yhteydessä on se, että hän aivan heti kohta tämän jälkeen alkoi puhua omiaan ja tahtoi saada Jeesuksen pois kärsimyksen tieltä. Tämä osoittaa, ettei Jeesus rakenna Kirkkoaan Pietarin heikolle lihalle, hänen lankeilevalle persoonalleen, vaan että se kallio, jolle Kristus Kirkkonsa rakentaa, on jotakin muuta. Jos Kirkko olisi rakennettu Pietarille, kuten paavikirkko opettaa, se ei voisi vastustaa helvetin voimia ja kavaluutta eikä Jeesuksen sana voittavasta Kirkosta voisi toteutua.

Niin, mikä siis on se kallio, jolle Seurakunta on rakennettu? Se on se Pietarin tunnustus, jossa yhdistyy kaksi asiaa. Nämä ovat Ju-

malan ilmoitus ja Kristus. Tämän Raamattu itse lausuu näin: "Niin ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan te olette pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä, apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus, jossa koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeliksi Herrassa; ja hänessä tekin yhdessä muitten kanssa rakennutte Jumalan asumukseksi Hengessä" (Ef. 2:19–22). Tämä kaikki merkitsee sitä, että Jumala antaa meille voiton sen uskon kautta, joka turvaa Raamatun ilmoittamaan Kristukseen ja ammentaa uskonsa ja oppinsa siitä sekä karkottaa kiusaajan Jumalan sanalla. Tämä merkitsee edelleen sitä, että Jumalan Seurakunnalle Raamattu ei ole lakikirja tai säädöskokoelma, vaan ennen kaikkea kirja Kristuksesta ja hänen tuomastaan voitosta. Jumalan Kirkko ei suinkaan hylkää lakia, vaan vahvistaa sen, mutta se ei rakenna pelastusta ihmissuorituksille ja laille, vaan armon varaan.

Koska helvetin portit eivät voita Jumalan Seurakuntaa, silloin Seurakunnan perustuksen täytyy kestää. Sitä ei rakenneta pettävälle pohjalle. Kestää Raamattu ja kestää Kristus. Jumalan sanaa vastaan on kiusaaja maailman alusta asti marssittanut epäuskon joukkonsa. Monia voittoja kiusaaja onkin saavuttanut epäuskoisissa, mutta aina Raamattu on kestänyt. Ratkaisutaistelu on jo käyty. Sen voitti meidän veljemme ja Vapahtajamme Herra Kristus täyttämällä viimeistä piirtoa myöten Pyhän Raamatun ennustukset ja pitämällä kiusauksissa kiinni kirjoitetusta Sanasta. "Se on täytetty!". Täytetty on kaikki lain vaatimukset, loppuun on suoritettu koko lunastustyö. Velkamme on kokonaan maksettu. On uskon, autuuden omistamisen ja ilon otollinen aika.

Kiusaaja on kaikkina aikoina pyrkinyt sysäämään Kristuksen pois paikaltaan Seurakunnan päänä, kulmakivenä ja perustuksena. Se on tapahtunut karkealla tavalla kieltämällä tykkänään hänen juma-luutensa, kuten juutalaisuus, islam ja modernit teologit tekevät, ja hieman peitetymmällä, salakavallammalla tavalla rajoittamalla hänen lunastustyötänsä, kuten tekevät esimerkiksi paavikirkko, synergistit ja itse asiassa kaikki ne, jotka kieltävät yleisen vanhurskauttamisen. On muistettava, että se, joka jää lain alle yhdessä kohdassa, on kokonaan langennut armosta ja koko laki tuomitsee hänet. Apostoli Paavalin sanoo: "Minä todistan taas jokaiselle ihmiselle, joka ympärileikkauttaa itsensä, että hän on velvollinen täyttämään kaiken lain" (Gal.

5:3). Apostoli Jaakob kirjoittaa: "Joka pitää koko lain, mutta rikkoo yhtä kohtaa vastaan, se on syypää kaikissa kohdin" (Jaak. 2:10).

Se kallio, jolle Jeesus rakentaa Kirkkonsa, on Pyhän Raamatun sana sekä hän itse, Kristus, ja hänen lunastustyönsä. Raamatun Kristus sanassa ja sakramenteissa meille aivan henkilökohtaisesti ojentuna ja annettuna on se kallio, jota helvetin portit eivät voita. Se kallio on kestävä ja vankkumaton. Se kallio ei ole turmeltuneella järjellä väärin käsitetty Raamattu, vaan Kristuksesta käsin oikein ymmärretty Jumalan sana. Autuas olet sinä, jolla on Raamattuun perustuva usko Kristukseen.

Jos sivuutat Raamatun ilmoituksen ja Kristuksen työn, sinulle käy kuin hairahtuneelle Pietarille, joka sai kuulla Jeesuksen sanan: "Mene pois minun edestäni, saatana; sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten" (Matt. 16:23). Silloin et ole Jumalan sanan kalliolla, vaan ihmisajatuksissa. Niistä, jos niihin olet joutunut, sinun, rakas ystävä, on palattava parannuksessa oikealle, kestäväälle perustalle, ilmoitetun Kristuksen varaan pyhän kasteesi armoliittoon. Muuten et pelastu.

2. Kristus itse rakentaa Hengellään Kirkkonsa

Herra Kristus sanoo: "Tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani." Kuka siis rakentaa Kirkon? Kristus – hän itse.

Miten suuri lohdutus tämä totuus mahtoikaan olla apostoleille, kun he Jeesuksen käskystä lähtivät monenlaisten vaarojen ja vastustuksen tielle julistamaan evankeliumia kaikkeen maailmaan! He saivat lähteä tietoisina siitä, että työ sittenkin onnistuu. Tämä on valtava lohdutus meille, kun näemme enemmän pyrkimystä raunioittaa Kirkkoa kuin sitä rakentaa. Meillä on syvä huoli ja sydämen rukous Kristuksen Kirkon tulevaisuudesta ja läheistemme uskoon tulemisesta ja pelastumisesta. Mutta meitä lohduttaa tieto, että Kristus itse rakentaa Kirkkonsa. Hän itse rakentaa sen alusta loppuun. Hän voi tehdä monin verroin enemmän, kuin mitä me voimme ja ymmärrämme. Meidän on oltava uskollisia siinä, mikä meille on uskottu, mutta itse työn hedelmät on jätettävä Herran käsiin. Niin on hyvä.

Vaikka Herra itse rakentaa Kirkkonsa, hän kuitenkin käyttää tässä työssä ihmisiä. Hän lupasi antaa Pietarille, tuolle uskovalle, kalliolla seisovalle miehelle, taivasten valtakunnan avaimet. Hän on antanut ne koko Kirkollensa, kaikille, jotka ovat samalla kalliolla Kristuksessa Jumalan sanan perustalla. Niitä, jotka ovat julkisessa saarnavirassa ja jotka julistavat apostolis-profeetallista sanaa, Pyhä Raamattu kutsuu Kristuksen "työtovereiksi" (2 Kor. 6:1), mutta se myös sanoo kaikkia uskovia "kuninkaalliseksi papistoksi", jonka tehtävänä on julistaa Jumalan jaloja tekoja (1 Piet. 2:9). Kun siis uskovat toimivat täällä maailmassa evankeliumin asialla Kristuksen käskyn mukaisesti, silloin Kristus itse rakentaa Kirkkoansa. Työ tapahtuu taivaaseen astuneen Kristuksen siunaavien kätten alla (Luuk. 24:51) ja hänen lohdullisen lupauksensa suojassa: "Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti" (Matt. 28:20).

Kirkkonsa rakennustyöhön Kristus lupasi meille Puolustajan, Pyhän Henkensä, joka ottaa hänen omastaan ja julistaa meille (Joh. 16:14). Rakentaminen on laadultaan hengellistä, kuten apostoli Paavali sanoo: Kristuksessa "tekin yhdessä muitten kanssa rakennutte Jumalan asumukseksi Hengessä" (Ef. 2:22). Tuloksena on hengellinen Kirkko jokaiselta kiveltään ja jäseneltään, Kirkko, jota emme voi luonnollisin silmin täällä nähdä. Uskomme ja tunnustamme sen olemassaolon: "Minä uskon yhden, pyhän, kristillisen Seurakunnan."

Tämä hengellinen temppeli on Pyhän Hengen luomus. Koska Pyhä Henki on Kristuksen Henki, se on Kristuksen rakentama. Jumaluuden persoonat eivät vedä eri suuntiin, kuten joutsen, rapu ja hauki Krylovin runossa, vaan he toimivat yhdessä samaan suuntaan. Samalla kun ymmärrämme Kristuksen Seurakunnan hengelliseksi temppeliksi, meidän on tarkasti pitäydyttävä Pyhän Raamatun opetukseen Pyhän Hengen toiminnasta. Hän ottaessaan Kristuksen omasta ja jakaessaan sitä uskoville, ei tee sitä ilman välineitä. Pyhä Henki jakaa meille Jumalan armoa sanalla ja sakramenteilla, kuten Jeesus sanoo: Hän "ottaa minun omastani ja julistaa teille".

Jotta Kristuksen Kirkko voisi rakentua Jumalan tahtomalla tavalla hengelliseksi huoneeksi, siihen tarvitaan armonvälineet ja niiden asiallinen, Raamatun opettama käyttö. Luterilainen tunnustus sanoo tämän kokoavasti Augsburgin tunnustuksen 7. uskonkohdassa:

"Kirkko on pyhien yhteisö, jossa evankeliumi puhtaasti julistetaan ja sakramentit oikein toimitetaan." Tämä tapahtuu paikallisseurakunnissa.

Tämä yksinkertainen totuus on maassamme sitä mukaa hämärtynyt, kuin puhdas Jumalan sana ja evankeliumin oikea ymmärrys on seurakuntien omasta julistuksesta hävinnyt. Oikeaan seurakunnalliseen toimintaan Kristus on antanut uskovilleen vallan ja valtuudet suoraan jo kasteessa saatuna lahjana.

Helvetin portilla ei ole jumalallista oikeutta tunkeutua Kristuksen ja hänen Seurakuntansa väliin ja estää Kirkolta puhtaiden armonvälineiden käyttö. Uskovilla on aina niihin oikeus. Jos vainonalaisissa tai täysin yksinäisissä olosuhteissa seurakunnallinen kokoontuminen ei ole mahdollista, Kristus huolehtii sanallaan yksinäisestäkin uskovasta niin kuin parannukseen tulleesta Joonasta meripedon vatsassa. Siinä ulkonaisessa toivottomuudessa, ahtaudessa ja pimeydessä parannukseen tullut Joona tunnusti: "Herrassa on pelastus" (Joon 2:10).

3. Jumalan Seurakunta on rakennus

Kiinnitämme nyt huomiotamme siihen, että Kristuksen Kirkko on rakennus, jota täällä ajassa rakennetaan. Olemme selvillä siitä, että rakentaminen vaatii rakennuspaikan, varoja, piirustukset ja suunnitelmat, rakennusluvan sekä paljon työtä ja valmiiksi saattamisen, vieläpä lopputarkastuksenkin. Kun nyt me uskovat olemme mukana tässä Kristuksen rakennustyössä, meidän on tarpeen tuntea, millä tavoin Jumala kokoaa valittujensa täyden luvun iankaikkiseen elämään.

Rakennuspaikka on koko maailma, missä ikinä ihmisiä on. "Menkää kaikkeen maailmaan", Jeesus sanoi. Varat rakentamiseen ovat jo koossa yhden miehen ansaitsemina. Ne ovat Jeesuksen antamat lunnaat. Apostoli Pietari sanoo: "Ette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaeluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niin kuin virheettömän ja tahrattoman karitsan" (1 Piet. 1:18–19). Piirustukset on Jumala jo tehnyt. Hän on antanut kaikki tarvittavat, aivan selvät rakennusohjeet Sanassaan. Hän on ilmoittanut suunnitelmansa saada rakennus täysin valmiiksi viimeiseen päivään mennessä. Hänen suunnitelmaansa

kuuluu, että evankeliumi on saarnattava kaikessa maailmassa kaikille kansoille. Siihen kuuluu edelleen se, että evankeliumi kokoaa eri paikkakunnilla uskovat Jumalan ja Kristuksen seurakunniksi ja että niissä julkisen saarnaviran välityksellä hoidetaan sielut Jumalan sanan saarnalla, sakramenteilla ja muulla sielunhoidolla. Sen tulee jatkua totuudessa polvesta toiseen, edellisen polven siirtäessä nousevalle polvelle sen, mihin itse on uskonut. Virrentekijä sanoo:

*Ja meidän polkuamme saa
Taas lapsemmekin taivaltaa.
He kyntää kerran peltomme
Ja uskoo kuin me uskomme."*

Johan Ludvig Runeberg VK 1938 462:4.

Ajalliset olosuhteet, kuten kyntäminen ja muu elinkeinoelämä, ovat paljon muuttuneet ja yhä muuttuvat. Joudumme mukautumaan sellaisiin muutoksiin, vaikka se voi tehdä kipeääkin. Mutta uskon asia on tarkoitettu pysyväiseksi. Sitä varten tarvitsemme itsellemme ja lapsillemme seurakunnan, jossa luterilainen tunnustus toteutuu, niin että Jumalan sana saarnataan puhtaasti ja sakramentit jaetaan oikein Kristuksen asetuksen mukaan ja että se tapahtuu yksimielisesti koko opissa ja kaikissa sen kohdissa. Sen puutteeseen ei ole mukautuminen. Meidän on muistettava, että Kristus on antanut uskoilleen täyden avaintenvallan, paimenten kutsumisoikeuden ja kokoontumisvapauden kuulemaan hänen ääntänsä. Sen hän teki jo kasteessa, kun hän synnytti meidät uudesti ja teki meidät kuninkaalliseksi papistokseen.

Kristus kysyy: "Kenen ihmiset sanovat minun olevan?" Toisin sanoen, hän kysyy meiltä: 'Olettehan selvillä kirkollisesta tilanteesta? Tiedättehan missä mennään?' Hän kysyy myös meiltä: "Kenenkä te sanotte minun olevan?" Kun hän kuulee vastauksen: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika", hän heti ennättää vakuuttamaan tähän tapaan: 'Sinä olet minun sanani ja työni lujalla kalliolla. Tälle kalliolle minä rakennan Seurakuntani ja helvetin portit eivät sitä voita.' Sen jälkeen hän heti lisää: "Minä olen antanut sinulle taivasten valtakunnan avaimet, ja minkä sinä sidot maan päällä, se on oleva sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, se on oleva päästetty taivaissa." Jeesus ikään kuin sanoo: "Ryhdy rakennustyöhön. Sinulla on kaikki, mitä tarvitset. Sinulla on rakennuslupa, varat, tarvikkeet ja ohjeet." Älä loukkaa Jeesusta äläkä halveksi hänen anta-

maansa lupaa, valtaa ja käskyä. Älä myöskään pidä halpana Jeesuksen antamia työvälineitä. Älä kysy neuvoa lihalta ja vereltä (vrt. Gal. 1:16), sillä kirottu on se, joka Herran työn laiskasti tekee (Jer. 48:10).

Paavali ei kysynyt neuvoa "lihalta ja vereltä" saatuaan Kristukselta kutsun apostoliksi evankeliumin työhön. Hän ei kysynyt neuvoa edes Jerusalemissa olevilta arvostetuilta pyhiltä ja suurilta apostoleilta (Gal. 1:17). Älä sinäkään kysy ihmisten, edes parhaimpien, inhimillistä neuvoa, kun on kysymyksessä Jumalan tahto Kristuksen Kirkon rakentamisessa, vielä vähemmän älä pyydä lupaa tai hae oikeutta helvetin porteilta toteuttaaksesi Herrasi tahtoa. Seuraa vain Vapahtajan ja hänen apostoliensa käskyjä ja ohjeita Jumalan Seurakunnan rakentamisessa. Se Kirkko, jota helvetin portit eivät voita, on apostolinen.

Aivan eri asia on kysyä Jumalan sanan neuvoa ja ohjausta niiltä, jotka sen tuntevat. Pyysihän Etiopian hoviherrakin ohjausta evankelistalta Filippukselta Raamatun ymmärtämisessä ja pääsi sillä opetuksella Vanhasta liitosta Uuteen liittoon ja pyhän kasteen riemulliseen osallisuuteen. Tiedämme myös, että pian hänen käyntinsä jälkeen eräät apostolit aloittivat menestyksellisen lähetystyön hänen kotimaassaan. Sinne syntyi vireä kirkko.

Jumalan muuttumaton tahto on, että on olemassa totuudessa pysyviä seurakuntia ja niillä oikea saarnavirka maailman loppuun asti. Tätä tahtoa emme saa vastustaa, ettemme olisi helvetin porttien asialla. Tällaisten seurakuntien olemassaolon vahvistaminen ja niiden työn edistäminen on Kristuksen Kirkon rakentamista sen oikeiden tuntomerkkien mukaan.

Kristus hallitsee vihollistensakin keskellä ja vie myös sieltä voitosaalista. Meidän asiamme ei ole kuitenkaan tietten liittoutua hänen vihollisiinsa ja edistää millään tavoin heidän työtään.

Kun loppukatselmus tulee, silloin kootaan koko Kristuksen Seurakunta, tuo Ylkänsä vanhurskaudella vaatatettu morsio hääjuhlaan. Tässä Seurakunnassa ei ole oleva tahraa eikä ryppyä eikä muuta sen kaltaista, vaan se on oleva ihana ja kaikin tavoin moitteeton hääasusaan. Ihmeellisintä asiassa on, että sinä, joka uskot, olet mukana tässä Seurakunnassa ja riemuitset Ylkäsi äänestä kirkastuneella ilolla.

4. Kristuksen Kirkkoon käydään sisälle armon portista

Kristillisen kirkkorakennuksen voi helposti tunnistaa sen päätuntomerkestä, rististä. Myös Kristuksen hengellisellä huoneella, hänen Kirkollaan, on tuntomerkkinsä, joiden nojalla se voidaan löytää ja siihen pitäytyä. Jatkuvassa käytössä olevat sana ja sakramentit ovat sen pettämättömät tuntomerkit. Ne ovat armonvälineet, joilla Pyhä Henki ottaa Kristuksen omasta ja jakaa meille. On monenlaisia muidakin tuntomerkkejä, kuten esimerkiksi rukous ja vainonalaisuus, mutta ne eivät ole pettämättömiä, koska niitä voi olla myös ulkokultailijoilla ja harhauskoisilla, jopa pakanoilla. Mutta missä sana ja sakramentit eli armonvälineet ovat puhtaina ja oikeina jatkuvassa käytössä, siellä täytyy Jumalan Seurakunnan olla sen varman lupauksen mukaan, että Jumalan sana ei palaa tyhjänä takaisin (Jes. 55:8–11). Koska Pyhä Henki on totuuden Henki, tulee näiden välineiden olla totuudessa puhtaat. Jos niihin sekaantuu valhetta, se on merkki helvetin porttien hävittävästä toiminnasta, mitä todellinen Kristuksen Kirkko ei saa koskaan sallia eikä koskaan salli. Se tuntee kiusaajan juonet ja uskoo todeksi Raamatun sanan: "Vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan" (Gal. 5:9).

Kaupunkiin käytiin portista. Siinä hoidettiin monenlaisia virallisia ja epävirallisia asioita, käytiin myös oikeutta. Jos vihollinen onnistui valtaamaan portin, sen katsottiin saaneen kaupungin valtaansa. Jumalan kaupungin portti on siinä, missä Jumala ilmoittaa itsensä ja ilmestyy meille armoinensa, kuten patriarkka Jaakob sanoi: "Tässä on varmasti Jumalan huone ja taivaan portti" (1 Moos. 28:17). Toisin sanoen, missä on Jumalan sana ja pyhä evankeliumi, siinä on taivaan portti avoinna meidän syntisten käydä sisälle synneistä päästettyinä. Tälle portille tulemme jo tässä elämässä, emme vasta kuoleman jälkeen. Tulemme sille joka kerta, kun saamme kuulla ja uskoa synninpäästön sanan evankeliumin sanassa, ripissä ja ehtoollisen sakramentissa. Sille portille ja siitä sisään meidät kannettiin, kun meidät tuotiin pyhälle kasteelle, tuolle virkistävälle, armorikkaalle elämän lähteelle. Tästä portista käymme sisälle Jumalan kaupunkiin ja hänen pyhään temppeliinsä rukoillen publikaanin uskon rukousta: "Jumala ole minulle syntiselle armollinen". Siitä portista käymme uskon kautta vanhurskaina sisälle ja rakennamme elävän Jumalan huoneeksi Hengessä.

On myös toisia portteja, helvetin portteja. Kun taivaan portilla jaetaan oikeutta Jumalan hyvän, armollisen tahdon ja totuuden mukaan, niin helvetin porteilla vallitsee valheen voima ja kiusaajan kadottava vimma, vaikka rakkaudesta puhuttaisiinkin. Taivaan portilla Jumala sanoo: "Niin tulkaa, käykäämme oikeutta keskenämme, sanoo Herra. Vaikka teidän syntinne ovat veriruskeat, tulevat ne lumi-valkeiksi; vaikka ne ovat purppuranpunaiset, tulevat ne villanvalkoisiksi" (Jes. 1:18). Helvetin porteilla on monenlaisia oppeja ja vaatimuksia pelastuksen saavuttamiseksi. Niillä vääristetään Kristuksen syntiselle hankkima oikeus käydä sisään armon porteista. Yhteistä kaikille noille on valheen valta ja vaatimus, että ihmisen on ansaittava itse autuus teoillaan.

Valhe pitää valtaa siellä, missä Pyhän Raamatun sana ei saa olla uskon ja opin ainoa ohje ja tuomari, eikä Kristus "lain loppu, vanhurskaudeksi jokaiselle, joka usko" (Room. 10:4).

Kristuksen laumaan tullaan vain yhdestä ovesta, kuten Kristus sanoo: "Minä olen lammasten ovi" (Joh. 10:7). Siihen tullaan vain yhden opin opettamina, kuten Jeesus sanoo: "Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni." (Joh. 10:27–28). Tai: "He tulevat kaikki Jumalan opettamiksi" (Joh. 6:45). Helvettiin taas käydään monista ovista ja porteista.

Nyt nämä, taivaan portti ja helvetin portit, ovat toisiaan vastaan. Ne käyvät oikeutta aivan erilaisin perustein. Helvetin portit ryntäävät Jumalan porttia vastaan. Jeesus kuvaa sitä näin: "Rankkasade lanke si, ja virrat tulvivat, ja tuulet puhalsivat ja syöksyivät sitä huonetta vastaan, mutta se ei sortunut, sillä se oli kalliolle perustettu" (Matt. 7:25). Taistelussa valheen, epäuskon ja teko-opin moninaisia hyökkäyksiä ja totuuden vääristelyä vastaan Jumalan Seurakunnalla on Jeesuksen luja, lohdullinen ja riemullinen lupaus: "Helvetin portit eivät sitä voita."

Jeesus auttaa kiusauksissa

Ensimmäisenä paastonajan sunnuntaina. II vuosikerta. Epistola-teksti.

Kun meillä siis on suuri ylimmäinen pappi, läpi taivasten kulkenut, Jeesus, Jumalan Poika, niin pitäkäämme kiinni tunnustuksesta. Sillä ei meillä ole sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä meidän heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä. Käykäämme sen tähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon, avuksemme oikeaan aikaan. Hebr. 4:14–16.

"Hän ei ymmärrä minua ollenkaan. Hän ei ole elänyt sellaisissa oloissa, kuin minun on täytynyt elää." Näin voi joku lausua toivoen tukea, kun ei ole saanut ymmärtämystä osakseen. Vaikeissa oloissa eläneestä toisten sanat saattavat tuntua etäisiltä, jopa kylmiltä. Jumalan valtakunnassa asiat eivät ole kuitenkaan niin kuin maailmassa. Tekstissämme sanotaan: "Sillä ei meillä ole sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä meidän heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä."

Kaikilla uskovilla on kiusauksia

Kaikilla Kristukseen uskovilla on jotakin yhteistä saman uskon ja toivon ohella, nimittäin taistelu ja kiusaukset, joissa he joutuvat elämään. Silloin uskovien tulisi ymmärtää toisiaan ja käsittää, että lihamme on heikko ja että meidän on välistä kuljettava hyvinkin ankaran taistelun kautta, jotta säilyttäisimme uskon ja pysyisimme iankaikkisen elämän tiellä.

Meillä ei ole vain toisia kristittyjä, jotka meitä ymmärtävät, vaan meitä ymmärtää myös ylimmäinen pappimme Jeesus, Jumalan Poika. Vanhassa liitossa ylimmäinen pappi toimitti sovitusuhrin kaikkeinpyhimmässä, kuten Jumala oli säätänyt. Hän oli välittäjä kansan ja Jumalan välillä. Välittäjän toimeen kuului uhraaminen ja esirukous kansan puolesta. Vapahtajamme Jeesus on tällainen ylimmäinen pappi tämän viran ihanteen ja varsinaisen olemuksen ja tarkoituksen mukaan. Sen, mitä Vanhan liiton ylimmäinen pappi himmeästi kuvasi, Kristus toteutti. Hän uhraisi itsensä maksuksi synneistämme ja rukoili meidän edestämme: "Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät." Vapahtajamme lunastustyö alkoi siitä, mistä uskontunnustus sanoo: "Sikisi Pyhästä Hengestä." Se päättyi hänen kuolemaansa. Tähän väliin mahtui kokonainen ihmiselämä. Se oli elämä, johon sisältyi paljon kiusauksia.

Erämaassa nälän ahdistuessa saatana esitti Jeesukselle kiusauksiaan. Niitä tuli myös omaisten taholta ja rakkailta opetuslapsilta. Pietari yritti taivuttaa Jeesusta pois lunastuksen tieltä. "Älköön se sinulle tapahtuko", sanoi Pietari, kun Jeesus puhui kärsimyksistään ja kuolemastaan. Koska Jeesus oli todellinen ihminen, kiusaukset lähestyivät hänen sydäntänsä ja puhuttelivat häntä, niin kuin kiusaus voi todellista – vaikkakin synnistä ja himosta vapaata – ihmistä puhutella. Olihan Vapahtajamme varustettu kaikilla niillä vaistoilla, jotka ihmiselämään kuuluvat. Kuuluuhan niihin myös elämän säilyttämisen vaisto. Koska hän oli tullut yhdeksi luoduista ja lain alle, hän halusi elää siten kuin Jumala on elämisen ihmiselle asettanut. Hän halusi tyydyttää nälkänsä ja säilyttää henkensä. Hänellä oli kuitenkin yksi ero meihin nähden. Hän ei langennut kiusauksiin. Ne eivät saaneet sijaa hänen sydämessään, vaan ne lähestyivät häntä ulkoapäin. Kun hänen oli juotava kärsimyksen malja, hän sanoi: "Isä, tapahtukoon sinun tahtosi." Hän jätti asiansa taivaallisen Isänsä käteen. Kiusaukset eivät päässeet synnyttämään hänessä minkäänlaista viettymystä ja vetoa syntiin. Hän torjui ulkoa-

päin tulleen houkutuksen syntiin heti alkuunsa, niin ettei se saanut hänen sydämessään mitään aikaan.

Kun Kristus uhrasi itsensä, hän antoi todellisen uhrin rakkaudesta meidän tähtemme. Hän antautui – ei vain vaaraan – vaan kärsimykseen ja kuolemaan kantaen syntimme ja hankki-
en meille lunastuksen. Meidät on synneistä päästetty, niin että nyt Kristuksen Kirkko saa julistaa: "Joka häneen uskoo, se pelastuu." Uskolla saamme ammentaa armolähteestä ja omistaa iankaikkisen elämän.

Kristus oli kaikessa kiusattu

Kun koemme uskon tiellä kiusauksia, meitä lohduttaa sanomattomasti tieto, ettemme ole ainoita, joita kiusaukset ovat ahdistaneet. Jo ennen meitä Herramme Kristus oli kiusattu. Miten valtavat kiusaukset vyöryttiinkään hänen eteensä! Hänelle luvattiin koko maailma, sen valtakunnat ja niiden loisto. Jeesus oli nähnyt nälkää paastotessaan neljäkymmentä päivää. Sitten häntä lähestyi leipäkiusaus. Kukaan muu ei kestäisi vastaavassa tilanteessa, vaan söisi. Mutta Jeesus ei kääntynyt pois siltä tieltä, jolle Pyhä Henki oli hänet lähettänyt, vaan oli kuuliainen loppuun asti. Hän oli valmis kärsimään eikä pyrkinyt vapautumaan saamastaan tehtävästä.

Kristus oli kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin hamaan ristin kuolemaan asti, kuitenkin ilman syntiä. Hän voi sääliä meidän heikkouksiamme. Hän ymmärtää meitä. Hän tahtoo auttaa ja nostaa, kun lankeilemme, kompastelemme emmekä kestä. Kun Kristus kesti, hän ei käynyt ylimieliseksi tai tyylyksi ja kovaksi meitä heikkoja kohtaan, vaan hän kesti meidän tähtemme. Kaiken aikaa hänessä oli rakkaus meitä kohtaan, jotta saisimme voiton hänen voittonsa nojalla.

Kristuksen kestäminen merkitsee meille voittoa kiusaajasta. Messiaasta oli ennustettu alkuevankeliumissa, että hän polkee rikki käärmeen pään. Aadam, ensimmäinen ihminen, lankesi

kiusaukseen, mutta toinen Aadam, Jeesus, sanoo: "Minä olen tullut tekemään tyhjäksi perkeleen teot."

Kun voitto on saatu, meidän on hyvä kulkea voittajan perässä osallisena hänen voitostaan. Voitto on annettu meille omaksi jo pyhässä kasteessa, kuten Raamattu sanoo: "Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman" (Room. 6:4).

Tekstimme sanoo: "Kun meillä siis on suuri ylimmäinen pappi, läpi taivasten kulkenut, niin pitäkäämme kiinni tunnustuksesta." Kun siis voitto on jo saatu, niin pitäkäämme kiinni tunnustuksesta. Pitäkäämme kiinni Jumalan sanasta. Sen avulla hän kesti. Se sama sana on yhä yhtä voimallinen. Pitäkäämme kiinni uskon tunnustuksesta, joka omistaa Jeesuksen Vapahtajana. Silloin meillä on voitto kaikista vihollisistamme.

Saamme käydä rohkeasti armon istuimen eteen

Varmaan ajatellessamme omaa heikkouttamme ja omia syntejämme kysymme: Kuinka voimme taapertaa tätä elämää päivästä toiseen ja omistaa itsellemme Jumalan lapsen nimen? Tuntuu kovin uskalletulta ajatella, että tällaiset syntiset ihmiset voisivat olla Jumalan lapsia ja autuuden perillisiä. Tekstimme sanoo tästä huolimatta: "Käykäämme sen tähden uskalluksella armon istuimen eteen." Tarvitsemme rohkeutta uskoa. Sen voi antaa meille ainoastaan Jumalan sana, joka meitä kutsuu. Vapahtajamme sanoo: En minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä. En minä ole tullut parantamaan terveitä, vaan lääkitsemään sairaita. Jumalan oma kutsu antaa meille rohkeuden käydä hänen istuimensa eteen. Se istuin on armoistuin, jolla syntimme ovat sovitettut. Siinä saamme armoa armon päälle. Tämä antaa rohkeutta. Kysymys ei ole siitä, että meidän pitäisi tulla Jumalan eteen omassa vanhurskaudessaamme omien kuvi-

teltujen ansioiden tai hyvyyden varassa, vaan saamme tulla syntisinä armoistuimen eteen kuulemaan ja saamaan vapauttavan synninpäästön, tulemaan armahdetuiksi. Kun Jumala meitä kutsuu, mitä muuta, kuin käymme hänen eteensä ja uskomme synninpäästön sanan, jonka hän on puhunut.

Tätä uskallusta tarvitsemme, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon avuksemme oikeaan aikaan. Kun ihmistä pelottaa käydä Jumalan eteen, hän saattaa ajatella, että se kävisi paremmin myöhemmin. Kun olisi ensin parantanut itseään, silloin olisi mukavampi astua Jumalan eteen. Tästä tekstimme ei puhu mitään, vaan sanoo: "Käykäämme uskalluksella." Käykäämme nyt, että saisimme armon oikeaan aikaan. Se ei ole oikea aika, minkä ihminen ajattelee oikeaksi ajaksi. Ihmisen synnit eivät pienene lainkaan sillä, että hän siirtää tuloaan Kristuksen armahdettavaksi. Joka päivä teemme syntiä. Joka päivä kannamme sitä periturmelusta sisimmässämme, mitä lankeemuksemme Aadamissa meille merkitsee. Joka päivä on tarpeen käydä armoistuimen eteen, yhtä syntisinä joka päivä, ja joka päivä saamme Kristukselta saman armon, joka täydellisesti antaa anteeksi kaikki syntimme, rikoksemme ja vääryytemme.

Meillä on luonnostamme myös väärä käsitys siitä, että olisi meidän vallassamme päättää, koska tulemme Jeesuksen armahdettaviksi. Raamatun mukaan otollinen aika siihen on silloin, kun Jumala meitä vetää siihen. Se on silloin, kun kuulemme hänen äänensä.

Kristuksella on ymmärtämystä meitä kohtaan. Hänellä on rakkautta vetää meidät armoistuisiensa eteen. Hänellä on siihen pitkämielisyyttä ja kärsivällisyyttä. Hän on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Saamme käydä armoistuimen eteen kuulemaan Jumalan armahduspäätöksen ja uskoa, että Jumala on meitä armahtanut.

Kestä kiusausten puserruksessa

Ensimmäisenä paastonajan sunnuntaina. II vuosikerta. Epistolateksti.

Autuas se mies, joka kiusauksen kestää, sillä kun hänet on koeteltu, on hän saava elämän kruunun, jonka Herra on luvannut niille, jotka häntä rakastavat! Älköön kukaan, kiusauksessa ollessaan, sanoko: "Jumala minua kiusaa"; sillä Jumala ei ole pahan kiusattavissa, eikä hän ketään kiusaa. Vaan jokaista kiusaa hänen oma himonsa, joka häntä vetää ja houkuttelee; kun sitten himo on tullut raskaaksi, synnyttää se synnin, mutta kun synti on täytetty, synnyttää se kuoleman. Älkää eksykö, rakkaat veljeni. Jaak. 1:12–16.

Paastonaika neljäkymmentä päivää ennen Vapahtajamme suurta kärsimysjuhlaa muistuttaa siitä, kuinka hän oli erämaassa ja paastosi neljäkymmentä päivää perkeleen kiusattavana. Kaikki tämän sunnuntain tekstit puhuvat meille uskovien elämästä kiusausten alla ja kehoittavat kestämiseen. Heikkoutemme tähden joudumme pelolla ja vavistuksella kysymään, miten säilymme uskossa ja millainen tie meidän on kuljettava.

Jeesuksen kestäminen vahvistaa meitä kestäämään

Tässä meitä rohkaisee se, että on ollut yksi, joka on kestänyt, joka on ollut kaikessa kiusattu niin kuin mekin, mutta joka ei ole langennut. Hän on Jeesus. Hän kesti meidän hyväksemme. Hänen kauttansa meillä on täydellinen lunastus. On lain täyttämys siinä merkityksessä, että hän on noudattanut Jumalan käskyjä alusta loppuun asti. Yhtäkään käskyä hän ei ole edes vähimmässä rikkonut. Yhtenä-kään elämänsä hetkenä hän ei ajatellut mitään sellaista, mikä olisi Jumalan pyhää tahtoa vastaan. Lunastajamme oli täydellinen Jumalan lain täyttäjä. Samalla hän on kokenut kiusaukset niin kuin vain ihminen ne voi kokea, mutta niihin vähääkään myöntymättä. Niin hän voi meitä ymmärtää ja auttaa. Hän antaa meille voimaa kestää kiusauksissa.

Hän on täyttänyt lain myös siinä mielessä, että hän on kärsinyt sen rangaistuksen, minkä Jumalan laki langettaa lain rikkojille. "Hän tuli kiroukseksi meidän edestämme." Nyt meillä on Vapahtaja, joka meidän hyväksemme on kaiken täyttänyt ja kestänyt ja joka on hankkinut meille pääsyn kaikista synneistämme. Hän on tehnyt tyhjäksi perkeleen teot. Hänet olemme oppineet tuntemaan. Tiedämme, että hän on Lunastajamme ja Vapahtajamme. Saamme uskoa häneen, ja niin meillä on hänessä syntien anteeksiantamus ja puhdistettu, hyvä omatunto.

Uskossa Jeesukseen elämä aukenee meille eteenpäin. Saadaksemme sen, mikä luvattu on, tarvitsemme kestäväisyyttä. Jaakob puhuu jo heti kirjeensä ensimmäisessä luvussa kestämisestä uskon taistelussa. Hän sanoo: "Autuas se mies, joka kiusauksen kestää, ja kun hänet on koeteltu, hän on saava elämän kruunun, jonka Herra on luvannut niille, jotka häntä rakastavat."

Saatamme kokea, että elämämme on kovin vaikeaa ja raskasta. Kun näemme syntimme ja sen, kuinka vaivalloista ja heikkoa kilvotuksemme on, tuntuu kuin emme jaksaisi loppuun asti. Kun apostoli Jaakob puhuu näistä asioista, hän saattaa eteemme – ei sitä, että kompastumme, väsymme tai että matkamme jää kesken – vaan voiton. Hän sanoo: "Autuas se mies, joka kiusauksen kestää, sillä kun hänet on koeteltu, hän on saava elämän kruunun." Keskelle toivotonmuuttamme hän ottaa iankaikkisen elämän toivon kannustamaan meitä uskon tiellä. Elämän kruunun Jumala on meille luvannut. Hänen sanansa ei ole turha sana eikä hänen evankeliuminsa ole voimaton, sillä se on Jumalan voima itse kullekin uskovalle pelastukseksi. Tähän saamme panna turvamme ja uskoa, että hän joka on alkanut meissä hyvän työn, on saattava sen onnelliseen päätökseen.

Tie, joka meidän on täällä kuljettava, ei ole meidän valittavissamme. Millaisen elämän kautta Jumala saattaa meissä alkamansa työn päätökseen, ei ole meidän vallassamme. On tosin ulkonaaisia, tähän maailmaan kuuluvia, ajallisia asioita, joita voimme valita ja joissa voimme tehdä päätöksiä. Kuitenkin Jumala ohjaa niitäkin ylhäältä päin. Hän tietää, mikä on meille parasta. Se lohduttaa meitä, kun on vaikeata emmekä näe, miten tai milloin koetus päättyy.

Usko koetellaan

Vaikeuksien keskellä uskoamme koetellaan. Jaakob lausuu: "Älköön kukaan kiusauksessa ollessaan sanoko: 'Jumala minua kiusaa'; sillä Jumala ei ole pahan kiusattavissa eikä hän ketään kiusaa."

Jumala voi kyllä meitä kurittaa. Hän voi meitä kasvattaa. Hän voi meitä koetella. Mutta Jumala ei kiusaa. Hän ei halua, että yksikään ihminen lankeaa epäuskoon ja joutuu sen valtaan. Jumalan hyvä, armollinen tahto on, että jokainen ihminen pelastuu ja tulee tuntemaan totuuden. Hänen tahtonsa on, että kaikki syntiset kääntyvät, tulevat tuntemaan evankeliumin ja saapuvat perille iankaikkiseen autuuteen.

Kiusaus on sitä, että meitä vietellään luopumaan uskosta kulkemaan Jumalan kieltämää tietä. Se ei tule Jumalasta. Hän ei sellaista tahdo. Kiusaus tulee perkeleestä, hänestä, joka on ollut valhettelija alusta asti. On lohdullista muistaa kiusausten puserruksessa, ettei Jumalan tahto ole meitä langettaa. Saamme voimaa taisteluissamme muistaessamme, että Jumalan tahto on säilyttänyt meidät uskossa. Jumala on varustanut meidät suurella, ihmeellisellä voimalla, jolla voimme kiusauksen voittaa, nimittäin Sanallaan. Sillä juuri Raamatun sanalla Vapahtaja voitti kiusaajan erämaassa, kun tämä häntä ahdisti. Siihen Jeesus aina vetosi sanoen: "Kirjoitettu on." Heti kiusaaja joutui väistymään.

Kiusauksia omasta sydäimestä

Kiusaus ei kuitenkaan tule vain kerran, vaan monta kertaa. Kun olemme kestäneet yhden kiusauksen, emme voi heittäytyä leväperäiseksi ja ajatella, että olemme saavuttaneet sellaisen vahvuuden, etteivät kiusaukset enää meitä ahdistaa. Ei suinkaan, vaan kiusaaja tulee uudestaan ja uudestaan asettaen meille ansansa entistä juonikkaammalla tavalla. Silloin on tarpeen asettaa terve Jumalan sana kiusausta vastaan ja sillä voittaa se.

Jaakob tulee vielä lähemmäksi kiusauksen ydintä. Hän ei ainoastaan puhu siitä, että kiusaaja meitä kiusaa, vaan hän sanoo: "Jokaista kiusaa hänen oma himonsa, joka häntä vetää ja houkuttelee." Meidän vaivamme ovat erilaisia kuin Vapahtajan kiusaukset. Hänellä ei ollut halua tehdä toisin, kuin Jumala on sanonut. Himohan on sitä, että

ihminen mieli saada, tehdä ja uskoa toisin kuin Jumala on säätänyt ja sanonut. Vapahtaja oli sydämeltään puhdas, vailla perisyntiä ja kaikkea syntiä. Meissä taas on meidän vanha ihmisemme. Se on synnin läpikotaisin turmelema. Niin meissä itsessämme oleva turmelus vetää meitä pois Jumalan tahdosta ja uskosta. Sen vuoksi meidän on tarpeen kilvoitella ja katsoa, ettei oma lihamme petä meitä. Apostolin mukaan se juuri houkuttelee meitä syntiin.

Jos itse teemme jotakin väärin, emme saa panna sitä toisen tiliin. Meidän on tunnustettava, että olemme itse syyllisiä. Olemme vastuussa myös perisynnistämme. Emme voi siitä vyöryttää vastuuta Aadamille, sillä turmeluksemme on meidän omaa turmelustamme. Se on meidän syntiämme eikä kenenkään toisen. Jos kohta tämä ei sopisikaan jokaisen järkeen ja ajatteluun, niin Jumala kuitenkin sanansa mukaan tuomitsee jokaisen sen mukaan, mitä kukin on.

Meidän tulee nöyrytyä Jumalan edessä, kun hän laissaan osoittaa meidät syntiseksi ja hänen vihansa ansainneiksi. On tarpeen nähdä, kuinka heikkoja ja haavoittuvaisia me olemme, ettemme kuvittelisi itsestämme liikoja. Sanoohan Raamattu: "Joka luulee seisovansa, katsokoon, ettei lankea."

Jaakob kuvaa, kuinka kiusaus etenee: "Kun sitten himo on tullut raskaaksi, synnyttää se synnin, mutta kun synti on täytetty, synnyttää se kuoleman." Vähitellen se vie mukanaan, ja seurauksena on hengellinen kuolema. On tarpeen panna sulkouhoukutukselle ajoissa. On tarpeen, että Vapahtajamme kestäminen, evankeliumin voima ja Jumalan sana tulevat meille apuun ajoissa, heti kiusauksen alussa, ja että me niillä torjumme kiusauksen.

Myönteiset asiat täyttäkööt mielemme

Sitä kristityn kilvoittelu ja valvominen on, että panemme pois synnin, joka meissä on, hautaamme sen kasteemme veteen ja niin kuuletamme sen. Mutta kilvoittelu ei ole ainoastaan synnin pois panemista, sillä jos teemme vain sitä, elämämme on kovin yksipuolista, raskasta ja vaivalloista, ja mielemme virittyy kiellettyihin asioihin. On tosin tarpeen, että panemme synnin pois, mutta yhtä tärkeätä on vastaavasti pukeutua Kristukseen, hänen armoonsa ja lahjavanhurskauteensa. Omistamme Jumalan anteeksiantamuksen ja armon, ian-

kaikkisen elämän ja tämän omistaessamme pukeudumme Kristukseen myös tekojemme puolesta, kaikkeen siihen, mikä on oikeata ja hyvää, minkä Jumala on meille antanut ja käsenyt tehtäväksemme, ja näin myönteisessä mielessä täytämme Jumalan lakia. Onkin kristityn kilvoittelulle tärkeätä, että mielemme täyttyy sillä, mikä on oikeata ja hyvää. Jos näet meillä on mielessämme vain kiellettyjä ajatuksia, joita torjumme, niin ei siitä hyvä seuraa.

Mies ajoi mutkaista maantietä, kun jänis tuli auton valokeilaan. Mies yritti ajaa jäniksen kiinni saadakseen siitä paistin. Mutkassa jänis oikaisi ja mies ajoi perässä ja joutui ojaan. Uskon tieltäkin harhautuu, jos vain kiellettyt asiat ovat mielessä.

Sen sijaan mielemme kuuluu täyttyä evankeliumilla ja meidän tulee ilolla yhtyä Jumalan tahtoon, kristilliseen lähimmäisrakkauteen ja uskonveljelliseen rakkauteen, vanhempien, esivallan ja järjestyksen kunnioittamiseen, elämän suojaamiseen, siveyteen ja avioliiton pyhyteen sekä lähimmäisemme omaisuuden ja maineen puolustamiseen. Muutenkin meidän tulee helpottaa lähimmäisemme elämää, niin ettei se vaikeutuisi ja ettei siinä olisi raskaita taakkoja, vaan että hän voisi elää iloiten. Kun tällaiset myönteiset asiat täyttävät sydämemme, silloin pahat asiat eivät pääse meitä jatkuvasti kiusaamaan. Hyvä jo sinänsä varjelee meitä.

Nöyrinä armon alla

Turvautuessamme Jumalan laupeuteen itseämme kohtaan ja osoittaessamme laupeutta lähimmäisillemme meidän tulee pysyä nöyrinä. Emme saa ajatella, että olemme ansainneet Jumalan laupeuden tai että olemme elämällämme täyttäneet lain. Aina on tarpeen pysyä Jumalan armolapsina. Kun Jaakob kirjoitti näistä asioista, hän lausui: "Älkää eksykö, rakkaat veljet." Hän vetoaa sydämellisesti lukijoihinsa. Hänen huolenaan on, että ne, jotka ovat oppineet tuntemaan Vapahtajan, säilyisivät hänen ominaan niin, etteivät eksytykset veisi heitä, vaan että he tulisivat perille ja saisivat elämän kruunun.

Apostoli sanoo Herran luvanneen elämän kruunun niille, jotka häntä rakastavat. Tekstimme ei tällä tietenkään tarkoita sitä, että ansaitsisimme iankaikkisen elämän teoillamme ja että meidän rakkautemme Jumalaan toisi sen meille. Ei suinkaan. Jaakob oli Jeesuksen

opetuslapsi. Hän oli ollut hänen seurassaan ja nähnyt hänen kärsimyksensä ja kuolemansa ja tiesi, mistä uskova elää. Kyllä hän tiesi, että elämä tulee meille Jumalan sanasta ja evankeliumista ja ettei se tule teoista. Pelastus on armosta, ei teoista. Mutta Jaakob kuvaa tässä sitä, että ne, jotka perille tulevat, rakastavat Jumalaa uskon lahjan saatuaan. Toisin ei voi olla. Näin Jaakob tuo koko tämän asian ensimmäisen käskyn yhteyteen. Tähän sisältyy suuri, syvälinen lohdutus.

Joutuessamme kiusausten eteen kysymys on siitä, rakastammeko Jumalaa yli kaiken vai rakastammeko enemmän itseämme ja omia mielihalujamme. Se, joka rakastaa omia mielitekojaan enemmän kuin Jumalaa ja hylkää Jumalan sanan, ei voi tulla perille iankaikkiseen elämään, ellei hän muuta mieltänsä ja turvaudu Jumalan armoon. Vain armo, kun sen uskomme, vaikuttaa sen, että Jumala on meille rakkain.

Jokainen joutuu elämässään ratkaisutilanteisiin. Meidän eteemme asetetaan kysymys: kumman teet, tämän vai tuon? Jos teen tuon, tiedän, etten rakasta Jumalaa yli kaiken. Jos taas teen tämän, seuraan Jumalan tahtoa. Vain silloin voimme valita hyvän, jos meillä on usko ja sen tuoma rakkaus Jumalaan ja jos hän on meille kaikkein kallein elämässämme. Tämä asia, että Jumala on ensimmäinen ja rakkain, on sitten myös se, mikä asettaa asioita oikeaan järjestykseen. Silloin voimme Jumalan tahtomalla tavalla alkaa rakastaa lähimmäistämme niin kuin itseämme.

Kuinka Jumala voi olla meille kaikkein rakkain? Apostoli Johannes on selittänyt sen meille kirjeessään. Hän sanoo: "Siinä ilmestyi meille Jumalan rakkaus, että Jumala lähetti ainokaisen Poikansa maailmaan, että me eläisimme hänen kauttansa. Siinä on rakkaus – ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovituksi. Rakkaani, jos Jumala on näin meitä rakastanut, niin mekin olemme velvolliset rakastamaan toinen toistamme... Me rakastamme, sillä hän on ensin rakastanut meitä." (1 Joh. 4:9–11, 19.) Jumala omalla rakkaudellaan vetää meitä puoleensa, ja se synnytettyään uskon meissä saa meidät rakastamaan häntä ja lähimmäisiämme.

Kaikki keskittyy sen ympärille, että meillä on Lunastaja, syntiemme sovittaja, ja että meillä on evankeliumi. Sen voimassa voimme kulkea tietämme eteenpäin, vastustaa kiusauksia ja kaikesta suuresta vajavaisuudestamme huolimatta uuden ihmisen puolesta rakastaa Jumalaa yli kaiken. Tiedämme, että jos horjumme, meillä on Vapahtaja, jonka turviin saamme tulla. Hänen kanssaan on hyvä kulkea. Meille antaa voimaa kilvoitteluun hänen kestämisensä, voittonsa, sekä se, että hän on noussut ylös kuolleista, on kirkastettu ja että hän on Isän oikealla puolella.

1975. Virret VK 1938: 357; 302:11; 340; 354; 365.

Missä olemme

Ensimmäisenä paastonajan sunnuntaina. III vuosikerta. Epistolateksti. Ensimmäinen saarna tästä tekstistä.

Te olette käyneet Siionin vuoren tykö ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin tykö ja kymmenien tuhansien enkelien tykö... ja uuden liiton välimiehen, Jeesuksen tykö ja vihmontaveren tykö, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri. Hebr. 12:22,24.

Missä olemme ja minne olemme menossa?

Kerran opetuslapset kysyivät Jeesukselta, minne sinä menet. He luulivat Jeesuksen menevän johonkin kaupunkiin, mutta Jeesus sanoi: "Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani." Kun tänään kysymme, missä olemme ja minne menemme, ei meille riitä vastaukseksi, että olemme Siitamajalla kahdennessakymmenennessä aikuisten raamattuleirin päätösjuhlassa ja että palaamme täältä koteihimme ja omaan kutsumukseemme. Ei, vaan haluamme Jumalan sanasta löytää oman paikkamme. Haluamme tietää tien, jota kuljemme, ja päämäärän, minne olemme menossa. Sen tähden tekstimme mainitsee meille erityisesti kolme asiaa.

1. Olemme tulleet Siionin vuoren tykö

Jerusalem oli Siionin vuorella. Matkalainen, joka sinne kulki, saattoi jo etäältä nähdä tuikkivat valot. Korkealla vuorella oli kaupunki. Se ei voinut pysyä piilossa, vaan kertoi olemassaolostaan. Tiedettiin, että siellä on Jumalan temppeli, jossa hän asuu.

Uskville Jumalan asumus Siionin vuorella on todellisuutta. Se ei ole maallinen Jerusalem, vaan se Jumalan Seurakunta, johon tulemme uskon kautta. Hebrealaiskirje opettaa, että uskovat ovat tulleet Jumalan Seurakuntaan, kun he ovat käyneet Siionin vuoren tykö ja että matkan määränpää on taivas. Sinne olemme menossa.

Mutta mitä uskville kertoo se, että olemme jo tulleet Siionin vuoren tykö? Se puhuu siitä, ettemme ole kaukana vasta matkalla. Emme ole etäällä, mistä kaupunki hämärine valoineen meille vilkkuisi, vaan olemme tulleet itse kaupunkiin. Olemme käyneet sinne sisälle. Näemme sen sisäpuolelta. Tuntemme sen kadut ja kujat. Jo-

kainen Jumalan lapsi saa ajatella, että hän on tullut sisälle Jumalan kaupunkiin, Jumalan huoneeseen, Jumalan Seurakuntaan. Kristus on avannut hänelle tämän tien. Olemme saaneet syntimme anteeksi ja saamme asua Jumalan kaupungissa.

Mikä suuri armo! Jumala ei työnnä meitä ulos pimeään maailmaan eikä sulje meiltä kaupungin portteja. Meille on kaikunut hänen kutsunsa: Käy sisään! Tule tänne! Jos tunnet olevasi Jumalan Seurakunnan ulkopuolella ja ajattelet, ettei sinulla ole uskoa Kristukseen etkä rohkene turvata häneen, niin onhan tänäänkin vielä armon aika. Tänäänkin sinulle julistetaan: Tule Kristuksen luo, tule sellaisena kuin olet, taakkoinesi, vaivoinesi, synteinesi. Tule hänen armahdettavakseen. Hän ei tullut etsimään vanhurskaita, vaan syntisiä. Hän lunasti meidät syntiset. Hän on jo hankkinut meille Jumalan armon. Sen turvissa sinulla on oikeus käydä synneistäsi päästettynä sisälle Jumalan kaupunkiin. Sinne ei tulla omilla teoilla, ei omissa ansioissa, ei omassa vanhurskaudessa, vaan sinne tulevat ne, jotka ovat heikkoja, sairaita, syntisiä, Jumalan tahdon rikkoneita. He tulevat – aivan sulasta armosta. Jeesus kutsuu jokaista tänäkin päivänä. Jumalan enkelitkin riemuitsevat, kun syntinen kääntyy ja uskoo Jeesukseen.

Kristus on avannut jokaiselle tien Jumalan luo. Eikö ole suuri Jumalan armo ja laupeus, että me kaikki, sinäkin, saamme käydä sisälle Jumalan kaupunkiin, Jeesuksen tykö, Isän vetäminä? Sanoihan Jeesus: "Ei kukaan voi tulla minun tyköni, ellei Isä, joka on minut lähettänyt, häntä vedä" (Joh. 6:44). Kun Isä vetää meidät Jeesuksen tykö, kääntymyksemme on todellinen.

Kun olemme raamattuleirillä lipputangon ympärillä laulaneet paitsi lippulaulun myös virsiä, sana on kiirinyt kylään. Kyläläiset tietävät, että täällä kokoonnutaan Jumalan Sanan ympärille, ja ovat maininneetkin siitä. Jumalan sanan julistus on kuin merkkivalo, joka kutsuu käymään sisälle Jumalan kaupunkiin. Sekin, joka ei vielä Vapahtajaansa tunne, voi hänet löytää ja rohkaistua uskomaan, että juuri häntä varten Kristus tuli maailmaan ja sovitti myös hänen syntinsä. Tämä on se suuri armo, jonka turvissa saamme elää.

2. Olemme tulleet kymmenien tuhansien enkelien tykö

Uskon, että joukossamme on niitä, jotka palaavat iloiten täältä kotiin. On riemullista palata Jeesuksen puhdistamana, kun on hyvä,

puhdistettu omatunto ja kun on saanut matkaevästä. Uskon, että on myös niitä, jotka palaavat haikein mielin. Onhan edessä monta vaaraa ja vaikeutta. Sydän voi olla ahdistunut niiden asioiden tähden, jotka kotona odottavat. Silloin meidän on lohdullista muistaa paitsi sitä, että olemme Jumalan kaupungissa, myös sitä, että olemme tulleet kymmenien tuhansien enkelien tykö.

Ei ole kysymys vain siitä, että meillä itse kullakin on suoje-lusenkeli, joka meistä huolehtii, vaan olemme tulleet kymmenien tuhansien enkelien tykö. Heidät on Jumala lähettänyt varjelemaan uskoviaan ja johdattamaan heidän kulkuaan.

Miten suuri taistelu onkaan omassa sisimmässämme, kun on kiusauksia, on maailma ja on oma turmeltunut lihamme. Miten usein havahdummekaan siihen, että olemme toisin tehneet kuin olisi pitänyt tehdä. Tarvitsemme varjelusta pahasta. Sitä varten Jumala on antanut meille pyhät enkelinsä. Emme näe heitä, mutta uskomme, että he ovat olemassa. Vaikka emme heitä näe, voimme kokea heidän varjeluaan ja johdattustaan. Jumala voi käyttää heitä myös niin, että hän estää meitä kulkemasta sinne, minne omasta mielestämme mielellämme menisimme. Näin Jumala varjelee meitä monesta onnettomuudesta ja pahasta, sekä ajallisista että hengellisistä. Kun meidän oma tahtomme ei pääse toteutumaan, toteutuu elämässämme Jumalan hyvä tahto, se elämänosa, minä kautta Jumala tahtoo viedä meidät perille.

Usein ihminen kysyy: Miksi minulle kävi näin, miksi en onnistunut asiassa, jota niin halusin? Mutta Jumala, joka kaiken säätää, tietää, mikä meille on hyväksi. Hänen kaikkivaltansa toimii ja sitä varten meillä on kymmenien tuhansien enkelien joukko, joka meitä suojelee ja varjelee sekä johdattaa kulkuamme.

Jumalan johdatus enkelivaltojen avulla on ensimmäiseen uskonkappaleeseen kuuluva asia. Jumala johdattaa maailman, luonnon, kansojen ja yksilöiden vaiheita siten, että kaikki palvelee niiden parasta, jotka saavat autuuden periä. Se on tarkoin erotettava siitä Jumalan johdatuksesta, joka tapahtuu hänen sanallaan. Se kuuluu Pyhän Hengen toimintaan ja kolmanteen uskonkappaleeseen. Sanallaan hän synnyttää uskon ja varjelee sen sekä vie meidät taivaan autuuteen.

Eikö ole lohdullista lähteä kotiin, kun saa muistaa, että olemme tulleet kymmenien tuhansien enkelien tykö? Mutta ehkä joku kysyy, kuinka hänen on käynyt niin, ettei ole kuitenkaan varjeltunut. Vai-

keimpia asioita ovat sellaiset, kun Jumala on sallinut ottaa meiltä pois jotakin hyvin rakasta, esimerkiksi kun hän on sallinut lapsen pysyvän sairastumisen, vammautumisen tai kuoleman. Silloin täytyy uskoa, että Jumala on rakkaus, vaikka kokemuksemme puhuisi meille toista. Usko ei katso kokemukseen, vaan Jumalan sanaan ja jää odottamaan sitä, kun kaikki arvoitukset ratkeavat. Usko pitää kiinni siitä, että Jumala on rakkaus, ja ymmärtää, ettei kaikki tässä maailmassa voi olla idyllin omaista. "Maailma on pahan vallassa" (1 Joh. 5:19), sillä tämän maailman ruhtinaan raivo on tosiasia. Jumala on kärsivällinen meidän pelastumisemme tähden, mutta kerran pahalle tulee loppu.

Kristitylle voi tapahtua, että hän lankeaa johonkin, mitä hän siten saa katua. Se ei johdu enkelien puutteesta eikä Jumalan voiman heikkoudesta, vaan meistä itsestämme. Usein lankeemuksemme pohjimmaisena syynä on ylpeys; emme halua alistua Jumalan tahtoon emmekä Jumalan sanan alle, vaan etsimme omaamme.

Miten olikaan Pietarin laita? Olihan hänellä suojanansa Jeesuksen opetus ja hänen toistuvat varoituksensa. Suojelivathan enkelitkin häntä, mutta miten hänen kävi? Hän ei kieltänyt vain kerran, vaan kolme kertaa. Hän ei kerskannut ainoastaan kerran, vaan monta kertaa. Hän luotti itseensä, kun hänen olisi pitänyt luottaa Jumalaan. Hänen olisi tullut turvata sanaan, etsiä siitä voimaa, pysyä valvovana rukouksessa eikä nukkua. Mutta tällaisia heikkoja Pietareita me monasti olemme. Pietari kuitenkin palasi. Jumala johdatti asiat niin, että kukko lauloi ja muistutti hänelle siitä, mitä oli tapahtunut. Jumala johdatti hänen kulkuansa siten, että hän joutui kohta näkemään Vapahtajansa. Kun kukko oli laulanut, Vapahtaja katsoi Pietariin. Silloin Pietari murtui ja itki. Kyllä pyhät enkelit olivat asialla tässäkin, kuten kukon laulussa. Jumalan rakkaus veti Pietarin takaisin. Mekin saamme luottaa siihen, että Jumala on voimallinen säilyttämään meidän uskossa, ja jos lankeamme, palauttamaan uskoon. Katsokoon jokainen, joka luulee seisovansa, ettei lankea. Muistakaamme myös, että nöyrylle Jumala antaa armon, ja että Jeesuksen tykö saamme tulla. Hän ei heitä meitä pois luotansa.

3. Olemme tulleet Jeesuksen tykö

Kolmanneksi tekstimme sanoo, että olemme tulleet Uuden liiton välimiehen, Jeesuksen, tykö ja vihmontaveren tykö, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri. Jeesus vuodatti pyhän jumalverensä maksuksi synneistämme. Vanhan liiton uhreissa kansa vihmottiin verellä. Siten se puhdistettiin synneistänsä. Jeesus on tämän toteutus. Mitä uhrit vain kuvasit, sen Kristus teki.

Vanhan liiton uhrit eivät itsessään poistaneet syntejä. Ne olivat armolupauksia, joiden teho perustui siihen, mitä Kristus tulee tekemään. "Ne eivät voi ikinä syntejä poistaa", sanoo Hebrealaiskirje (10:11). Vaikka niitä toimitettiin toistuvasti, ei niiden toimittaminen lepyttänyt Jumalan vihaa ja hankkinut meille armoa. Sen sijaan Kristus uhraisi itsensä kerran ja siten sovitti maailman Jumalan kanssa ja hankki meille armon. Ei siis mikään ihmisteko, ei edes Jumalan säättämän jumalanpalveluksen toimittaminen sinänsä, lepytä Jumalan vihaa, vaan sen on tehnyt yksin Kristus. Jumalan sanan julistaminen ja sakramenttien jakaminen eivät tuo meille Jumalan armoa sen vuoksi, että me teemme niin. Sana ja sakramentit tuovat toki meille armon – ei meidän tekonamme – vaan sen takia, että Jumala niissä ja niillä tarjoaa, jakaa ja lahjoittaa meille armonsa uskolla vastaanotettavaksi. Niissä on Kristus hankkimallaan armolla läsnä lupauksensa mukaan.

Aabelin veri kertoi, mitä pahaa Kain oli tehnyt. Se huusi Jumalan kosta taivaaseen asti. Kaikki se paha, mitä me olemme tehneet, huutaa Jumalan kosta. Mutta tämän koston huudon on vaimentanut evankeliumi: Kristus on jo tehnyt kaiken meidän edestämme. Jumalan viha on jo sovitettu. Kosto on ollut Kristuksen päällä. Meille ei kosteta meidän syntejämme. Laki on saanut sen, mitä se vaati.

Kun palaamme täältä koteihimme, tulemme elämämme arkeen ja näemme elämämme raadollisuuden. Tunnumme omassatunnossa: tämä syntini huutaa Jumalan kosta. Meillä on kuitenkin lohdutus, ettemme ole tulleet sen alttarin eteen, jossa Aabelin veri huusi kosta, vaan olemme tulleet toiselle alttarille. Siellä puhuu Jeesuksen vihmontaveri. Se huutaa syntisille armahdusta, laupeutta. Eikö ole riemullista lähteä tässä turvassa siinä tietoisuudessa, että meillä on Jumalan armo. Se on tänään, se on huomenna, se on joka päivä sama. Niinhän Sana sanoo: Jeesus Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti.

Siitamaja aikuisten leiri 1982.

Olemme ihmeellisessä seurassa

Ensimmäisenä paastonaikaisena sunnuntaina. III vuosikerta. Epistolaateksti. Toinen saarna tästä tekstistä.

Te olette käyneet Siionin vuoren tykö ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin tykö, ja kymmenien tuhansien enkelien tykö, taivaissa kirjoitettujen esikoisten juhla joukon ja seurakunnan tykö, ja tuomarin tykö, joka on kaikkien Jumala, ja täydelliseksi tulleitten vanhurskasten henkien tykö, ja uuden liiton välimiehen, Jeesuksen, tykö, ja vihmontaveren tykö, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri. Katsokaa, ettette torju luotanne häntä, joka puhuu; sillä jos nuo, jotka torjuivat luotaan hänet, joka ilmoitti Jumalan tahdon maan päällä, eivät voineet päästä pakoon, niin paljoka vähemmän me, jos käännymme pois hänestä, joka ilmoittaa sen taivaista. Hebr. 12:22–25.

Tämä on eräs Raamatun riemullisimpia tekstejä. Siinä tuodaan mitä lohduttavimmalla tavalla esille, minne ja millaiseen seuraan uskovat ovat jo täällä ajassa tulleet, kun he ovat saaneet panna sielunsa turvan Herraan Kristukseen.

Usein olemme arkoja ajatellessamme omaa syntisyyttämme ja Jumalan ankaraa vihaa, koska olemme kokeneet jotakin siitä, minkä Israelin kansa koki, kun Jumala antoi sille lakinsa. Silloin Siinain vuori järkkäsi, maa tärisi jalkojen alla, vuori syöksi tulta ja omatunto todisti ihmisen syylliseksi Jumalan edessä. Kansa pyysi järkyttyneenä, ettei Jumala enää puhuisi heille vihassaan. Kun Jumalan laki koskettaa sydäntä, se voi myös ilman maanjäristystä ja muita ulkonaisia tehosteita näyttää meille millaisia olemme ja mitä olemme ansainneet. Välistä siihen liittyy elämän kovia kokemuksia. Mutta tekstimme tulee aran ja pelästyneen omantunnon avuksi ja kertoo, ettemme ole tulleet Siinain vuorelle, vaan Siionin vuoren tykö. Kun Siinain vuorella salamat leimahtelevat ja maa huojuu ja vapisee jalkojen alla, Siionin vuori on luja ja siellä loistaa lempeä, kutsuva armon valo.

Sen ohella, että meillä on vaara jäädä pelästyneinä Siinain vuorelle, meillä on myös aivan toisenlainen vaara, nimittäin vaara unohtaa se ihmeellinen asema, jonka olemme armosta Jumalalta saaneet,

ja kääntyä kohti maailmaa ja sen ajatustapoja. Maailmalla on omat arvostuksensa siitä, mikä on tavoittelemisen arvoista. Kristityillä on alituinen vaara muokata arvostuksensa maailman mukaisiksi ja etsiä sitä, mikä alhaalla on. Tekstimme tulee meille avuksi ja sanoo: Katso, mikä on todella tavoittelemisen arvoista. Katso, mitä hyvää olet jo Jumalalta saanut. Katsohan, missä seurassa olet. Katso, mikä sinua odottaa.

Olemme käyneet Siionin vuoren tykö

Siitä minne olemme tulleet, kun olemme saaneet kasteen ja uskon kautta syntimme anteeksi, tekstimme sanoo ensiksi: "Te olette käyneet Siionin vuoren tykö." Siionin vuorella uskon isä, Aabraham, uhrasi poikansa Iisakin sijasta oinaan esikuvana siitä uhrista, jonka taivaallinen Isä oli aikanaan toimittava, kun hän tulisi uhraamaan ainoan Poikansa maailman syntien edestä. Siinain vuorella jyrisi Israelin kansalle lain tuomio, mutta Siionin vuorella Jumalan viha oli meiltä siirretty Karitsan päälle. Jumala oli pannut hänet vastuuseen lakinsa edessä meidän rikoksistamme. Häntä rangaistiin meidän sijastamme, jotta me vapautuisimme syntiemme rangaistuksesta. Myös Siionin vuori on oikeudenkäynnin ja tuomion vuori. Mutta siellä tuomio kohdistui Kristukseen, joka oli ottanut vastatakseen meistä lain edessä ja siellä meidät julistettiin tuomiosta vapaiksi Kristuksen työn ja uhrin nojalla. Koska näet "yksi on kuollut kaikkien edestä, niin myös kaikki ovat kuolleet" (2 Kor. 5:14) Sillä vuorella sijaiskärsijämme rukoili meidän edestämme: "Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät."

Siionin vuorella katuva ryöväri sai kuulla Sijaiskärsijältään nuo ihanat sanat: "Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa" (Luuk. 23:43). Mekin, jotka uskomme, olemme käyneet tälle vuorelle ja saamme kuulla nuo lohdulliset sanat: saat olla kanssani paratiisissa. Miten moni onkaan lähtenyt täältä ajan alhosta noiden sanojen turvissa katsomaan sitä, minkä ne lupasivat. Miten monille ne ovat antaneet lohdutusta, kun synti on painanut ja tunto soimannut. Siionin vuorelle käyminen on samaa kuin tulla hengessä sovituksen paikalle kuulemaan Jumalan armahduspäätös ja saamaan silmiensä eteen kuvatuksi Ristiinnaulittu ja

kuulla pyhät Raamatun sanat: "Hänen haavainsa kautta me olemme paratut."

Olemme käyneet elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin tykö

Tekstimme sanoo toiseksi, että olemme käyneet "elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin tykö". Jerusalemin kaupungilla oli erityinen merkitys Vanhan liiton Israelille. Se oli Jumalan kaupunki, mitä mistään muusta kaupungista ei sanota. Siellä oli temppeli, jossa Jumala asui ja johon koko Israelin jumalanpalveluselämä oli keskitetty. Niinpä Jeesuskin, kun oli täyttänyt kaksitoista vuotta, tuli kaukaa Nasaretista Jerusalemiin pääsiäisjuhlille. Siinä iässä poika alkoi vastata omasta hengellisestä elämästään. Hänen vanhemmistaan mainitaan, että he kävivät näillä juhlilla joka vuosi (Luuk. 2:41). Kun Jeesus 12-vuotiaana oli temppelissä, hän lausui häntä etsiville: "Mitä te minua etsitte? Ettekö tienneet, että minun pitää niissä oleman, mikä minun Isäni ovat?" (Luuk. 2:49.) Jumala asui Jerusalemissa, koska siellä oli hänen säätämänsä jumalanpalvelus, joka esikuvan tavoin kertoi siitä uhrista, jonka Kristus oli antava.

Nyt Uuden liiton aikana olemme tulleet taivaallisen Jerusalemin tykö, siis Jumalan Seurakuntaan. Siinä on näet evankeliumin saarna, saarna ristiinnaulitusta Herrasta Kristuksesta. Tässä saarnassa Jumala lähestyy meitä, puhuu meille, ilmoittaa itsensä, antaa armonsa ja päästää synneistä. Siinä on Jumalan huone ja taivaan portti. Siinä on meidän äitimme, joka kasteella ja evankeliumin sanalla on uudestisyntyttänyt meidät elävän Jumalan lapsiksi elävään toivoon, kuten on kirjoitettu: "Mutta se Jerusalem, joka ylhäällä on, on vapaa, ja se on meidän äitimme" (Gal. 4:26). Emme elä lain orjuudessa. Raamattu sanoo: "Sillä laki ei tehnyt mitään täydelliseksi, mutta sijaan tulee parempi toivo, jonka kautta me lähestymme Jumalaa" (Hebr. 7:19). Olemme vapaita armolapsia, niin kuin taivaallinen äitimmekin on vapaa. Koska olemme tulleet Jumalan kaupungin tykö, olemme tulleet itsensä elävän Jumalan tykö. Hän lähestyy meitä verhoutuneena sanaan ja sakramentteihin, niin että hänen läsnäolonsa on meille – ei pelottava – vaan kaikin tavoin hyvä ja lohdullinen asia.

Olemme tulleet kymmenien tuhansien enkelien tykö

Kolmanneksi Raamattu sanoo, että olemme tulleet "kymmenien tuhansien enkelien tykö". Enkelit ovat Jumalan lähettämiä, palvelukseen lähetettyjä niitä varten, jotka saavat autuuden periä. Raamattu kertoo pyhistä enkeleistä, heidän suuresta lukumäärästään ja voimastaan ja siitä, kuinka he ovat olleet Jumalan lasten suojana ja turvana ja pelastaneet heidät monesta vaarasta. Kun Jumalan kansa oli suuressa vaarassa vihollisten ahdistamana profeetta Elisan aikana, hänen palvelijansa kysyi: "Voi, herrani, mitä me nyt teemme?" Elisa sanoi: "Älä pelkää, sillä niitä, jotka ovat meidän kanssamme, on enemmän kuin niitä, jotka ovat heidän kanssansa." Elisa rukoili ja sanoi: "Herra, avaa hänen silmänsä, että hän näkisi." Niin Herra avasi palvelijan silmät, ja hän näki, ja katso: vuori oli täynnä tulisia hevosia ja tulisia vaunuja Elisan ympärillä. (2 Kun. 6:15–17.)

Rakkaat ystävät, olemme tulleet kymmenien tuhansien enkelien tykö. He ovat sinunkin turvanasi. Jumalan käskystä he suojelevat sinua sillä tiellä, jolle Jumala on jalkasi asettanut. Kun tunnet yksinäisyyttä ja voimattomuutta, kun maailma pilkkaa ja ahdistaa, muista tämä tukalimmassakin paikassa.

Olemme tulleet taivaissa kirjoitettujen

esikoisten juhlejoukon tykö

Neljänneksi tekstimme sanoo, että olemme tulleet "taivaissa kirjoitettujen esikoisten juhlejoukon ja seurakunnan tykö". Esikoisilla oli oikeus pappeuteen ja kuninkuuteen. Vanhassa liitossa Israel oli Jumalan esikoispoika (2 Moos. 4:22). Uudessa liitossa esikoisia ovat uskovat. He ovat kuninkaallinen papisto. Heidän nimensä ovat kirjoitettuina taivaissa. Osa heistä on jo perillä. Taivaassa on jo armosta autuaitten joukko. Taivas on siellä, missä Jumala on. Täällä ajassa se on uskon varassa. Siellä ylhäällä se on näkemisessä. Se on samaa kuin olla Kristuksen kanssa paratiisissa. Siellä on ristin ryöväri, siellä ovat monet muut. He ovat juhlejoukko, Karitsan morsian ja hänen häävieraitansa ja aterioivat Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa. Heihin liittyvät loputkin uskovat, jotka eivät vielä siellä ole.

Ihminen etsii ja arvostaa sitä, mikä on suurta, kuuluisaa, viisasta ja kunnioitettua. Sinä, joka uskot, kuulut Jumalan lasten joukkoon. Tosin tämä joukko ei ole suurta maailman mittapuun mukaan, mutta kylläkin sen mittapuun mukaan, jolla kaikki loppujen lopuksi arvioidaan. Mikään ei ole minkään arvoista, ellei jumalallinen Majesteetti anna sille edes ripausta omaa kunniaansa. Kristuksen omille on luvattu kirkkauden kuihtumaton seppel (1 Piet. 5:4). Tähän juhla joukkoon sinäkin kuulut, sinä, joka uskot, oletpa miten halpa tahansa tämän maailman silmissä. Sinutkin kruunataan. Silloin ylistät täysin rinnoin Jumalan armoa ja rakkautta, hänen viisauttaan ja pelastussuunnitelmaansa. Pilkatkoon onneton maailma Jumalaa ja hänen evankeliumiaan todetakseen kerran, että alhaisinkin uskova oli suurempi, viisaampi ja kunniakkaampi kuin yksikään maailman mahtavista ja viisaista, sillä uskovat ovat tulleet "taivaissa kirjoitettujen esikoisten juhla joukon ja seurakunnan tykö".

Olemme tulleet "tuomarin tykö, joka on kaikkien Jumala"

Viidenneksi tekstimme sanoo, että olemme tulleet "tuomarin tykö, joka on kaikkien Jumala". Näillä sanoilla tekstimme muistuttaa siitä, että uskovat ovat tulleet Jumalan luo, joka on kerran tuomitseva kaikki. Se tapahtuu ennalta ilmoitetulla perusteella: "Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen" (Mark. 16:16). Kristuksessa olemme saaneet käydä koko maan tuomarin tykö, jota syntinen ei saa eikä voi lähestyä ilman Kristuksen lahjavanhurskautta. Jos on jo suuri ja ihmeellinen asia, että olemme tulleet Jumalan pyhien seuraan ja itsekin saamme heihin lukeutua, niin vielä enemmän on se, että olemme saaneet tulla Jumalan tykö, joka on kaikkien tuomari. Jumala, joka on kuluttavainen tuli, ilmestyi Moosekselle palavassa pensaassa, joka ei kulunut tulen voimasta. Mekin olemme tulleet Jumalan, kuluttavaisen tulen, luo, ja katso me elämme, eikä kuitenkaan liekki meitä polta. Niin meillä on myös varmuus siitä, etteivät vihan liekit koskaan yllä meihin, vaan Kristuksen vanhurskaus suojaa meitä, sillä syntimme ovat hänessä jo pois otetut ja niin myös Jumalan viha.

Olemme tulleet "täydellisiksi tulleitten henkien tykö"

Viidenneksi tekstimme sanoo, että olemme tulleet "täydellisiksi tulleitten henkien tykö". Nämä ovat niitä, jotka jo ovat päättäneet onnellisesti uskon kilvoituksensa Jumalan kutsuttua heidät luokseensa. Taivaan juhla joukon ja maan päällä taistelevan seurakunnan välillä ei ole erottavaa juopaa. On yksi Kristuksen Seurakunta eli Kirkko. Mutta koska olemme tulleet niiden tykö, joiden usko on jo osoittautunut voimaksi viemällä heidät perille, täytyy meidänkin uskomme, koska se on sama kuin heillä, tuottaa saman tuloksen. Muista poisnukkuneita ja seuraa heidän uskoansa. Uskosi ei ole turha. Älä heitä pois uskallustasi äläkä toivoasi, vaan kilvoittele hyvä uskon kilvoitus.

Olemme tulleet "uuden liiton välimiehen, Jeesuksen, tykö"

Kuudenneksi tekstimme muistuttaa meitä siitä, että olemme tulleet "uuden liiton välimiehen, Jeesuksen, tykö". Jumalan luo ei ole astumista omissa synnin ryysyissä. Tarvitsemme syntien sovittajan, välimiehen ja puolestapuhujan. Jeesus on tämä välimies. Täällä opettaessaan hän kutsui syntisiä tykönsä ja sanoi: "Kaikki, minkä Isä antaa minulle, tulee minun tyköni; ja sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos" (Joh. 6:37). Taivaallinen Isä on antanut meidätkin Jeesukselle, eikä Jeesus ole meitä hyljännyt, vaan hän on pukeutunut meidät vanhurskaudellaan ja ottanut meidät vastaan omaan laumaansa. Niin hän teki jo silloin, kun saimme kasteen. Niin hän tekee yhä uudestaan joka päivä kasteen liiton ja sanansa nojalla. Hänen luonaan saamme jatkuvasti kokea, kuinka hän kuljettaa meitä viheriäisille niityille ja johdattaa meitä paimenäänellään. Jeesus, välimiehemme, on hyvä paimenemme, joka on antanut henkensä lammasten edestä.

Olemme tulleet vihmontaveren tykö

Seitsemänneksi tekstimme sanoo, että olemme tulleet "vihmontaveren tykö, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri".

Veri, joka kerran vuosi koko maailman syntien edestä, on päivittäinen vihmontaveri. Se vihmoi meidät puhtaiksi silloin, kun meidät kastettiin. Se vihmoa yhä, niin että joka ilta ja aamu saamme puhdis-

tautua tämän veren voimasta. Sillä tämä veri on puhdistava, synneistä päästävä, laupeuden ja armon veri. Kun Kain vuodatti Aabelin veren, se huusi kosta taivaaseen asti. Kun teemme syntiä lähimmäisiämme vastaan, aiheuttamamme kärsimys huutaa kosta. Mutta Kristuksessa kaikki pyhän lain vaatimukset ovat tulleet täytetyiksi. Kristus on kärsinyt lain vaatiman koston. Kristuksen viaton veri huu-taa kaikkialle: "Se on täytetty." Se kutsuu meitä uskomaan Jeesukseen ja omistamaan pääsyn kaikista synneistämme.

Loppukehotus

Koska olemme saaneet kuulla nämä riemulliset asiat, niin otta-kaamme vastaan myös tekstimme lopussa oleva vakava kehotus. Se kuuluu: "Katsokaa, ettette torju luotanne häntä, joka puhuu; sillä jos nuo, jotka torjuivat luotaan hänet, joka ilmoitti Jumalan tahdon maan päällä, eivät voineet päästä pakoon, niin paljoa vähemmän me, jos käännyimme pois hänestä, joka ilmoittaa sen taivaista."

Hebrealaiskirje alkaa sanoilla: "Sitten kuin Jumala muinoin monesti ja monella tapaa oli puhunut isille profeettain kautta, on hän näin viimeisinä päivinä puhunut meille Pojan kautta, jonka hän on pannut kaiken perilliseksi, jonka kautta hän myös on maailman luonut" (Hebr. 1:1–2). Sitten kirje muistuttaa Jumalan sanan mahdista, jolla Jumalan Poika pitää yllä maailmankaikkeutta. Se varoittaa sanan torjumisesta: "Sillä hyvä sanoma on julistettu meille niin kuin heillekin; mutta heidän kuulemansa sana ei heitä hyödyttänyt, koska se ei uskossa sulautunut niihin, jotka sen kuulivat" (Hebr. 4:2). Ja: "Älkäämme jättäkö omaa seurakunnankokoustamme, niin kuin muutamien on tapana, vaan kehottakaamme toisiamme, sitä enemmän, kuta enemmän näette tuon päivän lähestyvän" (Hebr. 10:25). Tekstimme osoittaa, että se, joka hylkää Jumalan sanan, hylkää Jumalan.

Jumala on alentunut ja tullut meidän luoksemme ja puhunut meille. Älkäämme me ylpeydessämme ylentäkö itseämme Jumalan yläpuolelle, vaan kuulkaamme, kun hän saarnaa meille autuuden sanaa, ja iloitkaamme siitä, että olemme saaneet käydä hänen ja hänen pyhiensä tykö.

Uskon voitto koettelemuksissa

Toisena paastonajan sunnuntaina. I vuosikerta Evankeliumiteksti.

Jeesus lähti sieltä ja vetäytyi Tyyron ja Siidonin tienoille. Ja katso, kanaanilainen vaimo tuli niiltä seuduilta ja huusi sanoen: "Herra, Daavidin poika, armahda minua. Riivaaja vaivaa kauheasti minun tytärtäni." Mutta hän ei vastannut hänelle sanaakaan. Niin hänen opetuslapsensa tulivat ja rukoilivat häntä sanoen: "Päästä hänet menemään, sillä hän huutaa meidän jälkeemme." Hän vastasi ja sanoi: "Minua ei ole lähetetty muitten kuin Israelin huoneen kadonneitten lammasten tykö." Mutta vaimo tuli ja kumarsi häntä ja sanoi: "Herra, auta minua." Mutta hän vastasi ja sanoi: "Ei ole soveliasta ottaa lasten leipää ja heittää penikoille." Mutta vaimo sanoi: "Niin, Herra; mutta syöväthän penikatkin niitä muruja, jotka heidän herrainsa pöydältä putoavat." Silloin Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Oi vaimo, suuri on sinun uskosi, tapahtukoon sinulle, niin kuin tahdot." Ja hänen tyttärensä oli siitä hetkestä terve. Matt. 15:21–28. (Rinnakkaisteksti Mark. 7:24–31.)

On suurta Jumalan siunausta, jos elämässämme ei ole ollut suuria järkytyksiä. Jos niistä varjellumme, emme useinkaan osaa olla siitä kiittollisia Jumalalle, kaiken hyvän antajalle, vaan meillä on kiusaus ajatella, että kaikki hyvä on vain meidän omaa ansiotamme. Niinpä Jumala näkee hyväksi järkyttää meitä välistä ankarilla koettelemuksilla, jotta ymmärtäisimme oman tilamme, kääntyisimme uskossa hänen puoleensa, pyytäisimme häneltä apua ja uskoisimme elämämme hänen haltuunsa. Kanaanilainen vaimo on meille oiva esimerkki siitä, että usko voittaa koettelemuksissa.

1. Koettelemusten kourissa

Jeesus kulki matkallaan Tyyron ja Siidonin seuduilla Välimeren rannikolla. Tällä kanaanilaisten alueella asui eräs syntyään syrofoinikialainen kreikatar, siis pakana. Häntä oli kohdannut tavaton järkytys. Hänen pientä rakasta tytärtään vaivasi kovasti riivaaja. Kukapa voisi ymmärtää äidin tuskan, kuka tyttären ahdistuksen?

Usein ihmiset suurten koettelemusten kohdatessa kyselevät: Miksi tämä tapahtuu minulle? Mitä pahaa olen tehnyt, että Jumala minua näin rankaisee? Toiset tuntevat sekä tuskaa että häpeää. On myös tarjolla auttajia, sellaisiakin, jotka tekevät asian pahemmaksi ja lopulta lisäävät kärsivien tuskaa.

Vaimo oli kuullut Jeesuksesta. Tieto Israelin uskosta ja myös Jeesuksen toiminnasta oli levinnyt laajalle, jopa pakanain keskuuteen. Nyt vaimo sai tietää, että Jeesus oli tullut hänen kotipaikkakunnalleen. Hän päätti mennä Jeesuksen luo ja pyytää häneltä apua.

Mutta...

Jeesus kätkeytyy naiselta. Hän menee erääseen taloon eikä tahdo, "että kukaan saisi sitä tietää" (Mark. 7:24). Se oli merkki siitä, että hän halusi olla rauhassa ja ettei häntä häirittäisi. Evankelista Markus kertoo: "Mutta hän ei saanut olla salassa, vaan heti kun eräs vaimo, jonka pie-nessä tyttäressä oli saastainen henki, kuuli hänestä, tuli hän ja lankesi hänen jalkojensa juureen" (Mark. 7:24–25). Nainen tunkeutui Jeesuksen luo kaikista estelyistä huolimatta, tuo vihoviimeinen pakana, jota ihmiset pitivät kuin Jumalan kiroamana.

Nainen huutaa tuskassaan: "Herra, Daavidin poika, armahda minua. Riivaaja vaivaa kauheasti minun tytärtäni." Ensiksi Jeesus kätkeytyi, nyt hän vaikenee.

Oletko kokenut koetusten ahdistuksessa jotakin samanlaista? On kuin Jeesus olisi piilossa. On kuin Jumala vaikenisi eikä kuulisi. On kuin Jumala ei olisikaan rakkaus. On kuin Jeesus kohtelisi sinua tylysti.

Opetuslapsetkin rukoilevat Jeesusta: "Päästä hänet menemään, sillä hän huutaa meidän jälkeemme." He näkevät äidin tuskan ja hellittämättömyyden. Mutta Jeesus sanoo: "Minua ei ole lähetetty muitten kuin Israelin huoneen kadonneitten lammasten tykö." Tässä on vielä ankarampi isku. Jeesus vetoaa kutsumukseensa ja sanoo sen rajoittuvan Israelin heimoon. Mutta vaimo tulee hänen luokseen, kumartuu maahan hänen edessään ja sanoo: "Herra, auta minua." Eli: Herra, vastaa minun huutooni ja auta. Mitä Jeesus tekee? Jos jo edellinen isku oli kova, nyt seuraava vielä kovempi: "Ei ole soveliasta ottaa lasten leipää ja heittää penikoille." On kuin hän sanoisi: Sinä olet jaloissa pyörivä koiranpenikka. Otettaisiinko leipä lapsilta ja annettaisiin sinulle?

Ehkäpä olet kokenut samankaltaista. Näyttää kuin mikään ei auttaisi, eivät toisten esirukoukset, eivät omat rukoukset. Tunnet olevasi niin huono, ettei sinunlaisellesi ole apua.

2. Usko löytää lohdun sanan lupauksista

On kuitenkin yksi asia, joka auttaa vaikeuksissa. Se on hellittämätön usko. Katsokaamme uskon valossa nyt uudestaan Jeesuksen sanoja ja menettelyä.

Ennen kuin menemme niihin lähemmin, kerron erään tapauksen, jonka pastori A. Aijal Uppala kertoi. Eräs nuorehko mies oli taistellut kysymyksen kanssa, saako hän olla varma siitä, että hänen syntinsä ovat anteeksiannetut. Päästäkseen tästä varmuuteen, hän ajatteli tarvitsevänsä jonkin todisteen eli merkin. Hän päätti mielessään, että jos hän saisi heitetyksi kiven niin ja niin pitkälle, se olisi merkki siitä, että hänkin saa uskoa. Mies epäonnistui. Se tuntui silloin hänestä tosi pahalta, mutta myöhemmin hän oli kiitollinen Jumalalle siitä, ettei Jumala ollut sallinut hänen onnistua. Jos hän olisi onnistunut, hän olisi rakentanut uskonsa väärälle pohjalle. Jumala johdattikin hänet sitten Sanan perustalle Kristuksen varaan, ja siitä löytyi autuuden varmuus. Kanaanilaisen vaimon usko ohjaa meitä tarkastelemaan asioita tältä, oikealta kannalta.

Kun Jeesus kätkeytyy silmiltämme ja tunteiltamme, hän on silti löydettävissä. Hän on opetuslastensa kanssa seurakunnassaan, siellä, missä hänen sanansa oikein julistetaan ja sakramentit jaetaan hänen asetuksensa mukaan. Hän on läsnä täydellä armollaan. Sanassaan hän tulee luoksemme myös silloin, kun kammiossamme yksinäisyydessä häntä avuksi huudamme. Mutta jos tahallisesti hylkäämme oikean seurakuntayhteyden ja Jumalan sanan, hän pysyy meiltä kätkössä. Kanaanilainen vaimo tunsi Jeesuksen Daavidin pojaksi eli Messiaaksi. Vaimo tunsi Raamatun ennustukset ja saattoi kääntyä Messiaan puoleen, jonka ihmeellisestä terveeksi tekevästä voimasta profeetat olivat ennustaneet.

Kun Jeesus viittaa siihen, ettei häntä ole lähetetty muiden kuin Israelin huoneen kadonneitten lammasten tykö, hän ei sulje kanaanilaista naista pois armon piiristä. Vaimon on vain kuuluminen Israelin huoneeseen ja hänen on oltava kadonnut lammas. Vanhassa testamentissa oli säädökset siitä, kuinka pakanat pääsivät Israelin kansan yhteyteen. Se ei ollut tykkäänään poissuljettua. Siellä Israelin huoneessa tämä nai-

nen sanoo olevansa, kun hän syö muruja, jotka hänen herrainsa pöydältä putoavat. Nainen lukee itsensä kadonneisiin kuuluvaksi, vieläpä koiranpenikäksi. Ei hän ole herra eikä herrojen lapsi, mutta siitä ei päästä mihinkään, että hän on heidän huoneessaan ja että hän saa syödä lattialle tippuvia murusia ja elää niistä. Nainen on niin vahva Sanassa ja uskossa, että hän helposti hädän pakottamana löytää Jeesuksen koettelevista sanoista ne kohdat, jotka usko ymmärtää avun lupauksiksi. Hän kietoo Jeesuksen tämän omiin sanoihin. Kun kerran noin sanot, silloinhan sinun täytyy auttaa minua, ei minun pyyntöni tähden, vaan oman lupauksesi tähden.

Nainen ei pyydä Jeesusta kotiinsa, jotta tämä voisi parantaa hänen tyttärensä, vaan uskoo, että Jeesus voi tehdä sen kaukaakin.

Jeesus sanoo: "Oi vaimo, suuri on sinun uskosi, tapahtukoon sinulle, niin kuin tahdot." Ja Raamattu kertoo: "Hänen tyttärensä oli siitä hetkestä terve."

Meille on kerrottu tämä erikoinen tapahtuma Jeesuksesta ja kanaanolaisesta naisesta lohdutukseksi, ettemme avun viipyessä menettäisi luottamustamme Jumalan rakkauteen Kristuksessa. Tärkeintä on olla Israelin huoneessa, siis olla Jumalan kansaa, olla Jumalan lapsi ja elää päivittäin syntien anteeksisaamisesta Jeesuksen nimessä. Kristus on koko maailman Vapahtaja, sinunkin rakas Vapahtajasi.

Ajallisen elämän koetuksissa voimme kokea Jumalan moninaista apua ja johdatusta, mutta myös sitä, että hän viivyttää apuaan. Silti hän pysyy rakkautena. Vaikka joutuisimme koko elämämme kulkemaan raskasta ja vaivalloista tietä, hän pysyy rakkautena silloinkin. Usko katsoo yli ajan. Se katsoo tuonpuoleisiin ja kestää sen lupauksen varassa, että kerran kaikki on oleva hyvin.

Jeesuksen maallinen matka päättyi Golgatan ristille. Kuitenkin hän perusti iankaikkisen valtakunnan ja hallitsee ylösnousseena ja taivaaseen astuneena iankaikkisesti. Autuas se, joka uskoo, vaikka ei näe.

Onko sinun Vapahtajasi ristiinnaulittu?

Toisena paastonajan sunnuntaina. II vuosikerta. Evankeliumiteksti.

"Siitä lähtien Jeesus alkoi ilmoittaa opetuslapsilleen, että hänen piti menemän Jerusalemiin ja kärsimän paljon vanhimmilta ja ylipapeilta ja kirjanoppineilta ja tuleman tapetuksi ja kolmantena päivänä nouseman ylös. Silloin Pietari otti hänet erilleen ja rupesti nuhtelemaan häntä sanoen: 'Jumala varjelkoon, Herra, älköön se sinulle tapahtuko!' Mutta hän kääntyi ja sanoi Pietarille: 'Mene pois minun edestäni, saatana, sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten'". Matt. 16:21–23.

Paastonaikana haluamme erityisesti tutkia Kristuksen kärsimys-historiaa. Joskus on ollut tapana paastota pidättäytymällä ruuista, jota on voitu paremmin keskittyä Kristuksen kärsimyksen tutkisteluihin. Jumalan Sana ei kuitenkaan käske paastoamaan. Mutta Jumalan tahto on, että Kristuksen kärsiminen olisi meille rakas. Edelleen on Jumalan tahto, että me harjoitamme itsemme hillitsemistä. Apostoli sanoo: "Mutta jokainen kilpailija noudattaa itsensä hillitsemistä kaikessa; he saadakse vain katoavaisen seppeleen, mutta me katoamattoman" (1 Kor. 9:25). Milloin jokin asia vaarantaa uskonelämämme, on meidän syytä sitä varoa. Meille ei jää aikaa eikä halua tutkia Kristuksen kärsimystä, jos annamme elatuksen huolten raskauttaa itseämme. Emme jaksu syventyä ja keskittyä rukoukseen, jos käytämme aikamme muuhun. Aika ikään kuin ryöstetään käsistämme, eivätkä Kristuksen kärsimykset tule meille paastonaikana yhtään tutummiksi, saati rakkaammiksi. Se ei ole Jumalan tahto. Jumalan tahto on, että jokainen meistä kasvaisi Ristiinnaulitun tuntemisessa.

Tekstimme ohjaa meitä viettämään oikein paastonaikaa. Se kiinnittää katseemme Jeesukseen, jonka piti pian kärsimän ja tuleman tapetuksi ja kolmantena päivänä nouseman ylös. Se kertoo Pietarista hänen heikkoutensa hetkenä, jolloin hän ei halunnut ristiinnaulittua Vapahtajaa. Se kysyy meiltä itse kultakin: Onko sinun Vapahtajasi ristiinnaulittu?

Unohdamme helposti, mitä varten Kristus tuli maailmaan. Näin kävi apostoli Pietarin, vaikka hän oli jatkuvasti Jeesuksen seurassa. Jeesus kertoi, että hänen piti menemän Jerusalemiin ja kärsimän paljon vanhimmilta ja kirjanoppineilta ja ylipapeilta ja tuleman tapetuksi ja kolmantena päivänä nouseman ylös. Pietari pahentui Jeesuksen puheeseen. Hänet täytti inhimillinen sääli. Hän ei olisi halunnut Jeesukselle niin karmeata kohtaloa. Tunteensa vallassa Pietari unohtaa, että Jeesus lupasi nousta kuolleista jo kolmantena päivänä. Pietari näki vain kärsimyksen. Kun hän ei nähnyt Kristuksen voittoa eikä ajatellut hänen kärsimyksensä salaisuutta, hän ei voinut kuunnella rakentuakseen, vaan pahentui. Pietari ryhtyi tekoihin. Hän otti Jeesuksen erilleen ja alkoi nuhdella kuningasten Kuningasta: "Jumala varjeltakoon, Herra, älköön se sinulle tapahtuko!" Kuolevainen nuhtelee Iankaikkista, jolla yksin on kuolemattomuus! Luotu nuhtelee sitä, jonka kautta kaikki on luotu. Ihminen, joka ei ymmärrä sitä, mikä Jumalan Hengen on, nuhtelee sitä, jossa kaikki tiedon aarteet ovat kätkeytyinä! Hukkuva ei näe omaa vaaraansa, vaan alkaa nuhdella Pelastajaansa ja rukoilee, että Jumala estäisi Jeesusta suorittamasta pelastustyötään!

Miten moni onkaan lankeavan Pietarin kaltainen! Miten moni näkee Jeesuksessa vain uhrautuneen ihmisen, ihmisen, joka kärsi oikeusmurhan ja jonka rakkauden sanomaa ei ymmärretty. Miten monen sydän kauhistuu ajatellessaan Jeesuksen kärsimyksiä; miten hän hikoili verta, miten häntä ruoskittiin, syljettiin, rääkättiin raskaan ristin alla ja vihdoinkin kiroten ja pilkaten ristiinnaulittiin. Suuri on hänen kärsimyksensä ollutkin. Mutta miksi moni on Pietarin kaltainen ja näkee ainoastaan sen, minkä jokainen inhimillistä hätää ja kärsimystä ymmärtävä ihminen näkee? Mekin olemme Pietarin kaltaisia joka kerta, kun emme muista, miksi Karitsa on kuollut ristillä. Sellaisia olemme, jos emme itse häneen turvaa emmekä korota Ristiinnaulitun lippua maailmalle nähtäväksi, että he siinä nimessä pelastuisivat. Lankeavan Pietarin kaltainen on myös se, joka Ristiinnaulitun sijasta asettaa ihmisten toivon hyvinvointimaailmaan, yleismaailmalliseen rauhaan tai inhimillisyyden voittoon tässä maailmassa. Tällainen ei muista Kristuksen kärsimisen ja ristiinnaulitsemisen todellista syytä, nimittäin sitä, että Jeesus tuli sovittamaan meidän syntimme.

Sen tähden Jeesus nuhtelee kaikkein ankarimmalla tavalla, että jokainen käsittäisi, miten väärässä olemme ja miten turmiollisia ja vahingollisia ovat omat ajatuksemme. Jeesus sanoo: "Mene pois minun edestäni, saatana, sillä sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä Jumalan on, vaan sitä, mikä on ihmisten." Syvä on ihmisen turmelus! Hän ei tajua ilman Jumalan lakia omaa kadoituksenalaista tilaansa eikä hän antaisi Jeesuksen suorittaa Vapahtajan kutsumusta.

Muistakaamme tänä paastonaikana: Meidän syntiemme tähden Jeesus kärsi ja kuoli. Ilman hänen kärsimystään meillä olisi vain iankaikkinen kadotus, tuska ja vaiva. Jeesuksen kärsimys ei ollut vain tavallista inhimillistä tuskaa ja kärsimystä, vaan se oli Jumalan vihan alla olemista. Hän tunsu sielussaan ja ruumiissaan, mitä on olla Jumalan hylkäämä. Hänelle luettiin syyksi meidän syntimme. Se oli sovitavaa kärsimystä. Se oli myös autuuttavaa kärsimystä. Nyt meidän syntimme ovat sovitetut. Synnin ota, kuolema, on otettu pois. Kristus on noussut kuolleista voittajana. Olemme lunastettuja. Muistakaamme, että meidän Vapahtajamme on ristiinnaulittu meidän autuutemme tähden. Silloin myös tutkimme hänen kärsimystaisteluaan omistaaksemme siitä elämän.

Unohtunut ilon aihe?

Toisena paastonajan sunnuntaina. III vuosikerta. Osa epistolatekstiä.

Veljeni, pitäkää pelkkänä ilona, kun joudutte moninaisiin kiusauksiin, tietäen, että teidän uskonne kestäväisyys koetuksissa saa aikaan kärsivällisyyttä. Ja kärsivällisyys tuottakoon täydellisen teon, että te olisitte täydelliset ja eheät ettekä missään puuttuvaiset. Jaak. 1:2–4.

Jumalan lapset joutuvat uskonelämässään tarkkaan seulaan. On läpäistävä monenlaisia testejä. Toiset testit tulevat kiusauksien muodossa, toiset erilaisina ihmiselämän vaikeuksina, onnettomuuksina ja hankaluuksina.

Kun Jumala koettelee meitä, hänen ei tarvitse tehdä sitä itsensä tähden. Hän kyllä tietää jo etukäteen, kestämmekö me vai emme, mutta hän koettelee meitä meidän itsemme tähden. Hänellä on hyvä tarkoitus salliessaan kiusaukset. Tämä tarkoitus on niin hyvä, että apostoli Jaakob sanoo: "Pitäkää pelkkänä ilona, että joudutte moninaisiin kiusauksiin." Ystäväni, jos sinulla on ollut moninaisia kiusauksia, sinulla on ollut paljon ilon aiheita. Emmehän vain ole unohtaneet tätä?

1. Koetuksissa kärsivällisyys kasvaa

Kärsivällisyys on meille tarpeen. Sanotaanhan Jumalan sanassa, että me "uskon ja kärsivällisyyden kautta" perimme sen, mikä luvattu on (Hebr. 6:12). Apostoli Paavali sanoo: "Mutta jos toivomme, mitä emme näe, niin me odotamme sitä kärsivällisyydellä" (Room. 8:25). Kärsivällisyys liittyy taivastoivon ylläpitämiseen. Kärsivällisyys on kestämistä vaikeuksissa. Kun olemme kärsivällisiä, emme heitä kesken sitä, minkä olemme alkaneet ja minkä tiedämme Jumalan tahdoksi. Kun Jumalan tahto on pelastaa ja viedä meidät taivaan iloon, niin kärsivällisyys on sitä, ettemme luovu uskosta, vaan kilvoitteleme Jumalan avulla hyvän uskon kilvoituksen loppuun asti.

Uskossa kestäminen koetusten alla saa aikaan kärsivällisyyttä. Kun elämä joka tapauksessa on monella tavoin hankalaa, kärsivällisyyden kasvaessa koetuksia on helpompi ottaa vastaan.

Myös apostoli Paavali kuvaa kärsivällisyyden hyötyä. Hän sanoo: "Meidän kerskauksenamme ovat myös ahdistukset, sillä me tiedämme, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä, mutta kärsivällisyys koettelemuksen kestämistä, ja koettelemuksen kestäminen toivoa; mutta toivo ei saata häpeään (Room. 5:3–5).

2. Kärsivällisyys tuottaa "täydellisen teon"

Tekstimme sanoo: "Kärsivällisyys tuottakoon täydellisen teon, että te olisitte täydelliset ja eheät ettekä missään puuttuvaiset."

Uskossa kestäminen tarkoituksena on päämäärän saavuttaminen. Uskovan päämäärä on taivas. Se, joka luopuu uskosta, jää taipaleelle eikä tule perille. Uskosta lankeaminen ja epäuskon valtaan jääminen tuottavat täyttymättömän, kesken jääneen teon. Uskossa säilyminen taas tuottaa täydellisen, eheän teon. Se vie perille. Se pelastaa. Pelastus ei ole meidän tekoamme eikä meidän ansiotamme, vaan se on uskon aikaansaannosta. "Se on Jumalan teko, että te uskotte" (Joh. 6:29), sanoo Vapahtaja.

Kärsivällisyys valmistaa meitä "pahojen päivien" varalle. Neuvoohan Raamattu meitä sanoen: "Muista Luojaasi nuoruudessasi, ennen kuin pahat päivät tulevat ja joutuvat ne vuodet, joista olet sanoa: 'Nämä eivät minua miellytä'" (Saarn. 12:1–2). "Pahat päivät" tarkoittavat vanhuuden vaikeita aikoja kaikkine iän mukanaan tuomine koetuksineen. Kun olemme harjaantuneet kärsivällisyyteen parempina päivinä ja kestäneet iankaikkisen elämän toivossa koetusten alla, voimme myös noina "pahoina päivinä" helpommin ottaa Jumalan kädestä sen, mikä on tuleva osaksemme.

Saamme luottaa siihen, että Jumala kääntää parhaaksemme sallimansa koetuksen ja kurituksen. Saamme uskolla ottaa vastaan Jaakobin sanan toisille saman ristien tien kulkijoille: "Veljeni, pitääkö pelkkänä ilona, kun joudutte moninaisiin kiusauksiin."

Jumalan kansa käy uskon taistelua

Toisena paastonajan sunnuntaina. Vanhan testamentin teksti. Ensimmäinen saarna tästä tekstistä.

Mooses vastasi kansalle: "Älkää peljätkö; pysykää paikoillanne, niin te näette, minkä pelastuksen Herra tänä päivänä antaa teille; sillä sel-laista, minkä näette egyptiläisille tapahtuvan tänä päivänä, ette koskaan enää tule näkemään. Herra sotii teidän puolestanne, ja te olkaa hiljaa." Ja Herra sanoi Moosekselle: "Miksi huudat minulle? Sano israelilaisille, että he lähtevät liikkeelle. Mutta sinä nosta sauvasi ja ojenna kätesi meren yli ja halkaise se, niin että israelilaiset voivat käydä meren poikki kuivaa myöten. Ja katso, minä paadutan egyptiläisten sydämet, niin että he tulevat heidän perässensä; minä näytän kunniani tuhoamalla faraon ja koko hänen sotajoukkonsa, hänen sota-vaununsa ja ratsumiehensä. Ja egyptiläiset tulevat tietämään, että minä olen Herra, kun minä näytän kunniani tuhoamalla faraon, hänen sotavaununsa ja ratsumiehensä." Niin Jumalan enkeli, joka oli kulkenut Israelin joukon edellä, siirtyi kulkemaan heidän takanansa; ja pilvenpatsas siirtyi heidän edeltänsä ja asettui heidän taaksensa ja tuli egyptiläisten joukon ja Israelin joukon väliin; ja pilvi oli pimeä noille ja valaisi yön näille. Näin koko yönä toinen joukko ei voinut lähestyä toista. Ja Mooses ojensi kätensä meren yli. Niin Herra saattoi vahvala itätuulella, joka puhalsi koko yön, meren väistymään ja muutti meren kuivaksi maaksi; ja vesi jakautui kahtia. Ja israelilaiset kulkivat meren poikki kuivaa myöten, ja vesi oli heillä muurina sekä oikealla että vasemmalla puolella. 2 Moos. 14:13–22.

Jumalan kansa elää uskossa. Sen varassa se toimii ja tekee matkaansa. Jumalan kansa taistelee sekä ulkopuoleltamme epäuskoisesta maailmasta tulevaa epäuskoa vastaan että sitä epäuskoa vastaan, mikä nousee meidän omasta lihastamme ja pahasta sydämeistämme. Taistelu on jatkuvaa. Tässä ajassa emme pääse siitä rauhaan. Tarvitsemme hengellistä viisautta tajutaksemme niitä vaaroja, joita meillä on, ettemme sortuisi kiusauksissa, vaan että voisimme panna pois sitä, mikä ei uskoon kuulu ja rakentua sen varassa, mikä uskoon kuu-

luu. Alamme ymmärtää tällaisia asioita, kun Pyhä Henki valaisee sydämemme Raamatun sanalla.

"Ellette usko, ette kestä"

Tämän sunnuntain evankeliumiteksti puhuu kanaanilaisen vaimon uskosta, jota Vapahtaja ylisti. Saarnatekstimmekin puhuu uskosta, siitä uskosta, joka ilmeni Jumalan kansan johtajassa Mooseksessa, kun hän vei kansaa Egyptistä Kanaanin maahan. Moni koettelus oli edeltänyt kansan irtautumista Egyptistä. Se oli ollut työn ja tuskan takana. Farao oli tehnyt kaikkensa estääkseen sen. Jumala toimi kuitenkin faraon aikeita vastaan, teki ne tyhjiksi, ja lopulta kansa pääsi lähtemään. Vaikeudet eivät kuitenkaan olleet sillä voitettut. Niitä tuli koko erämaavaelluksen aikana ja edelleen halki Israelin historian. Joutuihan profeetta Jesajakin sanomaan: "Ellette usko, niin ette kestä" (Jes. 7:9).

Kun tulemme omaan aikaamme, niin tästä samasta asiasta, uskossa kestämisestä, on jatkuvasti kysymys. Siitä on kysymys omissa seurakunnissamme tilanteessa, missä nyt olemme; siitä on kysymys ulkopuolellamme.

Mooses opettaa meille tekstissämme, että Jumalan kansa ei heitä pois uskoansa suurimpienkaan vaikeuksien edessä ja että juuri niissä usko ilmenee jättäen vaikeudet Jumalan ratkaistaviksi. Kansa oli lähtenyt iloiten pois Egyptin maasta. Vihdoin se oli päässyt pois orjuuden pesästä. Samalla tavoin me olemme tunteneet iloa siitä, että meillä on omat tunnustukselliset luterilaiset seurakunnat. Meidän ei tarvitse olla siinä epäselvän hengellisyyden ja hengettömyyden tilassa, mikä ulkopuolellamme vallitsee, vaan Jumala on antanut meille Sanansa johtotähdeksi, jota seuraamme ja josta löydämme ravinnon sieluillemme. Jumalan armo on annettu meille syntisille ilman meidän tekemisiämme ja ilman meissä olevia edellytyksiä. Se on todellinen armo, jonka Kristus on meitä ja koko maailmaa varten hankkinut. Armo perustuu siihen, että hän on tehnyt kaiken, mitä autuuteemme tarvitaan. Se tulee luoksemme armonvälineissä. Siitä kiitämme ilolla Jumalaa.

Jumalan sana on täysin riittävä opas autuuden tiellä. Se ilmoittaa meille kaiken, mitä autuaiksi tullaksemme meidän tarvitsee tietää. Sitä taas, mitä se ei ilmoita, meidän ei ole tarpeen tietääkään.

Kun nyt Israelin kansa on Punaisen meren edessä ja faraon voimakas sotajoukko aseineen lähestyy takaa, kansa pelästyy, vapisee ja napisee sanoen: "Anna meidän olla rauhassa, että palvelisimme egyptiläisiä, sillä parempi olisi ollut palvella egyptiläisiä kuin kuolla erämaahan."

Kirkkomme on vuosikymmenten kuluessa joutunut monenlaisten vaikeuksien eteen. Nyt meillä on kova puute saarnaviran hoitajista, jotka voisivat hoitaa Jumalan laumaa. Me, jotka olemme jäljellä, olemme sairaita, ja tulevat mahdollisuutemme ovat epäselvyyden takana. Jotkut saattavat ajatella, että olisi ollut parempi, ettei tätä kirkkoa olisi syntynytkään ja että olisi parempi mennä takaisin kansankirkkoon. Jotkut ovat sen johtopäätöksen tehneetkin.

Israelin kansa halusi palata takaisin, – takaisin orjuuteen ajattelemta, mistä olivat päässeet vapaiksi, ja luottamatta siihen, mitä Jumala oli käskennyt heidän tehdä ja mitä hän oli luvannut heille antaa. Silmät näkivät vihollisjoukot takana ja meren edessä. Vain usko omisti lupaukset. Mooses edustaa uskoa ja sanoo selvät sanat: "Herra sotii teidän puolestanne, ja te olkaa hiljaa." Usko jättää vaikeudet Jumalan ratkaistaviksi.

Vaikeuksia voi olla monenlaisia. Toiset voivat olla niin vaikeissa omantunnon ahdistuksissa, etteivät voi nähdä sitä yleistä ristinalaisuutta, mikä Kirkolla on. Heillä on vain henkilökohtainen kysymys siitä, onko heillä taivaaseen pääsyä, onko heillä syntien anteeksiantamusta. Mutta nämä omaatuntoa ja syntien anteeksisaamista koskevat kysymykset on jo ratkaistu. Voimme Jumalan sanasta vakuuttaa ahdistuneille, että kysymys autuudesta ratkeaa siitä, että Kristus on sanonut: "Se on täytetty." Katsokaa häneen, kun omatunto syyttää, ja uskokaa. Kanaanilainen vaimo oli oppinut tuntemaan Kristuksen maailman Vapahtajaksi, uskoi häneen ja väen väkisin Jumalan sanasta kiinni pitäen tunkeutui sisälle Jumalan valtakuntaan.

Heikkouskoista vahvistaa toisten vahva ja luja usko. Eihän ketään vahvista se, että joku vierellä horjuu ja epäilee, vaan se, että toinen uskoo, tunnustaa uskonsa, pitää uskosta kiinni ja on siinä luja.

Sehän on se, mikä tukee horjuvaa. Niin myös kanaanilainen vaimo vahvistaa jokaista, joka omassatunnossaan tuntee itsensä ahdistuneeksi. Samoin Mooseksen esikuva on tarkoitettu meille uskon vahvistukseksi.

Kohtalomme on Jumalan kädessä

Jumala on armollinen, ja hänen kädesssä on hänen kansansa kohtalot ja yksityisen kristityn elämä. Silloin ne ovat hyvässä kädessä. Mekin saamme luottaa siihen, että kirkkomme kohtalot ovat Jumalan käsissä.

Myös omalla yksityisellä uskonelämämme alueella meillä voi olla monenlaisia vaikeuksia, suruja, murheita, koettelemuksia. Nekin ovat Jumalan käsissä, hänen ratkaistavissaan. Sitä emme tiedä, millaisissa ajallisen elämän vaiheissa ja kohtaloissa Jumala näkee hyväksi meitä koulia. Meillä ei ole mitään syytä esittää hänelle epäluottamusta, kun hän sallii meille vaikeuksia. Päinvastoin meidän tulee uskoa, että niiden takana on rakastava Isä. Meidän tulee ymmärtää, ettei sellainen ole huolehtiva isä, joka ei lastansa kurita. Jumala kurittaa rakkauden vitsalla. Me tarvitsemme sellaista kuritusta, muuten emme pysy oikealla tiellä.

*Niin kuin isä ei voi kieltää
Rakkautta lapseltaan,
Vaikka, noutain omaa mieltä,
Eksyykin se toisinaan,
Niin myös Herra kurittaapi
Rakkauden vitsalla
Eikä koston miekalla.
Anteeks kätuvainen saapi.
Kaikki loppuu aikanaan,
Armonsa ei milloinkaan.*

Paul Gerhard. VK 1938 nro 417:9.

Jumalalla on myös omat aikansa. Saamme rukouksessa esittää hänelle pyyntömme ja sanoa: Tapahtukoon sinun tahtosi. Tapahtukoon se sinun ajallasi ja sinun tavallasi.

Ajatelkaamme esimerkiksi inkeriläisten kohtaloita kommunistien vainoissa, kun heidän pastorinsa tapettiin, seurakuntien toiminta estetettiin, kirkot otettiin maalliseen käyttöön ja yksityiset kristityt olivat sen varassa, miten salaa saattoivat uskoaan ravita. Jollakulla saattoi olla jokin hengellinen kirja, Raamattu, virsikirja tai käsikirja, jonka he saivat säilymään, niin ettei sitä saatu heiltä pois. Tätä aikaa kesti noin viisikymmentä vuotta. Vasta sen jälkeen heille tuli mahdollisuus kokoontua Jumalan seurakuntina. Emme käsitä, miksi niin tapahtui. He itse ovat sanoneet, että Jumala rankaisi heitä heidän pahuutensa tähden. Se on lujasti sanottu, mutta kunnioitamme sitä silloin, kun ihminen itse sen sanoo. Jos toinen sanoo sen toiselle, on kysymyksenalaista, onko tuomio oikea.

Usko löytää turvan Jumalan tuomiopäätöksestä

Vaikeuksissa on meidän mentävä Jumalan eteen ja kysyttävä, salliiiko Jumala ikävien asioiden tapahtua meidän pahuutemme tähden. Sitä tutkikoon kukin itse omassa sydämessään. Asettukoon kukin Jumalansa eteen. Kun Jumala kutsuu meidät käräjille, ne ovat hänen käräjänsä. Todistajiksi hän panee ensiksi meidän tekomme ja tuomariksi omantuntomme ja lakinsa. Tekomme todistavat meidät pahoiksi. Jumalan laki ja omatuntomme langettavat meille tuomion: olet syyllinen, olet ansainnut tämän kaiken, vieläpä iankaikkisen kadotuksen ja loputtoman kärsimyksen.

Kun Jumala haastaa meidät käräjille, hänellä on muutakin sanottavaa sille, joka on oppinut syntinsä tuntemaan. Hän pystyttää oman tuomioistuimensa. Siihen Jumala kutsuu toiset todistajat, pyhät apostolit, jotka näkivät Kristuksen ylösnousseena ja saivat käskyn viedä evankeliumi kaikkeen maailmaan. Siinä Pyhä Henki todistaa apostolien sanan ja sakramenttien ihanilla lupauksilla, että rauha Jumalan ja ihmiskunnan välille on tullut Kristuksen kautta. Herra itse on ylituomari ja hän sanoo: "Niin tulkaa. Käykäämme oikeutta keskenämme. Vaikka teidän syntinne ovat veriruskeat, tulevat ne lumivalkeiksi, vaikka ne ovat purppuran punaiset, tulevat ne villanvalkoisiksi" (Jes. 1.18). Kristuksessa on anteeksiantamus, ja usko tarttuu tähän lupauksen sanaan ja elää siitä.

Saamme luottaa siihen, että Jumalalla, kun hän meitä kouluttaa ja kurittaa, on hyvä mielessä. Hän haluaa viedä meidät sille paikalle, jossa näemme itsemme – ei pyhimyksinä, ei sankareina, vaan – rikollisina ja syntisinä. Tällaisille hän lausuu armahduksen sanan uskolla omistettavaksi. Raamattu sanoo: "Sillä minä tunnen ajatukseni, jotka minulla on teitä kohtaan, sanoo Herra: rauhan eikä turmion ajatukset; minä annan teille tulevaisuuden ja toivon" (Jer. 29:11). Jumala pitää varmasti uskovistaan huolen ja auttaa meidät vaikeuksien yli ajallaan ja tavallaan. Hän vie meidät Siinain lain jyrinöistä Siionin vuorelle autuaitten joukkoon. Lain jyrinöiden on aika lakata, kun ne ovat tehneet tehtävänsä. Niin Jumala lakkasi jyrisemästä myös Israelin kansalle ja antoi sille tuomion sijaan lupauksen tulevasta Messiaasta, Mooseksen kaltaisesta profeetasta (5 Moos. 18:16–22).

Kun aseistamaton kansa oli meren äärellä vihollisen ammatistoturien takaa-ajamana, heille sanottiin: "Pysykää paikoillanne, niin te näette, minkä pelastuksen Herra tänä päivänä antaa teille." Heidät jätettiin odottamaan uskossa Jumalan apua. Heidä lohdutettiin: "Herra sotii teidän puolestanne, ja te olkaa hiljaa."

Moses, vaikka säilytti uskon, tunsu tilanteen tukaluuden. Herra sanoi Moosekselle: "Miksi huudat minulle? Sano israelilaisille, että he lähtevät liikkeelle, mutta sinä nosta sauvasi ja ojenna kätesi meren yli ja halkaise se, niin että israelilaiset voivat käydä meren poikki kuivaa myöten." Sauva on ojennettu myös meitä varten meren yli, meri on kuivattu. Kristuksen risti on ylennetty, lunastus on hankittu, ja hänen kauttansa taivas on avattu. Tie sinne on selvä. Tässä turvasa Jumalan kansa kulkee, ottaa uskossa vastaan vaikeudet ja kestää.

Usko löytää toimintamahdollisuuksia

Kun Jumala avaa eteemme mahdollisuuksia, hän vie meidät toimimaan avaamallaan tiellä. Hänen Kirkollaan on aina tavalla tai toisella toimintamahdollisuuksia. Jumala toimii sanansa kautta. Tässä luotamme siihen, että Jumalan sana on se, joka avaa solmut ihmisten sydämissä. Sana antaa rauhan omalletunnolle. Sana antaa iankaikkisen elämän toivon. Sana vaikuttaa myös pyhitystä kristityissä niin, että heillä on sydämen halu Jumalan tahtoon ja he haluavat kaunistaa evankeliumin opin jumalisella vaelluksella. Kaikkeen tähän tarvitaan

Jumalan sana ja sen julistajia. Usko yhtyy Vapahtajamme sanaan: "Anokaa elon Herraa, että hän lähettäisi työmiehiä elonkorjuuseensa."

Saamme jäädä Jumalan edessä kulkemaan tietämme täysin tietoisina siitä, että kun yksi vaikeus on voitettu, toinen tulee eteen. Kun yhdestä vaikeudesta on selvitty, kiusaaja tekee kaikkensa, että Jumalan valtakunnan työ estyisi ja vaikeutuisi. Tällaista taistelujen tietä Jumalan kansa on aina kulkenut ja on aina kulkeva. Se tie ei muutu toisenlaiseksi. Juuri silloin kun Jumalan sana saavuttaa tulosta, kiusaaja voimalla hyökkää sitä vastaan. Tosin Jumala voi hetkeksi antaa Kirkkonsa huokaista. Muuta keinoa kestää meillä ei ole kuin usko, joka tarttuu Jumalan sanaan ja pitää siitä kiinni, usko, joka tekee kaiken sen hyväksi, että Jumalan puhdas sana leviää ja että sitä saarnataan uskottavaksi. Kaikesta vastustuksesta huolimatta Kristuksen Kirkko säilyy, tekee taivaltaan ja voittaa mukaan uusia kulkijoita.

Näin mekin haluamme jäädä kaikissa vaiheissamme uskossa Jumalan armollisen huolenpidon ja Kristuksen lunastuksen varaan sekä siihen isälliseen hoitoon, jonka Jumala antaa ensimmäisen uskonnappaleen alueella pyhien enkeleittensä varjeluksessa ja siihen sielunhoitoon, jonka Pyhä Henki antaa meille kolmannen uskonnappaleen alueella sanan ja sakramenttien kautta kirkastaessaan meille ristiinnaulitun Herran Jeesuksen Vapahtajana.

Virret VK 1938: 301; 119; 177; 290; 168:1–4,7.

Miten pääsemme perille taivaaseen?

Toisena paastonajan sunnuntaina. Vanhan testamentin teksti. Toinen saarna tästä tekstistä.

Mooses vastasi kansalle: "Älkää peljätkö; pysykää paikoillanne, niin te näette, minkä pelastuksen Herra tänä päivänä antaa teille; sillä sel-laista, minkä näette egyptiläisille tapahtuvan tänä päivänä, ette kos-kaan enää tule näkemään. Herra sotii teidän puolestanne, ja te olkaa hiljaa." Ja Herra sanoi Moosekselle: "Miksi huudat minulle? Sano is-raelilaisille, että he lähtevät liikkeelle. Mutta sinä nosta sauvasi ja ojenna kätesi meren yli ja halkaise se, niin että israelilaiset voivat käydä meren poikki kuivaa myöten. Ja katso, minä paadutan egypti-läisten sydämet, niin että he tulevat heidän perässensä; minä näytän kunniani tuhoamalla faraon ja koko hänen sotajoukkonsa, hänen sota-vaununsa ja ratsumiehensä. Ja egyptiläiset tulevat tietämään, että mi-nä olen Herra, kun minä näytän kunniani tuhoamalla faraon, hänen sotavaununsa ja ratsumiehensä." Niin Jumalan enkeli, joka oli kulke-nut Israelin joukon edellä, siirtyi kulkemaan heidän takanansa; ja pil-venpatsas siirtyi heidän edeltänsä ja asettui heidän taaksensa ja tuli egyptiläisten joukon ja Israelin joukon väliin; ja pilvi oli pimeä noille ja valaisi yön näille. Näin koko yönä toinen joukko ei voinut lähestyä toista. Ja Mooses ojensi kätensä meren yli. Niin Herra saattoi vahval-la itätuulella, joka puhalsi koko yön, meren väistymään ja muutti me-ren kuivaksi maaksi; ja vesi jakautui kahtia. Ja israelilaiset kulkivat meren poikki kuivaa myöten, ja vesi oli heillä muurina sekä oikealla että vasemmalla puolella. 2 Moos. 14:13–22.

Elämämme tärkein kysymys on: Miten pelastun? Se jakaantuu kahteen osaan. Ensimmäinen osa kuuluu: Miten saan syntini anteeksi? Toinen osa kuuluu: Kuinka pääsen perille taivaaseen asti?

Haluamme tutkia näitä asioita Jumalan pyhästä Sanasta ja käytäm-me tässä asiassa tekstiämme hyväksi havainnollisena vertauskuvana siitä, kuinka Jumalan kansa kulkee epäuskon Egyptistä taivaalliseen Kanaanin maahan. Raamattu näet sanoo: "Sillä kaikki, mikä ennen on kirjoitettu, on kirjoitettu meille opiksi, että meillä kärsivällisyyden ja

Raamatun lohdutuksen kautta olisi toivo" (Room. 15:4). Ja: "Tämä, mikä tapahtui heille, on esikuvallista ja on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailman aikojen loppukausi on tullut" (1 Kor. 10:11).

Raamatun antaman neuvon mukaan haluamme käyttää tekstiämme esikuvana, ja tehdä sen sopusoinnussa Pyhän Raamatun muualla ilmaiseman selvän totuuden kanssa.

1. Miten pelastun?

Israelin kansalla oli mahtavana vihollisena silloinen suurvalta Egypti, jolla oli aseistettu, taisteluvalmis armeija. Israel sen sijaan oli maasta poistuva kansa, jossa miesten lisäksi oli naisia, vanhuksia, lapsia, odottavia äitejä, sairaita ja vammaisia, lisäksi karjaa ja muuta omaisuutta. Tällainen kansa on Punaisen meren rannalla. Egyptin sotajoukko ajaa sitä takaa ja lähestyy kaiken aikaa. Edessä on meri. Ihmisjärki tajuaa vain yhden mahdollisuuden: On palattava orjuuteen ja eletävä orjuuttajien ehdoilla.

Meilläkin on orjuuttajamme. Se on synti, jonka alle kiusaaja alisti ihmiskunnan. Jeesus sanoo: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja. Mutta orja ei pysy talossa iäti; Poika pysyy iäti. Jos siis Poika tekee teidät vapaiksi, niin te tulette todellisesti vapaiksi." (Joh. 8:34–36.)

Nyt ihminen on syntisyytensä tähden mahdottomassa tilanteessa, josta hän ei voi selvitä omassa varassaan. Kiusaaja kaikella voimallaan haluaa pitää hänet vallassaan tahtoaan noudattamassa. Kun vihollinen on ylivoimainen eikä syntinen pääse pakoon, niin toivottomuus ja antautumistunnelmat valtaavat mielen. Ihminen ajattelee: 'Ei kannata yrittää; kaikki on kuitenkin turha.'

Älä kuitenkaan vaivu toivottomuuteen, sillä niin kuin Jumala lähetti Mooseksen vapauttamaan Israelin Egyptin orjuudesta, niin hän lähetti myös Poikansa vapauttamaan ihmiskunnan kiusaajan vallasta. Jumala sanoo sanassaan: "Älkää peljätkö; pysykää paikoillanne, niin te näette, minkä pelastuksen Herra tänä päivänä antaa teille; sillä sellaista, minkä näette egyptiläisille tapahtuvan tänä päivänä, ette koskaan enää tule näkemään. Herra sotii teidän puolestanne, ja te olkaa hiljaa." Synti oli tuonut orjuuden. Kristus tuli tekemään tyhjäksi perkeleen teot. Sen hän

teki lunastustyöllään. Siitä Pyhä Raamattu sanoo: "Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan" (2 Kor. 5:19). Siitä näet, minkä pelastuksen Herra on meille antanut. Niin kuin Mooses Jumalan käskystä avasi sauvalla tien Punaisen meren halki, niin myös Kristus kärsien ristinpuulla hankki meille syntien anteeksiantamuksen ja tuli meille tieksi iankaikkiseen elämään.

Huomaa lohdutukseksi, että Kristus on tehnyt kaiken, mitä syntien anteeksisaamiseen tarvitaan. Me emme lisää, emme saa lisätä emmekä voi lisätä siihen mitään. Mooses sanoi: "Olkaa paikoillanne" ja: "Te olkaa hiljaa". Kristus sanoo: "Se on täytetty" ja Raamattu opettaa: "Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta – se on Jumalan lahja – ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi" (Ef. 2:8–9). Ei siinä ole meidän aikaansaannoksiamme, ei meidän ansioitamme, ei meidän tekojamme, vaan kaikki on syntiselle yksinomaan ihanaa armoa, sulaa Jumalan rakkautta Kristuksessa, yksin hänen ansiotaan, hänen tekoaan ja hänen lahjaansa.

Syntisellä on nyt pääsy synnin vankilasta ja perkeleen vallasta. Meillä on pääsy Jumalan armolapiseksi hänen valtakuntaansa, joka on rauhaa, vanhurskautta ja iloa Pyhässä Hengessä. Se tapahtuu hyvin yksinkertaisella tavalla: Jumala antaa meille synnit anteeksi Kristuksen tähden. "Eikä hän lukenut heille heidän rikkomuksiaan", niinhän juuri kuulimme. Tämän jo tapahtuneen sovituksen ja yleisen armahduksen nojalla Jumala on nyt armollinen ja kutsuu jokaista syntiensä tähden murheellista sielua tykönsä: "Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon" (Matt. 11:28). Tullemme Jeesuksen tykö, kun käytämme armonvälineitä ja omistamme niistä syntien anteeksiantamuksen. Saamme turvautua Jeesukseen.

Faraon sotajoukot tuhoutuivat mereen. Ne lähtivät kulkemaan samaa tietä kuin israelilaiset eivätkä kuitenkaan pelastuneet. Miksi? Siksi, että ne eivät halunneet Kanaanin maahan, vaan halusivat käännäyttää Israelin takaisin Egyptin orjuuteen. Yhtäläisyys oli ulkonaista, ei sisäistä eikä todellista. He eivät olleet Kristuksen asialla, vaan vihollisen asialla. Niin nytkin pelastuu vain se, jolla on usko Jeesukseen. Tekopyhät, nuo Kristuksen vastustajat ja halveksijat, eivät pelastu, elleivät käännä.

Kunpa me kaikki uskossa ymmärtäisimme, että saamme tulla Jeesuksen tykö ja että hän ei heitä meitä ulos, vaan ottaa tykönsä. Samalla, kun hän antaa meille synnit anteeksi, hän antaa meille voiton vihollisistamme.

Katsohan, anteeksiannettu ja anteeksi uskottu synti ei sinua kadota. Olet pelastunut. Pidä tästä kiinni uskossa, vastoin järkesi väitteitä ja vastoin levottomia, ailahtelevia tunteitasi.

*Ah, sanan kautta rauhaton
Voi rauhan löytää vainen
Kun murhe, tuska suurin on,
Ei kelpaa lohtu mainen.*

*Vaan sana kallis yksinään
Se tuntoon rauhan tuopi.
Se tyyntää rinnan myrskysään
Ja kaiken uudeks luopi.*

*Se kertoo: Taivas auki on
Myös mulle kurjimmalle,
kun Jeesus käynyt kuolohon
On tuskain Golgatalle.*

*Se tieto sielun rauhoittaa
Ja rinnan tuskat lientää;
Hän yksin lohdun varman saa,
Ken sanan luokse rientää.*

*Ja vaikka myrskyt riehuukin,
Ja kiusaukset vainoo.
On sana suoja rauhaisin
Ja turvapaikka ainoo.*

Martti Malmgren SK 1961 nro 98.

2. Kuinka pääsemme perille?

Kun Israelin kansa kulki Mooseksen johdolla Punaisen meren yli, se sai samalla kasteen Moosekseen. Siitä Raamattu sanoo: "Sillä minä en tahdo, veljet, pitää teitä tietämättöminä siitä, että isämme olivat kaikki pilven alla ja kulkivat kaikki meren läpi ja saivat kaikki kasteen Moosekseen pilvessä ja meressä ja söivät kaikki samaa hengellistä ruokaa ja joivat kaikki samaa hengellistä juomaa. Sillä he joivat hengellisestä kalliosta, joka heitä seurasi; ja se kallio oli Kristus." 1 Kor. 10:1–4.

Me olemme saaneet kasteen Kristukseen, ja siinä osaksemme Jumalan armon Kristuksessa ja vakuutuksen siitä, että tämä armoliitto kestää. Jumala on uskollinen. Pyhässä kasteessa Kristus on tullut meille siksi tieksi, joka vie perille taivaalliseen Kanaanin maahan. Hän on sanonut: "Minä olen tie, totuus ja elämä, ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani" Joh. 14:6.

Miten vahva turva onkaan kasteemme liitto. Tekstimme kertoo: "Niin Jumalan enkeli, joka oli kulkenut Israelin joukon edellä, siirtyi kulkemaan heidän takanansa; ja pilvenpatsas siirtyi heidän edeltänsä ja asettui heidän taaksensa ja tuli egyptiläisten joukon ja Israelin joukon väliin; ja pilvi oli pimeä noille ja valaisi yön näille. Näin koko yönä toinen joukko ei voinut lähestyä toista. Ja Mooses ojensi kätensä meren yli. Niin Herra saattoi vahvalla itätuulella, joka puhalsi koko yön, meren väistymään ja muutti meren kuivaksi maaksi; ja vesi jakautui kahtia. Ja israelilaiset kulkivat meren poikki kuivaa myöten, ja vesi oli heillä muurina sekä oikealla että vasemmalla puolella." Kristukseen kastettuina kuljemme näin ihmeellisessä turvassa. Viholliset ovat väkevät, mutta Jumala suojaa ihmeellisesti kulkiessamme yli tämän maailman meren, yli niiden vaarojen, jotka täällä uskovaa vaanivat.

Israelilaisista pääsivät perille ne, jotka seurasivat Moosesta ja jotka eivät kapinoineet häntä vastaan. Varmasti moni israelilainen kuoli tuon 40-vuotisen erämaavaelluksen aikana uskossa ja pääsi taivaaseen. Oli kuitenkin myös monia sellaisia, jotka kuolivat epäuskossa. He ovat vakavana muistutuksena ja varoittavana vertauskuvana tuleville polville. Herra sanoo: "Ei kukaan niistä miehistä, jotka ovat nähneet minun kirkkauteni ja minun tunnustekoni, jotka minä olen tehnyt Egyptissä ja tässä erämaassa, mutta kuitenkin nyt jo kymmenen kertaa ovat minua

kiusanneet eivätkä ole kuulleet minun ääntäni, ei yksikään heistä ole näkevä sitä maata, jonka minä valalla vannon lupasin heidän isillensä; ei yksikään minun pilkkaajistani ole sitä näkevä. Mutta koska minun palvelijassani Kaalebissa on toinen henki, niin että hän on minua uskollisesti seurannut, niin hänet minä vien siihen maahan, jossa hän kävi, ja hänen jälkeläisensä saavat sen omakseen." (4 Moos. 14:22–24.)

Mekin tulemme perille, kunhan emme käy kapinoimaan julkeasti Vapahtajaamme vastaan ja hylkää häntä. Kun kasteemme liitto on uskollisen Jumalan armoliitto, saamme siihen aina palata, vaikka elämämme on kompuroimista. Katsokaamme vain, ettemme kompastusamme jää ehdoin tahdoin lankeemukseemme, vaan nouskaamme, kun Vapahtaja itse meitä nostaa, kantaa ja vie perille. Ei kukaan tule taivaaseen omilla voimillaan.

Miten tärkeitä on, että meillä on elävä tunto siitä, että on tarpeen tulla perille, aivan taivaaseen asti. Yhtä tärkeitä on ymmärtää, että se on mahdollista vain, kun Vapahtajamme on sielujemme paimen ja hoivaa meitä.

Olemme kaikki syntisiä. Sitä ei yksikään uskova, joka edes vähänkin tuntee itseänsä ja Jumalan pyhän lain vaatimuksia, aseta kyseenalaiseksi.

Eräässä suhteessa on kuitenkin suuri ero syntisillä. Se ero ei ole siinä, kuinka paljon ihminen on tehnyt syntiä tai kuinka paha hän on. Silinä siinä meidän on vaikeata vetää rajaa ihmisten välille ja sanoa, että nämä ovat syntisempiä kuin muut. Raamattu sanoo yksikantaan: "Kaikki ovat poikenneet pois", "kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet" (Room. 3:12). Apostoli Paavali tunnustaa olevansa syntisistä suurin. Meidänkin sopii tunnustautua kuuluvamme siihen joukkoon.

Eroa syntisten välillä on siinä, kuinka ihminen suhtautuu synteihin. Niin kauan kuin Jumalan Henki ei ole paljastanut ihmiselle hänen synninalaista tilaansa, hän puolustelee syntejään, vähättelee niitä eikä tunne niiden kadottavuutta. Hän on syntiensä kanssa toisten ihmisten edessä eikä Jumalan edessä. Sellaiselle ihmiselle Jumalan tiet eivät kelpaa, vaan hän etsii omat tiensä. Silloin ei ole kysymys heikkoudesta, vaan siitä, että ihminen ei halua kulkea Jumalan tietä. Hän päättää

itse, mitä tekee, kuinka elää ja selittää väärät valintansa itselleen oikeiksi. Joka tällaisessa mielentilassa pysyy, ei tule perille.

Sen sijaan se, joka pitää itseään aivan kehnona ihmisenä, mutta kuitenkin toivoo saavansa Kristukselta syntinsä anteeksi ja hänen kauttaan pelastuvansa, ei pety toivossaan. Hän pettyy usein itsessään, ehkä jopa aivan loputtomasti, mutta Kristus ei hylkää eikä petä. Tällainen ei kuulu siihen syntisten joukkoon, joka vähättelee syntejään. Yhdessä toisten syntinsä tuntevien kanssa hän saa vahvistua Jumalan armossa ja sen tuntemisessa.

Jumala haluaa antaa meille selkeän varmuuden siitä, että kelpaamme hänelle Kristuksessa. Jumala ei kuitenkaan hylkää sellaista, jonka usko on heikko ja jonka vaellus on horjuvaa, vaan hän vahvistaa heikkoa kaikin tavoin. Herra sanoo: "Särjettyä ruokoa minä en muserra enkä suitsevaista kynttilänsydäntä sammuta." Jumala rohkaisee jokaista kätuvää syntistä autuuden varmuuteen.

Saamme sanoa lauluntekijän kanssa:

*Jeesus rakkahin,
Saanko vihdoinkin
Myös mä päästä autuuteesi?
Saako tällainen,
Heikko vaivainen,
Tulla Jeesus yhteyteesi?
Saa, kun itse tällaisen sä lunastit,
Kalliin veres tähteni kun vuodatit!
Jeesus rakkahin
Saan siis vihdoinkin
Täältä päästä autuuteesi.*

J.M. Lindblad SK 1961 nro 535:3.

Pääsemme perille asti ja pelastumme aivan varmasti uskossa Jeesukseen Jumalan sanan ja kasteen liiton turvissa.

Tampere 28.2.1999. Virret VK 1938: 531:1–2,6–7; 520:7–9; 529:1,4,5,7; 55; 53:1,2,4.

"Vetäytykää pois heistä"

Kolmantena paastonaikaisena sunnuntaina. II vuosikerta. Epistolateksti.

"Mutta minä kehotan teitä, veljet, pitämään silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet; vetäytykää pois heistä. Sillä sellaiset eivät palvele meidän Herraamme Kristusta, vaan omaa vatsaansa, ja he pettivät suloisilla sanoilla ja kauniilla puheilla vilpittömien sydämet. Onhan teidän kuullaisiutenne tullut kaikkien tietoon; sen tähden minä iloitsen teistä, mutta minä tahtoisin teidän olevan viisaita hyvään, mutta taitamattomia pahaan. Ja rauhan Jumala on pian musertava saatanan teidän jalkojenne alle. Herramme Jeesuksen armo olkoon teidän kanssanne."
Room. 16:17–20.

Luterilainen kirkko tunnustaa koko Pyhän Raamatun opin ja elämän normiksi siihen mitään lisäämättä, mitään pois ottamatta. Koko Raamattuun soveltuu Psalmin sana: "Sinun sanasi on kokonansa totuus" (Ps. 119:160). Kokonainen Raamattu antaa ja säilyttää meillä kokonaisen Kristuksen, sielujemme lunastajan ja autuaaksitekijämme. Kokonainen Raamattu osoittaa meille tässä pimeässä maailmassa taivaan tien ja varjelee jalkamme sillä. "Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni" (Ps. 119:105). Kiitollisena Jumalan armosta psalmin kirjoittaja lausuu: "Sillä sinä olet pelastanut minun sieluni kuolemasta, minun silmäni kyynelistä, jalkani kompastumasta. Minä saan vaeltaa Herran kasvojen edessä elävien maassa. Minä uskon, sen tähden minä puhun, minä, joka olin kovin vaivattu. Minä sanoin hädässäni: "Kaikki ihmiset ovat valhettelijoita." (Ps. 116:8–11.) Ihmiset eivät voineet voittaa kuolemaa eikä heillä ollut totuutta. Mutta Jumala itse sanallaan lahjoittaa meille armonsa, syntien anteeksisaamisen ja varjelee uskovansa autuuden tiellä. "Sillä sinä pelastit minun sieluni kuolemasta, minun jalkani kompastumasta, että minä vaeltaisın Jumalan edessä, elävään valkeudessa" (Ps. 56:14).

On vakava, kohtalokas asia langeta uskosta ja saattaa sielunsa turmioon. Mutta on iloinen asia säilyä uskossa ja saada luottaa siihen, että Jumala vastakin varjelee. Sen vuoksi kristitty ilolla ottaa vastaan koko-

naisen Jumalan sanan valikoimatta sen opetuksia korvasyyhynsä mukaan.

Kokonaiseen Jumalan sanaan kuuluu myös tekstimme opetus: "Vetäytykää pois heistä!"

1. Keistä pitää vetäytyä?

Kuulkaamme, mitä tekstimme sanoo: "Mutta minä kehotan teitä, veljet, pitämään silmällä niitä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta vastoin sitä oppia, jonka te olette saaneet; vetäytykää pois heistä."

Oikea apostolinen kirkko oli aluksi yhtä ja pysyikin yhtenä apostoleitten ympärillä heidän sanansa alla, ei kuitenkaan ilman taisteluita eikä ilman menetyksiä ja irtautumisia. Tämä kirkko koki kuitenkin vakavia iskuja, kun valheveljet ja valheapostolit viettelivät uskovia pois oikealta tieltä ja aiheuttivat eripuraa, eriseuraisuutta, lahkoja ja skismoja. Niinpä apostoli Paavali joutuu sanomaan: "Mutta lihan teot ovat ilmeiset, ja ne ovat: haureus... vihamielisyys, riita, kateellisuus, vihat, juonet, eriseurat, lahkot, kateus, juomingit... joista teille edeltäpäin sanon, niin kuin jo ennenkin olen sanonut, että ne, jotka semmoista harjoittavat, eivät peri Jumalan valtakuntaa" (Gal. 5:19–21). Rakkauden apostoli Johannes kirjoittaa: "Meistä he ovat lähteneet, mutta he eivät olleet yhtä meidän kanssamme; sillä jos he olisivat olleet yhtä meidän kanssamme, niin he olisivat meidän kanssamme pysyneet; mutta heissä oli tuleva ilmi, että kaikki eivät ole yhtä meidän kanssamme" (2 Joh. 2:19). Vääriä kirkkoja, eriseuroja, lahkoja, juonitteluita esiintyi jo silloin, mutta niitä ei apostolinen kirkko hyväksynyt.

Sen sijaan apostoli antaa selvän käskyn vetäytyä pois sellaisista, siis niistä, jotka saavat aikaan erimielisyyttä ja pahennusta vastoin apostolista Raamatun oppia. Tätä kehotusta noudattaen apostolien ajan kirkko pysyi oikean opin kirkkona eivätkä harhaopettajat saaneet sitä haltuunsa.

Miten paljon pahaa valheopettajat ovatkaan tehneet! He ovat kylväneet ihmisten sydämiin ajattelutavan, että oppi ja siitä kiinni pitäminen olisi jotakin aivan kauheata. Luullaan, että kirkon ykseyttä ei pitäisi tarkastella Raamatun opin valossa, vaan lihallisena jatkumona. Vedotaan rakkauteen, kokemuksiin, tuntemuksiin. Sillä tavoin annetaan ai-

van väärä kuva koko kristillisestä uskosta ikään kuin sillä ei olisi paljoakaan tekemistä opin eli Jumalan sanan totuuden kanssa, vaan kysymys olisi ihmisteoista ja ihmisen tuntemuksista. Näin johdatetaan kuulijat jumalalliselta kalliopohjalta inhimilliselle, hyllyvälle, pettävälle alustalle.

Varokaa, rakkaat kristityt, niitä, jotka oppia vastustavat. Kavahtakaa niitä, jotka tosin opettavat, mutta jotka opettavat väärin, niitä, jotka eivät tunne Kristuksen evankeliumia. Väistykää niistä, jotka eivät opeta, että meidän syntivelkamme on Kristuksen työssä jo tullut täysin maksetuksi ja että me saamme panna turvamme Kristukseen sellaisina kuin olemme ja uskoa heti paikalla, että Jumala on meihin leppynyt Poikansa tähden. Irtautukaa niistä, jotka eivät selvästi ja johdonmukaisesti julista, että me pelastumme yksin armosta, yksin uskosta, yksin Kristuksen tähden, lahjana, ilman omia tekojamme, vaan, jotka vaativat pelastukseen milloin mitäkin suoritusta, tunnetta, hurmosta. Kammotkaa niitä, jotka lisäävät Raamattuun. Karttakaa niitä, jotka ottavat sieltä pois.

Tekstimme käskää meitä: "Vetäytykää pois heistä." – Keistä? Vääristä yksittäisistä opettajista, mutta myös yhteisöistä, joilla on kristillisen kirkon nimi, mutta jotka eivät pysy Jumalan sanassa. Tosin vain harvat väärät opettajat suoraan myöntävät, etteivät välitä siitä, mitä Raamattu sanoo, vaan yrittävät verhota oppinsa Jumalan sanalla sitä väärin tulkitsemalla. Sen vuoksi kristityn tulee tuntea Raamattunsa ja oikea luterilainen oppi, ettei häntä voida harhauttaa, vaan että hän päinvastoin voi oikaista erehtyvää. Kun Raamattu ymmärretään oikein, se ei joudu itsensä kanssa ristiriitaan, vaan sen yhtenäisyys säilyy ja kullekin kohdalle tulee opin ja tekstiyhteyden mukainen käyttö.

Aina, myös apostolisena aikana, on ollut yksinkertaisia, jotka menevät ystävien ja joukkojen mukana ja jotka – niin haluamme uskoa – ovat todellisessa uskossa, ainakin alkuvaiheessa – mutta se ei anna muille oikeutta seurata heidän esimerkkiänsä, vaan päinvastoin heille tulee antaa oikea esimerkki seuraamalla Jumalan käskyä: "Vetäytykää pois heistä!"

2. Miksi pitää vetäytyä

Tekstimme sanoo: "Sillä sellaiset eivät palvele meidän Herraamme Kristusta, vaan omaa vatsaansa, ja he pettävät suloisilla sanoilla ja kau-

niilla puheilla vilpittömien sydämet." He pettävät. "Käärme petti minut ja minä söin", sanoi Eeva paratiisissa langettuaan. Miten katkerasti valittavatkaan helvetissä ne, jotka eivät ottaneet vastaan rakkautta totuuteen (2 Tess. 2), vaan antoivat hyväuskoisuuttaan pettää itseään.

Millä harhaopettajat pettävät? Vähän on niitä, jotka röyhkeästi tunnustautuvat pahan palvelijoiksi. Pitäähän toki heitäkin olla, että muut eksyttäjät näyttäisivät suloisilta ja viattomilta. Noista tavanomaisista pettäjistä apostoli lausuu: "He pettävät suloisilla sanoilla ja kauniilla puheilla vilpittömien sydämet." Siis suloisia sanoja ja kauniita puheita. Kuinka usein sanotaankaan: "Eikö hän puhunutkin kauniisti?" Mutta kun sanoissa ei ole todellista lakia, ei synnin synniksi julistamista, ei puhetta tuomiosta, Jumalan vihasta eikä iankaikkisesta kadotuksesta, heillä ei ole myöskään todellista evankeliumia, ei synninpäästön eikä armahduksen sanaa rikkoneelle. Heillä on kylläkin inhimillistä ymmärtämystä, hyväksymistä, pään silittämistä, tunnekylypyjä, hurmosta ja muuta sellaista. Mutta sellainen ei anna syntejä anteeksi eikä tuo todellista, kestäväää rauhaa tunnolle. Ihmiset eivät useinkaan kysy, olivatko kauniit sanat totuuden sanoja.

Apostoli Paavali joutui paljon taistelemaan kaunopuhujia vastaan. Heistä hän valittaa tekstissämme. Heistä hän puhuu Kolossalaiskirjeessä, kun hän ylistää Kristusta, "jossa kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkeytyinä" ja lisää: "Tämän minä sanon, ettei kukaan teitä pettäisi suostuttelevilla puheilla" (Kol. 2:3–4). Nämä vaikeudet olivat tunnettuja jo Vanhan Testamentin aikana, kun vastustajat nousivat omista joukoista. Psalmista valittaa: "Sillä ei minua herjaa vihollinen – sen minä kestäisin – eikä minua vastaan ylvästele minun vihamieheni – hänen edestään minä voisin lymytä; vaan sinä, minun vertaiseni, sinä, minun ystäväni ja uskottuni, jonka kanssa me elimme suloisessa sovussa, yhdessä vaelsimme Jumalan huoneeseen juhkakansan kohinassa!" (Ps. 55:13–15.)

Ovatko sitten suloiset puheet ja kauniit sanat eksyttäjän tuntomerkki? Eivät sinänsä. Voidaanhan totuuden sanaakin julistaa suloisesti. Mutta tarkkaa sitä, onko kauniiden sanojen sisällä selkeä Raamatun totuus, oikea oppi vai ei. Tarkkaa, tuomitseeko kaunopuhuja eksytykset ja väärät teot vai pyhittääkö hänellä tarkoitus keinot eli onko kaikki loppujen lopuksi hänelle sallittua. Lain hylkijöiden evankeliumi on

"toinen evankeliumi", kuten myös niillä, jotka avoimesti rakentavat pelastuksen ihmisen teoille.

Apostoli lausuu eksyttäjien tarkoituksiperistä: "Sillä sellaiset eivät palvele meidän Herraamme Kristusta, vaan omaa vatsaansa." He toimivat laskelmoiden ja omaa hyötyään tavoitellen. He pääättelevät, että jos he toimisivat suoraan totuuden mukaan, heidän elintasonsa laskisi, heille tulisi taloudellisia vaikeuksia tai he menettäisivät jotakin. Vatsanpallvonta ei tarkoita ainoastaan toimeentuloa, leipäpappeutta; usein tosin sitäkin. Vatsa on kuva ihmisen sisällä olevasta ja tarkoittaa kaikkea ihmisestä nousevaa. Joku on sanonut osuvasti tämän johdosta: "Heidän ylevimmät ajatuksensa ovat heidän alhaisimpia ajatuksiaan." He tuovat omia mielipiteitään uskottavaksi Jumalan sanan ohella. Eksyttäjä on myös se, joka julistaa enimmäkseen oikein, mutta ottaa itselleen vapauden muuttaa osaksi Sanaa.

Uskonpuhdistaja Martti Luther lausuu tekstimme sanoista: "Tämä kohta luo valoa lukemattomiin paikkoihin Profeetoissa ja Psalmeissa ja hyökkää kaikkien ihmissäädösten kimppuun ihmeellisellä voimalla, tarmolla ja paljon puhuvin sanoin. Siksi jokaisen kristillisen mielen tulisi säilyttää se lujana ja elävänä muistissa." (W² IV,1170). Niin, muistatko sinä tekstimme raamatunlauseen ja seuraatko sen opetusta?

Miten toisin toimivatkaan Vapahtaja ja hänen apostolinsa kuin nuo eksyttäjät. Jumala ei katso henkilöön. He eivät julistaneet ihmisten mieliksi eivätkä omaksi edukseen. Apostoli Paavali lausuu itsestään ja työtovereistaan: "Sillä me emme koskaan ole liikkuneet liehakoivin sanoin, sen te tiedätte, emmekä millään tekosyillä voittoa ahnehtineet; Jumala on todistajamme, emmekä ole etsineet kunniaa ihmisiltä, emme teiltä emmekä muilta" (1 Tess. 2:5–6).

3. Miten uskovat noudattavat tätä Jumalan käskyä?

Apostoli lausuu tekstissämme: "Onhan teidän kuuliaisuutenne tullut kaikkien tietoon; sen tähden minä iloitsen teistä, mutta minä tahtoisin teidän olevan viisaita hyvään, mutta taitamattomia pahaan. Ja rauhan Jumala on pian musertava saatanan teidän jalkojenne alle. Herramme Jeesuksen armo olkoon teidän kanssanne."

Miten suuria vaikeuksia apostolinen kirkko olisikaan kohdannut, jos kristityt olisivat suhtautuneet välinpitämättömästi tähän Jumalan käskyyn. Miten paljon vahinkoa kristilliselle kirkolle onkaan aiheutettu, kun kristityt elävät ikään kuin tätä kohtaa ei olisi lainkaan heidän Raamatussaan. Teksti on merkitty tälle sunnuntaille vuoden 1886 ja vielä vuoden 1938 käsikirjaan, mutta seuraavissa laitoksissa onkin sen tilalla jokin toinen teksti. Ehkäpä sekin on oireellista.

Apostoli Paavali sai iloa siitä, että oikeat kristityt olivat kuuliaisia. Olihan hänelle tuottanut murhetta se, että eksyttäjät olivat pettäneet vilpittömien, pahaa aavistamattomien ja siinä mielessä yksinkertaisten sydämiä. Mutta hän saattoi olla luottavainen siihen, että kun he saavat apostolisen sanan, he kohta sitä seuraavat, ja että rauha palaa seurakuntaan. "Rauhan Jumala on pian musertava saatanan teidän jalkojenne alle", hän sanoo.

Riita, eriseurat, lahkot ovat merkki saatanan työstä. Ne eivät sovi oikeauskoiseen kirkkoon. Kun niistä sanoudutaan irti ja vetäydytään pois, rauha palaa, saatana kukistuu ja paikallista Jumalan seurakuntaa voidaan rakentaa sanalla ja sakramenteilla.

Miten siunattu ja kiitettävä asia onkaan oikeinopettava kirkko! Miten kartettava onkaan kirkko, joka sallii väärän opin! Kirkko, jonka kaikista saarnatuoleista julistetaan puhdas Jumalan sana, on Pyhän Hengen luomus. Eiväthän ihmiset saa sellaista aikaan.

Ota siis omalletunnollesi Jumalan sana ja seuraa sitä, kun se sanoo eksyttäjistä: "Vetäytykää pois heistä!" ja kun se sanoo oikeasta opista: "Pysy sinä siinä, minkä olet oppinut" ja oikein opettavasta kirkosta: "Älkää jättäkö omaa seurakunnankokoustanne!"

Saavutamme uskon päämäärän parannuksen tiellä

Kolmantena paastonajan sunnuntaina. II vuosikerta. Epistolateksti.

Laodikean seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Amen, se uskollinen ja totinen todistaja, Jumalan luomakunnan alku: Minä tiedän sinun tekosi: sinä et ole kylmä etkä palava; oi, jospa olisit kylmä tai palava! Mutta nyt koska olet penseä, etkä ole palava etkä kylmä, olen minä oksentava sinut suustani ulos. Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston. Minä neuvon sinua ostamaan minulta kultaa, tulessa puhdistettua, että rikastuisit, ja valkeat vaatteet, että niihin pukeutuisit eikä alastomuutesi häpeä näkyisi, ja silmävoidetta voidellaksesi silmäsi, että näkisit. Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä nuhtelen ja kuritan; ahkeroitse siis ja tee parannus. Katso, minä seison ovella ja kolkuttan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani. Joka voittaa, sen minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niin kuin minäkin olen voittanut ja istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimellensa. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo.' Ilm. 3:14–22

"Joka voittaa, sen minä annan istua kanssani valtaistuimellani", lupaa Vapahtaja. Näillä sanoilla hän osoittaa, ettemme ole vielä perillä, lopullista voittoa emme ole vielä saavuttaneet. Mutta Kristus on jo saanut voiton. Hän on kulkenut kärsimyksen tien loppuun saakka ja on noussut riemullisesti, voitollisesti ylös kuolleista ja astunut Isän oikealle puolelle. Hän sanoo: Minä olen "istunut Isäni kanssa hänen valtaistuimellensa". Nyt hän muistuttaa meitä tekstissämme siitä, että se, joka voittaa, saa istua hänen kanssaan hänen valtaistuimellansa. Haluammehan mekin olla voittajia ja päästä osallisiksi tekstimme lupauksesta.

Penseät eivät tule perille

Tekstimme on lähetykskirje Laodikean seurakunnalle. Se oli yksi Vähän Aasian seurakuntia. Se oli hyvinvoiva, rikas seurakunta. Heidän kaupungissaan oli kultaa. Siellä oli lääketieteellinen taito korkealla. Kaikki ulkonaiset asiat olivat hyvin. Seurakuntakin oli rikastunut. Siltä ei näyttänyt puuttuvan mitään. Ihmiset sanoivat tässä seurakunnassa: "Minä olen rikas, minä olen rikastunut, enkä mitään tarvitse." Mutta rikkauden mukana oli tullut jotakin muuta. Vaurastumista ei ollut nähty Jumalan siunauksena, jonka hän antaa ilman meidän ansiotamme, vaan se oli otettu ikään kuin luontaisesti tykö tulevana ja itselle kuuluvana. Ajateltiin: "Tämän me olemme tehneet. Me olemme näin erinomaisia." Niissä ajatuksissa katse kääntyi Kristuksesta maallisiin. Seurakuntaa vaivasi se, etteivät hengelliset asiat olleet sille kaikki kaikessa. Tästä tekstimme sanoo: "Minä tiedän sinun tekosi: sinä et ole kylmä etkä palava." Laodikea saa kuulla tuomion: Olet penseä. Kylmä vesi on raikasta juotavaa. Kuumakin vesi käy. Mutta haalea vesi ei maistu. Laodikean seurakunta oli itseriitoinen, omahyväinen, sillä ei ollut katuva mieltä, ei tarvetta parannukseen, ei armon nälkää. Olemmeko me tämän kaltaisia? Jos olemme, niin Jeesus sanoo: "Mutta koska olet penseä, etkä ole palava etkä kylmä, olen minä oksentava sinut suustani ulos." Mutta ihminen ei tahdo myöntää vikaansa. Sen tähden tekstimme sanoo: "Sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse", mutta lisää tämän jälkeen: "etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston".

Katsokaamme peiliin

Meidän on tarpeen katsoa itseämme lain peilistä sen läpikunkevassa valossa. Jumalan lain on tutkittava meidät. Siitä Raamattu sanoo: "Sillä Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka ja tunkee lävitse, kunnes se erottaa sielun ja hengen, nivelet sekä ytimet, ja on sydämen ajatusten ja aivoitusten tuomitsija; eikä mikään luotu ole hänelle näkymätön, vaan kaikki on alastonta ja paljastettua hänen silmäinsä edessä, jolle meidän on tehtävä tili" (Hebr. 4:12). Jumalan sanan tutkiessa meidät emme näy hyvinä, erinomaisina, hyvistä teoista rikkaina Jumalan

edessä, vaan meille paljastuu, että olemme viheliäisiä, kurjia, köyhiä, sokeita ja alastomia. Eihän meidän oma vanhurskaudemme kelpaa Jumalan edessä. Olemme läpikotaisin turmeltuneita. Aadamissa olemme langenneet, ja päivittäinen elämämme osoittaa todeksi, että olemme perisynnin turmelemia. Olemme itsessämme köyhiä, vanhurskautta vailla olevia. Koska olemme luonnostamme sokeita, emme näe tilaamme, ellei Jumala valaise silmiämme ja niitä voitele.

Tarvitsemme puhdasta kultaa

On ihmeellinen asia, että ihminen voi nähdä omassa itsessään paljon puutteita ja kipuilla oman itsensä kanssa aivan kärsimykseen saakka, eikä sittenkään näe todellista tilaansa. Jumalan täytyy sanoa: "Juuri sinä olet viheliäinen, juuri sinä olet sokea, alaston, köyhä". Kunpa tuo sana menisi sydämiimme. Menisi sinne perille saakka. Jumala suokoon, että voisimme ottaa vaarin siitä neuvosta, minkä Herra antaa meille. "Minä neuvon sinua ostamaan minulta kultaa, tullessa puhdistettua, että rikastuisit."

On olemassa rikkautta, jota tässä verrataan puhtaaseen kultaan. Se on meidän Vapahtajamme. Hänestä Sana sanoo, että hän tuli köyhäksi, että me hänen köyhyydestään rikastuisimme (2 Kor. 8:9). Meidät on lunastettu, ei kullalla eikä hopealla, vaan Jumalan Pojan pyhällä kalliilla verellä. Tämä aarre on Jumalan armo, joka antaa meille syntisille kaikki synnit anteeksi. Se on se Kristuksen vanhurskaus, johon viheliäinen, kurja ja alaston saa pukeutua ja jossa hän on kelvollinen Jumalalle. Raamattu kehottaa meitä hankkimaan valkeat vaatteet, että niihin pukeutuisimme eikä alastomuutemme häpeä näkyisi. Valkeat, puhtaat vaatteet!

Tarvitsemme Kristuksen veren puhdistusta

Jumalan Sanan mukaan meidän oma, luonnollinen vanhurskaudemme on kuin tahrattu vaate (Jes. 64:6). Syntimme ovat purppuranpunaisia ja veriruskeita (Jes. 1:18). Punainen on synnin väri. Vapahtajamme puettiin purppuraan, koska hän kantoi maailman syntejä. Ihmiset tosin silloin ajattelivat, että punainen on vallan, kuninkaitten ja hallitsijoiden väri, ja pilkkasivat Kristuksen kuninkuutta. Mutta

monesti juuri valtiat ovat vuodattaneet paljon verta. Kristus taas antoi oman verensä vuotaa veriruskeitten syntien maksuksi ja osoittautui niin armon valtakuntansa lempeäksi kuninkaaksi.

Kun meidät puhdistetaan uskon kautta Kristuksen verellä, tulemme hohtavan puhtaksi ja vitivalkeiksi. Siinä meillä on se vanhurskaus, joka Jumalan edessä kelpaa.

Tarvitsemme silmävoidetta

Tekstimme kehottaa meitä ostamaan silmävoidetta, voidellaksemme silmämme, että näkisimme. Olemme luonnostamme sokeita. Emme näe omia syntejämme emmekä myöskään Kristuksen vanhurskautta. Mutta nyt Jeesuksella on meille tarjottavana sellaista silmävoidetta, joka avaa silmämme. Niin kuin hän avasi sokeana syntyneen silmät, niin hän avaa meidänkin hengellisesti sokeina syntyneiden silmät. Ne avautuvat näkemään edestämme ristiinnaulitun Herran Jeesuksen Kristuksen. Löydämme hänessä armon ja rauhan sekä saamme autuuden ilon sydämeemme. Suomme avautuu tunnistamaan, että hän on meidän Vapahtajamme.

Tarvitsemme kuritusta

Tekstimme sanoo: "Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä nuhtelen ja kuritan; ahkeroitse siis ja tee parannus." Miten paljon Laodikean seurakunta olikaan saanut. Se oli saanut apostolisen uskon ja opin. Se oli oppinut tuntemaan Herran Kristuksen. Se oli saanut ajallista siunausta enemmän kuin monet muut siihen aikaan. Kuitenkin se oli kääntynyt penseyteen. Se oli unohtanut, mitä oli saanut. Olisi ollut aihetta työntää seurakunnan lampunjalka syrjään ja hylätä se tyystin. Mitä sellaisesta, joka on saanut noin paljon, eikä kuitenkaan ymmärrä olla kiitollinen, voisi ajatella. Mutta Jumala sanoo: "Kaikkia niitä, joita minä pidän rakkaina, minä nuhtelen ja kuritan." Kaikesta huolimatta Jumala pitää meitä rakkaina, ei suinkaan sen tähden, että olisimme sitä ansainneet, vaan sen tähden, että hän armossansa rakastaa syntisiä ja tahtoo pelastaa heidät. Siksi hän nuhtelee ja kurittaa. Hän löytää siihen omat keinonsa ja tapansa. Hän tulee lain sanansa kautta ja pitää meille nuhdesaarnan. Monenlaisissa elä-

mänkohtaloissa hän näyttää meille, millaisia olemme. Hän synnyttää meissä hengellisen nälän ja janon, armon tarpeen.

Tarvitsemme parannusta

Hän sanoo: "Ahkeroitse siis ja tee parannus". Sana "ahkeroitse" osoittaa Jumalan tahtovan, ettemme ota uskon asioita penseällä, välinpitämättömällä tavalla, vaan tosissamme, ja että olemme palavia. Hän sanoo: "Tee parannus."

Mitä parannus on? Se on katumusta syntien ja syntisyyden tähden. Se on uskoa Jumalan laupeuteen Kristuksen tähden. Se on kääntymistä Herran Kristuksen puoleen ja anteeksiantamuksen omistamista hänen nimessänsä. Se on paluuta kasteen liittoon.

Parannuksella on myös hedelmiä. Parannus johtaa siihen, että luovumme siitä, mikä on väärää ja pahaa. Parannusta tehdessämme pyydämme Jumalalta armoa, että Kristus olisi sielumme turva, että voisimme olla parempia kristittyjä, että voisimme kiittää häntä elämällemme ja vaelluksellamme ja sanoutua irti siitä, mikä on syntiä ja mikä on väärin. Niin hän siis sanoo: "Katso, minä seison ovella ja kolkutan, jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen tykönsä sisälle ja aterioitsen hänen kanssaan, ja hän minun kanssani." Tämä on ihana lupaus syntiselle. Jeesus lupaa tulla sisälle, tulla meidän tykömme, aivan sydämeemme ja aterioda kanssamme. Saamme aterioda Jeesuksen kanssa hänen valtakunnassansa jo täällä alhaalla ja kerran iankaikkisella hääateriaalla.

Vielä emme ole perillä. Lopullista voittoa emme ole vielä saavuttaneet. Mutta Kristus on sen saavuttanut. Hänessä mekin sen saavutamme. Niin saamme kulkea parannuksen tiellä kohti sitä hetkeä, jolloin tulemme perille. Silloin näemme, mitä olemme uskoneet. Jumala on antava siihen voimaa. Hän lisätköön meille uskoa Pyhän Henken kautta. Kristus, joka nostaa pienen karitsaisen hartioilleen, ei laske häntä koko hänen ikänään yksin kulkemaan. Saamme jäädä tämän lupauksen varaan: "Teidän vanhuuteenne asti minä olen sama, haamaan harmaantumiseenne saakka minä kannan; niin minä olen tehnyt, ja vastedeskin minä nostan, minä kannan ja pelastan" (Jes. 46:4).

Siitamajan talvileiri 10.3.1985. Virret VK 1938: 105:1–4; 163:1–5; 430:1,7–9; 139:208:1–4.

Veisatkaamme voiton virttä

Kolmantena paastonajan sunnuntaina. III vuosikerta. Epistolateksti.

Minä näin toisen tunnusmerkin taivaassa, suuren ja ihmeellisen: seitsemän enkeliä, joilla oli seitsemän viimeistä vitsausta, sillä niissä Jumalan viha täyttyy. Minä näin ikään kuin lasisen meren, tulella sekoitettun, ja niiden, jotka olivat saaneet voiton pedosta ja sen kuvasta ja sen nimen luvusta, seisovan sillä lasisella merellä, ja heillä oli Jumalan kanteleet. Ja he veisasivat Mooseksen, Jumalan palvelijan, virttä ja Karitsan virttä, sanoen: "Suuret ja ihmeelliset ovat sinun tekosi, Herra Jumala, Kaikkivaltias; vanhurskaat ja totiset ovat sinun tiesi, sinä kansojen kuningas. Kuka ei pelkäisi, Herra, ja ylistäisi sinun nimeäsi? Sillä sinä yksin olet Pyhä; sillä kaikki kansat tulevat ja kumartavat sinua, koska sinun vanhurskaat tuomiosi ovat julki tulleet." Ilm. 15:2–4.

Jumalan lapsen asiat eivät ole niin kurjasti, kuin miltä ne saattavat näyttää. Tätä erityisesti Ilmestyskirja monine näkyineen korostaa. Se kuvaa, kuinka Jumalan lapset tosin kärsivät täällä maailmassa ja pahan voimat ryntäävät raivoisasti uskollisia Kristuksen todistajia vastaan, mutta voitto on Kristuksen, hänen evankeliuminsa ja hänen omiensa. Raamattu sanoo: "Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka aina kuljettaa meitä voittosaatossa Kristuksessa." (2 Kor. 2:14). Aina – voittosaatossa!

1. Saamme voiton, koska kaikki elämämme vaiheet ovat Jumalan rakastavissa käsissä

Kiinnitämme huomiomme tekstimme perusteella ensiksi siihen, että kaikki elämämme vaiheet ovat Jumalan hellissä, rakastavissa käsissä.

On totta, kuten tekstimme sanoo, että Jumalan viha täyttyy. Johannes näki taivaassa seitsemän enkeliä, joilla oli seitsemän viimeistä vitsausta. Niillä Jumala rankaisee jumalatonta maailmaa. Vitsaukset olivat paiseet, meren muuttuminen vereksi, joki-

en ja lähteiden muuttuminen vereksi, auringon paahde, pedon valtakunnan pimeneminen ja se, kun epäuskoiset pureskelevat kielensä rikki tuskissansa, koko maanpiirin kuninkaat nousevat sootaan Kristusta vastaan ja lopulta tulee tämän maailmanajan loppu. Kaikissa näissä vaiheissa Seurakunta varjeltuu taivaan autuuteen, mutta jumalattomat kokevat Jumalan vihan ja hänen tuomionsa. Kysymyksessä ovat hengelliset taistelut, joita Ilmestyskirja kuvaa vertauskuvin. Paha nostaa kannattajansa kaikkea hyvää vastaan. Hyvä on lähtöisin Jumalasta, paha kiusaajasta. Tulee harhaoppeja, hyökätään puhdasta evankeliumia vastaan, luovutaan sekä totuudesta että myös ulkonaisesta moraalista, ja maallinen lainsäädäntö kääntyy tarkoitustaan vastaan suojaamaan ja edistämään pahaa. Mutta kaikki tämä tuottaa tuskaa kannattajilleen eikä se anna heille sisäistä lepoa eikä rauhaa.

Apostoli Johannes näki "ikään kuin lasisen meren, tulella sekoitetun, ja niiden, jotka olivat saaneet voiton pedosta ja sen kuvasta ja sen nimen luvusta, seisovan sillä lasisella merellä, ja heillä oli Jumalan kantelet". Taivaassa myrskyinen maailman meri on tyyntynyt ja välkkyi kirkkaana kuin kristalli. Tulella meri oli sekoitettu, monella vaivalla, ahdistuksella ja vainolla, joista Jumalan kansa kärsi täällä eläessään. Mutta pelastuneet seisovat voittajina meren päällä ja soittivat voittajien riemuvirttä.

Miten hyvä onkaan katsoa Jumalan kansan tilaa täyttymyksestä käsin. Silloin valkenee meille myös tämän hetken ahdistusten tarkoitus. Jumala johdattaa kansaansa niin, että hän tekee heille toivotuksi taivaan autuuden. Hän johdattaa kansaansa siten, ettei heidän sydämensä pääse kiintymään tähän maailmaan, vaan että he tietävät voivansa odottaa jotakin paljon parempaa. Vaikka Isä kurittaa lapsiaan ja antaa vaikeita aikoja, hän antaa myös voiton. Se on lopullinen voitto, jonka jälkeen ei ole muuta kuin pelkkää autuutta. Taivaallinen Isämme kääntää pahatkin asiat palvelemaan valittujensa iankaikkista parasta.

Tämän saat turvallisesti uskoa omalle kohdallesi ja rakkaittesi kohdalle.

2. Taivaassa kaikuu voiton virsi, – miksi ei siis jo nyt?

Miten monia tappioita Jumalan lapset kokevatkaan matkallaan taivaaseen. Oma elämä ei ole ryhdikästä. Taistelussa kiusauksia vastaan tulee tappioita. Jokapäiväisessä elämässä on suurta raihnaisuutta. Kysymme laulun sanoin:

*Saako tällainen,
Heikko, vaivainen,
Tulla, Jeesus, yhteyteesi.*

Mutta aina usko vakuuttaa:

*Saa, kun itse
Tällaisen sä lunastit,
Kalliin veres
Tähteni kun vuodatit.*

B. Steinmetz. SK 1961, no 535:3.

Jeesuksen armon voimin ja sen kantamina teemme matkaamme. Aina saamme sittenkin nousta tappioista hänen voittonsa varaan. Perillä viritämme voiton virren. Miten usein täällä joudummekaan laulamaan ahdistetun, heikon ihmisen virttä, mutta siellä kaikuu voiton virsi.

Täällä alhaalla Jumalan Seurakunta kokee myös sellaisia tappioita, kun harhat saavat jalansijaa ja uskovia menee maailmaan tai heitä joutuu harhojen valtaan. Mutta Johannes näkee taivaassa valittujen täyden luvun, ne, jotka olivat saaneet voiton pedosta ja sen kuvasta ja sen nimen luvusta. Sittenkin Kristuksen Seurakunta tulee perille. Vain ne, jotka eivät ottaneet vastaan rakkautta totuuteen, vaan kumarsivat pettoa, joutuvat sinne minne petokin. Jumala varjelee omansa, mutta hän varjelee heidät totuuden sanalla. Ne, jotka siitä luopuvat, kärsivät tappion, mutta Jumalan sana kestää ja hänen kansansa kestää sen varassa.

Perillä veisataan Mooseksen virttä. Se on virsi Karitsan voitosta, virsi hänen kiitoksekseen. "He veisasivat Mooseksen, Jumalan palvelijan, virttä ja Karitsan virttä, sanoen: 'Suuret ja ihmeelliset ovat sinun tekosi, Herra Jumala, Kaikkivaltias; vanhurskaat ja totiset ovat sinun tiesi, sinä kansojen kuningas. Kuka ei pelkäisi, Herra, ja ylistäisi sinun

nimeäsi? Sillä sinä yksin olet Pyhä; sillä kaikki kansat tulevat ja kumartavat sinua, koska sinun vanhurskaat tuomiosi ovat julki tulleet."

Kun Mooses oli saanut kansan turvaan faraon sotajoukoilta Punaisen meren yli, hän viritti kiitosvirren. Jo nyt on aihetta veisata kiitosvirttä sen johdosta, että Kristus on voittanut sijaiskärsimyksellään kaikki vihollisemme ja että hän on noussut kuolleista ja astunut ylös Isän luo ja hallitsee voimassa ja kunniaassa. Mutta me emme ole vielä perillä lopullisessa turvassa. Sekin kohta koittaa, ja silloin kaikuu lopullisen voiton virsi. Sen jälkeen ei tule yhtään tappiota, ei yhtään menetystä. Jumala saa kunnian, mikä hänelle kuuluu, ja me saamme häiriintymättömän rauhan ja ikuisen onnen.

Milloin olet viimeksi virittänyt voiton virren? Toki saamme sitä veisata jo nyt. Kuljemmehan jo nyt voittosaatossa. Onhan Kristus jo kuolemallaan kukistanut vihollisemme ja ylösnoussut hallitakseen iankaikkisesti. Syntimme ovat sovitetut, kuoleman valta on murrettu, kiusaajan pää on murskattu. Raamattu sanoo: "Tämä on se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme. Kuka on se, joka voittaa maailman, ellei se, joka uskoo, että Jeesus on Jumalan Poika?" (1 Joh. 5:4-5).

Voitto saadaan täällä ajassa. Sitä juhlietaan, vaikkakin vaimeasti, jo nyt. Mutta kerran me laulamme voiton virttä pidäkkeittä, kun toteamme: Tätä on olla Kristuksen verellä puhtaaksi pesty pyhässä kasteessa. Tätä on olla armosta autuas. Tätä on saada olla aina Herran kanssa ja katsella häntä kasvoista kasvoihin. Tätä on yhtyä toisten autuaitten kanssa Kristuksen ylistykseen.

Veisaamme:

*Oi suuri Voitonruhtinas,
Sä Juudan jalopeura,
Sua kiittää aina voitostas
Sun pyhiesi seura.
Sä kuolon kahleet katkaisit
Ja portit taivaan aukaisit,
On päässä voiton kruunu.*

Paul Gerhardt. VK 1938 nro 75;5.

*Ja kun täältä lähteissäni
Olet sydämessäni,
Viimeisessä hädässäni
Voitan viholliseni.
Turvaksi kun sinut saan,
Pääsen luokses kunniaan.
Haavais turvissa kun lähden,
Perin ilon niiden tähden.*

Johann Heerman VK 1938 56:6.

*Ah, siellä toisin soitellaan
Ja uutta virttä veisataan,
Kun urut uudet pauhaa.
Kas, siellä luona Kristuksen
Mä jälkeen matkan myrskyisen
Saan tuta taivaan rauhaa.
Soittain, Laulain
Voiton virttä
Saan sua kiittää,
Jeesukseni,
Joka voitit sydämeni.*

Philipp Nikolai. VK 1938 nro 31:6

Olemme vapautetut saatanan syytöksistä

Kolmantena paastonajan sunnuntaina. Vanhan testamentin teksti.

Hän näytti minulle ylimmäisen papin Joosuan seisomassa Herran enkelin edessä ja saatanan seisomassa Hänen oikealla puolellaan, häntä syyttämässä. Ja Herra sanoi saatanalle: "Herra nuhdelkoon sinua saatana, nuhdelkoon sinua Herra, joka on valinnut Jerusalemin. Eikö tämä ole kekäle, joka on tulesta temmattu?" Ja Joosua oli puettu saastaisiin vaatteisiin, ja hän seisoi enkelin edessä. Niin tämä lausui ja sanoi näin niille, jotka seisoivat hänen edessään: "Riisukaa pois saastaiset vaatteet hänen yltänsä!" Ja hän sanoi hänelle: "Katso, minä olen ottanut pois sinulta pahat tekosi ja minä puetan sinut juhlavaatteisiin." Minä sanoin: "Pantakoon puhdas käärelakki hänen päähänsä!" Ja he panivat puhtaan käärelakin hänen päähänsä ja pukivat hänet vaatteisiin ja Herran enkeli seiso siinä. Sak. 3:1–5.

Kristukseen uskovat elävät täällä syytösten alla. Ei ole aina helppoa kestää eri tahoilta tulevia vääriä syytöksiä. Niitä joudumme täällä kohtaamaan, mutta meitä lohduttaa suuresti se, että Jumalan edessä me, hänen lapsensa, olemme syytöksistä vapautetut.

Syytöksiä hengen käräjillä

Kun Israelin kansa oli palannut maahansa Babyioniasta oltuaan karkotettuna sinne seitsemänkymmentä vuotta, sen piti rakentaa Herran käskystä temppeli Jerusalemiin ja panna pystyyn lain edellyttämä jumalanpalvelus. Siinä ylimmäisellä papilla oli tärkeä, johtava osa. Tekstimme kertoo, että ylimmäinen pappi Joosua joutui silloin saatanan syyttämäksi Herran Enkelin edessä. Kysymyksessä oli hengellinen oikeudenkäynti, ei maallinen. Näillä hengen käräjillä kiusaaja ahdisti Joosuaa. Kiusaajalle on tällainen toiminta luonteenomaista, ja siksi hän onkin saanut nimekseen saatana, mikä on suomeksi syyttäjä, kiusaaja, vastustaja.

Mekin, Uuden liiton uskovat, olemme pappeja, nimittäin kuninkaallinen papisto, joka palvelee Herraa hänen temppelissään ja edis-

tää hänen huoneensa rakentumista. Siinä joudumme kiusaajan syytetäviksi. Raamattu sanoo: "Vastustakaa häntä lujina uskossa!" Tarvitsemme uskon, jolla voimme torjua pahan palavat nuolet, nuo väärät syytökset, ja kestää Jumalan edessä.

Kiusaaja on taitava kaikessa pahassa, myös kiusaamisessa. Hän käyttää hyväksi sitä, että olemme syyllistyneet Jumalan tahdon rikkomiseen. Tämän totuuden hän ottaa aseekseen ja haluaa sillä pitää meidät vankeinaan ja estää meitä uskomasta. Sitä vastoin kun Pyhä Henki käyttää lakia, hän vaikuttaa meissä sillä synnintuntoa, jotta uskoisimme evankeliumin ja armo kelpaisi meille. Kun kiusaaja käyttää lakia, hän haluaa estää meitä uskomasta ja pelastumasta.

Herran Enkeli käski riisua ylimmäiseltä papilta, Joosualta, saastaiset vaatteet. Koska virkapuvun piti olla puhdas, kiusaaja sai Joosuan puvusta aiheen syytöksiinsä.

Raamattu ei näe tarpeelliseksi mennä läpi kaikkia kiusaajan syytöksiä. Kiusaajalla on tapana ottaa milloin mistäkin asiasta pikkuisen totta ja sotkea siihen omat valheensa sekaan. Totta on, että olemme syntisiä. Valetta on, ettemme saa uskoa syntejämme anteeksi annetuiksi Kristuksessa. Valetta on, ettei armo meille riitä. Kun totuus ja valhe yhdistetään, on aina tuloksena pelkkä valhe. Välistä syytökset eivät yksilöidy eikä niistä saa sen enempää selvää, mutta ihminen, joka on niiden kohteena, kärsii omassatunnossaan ja joutuu kysymään: "Miten voin päästä rauhaan Jumalan kanssa?"

Jumala on antanut meille lakinsa. Sen avulla hän haluaa synnyttää meissä synnintunnon. Kun luemme kymmentä käskyä ja vertaamme niihin omaa elämäämme, ne kertovat meille, mitä syntiä olemme tehneet, ja ne tuomitsevat meidät ja osoittavat meidät armoa tarvitseviksi. Kun tällä tavoin käytämme Jumalan lakia, se tapahtuu Jumalan tahdon mukaisesti. Mutta kiusaaja ei ainoastaan näytä meille, että olemme tehneet väärin, vaan ennen kaikkea hän tekee sen armottomassa mielessä. Kiusaaja haluaa pimittää meiltä Kristuksen ja evankeliumin, niin ettei sydämiimme loistaisi armon valo. Kun kiusaaja oli syyttämässä Joosuaa, Herra sanoi: "Herra nuhdelkoon sinua, saatana. Nuhdelkoon sinua Herra, joka on valinnut Jerusalemin. Eikö tämä ole kekäle, joka on tulesta temmattu!" Syytökset eivät olleet oikeassa mielessä tehtyjä, niin että Jumala nuhteli saatanaa nii-

den tähden. Mutta samalla näemme, että Jumalalla oli erityinen rakkaus, ymmärtämys ja sääli Joosuaa kohtaan. Hän sanoi: "Eikö tämä ole kekäle, joka on tulesta temmattu!"

Kiusaaja ei tyydy siihen, että hän syyttää meitä todellisista synneistä, vaan hän esittää myös paikkansapitämättömiä syytöksiä.

Kun ihminen joutuu omassatunnossaan tekemään tiliä synneistensä, hän ahdistuu. Hän on kuin tulesta temmattu kekäle. Jumala näkee tämän eikä halua, että palaisimme loppuun, vaan hän tempaa meidät tulesta ja saattaa tunnon rauhaan.

On hyvin tärkeätä ymmärtää tämä: Jumala ei tahdo syntisen ihmisen kuolemaa, vaan sitä, että hän kääntyisi epäuskon teiltänsä ja eläisi. Jumalalla on aina hyvät motiivit ja tarkoitukset. Hän kyllä käyttää lakia, nuhtelee, tuomitsee, mutta ei tuhotakseen meitä, vaan saattaaksensa meidät evankeliumilla Kristuksen tykö. Galatalaiskirjeessä sanotaan, että laki on kasvattaja Kristukseen. Kun laki synnyttää meissä synnintuntoa, silloin laki toimittaa virkaansa. Lakia ei ole kuitenkaan tarkoitettu sitä varten, että me sitä täyttämällä saavuttaisimme iankaikkisen elämän. Eihän Jumala ole lähettänyt Kirkkoansa julistamaan maailmalle pelkkää lakia ja kertomaan, että se on kadotettu. Se ei ole Kirkon tehtävä. Vaan sen tehtävä on julistaa evankeliumia, että tuomittu maailma löytäisi armahduksen Jeesuksessa Kristuksessa. Jumala on herättänyt Poikansa kuolleista ja osoittanut hyväksyneensä hänen uhrinsa syntiemme edestä. Kristus on saanut voiton kuolemasta ja kiusaajasta. Tätä voittoa Kristuksen Seurakunta julistaa ja haluaa, että kaikki sen uskoisivat.

Kun Joosua oli syytettynä ja seiso i Herran edessä saastaisissa vaatteissa, Herra sanoi: "Riisukaa pois saastaiset vaatteet hänen yltänsä!" Jumala on antanut meille evankeliumin sanan, joka julistaa meille synninpäästön: "Riisukaa pois saastaiset vaatteet hänen yltänsä!"

Kun Jeesus aikansa seurusteli sellaisten ihmisten kanssa, jotka olivat saaneet osaksensa kiusaajan syytökset, kuka mistäkin syystä, Jeesus antoi heille synnit anteeksi. Hän vapautti ihmiset kiusaajan kahleista ja syytöksistä sen nojalla, että hän itse otti syntimme kannettavakseen ja tuli syytetyksi ja tuomituksi meidän edestämme ja kärsi rangaistuksen puolestamme.

Jumalan tuomiopäätös

Jeesusta vastaan esitettiin vääriä syytöksiä ja käytettiin vääriä todistajia. Sen tuloksena hänet vangittiin ja lopulta ristiinnaulittiin. Näytti siltä kuin syytökset olisivat saavuttaneet päämääränsä: Maailma riemuitsi ja pilkkasi: "Noin avuton on teidän Messiaananne, johon olette panneet turvanne, noin heikko on teidän uskonne perusta, niin huterana teidän oppirakennelmanne, että teidän johtajanne voitiin vangita, ristiinnaulita ja tappaa." Kuitenkin juuri siitä, että näin tapahtui, kristillinen usko elää. Juuri siten toteutui Jumalan syväallinen, armollinen tahto: koko maailman lunastus. Kun Kristus kärsi ja kuoli, kiusaaja voitettiin. Tapahtui ihme. Kristus otti ja kärsi väärien syytösten tähden, jotta hän toisi meille, jotka todella olemme syntisiä, vapautuksen. Jumala kuitenkin luki Kristukselle syyksi maailman todelliset synnit ja hylkäsi hänet vihansa alle niiden tähden. Näin Kristus toi meille todellisen Jumalan armon. Nyt evankeliumi julistaa syntiselle: "Riisukaa pois saastaiset vaatteet hänen yltänsä!" Vieläpä sanotaan: "Katso, minä olen ottanut pois sinulta saastaiset vaatteesi ja minä puetan sinut juhla-vaatteisiin."

Miten voimme kestää pahan syytöksiä vastaan? Asettamalla ne Jumalan sanan valoon. Tunnustamalla, että me olemme syntisiä ja että meillä on saastaiset vaatteet, ja uskomalla, että Kristus on ottanut pois syntimme. Kiusaajalla ei ole kuitenkaan oikeutta meihin syntisyytemme tähden, sillä Jumala on ottanut meiltä syntimme pois. Meille on annettu uudet, paremmat vaatteet. On annettu Kristuksen vanhurskaus, ja siitä kilpistyvät kaikki pahan palavat nuolet. Kiusaaja ei voi meitä syyttää jumalallisen, hengellisen tuomioistuimen edessä, vaan hänen täytyy väistyä pois, vaieta ja joutua tappiolle.

Meidän on hyvä muistaa, että tämä maailma on todellinen taistelukenttä hengellisellä alueella. Se taistelu on sitä Harmageddonin sotaa, josta Ilmestyskirja puhuu. Sitä ei käydä Israelissa tykeillä ja ohjuksilla tai atomiasein. Ei niin, vaan sitä sotaa käydään hengellisin asein koko Uuden liiton aikana maailman loppuun saakka kaikkialla siellä, missä on Kristukseen uskovia. Tämä taistelu villiintyy ja voimistuu, kun tämän maailmanajan loppu on lähellä. Sota-aseina ovat kiusaajan syytökset Jumalan Seurakuntaa vastaan. Se halutaan lan-

nistaa väärien, valheellisten syytösten avulla ja niin tukahduttaa sen toiminta ja elämä. Uskovilta pyritään viemään omantunnon lohdutus ja autuuden varmuus, kun saarnataan lakia ja kun sekin vääristetään, mutta unohdetaan evankeliumi, joka tekee vapaaksi. Sen tähden meidän on taisteltava puhtain asein ja kätkeydyttävä sen kilven suojaan, jonka Kristus meille antaa, nimittäin uskon suojaan ja pidettävä lujasti kiinni siitä, mitä Jumala on sanonut.

Kun Sakarja kertoo tekstissämme hengellisestä oikeudenkäynnistä, se mainitsee, että syytettynä oli ylipappi Joosua. Näin kuvataan, miten koko Jumalan Seurakunta on kiusaajan syyttämänä ja ahdistamana, sillä Vanhan liiton aikana ylipappi edusti Jumalan edessä koko Israelia. Hän oli ainoa, joka sai mennä kaikkeinpyhimpään. Hän ensiksi uhrasi omien syntiensä edestä ja sitten kansan. Kun Joosua vastaan nostettiin syyte saastaisista vaatteista, koko silloinen seurakunta olisi ollut suurissa vaikeuksissa, jos syyte olisi johtanut tuomitsemiseen eikä Joosua olisi voinut toimittaa virkaansa ja niitä uhreja, jotka Jumala oli säättänyt. Hänen virkansa oli kuitenkin oikea. Se oli Jumalan asettama, ja hän toimitti niitä uhreja, jotka Jumala oli säättänyt. Mutta kiusaaja kävi henkilön kimppuun, koska Joosua ei ollut työhön sopiva edustamaan Jumalan kansaa. Hän ei ollut voinut puheutua tuona köyhänä pula-aikana säädösten mukaan.

Uudessa liitossa meillä on ylimmäisenä pappinamme Herra Kristus. Häinkin on ollut syytettynä, mutta hän voitti. Sillä alennuksen tiellä, jolla Kristus kulki, kulkee hänen Seurakuntansa ahdistettuna ja väärinymmärrettynä, syytettynä ja parjattuna. Mutta meidän ei pidä lannistua näiden kiusausten ja syytösten tähden, vaan meidän tulee kiinnittää katseemme Kristukseen ja muistaa nämä sanat: "Riisukaa häneltä hänen saastaiset vaatteensa ja pukekaa hänet juhlavaatteisiin."

Juhlavaatteissa olemme vapaita syytöksistä, olemme taivaskelpoisia ja Jumalalle otollisia sekä myös kelpollisia kuninkaallisiksi papeiksi tekemään työtä Jumalan valtakunnassa ja rakentamaan hänen temppeliään.

Jumalan Seurakunnan autuus ei ole sen omissa teoissa, ei edes sen hyvissä teoissa, vaikka Kristuksen veri on ne puhdistanut, vaan sen autuus on Kristuksen lahjavanhurskaudessa. Nämä juhlavaatteet

hän on meille hankkinut. Jumalan armosta saamme pukeutua niihin ja olla autuaita. Armon turvin ja sen antamalla voimalla saamme koontua ja julistaa Jumalan sanaa. Silloin toteutuu se, mitä sanottiin Joosualle: "Pantakoon puhdas käärelakki hänen päähänsä." Hänet ikään kuin asetettiin uudestaan hoitamaan sitä virkaa, joka hänelle oli annettu. Hänet puettiin ylimmäisen papin vaatteisiin, ja hän sai toimittaa niitä uhreja, jotka hänen tehtävänsä kuuluivat. Jumala varusti hänet siihen pukua myöten. Tänäänkin Jumalan Seurakunta kutsuu sananpalvelijoita ja asettaa heitä virkaansa. He saarnaavat evankeliumia ja julistavat anteeksiantamusta, jonka turvissa meillä on pääsy taivaallisen Isän tykö. Jumala ymmärtää meitä tulesta temmattuja kekäleitä ja julistaa, että syntimme ovat anteeksiannetut.

Kukaan ei voi kumota Jumalan armahduspäätöstä. Jumala on ylin tuomari, hänen yläpuolellaan ei ole ketään. Kun hän on jo antanut sanassaan armahduspäätöksen, hänen tuomiostaan ei voi valittaa. Vapahtaja on sanonut, että kiusaaja on heitetty alas taivaasta. Hänellä ei ole Jumalan edessä paikkaa missä meitä syyttää. Sen sijaan Jumalan edessä on Kristus, joka on meidän puolustajamme. Hänestä Raamattu sanoo: "Jos joku syntii tekeekin, niin meillä on Puolustaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas, ja hän on meidän syntiemme sovitin, eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien." Tämän totuuden varaan saamme jäädä. Sen varassa saamme käydä uskontaisteluumme. Jumalan voimalla kestämmme ja saamme voiton.

Mikä on tärkeintä?

Neljäntenä paastonajan sunnuntaina. II vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Kun siis kansa näki, ettei Jeesus ollut siellä eivätkä hänen opetuslapsensa, astuivat hekin venheisiin ja menivät Kapernaumiin ja etsivät Jeesusta. Ja kun he löysivät hänet järven toiselta puolelta, sanoivat he hänelle: "Rabbi, milloin tulit tänne?" Jeesus vastasi heille ja sanoi: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: ette te minua sen tähden etsi, että olette nähneet tunnustekoja, vaan sen tähden, että saisitte syödä niitä leipiä ja tulitte ravituiksi. Älkää hankkiko sitä ruokaa, joka katoaa, vaan sitä ruokaa, joka pysyy hamaan iankaikkiseen elämään ja jonka Ihmisen Poika on teille antava; sillä häneen on Isä, Jumala itse, sinettinsä painanut." Niin he sanoivat hänelle: "Mitä meidän pitää tekemän, että me Jumalan tekoja tekisimme?" Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Se on Jumalan teko, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt." He sanoivat hänelle: "Minkä tunnusteon sinä sitten teet, että me näkisimme sen ja uskoisimme sinua? Minkä teon sinä teet? Meidän isämme söivät mannaa erämaassa, niin kuin kirjoitettu on: 'Hän antoi leipää taivaasta heille syötäväksi.'" Niin Jeesus sanoi heille: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: ei Mooses antanut teille sitä leipää taivaasta, vaan minun Isäni antaa teille taivaasta totisen leivän. Sillä Jumalan leipä on se, joka tulee alas taivaasta ja antaa maailmalle elämän." Niin he sanoivat hänelle: "Herra, anna meille aina sitä leipää." Jeesus sanoi heille: "Minä olen elämän leipä; joka tulee minun tyköni, se ei koskaan isoa, ja joka uskoo minuun, se ei koskaan janoa. Mutta minä olen sanonut teille, että te olette nähneet minut, ettekä kuitenkaan usko. Joh. 6:24–36.

Evankeliumimme johdattaa meidät kysymään itseltämme, ei ainoastaan, mikä meistä on elämämme tärkein asia, vaan ennen kaikkea, minä asian tulee olla elämämme kallein asia, myös sinun elämäsi tärkein asia. Emme etsi vastausta tähän kysymykseen ajatellen, että kaikki on suhteellista ja että kukin ajattelee asioista omalla tavallaan. Tiedämme, että sellainen ajattelu on synnyttänyt erilaisia uskontoja, maailmankatsomuksia, elämäntapoja ja moraaleja. Sellaisella ajattelulla pahakin saadaan näyttämään hyvältä. Sen sijaan olemme Jumalan edessä kuul-

laksemme, minkä asian hän asettaa elämämme tärkeimmäksi asiaksi. Se, mitä hän sanoo, on paitsi yleispätevää, myös ihmiselle hyväksi, sillä Jumala on rakkaus.

Elämämme tärkein asia on oppia tuntemaan Jeesus oikealla tavalla. Mikä tämä tapa on, siihen haluamme kiinnittää huomiomme.

Katsomme ensiksi, miten Jeesusta ei opita oikein tuntemaan.

Jeesus oli tehnyt suuren ihmeteen. Hän oli ruokkinut viidellä leivällä ja kahdella kalalla 5000 miestä sekä lisäksi naiset ja lapset. Vieläpä tähteitä oli jäänyt 12 korillista, kullekin apostolille yksi. Tapahtuma teki valtavan vaikutuksen kansaan. Se halusi huutaa Jeesuksen kuninkaakseen. Se ajatteli: Tässä on oikea mies, jota tarvitsemme. Kun hän hallitsee meitä, hyvinvointi on taattu, raataminen loppuu ja puute väistyy. Hän on hyvä mies. Hän auttaa eikä kisko hintaa palveluksistaan. Saamme heittää roomalaisten ikeen niskoiltamme. Vapaus koittaa.

Mitä Jeesus teki? Raamattu kertoo asiasta lyhyesti, mutta selvästi: "Kun nyt Jeesus huomasi, että he aikoivat tulla ja väkisin ottaa hänet, tehdäkseen hänet kuninkaaksi, väistyi hän taas pois vuorelle, hän yksinänsä" (Joh. 6:15).

Jeesus ei suostu lihallisten toiveittemme täyttäjäksi. Hän ei tullut taivaasta ollakseen maallinen kuninkaamme ja rakentaakseen tänne näkyvän onnen valtakunnan. Hän on tosin kuningas ja hänellä on valtakunta, jota hän nimitti taivasten valtakunnaksi, mutta ei maailmanvallaksi. Hän on kuningas orjantappurakruunu päässä, ja hänen valtakuntansa on sisällisesti niissä, jotka uskovat. Tätä hän opetti niin selvästi, että roomalainen maaherra, joka tutki häntä kapinasyytteistä, sanoi: "Minä en löydä hänessä yhtäkään syytä."

Jeesus olisi siis kelvannut kansalle. Hän olisi ollut jopa haluttu. Kyllä Jeesus kelpaa ihmisille nykyisinkin niin kuin silloin. Ehto on vain kova: Jeesuksen täytyy palvella ihmisten omia päämääriä. Hänestä täytyy hyötyä. Vaikka taivaanranta rusottaa auringon painuessa mailleen, ihminen katsoo lähelle, varpasiinsa, tajuamatta elon ehtoonsa lähestymistä ja tulevaa tilintekoa ja tuomiota. Hän ei kysy, miten hän saa syntinsä anteeksi ja kuinka hän pääsee taivaaseen, vaan maallisiin on hänen mielensä.

Suurin joukoin ihmiset menevät sellaisten ihmeitten perässä, joista he uskovat saavansa ajallista hyötyä, varsinkin terveyttä. On valitettavasti hukattu pyhän Sanan opetus apostolien tunnustekojen tarkoituksesta. Niiden tarkoitus ei ollut tuoda paratiisia maan päälle, vaan osoittaa apostolien opetus oikeaksi ja vahvistaa se niin, että ihmiset kuuntelisivat saarnaa ristiinnaulitusta Kristuksesta. Niiden tarkoitus oli myös tehdä selväksi, että evankeliumi oli vietävä pakanoillekin.

Kun Kristus ruokki ihmeellä kansan, ihme ei jatkunut, vaan sen jälkeen kansa joutui hankkimaan ravintonsa normaalilla tavalla työtä tehdessä Jumalan siunauksen alla. Tähteet otettiin talteen, eikä uusia ruokkimisihmeitä odotettu. Sama koskee terveyttä. Jumala on antanut ihmisille ajallista viisautta, että he sitä hyväksi käyttäen hoitaisivat sairaita. Raamattu nimittääkin Luukasta "rakkaaksi lääkäriksi" eikä entiseksi lääkäriksi. Apostoli Paavali teki Korintossa runsaasti tunnustekoja. Hän kirjoittaa 2 Kor. 12:12: "Onhan apostolin tunnusteet teidän keskuudessanne tehty kaikella kestävyydellä, tunnusmerkeillä ja ihmeillä ja voimateoilla." Näillä Paavali osoitti olevansa oikea apostoli ja tasavertainen noiden 12 apostolin kanssa. Vaikka Paavalilla oli apostolinen ihmeiden tekemisen ja myös niiden välittämisen lahja, hän teki niitä silloin, kun se oli tarpeen sanan vahvistamiseksi. Kun ne eivät olleet tarpeen, hän eli normaalia elämää ja jätti rukouksessa asiansa Jumalan haltuun. Raamattu esimerkiksi kertoo, että hän jätti työtoverinsa Trofimuksen Miletoon sairastamaan. Kun saatanan enkeli rusikoi häntä, hän kolmesti rukoili Herraa ottamaan sen pois. Mutta Herra sanoi: "Minun armossani on sinulle kyllin", ja niin Paavali tyytyi tähänkin vaikeaan osaan.

Raamattu sanoo: "Suuri voitto onkin jumalisuus yhdessä tyytyväisyyden kanssa" (1 Tim. 6:6). Raamattu sanoo myös: "Sillä ruumiillisesta harjoituksesta on hyötyä vain vähään; mutta jumalisuudesta on hyötyä kaikkeen, koska sillä on elämän lupaus, sekä nykyisen että tulevaisuuden" (1 Tim. 4:8). Tämä sana soveltuu ajallisen elämän asioihin laajemminkin kuin vain fyysisen harjoituksen kannalta.

Saamme rukouksessa kääntyä Vapahtajamme puoleen. Saadessamme avun, saamme kiittää häntä. Ehkä opimme kiittämään häntä myös menetyksistä ja kärsimyksistä.

*Se autuas, ken Jeesukseen,
 Jos kuinka käypi luottaa.
 En ystävähän sellaiseen,
 Mä koskaan turvaa suotta.
 Hän ystävä on parahin,
 Hän auttaa voi ja tahtookin
 Suruissa, iloissakin.*

*Ei sairaan sijaa karta hän,
 Ei terveen ilopöytää.
 Luo sielun köyhän, etsivän,
 Hän aina tiensä löytää.
 Myös häihin, surutaloihin
 Hän käy, tää vieras rakkahin
 Kuin ois se vertaisensa.*

Johan Ludvig Runeberg. VK 1938 130:1–2.

Kuinka Jeesus opitaan oikein tuntemaan

Kansa etsi Jeesusta ja löysi hänet. Kyllä ihmiset nytkin löytävät Jeesuksen sillä tavoin, vaikka eivät tosin näkyvässä muodossa täällä kulkevana. Löytyyhän paikkoja, joissa häntä julistetaan. On kirjoja Raamatusta alkaen, jotka kertovat hänestä. Ulkonaista tietoa on helppo saada. Tunnetaan Raamattua, virsiä ja lauluja. Ei liene yhtään aikaihmistä, jolla ei olisi maassamme jotakin tietoa Jeesuksesta. Niin myös taidetaan tarvittaessa käyttää häntä hyväksi.

Asia kääntyi tuolloin kuitenkin toisin päin. Ihmiset, jotka olivat etsineet Jeesusta, saavat kuulla Jeesuksen sanat: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: ette te minua sen tähden etsi, että olette nähneet tunnustekojoja, vaan sen tähden, että saitte syödä niitä leipiä ja tulitte ravituiksi. Älkää hankkiko sitä ruokaa, joka katoaa, vaan sitä ruokaa, joka pysyy hamaan iankaikkiseen elämään ja jonka Ihmisen Poika on teille antava; sillä häneen on Isä, Jumala itse, sinettinsä painanut."

Nyt Jeesus etsiikin näitä ihmisiä. Jeesuksen sana: "Älkää hankkiko sitä ruokaa, joka katoaa, vaan sitä ruokaa, joka pysyy hamaan iankaikkiseen elämään ja jonka Ihmisen Poika on teille antava", voidaan soveltaa myös näin: "Älkää etsikö sitä terveyttä, joka katoaa, vaan sitä terve-

yttö, joka pysyy hamaan iankaikkiseen elämään ja jonka Ihmisen Poika on teille antava."

Apostoli Paavali lausuu tämän saman asian näin: "Jos me olemme panneet toivomme Kristukseen vain tämän elämän ajaksi, me olemme kaikkia muita ihmisiä surkuteltavammat." Näin opettaessaan Paavali opettaa samalla, että Kristus on noussut ylös kuolleista, niin että me häneen uskovat emme enää ole synneissämme, vaan synnit ovat Kristuksessa pois otetut ja anteeksiannetut. Meitä odottaa riemullinen ylösnousemus.

Jeesus opitaan oikein tuntemaan uskon kautta, nimittäin sellaisen uskon kautta, jonka Jumala itse synnyttää saarnalla ristiinnaulitusta Kristuksesta. Oikea usko etsii syntien anteeksiantamusta, löytää ja omistaa sen Jeesuksessa. Niin usko antaa meille varman iankaikkisen elämän toivon ja kiinnittää mieleemme taivaallisiin.

Miten lohdullista onkaan löytää Jeesus sielun turvaksi. Ei tarvitse pettyä toiveissaan. Hän sanoo: "Sitä, joka minun tyköni tulee, minä en heitä ulos." Tekstissämme hän vakuuttaa lohdullisesti: "Minä olen elämän leipä; joka tulee minun tyköni, se ei koskaan isoaa, ja joka uskoo minuun, se ei koskaan janoa."

Kansalle tuli ruokkimisihmeen jälkeen aikanaan nälkä. Niidenkin, jotka Jeesus paransi vaikeasta sairaudesta tai jotka hän herätti kuolleista, täytyi aikanaan kuolla. Mutta nyt Jeesus lupaa meille sellaisen elämän leivän, josta nälkä lähtee, nimittäin oman itsensä. Tosin silloin, kun usko syttyy sydämeen, tulee sanan nälkä. Mutta uskolla on nyt mihin tarttua. Sanassa meillä on parempi ruoka kuin manna, jota israelilaiset saivat syödä erämaassa. Manna ei kestänyt kauan, vaan paheni. Kristus on sellainen manna, joka ei pahene. Joka päivä saamme ravita itsemme hänen armollaan. Hänen armonsa on uusi joka aamu (Val. V. 3:23). Taivaasta Raamattu sanoo, ettei siellä tule nälkä eikä jano.

Ottakaamme mekin vaari Jumalan sanasta niin, ettemme joudu sen kanssa ristiriitaan. Kun meillä on iankaikkisen elämän lohdullinen toivo, meillä ei ole mitään hätää, vaikka elämä olisi vaikeatakin. Saamme sanoa: "Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu."

Tampere 2.4.2000. Hämeenlinna 6.3.2005. Virret VK 1938: 529:1,5-7; 111; 329:1,2,5,7; 61:1,4-7; 68.

Kuljemme voittosaatossa

Neljäntenä paastonajan sunnuntaina. III vuosikerta. Epistolateksti.

Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka aina kuljettaa meitä voittosaatossa Kristuksessa ja meidän kauttamme joka paikassa tuo ilmi hänen tuntemisensa tuoksun! Sillä me olemme Kristuksen tuoksu Jumalalle sekä pelastuvien että kadotukseen joutuvien joukossa: näille tosin kuoleman haju kuolemaksi, mutta noille elämän tuoksu elämäksi. Ja kuka on tällaiseen kelvollinen? Sillä me emme ole niin kuin nuo monet, jotka myyskentelevät Jumalan sanaa; vaan puhtaasta mielestä, niin kuin Jumalan vaikutuksesta, Jumalan edessä, me Kristuksessa puhumme. 2 Kor. 12:14–17.

Paastonaikana saamme tutkia Herramme Jeesuksen Kristuksen kärsimystä ja seurata häntä ristin tiellä Golgatalle, kärsimyksen kummulle ja kuoleman paikalle. Lihalle ja verelle tämä tie näyttää tappion tieltä, mutta usko käsittää sen kuluksi voittosaatossa. Kun julistamme ristiinnaulittua Kristusta, emme ajattele tien päätepisteenä Golgataa, vaan kirkkauden saleja ja sitä hetkeä, kun Kristuksen voitosta täällä osallisiksi tullessa ja armosta perille päässeinä päähämme painetaan voiton seppäle. Herramme ja Vapahtajamme tie kulki Golgatan kautta riemulliseen ylösnousemukseen ja hänen istuutumiseensa Isän oikealle puolelle.

Kuljemme aina voittosaatossa

Usein uskova ahdistavat tappion tunnelmat. Tunnemme uskon heikkoutta. Lihan turmelus rasittaa päivittäin. Meillä ei ole aina luontevaa kristillistä charmikkuutta. Emme aina säteile pelkkää iloista hyväntuulisuutta. Emme aina löydä oikeita rohkaisevia ja lohduttavia sanoja. Emme aina vaella ryhdikkäästi kristillisten normien mukaan. Joudumme publikaanin paikalla rukoilemaan: "Herra, ole minulle syntiselle armollinen." Mitä meihin itseemme tulee, niin lain peilistä katsottuna tappiolistamme on surullisen pitkä. Kysyt ehkä: Voiko tämä olla kulkua voittosaatossa?

Kristuksen voittosaatossa kulkeminen ei ole kerskaamista omista voitoista. Kun kuljemme hänen perässään, vaellamme hänen varasaan. Kuljemme Golgatan kautta, sillä olemme hänen kuolemaansa kastetut ja hänen pyhällä, viattomalla, täyden kuuliaisuuden verellä puhtaiksi pestyt. Publikaanin tie on katumuksen ja uskon tie, anteeksiantamuksen omistamisen tie. Juuri se tie on voittosaaton tie. Se on armon tie. Se on Kristukseen turvautumisen tie. Se ei ole omien tekojen tie. Se on se tie, jolla Pyhä Raamattu todistaa meille: "Hänen haavainsa kautta me olemme paratut."

Voittosaatossa kulkiessamme olemme osallisia Kristuksen voitosta. Se on aivan täydellinen voitto kaikista vihollisistamme. Hänen kärsimyksellään ja kuolemallaan on käärmeen pää murskattu. Heikoin, huonoinkin uskova on siitä osallinen ja kulkee voittosaatossa.

Koska Kristus on jo voittanut, voimme kulkea voittosaatossa. Kun roomalaiset päälliköt palasivat voitokkaina sotarekiltään, heille järjestettiin voittosaatto, triumfi. Sitä ei järjestetty kesken taistelun eikä tappion jälkeen. Samoin se, että saamme jo nyt kulkea Kristuksen jäljessä voittosaatossa, on varma merkki sankarimme jo saavuttamasta suuresta voitosta.

Vaikka lihamme kannalta koemmekin tappioita, niin uskon kannalta kuljemme aina voittosaatossa, kunhan elämme parannuksessa ja pysymme uskossa. Jos taas hylkäisimme uskon, silloin emme olisi niitä, jotka juhlivat Kristuksen voittoa, vaan olisimme ennemminkin vangeiksi joutuneita, hänen vihollisiaan.

Julistamme Kristuksen voittoa

Apostoli kiittää Jumalaa siitä, että Jumala "meidän kauttamme joka paikassa tuo ilmi hänen tuntemisensa tuoksun". Hän jopa sanoo: "Sillä me olemme Kristuksen tuoksu Jumalalle sekä pelastuvien että kadotukseen joutuvien joukossa: näille tosin kuoleman haju kuolemaksi, mutta noille elämän tuoksu elämäksi." Apostolinen saarna oli Kristus-saarnaa, julistusta jo saadusta voitosta. Se oli evankeliumia eli sanomaa voitetusta taistelusta ja rauhan koittamisesta Jumalan ja ihmiskunnan välille Kristuksessa. Tällaista Kristuksen tuntemista apostolit levittivät. He toivat ilmi joka paikassa hänen tuntemisensa tuoksun. Raamattu kutsuu Jumalalle otollista uhria, kuten Nooan uh-

ria vedenpaisumuksen jälkeen, suloiseksi tuoksuksi. Kristuksen uhrista on myös noussut Jumalan tykö suloinen, hänelle otollinen tuoksu. Tätä tuoksua levittää nyt kaikkialla apostolinen Kristus-saarna. Nyt saamme julistaa evankeliumia, sitä uutista, että meidän syntimme ovat jo maksetut Kristuksen kautta ja että Isä Jumala on hänen uhrinsa tähden leppynyt vihassaan ihmiskuntaa kohtaan ja on antanut syntimme anteeksi. Tämän valmiin pelastuksen saamme ottaa vastaan sellaisina kuin olemme ja olla varmoja syntiemme anteeksi saamisesta.

Pysyessämme apostolisessa sanassa ja jatkaessamme heidän evankeliumin julistustaan, olemme Kristuksen tuoksu tälle maailmalle. Pelastuville eli niille, jotka sen uskolla omistavat, se on elämän tuoksu elämäksi. Kadotukseen joutuville eli niille, jotka eivät sitä usko, se taas on kuoleman haju kuolemaksi.

Evankeliumi on luonteeltaan ilosanoma, mutta samalla sellainen uutinen, jonka merkityksensä tähden on määrä vakavoittaa. Siihen ei saa suhtautua yliolkaisesti eikä halveksien. On kysymys meistä, meidän iankaikkisesta kohtalostamme. Siinä on elämän tuoksu elämäksi, jokaiselle, joka uskoo. Mutta jos sen hylkäämme, niin se, minkä oli määrä olla elämäksi, koituu kuolemaksi. Evankeliumi näet julistaa, että pelastus on vain Kristuksessa, ainoastaan uskossa häneen, ilman ihmistekoja. Se, joka hylkää Kristuksen ja jää itsensä varaan, ei voi pelastua.

Toimimme puhtaasta mielestä

Apostoli valittaa, että evankeliumilla on yritetty hyötyä pitämällä sitä kauppatavarana. Hän sanoo: "Sillä me emme ole niin kuin nuomonet, jotka myyskentelevät Jumalan sanaa." Kun Kristus käski julistaa evankeliumia kaikille luoduille, hän käski samalla muistaa köyhiä, luopua omastaan, eikä kukaan saanut etsiä omaa hyötyään. Pyhä saarnavirka ei ole rikastumista varten. Seurakunta ei ole sitä varten, että se jakaisi ajallisia etuja sellaisille jäsenilleen, joiden ennemminkin tulisi uhrata Herralle ja auttaa tarvitsevia.

Apostolit toimivat puhtaasta mielestä. Paavali sanoi: "Puhtaasta mielestä, niin kuin Jumalan vaikutuksesta, Jumalan edessä, me Kristuksessa puhumme." Julistaessaan he olivat Jumalan edessä. Jumalan

vaikutuksesta, Pyhän Hengen johtamina he puhuivat. Kaikkien paimenten tulee pysyä evankeliumin opissa ja Raamatun sanassa sekä julistaa sitä puhtain mielin, tavoitellen vain Jumalan kunniaa, Kristuksen kirkastamista ja sielujen pelastusta. Tätä jokaisen seurakunnan jäsenen tulee odottaa paimeneltaan. Kuljemme näet Kristuksen voittosaatossa ja kutsumme myös muita liittymään siihen.

Kristuksen suuri kärsimys puhdistaa evankeliumin asian maailman turhuudesta ja oman voiton pyyteistä. Kristus tuli köyhäksi meidän tähtemme, että me hänen köyhyydestään rikastuisimme. Vaikka hän on taivaan ja maan Herra ja vaikka hän Daavidin poikana oli Daavidin valtaistuimen perillinen, hän eli täällä köyhissä olosuhteissa, kärsi oikeusmurhan ja kuoli ristille naulittuna piikkikruunu päässään. Hän hankki meille näin taivaallisen, katoamattoman aarteen. Hänen muistonsa mukaista ei ole vääntää evankeliumia oman voiton pyynnöksi, vaan kristillisen kirkon tulee toimia puhtain motiivein sielujen pelastukseksi ja osoittaa kristillistä rakkautta sitä tarvitsevia lähimmäisiä, varsinkin uskonheimolaisia, kohtaan.

Eikö ole riemullista ajatella ja uskoa, että me, maan matokset, saamme kulkea Kristuksen voittosaatossa ja levittää hänen tuntemisensa tuoksua. "Kuka on tällaiseen kelpollinen?", kysyy apostoli. Mekin tunnustamme, ettemme ole siihen kelpollisia. Armoa on, että saamme omistaa syntien anteeksisaamisen. Armoa on sekin, että olemme kutsutut levittämään Kristuksen tuntemusta ja että saamme olla tässä suuressa, tärkeässä työssä mukana.

Millainen usko säilyttää meidät Kristuksessa

Viidentenä paastonajan sunnuntaina. I vuosikerta. Osa evankeliumitekstiä

Jeesus sanoi: *Aabraham, teidän isänne, riemuitsi siitä, että hän oli näkevä minun päiväni; ja hän näki sen ja iloitsi.* "Niin juutalaiset sanoivat hänelle: *"Et ole vielä viidenkymmenen vuoden vanha, ja olet nähnyt Aabrahamin!"* Jeesus sanoi heille: *"Totisesti, totisesti minä sanon teille: ennen kuin Aabraham syntyi, olen minä ollut."* Joh. 8:56–58.

Uskomme Jumalaan, joka on puhunut

Kun lähes 50 vuotta sitten opiskelin teologiaa Helsingin yliopistossa, siellä opetettiin mm., että Aabraham, Iisak ja Jaakob eivät ole olleet henkilöitä, vaan paimentolaisheimoja. Samalla korostettiin, ettei Vanha testamentti sisällä yhtään suoraa ennustusta Kristuksesta. Vasta myöhemmin kristikunta olisi tulkinnut tietyt kohdat messiaanisiksi ennustuksiksi. Tämä tarkoitti sitä, ettei Vanha testamentti olisi syntynyt Pyhän Hengen vaikutuksesta ja ettei se ole Jumalan meille antama sana. Se tarkoitti myös sitä, ettei Jumala olisi puhunut tulevista asioista. Tällaista epäuskoa on sen jälkeen ja jo sitä ennenkin saarnattu monista saarnatuoleista. Onhan sinulla toisenlainen usko?

Me uskomme ja tunnustamme Nikaian uskontunnustuksen kanssa, että Jumala on puhunut. Hän on ilmoittanut meille itsensä.

Uskomme Jumalaan, joka on ilmoittanut edeltä pelastussuunnitelmansa

Jumala on etukäteen antanut tiedoksi pelastussuunnitelmansa ja sen toteutuksen Kristuksessa. Jeesus sanoo Aabrahamin nähneen hänet ja hänen päivänsä sekä iloinneen siitä. Aabraham eli noin kaksi tuhatta vuotta ennen Kristusta. Aabraham on uskon isä sekä uskoille juutalaisille että pakanoille. Hänellä oli selkeä kuva Messiaasta, hänen persoonastaan ja hänen työstään.

Tämä tulee esille esimerkiksi siinä kertomuksessa, kun hän oli Herran käskystä uhraamassa poikaansa Iisakia, mutta saikin uhrata hänen sijastaan oinaan. Kun enkeli kielsi Aabrahamia uhraamasta poikaansa, tämä katsoi taakseen ja näki oinaan. Aabraham antoi paikalle nimen: "Herra tullaan näkemään."

Hepreassa ymmärretään tulevaisuus takana olevana, siis piilossa olevana asiana, kun taas menneisyys on edessäpäin, sillä se jo tiedetään. Niinpä kun Aabraham näkee oinaan takanaan, hän katsoo tulevaisuuteen ja näkee Kristuksen päivän ja riemuitsee siitä. Vapahtaja vahvistaa, että Aabraham näki hänen päivänsä ja iloitsi.

Jo ennen Aabrahamia Jumala oli paljastanut pelastussuunnitelmansa. Sen hän toi esille myös Aabrahamille havainnollisella tavalla.

Uskomme luvattuun ja annettuun Vapahtajaan, joka on Jumalan iankaikkinen Poika

Vapahtaja on se Herra, joka lupauksen mukaan nähtiin samalla paikalla, missä Aabraham teurasti oinaan ja missä hän näki Kristuksen päivän. Vapahtajamme on iankaikkinen Jumalan Poika, joka otti päälleen meidän kärsimyksemme ja kuoli meidän edestämme Jumalalle kelpaavana sovitusuhrina. Juutalaiset ihmettelivät, että Jeesus oli nähnyt Aabrahamin. Suurempi ihme oli kuitenkin se, että Aabraham profeettana sai nähdä edeltä Jeesuksen. Messias oli oleva samalla kertaa tosi ihminen ja tosi Jumala. Sellaisena hänen uhrinsa oli riittävä uhri koko maailman syntien edestä. Se oli myös uhri, joka valmisti meille tien Jumalan istuimen äärelle taivaaseen.

Tällaisella uskolla pysymme Kristuksessa ja pelastumme taivaan autuuteen.

Kristus teki rauhan

Viidentenä paastonajan sunnuntaina. II vuosikerta. Epistolateksti.

Siihen aikaan te olitte ilman Kristusta, olitte vailla Israelin kansalaisoikeutta ja vieraat lupauksen liitoille, ilman toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa; mutta nyt, kun olette Kristuksessa Jeesuksessa, olette te, jotka ennen olitte kaukana, päässeet lähelle Kristuksen vressä. Sillä hän on meidän rauhamme, hän, joka teki molemmat yhdeksi ja purki erottavan väliseinän, nimittäin vihollisuuden, kun hän omassa lihassaan teki tehottomaksi käskyjen lain säädöksinensä, luodakseen itsessään nuo kaksi yhdeksi uudeksi ihmiseksi, tehden rauhan, ja yhdessä ruumiissa sovittaakseen molemmat Jumalan kanssa ristin kautta, kuolettaen itsensä kautta vihollisuuden. Ef. 2:12–16.

Kristuksen lunastustyö merkitsi suuria muutoksia Jumalan ja koko ihmiskunnan välisiin suhteisiin. Se aiheutti pysyvän muutoksen myös juutalaisten ja pakanoiden keskinäisiin suhteisiin. Muutokset olivat luonteeltaan hengellisiä, vaikka niillä oli maallisiakin seurauksia.

Mitä maallisia muutoksia Kristuksen lunastustyö merkitsi Israelin kansalle?

Tietyt maalliset seuraukset Messiaan tultua johtuivat siitä, että hänen oli määrä syntyä Israelin kansan keskuuteen ja täyttää kaikki seremonialain esikuvat, kuten kansaan, uhrijumalanpalvelukseen, temppeeliin, valtakuntaan ja kuninkuuteen liittyvät. Näitä esikuvia Raamattu nimittää varjoksi (Kol. 2:17; Hebr. 8:5; 10:1). Kun niiden varsinainen, hengellinen olemus toteutui, ne menettivät merkityksensä uskon harjoituksessa. Varjoa katseltiin niin kauan kuin Messias ei ollut vielä tullut ja siitä opittiin tuntemaan tulevaa Messiasta, mutta kun Messias oli paikalla, oli aika kääntää katse suoraan Messiaaseen varjon sijasta. Raamattu sanoo seremonialain säädöksistä: "... laissa on vain tulevan hyvän varjo, ei itse asiain olemusta" (Hebr. 10:1).

Tämän asian oikealla ymmärtämisellä on suuri merkitys kristityn uskolle ja toivolle. Samoin sillä, millaisen rauhan Kristus teki, on suuri merkitys pelastuksemme asialle. Sillä seikalla, että Messias syntyi tietyn kansan keskuuteen sen maallisen järjestyksen alle, on merkitystä vanhurskauttamisopin kannalta. Jumala on näet järjestyksen Jumala. Hän on asettanut esivallan ja maallisen järjestyksen. Koska ihminen oli rikkonut tässäkin asiassa, nämä synnit täytyi sovitaa ja laki täyttää. Sen vuoksi Messiaan täytyi elää tietyn kansan, nimittäin Israelin kansan, kansalaisena sen lakien alaisena, ja samalla pakanallisen Rooman keisarin alla. Jo tässä asetelmassa oli vihje siitä, että Messias on koko maailman Vapahtaja, sekä Israelin että pakanain. Samalla se viittasi siihen, että hän lunastustyöllään saattaa kaikki kansat yhtäläiseen asemaan Jumalan edessä.

Juutalaisten odotukset tulevan Messiaan suhteen olivat kahdenlaisia. Paremminkin sanoen juutalaisilla oli henkilöstä riippuen kahdenlaisia odotuksia.

Oli niitä, jotka odottivat Israelin lunastusta ja jotka ymmärsivät lunastuksen merkitsevän syntien sovitusta. Tämän uskon odotuksen Kristus täytti. Ne, jotka olivat panneet häneen tämän toivon, eivät joutuneet häpeään.

Mutta toiset, varsinkin johtava papisto, ymmärsivät Messiaan olevan vapauttajakuninkaan, jonka johdolla Israel vapautuisi Rooman alta itsenäiseksi valtiolliseksi mahdolliseksi kansalliseen kukoistukseen ja maailmanvaltaan. He näkivät, että Jeesus oli heidän toiveitensa este. Siksi he halusivat raivata hänet tieltään ja huusivat hänet ristille. He joutuivat uskossaan häpeään. Temppele ja Jerusalemin hävitettiin roomalaisten toimesta, ja kansa joutui hajalle ympäri maailmaa. Seremonialain edellyttämä jumalanpalvelus ja sen mukainen valtiollinen elämä lakkasivat eivätkä ole koskaan sen jälkeen palanneet. Nykyinen Israelin valtio ei vastaa seremonialain vaatimuksia.

Juutalaisten johtomiehet tuomitsivat Jeesuksen jumalanpilkasta kuolemaan. Rooman valtakunnan korkea virkamies, Pilatus, sen sijaan sanoi: "Minä en löydä hänestä yhtäkään syytä." Sen enempää valtiovalta ei voi sanoa kenestäkään maallisen lainkuuliaisuuden kannalta. Se ei näet voi tutkia sydämen pohjia. Se voi vain kuulla sa-

nat ja nähdä ulkonaiset teot. Sellaisenakin Pilatuksen sana kertoo Jeesuksen antaneen keisarille sen kunnian, mikä hänelle kuuluu.

Tämä osoittaa, ettei Daavidin Poika ja Daavidin kruunun laillinen perillinen pyrkinyt maalliseksi kuninkaaksi, vaan Daavidin valtaistuini maallisenä hallintana lakkasi Messiaan tuloon lopullisesti. Jeesuksen myötä tuli olemukseltaan hengellinen valtakunta, jota Raamattu nimittää Jumalan valtakunnaksi ja taivasten valtakunnaksi. Nimitys "taivasten valtakunta", jota Jeesus kuvaa monin vertauksin, on täällä maailmassa oleva valtakunta. Hän näet vertaa sitä mieheen, joka kylvi siemenen peltoonsa, sinapinsiemenen, hapatukseen, peltoon kätkettyyn aarteeseen, kauppiaseen, joka etsi kalliita helmiä, sekä nuottaan, joka kokosi merestä kaikkinaisia kaloja (Matt. 13.luku). Kaikki nämä asiat voidaan käsittää vain täällä maailmassa tapahtuviksi. Ne kertovat siitä, ettei Jeesuksen valtakunta ole maallinen, vaan hengellinen. Se on olemukseltaan taivasten valtakunta. Se on täällä uskon varassa. Vasta taivaassa se on näkemisessä ja sielläkin hengellisenä asiana. Se on "vanhurskautta ja rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä" (Room. 14:17). Sellaisena se on taivaassa suurta onnea ja autuutta, kun siellä ei ole syntiä eikä tämän ajan vaivoja.

Se rauha, jonka Kristus teki, liittyy läheisesti siihen, millainen Messias hän oli ja millainen hänen valtakuntansa on. Kristus sovitti sekä juutalaiset että pakanat Jumalan kanssa yhdessä ruumiissa ristinsä veren kautta, kuten tekstimme sanoo. Juutalaiset ja pakanat olivat vihollisia keskenään. Juutalaisten oli määrä olla Jumalan kansa ja erottua myös ulkonaisesti pakanoista moninaisin seremonialain säädöksin. Tosin Vanhankin liiton aikana vain uskovat olivat oikea Jumalan kansa ja siihen kuuluvia oli jossain määrin myös pakanoissa. Mutta nyt kun Kristus tuli, niin kaikki senkaltaiset erot Jumalan lasten välillä hävisivät, kun seremonialain säädökset lakkasivat olemasta voimassa.

Kun Jeesus sai aikaan rauhan ihmisille Jumalan kanssa, se koski kaikkia, samalla tavalla sekä juutalaisia että pakanoita. Käskyjen laki tuli tehottomaksi eikä voi enää koskaan palata voimaan. On vain yksi tie Isän tykö. "Joka uskoo ja on kastettu, se pelastuu, mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen." Myös kaikkien niiden välillä, jotka ovat uskosta vanhurskaita, vallitsee rauha, Kristuksen rauha. Se on samassa uskossa Kristukseen ja yhdessä ja samassa Raamatun opis-

sa. Se on eheä uskonveljeys, olimmepa juutalaisia tai pakanakristittyjä. Olemme saaneet ja yhä saamme kaikki syntimme anteeksi ilman omia tekojamme yksin Kristuksen täytetyn työn nojalla.

Israelin valtiota, temppeliä ja mitään muutakaan seremonialakiin kuuluvaa asiaa ei enää tarvita kenenkään pelastukseen eikä Kristuksen seurakunnan hengelliseen hoitamiseen. Niitä eivät tarvitse uskovat juutalaiset eivätkä pakanakristityt. Kun Kristus on jo tehnyt lunastustyönsä ja saattanut sen päätökseen, Israelin valtio on puhtaasti maallinen asia. Sen olemassaolo kuuluu Jumalan yleisen kaitselmuksen ja ensimmäisen uskonkappaleen piiriin kuten kaikkien muidenkin kansojen ja valtioiden olemassaolo. Jumala johdattaa niiden kulkua siten, että kaikki koituu niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat. Hän yksin tuntee kansojen ja kansakuntien tulevaisuuden, myös Israelin valtion. Olemme historiasta oppineet, että valtiot ja hallitusjärjestelmät nousevat, kukoistavat ja kukistuvat. Toiset kestävät pitkään, toiset ovat lyhytaikaisia. Israelin juutalaisvaltio ei ole poikkeus. Se pysyy, jos Jumala sen hyväksi näkee. Mutta uskomme ei kaa-du siihen, että se on olemassa, eikä siihen, jos se lakkaa olemasta. Juutalaisten olemassaololla on kuitenkin erityistehtävä. Heidän on määrä olla todisteena siitä, että Jumalan sana toteutuu. Tämä kansa – riippumatta siitä, onko sillä oma valtio vai ei – on olemassa maailmassa siihen asti, kunnes Kristus tulee. Raamattu sanoo: "Tämä sukukunta ei häviä, ennen kuin nämä kaikki tapahtuvat" (Matt. 24:34). Koska Jumala ei lupauksiaan kadu, heistäkin on pelastuva ja tuleva uskoon "jäännös armon valinnan mukaan" (Room. 11:5). Yhä edelleen juutalaisiakin koskee Jumalan Aabrahamille antama lupaus saada uskon kautta Kristukseen osaksensa Aabrahamin siunaus. Näistä seikoista johtuu kaksi asiaa: ensiksi se, ettei Israelin kansaa voi hävittää, ja toiseksi se, että ne, jotka sitä yrittävät, eivät voi onnistua.

Kristus on luonut itsessään yhdeksi Israelin ja pakanat, kun hän "teki omassa lihassaan tehottomaksi käskyjen lain säädöksinensä". Tämä ykseys on niin erottamatonta ja yhtäläistä, että tekstimme sanoo Kristuksen tehneen nämä "yhdeksi uudeksi ihmiseksi". On toteutunut Jeesuksen sana: "On oleva yksi lauma ja yksi paimen" (Joh. 10:16). Tämä lauma kootaan yhteen yhdellä ja samalla tavalla juutalaisista ja pakanoista, nimittäin evankeliumin saarnalla. Tämä saarna

piti alkaa Jerusalemissa ja muuallakin julistaa se ensiksi juutalaisille, ja sitten heti kohta myös pakanaille.

Evankeliumin julistuksessa ei ole erotusta juutalaisen eikä kreikkalaisen, ei orjan eikä vapaan välillä (Gal. 3:28). Kaikkien osaksi tulee Aabrahamin siunaus samalla tavalla. "Tietäkää siis, että ne, jotka uskoon perustautuvat, ovat Aabrahamin lapsia" (Gal. 3:7) ja: "Niin muodoin ne, jotka perustautuvat uskoon, siunataan uskovan Aabrahamin kanssa" (Gal. 3:9). Aabraham sai lupauksen: "Sinussa kaikki kansat tulevat siunatuiksi" (Gal. 3:8). Se aika, jolloin seremonialailla mukaan lukien siihen kuuluva Israelin kansan valtiollinen elämä ja erityislaatu muihin kansoihin verrattuna oli merkitystä, oli välivaihe. Nyt kun Kristus on tullut, koko seremonialaki on kertakaikkisesti poistettu, ristille naulittu ja sinne jäänyt. Kristillinen toivo ei kohdistu seremonialain uudistamiseen ja sen noudattamiseen, vaan taivaaseen.

Millaisen rauhan Kristus teki?

Vanhan testamentin aikana Israelin ympäristökansat olivat vihamielisiä Jumalaa ja hänen suunnitelmiaan vastaan. Kun Jumala toteutti niitä valitsemansa Israelin kansan kautta, vihamielisyys kohdistui Israelin kansaan. Oli monia sotia, milloin miltäkin suunnalta. Ympäristökansat olivat muodostuneet aikanaan Nooan jälkeläisistä, edelleen Seemin, Aabrahamin, Ismaelin ja Eesaun jälkeläisistä. Ne olivat vähitellen loitontuneet oikeasta uskosta, vaikka niillä oli jotakin ulkonaista uskoa koskevaa vanhaa jäljellä. Se koski esimerkiksi tietoa vedenpaisumuksesta, Jumalasta käytettyjä nimiä, ympärileikkausta, enkelien olemassaoloa, hyvän ja pahan välistä taistelua ja perkeleen olemassaoloa, mutta todellista Jumalaa näillä ei ollut, koska heillä ei ollut oikeata evankeliumia, Välimiestä eikä armoa. Siksi niillä ei ollut edellytyksiä myöskään pysyvään rauhanomaiseen rinnakkaiseloon Israelin kanssa, vaan lihalliset tavoitteet ohjasivat niiden ulkopoliittikkaa Israelia kohtaan.

Kun Kristus tuli, hän teki rauhan erikoisella, ainutlaatuisella tavalla. Hän yhdisti taivaan ja maan. Hän teki kaikkia ihmisiä varten, myös meitä varten, rauhan Jumalan kanssa, kun hän lunastustyöllään sovitti Jumalan vihan meidän sijassamme. Se vei hänet ristin kärsimykseen. Kristus oli persoonansa puolesta Isälle mieluinen ja otolli-

nen. "Sinä olet minun Poikani, johon minä olen mielistynyt", lausui taivaallinen Isä hänestä kastehetkellä ja toisen kerran kirkastusvuorella. Myös profeetoissa oli hänestä ennustettu: "Katso, minun palvelijani, jonka minä olen valinnut, minun rakkaani, johon minun sieluni on mielistynyt; minä panen Henkeni häneen" (Matt. 12:18). Mutta suuressa kärsimyksessään ristillä hän huusi: "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit." Vaikka hän persoonansa puolesta oli Jumalalle otollinen, hän oli Jumalan vihan alainen ihmiskunnan edustajana, sen syntejä kantavana. Näin hän kuoletti itsensä kautta sen viholliisuuden, mikä oli Jumalan ja ihmiskunnan välillä, mutta myös sen vihollisuuden, mikä oli Israelin kansan ja pakanakansojen välillä. Sillä nyt oli näitä molempia varten yksi Paimen ja yksi Välimies, myös yksi kaste, yksi Jumala ja kaikkien Isä. Kaikki pelastuvat ilman lakia yksin uskosta eli uskon kautta, ilman lain tekoja ja ohi kumotun seremonialain kaikkien säädösten. Israelin kansa ja pakanakansat eivät ole enää vastakohtia, vaan vastakohtia ovat uskovat ja epäuskoiset.

Ennen pakanat olivat vieraita lupauksille ja liitoille ja he olivat kaukana. Mutta nyt ne, jotka uskovat, ovat päässeet lähelle Kristuksen veressä. Heidän ei tarvitse jäädä pakanain esipihaan kuten Vanhassa liitossa, vaan he ovat saaneet käydä sisälle Jumalan temppeliin, aivan kaikkein pyhimpään. Jumala on käynyt heidän sydämeensä ja tehnyt siitä temppelin, jossa hän asuu kaikella armollaan, huolenpidollaan ja rakkaudellaan. Näin suuri muutos on tapahtunut Vanhaan liittoon verrattuna, ja mekin olemme siitä onnellisesti osallisia.

Tekstimme opetus on tärkeä. Se varjelee meidät joutumasta lakihenkiseen uskonnollisuuteen. Se varjelee meidät siinä uskossa, että Kristus on jo tehnyt rauhan Jumalan ja meidän välille ja että me pelastumme yksin uskon kautta siihen, mitä Jeesus on tehnyt meidän edestämme. "Kun olemme vanhurskautetut hänen veressään, pelastumme hänen kauttansa vihasta" (Room. 5:9). Olemme päässeet Jumalan tykö ja hänen kansansa yhteyteen Kristuksen veressä. Toivomme kohdistuu taivaallisiin. Saamme olla Hyvän Paimenemme opetettavina ja kaittävinä. Hän sanoo: "Minä olen tie, totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani." (Joh. 14:6). Kun laki on naulittu ristiin, se ei ole estämässä meitä pääsemästä Jeesuksen kautta Isän tykö. Saamme iloita ja riemuista Vapahtajastamme.

Tampereella 2.4.2006. Virret VK 1938: 209:1-4; 57:1,8; 389; 381; 52:1-6.

Sieluja voittava seurakunta

Viidentenä paastonajan sunnuntaina. II vuosikerta. Epistolateksti.

Filadelfian seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo Pyhä, Totinen, jolla on Daavidin avain, hän, joka avaa, eikä kukaan sulje, ja joka sulkee, eikä kukaan avaa: Minä tiedän sinun tekosi. Katso, minä olen avannut sinun eteesi oven, eikä kukaan voi sitä sulkea; sillä tosin on sinun voimasi vähäinen, mutta sinä olet ottanut vaarin minun sanastani etkä ole minun nimeäni kieltänyt. Katso, minä annan sinulle saatannan synagogasta niitä, jotka sanovat olevansa juutalaisia, eivätkä ole, vaan valhettelevat; katso, minä olen saattava heidät siihen, että he tulevat ja kumartuvat sinun jalkojesi eteen ja ymmärtävät, että minä sinua rakastan. Koska sinä olet ottanut minun kärsivällisyyteni sanasta vaarin, niin minä myös otan sinusta vaarin ja pelastan sinut koetuksen hetkestä, joka on tuleva yli koko maanpiirin koettelemaan niitä, jotka maan päällä asuvat. Minä tulen pian; pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi. Joka voittaa, sen minä teen pylvääksi Jumalani temppeliin, eikä hän koskaan enää lähde sieltä ulos, ja minä kirjoitan häneen Jumalani nimen ja Jumalani kaupungin nimen, sen uuden Jerusalemin, joka laskeutuu alas taivaasta minun Jumalani tykö, ja oman uuden nimeni. Ilm. 3:7–13.

Kaikki Jumalan lapset toivovat, että heidän seurakunnastaan Jumala voisi antaa samanlaisen tunnustuksen kuin hän antoi Filadelfian seurakunnasta. Ilmestyskirjassa on kirje kullekin Vähän Aasian seitsemälle seurakunnalle. Filadelfian sieluja voittava seurakunta on näistä ainoa, joka ei saa moitteita; vaan pelkkää tunnustusta, kannustusta ja lupauksia voitosta. Tällainen seurakunta on Pyhän Hengen luomus. Ihmiset eivät voi saada sellaista aikaan. Siksi rukoilemme: Herra anna tänne maailmaan paljon sellaisia seurakuntia. Anna meidänkin seurakuntamme olla sellainen.

Sieluja voittava seurakunta pysyy Jumalan sanassa.

Herra sanoo seurakunnasta: "Sinä olet ottanut vaarin minun sanastani etkä ole minun nimeäni kieltänyt." Seurakunnalla oli paimen, pas-

tori, sanansaattaja eli enkeli. Uskollisesti hän oli julistanut Jumalan sanaa poikkeamatta siitä vasemmalle tai oikealle, siihen mitään lisäämättä tai mitään pois ottamatta. Tätä julistusta seurakunta oli kuunnellut, sen varaan rakentanut uskonsa, siitä elänyt ja siitä kiittänyt Jumalaa.

Koettelemuksia oli varmasti ollut niin kuin muillakin seurakunnilla, kiusauksia ajatella asioita omalla järjellensä ja toimia inhimillisesti laskelmoiden saadakseen enemmän väkeä. Niihin ansoihin seurakunta ei ollut langennut. Herra voi sanoa seurakunnasta: "Sinä olet ottanut vaarin minun sanastani."

Filadelfiassa asui myös suuri joukko juutalaisia, jotka eivät uskooneet Kristukseen. Herra nimittää heitä saatanan synagogaksi. He koontuivat kuin seurakunta, pitivät omia tilaisuuksiaan ja olivat uskonnollinen yhteisö. He eivät kuitenkaan uskoneet Jeesus Messiaaksi. Kristittyjen kanssa heillä oli yhtä ja toista ulkonaisesti yhteistä: Vanhan testamentin kirjoitukset, usko yhteen Jumalaan, kymmenen käskyä. Herra sanoo kuitenkin heitä "saatanan synagogaksi" ja valhetelijoiksi. He eivät olleet samaa joukkoa kuin kristityt eivätkä he palvelleet todellista Jumalaa, vaan olivat kiusaajan orjia.

Huolimatta juutalaisten suuresta vaikutuksesta paikkakunnalla seurakunta ei ollut kieltänyt Kristuksen nimeä. Tämä lyhyt, naseva ilmaus tuo mieleemme seurakunnan, jonka jumalanpalveluksissa Kristusta saarnataan ainoana tienä autuuteen sekä palvotaan ja kiitetään yhdessä Isän ja Pyhän Hengen kanssa ainoana todellisena Jumalana. Se tuo mieleen seurakunnan, jonka pastori ja jäsenet kohdatessaan ihmisiä jumalanpalvelusten ja muiden tilaisuuksien ulkopuolella todistavat uskoansa Kristukseen ja kaikista vastaväitteistä huolimatta tunnustavat: Jeesus on Herra.

Herra, anna meidänkin olla tällainen seurakunta, jotta voittaisimme sieluja sinulle ja ihmiset pelastuisivat.

Sieluja voittava seurakunta luottaa yksin Jumalan vaikutukseen

Tekstimme sanoo Filadelfian seurakunnasta: "Tosin on sinun voimasi vähäinen." Näyttäisi siltä, ettei tällainen seurakunta voi saada mitään aikaan. Sen työ oli ihmissilmin arvioiden polkenut paikallaan, eikä taantunutkin. Vähäinen voima merkitsee vähäisyyttä siinä, mitä ih-

miset arvostavat: jäsenmäärässä, ympäristön ja yhteiskunnan arvostuksessa, lahjoissa, varoissa, toimintamahdollisuuksissa, toimintamuodoissa. Jos olisi tehty otanta ihmisten arvostuksista, Filadelfian seurakunta olisi varmaan jäänyt viimeiseksi Vähän Aasian seurakuntien joukossa. Maailma olisi asettanut juutalaisten synagogankin sen edelle.

Jotta ymmärtäisimme paremmin, millä voimalla Jumalan valtakuntaa rakennetaan, palautamme mieliimme apostoli Paavalin, jota saatana enkeli rusikoi ja joka rukoi, että Jumala ottaisi häneltä pois sen vaivan. Herra sanoi Paavalille: "Minun armossani on sinulle kyllin; sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa." Tämän johdosta apostoli lausuu: "Sen tähden minä mieluummin kerskaan heikkoudetani, että Kristuksen voima asettuisi minuun asumaan. Sen tähden minä olen mielistynyt heikkouteen, pahoinpitelyihin, hätään, vainoihin, ahdistuksiin, Kristuksen tähden; sillä kun olen heikko, silloin minä olen väkevä." (2 Kor. 12:9–10.)

Tämä merkitsee sitä, että Jumalan valtakuntaa voidaan rakentaa vain Jumalan voimassa, ei ihmisten.

Tekstimme sanoo: "Näin sanoo Pyhä, Totinen, jolla on Daavidin avain, hän, joka avaa, eikä kukaan sulje, ja joka sulkee, eikä kukaan avaa: Minä tiedän sinun tekosi. Katso, minä olen avannut sinun eteesi oven, eikä kukaan voi sitä sulkea; sillä tosin on sinun voimasi vähäinen, mutta sinä olet ottanut vaarin minun sanastani etkä ole minun nimeäni kieltänyt."

Miten lohduttavaa puhetta! Kun me emme voi tehdä mitään, Jumala voi. Emme voi väkisin, omilla voimillamme käännättää ihmisiä, emme edes lapsiamme tai muita omaisiamme. Emme voi inhimillisin keinoin saattaa ihmisiä uskoon. Mutta kun Jumala avaa oven, sitä ei kukaan sulje, ja kun hän sulkee, sitä ei kukaan avaa.

Siksi rukoilemme: Herra, avaa ovet sanallesi! Sulje ovet epäuskon kylvöltä! Avaa sydämet uskolle!

Filadelfian seurakunta pysyi uskollisesti Jumalan sanassa. Se luotti yksin Jumalan vaikutukseen eikä antanut perään houkutuksille. Sellainen horjumaton uskon asenne oli Jumalasta. Seurakunta sai lupauksen: "Katso, minä annan sinulle saatanan synagogasta niitä, jotka sanovat olevansa juutalaisia, eivätkä ole, vaan valhettelevat; katso, minä olen

saattava heidät siihen, että he tulevat ja kumartuvat sinun jalkojesi eteen ja ymmärtävät, että minä sinua rakastan."

Huomasithan tässä nuo tärkeät sanat: "minä annan", "minä olen saattava heidät siihen, että he tulevat". On kysymys Jumalan työstä, hänen yksinomaisesta vaikutuksestaan. Kun Jumala tarttuu ihmissydämiin, hän osoittaa heille tämän tärkeän asian: he ymmärtävät, että sinä, Herra, heitä rakastat.

He siis tulevat tuntemaan, että tuo inhimillisesti mitätön seurakunta on osallinen Jumalan rakkaudesta, hänen armostaan ja hänen totuudesta. He joutuvat myöntämään, että nuo halveksitut ovat oikeassa, ehdottoman oikeassa. He eivät ole kuitenkaan oikeassa siten, että he voisivat vakuuttaa vastustajansa inhimillisin perustein. Heidän vastustajansa vakuuttuvat totuudesta toista tietä. Pyhä Henki saattaa sanallaan heidät osallisiksi Jumalan rakkaudesta Kristuksessa, jonka he löytävät tämän pienen seurakunnan todistuksesta ja joka antaa heille avun omantunnon vaivoihin Jumalan edessä. Jumalan rakkaus on läsnä siinä sanassa, jota seurakunta julistaa ja josta se pitää kiinni. Se pitää siitä kiinni, koska se tuntee sen totuudeksi ja ainoaksi tieksi elämään ja ainoaksi sielun turvaksi.

Siksi rukoilemme: Herra, vaikuta, Sinä, Hengelläsi meidänkin keskuudessamme samanlaisia asioita kuin Sinä vaikututit Filadelfiassa. Saata uskosta osattomat tuntemaan Sinun rakkautesi ja pysymään Sinun armosi osallisuudessa Sanan varassa.

Sieluja voittava seurakunta kokee koettelemuksia

Tekstimme sanoo Filadelfian seurakunnasta: "Koska sinä olet ottanut minun kärsivällisyyteni sanasta vaarin, niin minä myös otan sinusta vaarin ja pelastan sinut koetuksen hetkestä, joka on tuleva yli koko maanpiirin koettelemaan niitä, jotka maan päällä asuvat."

Varmasti seurakunnalle oli suuri koettelemus, ettei se ollut kasvanut. Oli suuri houkutus luopua toimintaperiaatteista ja etsiä uusia. Seurakunta oli kuitenkin kestänyt. Se oli pysynyt Jumalan sanassa eikä ollut kieltänyt Kristuksen nimeä. Herra näkee kuitenkin hyväksi vahvistaa heitä, etteivät he alkaisi horjua. Herra tuntee inhimillisen heikkouden ja rientää tueksi.

Sanassa pysyminen johtaa tuloksiin. Herra yksin näkee ne erehtymättömästi, mutta mekin koemme niistä yhtä ja toista, kun ihmiset kääntyvät, tunnustavat entisen tiensä vääräksi, panevat turvansa Kristukseen ja antavat tunnustuksellaan kunnian Jumalalle. Jumala tekee työnsä sanalla.

Emme kuitenkaan saa mitata tuloksilla asiamme oikeutusta. Jos Nooa olisi tehnyt suuren luopumuksen vallitessa niin, hän ei olisi rakentanut arkkia ja pelastunut seitsemän muun kanssa, vaan hekin olisivat hukkuneet. Jumalan sana yksin ratkaisee asian oikeutuksen.

Mekin olemme kokeneet, että Jumala on avannut meille ovia. Kristinoppimme ja muu todistuksemme on levinnyt uskomattoman laajasti. Juuri äsken sain erään osoituksen siitä, miten Jumala avaa ovia. Eräs mies Moldovassa oli etsinyt kaikkialta selvyyttä uskon asioihin. Hän oli käynyt ortodokseissa, baptisteissa, helluntailaisissa, karismaattisissa, mutta hänen henkensä ei ollut voinut niihin yhtyä. Lopulta hänelle tuli mieleen luterilainen kirkko, mutta sitä ei siellä ollut. Hän löysi erään kommunismin aikaisen kirjan Lutherista, josta sai jotakin tietoa. Sitten hän näki kirjakaupassa kristinoppimme, mutta ei pystynyt ostamaan, koska se maksoi niin paljon. Kun siitä oli kulunut muutamia kuukausia, hän näki saman kirjan erään ystävänsä luona. Tämä oli saanut sen Pietarissa käydessään. Nyt hän tarttui kirjaan, luki sen läpi, ja kirjoitti meille pyytäen luterilaisia kirjoja ja muita tietoja. Kun Jumala avaa, kukaan ei sulje, ja kun Jumala sulkee, kukaan ei avaa. Toiteutuu Raamatun sana: "Minä noudan teidät, yhden ainoankin kaupungista." Jer. 3:14.

Omien hengellisten taisteluiden lisäksi kristittyjä kohtaavat ulkopuolelta tulevat koettelemukset. Tekstimme puhuu koettelemuksista, jotka kohtaavat koko maanpiiriä. Tällaisia koettelemuksia on nytkin. On erilaisia aatevirtauksia, jotka ovat ristiriidassa Jumalan sanan kanssa. On ekumeenisia pyrkimyksiä luoda maailmankirkko Jumalan sanan opista ja totuudesta välittämättä. On sotia, melskeitä, hirmutekoja. On maata, merta, ilmaa ja avaruutta koskevia ongelmia.

Näissä koettelemuksissa tarvitaan kärsivällisyyttä: tahtoa ja valmiutta pysyä Jumalan sanassa uskollisesti kärsimyksistä välittämättä. Herra lupaa: "Koska sinä olet ottanut minun kärsivällisyyteni sanasta

vaarin, niin minä myös otan sinusta vaarin ja pelastan sinut koetuksen hetkestä."

Jumala avaa ovet työhön, Jumala synnyttää uskon, Jumala varjelee Seurakuntansa, HÄN yksin. Siinä on Seurakunnan voima ja turva.

Niinpä rukoilemme: Herra, varjele meidät sanassasi ja anna meidän pysyä siinä koettelemusten keskellä, vaikka meitä olisi yhtä vähän kuin uskovia Nooan aikana. Katso kuitenkin samalla armollisesti meidän puoleemme, ja saata myös ne, jotka eivät Sinua tunne, armosi osallisuuteen.

Helsinki 16.3.1997.

Ketkä ovat Jeesuksen opetuslapsia

Viidentenä paastonajan sunnuntaina. III vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Niin Jeesus sanoi niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen: "Jos te pyysitte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi." He vastasivat hänelle: "Me olemme Aabrahamin jälkeläisiä emmekä ole koskaan olleet kenenkään orjia. Kuinka sinä sitten sanot: 'Te tulette vapaiksi'?" Jeesus vastasi heille: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja. Mutta orja ei pysy talossa iäti; Poika pysyy iäti. Jos siis Poika tekee teidät vapaiksi, niin te tulette todellisesti vapaiksi. Minä tiedän, että te olette Aabrahamin jälkeläisiä; mutta te tavoittelette minua tappaaksenne, koska minun sanani ei saa tilaa teissä. Minä puhun, mitä minä olen nähnyt Isäni tykönä; niin tekin teette, mitä olette kuulleet omalta isältänne." He vastasivat ja sanoivat hänelle: "Aabraham on meidän isämme." Jeesus sanoi heille: "Jos olisitte Aabrahamin lapsia, niin te tekisitte Aabrahamin tekoja. Mutta nyt te tavoittelette minua tappaaksenne, miestä, joka on puhunut teille totuuden, jonka hän on kuullut Jumalalta. Niin ei Aabraham tehnyt. Te teette isänne tekoja." He sanoivat hänelle: "Me emme ole aviorikoksesta syntyneitä; meillä on yksi Isä, Jumala." Jeesus sanoi heille: "Jos Jumala olisi teidän Isänne, niin te rakastaisitte minua, sillä minä olen Jumalasta lähtenyt ja tullut; en minä ole itsestäni tullut, vaan hän on minut lähettänyt. Minkä tähden te ette ymmärrä minun puhettani? Sen tähden, että te ette kärsi kuulla minun sanaani. Te olette isästä perkeleestä, ja isänne himoja te tahdotte noudattaa. Hän on ollut murhaaja alusta asti, ja totuudessa hän ei pysy, koska hänessä ei totuutta ole. Kun hän puhuu valhetta, niin hän puhuu omaansa, sillä hän on valhetelija ja sen isä. Mutta minua te ette usko, sen tähden että minä sanon totuuden. Joh. 8:31–45.

Uskotko Jeesukseen? Jumala sen tietää, ja sinä itsekkin sen tiedät. Tosin uskovilla saattaa olla ahdistuksen aikoja, jolloin he ovat epävarmoja autuuden tilastaan, kunnes taas saavat kiinni Jumalan sanasta ja rohkenevat iloiten soveltaa sen armolupaukset itseensä.

Tekstissämme puhutaan juutalaisista, jotka uskoivat Jeesukseen. Jeesus oli opettanut kansaa, ja sillä oli ollut hyvä vaikutus. Raamattu sanoo siitä: "Kun hän näin puhui, uskoivat monet häneen." Kaikki eivät uskoneet, mutta monet uskoivat. He eivät olleet vielä juurtuneet sanaan, mutta tuon alkavankin, vielä monin tavoin heikon uskon Jumala luki oikeaksi uskoksi, sillä se kohdistui Jeesukseen ja omisti autuuden ja armon hänessä. Heidän uskonsa joutui heti koetukselle, kun epäuskoi-set juutalaiset alkoivat väitellä Jeesusta vastaan.

On lohdullista havaita, että usko pelastaa heti kohta, kun se Pyhän Hengen synnyttämänä viriää. Heikko, alkavakin usko autuuttaa.

Juutalaiset olivat ylpeitä siitä, että Jumala oli valinnut heidät kansakseen. Siitä, mitä se todellisuudessa tarkoitti ja mitä sen olisi tullut heille merkitä, useimmilla heistä tosin ei ollut aavistusta. Mutta esittämällä väitteillä he saivat horjuvissa paljon pahaa aikaan, elleivät nämä päässeet kohta Jumalan sanan varaan. Sen vuoksi Jeesus kiirehti tukemaan ja juurruttamaan alkanutta uskoa.

Silloinen tilanne muistuttaa suuresti hengellistä tilannetta omassa maassamme. Monille uskoville riittää, että he ovat joskus tulleet uskoon, mutta siitä, mitä merkitsee pysyä Jeesuksen opetuslapsena, kaikki eivät välitä tietää. On kuin heidän uskon elämänsä olisi tullut pysähtyneisyyden aika. Onko sinulle tärkeätä, että pysyt uskossa ja että yhä olet Jeesuksen opetuslapsi?

Jeesuksen opetuslapset pysyvät Jeesuksen sanassa

Mitä vastaisimme, jos meiltä kysyttäisiin, ketkä ovat Jeesuksen omia? Kysymykseen voi vastata oikein monella eri tavalla valottamalla saman asian eri puolia.

Voimme sanoa esimerkiksi: Ne ovat Jeesuksen omia, jotka uskovat, että Jeesus on heidänkin edestään kärsinyt ja kuollut sovittamalla koko maailman synnit. Ne ovat Jeesuksen omia, jotka eivät luota omiin tekoihinsa, vaan jotka sydämessään turvaavat yksin Jeesuksen ansioon ohi kaikkien omien tekojensa. Ne ovat Jeesuksen omia, jotka kasteen ja uskon kautta ovat uudestisyntyneet ja joille Jeesus on iankaikkinen elämä.

Voimme puhua Jeesuksen omista paitsi uskon kannalta myös heidän tekojensa kannalta, esimerkiksi näin: Ne ovat Jeesuksen omia, jotka ra-

kastavat Jeesusta, koska hän on ensiksi rakastanut heitä. Ne ovat Jeesuksen omia, jotka eivät kiellä häntä, vaan jotka tunnustavat hänet Vapahtajakseen maailman edessä.

Voimme puhua uskovista myös heidän toivonsa kannalta ja sanoa: Ne ovat Jeesuksen omia, joiden toivo on iankaikkisissa eikä ajallisissa.

Mutta mahtaisimmeko näiden vastaustemme joukkoon sisällyttää tekstimme opetusta? Tätä: Ne ovat Jeesuksen omia ja taivaallisen Isän lapsia, jotka pysyvät hänen sanassaan ja ovat sen oppilaita.

Jeesus ei ainoastaan johda omiaan uskoon, vaan hän johtaa heitä uskossa; toisin sanoen, koska Jeesus säilyttää uskossa, hän tekee uskovistaan opetuslapsia.

Mitä sana "opetuslapsi" sisältää? Profeetta Elisalla oli profeettakoulu. Hänellä oli oppilaita. He kuuntelivat tarkasti, mitä Jumala oli puhunut Elisalle, jotta he sitten voivat viedä sanan muualle. Profeetta ei voinut yksin ehtiä kaikkialle. Sen tähden profeetalla oli oppilaita. Oppiakseen sitä, mitä profeetta Elisa opetti, hänen oppilaansa jopa rakensivat hirsistä huoneen, teologisen opinahjon.

Kun Kristus kutsui opetuslapset seuraansa, nämä kuuntelivat tarkasti, mitä Jeesuksella oli heille opetettavana. Kun aika täyttyi, he saattoivat viedä kuulemansa sanan koko maailmaan. Apostolit eivät rakentaneet tempeleitä, mutta he laskivat perustuksen Herran huoneelle, Kristuksen seurakunnalle, ja rakensivat kaikkialla sitä Jumalan sanalla. Herran huone oli kaikkialla Jumalan sanan kuulemisen paikka. Kaikki kansat piti tehdä Jeesuksen opetuslapsiksi.

Jeesuksen omana pysyminen merkitsee elinikäistä Jeesuksen oppilaana olemista. Jeesuksen sanan oppiminen ei pääty rippikouluun. Se ei lopu pastoreillakaan teologiseen tutkintoon tai virkaanvihkimykseen, vaan jatkuu koko iän. Tarvitsemme Jumalan sanan aarrekammioista jatkuvasti uutta ja vanhaa. Herra antakoon meille jokaiselle Pyhän Hengensä, ettemme herpaannu Jumalan sanan oppimisessa, vaan että mielellämme kuulemme ja opimme sitä koko ikämme.

Sanassa pysyminen ei merkitse vain sanan kuulemista ja sen seuraamista, vaan samalla myös harhoista ja kaikista ihmisopeista erillään pysymistä. Sanassa pysyminen antaa lampaankorvan, jolla erotamme oikean paimenen palkkalaisista ja susista.

Jeesuksen opetuslapset ovat vapaita

Jeesus sanoo tekstissämme: "Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi." Juutalaiset vastasivat hänelle: "Me olemme Aabrahamin jälkeläisiä emmekä ole koskaan olleet kenenkään orjia. Kuinka sinä sitten sanot: 'Te tulette vapaiksi?'" Jeesus puhui hengellisistä asioista, juutalaiset maallisista. Jeesus puhui vapaudesta, jonka Jumala antaa uskoilleen lahjana. Juutalaiset puhuivat kansallista itsetuntoa uhoten. He eivät ymmärtäneet hengellisiä eivätkä tajunneet, että ajallisetkin ovat Jumalan lahjoja. He eivät käsittäneet, että Jumalan kansa on uskon kansa. He eivät ymmärtäneet, että Jumalan kansa on vapaa, koska se on synneistä päästetty eikä ole synnin orja.

Tuonkaltaisen farisealaisen hengen löydämme kaikkialta sieltä, missä kirkon toiminnassa ajallisilla, ulkonaisilla asioilla on ratkaiseva merkitys, missä Jumalan sanassa pysyminen saa väistyä niiden tieltä ja missä jopa usein jalot uskon isät otetaan pönkittämään lihallisia mieliteitä.

Jeesus sanoo: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: jokainen, joka tekee syntiä, on synnin orja. Mutta orja ei pysy talossa iäti; Poika pysyy iäti. Jos siis Poika tekee teidät vapaiksi, niin te tulette todellisesti vapaiksi." Sydämen epäusko orjuuttaa. Epäuskoinen ihminen luulee olevansa vapaa eikä ole. Epäuskon lumossa hän pitää uskon vapautta orjan kahleena ja luulee itse edustavansa oikeata uskontoa, kun kulkee sitä valtaväylää, mitä enemmistökin kulkee. Epäuskon synty ilmenee mm. siinä, ettei ihmisellä ole varsinaisia hengellisiä tarpeita. Hän ei tunne syntisyyttään Jumalan edessä. Hänellä ei ole tarvetta saada syntinsä anteeksi Jeesuksen nimessä. Hän ei etsi taivaallisia. Hän ei tarvitse uskolleen vahvistusta. Hänellä ei ole huolta eikä murhetta sen johdosta, että tapahtuu luopumusta Jumalan sanasta. Hänelle ei ole tärkeää pysyä Jumalan sanassa. "Ei sitä nyt niin kirjaimellisesti tarvitse ottaa", "ei pidä olla niin jyrkkä", kuulee sanottavan. Näin puhuvan suhtautumistapa on epäuskon asenne, mutta hän ei tajua sitä sellaiseksi. Hän ei huomaa olevansa synnin orja. Tällaisiin sopii Jeesuksen sana: "Jos te olisitte sokeat, ei teillä olisi syntiä; mutta nyt te sanotte: 'Me näemme'; sen tähden teidän syntinne pysyy" (Joh. 9:41).

Jumalan lapset ovat sen sijaan vapaita. Syntisiä hekin ovat, mutta synty ei kahlitse heitä kiusaajan lapsiksi, sillä heidän syntinsä ovat an-

teeksi annetut uskossa Jeesukseen. Heillä on ihana vapaus, kun ovat vapaita Jumalan edessä synnin syyllisyydestä. He ovat vapaita seuraamaan Jumalan sanaa. Ihmisopit eivät pidä heitä vankeinaan. Mielellään he palvelevat Jumalaa ja lähimmäisiään, mutta eivät orjallisesta pakosta, vaan rakkaudesta, vapaaehtoisesti, sydämen halusta. Kun synti ei heitä sido, he ovat vapaita palvelemaan ansiota tavoittelematta.

Jeesus sanoi fariseuksille: "Jos te olisitte Aabrahamin lapsia, niin te tekisitte Aabrahamin tekoja. Mutta nyt te tavoittelette minua tappaaksenne, miestä, joka on puhunut teille totuuden, jonka hän on kuullut Jumalalta. Niin ei Aabraham tehnyt. Te teette isänne tekoja." He sanoivat hänelle: "Me emme ole aviorikoksesta syntyneitä; meillä on yksi Isä, Jumala." Jeesus sanoi heille: "Jos Jumala olisi teidän Isänne, niin te rakastaisitte minua, sillä minä olen Jumalasta lähtenyt ja tullut; en minä ole itsestäni tullut, vaan hän on minut lähettänyt. Minkä tähden te ette ymmärrä minun puhettani? Sen tähden, että te ette kärsi kuulla minun sanaani. Te olette isästä perkeleestä, ja isänne himoja te tahdotte noudata. Hän on ollut murhaaja alusta asti, ja totuudessa hän ei pysy, koska hänessä ei totuutta ole. Kun hän puhuu valhetta, niin hän puhuu omaansa, sillä hän on valhettelija ja sen isä. Mutta minua te ette usko, sen tähden että minä sanon totuuden."

Jumalan lapselle sen sijaan on ilo kuulla Jeesuksen sanaa, kuulla sitä juuri sellaisena, kuin Jeesus on sen meille antanut profeettojen ja apostoleitten kautta Pyhässä Raamatussa. Kiusaajan omat eivät sitä taas kärsi kuulla. Kun Raamattu sanoo: "Pysykää laissa ja todistuksessa" (Jes. 8:20) siihen mitään lisäämättä, siitä mitään pois ottamatta, monet sanoivat: "Ei sitä nykyaikana voi niin kirjaimellisesti ottaa." Siten he paljastavat epäuskonsa. Raamatun sana on totuus; totuus eilen, totuus tänään, totuus huomenna, totuus tuomiolla. Joka siinä pysyy, on Jeesuksen opetuslapsi, ja hänellä on tämä ihana lupaus: "Te tullette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi."

Tampere 1.4.2001; Vaasa 7.4.2001. Virret VK 1938: 381; 47:3–4; 52:1,8–12; 57:1,6,8; SK 1961: 46.

Pysytään Sanassa

Viidentenä paastonajan sunnuntaina. III vuosikerta. Osa evankeliumitekstiä. Ensimmäinen saarna tästä tekstistä.

Niin Jeesus sanoi niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen: "Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi". Joh. 8:31–32.

Mitä sanassa pysyminen on?

Kun pysymme Jeesuksen sanassa, silloin Raamatun sana saa olla meille Jumalan sana. Se saa olla meille arvovalta, joka sanoo meille, kuinka meidän tulee uskoa, mikä on oikein ja mikä väärin. Se kertoo meille, mikä on tie taivaaseen. Sanassa pysyminen on Hyvän Paimeen äänen seuraamista viheriäisille niityille ja yöksi suojaan lammas-tarhaan. Jumala itse saa ravita sieluamme. Opimme halukkaasti Jumalan sanaa, kuuntelemme ja tutkimme sitä. Löydämme siitä uskollemme perustan ja saamme sille siitä voimaa. Kun pysymme Jeesuksen sanassa, silloin uskomme ja opetamme sen mukaisesti sekä haluamme elää sen mukaan.

Sanassa pysyminen tuo suuren siunauksen

Vapahtajamme on Isän oikealla puolella. Hän on yhtäläisessä kunniasa, voimassa, vallassa ja kirkkaudessa kuin hänen taivaallinen Isänsä. Hänellä on kaikki tämä valtasuuruus myös inhimillisen luontonsa puolesta. Jumaluuden puolesta hänellä se on aina ollut. Ihmiseksi tullessaan hän tuli alennuksen tilaan eikä käyttänyt hänelle kuuluvaa kirkkautta muuta kuin osaksi ja ajoittain. Mutta kun hän nousi kuolleista, hän nousi kirkastettuna ja astuttuaan Isän oikealle puolelle hän tuli inhimillisen luontonsa puolesta samaan valtaan, voimaan ja kirkkauteen, mikä on hänen Isällään. Nyt hän käyttää sitä aina ja kaikkialla täysimääräisesti. Hän on se, joka on antanut meille sanansa. Kun hän nousi Isänsä oikealle puolelle ja erkani opetuslapsistaan, Raamattu mainitsee, että hän kohotti kätensä ja siunasi heitä.

Kristuksen Kirkko on yhä edelleen Kristuksen siunaavien käten alla, ja tämä siunaus välittyy meille sanasta ja sakramenteista Pyhän Hengen vaikuttaman uskon kautta. Tämä siunaus on syntien anteeksisuudesta Kristuksessa.

Jokainen Jumalan lapsi haluaa olla osallinen Vapahtajan siunauksesta. Siitä seuraa myös, että haluamme pysyä hänen sanassansa. Sanassa pysyminen on suurenmoinen lahja. Jeesus sanoo: "Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani ja te tulette tuntemaan totuuden ja totuus on tekevä teidät vapaiksi." Sanassa pysymistä seuraa totuuden tuntemus ja todellinen vapaus. Olemme vapaita synnin rangaistuksesta ja kadotuksen pelosta. Olemme vapaita myös niistä peloista, joita ihmisillä on taikauskaisuuden ja epäjumalanpalvelun tähden. Meillä on hyvä omatunto, rauha Jumalan kanssa ja autuuden ilo.

Raamatussa varoitetaan: "Älkää uudestaan antako sitoa itseänne orjuuden ikeeseen" (Gal. 5:1). Jos luovumme sanasta, mistä Jumala meitä varjelkoon, seuraa siitä, että ihminen joutuu uudestaan sidotuksi. Hän menettää todellisen vapautensa. Olemme varmaan ainakin jossakin määrin tietoisia siitä luopumuksesta, joka vallitsee laajalti ulkonaaisessa kristikunnassa. On luovuttu Jumalan sanasta, sen ehdottomasta arvovallasta, sen sitovuudesta. On luovuttu siitä, että Raamattu olisi erehtymätön Jumalan sana. Ajatellaan, että siinä on inhimillisiä ajatuksia, erilaisia käsityksiä, että Vanhassa testamentissa olisi jonkin julman Jumalan kuva ja Uusi testamentti esittäisi rakkauden Jumalan. Kaikki tämä on sanasta poikkeamista, sanasta luopumista, väärää käsityksiä. Ajatellaan, että ne kirjoittajat, jotka Raamattu itse nimeää kunkin kirjansa kirjoittajaksi, eivät olisikaan niitä kirjoittaneet, vaan jotkut muut. Se kaikki on luopumista Jumalan sanasta. Silloin Raamattu ei ole arvovalta, ei uskon eikä opin normi, vaan ihminen asettuu Jumalan sanan yläpuolelle ja kieltää, että Raamattu on syntynyt Pyhän Hengen vaikutuksesta ja että se on Pyhän Hengen innoittama.

Meidän on tarpeen ottaa sydämellemme tämä Jeesuksen sana: "Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani ja te tulette tuntemaan totuuden ja totuus on tekevä teidät vapaiksi." Miten suuri asia onkaan, että saamme olla vapaita pimeyden voimista ja kahleista. Vaikka ne meitä rusikoivat ja tahtovat

meidät vangita, niin kuitenkin olemme vapaita ja Jumalan lapsia. Saamme kaikkeen siihen vajavuuteen, hätään ja syntisyyteen, mikä meissä on, täyden Jumalan armon ja voimme iloita siitä, että olemme taivaan perillisiä.

Apostolit pysyivät sanassa

Apostolit pysyivät Jumalan sanassa. Apostoli Paavali sanoi näin: "Mutta sen minä sinulle tunnustan, että minä sitä tietä vaeltaen, jota he lahkoksi sanovat, niin palvelen isieni Jumalaa, että minä uskon kaiken, mitä on kirjoitettuna laissa ja profeetoissa, ja pidän sen toivon Jumalaan, että on oleva ylösnousemus, jota nämä itsekin odottavat, sekä vanhurskasten että vääräin. Sen tähden minä myös ahke-roitsen, että minulla aina olisi loukkaamaton omatunto Jumalan ja ihmisten edessä." (Apt. 24:14–16.)

Tämän valtavan sanoman tulisi tunkeutua jokaisen kristityn sydämeen ja vaikuttaa siellä. Paavali uskoi kaiken, mikä on kirjoitettu Raamatussa, laissa ja profeetoissa. Näin hän saattoi julistaa, että on olemassa yleinen ruumiin ylösnousemus, joka kohtaa kaikkia ihmisiä, sekä vanhurskaita että väriä. Jako kahteen tapahtuu sen perusteella, onko ihminen uskonut vai ei. Kaikkia ihmisiä kohtaa ylösnousemus. Jokaisen on astuttava Jumalan tuomioistuimen eteen ja tehtävä tili elämästään. Vain se, joka on lähtenyt täältä pois uskossa Kristukseen hänen armonsa osallisuudessa, tulee vanhurskasten ylösnousemukseen.

Kirkon on tarpeen pitää yllä lain ja evankeliumin saarna. Kirkon on tarpeen osoittaa, että on vain kaksi tietä. Kaita tie vie taivaaseen, mutta lavea tie vie kadotukseen. Näiden kahden asian välille ei voi rakentaa minkäänlaista siltaa, ei minkäänlaista kompromissia, on vain: joko – tai. Jokaiselle kristitylle, niin nuorelle kuin vanhalle, tulee olla selvänä, että vain säilymällä uskossa Jumalan voimasta, pelastuu iankaikkiseen elämään ja pääsee taivaaseen. Tästä saamme iloita elämämme jokaisena päivänä. Mutta jos ihminen hylkää Kristuksen ja kääntyy hänestä pois kulkien laveaa tietä, hänen tiensä vie vaivaan. Sen tähden kirkon on tarpeen julistaa parannusta niille, jotka ovat kääntyneet oikealta tieltä harhoihin tai maailmaan. Parannuksen kautta langennut löytää tiensä takaisin Kristuksen Kirkkoon. Se

ei tapahdu sillä tavoin, että seurakunta hyväksyisi langenneen väärät teot ja rakentaisi hänelle jonkinlaisen psykologisen sillan tulla takaisin. Ei niin, vaan paluu tapahtuu parannuksen kautta ihmisen sydämessä, niin kuin tuhlaajapojan paluu osoittaa.

Apostoli Paavali ahkeroi, että hänellä olisi aina loukkaamaton omatunto. Niin tulee jokaisen kristityn vaeltaa. Toisin sanoen jokainen tarvitsee puhdistuksen synneistänsä. Jokainen tarvitsee uskon, jonka kautta hän saa hyvän omantunnon. Hän ei voi tahallisesti, tietten tahtoen ja ehdoin tahdoin tehdä vastoin Jumalan sanaa ja hänen käskyjään. Jos hän niin tekee, hän menettää hyvän, loukkaamattoman omantunnon.

Hiljattain (vuonna 1997) evankelisten Sanansaattaja-lehdessä oli Eero Junkkaalan artikkeli, jonka otsikkona oli "Millaisen kirkon jäsenenä". Kirjoittaja pohti kysymystä, onko kansankirkosta lähdettävä vai siellä pysyttävä. Hän mainitsee, että tätä kysymystä pohtivat ne, jotka ovat hyvin vakavasti sitoutuneita Raamattuun ja luterilaiseen tunnustukseen. Hän päätyy siihen, että on pysyttävä kansankirkossa. Tämä on siis kirjoitettu tilanteessa, jossa kansankirkko oli solminut täyden kirkollisen yhteyden anglikaanisen kirkon kanssa, jolla on sama ehtoollisoppi kuin Zwinglillä, jolle Luther sanoi: "Teissä on eri henki.", eikä suostunut hänen kanssaan yhteiseen kirkkoon ja toimintaan. Luterilaisuudesta on tässäkin luovuttu.

Naispappeus on toinen helposti havaittava kohta, jossa kansankirkko on luopunut Sanasta. Yleinen kaikki opit salliva vapaus kertoo myös luopumuksesta. Kaiken huippu on pyrkimys yhteyteen paavikirkon kanssa, jota yhteyttä myös jo käytännössä harjoitetaan ehtoollisen viettoa myöten. Junkkaala sanoo niistä, jotka ovat eronneet kansankirkosta, että he ovat usein lahkoutuneet omaksi oikeassa olevien ryhmäksi. Hänelle lahkolaisuuden merkki on oikeassa oleminen. Kyllä uskonpuhdistaja Martti Luther ja muut luterilaiset isät lähtivät siitä, että he ovat oikeassa. He eivät lähteneet siitä, että he olisivat inhimillisesti oikeassa. Heillä oli jumalallinen varmuus siitä, että Raamattu on oikeassa ja että heidän oppinsa perustuu siihen ja on siitä otettu. Siihen he pitäytyivät, sitä tunnustivat ja olivat varmoja, että heidän tunnustuksensa oli oikea.

Eräs konservatiivi kansankirkon teologi päätyi siihen, ettei ole aika erota kansankirkosta. Sitten hän esitti kaikkein hätkähdyttävimmän asian. "Me tunnemme kipua kirkon vääristä ratkaisuksista ja yrittämme löytää vähiten omaatuntoamme loukkaavan tien omissa tomissamme." Siis kuitenkin tien, joka loukkaa omaatuntoa, mutta joka ei loukkaisi niin paljon kuin jos kaikkeen suostuisi. Toisin puhuu Kristuksen apostoli: "Sen tähden minä myös ahkeroin, että minulla aina olisi loukkaamaton omatunto Jumalan ja ihmisten edessä." Loukkaamaton ei ole sama kuin vähiten loukkaava.

Tässä kulkee raja tunnustuksellisuuden ja muun uskonnollisuuden välillä. Kysymys on opista, omastatunnosta ja uskonelämästä.

Tämä asettaa jokaisen kristityn vakavien asioiden eteen. Miten uskomme, miten vaellamme ja kuinka asiat ymmärrämme? Pyrimmekö johonkin vähiten loukkaavaan vai voimmeko sanoa Raamatun sanoilla: "Minä ahkeroin, että minulla aina olisi loukkaamaton omatunto Jumalan ja ihmisten edessä" (Apt. 24:16). Tämä johdattaa meidät vaeltamaan suoraan totuudessa, ei valheen teitä, ei kiertoteitä eikä kompromissien teitä. Myös apostoli Pietari puhuu meille Jumalan sanassa pysymisestä sanoen näin: "Sen tähden, rakkaani, pyrkikää tätä (Kristuksen toista tulemistä) odottaessanne siihen, että teidät havaittaisiin tahrattomiksi ja nuhteettomiksi rauhassa, hänen edessänsä; ja lukekaa meidän Herramme pitkämielisyys pelastukseksi, josta myös meidän rakas veljemme Paavali hänelle annetun viisauden mukaan teille on kirjoittanut; niin kuin hän tekee kaikissa kirjeissään, kun hän niissä puhuu näistä asioista, vaikka niissä tosin on yhtä ja toista vaikeatajuista, jota tietämättömät ja vakaantumattomat väentävät kieroon niin kuin muitakin kirjoituksia, omaksi kadotukseksi. Koska te siis, rakkaani, tämän jo edelläpäin tiedätte, niin olkaa varuillanne, ettette rietasten eksymyksen mukaansa tempaamina lankeaisi pois omalta lujalta pohjaltanne, ja kasvakaamme meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa. Hänen olkoon kunnia sekä nyt että hamaan iankaikkisuuden päivään." (2 Piet. 3:14–18.)

Huomaamme miten Pietari elää Kristuksen tulemuksen odotuksessa odottaen uusia taivaita ja uutta maata. Hän osoittaa, että Paavalin ja muiden Raamatun kirjoitusten vääristäminen on kadottava syn-

ti. Hän kehottaa kristityitä pysymään omalla lujalla pohjallaan, siis Jumalan sanan pohjalla Kristuksessa.

Toisessa kohdassa Pietari sanoo: "Sitä lujempi on meille nyt profeetallinen sana, ja te teette hyvin, jos otatte siitä vaarin, niin kuin pimeässä paikassa loistavasta lampusta, kunnes päivä valkenee ja kointähti koittaa teidän sydämissänne. Ja tietäkää ennen kaikkea se, ettei yksikään Raamatun profetia ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä; sillä ei koskaan ole mitään profetiaa tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta." (2. Piet. 1:21.)

Pietari osoittaa, että nyt meillä on luja profeetallinen sana ja että kristityt tekevät hyvin, kun ottavat siitä vaarin niin kuin pimeässä paikassa loistavasta lampusta. Tässä maailmassa ei ole valkeutta. Kaikki, mitä hengellisiin asioihin tulee, kaikki inhimillinen voima, inhimillinen nerokkuus ja viisaus ovat pimeyttä. On vain yksi valo. Se on Jumalan sanan valo. Se, joka siitä ottaa vaarin, tekee hyvin. Hänellä on valo, jonka loisteessa hän näkee kulkea. Se vie perille Jumalan tykö taivaalliseen autuuteen. Silloin kun otamme Jumalan sanasta kiinni, emme ota turhasta sanasta kiinni, sillä sanassa on se, mitä Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet ja minkä he saivat Jumalalta. On kysymyksessä Jumalan sana, jumalallinen valo ja Jumalan voima. Se antaa totuuden tunnon. Se tekee vapaaksi.

Näin haluamme tänään Vapahtajan siunaavien käten alla sanoa toisillemme: Pysytään Sanassa!

Turun keväthlassa helatorstaina 8.5.1997.

Uskollisuus uskonpuhdistukselle

Viidentenä paastonajan sunnuntaina. III vuosikerta. Osa epistolatekstiä. Toinen saarna tästä tekstistä.

Jeesus sanoi niille juutalaisille, jotka uskoivat häneen: "Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi." Joh. 8:31–32.

Miten kiitollisia saammekaan olla Jumalalle luterilaisesta uskonpuhdistuksesta! Luther avasi meille Pyhän Raamatun ja toi sieltä meille Vapahtajan, Herran Kristuksen. Hän puhdisti armonopin paaivilaisesta tekojen hurskaudesta. Omattunnot saivat lohdutuksen Kristuksen valmiista lunastuksesta, koko ihmiskunnalle hankitusta synninpäästöstä. Ahdistuneen omantunnon ei tarvitse jäädä kuuntelemaan synnin soimaavaa ääntä. Jumalan Sanasta kirkastuu tunnolle Kristus, Välimiehemme, joka antaa meille synnit anteeksi soimamatta ja meiltä tekoja maksuksi vaatimatta. Moni teko-opin raatelema omatunto on löytänyt levon Kristuksen sijaissovituksessa ja löytää yhä.

Kun paavi pyrki viemään omiltatunnoilta totuuden tunnon vaatimalla kuuliaisuutta itselleen, Luther asetti paavin arvovallan tilalle paljon suuremman arvovallan. Se oli Raamatun arvovalta, joka on sama kuin Jumalan arvovalta. Näin ihminen voi nauttia todellista Jumalan lapsen vapautta. Hän on Jumalan edessä vanhurskas uskon kautta Kristukseen. Hänen omatuntonsa on vapautettu ihmisarvovalta ja sidottu yksin Jumalan sanaan.

Mekin olemme päässeet nauttimaan uskonpuhdistuksen perinnöstä. Meiltä kysytään nyt uskollisuutta tälle perinnölle. Tosin jotkut sanovat, että olot nykyaikana ovat niin erilaiset, ettei luterilaista oppia voi esittää siten kuin ennen. Heidän mielestään nykyajan ihmisen kysymys ei ole Lutherin kysymys: kuinka löydän armollisen Jumalan. Pitäisi vastata tämän päivän ihmisten kysymyksiin. Mutta jotka tämäntapaista esittävät, eivät ajattele, mitä uskonpuhdistus todella merkitsi. He eivät ole myöskään ajatelleet, missä oloissa luterilainen

uskonpuhdistus syntyi. Se syntyi nimittäin keskellä rajusti muuttuvia oloja. Niihin aikoihin tehtiin mullistavia keksintöjä. Se oli suurten löytöretkien aikaa. Maailmankuva muuttui. Mutta kristillisen uskon asioissa uskonpuhdistus ei muuttanut vanhaa uskoa, vaan *palasi takaisin* uskon alkulähteille, Raamattuun. Luterilainen uskonpuhdistus hylkäsi paavikirkon väärät opit ja väärinkäytökset, samoin esiin nousevan hurmahenkisyyden, ja asetti keskellä muuttuvia oloja vanhan Raamatun opin kunniaan. Luterilainen uskonpuhdistus pysyi Jeesuksen sanassa ja oli uskollinen Jeesuksen sanalle: "Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani."

On totta, ettei nykyajan ihminen juuri kysy, miten hän löytää armollisen Jumalan. Kirkon tehtävä on saada hänet sitä kysymään. Viimeisellä tuomiolla se on liian myöhäistä. Kirkon tehtävä on julistaa lakia ja evankeliumia. Erityisesti on tuotava esiin, että on laupias Jumala, joka on Poikansa tähden syntiselle armollinen. Sitä uskonpuhdistus julisti uskollisesti kaikessa Jumalan sanassa pysyen.

Tätä uskollisuutta tarvitsemme nytkin. Jeesus oli puhunut pitkään juutalaisten kanssa. Hän oli todistanut olevansa Jumalan Poika. Hän oli sanonut olevansa yhtä Isän kanssa. Hän oli puhunut heille jumallaisesta tehtävästään maailman Vapahtajana. Kun hän näin puhui, toiset uskoivat häneen. Heille Jeesus sanoi nämä sanat. "Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani, ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi."

Mekin olemme saaneet kuulla pelastuksen sanan. Luterilaisen uskonpuhdistuksen perintönä meillekin on kirkastunut Kristuksen sijaissovituksen merkitys. Saamme lohduttautua sillä, että vanhurskas on kuollut väärin edestä. Hänet on haavoitettu meidän pahain tekojemme tähden, että meillä olisi avoin lähde syntiä ja kaikkea saastaisuutta vastaan. Jumalan Pojan veri on runsaana vuotanut. Se on saanut aikaan täyden sovituksen. Sovituksen veri on peittänyt rikkomuksemme. Se julistaa anteeksiantoa jokaiselle. Jumalan viha on lepytetty. Se parantaa kirvelevimmätkin omantunnon haavat. Uskon kautta Jeesukseen mekin olemme Jumalan lapsia. Olemme saaneet tulla tuntemaan pelastavan totuuden, ja se on tehnyt meidät vapaiksi. Meidät on vapautettu lain kirouksesta, synnin, kuoleman ja perkeleen vallasta, kaikesta, mikä erottaa meitä Jumalasta. Totuus on meidän vapauttajamme. Emmekö siis seuraisi totuutta! Meillekin Jeesus sa-

noo nämä sanat niin, kuin hän sanoi ne silloin ympärillään oleville uskoville: "Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani, ja te tulette tuntemaan totuuden ja totuus on tekevä teidät vapaiksi." Sanan uskoen ja siinä pysyen olemme Jeesuksen opetuslapsia ja myös uskonpuhdistuksen perillisiä. Tällöin emme seuraa ihmisiä, vaan totuutta, Jeesuksen sanaa, jonka hän on antanut meille Raamatussa. Uskonpuhdistus velvoittaa meitä nimenomaan tutkimaan Raamattua ja rakentamaan uskomme sen varaan. Kun meillä on Jumalan sana, meidän ei tarvitse horjua vakaumuksessamme. Kuunnellessamme saarnaa, emme etsi siitä inhimillistä viisautta, vaan Jumalan sanan totuutta ja sen tuomaa sielun ravintoa.

Se totuus, josta Jeesus puhuu, ei tarkoita inhimillisiä totuuskäsityksiä. Se totuus, josta Jeesus tässä puhuu, on kaiken sen valheen ja valheellisuuden vastakohta, jolla kiusaaja pitää ihmisiä vankeinaan ja estää heitä tuntemasta todellista Jumalaa ja pelastumasta. Se opitaan tuntemaan Jeesuksen sanassa pysymällä. Se armahtaa syntisen. Se pelastaa. Se antaa iankaikkisen elämän. Se vaikuttaa rakkautta. Se pysyy.

Jumalan sanan seuraaminen ei tee tarpeettomaksi opetusvirkaa kristillisessä kirkossa. Jeesus on antanut Kirkolleen pyhän saarnaviran ja kutsuu siihen seurakuntien kautta miehiä jatkuvasti. Siitä hän on antanut Sanassaan tarkempia ohjeita. Raamatussa on kaitsijoille kolme kirjettäkin, nimittäin apostoli Paavalin kaksi kirjettä Timoteukselle ja hänen kirjeensä Tiitukselle, jotka opettavat, kuinka heidän tulee hoitaa virkaansa. Jeesus sanoo: "Jos he kuulevat teitä, niin he kuulevat minua." Kun pastori julistaa Jumalan sanaa puhtaasti, seurakunnan jäsenen tulee sitä seurata, jotta hän seuraisi Jeesusta ja pysyisi hänen sanassaan. Väärää oppia ei taas tule kuunnella eikä seurata.

Eräs armoitettu Jumalan Sanan opettaja oli uskonpuhdistajamme Martti Luther. Hän esitti Raamatun opin sellaisella selvyydellä ja kirkkaudella, ettei niin ole tapahtunut apostolisen ajan jälkeen. Muis-
tamme Jumalaa kiittäen Lutherin työtä. Hänen teoksensa ovat tuoneet monelle paljon lohdutusta ja kaikenlaista Jumalan Sanan neuvoa.

Uskollisuus uskonpuhdistukselle ei ole mitään muuta kuin uskollisuutta Jumalan Sanalle, Kristuksen armonäänen seuraamista ja rakautta kaikkeen Jumalan tahtoon.

*Sanassas mua pidä. Jeesus:
sit' ei myrskyt !yö.
Siinä säilyn,
Vaikka saapuu
Ahdistusten yö.*

*Vaikka kuinka myrsky raivoo,
Sana suojaa mun
Eksymään se ei voi johtaa,
Onhan sana sun.*

*Ihmismietteet, ihmismieli
Muuttuu ainiaan.
Neuvo aina sanaas varmaan
Uskoin katsomaan.*

*Sanas säilyy, vaikka vaipuu
Taivaatkin ja maa.
Suo mun sille kalliolle,
Jeesus, rakentaa!*

Lina Sandell. SK 1961 nro 93.

Merkki Herralta

Marian päivänä. Profetia.

"Ellette usko, niin ette kestä." Ja Herra puhui jälleen Aahaalle sanoen: "Pyydä itsellesi merkki Herralta, Jumalaltasi, pyydä alhaalta syvyydestä taikka ylhäältä korkeudesta." Mutta Aahas vastasi: "En pyydä enkä kiusaa Herraa." Siihen hän lausui: "Kuulkaa, te Daavidin suku, eikö se riitä, että te ihmiset väsyttätte, kun vielä minun Jumalanikin itseenne väsyttätte? Sen tähden Herra itse antaa teille merkin: Katso, neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan ja antaa hänelle nimen Immanuel. Jes. 7:9–14.

Kristillinen uskomme sisältää paljon sellaisia asioita, jotka ovat turmeltuneelle järjellemme ylivoimaisia käsittää ja joihin maailman viisaat ovat kompastuneet. Ne ovat kuitenkin korvaamattoman tärkeitä uskollemme. Tekstimme sisältää kaksi tällaista asiaa. Niistä ensimmäinen on se, että neitsyt synnyttää pojan, ja toinen se, että tämä poika on Immanuel, Jumala meidän kanssamme. Tämän ihmeen kristillinen Kirkko on ilmaissut uskontunnustuksessaan seuraavasti: "Minä uskon Jeesukseen Kristukseen, Jumalan ainoaan Poikaan, meidän Herraamme, joka sikisi Pyhästä Hengestä, syntyi neitsyt Mariasta."

1. Aahaalle luvattu merkki on merkki myös meille

Tekstimme on tietystä historiallisesta tilanteesta. Israelin valtio oli jakaantunut kahtia noin kaksisataa vuotta aikaisemmin kuningas Salomon jälkeen. Pohjoisvaltakuntaa sanottiin Israeliksi ja etelävaltakuntaa Juudaksi. Etelävaltakuntaan kuului Juudan lisäksi Benjaminin heimo sekä leeviläiset. Pohjoisvaltakuntaan kuuluivat muut heimot. Juudassa Jerusalemin temppelissä oli Jumalan säätämä jumalanpalvelus. Nyt Israel oli Damaskoksen kanssa noussut sotaan Juudaa vastaan. Ne pyrkivät valloittamaan sen ja asettamaan sinne oman miehensä Juudan kuninkaaksi Aahaan tilalle. Herra ilmoitti profeetta Jesajan kautta Aahaalle, ettei se tule tapahtumaan. Tämä lupaus oli kuitenkin sidoksissa sellaisiin asioihin, jotka edellyttivät uskoa. Sen

vuoksi Herra sanoi Aahaalle: "Ellette usko, ette kestä." Lupaukseen liittyi merkki: neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan.

Aahas ei kuitenkaan halunnut merkkiä Herralta ja piti sellaisen pyytämistä Jumalan kiusaamisena. Hän oli aivan oikein oppinut, että tavalliseen ajalliseen elämään ei kuulu merkkien pyytäminen, vaan niissä on toimittava järjen mukaan. Nyt ei ollut kuitenkaan kysymys tavanomaisesta hallitsemisesta, vaan Herran kansan johtamisesta. Siinä piti luottaa Herraan ja toimia hänen sanansa mukaan eikä ollut lupa liittoutua vieraiden valtioiden kanssa. Aahas oli etsimässä apua pakanavaltiolta Assyrialta. Merkin pyytäminen oli nyt oikein, sillä Herra itse käski sitä pyytää.

Mitä merkkeihin ja ihmeisiin tulee, niin ajalliseen elämäämme kuuluvat ne välineet, jotka Jumala on sitä varten antanut, nimittäin järki, työ ja koko luomakunta kaikkineen. Siitä saamme toimeentulon, ravinnon, terveyden, lääkkeitä ja muut ajallisen elämän tarpeet, kun Jumala siunaa ja varjelee elämäämme ja sen olosuhteita. Emme saa yrittää ratkaista näitä asioita vaatimalla ihmeitä ja pyytämällä jotakin erityistä merkkiä. Tämä kaikki ajallinen hyvä tulee Jumalalta. Saamme pyytää sitä häneltä ja ottaa sen kiitollisina häneltä vastaan. Jumalan johdatus ja enkelien palvelus on näissäkin asioissa silmiltämme paljolti salassa. Se voi sisältää ihmeitäkin, kuten koko enkelien palvelus on ihmettä. Mutta ihmeiden vaatiminen on Jumalan kiusaamista. Vielä pahempaa on hylätä ne luonnolliset välineet, jotka Jumala on antanut, ja jäädä odottamaan ihmettä ja merkkiä. Tärkeätä on kiitollisena tyytyä siihen, minkä Jumala suo.

Mitä hengellisiin asioihin tulee, niin Jumala on jo antanut meille ne merkit, joita meidän tulee uskoa ja seurata. "Joonaan merkki" on jo olemassa. Itse asiassa se on sama kuin Aahaan merkki. Kun Aahaan merkki kertoo Messiaan tulosta, niin Joonaan merkki kertoo saman Messiaan voitollisesta työstä. Se on saarna ihmiseksi tulleesta, ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Herrasta, joka on pelastanut meidät syntiin hukkumasta ja hankkinut pääsyn iankaikkiseen elämään. Jumalan sanan ja sakramenttien hylkääminen on raskas synti. Emme pelastu emmekä löydä hengellistä valoa Jumalan sanan ja sakramenttien ulkopuolelta. Olemme niihin autuaasti sidotut.

Aahaan aikana Jumalan ilmoitus ei ollut vielä lopullinen, ja niin hänen tuli kuunnella Herran profeettaa, joka toi hänelle Herran sanan. Silloin ei ollut Messias vielä tullut. Aahas sai merkin, joka kertoi siitä, etteivät mitkään sodat voi estää Messiaan ilmestymistä.

Jumala oli luvannut Messiaan. Juuda edusti sitä Israelin osaa, josta Messias oli syntyvä. Kun tämän suuren asian täytyi tapahtua jumalallisella varmuudella, niin myös sitä pienempien Jumalan lupamien asioiden täytyi toteutua. Juudaa eivät voi Aahaan aikana valloittaa sen viholliset. Juudan kansan valtiollinen olemassaolo saa palvella Messiaista, vaikka se joutuu tulevan historiansa aikana maanpakoon ja monenlaisiin valtiollisiin vaikeuksiin.

2. Neitsyt tulee raskaaksi

Tekstimme on aivan selvä: neitsyt tulee raskaaksi. Siinä oleva heprean sana '*almah*' merkitsee kaikkialla Vanhassa testamentissa neitsyttä, ja juutalaiset oppineet käänsivät sen noin parisataa vuotta ennen Kristuksen syntymää kreikaksi sanalla *parthenos*, 'neitsyt'. Tätä merkitystä eivät ole vasta kristityt keksineet Kristuksen syntymän jälkeen. Kun näinä pahoina viimeisinä aikoina liberaaliteologit sanovat tuon sanan merkitsevän vain 'nuorta sukukypsää naista' eikä neitsyttä, se johtuu heidän epäuskostaan. Kristillinen Kirkko on sen sijaan kautta aikojen tunnustanut Jeesuksen neitseellisen syntymän ja samalla sen, että se oli suoraan ennustettu Vanhassa testamentissa.

Kun neitsyt tulee raskaaksi, se on merkki, ihme. Tavallisen avio- vaimon raskaus ei ole erityinen merkki. Sellaistahan tapahtuu tavan takaa, mutta neitsyen raskaus ja synnyttäminen ovat eri asia. Neitsyt Maria on ainutlaatuinen kaikkien neitseiden, kaikkien äitien ja kaikkien naisten joukossa. Hänet ja vain hänet Jumala valitsi maailmaan syntyvän Poikansa äidiksi. Tämä oli suuri, vastuullinen ja ristinalainen tehtävä. Se kysyi lujaa uskoa, ja sellaisen Jumala hänelle soi. Itsessään Maria oli syntinen ihminen, joka tarvitsi Lunastajan ja syntien anteeksisaamisen armon. Siitä Maria laulaa kiitosvirressään: "Minun sieluni suuresti ylistää Herraa ja minun henkeni riemuitsee Jumalasta, Vapahtajastani" (Luuk. 1:47). Näin tämä Marian riemullinen usko sisältää myös synnintunnustuksen. Hän ei pidä itseään saas-

tattomasti siinneeä, kuten paavikirkko opettaa, vaan tavallisena syntisenä ihmisenä, joka tarvitsee Vapahtajan.

Neitsyt Maria oli armoitettu myös sanan toisessa merkityksessä. Hän oli saanut Jumalalta armon myös tätä suurta, oikeata hyvää tekoa, äidin kutsumusta varten. Jos äidin kutsumus jo sinänsä on oikea, Jumalalle mieluinen, korkea kutsumus, sitä oli myös aivan erityisesti Marian kutsumus tulla Jumalan Pojan äidiksi. Sanoohan Raamattu, että naiset pelastuvat lasten synnyttämisen kautta, jos he muutoin pysyvät uskossa, rakkaudessa, pyhityksessä ja siveydessä (1 Tim. 2:15). Äidiksi tuleminen ei estä pelastusta, vaan äitiys kuuluu niille naisille, joille Jumala sen suo. Se on heille luonnon mukainen elämän pääkutsumus. Uskossa elettyä se on pyhä elämänosa.

Neitsyt Maria kuvaa uskollaan ja teoillaan kauniilla tavalla Jumalan Kirkkoa. Maria otti vastaan Jumalan tahtoman elämänosan maailman pilkasta huolimatta. Samoin Kirkko menee "ulkopuolelle leirin" (Hebr. 13:13) Kristuksen pilkkaa kantaen ja erottautuu sellaisesta, mikä on Sanaan juurtumattoman maailman uskonnollinen tapa. Neitsyt Maria kätki kaikki kuulemansa Jumalan sanat sydämeensä ja tutkisteli niitä. Hän oli Jeesuksen ristin juurella ja pysyi apostolisessa seurakunnassa. Jeesus uskoi ristillä hänet apostoli Johanneksen hoiviin. Niin myös Kirkko on uskottu apostolisen sanan alle ja elää siitä. Löydetäköön meidätkin ristin juurelta apostolisen Sanan alta yhdessä toisten samoin uskovien kanssa.

3. Jumala tuli ihmiseksi

Pojalle, joka oli neitsyestä syntyvä, oli annettava nimi Immanuel. Nimi kertoo siitä, kuka ja mikä joku on. Tämä ihmistaimi, joka syntyi neitsyestä, on Immanuel, se on, Jumala meidän kanssamme. Tämä on merkki – ei vain siltä kannalta, että hän syntyi neitsyestä – vaan myös siltä kannalta, kuka hän on.

Jesaja ennustaa, että maailman Lunastaja on todellinen ihminen ja samalla tosi Jumala meidän keskellämme ja että hän omaksuu persoonansa täyden ihmisyyden. Jos Vapahtajamme on ihme neitsyestä syntyneenä, hän on sitä myös persoonansa puolesta. Hän on tosi Jumala ja tosi ihminen samassa persoonassa. Toista tällaista henkilöä ei ole. Ihmeellinen on myös Messiaan työ, lunastus. Raamattu antaakin

hänelle nimen Ihmeellinen (Jes. 9:6). Ja mikä vielä ihmeellistä: Kerran me, nyt vielä syntiset, mutta hänen armossaan uskon kautta vanhurskaiksi luetut ja ylösnousemuksessa kirkastettavat Jumalan lapset, saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on ja tulla ravituiksi hänen muotonsa katselemisella. Silloin koemme, kuinka ihanan armon saimme täällä ajassa osaksemme. Silloin heitämme kruunumme hänen jalkojensa juureen ja tunnustamme, että kaikki kunnia, mikä meillä on taivaan kirkkaudessa, on hänen meille lahjaksi antamaansa.

Aikamme yleinen kristillisyyys on hyvin aneemista, jos siinä enää on kysymys lainkaan kristillisyydestä, siitä syystä, että se on kadottanut uskon Jeesuksen todelliseen ja täyteen jumaluuteen. Varhaisen kirkon suuri aarre ja voimanlähde oli sen usko siihen, että Jumala oli syntynyt ihmiseksi. Kirkko torjui kaikenlaisen näennäisyyden sekä Kristuksen jumaluuden että ihmisyyden osalta. Oikeaan, täyteen evankeliumiin ei kuulu vain se, mitä Jeesus on tehnyt meidän edestämme, vaan myös se, kuka ja millainen hän oli ja yhä edelleen on. Tällä sanomalla Kirkko tekee lähetystyötä. Sillä seurakunnat syntyvät ja kasvavat. Sen uskon ja opin varassa marttyyrit kävivät kuolemaan, ja sitä totuutta julistaen Kirkko kasvoi. Marttyyrien verestä tuli Kirkon siemen, kuten on sanottu.

Kun tarkastelemme Kristuksen lunastustyötä muistaen, että hän on tosi Jumala ja tosi ihminen, alamme tajuta jotakin hänen rakkautensa suuruudesta syntistä ihmiskuntaa kohtaan, kun hän kärsi meidän rangaistuksemme. On suuri armo ja lahja saada uskoa häneen. Suurta on myös saada kertoa hänestä ja levittää evankeliumia hänen Kirkkonsa jäsenenä.

Turmeltuneesta järjestämme voi tuntua mahdottomalta uskoa, että suuri Jumala tuli syntisten ihmisten tähden yhdeksi heistä, kutsuu heitä toistuvasti parannukseen ja on pitkämielinen ja kärsivällinen. Mutta se juuri kertoo Jumalan rakkaudesta Kristuksessa, sen leveydestä, pituudesta ja korkeudesta (Ef. 3:18). Kun ihminen tulee synnintuntoon ja saa omistaa armon, hän kiittää Jumalaa evankeliumista. Sanoma Kristuksesta on hullutusta sille, joka ei ole joutunut oman tunnon kauhuihin, mutta evankeliumi tarjoaa syntiselle pakopaikan Jumalan vihaa vastaan ja tuo sydämelle lohdun ja rauhan.

Kirjoitettu 31.7.2006.

Miten ymmärrämme Israelin Roomalaiskirjeen lukujen 9–11 valossa

Marianpäivänä. II vuosikerta. Osa epistolatekstistä.

"Ei niin, että Jumalan sana olisi harhaan mennyt". Room. 9:6.

Pidin aikuisten raamattuleirillä vuonna 1971 esitelmän aiheesta Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa. Esitelmä on julkaistu Luterilaisessa no 3/1972 ja eripainoksena sekä viimeksi lyhennelmänä Concordia –lehdessä 5/2003. Koska esitelmästä on kulunut jo yli 30 vuotta, on syytä käsitellä asiaa jälleen. Sen lisäksi, mitä nyt sanon, viittaan mainittuun esitelmään.

Kristikunnan piirissä on olemassa erilaisia harhakäsityksiä Israelista. Pietistisissä ja hurmoksellisissa piireissä Israelia pidetään Jumalan valittuna omaisuuskansana ja uskotaan, että lopulta kaikki juutalaiset pelastuvat. Juutalaisvaltion perustamisen he katsovat erityiseksi ajan merkiksi olettamastaan lähestyvistä maanpäällisestä tuhatvuotisesta valtakunnasta. Jotkut arvelevat, että juutalaisten joukkokääntymys tapahtuu Kristuksen tullessa. Mutta mitä tarkoittaa apostoli Paavalin lausuma: "Niin kaikki Israel on pelastuva."?

Periaate, jonka Room. 9:6 lausuu

Ensiksi haluaisin kiinnittää huomionne kohtaan Room. 9:6. Siinä Herran apostoli lausuu hyvin tärkeän, yleisen Raamatun selitysperiaatteen: "Ei niin, että Jumalan sana olisi harhaan mennyt." Kun selitämme Pyhää Raamattua tai harjoitamme muuta kristillistä opetustointia, meidän on toimittava tämän raamatunkohdan mukaisesti. Sen apostoli lausuu, kun hän käsittelee Israel-kysymystä ja Israelille pelastuksesta annettua lupautta. Tätä periaatetta on luonnollisesti noudatettava kaikessa Raamatun selittämisessä ja kristillisessä opetustyössä.

Apostolin lausumasta käy ilmi, että hän pitää Jumalan sanaa eli Raamattua sellaisena, jota on mahdollista selittää siten, ettei se mene harhaan, ja jota sen periaatteen mukaisesti myös tulee selittää. Ajatukset, joiden mukaan Raamattu sisältäisi erilaisia, keskenään ristiriitaisia käsityksiä ja oppeja ja joiden mukaan olisi mahdotonta tulla

mihinkään yksiselitteiseen tulokseen Raamatun opista, eivät sovi yhteen tämän apostolin sanan kanssa.

Apostoli ei lähde esittelemään tai kumoamaan kaikkia Israelia koskevia harhakäsityksiä. Hän esittää Roomalaiskirjeensä luvuissa 9–11 lähinnä vain Israelia koskevan oikean opin. Kun Israelin pelastus ymmärretään sen valossa, Jumalan sana ei mene harhaan, vaan säilyttää yhtenäisyytensä ja osuu kohdalleen myös historian kulun kanssa.

Yllättävän vähän on kiinnitetty huomiota tämän raamatunkohdan sisältämään periaatteeseen, vaikka se on erittäin tärkeä. Se ehkä johtuu siitä, että siihen aikaan kun luterilainen kirkko harjoitti tämän periaatteen mukaista teologiaa, asia oli itsestään selvyys. Kun sitten Raamatun yhtenäisyydestä paljolti luovuttiin luterilaista perua olevissa valtakirjoissa, tämä periaate koettiin kiusalliseksi eikä asiaan tietystikään haluttu kiinnittää huomiota.

Vapahtajan opetus Jumalan valtakunnasta

Toiseksi haluaisin kiinnittää huomiotanne siihen tapaan, jolla Vapahtaja itse opetti Jumalan valtakunnasta. Tämä on merkityksellistä, koska Herran apostoli ei voi opettaa toisin kuin hänen lähettäjänsä. Muuten hän ei olisi apostoli. On siis varottava jonkin kohdan selittämistä niin, että Raamattu joutuu itsensä kanssa ristiriitaan, ja samalla sitä, että apostoli olisi eri kannalla kuin Herra.

Vapahtaja opetti niin kuin se, jolla on valta. Hän ei lähtenyt sille tielle, jota ehkä monet odottavat meiltä, että meidän olisi kahlattava läpi koko Raamattu ja osoitettava, ettei se missään puhu koko ulkonaisen Israelin tai Juudan kansan kääntymyksestä eikä maanpäällisestä onnen valtakunnasta Messiaan tai juutalaisten johdolla. Tällaista menettelytapaa saa turhaan etsiä Vapahtajan opetuksista.

Sen sijaan Vapahtaja puhui taivasten valtakunnasta. Jo tällä käsitteellä hän siirsi katseen ylös maasta ja maallisista. Hän ei suostunut juutalaisten maalliseksi kuninkaaksi (Joh. 6:15). Hän aloitti julkisen toimintansa Kapernaumissa antamalla halvatulle miehelle synnit anteeksi, mihin fariseukset ja kirjanoppineet pahentuivat (Luuk. 5:21; Matt. 9:3; Mark. 2:6–7). Se, että Jeesus julkisti evankeliumia ja syntien anteeksian-

tamusta toi heti yhteentörmäyksen juutalaisten uskonnollisen eliitin kanssa. Se, että Vapahtaja otti vastaan syntisiä ja antoi syntejä anteeksi, oli se peruskohta, jossa hänen oppinsa ja juutalaisten ajatukset menivät ristiin.

Jeesus opetti, ettei Jumalan valtakunta tule tänne maailmaan nähtävällä tavalla. Hän sanoi: "Jos silloin joku sanoo teille: 'Katso, täällä on Kristus', tahi: 'Tuolla', niin älkää uskoko. Sillä vääriä kristuksia ja vääriä profeettoja nousee, ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että eksyttävät, jos mahdollista, valitutkin. Katso, minä olen sen teille edeltä sanonut. Sen tähden, jos teille sanotaan: 'Katso, hän on erämaassa', niin älkää menkö sinne, tahi: 'Katso, hän on kammiossa', niin älkää uskoko. Sillä niin kuin salama leimahtaa idästä ja näkyy hamaan länteen, niin on oleva Ihmisen Pojan tulemus. Missä raato on, sinne kotkat kokoontuvat." (Matt. 24:23–28.) Kun fariseukset kysyivät häneltä, milloin Jumalan valtakunta oli tuleva, vastasi hän heille sanoen: "Ei Jumalan valtakunta tule nähtävällä tavalla, eikä voida sanoa: 'Katso, täällä se on', tahi: 'Tuolla'; sillä katso, Jumalan valtakunta on sisällisesti teissä" (Luuk. 17:20–21).

Jumalan valtakunta on sisäinen, hengellinen asia. Se ei murtautunut tähän maailmaan näkyvänä myöskään Jeesuksen ylösnousemuksen myötä. Jeesus ilmestyi ylösnoustuaan vain opetuslapsilleen ja uskovilleen, ja lähetettyään opetuslapsensa julistamaan evankeliumia, hän nousi ylös taivaaseen. Pyhän Hengen vuodatus ulkonaisista merkeistä huolimatta oli Hengen vuodatus, joka varusti Kirkon evankeliumin työhön. Kun Jumalan valtakunta tulee Kuninkaansa myötä viimeisenä päivänä, se on kuin salaman leimaus idästä länteen. Silloin toteutuu Jeesuksen lupaus: "Vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa, tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen. Ja minä minä menen – tien sinne te tiedätte" (Joh. 14:3–4).

Kun siis Jeesus ei lähtenyt selittämään Vanhan testamentin moninaisia kuvallisia ennustuksia kohta kohdalta, hän vakuutti Kirkkonsa Jumalan valtakunnan luonteesta toista tietä. Ympäristön väärät Raamatun tulkinnat olivat syöpyneet syvälle ihmisten ajatusmaailmaan. Jopa apostolien, varsinkin Pietarin, oli vaikea asettua sen tosiasian eteen, että Messias oli kärsivä ja että evankeliumi oli vietävä myös pakanoille (Matt. 16:22; Apt. 10:14–15) ja että "jokaisessa kansassa se, joka häntä pelkää ja tekee vanhurskautta, on hänelle otollinen" (Apt. 10:35). Myös Em-

mauksen tien kulkijat odottivat jotakin muuta Jeesuksen ylösnousemuksesta kuin, mitä todella tapahtui, koska he sanoivat: "Meidän ylipappimme ja hallitusmiehemme antoivat hänet tuomittavaksi kuolemaan ja ristiinnaulitsivat hänet. Mutta me toivoimme hänen olevan sen, joka oli lunastava Israelin. Ja onhan kaiken tämän lisäksi nyt jo kolmas päivä siitä, kuin nämä tapahtuivat." (Luuk. 24:20–21.)

Se toinen tie, jolla Jeesus vakuutti Kirkkonsa Jumalan valtakunnan hengellisestä laadusta ja oikeasta Israelista, oli ensiksikin evankeliumin saarna. Sen uskominen siirsi sydämet hengelliselle alueelle. Tämä oli vakuuttamisen päätapa.

Toiseksi Jeesus osoitti, että Messiaan piti kärsimän ja kuoleman ja sitten nouseman ylös kuolleista, ja että se tapahtui, koska niin oli kirjoitettu. Hän toi julki raamatullisen Messias-kuvan ihmisten tekemien kuvien tilalle. Näiden selkeiden Messias-ennustusten valossa tuli jokaisen ymmärtää Vanha testamentti ja jäädä sen selkeiden sanojen ja kuvien varaan. Niin uskovat tekivätkin. Siitä meillä on hyvänä esimerkkinä ristin ryövärin usko kuolevan Jeesuksen valtakuntaan. Ryöväri rukoili: "Muista minua, kun tulet valtakuntaasi."

Kolmanneksi Jeesus osoitti valtakuntansa hengellisen luonteen torjumalla yritykset tehdä se maanpäälliseksi näkyväksi valtakunnaksi.

Neljänneksi Jeesus osoitti valtakuntansa hengellisen luonteen käytännön tietä. Mitään ulkonaista, maallista valtakuntaa ei tullut, mutta sydämiä voittava evankeliumin saarna lähti voimallisesti maailmaan. Apostolit olivat Jeesuksen toiminnan silminnäkijöitä. He näkivät hänen kärsimyksensä ja ristiinnaulitsemisensä, hänet ylösnousemena ja hänen nousevan taivaaseen, mutta he eivät voineet todistaa mitään maallisesta valtakunnasta eivätkä he kiinnittäneet uskovien toivoa mihinkään täällä ajassa, vaan vain siihen, mikä ylhäällä on.

Eräitä tärkeitä opinkohtia, jotka väärä oppi Israelista voi turmella

Kysymys Israelin asemasta voi olla jollekulle yhteydessä siihen, miten hän ymmärtää koko muun kristillisen opin, tai se on hänelle vain irrallinen yksityiskohta ilman, että hän olisi ajatellut sen yhteyksiä muuhun kristillisen uskon sanomaan. Jälkimmäisessä tapauksessa asia ei ole hänelle opin kysymys, vaan vain kysymys siitä, kuinka

sanat "niin koko Israel on pelastuva" on ymmärrettävä. Hänet voidaan vapauttaa vääristä käsityksistä osoittamalla hänelle, mistä kyseisessä kohdassa on kysymys. Mutta jos asia liittyy laajemmin hänen uskoonsa ja hänen käsityksiinsä opillisella tasolla, häntä voidaan auttaa vain, jos hänet saadaan "sydämeästensä kuuliaiseksi" apostolisen opin muodolle (Room. 6:17). Se merkitsee sitä, että hänen uskolleen tulee laskea oikea perustus (vrt. Hebr. 6:1).

Apostolisen opin muoto on esitetty apostolisessa uskontunnustuksessa. Siinä on selvästi lausuttu ensiksikin, että Kristus on tuleva taivaasta tuomitsemaan elävät ja kuolleet, ja toiseksi, että uskomme yhden pyhän kristillisen, silmillemme näkymättömän Ekklesian, Kirkon eli Seurakunnan. Jälkimmäinen asia vie meidät oikeaan vanhurskauttamisoppiin ja kirkko-oppiin.

Kristuksen Kirkko on yksi, sillä on vain yksi Messias eikä toista ole tuleva. On vain yksi tie Jumalan tykö, ja se tie on Herra Kristus ja usko häneen. Uskon synnyttämiseksi on olemassa vain yksi tapa, ja se on armonvälineiden, sanan ja sakramenttien, käyttö. On vain yksi armonaika, ja se on "tänä päivänä, kun kuulette hänen äänensä, alkää paaduttako sydämiänne" (Hebr. 4:7). On otettava huomioon, että tämä opetus sanotaan sekä erityisesti juutalaisille Hebrealaiskirjeessä että kaikille muillekin 2 Korinttolaiskirjeessä: "Katso, nyt on otollinen aika, katso, nyt on pelastuksen päivä" (2 Kor. 6:2). Nuo "tänä päivänä" ja "nyt" asettavat pelastumisen siihen aikaan, jolloin evankeliumi on kuultavissa. Se ei ole kuultavissa enää kuoleman jälkeen eikä Kristuksen tullessa tuomiolle.

Oikeaan vanhurskauttamisoppiin kuuluu edelleen, ettei kukaan ihminen eikä mikään kansa ole itsessään muita otollisempi Jumalan valintaan. "Mutta jos valinta on armosta, niin se ei ole enää teoista, sillä silloin armo ei enää olisikaan armo" (Room. 11:6). Jumala ei valinnut Israelia omaisuuskansakseen Vanhassa liitossa sen ominaisuuksien perusteella, vaan yksinomaan rakkautensa ja valansa tähden. "Ei Herra sen tähden ole mielistynyt teihin ja valinnut teitä, että olisitte lukuisimmat kaikkia muita kansoja, sillä tähän olette kaikkia muita kansoja vähälukuisemmat, vaan sen tähden, että Herra rakasti teitä ja tahtoi pitää valan, jonka hän oli vannonut teidän isillenne" (5 Moos. 7:7–8). Jumala toteuttaa valintansa "Hengen pyhityksessä ja

uskossa totuuteen" (2 Tess. 2:13). Jeesuksen ajan epäuskoisia juutalaisia odotti pahempi tuomio kuin Sodomaa ja Gomorraa. Paavalilla oli murhe epäuskoisten heimolaistensa tähden. Hän olisi halunnut olla kirottu pois heidän tähtensä, jos se olisi ollut mahdollista. Jumalan armovalinnan toteutumiseen jää kaikille vain yksi tapa: Hengen pyhitys ja usko totuuteen. Apostoli sanoo molempien, sekä juutalaisten että pakanoiden, pelastuvan uskosta (Room. 3:30; 9:30) ja uskon kautta (Room. 3:30, 1:17) ja vanhurskauden tulevan uskon kautta "kaikkiin ja kaikille, jotka uskovat; sillä ei ole yhtään erotusta" (Room. 3:22). Käsitteet uskosta ja uskon kautta ovat vaihtoehtoisia eivätkä merkitse eri pelastustietä juutalaisille ja pakanoille.

Jumalan iankaikkisuudessa tekemä armovalinta ei täällä ajassa toteudu ilman evankeliumin saarnaa, vaan Jumalan sanan julistuksen välityksellä. Siinä Pyhä Henki vaikuttaa. Evankeliumilla hän kääntää epäuskoisen sydämen Kristukseen uskovaksi, ja tämän hän toteuttaa täällä ajassa. Kun ylkä tulee, silloin tyhmät neitsyet jäävät ulkopuolelle (Matt. 25:1–10). Tämän vertauksen Jeesus puhui nimenomaan juutalaisille. Kääntymystä ei tapahdu sen jälkeen, kun Kristus ilmestyy viimeisenä päivänä, ei myöskään juutalaisten kääntymystä. Kun "Jumala ei armolahjojansa ja kutsu-mistansa kadu" (Room. 11:29), hän ei myöskään kadu sitä tapaa, jolla hän toteuttaa kutsumisensa. Niin kuin sekä juutalaisille että pakanoille on yksi Messias ja yksi Kirkko, niin on molemmille myös sama oppi, sama evankeliumi ja samat armonvälineet sekä sama tapa, jolla Pyhä Henki vaikuttaa kääntymyksen. "Tässä ei ole erotusta juutalaisen eikä kreikkalaisen välillä; sillä yksi ja sama on kaikkien Herra, rikas antaja kaikille, jotka häntä avuksi huutavat" (Room. 10:12).

Maalliset ja hengelliset valtiopiirit eli regimentit on pidettävä toisistaan erillään. Siinä, että joku on juutalainen, ei ole mitään sinänsä hengellistä sen enempää kuin jos joku on suomalainen, venäläinen, kiinalainen, intialainen, amerikkalainen tai muu. Vain usko Kristukseen vie meidät hengelliseen regimenttiin, ei rotu, kansallisuus tms.

Jumalan antama yleinen siveyslaki on myös kaikille kansoille sama. Se on sama myös sekä juutalaisille että meille suomalaisille.

Jos katsomme jonkin asian olevan ristiriidassa yleisen siveyslain kanssa meidän suomalaisten tekemänä, se on myös vastoin samaa siveyslakia juutalaisten tekemänä. Jos jokin teko on hyväksyttävä ja yhteiskunnallisesti vanhurskas juutalaisen tekemänä, se on sitä myös suomalaisen tekemänä. Jos tarkoitus ei pyhitä meidän tekojamme, se ei pyhitä muidenkaan tekoja. Kaikki kansat ovat saman siveyslain alaisia.

Sellainen ero juutalaisten ja pakanoiden välillä oli, että pakanakristityt ympättiin juutalaiseen kirkkoon, vaikka ei synagogaan. Messias oli juutalaisista, ja evankeliumi lähti Jerusalemissa juutalaisten apostolien toimesta pakanoille. Apostolit menivät ensiksi synagogiin viemään pelastuksen sanan. Sitten vasta he kääntyivät pakanain puoleen. Mutta tämäkin kääntyy päinvastaiseksi, kun Jumala kiihottaa juutalaisia uskoon "ymmärtämättömän kansan kautta", siis uskovien pakanoiden kautta (Room. 10:19).

Toinen ero oli siinä, että juutalaisilla oli paljon etuuksia pakanoihin verrattuna erikoisen historiansa tähden Vanhan liiton kansana. Apostoli sanoo: He "ovat israelilaisia; heidän on lapseus ja kirkkaus ja liitot ja lain antaminen ja jumalanpalvelus ja lupaukset; heidän ovat isät, ja heistä on Kristus lihan puolesta, hän, joka on yli kaiken, Jumala, ylistetty iankaikkisesti, amen!" (Room. 9:4–5) Samantapaisista voimme kuitenkin sanoa myös niistä, jotka ovat pakanakansojen keskellä kasvaneet kristillisen kirkon yhteydessä, mutta jotka ovat uskosta luopuneet. Heilläkin on kaste, tietoa evankeliumista jne.

Mistä Israelista Raamattu puhuu, kun se sanoo koko Israelin pelastuvan

"Eivät kaikki ne, jotka ovat Israelista, ole silti Israel" (Room. 9:6). Oikea Israel on Israel Hengen mukaan. Vain ne, jotka uskovat tai tulevat uskomaan Kristukseen Jeesukseen, ovat Israel. Vain sitä koskevat Jumalan armolliset lupaukset taivasten valtakuntaan pääsemisestä. Israelista "lihan mukaan" eli luonnollisen polveutumisen mukaan tähän hengelliseen Israeliin kuuluu vain jäännös. Myös eteenpäin katsottaessa on "tänäkin aikana olemassa jäännös armon valinnan mukaan" (Room. 11:5). Siinä on tämä ehto: "Jos eivät jää epäuskoonsa" (Room. 11:23). Israelia on kohdannut "osaksi paatu-

mus – hamaan siihen asti, kunnes pakanain täysi luku on sisälle tullut" (Room. 11:25). Paatumus ei ole täydellinen, kaikkia juutalaisia koskeva, vaan osittainen. Kuinka suuresta osasta on kysymys, sitä Jumala ei ole tarkasti ilmoittanut. Jesaja lausuu: "Jos siellä on jäljellä kymmenes osa, niin hävitetään vielä sekin. Mutta niin kuin tammesta ja rautatammesta jää kaadettaessa kanto, niin siitähän se kanto on pyhä siemen." (Jes. 6:13.) Se, että paatumus kestää siihen asti, "kunnes pakanain täysi luku on tullut sisälle", ei sisällä väitettä, että paatumus sen jälkeen hellittäisi ja sitten juutalaiset kääntyisivät. Sen jälkeen ei enää kukaan käänny. Koska silloin evankeliumin aika päättyy, ei myöskään kukaan voi enää paaduttaa sydäntään sitä vastaan. Silloin jokainen korjaa paatumuksensa hedelmät.

"Niin kaikki Israel on pelastuva"

Kun apostoli oli esittänyt, mikä oikea Israel on ja kuinka se pelastuu, hän toteaa: "Niin kaikki Israel on pelastuva" (Room. 11:26). Se on yhteenveto, lopputulos edellä sanotusta. Tässä on kreikan *houtōs* -sana käännetty sanalla "niin", ja monet ymmärtävät, että se tarkoittaa samaa kuin 'sitten'. Uudessa testamentissa tämä sana kuitenkin aina ilmaisee tapaa, ei aikaa. Se viittaa edellä olevaan ja merkitsee: 'asiain näin ollen', 'siis', 'niin' (Luther: also, engl. so, ruotsin så), mutta ei koskaan 'sitten', 'sen jälkeen'. Toisin sanoen: Koska asiat ovat niin kuin Paavali on edellä kuvannut, kaikki Israel on pelastuva. Yksikään Kristukseen uskova juutalainen ei jää pelastuksen ulkopuolelle Kristuksen ilmestyessä, ja näitä uskovia löytyy maailman loppuun asti. Kun asia ymmärretään näin, Raamattu ei mene harhaan. KR 1992 kääntää sanan *houtōs*: 'sen tapahduttua'. Se on runoilua.

Se, että tekstissä on futuuri 'on pelastuva' voi johtua siitä, että pelastus toteutuu viimeisenä päivänä, kun Kristus saapuu. Raamattu näet puhuu viimeisestä päivästä pelastuksena uskoville (Room. 13:11, Hebr. 9:28). Ilmeisesti se on kuitenkin looginen futuuri, jota käytetään johtopäätöksiä tehtäessä tapahtuma-aikaan kantaa ottamatta.

Juutalaisista pelastuu osa kaikkina aikoina siihen asti, kunnes pakanain täysi luku on tullut sisälle. Juutalaiset ovat merkityksellinen lähetystyökohteet maailman loppuun asti. Iankaikkisen pelastuksen

näkökulma ja Jumalan yleinen pelastustahto antavat jokaisen ihmisen elämälle erityismerkityksen. Senkin vuoksi kansanvainot ja kansanmurhat, myös antisemitismi, ovat tuomittavia.

Israelin valtio

Israelin valtio on nyt puhtaasti maallinen asia, kun Messias on jo tullut. Vanhan testamentin aikana maa oli luvattu israelilaisille sillä ehdolla, että he pysyvät uskollisina Herralle. Kun he olivat uskottomia, kymmenen heimoa hävisi niin, ettei heistä paljoakaan tiedetä. Juudakin joutui karkotukseen Babyloniin, ja Vapahtajan aikana se oli roomalaisten ikeen alla. Jotta Messias saattoi suorittaa lunastustyönsä ja täyttää häntä koskevat Vanhan testamentin ja varsinkin Mooseksen lain ennustukset ja esikuvat, siihen tarvittiin toteutusympäristö: Israelin kansa, maa ja valtio, Jerusalemin kaupunki, temppeli, uhrin jne. Kun Messias tuli ja täytti ennustukset, kun hän tuli uhratuksi syntiuhriksi ja kun hän pystytti hengellisen valtakuntansa, kaikki Vanhan liiton seremonialain säädökset, myös Israelin maata ja valtiota koskevat, olivat täyttäneet tarkoituksensa ja kumottiin tarpeettomina. "Täten kyllä entinen säädös kumotaan, koska se oli voimaton ja hyödytön" (Hebr. 7:18).

Seremonialain täyttyminen ja kumoaminen merkitsi samaa asemaa sekä uskoville Israelista että pakanakristityille. Jeesus sanoi: "Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammastarhasta; myös niitä tulee minun johdattaa, ja ne saavat kuulla minun ääneni, ja on oleva yksi lauma ja yksi paimen" (Joh. 10:16). Samaa todistaa apostoli Paavali: "Sillä hän on meidän rauhamme, hän, joka teki molemmat yhdeksi ja purki erottavan väliseinän, nimittäin viholliisuuden, kun hän omassa lihassaan teki tehottomaksi käskyjen lain säädöksinensä, luodakseen itsessään nuo kaksi yhdeksi uudeksi ihmiseksi, tehden rauhan, ja yhdessä ruumiissa sovittaakseen molemmat Jumalan kanssa ristin kautta, kuolettaen itsensä kautta viholliisuuden. Ja hän tuli ja julisti rauhaa teille, jotka kaukana olitte, ja rauhaa niille, jotka lähellä olivat; sillä hänen kauttansa on meillä molemmilla pääsy yhdessä Hengessä Isän tykö." (Ef. 2:14–18). Kristus naulitsi lain ristille kaikkine säädöksineen (Kol. 2:14), myös Israelin kansaa ja valtiota koskevine säädöksineen. Juutalaiset ja pakanat

ovat aivan samassa asemassa eikä ole mitään sellaista Jumalan säädöstä, joka tekisi raja-aidan juutalaisten ja pakanoiden välille. Se, joka haluaa asettaa Israelin erityisasemaan, on vielä Vanhassa liitossa eikä käsitä, että Messias on jo tullut ja tehnyt työnsä.

Israelin juutalaisvaltion syntymisen aatteellisena pohjana olivat 1800-luvulla syntyneet siionismi ja sitä tukeva yleinen kansallisuus-aate. Neuvostoliiton juutalaisille muodostamassa Juutalaisten autonomisessa alueessa Kiinan rajalla oli 1950-luvulla verrattain vähäinen noin 30 %:n juutalaisvähemmistö.

Israelin valtion olemassaololla on Jumalan kaitselmuksen piirissä oma merkityksensä kristilliselle Kirkolle ja yksittäisten juutalaisten kääntymiselle kristinuskoon. Paikat, joissa Vapahtaja ja hänen profeettansa ja apostolinsa elivät, ovat nähtävissä, ja niillä on oma ulkonainen todistusarvonsa. Kuitenkaan kristillinen usko ei seiso eikä kaadu Israelin valtion mukana. Raamatun mukaan juutalaisten sukukunnan olemassaolo maailman loppuun asti on osoitus Raamatun sanan pysymisestä (Matt. 24:34–35). Sen sijaan juutalaisvaltion synty, pysyminen tai lakkaaminen ei ole uskon tai opin asia. Siitä ei ole Raamatussa ilmoitusta.

Juutalaisia asuu Israelissa vähemmän kuin muualla maailmassa. Juutalaisen kääntyminen kristinuskoon ja erottautuminen uskonnollisesti juutalaisyhteisöstä on ristinalainen asia ja kysyy Jumalan antamaa uskon rohkeutta. Kristillinen lähetystyö on kielletty Israelissa.

Omaisuuksansa

Apostoli Pietari sanoo: "Mutta te [jotka uskotte] olette 'valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuus kansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja', joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa; te, jotka ennen 'ette olleet kansa', mutta nyt olette 'Jumalan kansa', jotka ennen 'ette olleet armahdetut', mutta nyt 'olette armahdetut'" (1 Piet. 2:9). Tässä Raamattu omistaa Jumalan omaisuus kansan nimen niille, jotka uskovat. Uuden liiton aikana Israel lihan mukaan ei ole Jumalan valittu kansa tai omaisuus kansa. Tämä nimitys kuuluu Kristukseen uskoville, hänen Kirkolleen, kansallisuudesta riippumatta.

Herra, opeta meitä veisaamaan armolapsen kiitosvirttä!

Marianpäivänä. III vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Maria sanoi: "Minun sieluni suuresti ylistää Herraa ja minun henkeni iloitsee Jumalasta, vapahtajastani; sillä hän on katsonut palvelijansa alhaisuuteen. Katso, tästedes kaikki sukupolvet ylistävät minua autu-aaksi. Sillä Voimallinen on tehnyt minulle suuria, ja hänen nimensä on pyhä, ja hänen laupeutensa pysyy polvesta polveen niille, jotka häntä pelkäävät. Hän on osoittanut voimansa käsivarrellaan; hän on hajot-tanut ne, joilla oli ylpeät ajatukset sydämessään. Hän on kukistanut valtiat valtaistuimilta ja korottanut alhaiset. Nälkäiset hän on täyttä-nyt hyvyyksillä, ja rikkaat hän on lähettänyt tyhjinä pois. Hän on otta-nut huomaansa palvelijansa Israelin muistaaksensa laupeuttaan Aab-rahamia ja hänen siementänsä kohtaan iankaikkisesti, niin kuin hän on meidän isillemme puhunut." Luuk. 1:46–55.

Rukoilkaamme: Herra, Jeesus Kristus, niin kuin Elisabet ja Maria ta-vatessaan toisensa iloitsivat Sinusta ja ylistivät Sinun autuuttavaa ni-meäsi Pyhässä Hengessä, niin anna meillekin sama uskon henki, että mekin tuntisimme Sinut ja varjeltuisimme Sinun sanassasi Sinun ominasi. Herra, opeta meitä veisaamaan armolapsen kiitosvirttä. Amen.

Maria lausui niin ihanan kiitosvirren, että alkuajan kristityt lauloivat sen joka ilta, kun kokoontuivat yhteisiin rukouksiin. Meilläkin se on runopukuisena virsikirjassamme jo Hemminki Maskulaisen toimesta vuodelta 1614. Tekstimme nojalla haluankin puhua teille tänään ai-heesta: Herra, opeta meitä veisaamaan armolapsen kiitosvirttä.

Armolapsen kiitosvirttä voi veisata vain armolapsi. Armolapsi taas on vain se, joka syntisyytensä tähden tarvitsee armoa ja omistaa sen uskossa.

Sen vuoksi pyydämme:

1. Herra, opeta meitä tuntemaan syntiemme suuruus, että voimme ylistää Sinun armosi valtavuutta!

Pyhä Henki oli vaikuttanut neitsyt Mariassa raittiin synnintunnon. Kun hän sanoo: "Minun henkeni riemuitsee Jumalasta, minun Vapahtajastani... Hän on katsonut palvelijattarensa alhaisuuteen", hän tunnistaa itsensä syntiseksi, joka tarvitsee Vapahtajan. Maria ei korota itseään muiden yläpuolelle. Hän on Jumalansa edessä. Hän on sillä paikalla, missä mikään muu ei auta kuin pelkkä armo.

Aikamme suuri puute on, että ihmiset eivät vaella Jumalan edessä. He ajattelevat, ettei ole viimeistä tuomiota eikä tilinteon päivää. Jopa monet kieltävät Jumalan olemassaolonkin. Ateismin hyväksi ovat tehneet propagandaa erilaiset materialistiset maailmankatsomukset, jotka ovat saaneet sijaa tieteessä, politiikassa, kasvatuksessa, mediassa jne. Jopa Englannin anglikaanisessa kirkossa on toista sataa ateistipappia. Sitten on epäilijöitten, agnostikkojen, suuri joukko, jotka eivät tiedä, onko Jumalaa vai ei. On suuri joukko sellaisia, jotka tosin sanovat Jumalan olevan olemassa, mutta ovat sitä mieltä, ettei häntä tarvitse ottaa huomioon. On väärää hengellisyyttä, joka ei tiedä mitään siitä, että vanha ihminen on joka päivä kuolettettava ja ettei sitä voi parannella taivaskuntoon. Monenlaista toimintaa ja touhua löytyy uskonnollisista virtauksista, mutta missä on synnintunto, missä publikaanin rukous: "Herra, ole minulle syntiselle armollinen"?

Ei meidän tarvitse ihmetellä, jos epäuskoisessa maailmassa ja epäselvissä hengellisissä piireissä puuttuu synnintuntoa ja jos ihmiset sitkeästi luulevat, etteivät he tarvitse sataprosenttista armoa. Mutta jos meiltä itseltämme puuttuu synnintunto ja armontarve, niin sitä meidän on ihmeteltävä. On kysyttävä itseltämme: Miten olen sanaa kuunnellut? Olenko antanut epäuskoisen maailman vaikuttaa sieluuni? Olenko ruokkinut sieluani epäterveellä opilla? Yritänpö ontua kahtaalle: olla Herran oma ja toimia maailman ehdoilla? Enkö olekaan Herran palvelija, vaan omien etujeni ajaja? Jos näin on, ei ihme, että synnintunto on hämärtynyt.

Tehkäämme siis parannusta siitä, missä tiedämme synnintuntomme vääräksi, ja tunnustakaamme Mispään kokoontuneen Israelin kanssa: "Me olemme tehneet syntiä Herraa vastaan" (1 Sam. 7:6). Lopettakaamme lain tuomioitten välttely ja sanokaamme Daavidin kanssa:

"Sinua ainoata vastaan minä olen syntiä tehnyt; tehnyt sitä, mikä on pahaa sinun silmissäsi; mutta sinä olet oikea puheessasi ja puhdas tuomitessasi" (Ps. 51:6).

Miten suuri meidän syntimme onkaan! Määräähän Jumalan pyhä, vanhurskas laki siitä kuolemanrangaistuksen ja iankaikkisen tuskan loppumattomassa kadotuksen vaivassa. Joutuihan profeetta Jesajakin huudahtamaan syntisyytensä tähden: "Voi minua, sillä minä hukun", vaikka hän sai Jumalalta työkutsun ja sai nähdä Herran ylhäisellä valtaistuimella serafien ympäröimänä, mikä jo sinänsä kertoi ennemminkin Jumalan rakkaudesta kuin Jumalan tuomiosta.

Niin, Herra, opeta meitä tuntemaan syntiemme suuruus! Opetä meitä sydämessämme lausumaan kaikkien uskovien kanssa: "Herra, armahda meitä!" Kun Sinä, Herra, tämän teet, silloin Sinä olet valmistanut meidät ylistämään Sinun armosi valtavuutta yhdessä Marian kanssa.

Siksi me pyydämme:

2. Herra, anna meille usko, joka luottaa yksin sinun armoosi!

Maria lausuu omatunto taakoista vapautettuna: "Minun sieluni suuresti ylistää Herraa. Ja minun henkeni riemuitsee Jumalasta, vapahtajastani." Marialla ei ole vain maailman Vapahtaja varttumassa sydämen alla, vaan Vapahtaja asuu hänen sydämessään. Syntinen on saanut uskoa, että hänellä on Vapahtaja ja että hänen syntinsä ovat anteeksiannettut.

Tunnetko sinä pelkoa omassatunnossasi? Tiedät rikkoneesi Jumalaa vastaan ja olevasi vastuussa teoistasi. Kauhistutko kohtaloasi, kun pyhä laki sanoo: "Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettuna lain kirjassa, niin että hän sen tekee" (Gal. 3:10). Tunnet, että olet lain rikkoja ja että lain vaatima täydellisyys puuttuu. Et voi itseäsi millään selittelyillä tai verukkeilla puolustaa.

Luterilaiset tunnustuskirjat puhuvat usein tällaisista ihmisistä ja heidän omantunnon kauhuistaan ja osoittavat, että omatunto löytää levon Jumalan armossa, jonka Kristus on meille hankkinut. Maria oli löytänyt tämän levon. Siksi hän iloitsi Vapahtajasta. Kuuluthan sinäkin näihin löytäjiin? Tai jos et ole vielä löytänyt, niin Jumala kutsuu sinua

luoksensa. Hän sanoo: "Tulkaa, käykäämme oikeutta keskenämme, sanoo Herra. Vaikka teidän syntinne ovat veriruskeat, tulevat ne lumi-valkeiksi; vaikka ne ovat purppuranpunaiset, tulevat ne villanvalkoisiksi." (Jes. 1:18) Usko tämä sana, ja taakkasi kirpoavat.

Kun kysyt, saako näin alhainen, näin suuri syntinen uskoa Jeesukseen, niin usko Raamatun sanaa, jossa Jeesus kutsuu juuri sinua sanoen: "Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon" (Matt. 11:28). Tartu kiinni tähän sanaan. Pidä kiinni siitä sekä ahdistuksessa että autuuden riemussa, sekä elämässä että kuolemassa. Pyhä Henki ei valehtele, Jumala ei petä eikä hän peruuta armoliittoaan, jonka hän on vahvistanut herättämällä Poikansa kuolleista ja johon hän on ottanut sinut jo pyhässä kasteessa. Muista Marian kiitollinen sana: "Hän on korottanut alhaiset."

Kun siis olet lain edessä pelkkä syntinen, sinulla ei ole muuta mahdollisuutta kuin armo. Ja mikä hyvä asia: armo on olemassa etkä muuta tarvitse. Raamattu sanoo: "Minun armossani on sinulle kyllin."

Ajatellessamme neitsyt Marian kutsumususkollisuutta, jossa hän kesti armon voimalla ja jossa hän antoi ylistyksen kauneimmalla tavalla Herrallensa, me lausumme vielä yhden rukouspyynnön:

3. Herra, tee meidät Sinun uskollisiksi palvelijoiksesi!

Kun tunnustukselliset seurakunnat syntyivät noin 70 vuotta sitten vuosina 1923–1926, ne syntyivät sekavissa hengellisissä olosuhteissa. Silloin kansankirkossa oli keskeisillä armonopin alueilla monenlaista opetusta. Erityistä epäselvyyttä oli opissa kääntymyksestä ja armon omistamisesta. Tilanne ei ole tässä suhteessa parantunut, vaan huonontunut. Kuitenkin ne kristityt, jotka muodostivat seurakuntamme, olivat selvillä autuuden asiasta jo ennen seurakuntiemme syntyä. Kun heille kirkastui Jumalan sanasta raamatullinen seurakuntaoppi, he halusivat Sanan valaisemina seurakunnat, joissa sekä autuuden asia että koko evankeliumin oppi on kohdallaan. Heillä oli lampaan korva kuulla, missä Hyvän Paimenen ääni kaikuu.

70 vuotta on sellainen ajanjakso, joka usein merkitsee käännettä joko hyvään tai huonoon. Silloin uudet polvet voivat asettaa kysymyksenalaiseksi edellisten polvien uskon ja ajallisenkin elämän perusasiat,

koska lujien Jumalan ihmisten vaikutus ei ole enää voimakas. Kirkko kuitenkin pysyy maailman loppuun asti, mutta kirkkolaivan venhettä keikuttelevat monenlaiset myrskyt. Meillä ei ole taetta siitä, että jokin ulkonainen kirkko, esimerkiksi oma kirkkomme, säilyy oikeaoppisena kirkkona, jossa ymmärretään oikein autuuden asia ja muut uskonkohdat. Siksi me käännymmekin Herran Kristuksen puoleen ja rukoilemme, että hän kirkastaisi meille kaikille armonsa ja pitäisi meidät oikeassa autuuden omistamisessa. Edelleen pyydämme, että Helsingin seurakuntamme, joka rekisteröimättömänä perustettiin 70 vuotta sitten, tarkalleen sanottuna 22.5.1925, voisi olla valona ja suolana tässä maailmassa monen sielun autuudeksi.

Jumala koettelee sekä uskomme että uskollisuutemme.

Miten kovat vaiheet olivat Mariallakin edessä. Ensiksi Joosef ajatteli hylätä hänet, sitten ei löytynyt paikkaa, missä Jumalan Poika saisi nähdä ihmisenä päivänvalon, sitten pakomatka Egyptiin, sitten leskeys, sitten oman lapsen kärsimys ja kuolema. Toteutui sana: "Myös sinun sielusi läpi on miekka käyvä."

Näissä ankarissa koetelemuksissa Maria kesti, ei omassa voimassaan, vaan Jumalan voimassa. Jeesuksen taivaaseen astumisen jälkeen hän pysyi uskollisesti seurakunnassa, jota apostolit johtivat ja mistä Raamattu sanoo: "Nämä kaikki pysyivät yksimielisesti rukouksessa vaimojen kanssa, ja Marian, Jeesuksen äidin, kanssa ja Jeesuksen veljien kanssa" (Apt. 1:14).

Meilläkin on Jumalan hyvä lupaus: "Hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen täyttävä Jeesuksen Kristuksen päivään saakka."

Jumala on laupias ja uskollinen. Haluamme häntä kiittää ja elää hänelle. Siksi rukoilemme: Herra, tee meistä Sinun uskollisia palvelijoi-tasi.

Helsinki 26.3.1995.

Keitä olivat Jeesuksen veljet ja sisaret

Pieni lisätutkistelu Marian päivälle

Koska ikimuistoisista ajoista saakka Lähi-idässä on sellaisilla sanoilla kuin isä, äiti, veli ja sisar ollut laajempi merkitys kuin meillä, otsikon kysymykseen vastaaminen ei ole aivan yksinkertainen asia.

Tiedämme, että Jeesus oli neitsyt Marian esikoinen (Luuk. 2:7), joten Marialla ei ollut muita lapsia ennen Jeesuksen syntymää. Saiko hän lapsia Jeesuksen jälkeen, on historiallinen kysymys, jota Raamattu ei varta vasten käsittele. Matteus lausuu evankeliumissaan Joosefista: "Herättyään unesta Joosef teki, niin kuin Herran enkeli oli käskennyt hänen tehdä, ja otti vaimonsa tykönsä eikä yhtynyt häneen, ennen kuin hän oli synnyttänyt pojan" (Matt. 1:24–25). Raamatun kielenkäytön mukaan sanat "ennen kuin" ilmaisevat asiointilan vain siihen asti, kunnes Jeesus oli syntynyt, mutta ne eivät kerro mitään siitä, mitä tapahtui sen jälkeen. Matteus lausuu tämän osoittamaan muun muassa sen, että Joosef uskoi enkelin ilmoituksen Marian neitseellisestä raskaudesta.

On mahdollista, että Joosef ja Maria omistautuivat täysin ainutlaatuiseen, pyhään kutsumukseensa Vapahtajan vanhempina eivätkä olleet keskenään avioyhteydessä. Muita lapsia ei mainita Egyptistä paluun yhteydessä eikä silloinkaan, kun he kävivät yhdessä Jeesuksen kanssa temppelijuhlilla.

Matteus kertoo, että Jeesuksen kotipaikkakuntalaiset sanoivat Jeesuksesta seuraavasti: "Mistä hänellä on tämä viisaus ja nämä voimalliset teot? Eikö tämä ole se rakentajan poika? Eikö hänen äitinsä ole nimeltään Maria ja hänen veljensä Jaakob ja Joosef ja Simon ja Juudas? Ja eivätkö hänen sisarensa ole kaikki meidän parissamme? Mistä sitten hänellä on tämä kaikki?" (Matt. 13:54–56.) Keitä nämä Jeesuksen veljet ja sisaret olivat? Jos he olisivat olleet Marian lapsia, heidän olisi täytynyt syntyä Jeesuksen jälkeen ja olla Jeesusta nuorempia. Heistä on mainintoja vasta Jeesuksen julkisen toiminnan yhteydessä. Maria ja Jeesuksen "veljet" olivat Kaanaan häissä Jeesuksen julkisen toiminnan alussa (Joh. 2:12). Johannes kertoo, että Jeesuksen veljet seurasivat hänen toimintaansa, mutta eivät alkuvaiheessa uskoneet häneen (Joh. 7:1–10). Maria ja Jeesuksen "veljet" halusivat puhutella Jeesusta (Matt. 12:46). Nämä maininnat osoittavat, että Jeesuksen "veljet" ja "sisaret" olivat läheisessä kanssakäymisessä sekä Marian että Jeesuksen kanssa. Maria jäi leskeksi joskus sen jälkeen, kun Jeesus oli täyttänyt kaksitoista vuotta, mutta kaikesta päätellen ennen Jeesuksen julkisen toiminnan alkua, mikä tapahtui hänen ollessaan noin kolmenkymmenen (Luuk. 3:23). Viimeinen Raamatun maininta

Joosefista on, kun Jeesus kävi vanhempiensa mukana kaksitoistavuotiaana temppelissä (Luuk. 2:41–52).

Raamattu mainitsee Jeesuksen neljä "veljeä". "Sisarista" puhutaan monikossa, joten heitä on täytynyt olla vähintään kaksi. Tällaista suurperhettä on hyvin vaikea sijoittaa Raamatun kertomuksiin Joosefin ja Marian omina lapsina. Perheessä olisi pitänyt olla Jeesuksen lisäksi vähintään kuusi lasta. Heistä ei ole mitään mainintoja kertomuksissa Jeesuksen syntymästä, paosta Egyptiin, sieltä paluusta eikä Jeesuksen matkasta juhlille Jerusalemiin 12-vuotiaana. Jos he olisivat olleet Marian lapsia, ainakin osan heistä olisi pitänyt olla vielä nuoria, kun Jeesus aloitti julkisen toimintansa. Kuitenkin he keskustelevat Jeesuksen kanssa ja tekevät hänelle ehdotuksia, kuin olisivat tasaveroisia eikä merkittävää ikäeroa olisi. Lisäksi näistä "veljistä" tulee tärkeitä kirkon jäseniä ja työntekijöitä (Apt. 1:14; Gal. 1:19). Kahdesta, Jaakobista ja Juudasta, tulee apostoli. Julkiseen toimintaan mies astui kolmekymmenvuotiaana. Nämä seikat tukevat ajatusta, etteivät he voineet olla Marian lapsia.

Vahvempi peruste löytyy kuitenkin Jeesuksen ristin luota. Siellä Jeesus uskoo ikääntyvän äitinsä serkkunsa Johanneksen hoivaan. Jos Marialla olisi ollut muita lapsia, heidän velvollisuutensa olisi ollut huolehtia äidistä eikä Jeesuksen olisi edes tarvinnut puuttua asiaan.

Kristillinen perimätieto on yksimielinen siitä, ettei Marialla ollut muita lapsia. Ajatus siitä, että heitä olisi ollut, on syntynyt hyvin myöhään. Sen sai aikaan rationalismi.

Keitä sitten olivat Jeesuksen "veljet" ja "sisaret"? Olivatko he mahdollisesti Joosefin lapsia hänen ensimmäisestä avioliitostaan, kuten kreikkalainen kirkko on olettanut? Tuntuisi oudolta, jos Joosefilla olisi ollut muita lapsia Jeesuksen syntyessä ja jos hän olisi joutunut jättämään heidät Galileaan ilman isää, kun hän enkelin käskystä lähti pakomatkalle Egyptiin. Jos Joosefilla olisi ollut kuusi lasta Nasaretissa pakomatkan aikana, tuskinpa hänen paluutaan sinne evankelista olisi kuvannut näillä sanoilla: Galileaan "tultuaan hän asettui asumaan kaupunkiin, jonka nimi on Nasaret", mainitsematta mitään Joosefin kodista tai muusta perheestä.

Sen sijaan paljon paremmin kokonaiskuvaan sopii seuraava selitys. Joskus sen jälkeen, kun Joosef oli kuollut, Maria ja Jeesus olivat asettuneet asumaan yhdessä sisarensa, sen "toisen Marian" (Joh. 19:25), kanssa. (Vuoden 1938 ja 1992 kirkkoraamatut sekä Aapeli Saarisalon käännös esittävät Jeesuksen äidin sisaren ja Marian Kloopaan vaimon eri henkilöiksi lisäämällä siihen sekä tai ja -sanan. Alkutekstissä sitä ei ole.) Samassa kodissa asuivat tämän toisen Marian mies Alfeus eli Kloopas ja heidän lapsensa, joita sanotaan Jeesuksen vel-

jiksi ja sisariksi. Kun Jeesus muutti Pietarin kotiin Kapernaumiin (Matt. 4:13; Mark. 9:33), Maria jäi edelleen sisarensa luo.

Toinen mahdollisuus on seuraava. Joosef ja Alfeus olivat veljeksiä. Kun Alfeus kuoli, Joosef otti kotiinsa hänen leskensä Marian ja lapset Jaakobin, Joosefin (Joesesin), Simonin ja Juudan. Siten järjestyi heidän sosiaalihuoltonsa tavan mukaan. Maria oli Jeesuksen äidin sisar, se "toinen Maria" (Joh. 19:25). Ei ollut tavatonta, että tyttärillä oli sama nimi. Kun Joosef kuoli, he jäivät elämään Jeesuksen äidin kanssa. Tämä selittäisi luontevasti sekä sen, että he liikkuivat yhdessä Marian ja Jeesuksen kanssa, sekä sen, että Jeesus uskoi ristillä äitinsä serkkunsa Johanneksen huostaan. Jeesuksen "veljillä" oli huolehdittavana heidän oma äitinsä. Jos "veljet" olisivat olleet Joosefin lapsia, heidän olisi ensisijaisesti kuulunut huolehtia äitipuolestansa eikä Jeesuksen järjestelyä olisi tarvittu. Johanneksen isällä oli kalustusyritys. Voimme perustellusti olettaa, että Johanneksella oli enemmän varoja Mariasta huolehtimiseen kuin nuorena orvoiksi jääneillä Jeesuksen "veljillä", Alfeuksen pojilla, joilla oli huolehdittavanaan heidän oma äitinsä.

Apostoli Matteus oli myös erään Alfeuksen poika. Emmauksen tiellä tapasi Jeesuksen muuan Alfeus. Alfeus eli Kloopas eli Kleopas eli Kleopatros näyttää olleen yleinen nimi. On oletettu, että se Kleopas, jonka Jeesus kohtasi Emmauksen tiellä (Luuk. 24:18) oli Matteuksen isä. Emme kuitenkaan varmuudella tiedä, kenen sukulainen tämä Kleopas oli.

On vielä eräs painava näkökohta, mikä tukee sitä, ettei Joosefilla ollut omia lapsia. Jos heitä olisi ollut, he olisivat olleet Jeesusta vanhempia. Silloin Jeesus ei olisi ollut Daavidin valtaistuimen juridinen perijä, vaan se olisi kuulunut hänen vanhimmalle veljelleen. Poikkeava menettely olisi vaatinut selityksen, jollaista Raamatussa ei ole. Joosefin merkitys Daavidin jälkeläisenä on näet siinä, että hän, koska oli Jeesuksen juridinen isä – vaikkakin kasvatuisä – antoi Jeesukselle juridisen oikeuden valtaistuimeen. Neitsyt Maria taas ollessaan Daavidin sukua välitti Jeesukselle perimän Daavidilta, niin että Jeesus oli Daavidin poika myös veren puolesta.

Kysymys Jeesuksen veljistä ja sisarista ei ole opillinen kysymys, vaan historiallinen. Tässä annettu vastaus, että he olisivat olleet Jeesuksen serkkuja, sopii parhaiten Raamatun yksityiskohtiin. Ei ole syytä yrittää selittää asioita siten, että joutuu vaikeuksiin ilmoitettujen historiallisten tosiasioiden kanssa. Sen sijaan historiallisten seikkojen tunteminen voi varjella meitä haitallisilta, vääriltä tulkinnoilta. Nöyrästi tunnustamme: Jumala yksin tietää nämä asiat.

Kirjoitettu 20.2.2008.

Jeesus Kristus on Herra

Palmusunnuntaina. I vuosikerta. Epistolateksti.

Olkoon teillä se mieli, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli, joka ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen; hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, haamaan ristin kuolemaan asti. Sen tähden onkin Jumala hänet korkealle korottanut ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman, niin että kaikkien polvien pitää Jeesuksen nimeen notkistuman, sekä niitten, jotka taivaissa ovat, että niitten, jotka maan päällä ovat, ja niitten, jotka maan alla ovat, ja jokaisen kielen pitää tunnustaman Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra. Fil. 2:5–11.

Apostolien aikana uskontunnustuksena oli tekstimme sana: "Jeesus Kristus on Herra." Ne, jotka olivat tulleet tuntemaan Jeesuksen, lausuiivat tämän tunnustuksen iloisin ja kiitollisin mielin. Haluamme tänään syventyä näihin sanoihin, jotta tämä olisi meidänkin riemullinen tunnustuksemme.

1. Jeesus oli Herra silloinkin, kun hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti

Kun juutalaiset ja pakanat katselivat Jeesusta, he eivät nähneet hänessä mitään poikkeavaa. Hän oli näöltään samanlainen juutalainen mies kuin muutkin. Hän käveli, vaelsi paikasta toiseen, puhui, keskusteli, teki havaintoja, söi, joi, nukkui. väsyi, uupui, itki, tuli tuskaan, kärsi ja kuoli. Hänet voitiin vangita, häntä kuulusteltiin, hänet tuomittiin. Häntä voitiin halveksia, pilkata, lyödä, ruoskia, sylkeä vasten kasvoja, naulita ristille. Profeetta sanoo hänestä: "Hän kasvoi Herran edessä niin kuin vesa, niin kuin juuri kuivasta maasta. Ei ollut hänellä vartta eikä kauneutta; me näimme hänet, mutta ei ollut hänellä muotoa, johon me olisimme mielistyneet. Hän oli ylenkatsottu, ihmisten hylkäämä, kipujen mies ja sairauden tuttava, jota näkemästä

kaikki kasvonsa peittivät, halveksittu, jota emme minäkään pitäneet." (Jes. 53:2–3.)

Kuitenkin kaiken aikaa hän oli Herra. Sanoohan Pyhä Raamattu, että ihmiset ristiinnaulitsivat "kirkkauden Herran" (1 Kor. 2:8). Tällä apostoli Paavalin sanalla on Vanhan testamentin tausta. Kun Salomo oli rakentanut temppelin ja oli sen vihkiäisjuhla, hän rukoili: "Sinun pappisi, Herra Jumala, olkoot puetut autuuteen, ja sinun hurskaasi riemuitkoot siitä, mikä hyvä on. Herra Jumala, älä hylkää voideltuasi; muista armolupauksiasi, jotka annoit Daavidille, palvelijallesi." (2 Aik. 6:41–42). Sitten Raamattu jatkaa: "Kun Salomo oli lakannut rukoilemasta, tuli taivaasta tuli ja kulutti polttouhrin ja teurasuhrit, ja Herran kirkkaus täytti temppelin, niin että papit eivät voineet mennä Herran temppeliin; sillä Herran kirkkaus täytti Herran temppelin. Ja kun kaikki israelilaiset näkivät tulen tulevan alas ja näkivät temppelin päällä Herran kirkkauden, polvistuivat he kivillä lasketulla pihalla kasvoillensa maahan ja rukoilivat ja kiittivät Herraa siitä, että hän on hyvä, että hänen armonsa pysyy iankaikkisesti."

Kun Salomo, rauhan kuningas, toimitti Jumalan säättämät uhrin uudessa temppelissä, Herran kirkkaus täytti temppelin, kansa lankesi kasvoillensa maahan ja kiitti Jumalaa hänen armostaan. Kun Kristus-kuningas uhrasi itsensä maailman syntiuhrina, silloin ristiinnaulittiin kirkkauden Herra, silloin lepytettiin Jumalan vanhurskas viha syntisiä kohtaan ja tuli rauha. Tästä rauhanteosta Raamattu sanoo: "Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukeut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan." (2 Kor. 5:19). Sovitus tarkoittaa tässä sovun eli rauhan aikaansaamista. Hän, "kirkkauden Herra", hankki iankaikkisen armon meitä syntisiä varten. Mutta mitä se merkitsi hänelle?

Tekstimme kertoo, että hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti. Tämä korostaa erityisesti hänen häpeällistä, nöyryyttävää kuolemaansa. Voi, miten vaikeata meille on, kun meitä nöyryytetään ja kun ylpeyttämme loukataan ja kolautetaan. Vaikeata se on, vaikka Kristuksen tähden joutuisimme kärsimään. Emme osaa pitää kunniana, kun Jumala katsoo meidät arvallisiksi kärsimään hänen nimensä tähden. Mutta kirkkauden Herra alentuu. Hän tulee todelliseksi ihmiseksi, ei palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi kaikkien edestä.

Ihmiseksi tulo sinänsä ei merkinnyt vielä alennusta; olisihan hän voinut tosi Jumalana silti vaatia, että häntä tulee palvella Herrana. Olisihan hän voinut kaikkivallallaan taivuttaa kaikkien polvet notkistumaan edessään. Mutta hänen ihmiseksi tuloonsa yhdistyi vapaaehtoinen kuuliaisuus ihmisille annettua Jumalan lakia kohtaan. Hän, lain Herra, tuli lain alaiseksi. Hän alentui rakastamaan sekä ihmiskunnan hylkiöitä että yhteiskunnan menestyviä, kovapintaisia, itserakkaita ylpeilijöitä. Hän nöyrytyi meidän kaikenlaisten syntisten tähden, jotka emme ole ansainneet hänen rakkauttaan, vaan vain Jumalan vihan ja rangaistuksen. Hän, lain antaja, alentui ihmisille annetun lain alaisuuteen, osoittamaan kuuliaisuutta Jumalan pyhää lakia kohtaan, vaikka se johti kärsimykseen ja häväistykseen.

Kristus alentui syvälle, jopa silloinkin, kun hän selvin ihmetein osoitti olevansa Jumalan Poika ja luvattu Messias. Hän alentui siihen, ettei hänellä ollut sijaa omassa temppelissään, sillä pyhällä paikalla, missä hän Salomon aikana oli näyttänyt kirkkautensa. Hän alentui siihen, että Israelin johtajat ja opettajat hylkäsivät hänet vastoin Jumalan sanan ja tekemiensä tunnustekojen todistusta. Hän kulki tiensä loppuun asti tehtävälleen uskollisena. Ristiinnaulittaessa hän oli kuin karitsa, joka ei suutansa avannut.

Minkä tähden? Sitä varten, että hän oli tullut meidän takaajaksemme, meidän sijaamme, että hän oli ottanut omikseen meidän synivelkamme ja että hän maksoi ne. Olemalla lain alainen ja kuuliainen, hän täytti lain tarkoituksen, rakkauden. Sitä varten hän alentui, että meitä varten olisi olemassa armo ja me sen tuntisimme ja kääntäisimme uskossa sen puoleen, joka on iankaikkinen rakkaus ja panisimme sydämemme turvan Jumalan Karitsaan, joka on ottanut pois maailman synnin.

Rakkaus toi Jumalan Pojan maailmaan. Rakkaus sai hänet olemaan kuuliainen Isän tahdolle ja Jumalan laille. Rakkaus sai hänet antamaan henkensä koko maailman edestä. "Sen suurempaa rakkautta ei ole kenelläkään, kuin että hän antaa henkensä ystäväinsä edestä", Jeesus sanoo.

Laki, jonka Jeesus täytti lunastustyöllään, ei voi nyt enää meitä syyttää. "Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat" (Room. 8:1). Jeesus ei tullut itsensä

tähden maailmaan, vaan meidän syntisten tähden, ja niin kaikki, mitä hän teki, tapahtui meidän tähtemme. Kun Jeesus on täyttänyt lain meidän sijassamme, laki ei voi tuomita meitä kadotukseen. Sillä ei ole siihen valtaa. Lain kirjoitus on naulittu ristiin, pois meitä syyttämästä, tehottomaksi tehtynä, koska sen vaatimukset ovat tulleet Kristuksessa täytetyiksi. Koska viaton Kristus uhraisi itsensä meidän edestämme, tämä uhri on pätevä, kertakaikkinen, lopullinen, ja Jumala on sen hyväksynyt ja kuitannut herättämällä Poikansa kuolleista.

Kristuksen syvä alennus, niin käsittämätön kuin se meille onkin, on ihana lohdutus kaikkia synnin ja lain syytöksiä vastaan. Kun se on tapahtunut koko maailman edestä, saat sinäkin olla varma siitä, että sinun syntisi ovat anteeksiannetut ja taivas on sinulle auki käydä sisälle sen porteista. Jeesus, joka alentuessaan oli kirkkauden Herra, olkoon myös sinun sydämesi Herra, hän, josta Raamattu sanoo: "Herra on hyvä ja hänen armonsa pysyy iankaikkisesti."

2. Kristus on Herra myös korotuksen tilassa

Tekstimme sanoo Kristuksen korotuksesta: "Sen tähden onkin Jumala hänet korkealle korottanut ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman, niin että kaikkien polvien pitää Jeesuksen nimeen notkistuman, sekä niitten, jotka taivaissa ovat, että niitten, jotka maan päällä ovat, ja niitten, jotka maan alla ovat, ja jokaisen kielen pitää tunnustaman Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra."

Kristuksen ihmiseksi tuloon ja korotukseen liittyy suuri salaisuus, jonka Raamattu meille paljastaa. Jumaluutensa puolesta Kristus oli Isän kanssa täysin yhdenvertainen. Hän oli alennuksenkin tilassa kirkkauden Herra. Mutta ihmisyytensä puolesta hän oli Isää alempi. Kun hänet korotettiin, korotus koski hänen inhimillistä luontoaan; jumaluuttahan ei voi mihinkään korottaa. Nyt siis Jeesus inhimillisen luontonsa puolesta korotettiin Isän oikealle puolelle, yhtäläiseen kunniaan ja valtaan kuin Isällä. Jumalan luona on nyt meidän veljemme, meidän edustajamme, ylittämättömässä kunniaassa ja kirkkaudessa. Hän tuntee meidän heikkoutemme, meidän tarpeemme, meidän hätämme, koska hän oli alennuksen tilassa niistä osallinen ja kantoi meidän syntimme ruumiissaan ristinpuuhun, kuitenkin siten,

ettei hän itse tehnyt syntiä. "Sillä sen tähden, että hän itse on kärsinyt ja ollut kiusattu, voi hän kiusattuja auttaa" (Hebr. 2:18). "Sillä ei meillä ole sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä meidän heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä" (Hebr. 4:15). Miten lohdullinen asia! Korkeimmalla paikalla on meidän takaajamme ja Puolustajamme, hän, joka on luvannut: "Kun minä tulen, otan minä teidät tyköni, että tekin olisitte siellä, missä minä olen."

Kun Salomon temppeli vihittiin, Herran kirkkaus täytti temppelin ja kansa kumartui maahan Herran kirkkauden edessä. Kun Kristus tulee viimeisenä päivänä, jokainen joutuu tunnustamaan, että hän on Herra. Miten ihanaa onkaan niiden, jotka ovat panneet häneen iankaikkisen elämän toivon, saada se tunnustaa. Miten hirmuista on niiden langeta elävän Jumalan eteen, jotka ovat hänet hyljänneet, häntä halveksineet eivätkä ole panneet häneen sielunsa turvaa.

Kristuksen vastustajat lankesivat maahan häntä kiinni otettaessa, kun hän lausui nuo hänen jumaluudestaan todistavat sanat: "Minä olen." Kuinka paljoa enemmän silloin, kun hän tulee kirkkaudessaan kaikkien pyhien enkeleittensä kanssa ja kutsuu kansat haudoistaan eteensä tuomiolle, vastustajatkin tunnustavat: Sinä olet Herra. Silloin he eivät voi häntä vastustaa, kun hän sanoo: "Menkää pois minun tyköäni, te kirotut."

Miten suloista oli ahdistuneelle sydämelle, kun Jeesuksen armo kirkastui ja sai uskoa syntinsä anteeksi annetuiksi. Vielä sitäkin suloisempaa on nähdä rakas Vapahtaja kasvoista kasvoihin ja saada kuulla hänen kutsunsa: "Tulkaa minun Isäni siunatut ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti."

Kristus on Herra: Kun hän sulkee, ei kukaan avaa. Kun hän avaa, ei kukaan sulje. Käy siis iloisin mielin uskossa autuuden porteista sisälle ja tunnusta: "Minun Herrani ja minun Jumalani."

Herran liitto kestää

Palmusunnuntaina. Psalmiteksti.

Halleluja! Minä kiitän Herraa kaikesta sydämeistäni hurskasten koukussa ja seurakunnassa. Suuret ovat Herran teot, kaikkien niiden tutkisteltavat, jotka niitä rakastavat. Kunnialliset ja korkeat ovat hänen työnsä, ja hänen vanhurskautensa pysyy iankaikkisesti. Hän on säättänyt ihmeellisten tekojensa muiston; armollinen ja laupias on Herra. Hän antaa ruuan pelkääväisillensä, hän muistaa liittonsa iankaikkisesti. Hän ilmoitti kansallensa tekojensa voiman, hän antoi heille pakanain perintöosan. Hänen kättensä teot ovat totiset ja oikeat; luotettavat ovat kaikki hänen asetuksensa. Ne pysyvät järkkymättä aina ja iankaikkisesti; ne ovat tehdyt totuudessa ja oikeudessa. Hän lähetti kansallensa lunastuksen, sääti liittonsa ikuisiksi ajoiksi; pyhä ja peljättävä on hänen nimensä. Herran pelko on viisauden alku, hyvä ymmärrys kaikille, jotka sitä noudattavat. Hänen ylistyksensä pysyy iankaikkisesti. Ps. 111.

Elämme valtavaa muutosvaihetta. Se koskee eettisiä arvoja, moraalialia sekä hengellistä elämää. Nopeutuvalla vauhdilla kansalta häviää taju eettisistä rajoista, parannuksen tekemisen tarpeesta sekä siitä, mitä on usko ja uskonelämä. Niin ei saa olla Jumalan kansan keskuudessa. Meillä, Jumalan lapsilla, tulee olla selvä tietoisuus siitä, että olemme jotakin muuta kuin maailma. Olemme Jumalan Seurakuntaa, armosta valittujen joukkoa, pimeydestä valoon kutsuttuja (1 Piet. 2:9), Kristuksen maailmasta valitsemia (Joh. 15:19), yhdessä niiden toisten kanssa, joilla on sydämessään sama usko Kristukseen, häneen, joka antoi itsensä uhriksi meidän edestämme.

Tekstimme kehottaa meitä heti alussa yhdellä sanalla: "Halleluja" eli "kiittäkää Herraa". Tämän jälkeen seuraa varsinainen psalmi, joka kertoo ylistuksen sisällön. Kiitoksen aiheena ei ole se, mikä muuttuu, vaan se, mikä pysyy.

Alkukielessä tämä psalmi on erikoinen. Se on aakkospsalmi, jossa jokainen rivi alkaa aakkosjärjestyksessä uudella kirjaimella. Niitä on hepreassa 22. Siten tämä psalmi sulkee sisäänsä kaiken sanoilla

ilmaistavan, Jumalan ja koko maailmankaikkeuden, Luojan ja luodut, näkyväiset ja näkymättömät, ajalliset ja iankaikkiset, mutta erityisesti Jumalan armoliiton. Sanassaan, joka on luomisen ja uudeksi luomisen väline, Jumala tulee luoksemme ja asettuu sydämiimme uskon kautta asumaan.

Tänään haluamme kiinnittää huomiomme siihen, että Jumalan armoliitto pysyy.

1. Herran armoliitto on luja syntisiä varten

Kun Kristus kiirastorstai-iltana kokoontui opetuslastensa kanssa, hän asetti pyhän ehtoollisen sakramentin ja sanoi: "Tämä on uusi liitto minun veressäni." Vanhan liiton lupausten täyttymisen aika oli tullut. Vanha liitto perustui lakiin ja sen määräämään jumalanpalvelukseen uhreineen ja juhlineen. Ne olivat varjokuva tulevasta Messiaasta ja hänen valtakunnastaan. Varjo sai nyt väistyä ja raueta, koska Messias itse oli tullut. Kristuksen pyhä, viaton veri oli vuotanut maahan maksuksi ja lunnaiksi synneistämme. Se oli tuonut rauhan Jumalan kanssa. Se oli syntien anteeksiantamuksen veri. Messiaan myötä ei tullut vain varjontapainen kuva, vaan itse asiain olemus.

Syntiemme tähden olimme loitontuneet Jumalasta. Mutta nyt meillä on vapaa pääsy Kristuksen veren kautta Jumalan tykö. Apostoli Paavali sanoo, että olemme "päässeet lähelle Kristuksen veressä". Ilmestyskirjassa sanotaan, että olemme valkaisseet vaatteemme Karitsan veressä.

Kristuksen veri on liiton veri. Tekstimme sanoo: "Hän on säättänyt ihmeellisten tekojensa muiston; armollinen ja laupias on Herra. Hän antaa ruuan pelkääväisillensä, hän muistaa liittonsa iankaikkisesti." Jumalan tekemä liitto on samalla sekä armolupaus että juhlapöytä. Hän on luvannut armonsa Kristuksessa vaivaisille syntyisille, niin vaivaisille, ettei heillä ole hänen edessään minkäänlaista ansiota. Eikä hän ole sitä vain luvannut, vaan hän on valmistanut armoaterian. Uskon kautta saamme sitä nauttia evankeliumin sanassa, myös ripissä. Uskon kautta olemme siitä osallisia pyhän kasteen armoliitossa. Ehtoollisessa saamme syödä ja juoda suullamme Kristuksen tosi ruumiin ja veren sakramentillisella tavalla ja ottaa ne vastaan autuudeksemme uskolla.

Mitä merkitsee, että armoateria on valmistettu? Sitä, että uhri-
lammas eli Kristus teurastettiin. Armo on olemassa valmiina syntisiä
varten. Sen Jumala on pyhästi, valalla vannoen luvannut. Siitä Ra-
amattu sanoo, että hän on antanut meille lujat Daavidin armot. Ei ole
niin suurta syntistä, että Jumala hylkäisi hänet hänen syntiensä suu-
ruuden ja lukuisuuden tähden. Yhtäkään, joka hänen tykönsä tulee,
hän ei heitä pois luotansa. Kaikkia hän kutsuu. Kaikille hän vakuut-
taa: Kristuksen uhri riittää.

Koska Kristus on hankkinut meille armon, me emme hanki sitä
rukouksillamme, suhtautumisellamme emmekä millään muullakaan
tekemisellämme. Armo on valmiina olemassa. Se otetaan vastaan us-
kolla. Siihen ei ihminen voi mitään lisätä eikä siihen tarvitse mitään
lisätä.

Ihminen unohtaa niin helposti tärkeimmät asiat, nuo taivaalliset.
Jumala sen sijaan sanoo liitostaan: "Hän muistaa liittonsa iankaikki-
sesti."

Jumalan liitto ei ole Jumalan ja ihmisen välinen yhteistyösopi-
mus, vaan se on sellainen liitto, jonka Jumala on tehnyt omassa sy-
dämessään ilman ihmisen myötävaikutusta. Tämä liitto nojaa Kris-
tuksen täytettyyn tekoon. Se ei muutu, koska Kristuksen tekoa ei voi
peruuttaa eikä Jumalan sydän muutu. Sellaisena tämä liitto on luja ja
turvallinen, ihmisen iankaikkista parasta ja autuutta varten suunnitel-
tu ja rakennettu. Tekstimme sanoo: "Hän lähetti kansallensa lunas-
tuksen, sääti liittonsa ikuisiksi ajoiksi."

Sen varmempaa, horjumattomampaa ja lujempaa uskon perustus-
ta ei ole eikä voi olla kuin on Jumalan armoliitto Kristuksessa. Tek-
stimme lausuu: "Hänen kättensä teot ovat totiset ja oikeat; luotettavat
ovat kaikki hänen asetuksensa. Ne pysyvät järkkymättä aina ja ian-
kaikkisesti." Tämä maailma vielä kerran järkkyy, mutta Jumalan ar-
mo pysyy. Raamattu todistaa: "Sillä vuoret väistykööt ja kukkulat
horjukoot, mutta minun armoni ei sinusta väisty, eikä minun rauhan-
liittoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi" (Jes. 54:10). Miten
ihanasti Jumalan sana lohduttaakaan uskovia tämän maailman myl-
lerrysten keskellä: "Älä pelkää, sillä minä olen lunastanut sinut, minä
olen sinut nimeltä kutsunut, sinä olet minun. Jos vetten läpi kuljet,
olen minä sinun kanssasi, jos virtojen läpi, eivät ne sinua upota; jos

tulen läpi käyt, et sinä kärvenny, eikä liekki sinua polta." (Jes. 43:1–2). Jumalan armoliitto pysyy kaikissa olosuhteissa. Se takaa Jumalan armollisen läsnäolon jokaiselle syntiselle, joka siihen turvaa.

2. Herran armoliitto antaa Jumalalle iankaikkisen kunnian

On aihetta yhtyä tekstimme alkusanaan "halleluja", ylistääkää Herraa. Ylistys ei ole sanojen toistamista. Se on kiitollista mieltä vahvoin asiaperustein ja tämän kiitollisuuden ilmaisemista. "Auringon noususta sen laskuun saakka olkoon Herran nimi ylistetty" (Ps. 113:3).

Psalmin kirjoittaja sanoo: "Minä kiitän Herraa hurskasten kokouksessa ja seurakunnassa." Niin kuin meidän tulee rukoilla joka aika, samoin aina on aihetta kiitokseen. Saamme esittää pyyntömme kiitoksen kanssa Jumalalle. Mutta aivan erityisesti tämä kiitollisuus tulokoon esille silloin, kun Jumalan kansa kokoontuu. Yhteinen hätä tuo hurskaat yhteen, Jumalan armahdettaviksi, kuulemaan synninpäästön ja saamaan lohdutusta Jumalan sanasta. Saatu Jumalan armo on myös yhteinen syy kiitokseen, ja lisäksi jokaisella on lukemattomia omia syitä hiljaa sydämensä kätköissä olla kiitollinen Jumalalle ja osoittaa sitä olemalla sydäimestään mukana Jumalan kansan kokoontumisessa.

Jumalan kansan kokoontumisessa yhteisen uskon, opin ja tunnustuksen hengessä sanan ja sakramenttien ympärille on jotakin syvästi koskettavaa. Onhan se Pyhän Hengen aikaansaannosta. Hyvän Paimenen ääni kuuluu kutsuvana, lohduttavana, rakkaasti opastavana ja kehottavana Jumalan sanassa. Välistä se myös nuhtelee meitä vanhan ihmisemme häpeäksi ja uuden ihmisen iloksi. Meillä on tietoisuus siitä, että olemme samaa armahdettujen joukkoa kuin olivat profeetat ja apostolit sekä ne, jotka heidän aikanaan tunnustautuivat Jumalaa pelkääviksi. Iloitsemme siitä, ettei meidän tarvitse kulkea yksin, vaan että Jumala on kanssamme. Hänen pyhiä enkeleitänsäkin on läsnä seurakunnan kokoontuessa. Suuri ilonaihe on myös se, että meillä on uskonveljiä ja -sisaria.

Tekstimme puhuu hurskasten kokouksesta. Sana "kokous" tarkoittaa myös "salaisuutta". Vaikka paikallinen Jumalan seurakunta kokoontuu julkisesti ja kutsuu kaikkia sanankuuloon, itse hurskasten

kokoontuminen Kristuksen seurakunnaksi on ihmissilmälle näkymättön. Asiat, joista uskovat puhuvat ja joiden vuoksi he tulevat yhteen, ovat maailmalle salaisia. He eivät niitä ymmärrä. Mutta seurakunta kokoontuu myös sitä varten, että asiat kirkastuisivat niille, joille ne eivät vielä ole kirkastuneet, ja että myös he pääsisivät armon omistukseen ja kiittäisivät Herraa.

Jumala on sanonut: "Minä, Herra, se on minun nimeni, minä en anna kunniaani toiselle enkä ylistystäni epäjumalille" (Jes. 42:8). Uusi liitto Kristuksessa antaa Jumalalle kunnian. Se saattaa häpeään kaiken muun uskonnollisuuden. Maailmassa on vain kaksi uskontoa. Kaikki uskonnot voidaan näet jakaa kahteen ryhmään. Toinen näistä on kristinusko, puhdas armonoppi. Toinen on teko-oppi. Sydämessä ei voi olla mitään kolmatta. On vain joko Jumala tai epäjumala, miksi sitä sitten sanotaankin. Oikea Jumala antaa meille vanhurskaudeksi Kristuksen, epäjumalat vaativat ihmistekoja. Jumala valvoo kunniaansa ja saa kunnian armoliitostaan. Teko-oppi riistää kunnian Jumalta ja häpäisee ja vähättelee Kristuksen lunastustyötä.

"Hänen ylistyksensä pysyy iankaikkisesti", sanoo psalmimme lopuksi. Jumala on saanut kunnian Kristuksen kautta. Hän rukoi: "Minä olen kirkastanut sinut maan päällä: minä olen täyttänyt sen työn, jonka sinä annoit minun tehtäväkseni" (Joh. 17:4). Jumala on saava kunnian myös Seurakunnan kautta, sillä se Seurakunta, joka on yksi ja pyhä, on hänen Henkensä luomus, hänen tekonsa. Taivaassa Seurakunta ja siinä mekin, jotka uskomme, yhdessä kaikkien pyhien kanssa heitämme kruunumme sen jalkojen juureen, joka valtaistuimella istuu, osoitukseksi siitä, että pelastuksemme ja voitonseppeleemme on saatu Jumalalta ja on hänen armoaan ja lahjaansa.

Kun täällä kiitoksemme on usein heikkoa, siellä Jumala minkään häiritsemättä saa meiltäkin iankaikkisesti sen kiitoksen, mikä hänelle kuuluu.

Saamme Jumalan lujan armoliiton johdosta kehottaa toinen toisamme Raamatun sanalla: "Olkoon teidän kiitoksenne ylitsevuotavainen" (Kol. 2:7).

Marian uhraus kannustaa meitä uhraamaan

Palmusunnuntaina. II vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Joh. 12:1–8.

Kuusi päivää ennen pääsiäistä Jeesus saapui Betaniaan, jossa Lasarus asui, hän, jonka Jeesus oli herättänyt kuolleista. Siellä valmistettiin hänelle ateria, ja Martta palveli, mutta Lasarus oli yksi niistä, jotka olivat aterialla hänen kanssaan. Niin Maria otti naulan oikealta, kallisarvoista nardusvoidetta ja voiteli Jeesuksen jalat ja pyyhki ne hiuksillansa; ja huone tuli täyteen voiteen tuoksua. Silloin sanoi yksi hänen opetuslapsistaan, Juudas Iskariot, joka oli hänet kavaltava: "Miksi ei tätä voidetta myyty kolmeensataan denariin ja niitä annettu köyhille"? Mutta tätä hän ei sanonut sen tähden, että hän olisi pitänyt huolta köyhistä, vaan sen tähden, että hän oli varas ja että hän rahakukkaron hoitajana otti itselleen, mitä siihen oli pantu. Niin Jeesus sanoi: "Anna hänen olla että hän saisi toimittaa tämän minun hautaamispäiväni varalle. Sillä köyhät teillä on aina keskuudessanne, mutta minua ei teillä ole aina." Joh. 12:1–8.

Rakas taivaallinen Isä! Herkistä mieleni tutkimaan sanaasi ja avaa se minulle, niin että voin psalmistan kanssa riemuiten ja kiitollisena sanoa: "Minä riemuitsen sinun puheestasi kuin suuren saaliin saanut." (Ps. 119:162). Amen.

Paastonajan viimeinen viikko on alkanut. Kohta seuraamme Jeesusta tuskien tietä Golgatalle. Katumuksen ja murheen ilmapiiri sävyttää kärsimysviikkoa. Mutta sitä ennen palmusunnuntai virittää iloisen mielen. Nyt laulamme ylistystä Israelin kuninkaalle, nyt levitämme palmunoksia hänen tiellensä, nyt voitelemme hänet oikealla, kallisarvoisella nardusvoiteella! Tosin tässäkin on oma haikeutensa: Kuninkaamme ratsastaa aasilla, häntä ylistävät lapset ja yksinkertainen kansa, hänet voidellaan hautaamista varten. Kuolemaan vie hänen tiensä, vääjäämättömästi ja peruuttamattomasti, sillä hän on Lunastaja.

Mutta aterioithan sinä, Lasarus, Jeesuksen kanssa samassa pöydässä. Palvelethan sinä, Martta, häntä. Sinulle hän on sanonut: "Minä olen ylösnousemus ja elämä." Olethan siellä myös sinä, Maria, joka kuuntelit Jeesuksen puhetta. Te kaikki tiesitte ja uskoitte, että on kuolleiden ylösnousemus. Mutta te tiesitte myös: Nyt on ainutlaatui-nen tilaisuus osoittaa rakkautta Jeesukselle. Tiedäthän sinäkin sen?

Osoita rakkautta Jeesukselle

Lasarus, Martta ja Maria Betanian kylässä ovat meille esimerkil-linen sisarussarja siinä, että he kaikki uskoivat Jeesukseen.

Martalla oli palvelemiseen altis mieli ja luontaiset lahjat. Välistä hän kyllä saattoi pitää palveluaan liiankin tärkeänä, jolloin Jeesus nuhteli häntä: "Martta, Martta, moninaisista sinä huolehdit, mutta tarpeellisia on vähän tai vain yksi ainoa." Kun nyt Martta vähää en-nen Jeesuksen kärsimystä palvelee, Jeesus ei häntä siitä moiti. Palve-lus oli Martan kutsumus ja oli palvelun aika. Hän teki sitä uskossa Jeesukseen. Hän muisti, ettei ihminen elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee.

Lasaruksesta, joka aterioi Jeesuksen kanssa, ei paljon kerrota. Kun Jeesus oli herättänyt hänet kuolleista, paljon kansaa meni häntä katsomaan ja uskoi Jeesukseen. Lasarus antoi oikean todistuksen Jeesuksesta. Siitä hän sai osakseen ylipappien vainon, jotka päättivät tappaa hänet. Perimätiedon mukaan Lasaruksesta tuli sananjulistaja kauaksi Galliaan, joka on nykyistä Ranskaa.

Maria voiteli Jeesuksen pään ja jalat kalliilla nardusvoiteella. Sen arvo oli yli 300 denaria (Mark. 14:5). Se oli suurempi summa kuin ne 30 hopearahaa, joista Juudas kavalsi Jeesuksen. Voiteen arvo vastasi työmiehen vuotuista bruttopalkkaa (Matt. 20:2). Se oli niin suuri summa, että vain harva pystyi saamaan sen säästöön elinaikanaan. Sillä olisi voinut asioida jo yhtä ja toista. Jos meillä olisi käytettäväsämme tällainen rahamäärä, mitä sillä tekisimme? Maria tiesi, mitä hän teki. Hän osti voidetta, voiteli Jeesuksen, ja koko huone täyttyi ihanalla tuoksulla. Juudaskin olisi tietänyt. Mutta hän ei missään ta-pauksessa olisi antanut rahoja Jeesukselle, vaan köyhäin avustuksen varjolla hän olisi pitänyt ne itsellään.

Kun Maria käyttää voiteen, hänen tekonsa on peruuttamaton. Voidetta ei enää voida koota talteen. Juudaksella oli ainutlaatuinen tilaisuus rikastua, mutta hän ei ehtinyt Mariaa "valistamaan". Marialla oli ainutkertainen tilaisuus osoittaa rakkautta Jeesukselle. Kohta Jeesusta ei enää olisi näkyvänä heidän keskellään. Maria ehti ottaa tilaisuudesta vaarin, sillä hän ei laskelmoinut, vaan toimi rakkauden pakottamana.

Juudaksen ja muiden opetuslasten järkeilyä vastaan Jeesus sanoi: "Antakaa hänen olla. Miksi pahoitatte hänen mieltään? Hän teki hyvän työn minulle. Köyhät teillä on aina keskuudessanne, ja milloin tahdotte, voitte tehdä heille hyvää, mutta minua teillä ei ole aina. Hän teki, minkä voi. Edeltäkäsini hän voiteli minun ruumiini hautaamista varten. Totisesti minä sanon teille: Missä ikinä kaikessa maailmassa evankeliumia saarnataan, siellä sekin, minkä tämä teki, on mainittava hänen muistoksensa." Toiset paheksuivat Marian toimintaa; Jeesus nimitti sitä hyväksi teoksi.

Marian teko on mainittava kaikkialla, missä evankeliumia saarnataan. Nyt emme voi tehdä samanlaista palvelusta Jeesukselle, mutta voimme voidella hänen hengellistä ruumistaan, joka on Seurakunta. Marioita on ollut ja on meidänkin joukossamme. He rakastavat Jumalan sanaa ja Jeesuksen Seurakuntaa. He tekevät suuria uhrauksia Jeesuksen asialle. Olisikohan sinulla heistä oppimista? Sinä suunnittelet huolella elämäsi, menosi ja tulosi, menemisesi ja hankintasi. Ajattelet tarkasti, mitä kannattaa tehdä ja mitä ei. Miten olet siihen soveltanut Marian esimerkin?

Nyt on sopiva aika osoittaa Jeesukselle rakkautta. "Minkä olette tehneet yhdelle minun vähimmäistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle", Jeesus sanoo. Evankeliumin asia on Jeesuksen asia. Kun sitä edistät, osoitat rakkautta Jeesukselle.

Evankeliumin asia ei kaipaajarrumiehiä

Juudas oli saanut osaksensa suuren Jumalan laupeuden. Jumalan sana oli kylvetty hänen sydämeensä. Se oli kasvanut siellä ja tehnyt hyvää hedelmää. Hän oli liittynyt ilolla Jeesuksen opetuslasten joukkoon. Toiset apostolit tunnustivat hänet toverikseen ja osoittivat häntä kohtaan luottamusta. Hän sai myös vallan tehdä suuria tekoja ku-

ten toisetkin apostolit. Hän sai myös rahastonhoitajan tehtävän. Hän hoiti sitä tunnollisesti siksi, kunnes lankesi kiusaukseen. Hän otti omaan käyttöönsä sitä, mikä oli yhteistä ja mikä oli tarkoitettu Jeesuksen ja hänen apostolinkoulunsa ylläpitoon.

Ahneus on eräs vaarallisimpia syntejä. Jos sitä ei kuoleteta, se saa ihmisen valtaansa. "Sillä rahan himo on kaiken pahan juuri; sitä haluten monet ovat eksyneet pois uskosta ja lävistäneet itsensä monella tuskalla" (1 Tim. 6: 10). Näin kävi Juudaksen, niin on käynyt monen muun. Juudaksen olisi täytynyt saada itselleen rahaa enemmän ja enemmän. Kun hän menetti tilaisuuden eikä voinut saada voidetta myydyksi ja rahoja omaan kukkaroonsa, hän päätti rikastua äkkiä toisella tavalla: kavaltamalla Jeesuksen. Seuraukset tiedämme. Tosin hän ei saanut niin paljon kuin ehkä oli luullut, sillä hän sai Jeesuksesta vain halvan orjan hinnan. Tuskaista ja epätoivoisena hän heitti pois rahat, meni ja hirtti itsensä. Jos Marian esimerkki on voimakas ja kehottaa rakkauteen Jeesusta kohtaan, niin voimakas on Juudaksenkin esimerkki, joka varoittaa ahneudesta.

Ahne ihminen saastuttaa ympäristönsä. Hänellä ei ole koskaan hyvin. Aina hän tarvitsee lisää ja lisää. Hän kadehtii niitä, joilla on siunausta ja varjelusta elämässä. Itse hän ottaisi, mutta muille hän ei soisi. Kun toiset tekevät hyvää, hän on hapan ja katkera. Jos hän itse tekee jotakin, hänet pitäisi erityisesti huomata ja siitä häntä julkisesti kiittää, sillä hän ei rakasta Jeesusta, vaan itseään. Puheillaan hän ei innosta toisia eikä sytytä, vaan hän sammuttaa ja raskauttaa niiden elämää, jotka haluavat osoittaa rakkautta Jeesukselle. Koska ahne Juudas on meillä jokaisessa vanhassa ihmisessämme, on Marian teko saarnattava meille yhä uudestaan. Varokaamme, ettemme ole estämässä Jeesuksen asiaa.

Marian teko kertoo suuresta uhrauksesta, Juudaksen teot taas kiihkeästi tavoitellun rahan arvonmenetyksestä, mutta tekstimme mainitsee myös uhreista suurimman. "Tämän hän teki minun hautaamispäiväni varalle", sanoi Jeesus. Vain kuolleet haudataan, mutta miksi iankaikkinen Elämä kuolisi? Miksi Elämän ruhtinas, joka kutsui kuolleen Lasaruksen haudasta, antaisi henkensä ristille naulittuna? Miksi Jumalan Poika pantaisiin hautaan. Sen tähden, että hän rakasti meitä iankaikkisella rakkaudella. Raamattu sanoo: "Siinä on

rakkaus, ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi."

Tämän rakkauden Maria oli oppinut tuntemaan. Siksi hän rakasti Jeesusta, syntiensä sovittajaa. Koska hän tunsu Jeesuksen rakkauden, hän teki tekonsa, joka koko maailmassa pitää kertoa hänen uskonsa ja rakkautensa muistoksi.

Juudas yritti sovittaa rikostansa toisella rikoksella. Hänen verensä ei tuonut armoa hänelle eikä muille. Mutta Jeesuksen kuolema oli sovittava kuolema. Hänen kuolemansa yhteyteen meidät on saatettu jo kasteessa. Syntimme ovat pestyt pois. "Sillä te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa. Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päällenne pukeneet." Olemme saaneet osaksemme niin suuren lahjan, ettei sitä voi verrata mihinkään meidän ihmisten hyvään tekoon. Jeesus on avannut meille taivaan maksamalla syntivelkamme. Hän on antanut syntimme anteeksi. Hän on meidän veljemme, ja me olemme Jumalan lapsia.

Palmusunnuntai on ilon päivä lunastetuille Jumalan lapsille. Autakaamme ilolla ilosanoman asiaa.

Rukous

Rakas Jeesus. Kiitos sinulle rakkaudestasi. Opetä meitäkin rakastamaan sinua. Jos emme osaisikaan rakastaa sinua niin kuin Maria tai palvella niin kuin Martta, niin anna meidän kuitenkin syödä sinun pöydässäsi kuten Lasarus, ja niin kuin hänelle, anna meillekin voimaa tunnustaa sinun nimeäsi, kantaa ristiämme ja kärsiä sinun tähtesi. Amen.

1973.

Jeesuksen kärsimys on tuonut lohdutuksen

Kärsimysviikon maanantaina.

Sitten Jeesus tuli heidän kanssaan Getsemane nimiselle maatilalle; ja hän sanoi opetuslapsillensa: "Istukaa tässä, sillä aikaa kuin minä menen ja rukoilen tuolla." Ja hän otti mukaansa Pietarin ja ne kaksi Sebedeuksen poikaa; ja hän alkoi murehtia ja tulla tuskaan. Silloin hän sanoi heille: "Minun siehuni on syvästi murheellinen, kuolemaan asti; olkaa tässä ja valvokaa minun kanssani." Ja hän meni vähän edemmäksi, lankesi kasvoilleen ja rukoili sanoen: "Isäni, jos mahdollista on, niin menköön minulta pois tämä malja; ei kuitenkaan niin kuin minä tahdon, vaan niin kuin sinä." Ja hän tuli opetuslasten tykö ja tapasi heidät nukkumasta ja sanoi Pietarille: "Niin ette siis jaksaneet yhtä hetkeä valvoa minun kanssani! Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen; henki tosin on altis, mutta liha on heikko." Matt. 26:36–41.

Jeesuksen koko elämä oli kärsimystä lunastuksemme tähden

Kristuksen kärsimyksen, kuoleman ja voitollisen ylösnousemuksen juhla on jälleen käsillä. Jeesuksen koko elämä oli kärsimystä äidin kohdusta kuolemaan asti. Jumalan Poika jätti kirkkauden, tuli ihmiseksi ja alentui lain alaiseksi. Hän koki köyhyyttä ja sai osaksensa pilkkaa, halveksuntaa ja vainoa. Hän taisteli ankarissa kiusauksissa ja voitti Jumalan sanan avulla.

Kansa oli valmis ottamaan Jeesukselta vastaan leipää ja huutamaan hänet kuninkaakseen, mutta iankaikkisen elämän sanasta he eivät piitanneet. Hän paransi sairaita, mutta monet parantuneet menivät niine hyvineen kiittämättöminä pois. Jos koko elämä oli Jeesukselle kärsimystä, niin aivan erityisesti hän alkoi "kauhistua ja tulla tuskaan" (Mark. 14:33), kun hänen maallisen vaelluksensa viimeinen päivä alkoi Getsemanen yrttitarhan pimeydessä. Tätä "suurta tuskaa" (Luuk. 22:44) kesti kuolemaan asti. Hän oli kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti (Fil. 2:8).

Vaikka Jeesus tunnettaisiin pelkästään hyväksi ihmiseksi, hänen kuolinpäivänsä olisi ihmiskunnassa muistamisen arvoinen. Mutta jos

käsitämme Jeesuksen kärsimyksen ja kuoleman vain hyvän, jalon ihmisen oikeusmurhaksi, emme muista häntä oikealla tavalla, vaan häpäisemme hänen nimeänsä ja teemme syntiä. Jeesuksen kuolemassa on näet kysymyksessä Vapahtajan kuolema. Hän kärsi kaiken, kuten Sanassa sanotaan, meidän tähtemme. Itse hän oli synnitön. Jeesuksen kuolema on lunastuskuolema. "Hän on haavoitettu meidän syntiemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut", todistaa profeetta Jesaja. "Se on täytetty", sanoi Jeesus ristillä. Hän joi kärsimyksen maljan pohjaan asti. Niin hän lunasti meidät. Kaikki syntimme ovat sovitetut ja Jeesuksen veressä anteeksiannetut.

Tästä löydämme tunnollemme rauhan. Emme voi itse lunastaa itseämme. Emme voi lisätä täyteen maljaan mitään, elleimme ota siitä jotakin pois. Niin myös se, joka tuo pelastuksen asiaan omia tekojansa, ottaa pois Kristuksen työstä. Se, joka tarjoaa Jumalalle omia tekojansa päästäkseen taivaaseen, sivuuttaa Kristuksen täytetyn työn ja halveksii hänen katkeraa kärsimystänsä ja kuolemaansa.

Saamme uskoa valmiiseen lunastukseen

Juuri siinä on kristillisen uskon suuri lahja, ettei se vaadi meiltä lunnaita, vaan lahjoittaa ne meille. Usko ottaa ne vastaan. Ihminen saa aivan niin suurena syntisenä, kuin hän on, uskoa, että kaikki on jo anteeksiannettu. "Sillä armosta te olette pelastetut, uskon kautta, ette itsenne kautta, se on Jumalan lahja, ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi." Älä sinäkään epäile autuuttasi, vaan usko. Sanoohan Jeesus kärsimyksensä päättyessä: "Se on täytetty."

Jumalan Pojan pyhä, viaton veri on vuotanut maahan ja puhuu meille parempaa kuin Aabelin veri. Jeesuksen veri on lunnas. Kun Jumala ottaa meidät kiinni synneistämme ja asettaa tilille lakinsa eteen, koemme kauhuja ja omantunnon tuskia. Haluamme päästä niistä vapaiksi. Joka on sellaista kokenut, ei tunne suurempaa tuskaa. Mutta mitä on kärsiä koko maailman syntejä, mitä on kokea niiden tähden Jumalan viha ja olla Jumalan hylkäämä? Mitä on tulla sellaiseen suureen murheeseen ja tuskaan, mikä tapahtui Getsemanessa, kun Jeesus hikoili veripisaroita. Sitä me emme voi edes aavistaa. Me voimme vain uskoa, että sen täytyi olla jotakin hyvin suurta, mutta

vain Jeesus on sen kärsimyksen maljan maistanut. Hän on ainoa, joka on sen kokenut. Hänet, joka oli ilman syntiä, tehtiin synniksi meidän edestämme. Häntä rangaistiin, että me olisimme rangaistuksesta vapaat. Vapahtajan suuri tuska ei ollut vain sielullista eikä myöskään vain ruumiillista, vaan se oli kärsimyksen täysi malja viimeistä pisaraa myöten. "Minun sieluni on syvästi murheellinen, kuolemaan asti", hän sanoi. Se oli koko maailman ansaitsema kärsimys yhden miehen päälle säilytettynä pyhän Jumalan edessä hänen vihansa alla. Luontokin ilmensi sitä: aurinko pimeni, kalliot halkesivat ja maa vapisi. Jos jo luonto näin otti osaa ja eli myötä hänen tuskassaan, niin eikö siihen olisi syytä meillä paljon enemmän. Mehän olemme syy-päitä hänen kuolemaansa. Sillä jos hän on kuollut meidän syntiemme tähden, täytyy syy hänen kuolemaansa olla meissä.

Meillä on aihetta Jeesuksen ristin juurella katumukseen, mutta ennen kaikkea saamme katsoa autuudeksemme hänen haavojansa ja sitä verta, josta ristinpuu punertui.

Löydämme Jumalan armon Jeesuksen kärsimyksestä

Monet katselivat Jeesuksen kärsimystä. Toiset pilkkasivat, toiset olivat välinpitämättömiä. Mutta siellä oli myös niitä, jotka näkivät Jeesuksen kärsimyksessä omat syntinsä ja tunsivat syyllisyytensä, mutta myös löysivät armon.

Ristinryöväri kääntyi ja uskoi. Roomalainen sotamies tunnusti: "Totisesti, hän oli Jumalan Poika." Kun katselemme Jeesuksen kärsimystä ja hänen kuolemaansa tuskien tiellä Getsemanesta Golgatalle, nähkäämme mekin siinä, kuinka suuresti Jumala on rakastanut meitä. Käsittäkäämme siitä autuudeksemme, että pelastus on armosta. Ymmärtäkäämme, että Jumala tahtoo, ettei yksikään – ettet sinäkään – joutuisi kadotukseen.

Jeesuksen ylösnousemus on todiste Jeesuksen voitosta

Jeesus voitti kuolemalla, mutta hän voitti myös nousemalla kuoleista. Murheellisen pitkänperjantain jälkeen tulee ihana pääsiäisaiamu. Kuun kelmeä valo antaa himmeän hohteen maisemalle, kun Jeesus nousee ylös voittajana kenenkään estämättä. Synti on saanut

palkkansa. Synnin ota on taitettu, kuolema on voitettu. Jeesus on noussut kuolleista esikoisena, niin että jokainen, joka häneen uskoo, saa elää iankaikkisesti. Tätä haluamme muistaa tänään, kun puhumme Jeesuksen suuren kärsimyksen alkamisesta. Hän vei työnsä päätökseen ja kruunasi sen voitollisella ylösnousemuksellaan.

Jeesus antaa meille rauhansa

Nyt Jeesus julistaa meille Sanassaan: "Rauha teille!" Jeesus julistaa rauhan ja armon evankeliumia aroille ja pelokkaille opetuslapsilleen. He eivät olleet jaksaneet valvoa, kun hän tuli suureen tuskaan. He eivät olleet kestäneet sitä ristiä, joka Jeesuksen seuraamisesta aiheutui. He olivat paenneet toinen toisensa jälkeen tai kieltäneet hänet. Heille Jeesus julisti ylösnoustuaan rauhan evankeliumia. Samaa ilosanomaa hän julistaa meidänkin heikkojen, arkojen ja kompastelevien uskottavaksi ja antaa meille saman armonsa ja saman rauhansa.

Kun ajattelemme huonouttamme, meille varmaan tulee mieleen, ettei meistä ole Jeesuksen opetuslapsiksi eikä iankaikkisen elämän perillisiksi. Eikä meistä olekaan tekojemme perusteella. Mutta kun katsomme Kristusta, syntien sovittajaa, näemme armoistuimen. Saamme käydä sen eteen. Saamme tunnustaa syntimme, kuulla synninpäästön ja uskoa syntimme anteeksiannetuiksi. Jeesus on armoistuimien eli rippituoli, jolta hän itse uhrinsa tähden julistaa meille synninpäästön. Hän on sitä myös silloin, kun seurakunnan paimenvirka julistaa hänen käskystään katuvalle synninpäästön ja kun pastori saarnassaan julistaa evankeliumia. Hän on sitä myös silloin, kun uskonveljet ja -sisaret lohduttavat toisiaan evankeliumilla.

Jeesuksen kärsimys ja kuolema sekä ylösnousemus ovat takeena siitä, että pelastus on yksin armosta. Ne ovat takeena siitä, että synnin valta ja voima on kukistettu ja että nyt syntinen saa astua Jeesuksen kautta Jumalan valtakuntaan.

Jeesuksen haavat

Kärsimysviikon tiistaina

Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut. Jes. 53:5.

Pieni tyttö sai pienen haavan pikkuruiseen sormeensa. "Isä, minulta tulee verta", tyttö sanoi kauhuissaan, kuin kuolema tulisi tuota pikaa. Tytön reaktio ensimmäiseen haavaansa oli aavistus kuolevaisuudesta. Jeesuksen haavat kertovat kärsimyksestä ja kuolemasta, mutta myös lääkkeestä kuolemaa vastaan ja ikuisesta elämästä.

Jeesus lyötiin ristinpuuhun kiinni käsistä ja jaloista suurilla nauloilla. Hänen kylkensä lävistettiin keihäällä, ja siitä vuoti verta ja vettä. Tuomas lausui Jeesuksen haavoista: "Ellen näe hänen käsissään naulojen jälkiä ja pistä sormeani naulojen sijoihin ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en minä usko" (Joh. 20:25). Jeesuksen haavat olivat kaikkien ristiinnaulitsijoiden ja muiden paikalla olleiden nähtävissä Golgatalalla. Jeesuksen haavoilla on erityinen todistusvoima.

Haavat todistavat Jeesuksen ruumiillisesta ylösnousemuksesta

Tuomas oli nähnyt Jeesuksen ristillä ihmisenä, joka todella kärsi ja joka todella kuoli. Myös Johannes näki, mitä tapahtui, ja kuvaa sitä seuraavasti: "Yksi sotamiehistä puhkaisi keihäällä hänen kylkensä, ja heti vuoti siitä verta ja vettä. Ja joka sen näki, on sen todistanut, ja hänen todistuksensa on tosi, ja hän tietää totta puhuvansa, että tekin uskoisitte. Sillä tämä tapahtui, että kirjoitus kävisi toteen: 'Älköön häneltä luuta rikottako.' Ja vielä sanoo toinen kirjoitus: He luovat katseensa häneen, jonka he ovat lävistäneet.'" (Joh. 19:34–37.) Heille oli täysin selvää, että Jeesuksen sekä kärsimys että kuolema olivat todellisia eivätkä näennäisiä. Sotilaan keihäs oli tehnyt kylkeen suuren, miehen käden mentävän haavan.

Kun Jeesus ilmestyi opetuslapsilleen ja Tuomaalle, he vakuuttuivat siitä, että hän oli juuri se sama Jeesus, joka oli ristiinnaulittu. Tuomas sanoi: "Minun Herrani ja minun Jumalani" (Joh. 20:28). Jeesuksen haavat eivät tuottaneet enää kipua. Ne olivat todistamassa, että Jeesus oli ruumiillisesti noussut kuolleista. Apostolit välittivät meille Pyhässä Raamatussa tämän todistuksen.

Haavat todistavat uhrista ja syntivelan maksusta

Ihmisen Pojan haavat vuosivat ristillä verta. Siitä apostoli Paavali lausuu: Hänessä "meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauden mukaan" (Ef. 1:7). Apostoli Pietari puolestaan vakuuttaa: "Ette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niin kuin virheettömän ja tahrattoman karitsan" (1 Piet. 1:18–19). Hebrealaiskirje sanoo: "Meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkeinpyhimpään" (Hebr. 10:19). Johannes kirjoittaa: "Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä" (1 Joh. 1:7). Ilmestyskirjassa hän sanoo: "Hän on päästänyt meidät synneistämme verellensä" (Ilm. 1:5).

Jeesuksen haavat todistavat siitä, että Jeesus on antanut uhrin meidän syntiemme edestä ja maksanut syntivelkamme. Ylösnousseessa haavat kertovat siitä, että Jumalan hyväksyi hänen uhrinsa riittävänä maksuna synneistämme ja vapautti hänet kuolemasta. Niin Raamattu voi sanoa: "Me olemme vanhurskautetut hänen veressään" (Room. 5:9).

Koska kerran syntien anteeksiantamus ja vanhurskautus on Jeesuksen veressä, se on silloin meidän ulkopuolellamme. Se ei voi osaksikaan olla meidän tekoamme tai ansiotamme. Ja niin on hyvä. Silloin se on täydellinen ja Jumalalle kelvollinen. Koska Jeesuksen veri on Jumalan Pojan veri, voimme olla varmoja, että se on ollut riittävä maksu synneistämme.

Jeesuksen haavat ovat samalla Jumalan Pojan haavat, koska Jumalan Poika ja Ihmisen Poika ovat yksi ja sama persoona. Raamatun mukaan ristillä kärsi ja kuoli "elämän ruhtinas" (Apt. 3:15), "kirkkauden Herra" (1 Kor. 2:8). Koska Jeesuksen haavoista vuosi Juma-

lan Pojan veri, hänen uhrinsa saattoi sovittaa synnit, jopa koko maailman synnit.

Jeesuksen haavat todistavat parantumisesta ja iankaikkisesta elämästä

Synti oli iskenyt meihin kuolinhaavat. Näistä haavoista Jeesuksen haavat ovat meidät parantaneet. "Hänen haavainsa kautta me olemme paratut." Hän on se elämän puu, jonka hedelmästä saamme syödä ja elää ilman mitään vaaraa iankaikkisesti. Jeesus sanoo: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsessänne. Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, sillä on iankaikkinen elämä, ja minä herätän hänet viimeisenä päivänä" (Joh. 6:53–54). Lääke kuolemaa vastaan on tarjolla armonvälineissä ja niistä uskolla nautittavissa.

Tällaista tietoa emme saavuta tottelemattomuuden tietä syömällä hyvän ja pahan tiedon puusta, vaan uskon kuuliaisuuden tiellä uskolla Raamatun sanan ja turvautumalla yksin Jeesukseen ja hänen lunastustyöhönsä ohi kaiken oman järkeilyn ja tekemisen.

Hänen haavainsa kautta on tullut rauha

Tekstimme sanoo: "Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi." Koska Jumalan viha on sovitettu, vallitsee nyt rauhan tila Jumalan ja ihmiskunnan välillä Kristuksessa. Siitä on osoituksena ylösnoussut Kristus, joka ei vain näyttänyt opetuslapsilleen haavojansa, vaan joka aivan ensi töikseen kertoi, mitä oli saanut aikaan sanoen: "Rauha teille!" Siitä kirjoittaa apostoli Paavali: "Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä luenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan" (2 Kor. 5:19). Ja vielä hän sanoo Jeesuksesta: "Hän on meidän rauhamme" (Ef. 2:14). Hänessä sinulla on rauha omalletunnollesi syntiesi anteeksisaamisessa. Jeesus itse vakuuttaa: "Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä", mutta hän myös varoittaa: "Joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällensä" (Joh. 3:36).

Meillä on viisi aistia, jotka synnillisen aistinautinnon palveluksessa ovat iskeneet meihin kuolinhaavan aivan sydämeen asti ja teettäneet meillä vääriä tekoja. Daavidilla, Jeesuksen esikuvalla, oli viisi kiveä, joilla hän voitti Israelin vihollisen, Goljatin. Kristuksella puolestaan oli viisi haavaa, joilla hän kukisti kuoleman ja teki tyhjiksi perkeleen teot.

Haavat ovat vielä kerran oleva todistuksena

Kristuksen haavat ovat hankkineet koko maailmaa varten parantumisen syntisairaudesta ja sen tuomasta kuolemasta. Se omistetaan uskolla ja hylätään epäuskolla.

Kun Kristus tulee viimeisenä päivänä pyhät haavat ruumissaan pitääkseen tuomion, hän osoittaa koko maailmalle olevansa se sama Jeesus, joka täällä ristiinnaulittiin. Siitä Raamattu sanoo: "Katso, hän tulee pilvissä, ja kaikki silmät saavat nähdä hänet, niidenkin, jotka hänet lävistivät, ja kaikki maan sukukunnat vaikeroitsevat hänen tullessansa. Totisesti, amen." (Ilm. 1:7.)

Kun havaitsemme ympärillämme epäuskon voimien myllerrystä, tiedämme, että sitä kestää vain lyhyen ajan. Kerran jokainen joutuu nähdessään kirkkauden Herran ja hänen haavansa tunnustamaan, että Jeesus on Herra.

Taivaassa Jumalan lapset saavat katsella Herraa Kristusta ja hänen kirkkautta hohtavia haavojaan ja ravita itsensä hänen muotonsa katselemisella. Kristus on se elämän puu, joka on keskellä paratiisia ja jonka lehdet ovat kansojen tervehdyttämiseksi (Ilm. 22:2). Taivaassa Kristus saa kunnian haavoistaan ja niitä katsellen me tulemme ravituiksi ja saamme elämän, niin että "kuolemaa ei ole enää oleva" (Ilm. 21:4).

Kolmekymmentä hopearahaa

Kärsimysviikon keskiviikkona.

Mutta aamun koittaessa kaikki ylipapit ja kansan vanhimmat pitivät neuvoa Jeesusta vastaan tappaaksensa hänet; ja he sitoivat hänet ja veivät pois ja antoivat hänet maaherran, Pilatuksen, käsiin. Kun Juudas, hänen kavaltajansa, näki, että hänet oli tuomittu, silloin hän katui ja toi takaisin ne kolmekymmentä hopearahaa ylipapeille ja vanhimmille ja sanoi: "Minä tein synnin, kun kavalsin viattoman veren." Mutta he sanoivat: "Mitä se meihin koskee? Katso itse eteesi." Ja hän viskasi hopearahat temppeliin, lähti sieltä, meni pois ja hirtäytyi. Niin ylipapit ottivat hopearahat ja sanoivat: "Ei ole luvallista panna näitä temppelirahastoon, koska ne ovat veren hinta." Ja neuvoteltuaan he ostivat niillä savenvalajan pellan muukalaisten hautausmaaksi. Sen tähden sitä peltoa vielä tänäkin päivänä kutsutaan Veripelloksi. Silloin kävi toteen, mikä on puhuttu profeetta Jeremiaan kautta, joka sanoo: "Ja he ottivat ne kolmekymmentä hopearahaa, hinnan siitä arvioidusta miehestä, jonka he olivat israelilaisten puolesta arvioineet, ja antoivat ne savenvalajan pellostä, niin kuin Herra oli minun kauttani käskenyt." Matt. 27:1–10.

On hyvin surullisia ihmiskohtaloita, joihin ihminen itse on syyllinen. Heistä toisten elämä kulkee maailman maineessa, toisten käy kuin Juudaksen, vaikka molemmat ovat pettäneet Herransa ja hänen asiansa. Juudaksen kohtaloa kauhistuvat kaikki hänen loppunsa tähden. Noita toisia osaavat surra vain ne, joilla on Pyhä Henki ja jotka tuntevat Kristuksen asian. Juudaksen kohtalo on kuitenkin kerrottu meille vakavaksi varoitukseksi.

Juudas oli saanut suuren luottamustehtävän. Hänen oli määrä olla yksi niistä kahdestatoista, joiden todistukselle Kristus rakentaa Seurakuntansa. Lisäksi hänellä oli erityistehtävä hoitaa yhteisiä rahavaroja. Kun Jeesus lähetti opetuslapsensa Israelin kansan keskuuteen kertomaan, että Jumalan valtakunta oli tullut lähelle, Juudas sai viedä viestiä muiden tavoin. Hän sai myös vallan parantaa sairaita. Toiset opetuslapset eivät tunnistaneet häntä etukäteen petturiksi.

Juudas oli kuitenkin alkanut ottaa itselleen yhteisiä varoja. Hänestä oli tullut varas. Hän halusi ansaita Jeesuksella. Kun Betaniassa Maria voiteli Jeesuksen kallisarvoisella nardusvoiteella, Juudas paheksui asiaa. Hän olisi halunnut voiteesta saatavat rahat haltuunsa. Voiteen arvo oli yli kolmesataa denaaria eli miehen vuosipalkka. Juudas näkee kuitenkin uuden mahdollisuuden. Hän tarjoutuu kavaltamaan Jeesuksen.

Kun saatana kiusasi Jeesusta ja halusi tämän kumartavan itseään, hän lupasi Jeesukselle kaikki maailman valtakunnat ja niiden loiston, siis sekä valtaa, rikkautta että kunniaa. Tämä maailma on enimmäkseen niiden hallussa, jotka palvelevat epäjumalia ja kumartavat saatanaa. Kun saatana meni Juudakseen, että tämä kavaltaisi Jeesuksen, Juudakselle ei tarvinnut luvata suuria. Jeesuksen hinnaksi arvioitiin kolmekymmentä hopearahaa. Se oli tavallisesta, halvasta orjasta maksettava hinta (2 Moos. 21:32).

Erikoinen vastakohta: kiusaajan tarjous Jeesuksesta: kaikki maailman valtakunnat, rikkaus ja loisto verrattuna orjan hintaan. (Ilmentääkö muuten usko maanpäälliseen tuhatvuotiseen valtakuntaan saatanan kiusausta?)

Juudas ei saanut valtaa, kunniaa eikä rikastunut, vieläpä syöksi itsensä kadotukseen ikiajoiksi. Raamattu sanoo: "Ne, jotka rikastua tahtovat, lankeavat kiusaukseen ja paulaan ja moniin mielettömiin ja vahingollisiin himoihin, jotka upottavat ihmiset turmioon ja kadotukseen. Sillä rahan himo on kaiken pahan juuri; sitä haluten monet ovat eksyneet pois uskosta ja lävistäneet itsensä monella tuskalla. Mutta sinä, Jumalan ihminen, pakene semmoista, ja tavoita vanhurskautta, jumalisuutta, uskoa, rakkautta, kärsivällisyyttä, hiljaisuutta." (1 Tim. 6:9–11.)

Kiusaaja pettää. Minkä hän antaa, sitä ihminen ei saa pitää.

Raamattu varoittaa monin paikoin ahneudesta ja pitää sitä suurena syntinä. Se sanoo: "Kuolettakaa siis maalliset jäsenenne: haureus, saastaisuus, kiihko, paha himo ja ahneus, joka on epäjumalanpalvelusta, sillä niiden tähden tulee Jumalan viha" (Kol. 3:5).

Sen sijaan Vapahtajamme kehottaa meitä luottamaan Jumalaan ja ottaman oppia taivaan linnuista, jotka taivaallinen Isämme ruokkii. "Älkää siis murehtiko huomisesta päivästä, sillä huomisen päivä pi-

tää murheen itsestään. Riittää kullekin päivälle oma murheensa." (Matt. 6:34.)

Ahneus irrottaa sydämen Jumalasta ja kääntää mielen maallisiin. Siksi se on epäjumalanpalvelusta. Kun sen sijaan sydämemme on kiinnittynyt Jumalan armoon Kristuksessa, mielemme on siihen, mikä on ylhäällä eikä siihen, mikä on katoavaista. Raamattu sanoo: "Suuri voitto onkin jumalisuus yhdessä tyytyväisyyden kanssa. Sillä me emme ole maailmaan mitään tuoneet, emme myös voi täältä mitään viedä; mutta kun meillä on elatus ja vaatteet, niin tyytykäämme niihin." (1 Tim. 6:6–8.)

Jumala ei kiellä meiltä ajallista omaisuutta, vaan saamme kiittää siitä Jumalaa, kun hän sitä meille siunaa. Jumala tahtoo meiltä vain kahta asiaa. Ensimmäinen on se, ettemme kiinnitä siihen sydäntämme. Toinen on se, että käytämme sitä oikein. Oikeaan käyttöön kuuluu huolehtiminen omista ja perhekuntamme tarpeista sekä hoitaa yhteiskunnalliset velvollisuutemme ja maksaa veromme. Siihen kuuluu myös Kristuksen Seurakunnan tarpeet ja Jumalan valtakunnan työ, mikä voi helposti unohtua. Juudas varasti siihen tarkoitukseen annettuja varoja. Jos Jumala on siunannut meitä ajallisilla lahjoillaan, eikö meidän tule iloiten antaa Jeesukselle ja siten edistää hänen asiaansa.

Jeesuksen hinnaksi arvioitiin halvan orjan hinta. Minkä arvoiseksi me arvioimme hänet ja hänen asiansa? Pietari arvioi Jeesusta näin: "Ette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niin kuin virheettömän ja tahrattoman karitsan" (1 Piet. 1:18–19). Se on lunastushinta, jokaiselle uskovalle kaikkia maailman aarteita, loistoa ja kunniaa arvokkaampi. Onhan se sitä myös sinulle?

Herran pyhä ehtoollinen

Kiirastorstaina. Osa evankeliumitekstiä

Jeesus otti leivän, kiitti, mursi ja antoi heille ja sanoi: "Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan. Tehkää se minun muistokseni." Samoin myös maljan, aterian jälkeen, ja sanoi: "Tämä malja on uusi liitto minun veressäni, joka teidän edestänne vuodetaan. Luuk. 22:19–20.

Kristuksen asetus

Kiirastorstai-iltana ennen suurta kärsimystään Herra Kristus asetti pyhän ehtoollisen sakramentin. Tämän asetuksen voimasta hän antaa kaikille ehtoollisvieraille tosi ruumiinsa ja tosi verensä kaikkina aikoina maailman loppuun asti siellä, missä ehtoollista vietetään hänen asetuksensa mukaan.

Luterilainen tunnustus sanoo selkeästi: "Ne todet, kaikkivaltiaat sanat, jotka Jeesus Kristus lausui ehtoollista asettaessaan, eivät koskeneet ainoastaan ensimmäistä ehtoollisen viettoa, vaan yhä edelleen ne kestävät, pätevät, vaikuttavat ja pysyvät voimassa. Kaikkialla missä ehtoollista vietetään Kristuksen asetuksen mukaan ja missä käytetään hänen lausumiaan sanoja, tapahtuu juuri niiden ensimmäisellä ehtoollisella lausutujen Kristuksen sanojen voimasta, että Kristuksen ruumis ja veri jaetaan ja vastaanotetaan todella läsnäolevina." (Suom. 1990, s. 526,75.)

Asetussanat, aina kun ne lausutaan ehtoollisaineiden yli, mitä myös pyhittämiseksi, siunaamiseksi tai konsekraatioksi sanomme, saavat aikaan Kristuksen ruumiin ja veren todellisen läsnäolon siellä, missä noudatetaan myös muutakin Kristuksen säätämää ehtoollisen toimittamisen järjestystä. Luterilainen tunnustus ilmaisee asian seuraavasti: "Siunaaminen eli asetussanojen lausuminen ei vielä sinänsä saa sakramenttia aikaan, ellei noudateta koko sitä ehtoollisen toimittamisen järjestystä, jonka Kristus on säätänyt. Mitään sakramenttia ei ole siellä, missä siunattua leipää ei jaeta, oteta vastaan eikä nautita, vaan missä se suljetaan sakramenttilippaaseen tai uhrataan tai missä sitä kannetaan kulkueessa. Meidän on noudatettava Kristuksen käskyä: 'Tehkää tämä.' Siihen kuuluu koko toimitus, koko sakramentin toimittaminen. Kristillisen seurakunnan kokouksessa otetaan

esiin leipää ja viiniä, toimitetaan siunaaminen ja jakaminen; ehtoollinen otetaan vastaan, syödään ja juodaan; samalla julistetaan Herran kuolemaa. Tämä käsky on pidettävä siitä mitään poistamatta tai muuttamatta. Näin pyhä Paavali (1 Kor. 10) kuvaa meille leivän murtamisen sekä jakamisen ja vastaanottamisen koko toimituksen." (Suom. 1990, s. 527,83,84.)

Oikeat ehtoollisvieraat

Se, joka uskoo sanat "teidän edestänne annettu ja vuodatettu syntien anteeksiantamiseksi", nauttii ehtoollisen itselleen siunaukseksi ja saa, mitä nämä sanat lupaavat, nimittäin syntien anteeksiantamuksen ja sen mukana iankaikkisen elämän.

Luterilainen tunnustus määrittelee kelpoiset ehtoollisvieraat seuraavasti: "Oikeita, ehtoollisen arvon mukaisia vieraita ovat sitä vastoin uskossa heikot, arkamieliset ja murheelliset kristityt. Heitä kauhistaa heidän syntiensä suuruus ja lukuisuus. Sydämessänsä he ajattelevat, että he eivät saastaisuudessaan ole tämän kalliin aarteen ja Kristuksen lahjojen arvoisia. He havaitsevat uskonsa heikoksi, surevat sitä ja rukoilevat koko sydämestään, että pystyisivät palvelemaan Jumalaa lujemmin ja rohkeammin uskoen sekä täydellisemmin totellen. Heitä varten Kristus on asettanut ja säätänyt tämän kunnioitettavan sakramentin, sillä hän sanoo näin:

"'Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon.' (Matt. 11:28) 'Terveet eivät tarvitse parantajaa, vaan sairaat.' (Matt. 9:12) Jumalan 'voima on heikoissa väkevä'. (2 Kor. 12:9) Ja Room. 14 kehottaa: 'Heikkouskoista hoivatkaa (...) sillä Jumala on ottanut hänet hoivaansa.' (Room. 14:1–3) 'Joka uskoo Jumalan Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä' (Joh. 3:15–17), oli hänen uskonsa sitten vahva tai heikko." (Suom. 1990, s.525–526,69,70.)

Kelvottomat ehtoollisvieraat

Se, joka ei usko Kristuksen lausumia ehtoollisen asetussanoja, on kelvoton ehtoollisvieras ja nauttii sen tuomiokseen. Luterilainen tunnustus määrittelee lähemmin kelvottomat ehtoollisvieraat: "Sellaisia ovat ne, jotka tulevat tälle sakramentille katumatta vilpittömästi, tuntematta todellista tuskaa synneistään, todella uskomatta ja aikomatta

parantaa elämäänsä. Syömällä kelvottomasti suullaan Kristuksen ruumiin he joutuvat tuomion alaisiksi eli hankkivat itselleen ajallisia ja ikuisia rangaistuksia, kun tulevat vikapäiksi Kristuksen ruumiiseen ja vereen." (Suom. 1990, s. 525,68.)

Pääkohta

Ehtoollinen on armonväline. Luterilainen tunnustus lausuu: "Pyhässä ehtoollisessa kaikki saavat Kristuksen todellisen ja olemuksellisen ruumiin ja veren, kun syövät ja juovat siunatun leivän ja viinin. Uskoviille siinä on varma tae ja pantti, että heidän syntinsä on annettu anteeksi ja että Kristus elää ja vaikuttaa heissä. Epäuskoiset saavat siitä tuomion ja kadotuksen, mutta suullaan hekin ottavat vastaan ja nauttivat juuri sen, mistä Kristus nimenomaan puhui ehtoollista asettaessaan." (Suom. 1990, s. 525,63.) Juuri sitä varten kristitty käy ehtoollisella, että siinä on varma tae ja pantti syntien anteeksisaamisesta. Se on pääkohta.

Roomalaiskatolinen väärä ehtoollisoppi

Roomalaiskatolinen kirkko tunnustaa Kristuksen ruumiin ja veren todellisen läsnäolon ehtoollisessa, mutta opettaa, että leipä ja viini muuttuvat siinä olemuksensa puolesta Kristuksen ruumiiksi ja vereksi (Muuttumis- eli transsubstantiatio-oppi). Luterilainen kirkko sitä vastoin pitää kiinni siitä, että Raamatun mukaan leipä ja viini eivät ehtoollisessa kadota niille ominaista luonnetta, vaan pysyvät leipänä ja viininä, mutta että "leivässä, leivän kanssa ja leivän alla" me saamme Kristuksen tosi ruumiin. Kysymyksessä on sakramentillinen yhtymys.

Roomalaiskatolinen kirkko opettaa, että Kristuksen ruumiin ja veren läsnäolon saa aikaan virkaan vihitty pappi hänelle virkaanvihkimyksen sakramentissa annetun kyvyn johdosta. Luterilainen kirkko sitä vastoin opettaa, ettei virkaanvihkimys anna sellaista kykyä, vaan Kristuksen ruumiin ja veren todellinen läsnäolo perustuu Kristuksen asetukseen ja tapahtuu asetussanojen voimasta. Eri asia on sitten se, että pastorit ovat Jumalan seurakunnan huoneenhaltijoita, joiden tehtävänä on antaa Jumalan palvelijoille ajallaan heidän ruokaosansa

(Luuk. 12:42). He ovat "Jumalan salaisuuksien huoneenhaltijoita" (1 Kor. 4:1) ja heille kuuluu sakramentin toimittaminen.

Roomalaiskatolinen kirkko opettaa, että jokaisessa ehtoollisen vietossa Kristus uhrataan uudestaan papin toimesta. Luther nimitti sellaista oppia "lohikäärmeen pyrstöksi". Kristus on uhrattu vain kerran. Ehtoollinen antaa meille hänen kertakaikkisen uhrinsa hyödyn.

Roomalaiskatolinen kirkko opettaa, että myös käytön ulkopuolella on oikea sakramentti ja että papin siunaamat leipä ja viini ovat muuttuneet pysyvästi Kristuksen ruumiiksi ja vereksi, vaikka niitä ei nautittaisikaan. Myös kreikkalaiskatolisella kirkolla on harha tässä kohden.

Reformoitu väärä oppi

Reformoitujen isä Ulrich Zwingli ei tunnustanut Kristuksen ruumiin ja veren todellista läsnäoloa ehtoollisessa, vaan hän halusi käsitellä sanat "tämä on minun ruumiini" kuvaannollisesti. Luther joutui sen vuoksi kieltämään häneltä kirkollisen yhteyden. Calvin, vaikka hän suuresti kunnioitti Lutheria, oli kuitenkin järkensä vanki ja Zwinglin linjoilla. Anglikaaninen kirkko omaksui reformoidun ehtoolliskäsityksen. Heidän mielestään epäuskoiset eivät nauti ehtoollisessa Kristuksen ruumista ja verta. Raamatun mukaan kuitenkin se, joka nauttii ehtoollisen kelvottomasti, on vikapää Kristuksen ruumiiseen ja vereen" (1 Kor. 11:27).

Luterilainen tunnustus lausuu uskonpuhdistajaa Martti Lutheria lainaten: "Näissä (asetus)sanoissa me pysymme, ja mielisimme kovin nähdä, kuka pystyy ne korjaamaan ja muuttamaan toisenlaisiksi kuin ne Kristuksen lausumina kuuluvat. Totta kyllä, jos jätät ehtoollisesta sanan pois tai tarkastelet sitä ilman sanaa, sinulla ei ole muuta kuin tavallista leipää ja viiniä. Mutta jos sana pysyy mukana niin kuin sen ehdottomasti on pysyttävä, silloin leipä ja viini ovat sen sanan mukaan Kristuksen tosi ruumis ja veri. Sillä niin asia on kuin Kristuksen suu on sen opettanut ja lausunut. Hän ei voi valehdella eikä pettää." (Suom. 1990, s. 518,22–23.)

Erityiskysymyksiä

On tarpeen lyhyesti käsitellä muutamaa erityiskysymystä, joista on kiistaa niiden luterilaisten keskuudessa, jotka ehtoollista koskevassa opissa ovat laajalti yksimielisiä ja jotka eivät periaatteessa hyväksy kirkollista yhteyttä sen paremmin paavilaisten kuin anglikaanien tai muidenkaan reformoitujen kanssa. Näitä ovat kysymykset läsnäolon alkamisesta ja kestosta, jäljelle jääneistä ehtoollisaineista sekä palvonnasta. Nämä kysymykset eivät yleensä vaivaa tavallista seurakuntalaista, sillä hänelle on pääasia se, että hän saa oikean ehtoollisen ja siinä syntinsä anteeksi.

On varottava kahden suuntaista pahennusta. Toisaalta sitä, että syntyisi käsitys, että jokin käytäntö sisältäisi paavilaisen tai reformoidun ehtoollisopin. Toisaalta sitä, että teologit kinastelevat pelkistä sanoista. Niinpä mikäli Kristuksen ruumiin ja veren todellinen läsnäolo ehtoollisessa tunnustetaan ja katoliset ja reformoidut harhat torjutaan, olisi teologien ymmärtäväisesti keskusteltava keskenään muista asioista ja etsittävä Raamatun ja tunnustuksen mukaista yksimielisyyttä ja varottava kiistoillaan pahentamasta yksinkertaisia uskovia.

Läsnäolon alkaminen. Roomalaiskatolinen kirkko pyrki määrittelemään tarkasti, milloin leipä ja viini muuttuvat Kristuksen ruumiiksi ja vereksi. Oli jopa käytössä elevaatio eli kohottaminen ja kellonsoitto tapahtuman merkiksi. Luther otti sen kannan, ettei voida määritellä tarkkaa läsnäolon alkamisajankohtaa. Wittenbergissäkin oli käytössä kohottaminen alkaneen läsnäolon merkkinä vielä varsin myöhään, mutta se kuitenkin väärinkäsitysten tähden poistettiin vielä uskonpuhdistajan elinaikana vuonna 1542. Luterilaiset varoivat väärinkäsityksiä sekä paavilaiseen että reformoituun suuntaan.

Raamattu vaikenee läsnäolon alkamishetkestä. Koska kuitenkin läsnäolon vaikuttaa Kristuksen asetus, johtuu läsnäolo asetussanoista eikä mitään todellista läsnäoloa ole, ellei asetussanoja toisteta Kristuksen käskyn mukaan: "Tehkää tämä." Kun sana liittyy aineeseen, syntyy sakramentti, on Augustinus sanonut. Läsnäolon alkaminen on siis liitettävä ehtoollisaineiden siunaamiseen tekemättä ongelmaa siitä, millä tarkalla hetkellä se tapahtuu.

Luterilaiset tunnustuskirjat puhuvat siitä, että "Kristuksen ruumis ja veri jaetaan ja vastaanotetaan todella läsnäolevina" (suom. s.

526,75). On varottava sellaista harhakäsitystä, että vasta vastaanottaminen vaikuttaisi läsnäolon. Vaikka sakramenttia ei ole käytön ulkopuolella, silti läsnäolo tapahtuu asetussanojen vaikutuksesta. On voitava puhua vapaasti Lutherin tapaan siitä, että Kristuksen tosi ruumis ja tosi veri ovat alttarilla, että ne jaetaan, vastaanotetaan ja nautitaan. Huomiomme ei tule kiintyä siihen, minä nimenomaisena hetkenä läsnäolo toteutuu, vaan siihen että läsnäolo on todellinen ja me saamme sen, mitä Kristuksen sanat lupaavat, nimittäin Kristuksen tosi ruumiin ja tosi veren ja syntien anteeksiantamuksen.

Siitä, että Raamattu käskee koettelemaan itseään ennen kuin nauttii ehtoollisen, seuraa, että Vapahtaja lausui asetussanat ennen kuin hän antoi ehtoollisen opetuslapsilleen. Emme voi ajatella asiaa siten, että hän vasta perästäpäin olisi kertonut heille mitä he saivat. Jos niin olisi ollut, opetuslapset olisivat nauttineet ehtoollisen tietämättä mitä nauttivat. Evankeliumeitten sanajärjestyksestä on vaikeata suoraan päätellä aikajärjestystä, koska Raamattu ei aina kerro tapahtumia aikajärjestyksen näkökulmasta.

Läsnäolon kesto. Kun asetussanat saavat aikaan Kristuksen ruumiin ja veren läsnäolon ehtoollisessa ja kun käytön ulkopuolella ei ole sakramenttia, on läsnäolo ulotettava siihen asti, kunnes viimeinen ehtoollisvieras on nauttinut ehtoollisen ja ehtoollisen viettäminen on päättynyt. Jotkut vaativat opillisista syistä, että kaikki siunatut ehtoollisaineet täytyy käyttää loppuun ehtoollisella. Loppuun käyttäminen on tosin ollut Lutherin aikana ja senkin jälkeen hyvä tapa, mutta se on johtunut ja sitä on perusteltu käytännön syillä, ettei syntyisi pahennusta ja annettaisi väärää kuvaa omasta opista eikä aiheutettaisi tarpeettomia kysymyksiä. Jäljelle jääneistä ehtoollisaineista Raamattu ei puhu mitään. Emme voi suurimmallakaan huolellisuudella saavuttaa sellaista asiaintilaa, ettei mitään jäisi nauttimatta. Esimerkkejä ei tarvitse kertoa. Jumala ei ole puhunut Sanassaan siitä, miten jäljelle jääneisiin aineisiin tulee suhtautua, sillä hän ei ole halunnut panna meitä johonkin kiduttavaan piinapenkkiin. Herrmann Sasse sanoo harhaksi käsitystä, että Kristuksen ruumiin ja veren läsnäolo siunatuissa ehtoollisaineissa jatkuisi, vaikka niitä ei jaettaisi tai jos jakaminen tapahtuisi vasta päivien tai viikkojen perästä (This Is My Body, s. 140, viite 106.)

Siunattujen ja siunaamattomien ehtoollisaineiden sekoittamisesta. Uskonpuhdistuksen aikana muuan Adam Besserer antoi pudonneen ehtoollisleivän sijasta siunaamattoman ehtoollisleivän ehtoollisvieraalle. Sehän oli pelkkää leipää eikä Kristuksen ruumis. Luther antoi siitä ankarat moitteet ja piti Bessereriä syystä zwingliläisenä, joka piti erottaa luterilaisten joukosta. Kun sitten Besserer löysi pudonneen leivän, hän pani sen siunaamattomien joukkoon, jotka sitten myöhemmin kaikki poltettiin. Tämän jälkimmäisen sekoittamisen tähden Luther ei moittinut Bessereriä zwingliläiseksi, vaan siksi, että hän oli antanut siunaamattoman leivän ehtoollisvieraalle. Jälkimmäisen johdosta Luther totesi: "Sekoittuneiden leipien kanssa toimittiin hyvin, kun ne poltettiin, vaikkakaan asian puolesta ei olisi ollut tarpeellista niitä polttaa, koska mikään ei ole sakramentti käytön ulkopuolella; aivan kuin kasteen vesi ei ole kaste käytön ulkopuolella... Mutta pahennuksen välttämiseksi pastori teki oikein polttaessaan ne." (W² XXlb, 3179–3180.) Joskus on virheellisesti luultu Lutherin moittineen Bessereriä siitä, että hän pani ehtoollisen vieton *jälkeen* siunatun leivän siunaamattomien joukkoon. Sekin tosin voitiin tulkita zwingliläisyydeksi niissä oloissa ja saattoi aiheuttaa pahennusta. Sen sijaan siunaamattoman leivän antaminen ehtoollisvieraalle oli selvä opillinen virhe. Ehtoollisvieras, joka tietämättömyydestä otti vastaan siunaamattoman leivän, ei kuitenkaan itse tehnyt väärin, vaan kuten Luther sanoo, hänen uskonsa teki hänet autuaaksi.

Väärä ja suuresti pahentava on sellainen käytäntö, että pastori (kun viiniä jää jostakin syystä runsaasti jäljelle) juo jäljelle jääneen viinin ja humaltuu sen vaikutuksesta. Sellaiseen käytäntöön on törmätty siellä täällä.

Jäljelle jääneiden ehtoollisaineiden suhteen on tarpeen seurakunnassa menetellä siten, ettei anneta mihinkään suuntaan aihetta pahennukseen. Paras tapa estää pahennusta on oikea opetus ehtoollisesta ja ehdonvaltaisten asioitten säilyttäminen uskovien mielissä vapaina.

Palvonta. Kun Raamattu puhuu ehtoollisesta, se vaikenee ehtoollisessa läsnä olevan Kristuksen palvomisesta ja kiinnittää huomion kahteen asiaan. Toisaalta siihen, mitä ehtoollisessa saamme, ja toisaalta siihen, ettemme nauti sitä tuomioksemme. Kristillisessä kir-

kossa on kuitenkin siellä, missä Kristuksen ruumiin ja veren todellinen läsnäolo on tunnustettu, palvottu ehtoollisessa läsnä olevaa Kristusta. Kuitenkin nauttimisen ulkopuolella olevan, ehtoollisaineisiin kohdistuvan palvonnan luterilainen kirkko torjuu. Uskonpuhdistaja lausuu: "Sivuutan tässä vaieten sen hirmuisen epäjumalanpalvelun, mitä he (paavilaiset) ovat sakramenttia ympäri kantamalla väen väkisin ajaneet kansaan unohtaen, että sen, joka haluaa nauttia sakramentin oikein, tulee syödä ja juoda Kristuksen käskyn mukaan. Tätä käskyä he eivät ole esittäneet kristityille. He ovat viitanneet siihen, että näille riittää sakramentin näkeminen, sen edessä maahan lankeaminen ja sen palvominen, vaikka sitä ei käytetä. Onhan Kristus säättänyt sen vain sitä varten, että se syödään ja juodaan ja että sen kautta usko vahvistetaan. Hän ei ole säättänyt sitä pantavaksi syrjään, kohottavaksi, katseltavaksi eikä ympäri kannettavaksi tai palvottavaksi. Se taas, joka käyttää väärin sakramenttia sellaiseen, mihin Kristus ei ole sitä asettanut, katsokoon miten toimii ja mitä ajattelee sakramentista. Kristuksen ruumis ja veri ovat näet hänen käskystään leivässä ja viinissä, kun ne syödään ja juodaan. Siitä seuraa, että missä tällaista asetusta ei ole ja missä halutaan käyttää sakramenttia johonkin muuhun kuin mihin Kristus on sen säättänyt, ettei se ole enää lainkaan sakramentti, ja että siten on pantu pystyyn pelkkää epäjumalanpalvelua." (W² XIIIa, 712–713,6.)

Luterilainen tunnustus torjuu harhaoppina "sen opetuksen, että ehtoollisaineita, siunatun leivän ja viinin näkyvää muotoa, on kumarrettava". Ja lisää: "Mutta itse Kristustahan, todellista Jumalaa ja ihmistä, joka ehtoollisessa, kun sitä todellisesti vietetään, todellisesti ja perusolemuksenomaisesti on läsnä, on Hengessä ja totuudessa kumarrettava kaikkialla, erityisesti siellä, missä hänen seurakuntansa kokoontuu. Sitä ei kukaan voi kieltää eikä kielläkään, ellei ole areiolainen vääräoppinen." (Suom. 1948, s. 531, 126.)

Ehtoollista viettäessämme, vaikka me siinä annammekin jumalallisen kunnian Kristukselle, on pääasia se, mitä hän antaa meille, ei se, mitä me teemme. Hän antaa meille tosi ruumiinsa ja verensä panttina ja vakuutena syntiemme anteeksiantamisesta. Missä syntien anteeksiantamus on, siinä on elämä ja autuus.

Jeesus puhdistaa

Kiirastorstaina. II vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Mutta ennen pääsiäisjuhlaa, kun Jeesus tiesi hetkensä tulleen, että hän oli siirtyvä tästä maailmasta Isän tykö, niin hän, joka oli rakastanut omiansa, jotka maailmassa olivat, osoitti heille rakkautta loppuun asti. Ja ehtoollisella oltaessa, kun perkele jo oli pannut Juudas Iskariotin, Simonin pojan, sydämeen, että hän kavaltaisi Jeesuksen, niin Jeesus, tietäen, että Isä oli antanut kaikki hänen käsiinsä ja että hän oli lähtenyt Jumalan tyköä ja oli menevä Jumalan tykö, nousi ehtoolliselta ja riisui vaippansa, otti liinavaatteen ja vyötti sillä itsensä. Sitten hän kaatoi vettä pesumaljaan ja rupesi pesemään opetuslastensa jalkoja ja pyyhkimään niitä liinavaatteella, jolla oli vyöttäytynyt. Niin hän tuli Simon Pietarin kohdalle, ja tämä sanoi hänelle: "Herra, sinäkö peset minun jalkani?" Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Mitä minä teen, sitä et nyt käsitä, mutta vastedes sinä sen ymmärrät." Pietari sanoi hänelle: "Et ikinä sinä saa pestä minun jalkojani." Jeesus vastasi hänelle: "Ellen minä sinua pese, ei sinulla ole osuutta minun kanssani." Simon Pietari sanoi hänelle: "Herra, älä pese ainoastaan minun jalkojani, vaan myös kädet ja pää." Jeesus sanoi hänelle: "Joka on kylpenyt, ei tarvitse muuta, kuin että jalat pestään, ja niin hän on kokonaan puhdas; ja te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki." Sillä hän tiesi kavaltajansa; sen tähden hän sanoi: "Ette kaikki ole puhtaat." Kun hän siis oli pessyt heidän jalkansa ja ottanut vaippansa ja taas asettunut aterialle, sanoi hän heille: "Ymmärrätekö, mitä minä olen teille tehnyt? Te puhuttelette minua opettajaksi ja Herraksi, ja oikein te sanotte, sillä se minä olen. Jos siis minä, teidän Herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, olette tekin velvolliset pesemään toistenne jalat. Sillä minä annoin teille esikuvan, että myös te niin tekisitte, kuin minä olen teille tehnyt. Joh. 13:1–15.

1. Olemme täysin riippuvaisia Jeesuksen puhdistuksesta

Kun Jeesus pesi opetuslasten jalkoja, hän sanoi vastustelevalle Pietarille: "Ellen minä sinua pese, ei sinulla ole osuutta minun kanssani." Tämän hän sanoo myös meille, ja osoittaa tällä sanalla, ettei ole sel-

laista ihmistä maailmassa, joka ei olisi täysin riippuvainen pelastuksensa asiassa Jeesuksesta. Kun meidät pyhässä kasteessa otettiin Jumalan armoliittoon, meidät uudestisyntyttiin ja puhdistettiin.

Kun varsin pian apostolisen ajan jälkeen evankeliumi hämärtyi eikä enää ollut kirkas, alettiin ajatella, että kasteessa saamme anteeksi perisynnin ja siihenastiset synnit. Tämä oli aivan oikein. Mutta kun samalla ajateltiin, että kasteen jälkeisistä synneistä ei olisi anteeksiantamusta, se oli täysin väärin.

Nyt Kristus sanoo, että "joka on kylpenyt, ei tarvitse muuta, kuin että jalat pestään, ja niin hän on kokonaan puhdas; ja te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki." Näin hän osoittaa, että olemme saaneet suuret lahjat kasteessa ja olemme siinä uskon kautta puhdistuneet. Kaste pelastaa, mutta ei ilman uskoa. Niinpä Juudas, vaikka oli kastettu kuten muutkin apostolit, ei ollut puhdas, koska hän oli epäuskoinen.

Mutta miten on kasteen jälkeen tehtyjen syntien anteeksisaamisen laita. Onko ne itse sovitettava? Katolinen kirkko opettaa, että Kristus antaa anteeksi vain perisynnin; itse on hyvitetävä muut synnit. Kristus sen sijaan sanoo: "Ellen minä sinua pese, ei sinulla ole osuutta minun kanssani." Yhdellä Kristuksen uhrilla meidät on jo kokonaan puhdistettu, niin kuin sana sanoo: Hän "on, toimitettuaan puhdistuksen synneistä, istunut Majesteetin oikealle puolelle korkeuksissa... Sillä hän on yhdellä ainoalla uhrilla ainiaaksi tehnyt täydellisiksi ne, jotka pyhitetään." (Hebr. 1:3, 10:14.)

Kristuksen uhri on saanut aikaan puhdistuksen sekä perisynnistä että muista synneistä. Usko ottaa sen vastaan autuudeksi syttyessään ensi kerran ja joka päivä myös sen jälkeen. Jeesus sanoo: "Ellen minä sinua pese, ei sinulla ole osuutta minun kanssani." Pelastuksemme riippuu joka hetki Jeesuksesta. Hän palvelee mielellään meitä ja pesee meidät puhtaksi anteeksiantamuksella.

2. Se on autuas puhdistus

Kun Jeesus on puhdistanut meidät synneistämme, olemme puhtaita. Miten ihana asia! Synnit eivät paina, niiden rangaistus ei ole uhkana. Ne eivät erota meitä Jumalasta eivätkä hänen autuudestaan.

Kun joka hetki tarvitsemme anteeksiantamusta periturmeluksemme tähden ja päivittäisten hairahdustemme tähden, meillä on armon lähde mistä ammentaa. Kun Jeesus puhdistaa jatkuvasti meidät anteeksiantamallaan, meillä on osuus hänen kanssaan. Se on taivasosuus, osuus Jumalan valtakuntaan.

Joka päivä saamme turvata kasteen armoliittoon, joka päivä elää evankeliumin sanan lupauksista. Saamme myös käydä usein ehtoollisen sakramentille ja kuulla nuo lohdulliset sanat: "Teidän edestänne", "syntienne anteeksisaamiseksi". Saamme syödä Herramme tosi ruumiin ja juoda hänen tosi verensä.

3. Se on velvoittava puhdistus

Miten kiitollisia saamme olla siitä, että olemme armosta autuaita ja että meidät on kutsuttu autuutta omistamaan ilman tekoja, ilman omia ansioita, lahjana.

Tällaisia armosta eläviä olemme koko Jumalan Seurakunta. Jeesus on pessyt meidät kiireestä kantapäähän, ja yhä päivittäin pesee ei vain pään ja kädet, vaan myös jalat. Hän nöyrtyy palvelemaan meitä monen moninaisilla rakkauden teoilla.

Olemme kaikki tästä palvelusta osallisia, siitä riippuvaisia yhtäläisellä tavalla. Hän sanoo: "Ymmärrätekö, mitä minä olen teille tehnyt? Te puhuttelette minua opettajaksi ja Herraksi, ja oikein te sanotte, sillä se minä olen. Jos siis minä, teidän Herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, olette tekin velvolliset pesemään toistenne jalat. Sillä minä annoin teille esikuvan, että myös te niin tekisitte, kuin minä olen teille tehnyt."

Mitä tämä tarkoittaa? Ei ainakaan Jeesuksen teon matkimista, sillä hän kysyy: "Ymmärrätekö, mitä minä olen teille tehnyt" ja sanoo: "Minä annoin teille esikuvan". Se tarkoittaa sitä, minkä Raamattu toisaalla sanoo: "Olkaa veljellisessä rakkaudessa helläsydämiset toisianne kohtaan; toinen toisenne kunnioittamisessa kilpailee keskenänne" (Room. 12:10). Ja: "... ettekä tee mitään itsekkyydestä tai turhan kunnian pyynnöstä, vaan että nöyryydessä pidätte toista parempana kuin itseänne" (Fil. 2:3). Myös tätä: "Yksi on teidän opettajanne, ja te olette kaikki veljiä" (Matt. 23:8).

"Jeesuksen ristin ääressä"

Pitkänäperjantaina II vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Jeesuksen ristin ääressä seisoivat hänen äitinsä ja hänen äitinsä sisar, Maria, Kloopaan vaimo, ja Maria Magdaleena. Kun Jeesus näki äitinsä ja sen opetuslapsen, jota hän rakasti, seisovan siinä vieressä, sanoi hän äidillensä: "Vaimo, katso, poikasi!" Sitten hän sanoi opetuslapselle: "Katso, äitisi!" Ja siitä hetkestä opetuslapsi otti hänet kotiinsa. Sen jälkeen, kun Jeesus tiesi, että kaikki jo oli täytetty, sanoi hän, että kirjoitus kävisi toteen: "Minun on jano." Siinä oli astia, hapanviiniä täynnä; niin he täyttivät sillä hapanviinillä sienen ja panivat sen isoppikorren päähän ja ojensivat sen hänen suunsa eteen. Kun nyt Jeesus oli ottanut hapanviinin, sanoi hän: "Se on täytetty", ja kallisti päänsä ja antoi henkensä. Joh. 19:25–30.

Millaista on olla Jeesuksen ristin ääressä? Millaista se oli Jeesuksen äidille, josta Simeon oli ennustanut: "Myös sinun sielusi lävitse on miekka käyvä" (Luuk. 2:35)? Millaista se oli hänen äitinsä sisarille, Salomelle ja tuolle toiselle Marialle, Kloopaan vaimolle, perimätiedon mukaan Joosefin veljen vaimolle. Millaista se oli Maria Magdaleenalle, josta Jeesus oli ajanut ulos seitsemän riivaajaa? Millaista oli Johanneksen, tuon "ukoksen jylinän pojan" (Mark. 3:17) olla ristin juurella? Kerran, kun tylyt samarialaiset eivät antaneet majapaikkaa Jeesukselle, hän oli kiivaana kysynyt: "Herra, tahdotko, niin sanomme, että tuli taivaasta tulkoon alas ja hävittäköön heidät?" (Luuk. 9:54)? Millaista Johanneksen oli siellä olla, hänen, joka oli ollut Jeesuksen kanssa kirkastusvuorella, aterioinut hänen vierellään, ollut hänen tarkkaava kuulijansa ja hänen ihmeellisten tekojensa silminnäkijä? Jeesus oli sanonut: "Ihmissen Pojalla ei ole, mihin hän päänsä kallistaisi." Nyt Johannes näki, että Jeesus kallisti päänsä ja antoi henkensä.

Kuka meille voi kertoa heidän ajatuksensa? Voimme vain aavistella niitä. Tällaiset aavistelut, sikäli kuin ne ovat sopusoinnussa Raamatun sanan kanssa, voivat olla hyödyllisiä ja puhuttelevia. Tärkeämpää on kuitenkin kysyä, mitä tekstimme selvin sanoin lausuu meille Jeesuksen ristin ääressä.

1. Ristin ääressä saamme kuulla: Kirjoitukset käyvät toteen

Kristukseen uskoville Pyhä Raamattu on Jumalan sana. Se on opin ja elämän normi, ehdoton arvovalta. Sana on myös kallio, jolle usko rakentuu ja jolla se kestää. Tätä vastaan kiusaaja hyökkää sekä räikeästi että peitetysti. Hän tietää asiansa edistyvän, jos Jumalan kansalta saadaan viedyksi luottamus Raamatun sanaan ja sitä heikennetyksi. Samoin kiusaaja iloitsee, jos Jumalan sanaa väärennetään ja levitetään harhaoppeja.

Tekstimme kertoo: "Sen jälkeen, kun Jeesus tiesi, että kaikki jo oli täytetty, sanoi hän, että kirjoitus kävisi toteen: 'Minun on jano.'" Kaikki, mitä oli ennustettu Kristuksen elämästä ja kärsimyksestä oli jo täyttynyt tätä yhtä vähäistä yksityiskohtaa lukuun ottamatta. Psalmissa 69 oli kirjoitettu: "Koiruohoa he antoivat minun syödäkseni ja juottivat minulle janooni hapanviiniä" (Ps. 69:22). Sotilaat eivät omasta aloitteestaan tarjonneet hänelle juotavaa, vaan Jeesuksen oli suuresta tuskastaan huolimatta täyttääkseen Kirjoitukset tarpeen sanoa: "Minun on jano." Tästä havaitsemme, ettei Jumala ole jättänyt Raamatun toteutumista ihmisten varaan, vaan hän itse huolehtii siitä, että niin tapahtuu kuin hän on sanonut. Kiusaajalle on tärkeätä viedä ihmisiltä luottamus Raamattuun, mutta hän ei voi estää Raamatun toteutumista. Jumalalle on tärkeätä, että kaikki tapahtuu niin kuin on kirjoitettu, pienimpiäkin yksityiskohtia myöten. Herra sanoo: "Sinä olet nähnyt oikein; sillä minä valvon sanaani toteuttaakseni sen" (Jer. 1:12).

Jeesuksen ristin ääressä Raamatun sana toteutui. Jumalan Seurakunta on rakennettu apostolien ja profeettojen perustukselle. Ohi heidän sanansa emme mene taivaaseen, mutta tämän pyhän sanan varassa huoneemme on kalliolle rakennettu. Miten lujan, ihmeellisen turvan ja luotettavan autuuden oppaan kuoleva Jeesus antaakaan ristillä ojentaessaan meille Raamatun pettämättömän sanan!

2. Ristin ääressä saamme kuulla: "Se on täytetty."

Tekstimme kertoo edelleen: "Kun nyt Jeesus oli ottanut hapanviinin, sanoi hän: 'Se on täytetty', ja kallisti päänsä ja antoi henkensä."

Mikä oli täytetty? Vastaus on niin itsestään selvä Jeesuksen opetuksen valossa, ettei hänen tarvitse sitä nyt lausua. Hän oli todistanut: "Mi-

nä annan henkeni lammasten edestä" (Joh. 10:15). Hän oli opettanut: "Sitä varten minä olen syntynyt ja sitä varten maailmaan tullut, että minä todistaisin totuuden puolesta" (Joh. 18:37). Hän oli rukoillut ennen kärsimystään: "Minä olen kirkastanut sinut maan päällä: minä olen täyttänyt sen työn, jonka sinä annoit minun tehtäväkseni" (Joh. 17:4). Apostoli Paavali kirjoittaa: "Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin" (1 Tim. 1:15).

Mikä oli täytetty? Koko Kristuksen lunastajan toimi sikiämisestä ristille saakka, kaikinpuolinen kuuliaisuus Isän tahdolle hamaan ristin kuolemaan asti. Kaikki tapahtui meidän tähtemme, koko maailman puolesta, että syntinen voisi Jumalan voimasta kääntyä ja uskoa sekä iankaikkisesti pelastua, kuten Jeesus oli luvannut: "Se leipä, jonka minä annan, on minun lihani, maailman elämän puolesta" (Joh. 6:51).

Virressä veisaamme:

*Sua, Jeesus, vaati laupeus,
Käsittämätön rakkaus
Luoksemme tänne tulemaan,
Synteimme tähden kuolemaan.*

*Jo kaikki olet täyttänyt,
Lunastustyösi päättänyt.
Luo Isän nousit taivaaseen,
Sun kunniaasi entiseen.*

Tuntematon, latinalainen. VK 1938 nro 89:1–2.

Mitä siis ristin ääressä saat kuulla? Saat kuulla, että sinulla on Vapahtaja, joka on tehnyt kaiken, mitä Jumala vaati syntiesi sovittamiselta eli lunastukseltasi. "Se on täytetty." Siitä ei puutu mitään. Siihen ei tarvitse lisätä mitään eikä siihen voi lisätä mitään. Saat syntiesi anteeksi Jeesuksen täytetyn työn nojalla ilman omia ponnistelujasi, yksin armosta, yksin Kristuksen tähden, yksin uskon kautta Jeesukseen. Kaikki on Jumalan suurta, sulaa rakkautta Kristuksessa sinua kohtaan. Tässä on taivaaseen pääsemisesi tae, sinusta maksetut lunnaat. Raamattu todistaa: "Ette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla

verellä, niin kuin virheettömän ja tahrattoman karitsan" (1 Piet. 1:18–19).

Niin paljon kuin on aihetta itkeä itseämme Jeesuksen ristin ääressä, kuten Jeesus on sanonut: "Älkää minua itkekö, vaan itkekää itseänne ja lapsianne" (Luuk. 23:28), on myös aihetta ilon kyyneliin. Kristillinen Kirkko julistaa ristiinnaulittua Kristusta, kuten Raamattu sanoo: "Tämä on se sana, joka on teille ilosanomana julistettu" (1 Piet. 1:25).

3. Ristin ääressä kuulemme: "Katso, poikasi!"; "katso, äitisi!"

Jeesuksen kasvatusisä Joosef mainitaan Raamatussa viimeisen keran, kun Jeesus oli 12-vuotiaana temppelissä. Silloin Jeesus oli saavuttanut juutalaisen tavan mukaan hengellisen täysi-ikäisyyden siinä mielessä, että hän oli siitä lähtien vastuussa omasta hengellisestä elämästään eikä ollut siinä asiassa enää vanhempien huolenpidon alainen. Kun Joosef kuoli, Mariasta tuli leski. Nyt kun Jeesus ristiinnaulittiin, Marian täytyi olla noin 50-vuotias. Koska hänellä ei ollut muita lapsia kuin Jeesus, hän tarvitsi jonkun, joka huolehtisi hänestä. Ne, joita Raamattu nimittää Jeesuksen veljiksi, olivat Jeesuksen serkkuja. Niinpä Jeesus kääntyy äitinsä puoleen ja sanoo Johannekseen viitaten: "Vaimo, katso, poikasi." Vastaavasti hän katsoi Johanneksen, äitinsä sisarenpojan, puoleen, sanoen: "Katso, äitisi."

Ristin ääressä hoidetaan rakkaudessa ajallisen elämän asiat, niitä laiminlyömättä. Raamattu sanoo: "Siitä hetkestä opetuslapsi otti hänet kotiinsa." Vaikka Jeesus puhuttelee Mariaa vaimoksi siten osoittaen, ettei Maria ole erikoisasemassa Jeesuksen omistamiseen nähden, Vapahtaja kuitenkin samalla kuuliaisesti huolehtii neljännen käskyn velvoituksista.

Jumala lisätköön meillekin rakkautta, että palaisimme sanan kuulosta niin, kuin Johannes palasi ristin juurelta, arkisen elämämme tehtäviin osoittamaan asiaan kuuluvaa rakkautta niille, jotka Jumala on uskonut hoivaamme. Saamme muistaa, että rakkaudella on erilaisia kohteita: on puoliso, lapset, vanhemmat, veljet ja sisaret, suku, isänmaa, kotikunta, koko maailma ja vihollisetkin, ja myös aivan erityisessä asemassa on Kristuksen Kirkko, uskonveljet ja –sisaret, kuten Raamattu sanoo: "Sen tähden kun meillä vielä aikaa on, tehkäämme hyvää kaikille, mutta varsinkin uskonveljille" (Gal. 6:10).

Jeesus uskoi Marian apostoli Johanneksen hoiviin. Tästä löydämme kauniin kuvan. Niin kuin Maria synnytti Jeesuksen, samoin kristillinen Kirkko synnyttää sanalla ja sakramenteilla Jeesuksen uskovien sydämiin. Niin kuin Jeesus uskoi Marian Johanneksen hoiviin, niin kristillinen Kirkko on uskottu apostolien sanan hoivaan.

Olkoon Jeesus kuvattuna silmiemme eteen ristiinnaulittuna sanan saarnassa. Olkoon tämä Jumalan sanan välittämä kuva lähtemättömästi sielumme syvyyksiin kätkeytyneenä. Säteilköön ristiltä Jumalan iankaikkinen rakkaus meitä kohtaan. Antakoon Jumala meille armonsa, että mekin vaeltaisimme rakkaudessa.

Tampere 21.4.2000. Virret, VK 1938: 50, 422:1; 52:1–5; 63:1,5,6; 241:1–4; SK 1961 46.

Peljästyksestä uskoon

Pitkänäperjantaina. III vuosikerta. Osa evankeliumitekstiä.

Katso, temppelin esirippu repesi kahtia ylhäältä alas asti, ja maa järisi, ja kalliot halkesivat, ja haudat aukenivat, ja monta nukkuneiden pyhien ruumista nousi ylös. Ja he lähtivät haudoistaan ja tulivat hänen ylösnousemisensa jälkeen pyhään kaupunkiin ja ilmestyivät monelle. Mutta kun sadanpäämies ja ne, jotka hänen kanssaan vartioitsivat Jeesusta, näkivät maanjäristyksen ja mitä muuta tapahtui, peljästyivät he suuresti ja sanoivat: "Totisesti tämä oli Jumalan Poika." Matt. 27:51–54.

Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen suuri kärsimys Getsemanesta viimeiseen hengenvetoon Golgatan ristillä on täynnä ihmeitä. Jumala näyttää meille, että hänen voimansa on verrattomasti suurempi kuin meidän. Hänen todellisuutensa ja maailmansa on moniulotteisempi kuin, mitä me voimme edes kuvitella. Tästä on hyvänä esimerkkinä tekstimme. Tällä havainnolla on paljon merkitystä.

Uskoa koskevista asioista meidän on jäätävä ilmoitetun Jumalan Sanan varaan ja otettava järkemme vangiksi ja nöyryyttävä hänen Sanansa alle. Se on myös meille hyväksi. Kun Pyhän Hengen voimasta otamme Sanan uskolla vastaan, olemme oikealla tiellä ja varjellumme eksytyksiltä. Oikeastaan kysymyksessä ei ole nöyrytyminen, vaan suuri kunnia, kun Jumala puhuu meille ja me saamme kuunnella.

Tekstimme kertoo, mitä tapahtui välittömästi Jeesuksen kuoleman jälkeen: "Temppelin esirippu repesi kahtia ylhäältä alas asti, ja maa järisi, ja kalliot halkesivat." Näillä tapahtumilla Jumala halusi ilmentää meille Jeesuksen kuoleman merkitystä.

Temppeli oli jumalanpalveluksen ja erityisesti uhritoimitusten keskus, pyhä paikka, rukoushuone ja Jumalan läsnäolon paikka. Kaikkeinpyhimpään oli vain ylimmäisellä papilla lupa mennä kerran vuodessa uhraamaan kansan syntien edestä. Kun Kristus uhrasi itsensä maailman edestä, meille aukeni tie Jumalan tykö. Sen vertauskuvana esirippu repesi kahtia ylhäältä alas. Meidän edustajanamme,

ylimmäisenä pappinamme Kristus meni kaikkeinpyhimpään, Jumalan eteen. Synti esti ihmistä pääsemästä pyhän Jumalan luo, mutta kun Kristus otti synnin pois ja meni sinne edeltä, enää ei ole mitään estettä mennä Jumalan luo, vaan jokainen joka uskoo Jeesukseen, on siirtynyt kuolemasta elämään. Jumalan luo on nyt vapaa pääsy Jeesuksen kautta. Tämä on kerrottu meille lohdutukseksi. Ota uskolla vastaan tämä lohdutus: Sinulla on nyt vapaa pääsy Jeesuksen veren kautta Jumalan tykö. Pidä siitä kiinni elämässä ja kuolemassa.

Jeesuksen kuolema merkitsi myös Vanhan liiton päättymistä. Siihen kuuluneilla temppeleissä toimitetuilla uhreilla ei ollut enää merkitystä. Esirippu jouti pois. Uusi aika, evankeliumin aika, li koitanut.

Kun Jeesus antoi henkensä, maa järisi, kalliot halkesivat ja haudat aukenivat. Maa ei voinut pidättää sisällään pyhiä, vaan hautojen täytyi avautua tähän liittyvästä Jumalan erityisestä käskystä. Jeesuksen täytetty työ kertoi siitä, että kun synti oli otettu pois, kuoleamalla ei ollut valtaa. Jumala halusi osoittaa sen julkisesti avaamalla pyhien hautoja ja herättämällä kuolleita, jotka ilmestyivät monelle Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen.

Tekstimme sanoo nimenomaan, että monta poisnukkuneiden pyhien ruumista nousi ylös. Tämä on yksi niistä Raamatun kohtia, joka selkeästi opettaa ruumiin ylösnousemusta. Saddukeukset kielsivät ruumiin ylösnousemuksen. Meidänkin aikanamme on monia järkeilijöitä, jotka taitavasti hämäten kiertävät selvät Raamatun kohdat ja puhuvat ylösnousemuksesta tavalla, jossa itse asiassa ei ole kysymys todellisesta ruumiin ylösnousemuksesta. Kun tekstimme mukaan kallioon hakatut haudat aukenivat ja niissä olleet muumioituneet ruumiit nousivat ylös ja ilmestyivät monille, se ei voi tarkoittaa vain jotakin sielun elämää, vaan noihin hautoihin haudattujen ruumiitten eläväksi tulemistä ja ylösnousemista.

Jumala loi ihmisen, jolla oli ruumis ja sielu. Adam söi suullaan kielletyn hedelmän. Vaikka siihen liittyi sielunelämään liittyviä asioita, niin se oli myös ruumiillinen tapahtuma. Jumala otti Aadamin ruumiineen ja sieluineen tilille eteensä ja julisti hänelle sitten ensimmäisen evankeliumin. Synti toi ihmisen sydämeen turmeluksen ja myös ruumista koskevan kuolemanalaisuuden. Sen, mikä maasta on,

piti jälleen tuleman maaksi. Koska Messias, luvattu vaimon Siemen, oli murskaava käärmeeen pään ja vapahtava Aadamin tuomasta synnin kirouksesta, Messiaan voitto ei jäänyt puolitiehen, vaan koski koko ihmistä, ruumista ja sielua. Kristikunta on aina tunnustanut ruumiin ylösnousemuksen. Sen selittäminen vain sielua koskevaksi tai jollain tavoin vain henkiseksi, on Raamatun vastainen ja typistää Kristuksen lunastustyötä ja koko evankeliumia.

Sen sijaan, että yrittäisimme kiertää selvän Jumalan sanan ja sitä vääntelisimme, uskokaamme pyhä Sana niin kuin se lukee. Kun ristitin juurella pakanallinen sadanpäämies ja hänen sotilaansa näkivät, mitä tapahtui, he peljästyivät. Ristin näkymät Sanassa ja saarna Ristiinnaulitusta ovat väkevää puhetta. Ne ovat kutsu kauhistumaan omaa synninalaista tilaa. Mutta ne ovat myös kutsu uskolla omistamaan armo ja tunnustamaan: Totisesti Jeesus on Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja!

Siitamaja 25.3. 2005.

Kovat koettelemukset

Pitkänäperjantaina. Vanhan testamentin teksti.

Näiden tapausten jälkeen Jumala koetteli Aabrahamia ja sanoi hänelle: "Aabraham!" Hän vastasi: "Tässä olen." Ja hän sanoi: "Ota Iisak, ainokainen poikasi, jota rakastat, ja mene Moorian maahan ja uhraa hänet siellä polttouhriksi vuorella, jonka minä sinulle sanon." Varhain seuraavana aamuna Aabraham satuloi aasinsa ja otti mukaansa kaksi palvelijaansa sekä poikansa Iisakin, ja halottuaan polttouhripuita hän lähti menemään siihen paikkaan, jonka Jumala oli hänelle sanonut. Kolmantena päivänä Aabraham nosti silmänsä ja näki sen paikan kaukaa. Silloin Aabraham sanoi palvelijoilleen: "Jääkää tähän aasin kanssa. Minä ja poika menemme tuonne rukoulemaan; sitten me palaamme luoksenne." Ja Aabraham otti polttouhripuut ja säilytti ne poikansa Iisakin selkään; itse hän otti käteensä tulen ja veitsen, ja niin he astuivat molemmat yhdessä. Iisak puhui isällensä Aabrahamille sanoen: "Isäni!" Tämä vastasi: "Tässä olen, poikani." Ja hän sanoi: "Katso, tässä on tuli ja halot, mutta missä on lammas polttouhriksi?" Aabraham vastasi: "Jumala on katsova itselleen lampaan polttouhriksi, poikani." Ja he astuivat molemmat yhdessä. Ja kun he olivat tulleet siihen paikkaan, jonka Jumala oli hänelle sanonut, rakensi Aabraham siihen alttarin, latoi sille halot, sitoi poikansa Iisakin ja pani hänet alttarille halkojen päälle. Ja Aabraham ojensi kätensä ja tarttui veitseen teurastaakseen poikansa. Silloin Herran enkeli huusi hänelle taivaasta sanoen: "Aabraham, Aabraham!" Hän vastasi: "Tässä olen." Niin hän sanoi: "Älä satuta kättäsi poikaan äläkä tee hänelle mitään, sillä nyt minä tiedän, että sinä pelkää Jumalaa, kun et kieltänyt minulta ainokaista poikaasi." Niin Aabraham nosti silmänsä ja huomasi takanansa oinaan, joka oli sarvistaan takertunut pensaikkoon. Ja Aabraham meni, otti oinaan ja uhrasi sen polttouhriksi poikansa sijasta. Ja Aabraham pani sen paikan nimeksi "Herra näkee." Niinpä vielä tänä päivänä sanotaan: "Vuorella, missä Herra ilmestyy." Ja Herran enkeli huusi Aabrahamille toistamiseen taivaasta ja sanoi: "Minä vannon itse kauttani, sanoo Herra: Sen tähden että tämän teit etkä kieltänyt minulta ainokaista poikaasi, minä runsaasti siunaan sinua ja teen sinun jälkeläis-

tesi luvun paljoksi kuin taivaan tähdet ja hiekka, joka on meren rannalla, ja sinun jälkeläisesi valtaavat vihollistensa portit. Ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä, sen tähden että olit minun äänelleni kuuliainen." Sitten Abraham palasi palvelijainsa luo, ja he nousivat ja kulkivat yhdessä Beersebaan. Ja Abraham jäi asumaan Beersebaan. 1 Moos. 22:1–19.

Jumala pani palvelijansa Aabrahamin kovaan kokeeseen. Aabrahamin oli uhrattava Iisak, oma rakas poikansa. Niin oli Herran käsky. Tällaista käskyä hän ei ollut antanut kenellekään aikaisemmin eikä tämän jälkeen. Aabrahamin koettelemus oli ainutlaatuinen. Vielä kovemmaksi koettelemuksen teki se, että Jumala oli luvannut Aabrahamille siemenen ja oli toteuttanut lupauksensa pitkän odotuksen jälkeen. Pojan jälkeläisistä piti syntyä maailmalle aikanaan luvattu vaimon siemen, Vapahtaja. Aabrahamin ja koko maailman kohtalo riippui siitä, että Iisak eläisi ja saisi perillisiä niin, että lupaus Vapahtajasta voisi aikanaan toteutua.

Meillä voi olla kovia koettelemuksia, ei kuitenkaan ankaruudessa Aabrahamin koettelemukseen verrattavia. Aabrahamin koettelemus on kerrottu meille opiksi ja lohdutukseksi.

1. Kovissa koettelemuksissa Jumala tutkii uskomme ja rakkautemme aitouden

Tekstissämme Jumala käskee Aabrahamia uhraamaan ainoan poikansa, jota hän suuresti rakastaa. Iisak oli uskova, kiltti, vanhempiaan totteleva nuorukainen. Hän oli jo aikuisuuden kynnyksellä, saattaisi kukaties lähivuosina perustaa perheen ja saada lapsia. Miksi Jumala vaati pojan uhraamista? Miksi hän näyttää ottavan pois sen, minkä on antanut, ja kuin syövän sanansa? Olisiko Aabrahamin muutettava uskoaan ja sitä kuvaa, mikä hänellä oli Jumalasta? Olisihan tässä aivan riittävästi perusteita uudenlaiseen ajatteluun, sillä tuolaista ei voi hyväksyä isän rakkaus eikä normaali järki.

Vaikka on vaikeata mitata toisten koettelemusten suuruutta ja verrata niitä omiinsa, varmaan voimme olla yhtä mieltä siitä, että oman rakkaan lapsen menetys, vaikea sairaus tai paha pysyvä

vamma kuuluvat suuriin koettelemuksiin. Ne panevat meidät huu-tamaan Jumalan puoleen ja kyselemään hänen tarkoitustaan. Nyt kun Jumala on jo antanut meille sanansa, hän ei puhu meille suo-raan niin kuin Aabrahamille ja muille profeetoille. Heillekään hän ei puhunut ikään kuin tilauksesta, vaan he joutuivat rakentamaan uskonsa sille sanalle, jonka hän oli aikaisemmin puhunut, ja sen avulla selviämään koettelemuksistaan.

Päästäksemme perille Jumalan tarkoituksesta meidän on tutkitta-va Raamattua ja etsittävä sieltä vastauksia. Eräs tällainen kohta on tekstimme. Se ei jätä meitä pulaan, vaikka se ei vastaakaan kaikkiin kysymyksiimme. Kun Jumala sallii sellaista, mitä emme ymmärrä, alkäämme myöskään odottako, että hän vastaisi kysymyksiimme li-hallisten odotustemme mukaisesti. Vaikka Jumala näkee lastensa hä-dän ja kuulee heidän anomisensa, hän ei kuitenkaan alistu komennel-tavaksi.

Tekstimme ilmaisee selvästi Aabrahamin koettelemuksen tarkoituk-sen. Jumala halusi tietää, mitä Aabraham seuraa, seuraako hän omia aja-tuksiaan vai Jumalan sanaa, ja ketä Aabraham rakastaa eniten, Jumalaa vai omaa poikaansa. Toki Jumala ilman tutkimistakin tietää kaiken, mutta hän laskeutuu meidän tasallemme ja ilmaisee asian tällä tavoin, kun hän puhuu tiedosta, joka perustuu kokemukseen.

Rakkaus Jumalaan ilmenee hänen sanansa pitämisessä. Jeesus sanoo: "Jos joku rakastaa minua, niin hän pitää minun sanani, ja mi-nun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen tykönsä ja jäämme hänen tykönsä asumaan. Joka ei minua rakasta, se ei pidä minun sa-nojani; ja se sana, jonka te kuulette, ei ole minun, vaan Isän, joka on minut lähettänyt" (Joh. 14:23–24). Nyt Jumala halusi tietää, rakas-taako Aabraham häntä pysymällä hänen sanassaan. Samoin Jumala tutkii koettelemuksissa, ilmeneekö meidän uskomme ja rakkautem-me hänen sanansa noudattamisena ja siinä pysymisenä.

2. Kovista koettelemuksista selviydymme pitämällä kiinni Jumalan sanasta

Aabraham kesti koetuksen. Hebrealaiskirje selittää Aabrahamin uskoa näin: "Uskon kautta uhrasi Aabraham koetukselle pantuna Ii-sakin, uhrasi ainoan poikansa, hän, joka oli lupaukset vastaanottanut

ja jolle oli sanottu: 'Tisakista sinä saat nimellesi jälkeläisen', sillä hän päätti, että Jumala on voimallinen kuolleistakin herättämään; ja sen vertauskuvana hän saikin hänet takaisin" (Hebr. 11:17–19).

Koettelemuksensa kurimuksessa Aabraham ei lähtenyt muuttamaan oikeata Jumala-kuvaansa, vaan pysyi lujana uskossaan Jumalan lupauksiin ja voitti kiusaukset. Usko ylönousemukseen on auttanut monia kestämään jopa verisiä vainoja ja kidutusta, suuria ajallisia menetyksiä ja kovia kohtaloita.

Pahan olemassaolo tässä maailmassa on tosiasia. Se ei poistu filosofimalla. Sille tulee loppu, kun Kristus tulee ja asettaa kaiken kohdalleen. Siihen asti meitä lohduttavat syntien anteeksisaaminen Jeesuksen uhrin tähden sekä luja toivo ylönousemuksesta ja iankaikkisesta taivaallisesta autuudesta. Siitä meillä on Jumalan sanan varmat lupaukset. Jumala ei petä. Tavalla tai toisella hän toteuttaa lupauksensa, vaikka emme koettelemuksen kestäessä useinkaan näe, miten hän meidät päästää koettelemuksesta. Meidän ei tarvitse kaikkea tietää eikä ymmärtää. Riittää, että Jumala tietää ja että hän ymmärtää.

Kun ankarat koettelemukset kohtaavat sinua, pidä kiinni selvästä Jumalan sanasta ja hänen armollisista lupauksistaan äläkä lainkaan epäile. Älä vaihda Raamatun ilmoitusta ihmisajatuksiin äläkä muuta toiseksi sen ilmoittamaa Jumala-kuvaa. Anna Raamatun määrittää Jumala-kuvasi. Pidä kiinni siitä, että Jumala on rakkaus. Usein on tarpeen tarkistaa, onko kuvamme kiusaajasta Raamatun mukainen. Helposti näet panemme Jumalan tiliin sen, mikä johtuu kiusaajasta. Jeesus sanoo perkeleestä: "Hän on ollut murhaaja alusta asti, ja totuudessa hän ei pysy, koska hänessä ei totuutta ole. Kun hän puhuu valhetta, niin hän puhuu omaansa, sillä hän on valhetteli ja sen isä." (Joh. 8:44.) Älä lue Jumalan syyksi sitä, minkä kiusaaja on saanut aikaan, vaan usko Sanan vakuutus: "Sitä varten Jumalan Poika ilmestyi, että hän tekisi tyhjäksi perkeleen teot" (1 Joh. 3:8).

3. Kovissa koettelemuksissa vahvistumme uskossa Jumalan rakkauteen

Uskonasiat ovat monasti paradoksaalisia. Ne sisältävät erikoisia vastakohtaisuuksia. Niin on laita myös kovien koettelemusten. Niissä Jumala tutkii uskomme ja rakkautemme aitoutta. Mutta samalla me

saamme koetella Jumalan rakkautta. Jumala itse panee meidät sitä koettelemaan. Se, mitä Jumala sanoo Vanhan liiton Israelille Malakian kirjassa uhraamisesta, soveltuu koettelemuksissa kestämiseen. Malakia sanoo: "Tuokaa täydet kymmenykset varastohuoneeseen, että minun huoneessani olisi ravintoa, ja siten koetelkaa minua, sanoo Herra Sebaot: totisesti minä avaan teille taivaan ikkunat ja vuodatan teille siunausta ylenpalttisesti" (Mal. 3:10). Kun kovissakin koettelemuksissa pidämme kiinni Jumalan armolupauksista ja uskomme hänen rakkauteensa, vahvistumme siinä pyhien uskossa, että Jumala on rakkaus ja että hän johdattaa kansansa ihmeellisesti luvattuun autuuteen.

Aabraham sai kuulla Herran sanan: "Minä vannon itseni kautta, sanoo Herra: Sen tähden että tämän teit etkä kieltänyt minulta ainoakaista poikaasi, minä runsaasti siunaan sinua ja teen sinun jälkeläisesi luvun paljoksi kuin taivaan tähdet ja hiekka, joka on meren rannalla, ja sinun jälkeläisesi valtaavat vihollistensa portit. Ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä, sen tähden että olit minun äänelleni kuuliainen." Samoin Herra on vahvistava meitä uskossamme ja runsaasti siunaava koettelemuksissa. Tämä on Jumalan sanan todistus. Kristillinen kokemus yhtyy siihen.

Aabraham sai erikoisella tavalla nähdä Herran Kristuksen tuolla vuorella. Siitä tuli sanonta: "Vuorella, jolla Herra tullaan näkemään". Jeesus todistaa: "Aabraham, teidän isänne, riemuitsi siitä, että hän oli näkevä minun päiväni; ja hän näki sen ja iloitsi" (Joh. 8:56). Suuri riemu astui Aabrahamin sydämeen, kun hän sai nähdä Jumalan Karitsan ottamassa pois maailman synnin. Koettelemuksen tuska vaihtui autuuden iloon ja pojan takaisin saamiseen. Kun Jumalan sanasta katselemme Golgatan vuorella edestämme ristiinnaulittua Kristusta, saamme iloita Jumalan rakkaudesta meitä syntyisiä kohtaan.

Loppujen lopuksi Jumala antaa meille koettelemuksissa enemmän kuin, mitä hän ottaa meiltä pois. Jeesus sanoo sekä lohduttaen että varoittaen: "Sillä sille, jolla on, annetaan, ja hänellä on oleva yltäkyllin; mutta siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekin, mikä hänellä on" (Matt. 13:12). Olkoon usko miten heikko tahansa, kunhan se on laadultaan oikeata, Jumala voi sitä vahvistaa koettelemuksilla. Jumala tietää myös panna rajan koettelemusten ankaruudelle, ettemme sorru niihin. Raamattu sanoo: "Jumala on uskollinen, hän ei salli teitä kiu-

sattavan yli voimienne, vaan salliessaan kiusauksen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää" (1 Kor. 10:13).

Jos taas se usko, mikä ihmisellä on, on perusteiltaan väärä, sitä ei voida auttaa, vaan ihminen saattaa menettää koettelemuksissa senkin ulkonaisen uskon ja tiedon, mikä hänellä oli oikeata ennen koettelemusta.

Kymmenkunta vuotta sitten olin sairaalassa saamassa hoitoa ensimmäiseen syöpääni. Samassa huoneessa oli myös muita potilaita. Huoneeseen tuli yllättäen eräs nainen papinkaulus kaulassa, kävi tervehtimässä potilaita ja aloitti keskustelun tiedustelemalla, miltä tuntuu sairastua sellaiseen kovaan tautiin. Sanoin hänelle: "Sairaus on siunaus." Se ällistyi häntä suuresti. Hän kysyi toisilta potilailta, miltä heistä tuntuu, kun joku noin sanoa pamauttaa. Selitin tarkemmin asian. Kun nainen oli poistunut, meillä potilailla oli oikein hyvä keskustelu eivätkä potilastoverit olleet lainkaan pahastuneet sanoistani. Päinvastoin, sillä sisälsihän sanani sen, etteivät he olleet kirottuja ja hylättyjä, vaan siunattuja. Jumala veti heitä sairauden kautta armoonsa ja tykönsä.

Toki on niin, ettei kovan koettelemuksen kourissa ole mukava olla. Mutta saamme uskoa, että sitä Jumala rakastaa, jota hän kurittaa. Raamattu sanoo: "Mikään kuritus ei tosin sillä kertaa näytä olevan iloksi, vaan murheeksi, mutta jälkeensä se antaa vanhurskauden rauhanhedelmän niille, jotka sen kautta ovat harjoitetut" (Hebr. 12:11).

Onnellisia ovat ne, jotka hyvänä päivänä ottavat vastaan Jumalan sanan, kätkevät sen sydämeensä ja tutkistelevat sitä. Kovenkin koettelemusten tullen meillä on silloin Jumalan vahva sana, jonka turvissa selviämme, vieläpä vahvistumme uskossamme Jumalan rakkauteen. Silloin emme vieraannu Jumalasta, vaan hän tulee meille entistä läheisemmäksi, rakastamme häntä yhä enemmän ja luotamme hänen uskollisuuteensa. Onnellinen myös se, joka aikaisemmin ei ole uskonut, mutta joka koettelemusten tultua tarttuu Jumalan sanaan, uskoo ja löytää Jeesusksessa turvan sielulleen.

Jeesus lepäsi haudassa

Pääsiäislauantaina

Mutta sen jälkeen Joosef, arimatialainen, joka oli Jeesuksen opetuslapsi, vaikka salaa, juutalaisten pelosta, pyysi Pilatukselta saada ottaa Jeesuksen ruumiin; ja Pilatus myöntyi siihen. Niin hän tuli ja otti Jeesuksen ruumiin. Tuli myös Nikodeemus, joka ensi kerran oli yöllä tullut Jeesuksen tykö, ja toi mirhan ja aloen seosta noin sata naulaa. Niin he ottivat Jeesuksen ruumiin ja käärivät sen hyvänhajuisten yrttien kanssa käärinliinoihin, niin kuin juutalaisilla on tapana haudata. Ja sillä paikalla, missä hänet ristiinnaulittiin, oli puutarha, ja puutarhassa uusi hauta, johon ei vielä oltu ketään pantu. Siihen he nyt panivat Jeesuksen, koska oli juutalaisten valmistuspäivä ja se hauta oli lähellä. Joh. 19:38–42.

Juutalaiset olivat säilyttäneet vanhan tavan alkaa vuorokausi illasta, kuten luomispäivätkin alkoivat. Niin myös sapatti alkoi illalla aurin gon laskiessa ja iltatähden tultua näkyviin. Jeesus oli antanut henkensä Isän käteen perjantaina iltapäivällä kello kolmen vaiheilla. Kaikki oli tullut täytetyksi, mitä maailman lunastus vaati. Ennen sapatin alkamista hänet ehdittiin vielä haudata.

Joosef arimatialainen oli kotoisin Efraimista. Hän oli arvossa pidetty Neuvoston jäsen. Hän oli myös rikas (Matt. 27:57). Hän osti liinavaatteen ja kääri Jeesuksen ruumiin siihen. Nikodeemus toi mirhan ja aloen seosta noin sata naulaa, se on noin 33 kg. Nämä miehet yhdessä huolehtivat siitä, että Jeesus sai kunniallisen hautauksen, joka vastasi juutalaisia tapoja. Toteutui Raamatun ennustus: "Rikkaan tykö hän tuli kuoltuansa" (Jes. 53:9).

Julkisen toimintansa aikana Jeesus ei voinut viettää levossa yhtään sapattia, sillä hänen tuli kutsumuksensa mukaisesti opettaa ja parantaa sairaita. Mutta nyt koitti hänelle sapatti. Kaikki työt sekä tuskainen kärsimys olivat takana. Nyt hänellä oli täysi sapatti, lepo. Sitä, millainen tämä tila oli ylösnousemushetkeen asti, Raamattu ei paljon puhu. Jeesus sanoo vain, että hän on oleva ryövärin kanssa paratiisissa vielä pitkänperjantain kuluessa. Kristuksen astumus alas

helvettiin kuuluu taas hänen eläväksi tekemisensä yhteyteen ja pääsi-
äisaamuun.

Kuolema ei voinut niellä Kristusta, vaan hän heräsi kuolleista Jumalan voimasta. Se kertoo myös meille, ettei kuolema voi meitä-
kään niellä. Kristus on kukistanut meidän kuolemamme. Niin ei
myöskään se aika, jonka tulemme olemaan haudan levossa, ole pelot-
tava. Pääsemme Kristuksen tykö ja saamme olla hänen kanssaan pa-
ratiisissa. Kristus on pyhittänyt hautamme ja avannut sieltä meille
tien elämään.

Kristus sai kunniallisen hautauksen. Kristityt haluavat haudata
vainajansa kunniallisesti heidän uskontunnustustaan kunnioittaen ja
noudattaen. Vainajaa ei haudata omaisten uskontunnustuksen mu-
kaan, jos se on toinen kuin vainajan. Hautauksen toimittaminen kuu-
luu sen seurakunnan paimenelle, jonka jäsen vainaja kuollessaan oli.

Erityisesti kristillisen ylösnousemustoivon tähden kristityt ovat
syystä pitäneet loukkaavana hautojen häpäisyä, eikä sellaiseen pidä
ryhtyä pakanoidenkaan haudoilla.

Kuoleman vakavoittamina levittääkäämme evankeliumin valoa
tähän kuoleman varjon maahan. Vain usko evankeliumiin vie meidät
Jumalan lepoon.

Siitä tilasta, jossa uskovien sielut ovat kuoleman ja ylösnousemuks-
sen välisenä aikana, Raamattu puhuu toisaalta unena ja toisaalta autu-
aallisena olona Kristuksen kanssa. Jeesus sanoi ristin ryöväriille: "Tänä
päivänä sinun pitää oleman minun kanssani paratiisissa" (Luuk. 23:43).
Apostoli Paavali sanoo: "Halu minulla on täältä eritä ja olla Kristuksen
kanssa, sillä se olisi monin verroin parempi" (Fil. 1:23).

Jeesus oli haudassa lyhyen aikaa perjantaina ennen sapatin alkua,
sitten koko sapatin päivän ja vielä osan sunnuntaita, siis kolmena eri
päivänä. Juutalaiset laskivat aikaa eri tavalla kuin me. Osa päivää las-
kettiin koko päiväksi. Niin voitiin sanoa, että Jeesus oli haudassa kolme
päivää, toisin sanoen kolmena eri päivänä. Kun Raamattu sanoo, että
Jeesus oli haudassa kolme päivää ja kolme yötä, se taas tarkoittaa, että
hän oli siellä kolmena vuorokautena. Meidän laskutapamme mukaan
Jeesus oli haudassa kahtena päivänä ja kahtena yönä. Raamattu puhuu
näistä asioista sen tavan ja kielenkäytön mukaan, mikä silloin oli juuta-
laisilla. Niin myös Emmauksen tien kulkijat ymmärsivät, että Jeesus

olisi nouseva kuolleista sunnuntaina, kun he sanoivat: "Me toivoimme hänen olevan sen, joka oli lunastava Israelin. Ja onhan kaiken tämän lisäksi nyt jo kolmas päivä siitä, kun nämä tapahtuivat." (Luuk. 24:21.) He odottivat, että Jeesuksen ylösnousemus olisi tapahtunut ennen sen päivän päättymistä. Ilta oli jo aivan käsillä (Luuk. 24:29).

Koska Jeesus on voittanut kuoleman, meidän ei tarvitse sitä pelätä. Uskomme, että Jeesuksella on valta ja voima herättää kuolleet. Elämämme on hyvässä turvasäilössä. Se on kätkeytyä Kristuksessa. Kun hän, meidän elämämme ilmestyy, saamme aina olla Herran kanssa.

Kohdan Job 19:21–27 käännös ja merkitys

Pääsiäisaamuna.

Suuri kärsijä Job puhuu ruumiin ylösnousemuksesta Job 19:21–27. Tälle kohdalle on tarjottu erilaisia käännöksiä. Toisissa käännöksissä ylösnousemuksen asia on selkeä, toisissa se jää hämäräksi. En selosta eri käännöksiä seikkaperäisesti, vaan tarjoan seuraavassa oman käännökseni ja kiinnitän sitten huomiota joihinkin yksityiskohtiin.

Käännös

Armahtakaa minua, armahtakaa minua, te minun ystäväni, sillä Jumalan käsi on koskenut minuun. Miksi te vainoatte minua Jumalan tavoin ettekä saa kylläänne minun lihastani. Kunpa minun sanani kirjoitettaisiin muistiin ja jospa ne piirrettäisiin kirjaan, kaiverrettaisiin ainiaaksi kallioon rautataltalla ja lyijyllä. Mutta minä tiedän Lunastajani elävän, ja hän on nouseva takaajana multien päälle. Ja sitten minut kiedotaan tähän nahkaani ja olen ruumiistani käsin näkevä Jumalan. Häntä minä saan katsella, silmäni näkevät hänet eikä hän ole minulle outo. Munuaiseni pakahtuvat sisimmässäni. Job 19:21–27.

Kovan kärsimyksensä keskellä Job saa lohdutusta siitä, että hänen Lunastajansa elää. Jobin autuuden toivo perustuu Kristuksen ylösnousemukseen. Se antaa varmuuden hänelle siitä, että hänkin saa nousta.

"Viimeinen", "takimmainen" eli takaaja

Syntiinlankeemuksen tähden ihmisen pitää kuolla ja palata maan tomuun, mutta Lunastaja on nouseva tämän suuren hautausmaan eli maan tomun päälle "viimeisenä", "takimmaisena" eli suomeksi sanottuna takaajana. Latinalainen vanha Vulgata -käännös puhuu tässä viimeisestä päivästä, mutta alkutekstissä ei ole päivä sanaa. Job tunnistaa tässä itsensä Jumalan edessä syntivelalliseksi, mutta turvaa siihen, että hänellä on Lunastaja, joka maksaa hänen velkansa. Kun Lunastaja nousee multien eli maan tomun päälle, hänen on tarvinnut sitä ennen kuolla. Hän on asettunut meidän sijaamme meidän syntivelkamme maksajaksi. Hän ei kuitenkaan jää hautaan ja kuoleman alle, vaan virkooa eloon, elää ja nousee ylös. Hän siis maksaa meidän

syntivelkamme. Hän on lunastuksen eli velanmaksun takuumies. Heprea käyttää takaajasta sanaa *ha 'acharōn*. Sanan perusmerkitys on 'viimeinen', 'takimmainen', 'takana oleva' eli kuten kuuluisa Gesenius-Buhlin heprean sanakirja sanoo 'takamies', 'takaaja'.

Suomen "takaaja" sanalla on samantapainen takamiehen merkitysivahde. Kun joku ottaa velan, takaaja asettuu takauksellaan hänen taakseen ja on valmis suorittamaan velan, jos velallinen ei pysty sitä maksamaan. Hän on viimeisenä vastuussa velan maksusta.

Job ymmärtää tuskansa keskellä, että Lunastaja on hänen takaa-jansa, se viimeinen lenkki, joka pitää. Kun Kristus nousi ruumiillisesti kuolleista, hänestä tuli meille ylösnousemuksemme takuumies. Kristuksen ylösnousemukseen perustuu Jobin ja kaikkien uskovien ylösnousemustoivo.

Ruumiista käsin vai ruumiista irti?

Eräät käännökset puhuvat siitä, että Jobilta "raastettaisiin" hänen nahkansa. Kuitenkin raastamiseksi käännetyn sanan tavallisin merkitys on 'kietoa', mikä on myös Lutherin käännös. Job ei siis puhu ja-keessa 26 kuolemastaan, vaan ylösnousemuksestaan. Hän sanoo näkevänsä Jumalan lihastaan eli ruumistaan *käsin*. (Heprean *min* prepositiolla on myös merkitys 'jostakin käsin'.) Siten kohdan ymmärtävät vanhemmat käännökset, mm. Vulgata, Luther, Kuningas Jaakon käännös (KJV) ja Biblia. Joissakin uudemmissa käännöksissä ajatus on päinvastainen: "kun olen irti ruumiistani" (esim. KR 38; Jumalan kansan Raamattu/Saarnivaara; American Standard Version, Svenska Bibeln) ja "lihani on riistetty irti" (KR 92).

Jobilla oli suuret ruumiilliset tuskat ja hänen ihonsa oli paiseita täynnä. Selkeän vastakohdan tälle olotilalle antoi ylösnousemustoivo. Kun se toteutuu, ruumiin tuskat ja raihnaisuus ovat poissa ja hän saa ruumiistaan käsin ilman tuskaa katsella Jumalaa.

Toivon tuoma ilo

Koko 27. jae puhuu ylösnousemustoivon tuomasta ilosta. Se kertoo samasta, mistä Ps. 17:15: "Mutta minä saan nähdä sinun kasvosi vanhurskaudessa, herätessäni ravita itseni sinun muotosi katselemi-

sella." Itse asiassa psalmistan sana heijastelee tätä Jobin sanaa, joka on sitä satoja vuosia vanhempi. Käännän jakeen Job 19:27 seuraavasti: "Häntä minä saan katsella omanani. Silmäni näkevät hänet, eikä hän ole minulle outo. Munuaiseeni pakahtuvat sisimmässäni." Lauseen "Häntä minä saan katsella omanani" KR 38 kääntää: "Hänet olen minä näkevä apunani." Tekstissä ei ole kuitenkaan sanaa apu. Sen sijaan siinä on jonkun omaa, jollekulle kuuluvaa merkitsevä *l*-prepositio ja ensimmäisen persoonan suffiksi. Se on samaa, kuin Tuomas sanoi: "Minun Herrani ja minun Jumalani", mutta sillä erotuksella, että Tuomas oli tässä maailmassa, Job taas puhuu siitä, kun hän on kirkkaudessa ja siellä omistaa Jumalan, Lunastajansa, korkeimpana aarteenaan ja iankaikkisen elämän leipänä häntä ruumiinsa silmillä katsellen.

Munuaiset, kuten myös sydän tai sisin, ovat Raamatussa sanoja, jotka kuvaavat ihmisen sisintä ja hänen tunne-elämäänsä. Tässä Job ilmaisee suurta iloa ylösnousemustoivon vuoksi. Sana, jonka käännän 'pakahtumiseksi', merkitsee 'riutumista', 'ruhjoutumista' (Luther), 'nääntymistä', 'ikäväintä'. Lunastajan näkemisen luja toivo merkitsi Jobille voimakasta sisäistä ilon tunnetta kärsimysten keskellä. Tietysti siihen samalla liittyi haikeutta ja kaipausta sen vuoksi, että vielä täytyi kestää kärsimystä ja sen toteutumista täytyi vielä odottaa. Myös omassa kielessämme esiintyy rinnan nämä kaksi vastakaista asiaa, rikkoutuminen ja riemu, kun sanomme, että sydän pakahtuu eli halkeaa riemusta.

Tämä Jobin kirjan kohta 19:27 ei ole kääntäjälle helppo. Sen kääntämistä helpottaa evankeliumin opin ja yleensäkin Raamatun tuntemus. Eräät käännösratkaisut ovat kuitenkin olleet seurausta ruumiin ylösnousemuksen kieltämisestä ja siitä, että on pidetty mahdolltomana, että Jobilla olisi voinut olla sellainen usko kuin tämä kohta edellyttää, siis todellinen Kristus -usko ja usko ruumiin ylösnousemukseen ja sitä seuraavaan autuuteen. Tämä Jobin kirjan kohta on kuitenkin vahva todiste Vanhan liiton uskovien ihanasta toivosta, joka heillä oli tulevassa Messiaassa. Olihan tämä kaikki selkein kuvin ilmaistu jo Raamatun ensi lehdillä. Aabrahamilla oli ylösnousemustoivo. Miksi se ei olisi voinut elää myös hänen jälkipolvisaan?

Kristuksen ylösnousemus ja yleinen vanhurskauttaminen

Pääsiäisaamuna

Niinpä siis, samoin kuin yhden ihmisen lankeemus on koitunut kaikille ihmisille kadotukseksi, niin myös yhden ihmisen vanhurskauden teko on koitunut kaikille ihmisille elämän vanhurskauttamiseksi; sillä niin kuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet ovat joutuneet syntisiksi, niin myös yhden kuuliaisuuden kautta monet ovat vanhurskautetut. Room. 5:18–19.

Kun Kristus oli ylösnoussut, hän ilmestyi opetuslapsilleen 40 päivän aikana ja antoi heille käskyn julistaa koko maailmalle evankeliumia. Evankeliumi on hyvä, iloinen uutinen kuoleman varjon maassa oleville siitä, että kuoleman kahleet ovat murretut, vankihuoneen teljet ovat avatut ja ettei ole olemassa mitään estettä Jumalan puolelta meidän käydä uskon kautta Kristukseen vapauteen, autuuteen ja iankaikiseen elämään sieluinemme ja ruumiinemme. Raamattu todistaa, että usko Kristukseen on luettava meille vanhurskaudeksi, sillä Jumala "herätti kuolleista Jeesuksen meidän Herramme, joka on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden" (Room. 4:24–25).

Evankeliumi on sanoma, joka on tarkoitettu tiedettäväksi ja tunnettavaksi. Jumala on sen ilmoittanut meille Pyhässä Raamatussa ja ilmaissut sen sanoin. Me toistamme sitä, mikä on kirjoitettu. Voimme toki ilmaista sitä myös omin sanoin, kuitenkin pitäen tarkan huolen siitä, ettei sisältö muutu, ja ettemme halveksi niitä sanoja, jotka Raamatussa ovat. Päinvastoin voidaksemme lausua asian täsmällisesti lainaamme Raamatua ja todistamme sanottavamme Raamatun sanoin. Sillä Raamatun omat sanat ovat Pyhän Hengen antamia, meidän sanamme eivät ole.

Siitä, että evankeliumi on sanoma, viesti, uutinen ja todellista tietoa, ei seuraa, että se olisi ihmisjärjen mukainen. Sitä ei opita niin kuin koululäksyä, vaan sen omaksuminen edellyttää sydämen uskoa

ja omantunnon ohjaamista sen varaan. On kysymys siitä, että me pääsemme uskon kautta Kristukseen hyviin väleihin Jumalan kanssa ja että omatuntomme saa synnin syytteistä rauhan ja levon Jumalan edessä.

Kristuksen ylösnousemus kertoo siitä, että Jumala hyväksyi Poikansa uhrin, jonka Jeesus suoritti meidän edustajanamme. Jumala luki Kristukselle syyksi meidän syntimme ja pani hänet kärsimään niiden tähden. Kristus kärsi Jumalan vihan ja hylkäystuomion alla. Mutta kun Isä herätti hänet kuolleista, se oli selvä osoitus siitä, että kaikki, mitä Jumalan vanhurskaus meiltä vaati, oli tullut täysin täyteen ja maksetuksi. Siten Kristus, joka oli alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden, herätettiin kuolleista meidän vanhurskauttamisemme tähden. Tämä on pääsiäisen suuri, omantunnon vapauttava uutinen, joka koskee kaikkia niitä, joiden sijassa Kristus kärsi, eli siis koko maailmaa. Tätä sanomme yleiseksi vanhurskauttamiseksi.

Kristuksen ylösnousemus kertoo siitä, että Jumala hyväksyi Poikansa uhrin ja että hän luki Kristuksen uhrin koko maailmalle vanhurskaudeksi. Yhden eli Aadamin kautta oli tottelemattomuus tullut kaikkiin ihmisiin, niin että Raamattu vertaa heidän vanhurskauttaan saastaisiin vaatteisiin. Vastaavasti yhden ihmisen, Kristuksen, kautta tuli kuuliaisuus ja Jumalan edessä kelpaava vanhurskaus kaikille ihmisille. Se on samaa kuin synninpäästö. Ne, jotka kadotukseen joutuvat, eivät huku armon puutteen vuoksi, vaan sen tähden että he hylkäävät valmiin, täydellisen lahjavanhurskauden ja olemassa olevan armon.

Tätä yleistä vanhurskauttamista eli evankeliumia Kristus lähetti opetuslapsensa julistamaan koko maailmalle, jotta se uskoisi ja pelastuisi. Jumalan armo ja syntien anteeksisaaminen on yksin Kristuksessa. Sitä ei ole hänen ulkopuolellaan. Sen vuoksi evankeliumia on saarnattava uskon syntymiseksi, uskon, joka ottaa vastaan sydämelle ja omalletunnonlehdutukseksi ja iankaikkiseksi elämäksi Kristuksen ansion. Usko ei lisää siihen mitään. Se vain omistaa ihmiselle sen, mitä Kristus on tehnyt hänen edestään. Sen vuoksi pelastukseen tarvitaan usko, ja sen vuoksi myös usko Kristukseen riittää. Mitään muuta uskon lisäksi ei pelastukseen tarvita.

Samoin kuin Kristus nousi kuolleista eikä jäänyt kuolleena hautaan, myös syntinen virkoaa elämään, kun usko Kristukseen herää hänen sydämessään. Sillä usko ottaa vastaan syntien anteeksiantamuksen, tuon yleisen vanhurskauttamisen omalle kohdalle. Koska synti on poisotettu, on poissa myös hengellinen kuolema, ja tilalla on iankaikkinen elämä Kristuksessa. Tällaisen uskon Jumala lukee edessään vanhurskaudeksi. Siten Kristus on meidän vanhurskautemme. Olemme häneen kasteen ja uskon kautta puetut. Jopa meidän sydämissämme on "uskon sanan" myötä (Room. 10:8) se sama Kristus, jota Raamattu sanoo "meidän elämäksemme".

Kun siis haluat omalletunnollesi rauhan, pane turvasi siihen rauhaan, jonka Kristus teki ristinsä veren kautta. Usko se rauhan viesti, joka sisältyy sanomaan Kristuksen kuolleista herättämisestä ja meidän vanhurskauttamisestamme. Aseta Jumalan sanan kuvaama Herra Kristus silmiesi eteen ristiinnaulittuna syntiesi edestä ja usko. Katsele Kristuksen ylösnousemusta kuolleista pyhän Jumalan sanan todistuksista, äläkä epäile, vaan usko. Älä järkeile tämän asian kanssa, vaan luota lapsen lailla taivaallisen Isän omaan sanaan: Kristus on kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden. Vanhurskauttaminen on samaa kuin syntien anteeksiantaminen. Niinpä Kristus antoi apostoleilleen Pyhän Hengen ja käski saarnata evankeliumia syntien anteeksisaamiseksi kaikkialla maailmassa siihen asti, kunnes hän tulee. Hän sanoi: "Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva kuolleista, ja että parannusta syntien anteeksisaamiseksi on saarnattava hänen nimesssä kaikille kansoille" (Luuk. 24:46–47).

Olet kuullut evankeliumin viestin. Olet kastettu Kristuksen kuoleman ja ylösnousemuksen osallisuuteen. Säilytä se, minkä olet saanut.

Tämä on Herran päivä

Ensimmäisenä pääsiäispäivänä. Psalmiteksti. Ensimmäinen saarna tästä tekstistä..

"Herra on minun väkevytyeni ja ylistysvirteni, ja hän tuli minulle pelastajaksi. Riemun ja pelastuksen huuto kuuluu vanhurskaitten majoissa: Herran oikea käsi tekee väkeviä tekoja. Herran oikea käsi korottaa, Herran oikea käsi tekee väkeviä tekoja. En minä kuole, vaan elän ja julistan Herran töitä. Herra minua kyllä kuritti, mutta kuolemalle hän ei minua antanut. Avatkaa minulle vanhurskauden portit, käydäkseni niistä sisälle kiittämään Herraa. Tämä on Herran portti: vanhurskaat käyvät siitä sisälle. Minä kiitän sinua siitä, että vastasit minulle ja tulit minulle pelastajaksi. Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi. Herralta tämä on tullut; se on ihmeellistä meidän silmissämme. Tämä on se päivä, jonka Herra on tehnyt; riemuitkaamme ja iloitkaamme siitä." Ps. 118:14–24.

Elämme usein kuin unessa emmekä todellisuudessa, ikään kuin kuolema ei meitä kohtaisi eikä tilinteko meitä koskisi. Silloin emme myöskään voi iloita Kristuksen voitollisesta ylösnousemuksesta.

Jos sen sijaan Jumalan laki on satuttanut omaatuntoamme ja olemme pelästyneet Jumalan vihaa syntiemme tähden, meillä on tarve löytää turva, että voisimme rauhallisin mielin odottaa tuomiopäivää. Sillä se päivä kyllä tulee. Maailma ei pysy ikuisesti, saati me, kuolevaiset.

Pääsiäisen sanoma on kaikille, joilla on synnintunto, lohdullinen viesti, vieläpä aivan riemullinen uutinen. Tekstimme sanoo: "Tämä on se päivä, jonka Herra on tehnyt; riemuitkaamme ja iloitkaamme siitä." Katsokaamme nyt, mihin tämä riemu perustuu, ja onko meillä lupa riemuita.

1. Mihin pääsiäisriemu perustuu

Jos ymmärrämme oikein, kuka Kristus on ja mitä varten hän tuli tänne maailmaan, ja jos sen uskomme, voimme riemuita hänen ylösnousemuksestaan aivan ainutlaatuisella tavalla.

Kuka Kristus oli? Hän oli ja hän on Jumalan iankaikkinen Poika, samaa jumalallista olemusta Isän ja Pyhän Hengen kanssa. Hän tuli ihmiseksi, koska Isä rakkaudesta meihin ihmisiin, syntiin langenneihin, lähetti hänet lunastamaan meidät Jumalalle. Jumalan Poika tuli meidän sijaamme, otti päälleen meidän ja koko maailman synnit. Hän kärsi jokaisen edestä sen rangaistuksen, mikä jokaisen syntisen piti kärsiä. Koska hän oli meidän sijaisemme ja kärsi meidän kaikkien edestä, hän on syntien sovittajana koko ihmiskunnan edustaja Jumalan edessä. Samoin koska hänen kuolemansa on kaikkien kuolema, myös hänen ylösnousemuksensa on kaikkien hyväksi tapahtunut.

Kristuksen ylösnousemuksen tähden viimeisenä päivänä kaikki herätetään kuolleista, ja ne jotka ovat uskolla omistaneet hänen sovitus-työnsä, heräävät iankaikkiseen elämään ja kirkkauteen; muut iankaikkiseen rangaistukseen ja häpeään.

Raamattu todistaa, että Kristus on noussut kuolleista esikoisena kuoloon nukkuneista. Hän mursi kuoleman vallan ensimmäisenä ihmisenä, mutta samalla kaikkia varten. Kaikkien muiden ylösnousemus perustuu Kristuksen voittoon, myös niiden pyhien, jotka pitkänäperjantaina nousivat haudoista ja ilmestyivät monille.

Raamatun mukaan Kristus on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden. Tähän sisältyy valtava ilon aihe. C. F. W. Walther (1811–1887) sanoo: "Kristuksen kuolleista herättäminen ei niin muodoin ollut muuta kuin tosiasiallinen todistus, jonka Isä Jumala näin antoi hänelle taivaan ja maan, enkelien ja ihmisten edessä. Se oli todistus siitä, että hän nyt täydelleen oli täyttänyt kaikki iankaikkisen vanhurskauden vaatimukset, että Kristus oli nyt viimeiseen ropoon saakka maksanut sen velan, jonka hän oli sitoutunut suorittamaan, ja että Kristus nyt viimeistä lyöntiä myöten oli kärsinyt sen rangaistuksen, jonka Jumala oli määrännyt ihmisten synneistä; ja että siis Kristus nyt oli vapaa ja iäksi vapaaksi julistettu kaikesta omakseen ottamastaan velasta ja rangaistuksesta, sanalla sanoen että hänet oli päästetty synnistä."

Walther jatkaa: "Mutta koska nyt Kristus oli kärsinyt, kuollut ja maksun suorittanut kaikkien ihmisten sijassa ja hyväksi, kuka siis oikeastaan Kristuksen persoonassa ja hänen kauttaan päästettiin synnistä silloin, kun hänet iankaikkinen tuomari näin päästi vapauteen? Siinä pääs-

tettiin – oi ihmeellistä, pohjattoman lohdullista totuutta! – kaikki ihmiset. Samoin kuin koko Israel sai voiton, kun Daavid voitokkaana oli suoriutunut taistelusta, johon hän oli käynyt koko Israelin puolesta, samoin voitti koko ihmiskunta, kun Kristus oli saanut voittokunnian taistellessaan koko ihmiskunnan puolesta syntiä, kuolemaa ja helvettiä vastaan. Samoin kuin velallinen tulee velastaan täysin vapaaksi kuitilla, jonka saa haltuunsa se, joka velan suorittaa toisen puolesta, niin tuli koko ihmissukukin täysin vapaaksi syntivelastaan sillä kuitilla, jonka Jumala antoi Kristukselle herättäessään hänet kuolleista. Emme erehdy, kun teemme tämän johtopäätöksen; sen saamme nähdä siitä, että itse Jumalan sana tekee tämän johtopäätöksen. Sillä näin kirjoittaa Paavali ensiksikin toisen Korinttolaiskirjeensä 5. luvussa [jakeessa 14]: 'Me olemme tulleet tähän päätökseen: yksi on kuollut kaikkien edestä, siis myös kaikki ovat kuolleet' ja sitten Roomalaiskirjeensä 5. luvussa [jakeessa 18] sama apostoli sanoo: 'Niin kuin siis yhden synnin kautta on kadotus tullut kaikkien ihmisten päälle, niin on myös yhden vanhurskauden kautta elämän vanhurskaus tullut kaikkien ihmisten päälle'. Huomaapa tästä: – – Kristuksen vanhurskauttaminen [on] kaikkien ihmisten vanhurskauttaminen, Kristuksen synneistä päästäminen kaikkien ihmisten synneistä päästäminen."

Tämä aarre on tullut ja yhä tulee meille armonvälineissä. Meidät, jotka olemme kristillisellä kasteella kastetut, on kastettu Kristuksen kuolemaan, mutta myös hänen ylösnousemuksensa osallisuuteen. Jeesus todistaa: "Minä olen tie, totuus ja elämä, ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani" (Joh. 14:6).

Pääsiäisriemu perustuu siis näihin asioihin. Mutta kysymme vielä:

2. Onko meillä lupa riemuita?

Toisin sanoen: saanko minäkin riemuita näistä asioista? Siis mistä asioista? 1. Siitä, että syntini ovat sovitetut ja Isä on hyväksynyt Poikansa suorituksen myös minun synneistäni. 2. Siitä, että minäkin saan nousta kirkastettuna ylös kuolleista. 3. Siitä, että pyhän kasteen ja rakkaan evankeliumin armolliset lupaukset koskevat minuakin. Voinko minäkin sanoa itseäni ajatellen tekstimme sanoin: "Tämä on se päivä, jonka Herra on tehnyt; riemuitkaamme ja iloitkaamme siitä"?

Mitä vastaamme ensimmäiseen kysymykseen? Saanko iloita siitä, että syntini ovat sovitettut ja Isä on hyväksynyt Poikansa suorituksen minunkin synneistäni. Tähän emme saa vastata järjellämme emmekä tunteillamme. Ne ovat hyvin petollisia. Meidän on vastattava Raamatun sanalla. Sitä vastaan kiusaajakaan ei mahda mitään. Mitä Raamattu sanoo? Se sanoo mm. näin: "Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan" (2 Kor. 5:19). Jumala siis sanassaan vakuuttaa, että Kristuksen sovitustyö tapahtui koko maailman edestä, ja että sen nojalla Isä jätti lukematta syyksi maailmalle sen synnit eli antoi ne anteeksi. Niin totta kuin sinä olet syntynyt vanhemmistasi ja olet osa maailmaa, olet myös osa Kristuksen sovittamaa maailmaa. Niin kuin Jumala on jättänyt maailmalle lukematta syyksi sen synnit, hän on myös jättänyt lukematta sinulle sinun syntisi.

Tästä saat iloita etkä vain iloita, vaan iloita sen uskoen. Kristus on kulmakivi, jonka varaan koko Herran temppeli eli Seurakunta on rakennettu. Hän itse kutsuu sinut tykönsä sellaisena kuin olet. Hän armahtaa. Hän antaa anteeksi. Hän antaa sinulle uuden, hengellisen elämän, ja saat rakentua elävänä kivenä hänen temppelikseen yhdessä toisten uskovien kanssa.

Toiseksi etsimme Raamatusta vastausta kysymykseen: Saanko iloita siitä, että minäkin saan nousta kirkastettuna kuolleista taivaan auitteeseen? Syntien anteeksiantamus Kristuksessa on varma asia, kuten siitä edellä puhuimme. Se on jo aikaansaatu. Synti toi kuoleman maailmaan. Jos siis Kristus on ottanut synnin pois omalla kuolemallaan ja sinetöinyt sen ylösnousemuksellaan, ei kuolemaa ole niille, jotka ovat häneen kastetut ja uskovat. Heille ajallinen kuolema on vain siirtyminen täältä kuoleman varjon laaksosta Jumalan ja Välimiehen Jeesuksen tykö, ja siellä on pelkkää elämää. Apostoli Paavali lausuu: "Halu minulla on täältä eritä ja olla Kristuksen kanssa, sillä se on monin verroin parempi." Jeesus vakuuttaa: "Joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut." Vielä Jeesus todistaa: "Minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni" (Joh. 10:28). Eikö tämä ole lujasti sanottu?

Kolmanneksi, mitä vastaamme kysymykseen: Koskevatko pyhän kasteen lupaukset sinuakin? Tähän on yksinkertaista vastata vastakysymyksellä: Oletko kastettu? Jos olet, silloin olet saanut kasteen armo-

liiton ja se varmasti koskee sinua. Olet Kristuksen kuolemaan kastettu, olet hänen kanssaan herätetty. Raamattu sanoo: "Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman. Sillä jos me olemme hänen kanssaan yhteen kasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa." (Room. 6:4–5.) Meille luvataan kasteemme perusteella Kristuksen kanssa "yhtäläinen ylösnousemus".

Millainen oli Kristuksen ylösnousemus? Se oli ylösnousemus ilman maailman syntitaakkaa. Se oli ruumiin ylösnousemus niin, että haudassa sen jälkeen ei ollut Jeesuksen ruumista. Jeesuksen ruumis oli elämää täynnä ja vapaa kuolemasta. Se oli hengellinen, kirkastettu ruumis, ja samalla todellinen, jota Tuomas saattoi jopa kosketella. Tällaisen ruumiin pyhä kasteesi sinulle lupaa. Sillä kasteessa tapahtui uudestisyntyminen iankaikkiseen elämään. Se on nyt jo meillä uskossa, vaikka ei näkemisessä. Mutta viimeisenä päivänä se on näkemisessä, kun ruumiskin herätetään ja kirkastetaan. Koska olet kastettu, saat uskolla omistaa itsellesi kasteeseen liittyvät Jumalan armolupaukset. Vaikka kaikki muu sinulta riistettäisiin, kastettasi ei voida riistää. Se on kerta-kaikkinen. Se on "yksi kaste", kuten Raamattu sanoo. Se on Jumalan teko. Näin kasteesi lupaukset pysyvät ja langennutkin saa palata ja Jumalan armosta ja voimasta voi palata kasteen lupausten varaan.

Niin kuin pyhän kasteen lupaukset ovat niin ja aamen, samoin ovat evankeliumin sanan lupaukset, sillä Jumala ei valehtele eikä kadu kutsumistaan.

Tämä on päivä, jonka Herra on tehnyt. Sinä saat riemuita. Raamattu sanoo: "Iloitkaa aina Herrassa. Vieläkin minä sanon: iloitkaa!"

"Mutta rauhan Jumala, joka on kuolleista nostanut hänet, joka iankaikkisen liiton veren kautta on se suuri lammasten paimen, meidän Heramme Jeesuksen, hän tehköön teidät kykeneviksi kaikkeen hyvään, voidaksenne toteuttaa hänen tahtonsa, ja vaikuttakoon teissä sen, mikä on hänelle otollista, Jeesuksen Kristuksen kautta; hänelle kunnia aina ja iankaikkisesti! Amen."

Lahti 23.4.2000. Virret VK 1938: 76; 395:3–4; 73; 79:4–6; 72:1–3.

"Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi"

Ensimmäisenä pääsiäispäivänä. Psalmiteksti. Toinen saarna tästä tekstistä.

Apostolinen tervehdys

"Armo ja rauha häneltä, joka on ja joka oli ja joka tuleva on, ja niiltä seitsemältä hengeltä, jotka ovat hänen valtaistuimensa edessä, ja Jeesukselta Kristukselta, uskolliselta todistajalta, häneltä, joka on kuolleitten esikoinen ja maan kuningasten hallitsija. Hänelle, joka meitä rakastaa ja on päästänyt meidät synneistämme verellensä ja tehnyt meidät kuningaskunnaksi, papeiksi Jumalalleen ja Isälleen, hänelle kunnia ja voima aina ja iankaikkisesti! Amen." (Ilm. 1:4–6.)

Saarnateksti

"Herra on minun väkevytyeni ja ylistysvirtteni, ja hän tuli minulle pelastajaksi. Riemun ja pelastuksen huuto kuuluu vanhurskasten majoissa: Herran oikea käsi tekee väkeviä tekoja. Herran oikea käsi korottaa. Herran oikea käsi tekee väkeviä tekoja. En minä kuole, vaan elän ja julistan Herran töitä. Herra minua kyllä kuritti, mutta kuolemalle hän ei minua antanut. Avatkaa minulle vanhurskauden portit, käydäkseni niistä sisälle kiittämään Herraa. Tämä on Herran portti: vanhurskaat käyvät siitä sisälle. Minä kiitän sinua siitä, että vastasit minulle ja tulit minulle pelastajaksi. Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi. Herralta tämä on tullut; se on ihmeellistä meidän silmissämme. Tämä on se päivä, jonka Herra on tehnyt; riemuitkaamme ja iloitkaamme siitä." Ps. 118:14–24.

Tänään, Kristuksen kuolleista nousemisen suurena muistojuhlana, kaikuu voiton viesti: "Herra on totisesti noussut ylös" (Luuk. 24:34). Jumalan kansa vastaa siihen: "Tämä on se päivä, jonka Herra on tehnyt; riemuitkaamme ja iloitkaamme siitä" (Ps. 118:24). Yhtykäämme mekin tähän riemuun ja tutkikaamme Jumalan sanasta, miten hyvin mei-

dän on käynyt, kun Herramme Kristus on ruumiillisesti noussut ylös kuolleista.

1. Koska Kristus on totisesti noussut ylös, vihollisemme ovat kukistetut

Epäuskoinen maailma ei usko Kristuksen ruumiillista ylösnousemusta. Sitä eivät usko myöskään ulkokultaiset teologit. Nämä tosin myöntävät alkukirkon siihen uskoneen, koska he eivät voisi muuten selittää kristinuskon nopeaa leviämistä ja kristittyjen rohkeutta julistaa evankeliumia kovasta vastustuksesta huolimatta. Itse he eivät kuitenkaan sitä usko, vaan selittävät asiaa omilla teorioillaan. Joku uskoo varastamisteoriaan, joku valekuolemaan, joku sanoo vain: "mahdotonta". Riippumatta siitä, ovatko he selityksiinsä tyytyväisiä vai eivät, heiltä puuttuvat pääsiäisriemu ja elämäntarkoitus. He ovat lohduttomia kuoleman ja tulevan tilinteon edessä. Heiltä puuttuu tärkein rakennuksen elementti, kulmakivi, jota ilman rakennus ei voi pysyä koossa. "Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi", sanoo Raamattu.

Ethän sinä vain ole joutunut tuollaisten järkeilyjen uhriksi? Jos olet, olet vailla lohdutusta ja jätät Jumalan vihan alle ja kuoleman saaliiksi, ellet käänny epäuskostasi ja usko tätä varmaa Pyhän Hengen todistusta: "Herra on totisesti noussut ylös." Tämä todistus on Jumalan sanassa, Pyhässä Raamatussa, ja tulee tässäkin saarnassa vakuuttamaan sinua voimallisesti tästä suuresta tapahtumasta. Älä, ystäväni, paadu, vaan usko.

Kun ihminen tajuaa Jumalan pyhäksi ja itsensä pahaksi, hänellä on suuri ongelma; siihen pulmaan on kuitenkin olemassa apu.

Tälle ajalle ei ole vierasta ihmisen pahuus. Kertoohan siitä ihmiskunnan historia, päivittäiset uutiset, elämä kaduilla, kouluissa, työpajoilla, yhteiskunnassa, kodeissa. Mutta tajuta itsensä pahaksi, se tahtookin olla jo eri asia. Jumala on maallistuneelle ihmiselle kuin häntä ei olisikaan; ei ole hänen pyhyytensä tuntoa. Samalla nykyajan itsietietoinen, ylpeä ihminen on ahdistunut, tuskainen ja onneton, vailla mielenrauhaa paeten todellisuutta teennäisiin rauhokkeisiin, joita on runsaasti tarjolla. Ihminen yrittää hukuttaa pahan omantuntonsa meluun, menemiseen, työhön ja touhuun, viinaan ja jopa huumeisiin.

Mikä avuksi tuollaiseen tympääntymiseen? On herättävä huomamaan oma tilansa. On tultava mielenmuutokseen. On tehtävä täyskäännös. On kuultava omantunnon ääntä, joka todistaa, että Jumala on. On kuultava omantunnon ääntä, joka todistaa sinut itsesi syylliseksi ja että olet teoistasi vastuussa Jumalan edessä ja tilivelvollinen. Näin et kuitenkaan löydä rauhaa etkä iloa, sillä oma sydämesi tuomitsee sinut. Kun otat esille Pyhän Raamatun ja kuuntelet sen todistusta, Jumala tulee paljon suuremmaksi, paljon pyhemmäksi, paljon vaativammaksi, ja sinä itse tulet aivan syntiseksi ja pahaksi, sillä "kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet". Eikä tässä kyllin. Jumala julistaa vielä rangaistuksen: "sinun on kuolemalla kuoltava" (1 Moos. 2:17). Jo yhdenkin vihastumisen tähden olet "ansainnut helvetin tulen" (Matt. 5:22). Tässä olemme kaikki samassa asemassa

Kun tulet tuntemaan tämän omassatunnossasi, et ole enää tympääntynyt. Koet kauhua ja kysyt: mitä minun pitää tehdä, että pelastuisin. Jumala on ottanut sinut puhutteluun.

Pääsiäisen ilosanoma rientää avuksesi, niin kuin se on auttanut kaikkia muitakin, jotka ovat uskoon tulleet ja niin kuin se on yhä edelleen kaikkien uskovien jatkuva lohdutus.

Tarvitset uskosi ja elämänkatsomuksesi rakennukseen kulmakiven, Kristuksen, hänet, joka annettiin alttiiksi meidän rikostemme tähden ja runneltiin meidän pahain tekojemme tähden. Tarvitset sijaiskärsijän, Jumalan Pojan, joka sinun tähtesi tuli ihmiseksi ja joka teki kaiken, mitä tarvitset saadaksesi syntisi anteeksi ja pelastuaksesi.

Psalmissa, josta tekstimme on, sanotaan Herran omille: "Kiittäkää Herraa, sillä hän on hyvä ja hänen armonsa pysyy iankaikkisesti." Kristuksessa on armo, ja tämä armo on vahvistettu lujaksi hänen ylösnousemisellansa. Sanoohan apostoli: "Jos Kristusta ei ole herätetty... te olette vielä synneissänne" (1 Kor. 15:17). Nytpä kuitenkin Kristuksen ylösnousemus on todiste synneistä päästöstä. Raamattu todistaa edelleen: "Hänet on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuoleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden" (Room. 4:25) Kuolema on synnin palkka, mutta kun Kristus herätettiin kuolleista, oli synti voitettu, niin myös kuolema, sillä Kristus oli ottanut koko maailman syntitaakan päälleen viedäkseen sen uhrinsa kautta pois Jumalan

kasvojen edestä. Kristus kärsi Jumalan vihan meidän sijassamme. Me siis olemme Kristuksessa vihasta vapaat.

Kaikki hengelliset vihollisemme ovat nyt kukistetut: synti, kuolema, kiusaaja. Nämä tosin vaivaavat meitä koko elämämme ajan, mutta ne eivät voi kadottaa meitä, koska Kristus on ne kaikki voittanut, ja jokainen, joka on Kristukseen kastettu ja uskoo häneen, on osallinen hänen voitostaan.

Miten vahvat nämä viholliset ovatkaan! Katso maailmassa perkeleen mahtia. Se näkyy avoimessa pahassa, kun kiusaaja raivoaa vihan vimmassa. Se näkyy kätkeyssä pahassa, kun kiusaaja pukeutuu valkeuden enkeliksi ja eksyttää. Katso synnin voimaa, kun ihmiset ovat sen orjia, ja kun se asuu jokaisessa uskovassakin kauheana perisyntinä ja monenlaisina heikkouden synteinä ja muina synteinä. Katso, miten väkevä on kuolema! Tämä maailma on hautausmaa, joka kätkee muliinsa monien sukupolvien ajoilta isämme ja äitimme, lopulta meidät ja lapsemme. Kun kuolema on tullakseen, ihminen ei mahda mitään.

Nyt kuitenkin kaiutamme riemuhuutoa: Vihollisemme ovat lyödyt! Kristus on noussut kuolleista! Miten suloinen, lohdullinen sanoma uskottavaksi! Kristus on tie tuomion alta armon alle, kuolemasta elämään, haudasta ylösnousemukseen. Hän on pääsy synnin ruumiista kirkastettuun ruumiiseen ja kiusauksista autuaitten lepoon ja iankaikiseen taivaan riemuun.

2. Koska Kristus on noussut ylös, meille on annettu voiton aseet

Tekstimme sanoo: "Riemun ja pelastuksen huuto kuuluu vanhurskasten majoissa: Herran oikea käsi tekee väkeviä tekoja. Herran oikea käsi korottaa. Herran oikea käsi tekee väkeviä tekoja. En minä kuole, vaan elän ja julistan Herran töitä."

Miten suurenmoinen asia onkaan Kristuksen ylösnousemus! Aroista opetuslapsista tuli rohkeita, uneliaista valvovia, kieltäjistä tunnustajia ja vaienneista evankeliumin julistajia. Riemun ja pelastuksen huuto alkoi kaikua Herran seurakunnassa ja kiirii kaikkialle maailmaan sen loppuun asti.

Nyt kenelläkään, joka Jeesukseen turvaa, ei ole syytä pelätä, koska voitto on jo saatu ja kuljemme voittosaatossa. Meillä on vahva ja luja

Jumalan sana. Kaikki on toteutunut, mitä oli kirjoitettu profeettain ennustuksissa Kristuksen kärsimyksestä ja voitollisesta ylösnousemuksesta. Sekin vielä toteutuu, mitä on sanottu hänen tulemisestaan tuomiolle viimeisenä päivänä. "Evangeliumi on Jumalan voima itse kullekin uskovalle pelastukseksi." Sillä se ei ole tyhjä sana. Ylösnoussut Herra on siinä itse läsnä kaikella armollaan, ja hän herättää sillä sieluja kuoleman unesta iankaikkiseen elämään.

Pyhä kaste ei ole tyhjä seremonia, vaan Sana sanoo: "Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut? Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman. Sillä jos olemme hänen kanssaan yhteen kasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa" (Room. 6:3–5). Olemme saatetut pyhässä kasteessa kohtalonyhteyteen Kristuksen kanssa, hänen kuolemaansa ja ylösnousemuksensa. Tosin emme voi ymmärtää, miten kauhistava kuolema oli Kristukselle, koska hän kuoli Jumalan hylkäämänä, koko maailman syntejä kantaen. Mutta miten riemullista, ettei meidän itse tarvitse kokea kuolemaa Jumalan hylkäystuomiona, vaan pääsemme osallisiksi Kristuksen kuolemasta pyhässä kasteessa, vieläpä hänen riemullisesta ylösnousemuksesta.

Herran Pyhä Ehtoollinen ei ole vain valju kuva Kristuksen ruumiista ja verestä, vaan niin kuin Kristus on totisesti ruumiillisesti ylösnoussut, niin hän nyt voi antaa ja myös antaa aina ja kaikkialla, missä hänen asetuksensa mukaan ehtoollista vietetään, siinä tosi ruumiinsa ja verensä syntien anteeksisaamiseksi.

Meillä on voiton aseet: sana ja sakramentit. Ne antavat meille uskon lahjan ja säilyttävät sen. Ne voittavat uusia sieluja Herralle ja antavat ahdistuneille sieluille omantunnon rauhan ja varmuuden iankaikkisesta autuudesta. Arimmankaan ei tarvitse pelätä tulla Jeesuksen tykö, suurimmankaan syntisen ei tarvitse jäädä kantamaan syntitaakkaansa, vaan jokainen saa tulla Jeesuksen luo ja uskoa, että hän on jo ottanut pois meidän syntimme. Siitä ovat todisteina yhä vieläkin hänen haavansa. Ne eivät enää kirvele eivätkä vuoda verta, vaan ne hohtavat kirkkautta ja julistavat synninpäästön ihanaa sanaa: "Hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme

tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme parannetut." (Jes, 53:5.)

Usko sinäkin evankeliumi. Se on synninpäästö. Älä lainkaan epäile, ja sinulla on uskon kautta synnit anteeksi saatuna ja rauha.

3. Koska Kristus on totisesti noussut ylös, meitä odottaa vielä suurempi riemu

Kun syntinen pääsee vapaaksi syntitaakastaan saadessaan uskoa syntinsä anteeksi annetuiksi ristiinnaulitun ja ylösnousseen Vapahtajan nimessä, hän tuntee suurta helpotusta ja iloa. Hän pääsee vapaaksi Jumalan lain tuomion alta armon alle. Kadotuksen pelko vaihtuu riemuksi. Sydän sanoo: Olen autuas, ikionnellinen Jumalan lapsi, olen taivaan perillinen. Asiani ovat nyt hyvin.

Tunteet vaihtelevat, eikä niille voi rakentaa uskoa. Usko voi selviytyä vain riippumalla kiinni Jumalan sanan lupauksissa, tuntui miltä tuntui.

Uskovalla on vaara harhautua sekä hyvien että huonojen tunteiden alla. Kun tuntuu hyvältä, on vaara etsiä jatkossakin samanlaista tunnetta ja harhautua rakentamaan uskonsa oman itsensä varaan ja sille mitä sydämessään tuntee ohi evankeliumin lupausten ja ohi Kristuksen. Kun on vaikeata eikä ole hyviä tunteita, on vaara, että luulemme olevamme Jumalan hylkäämiä ja saatamme joutua epätoivoon tai etsimme tunteittemme heikkouteen apua hurmoksellisuudesta sen sijaan, että sitä lujemmin pitäytyisimme Jumalan sanan lupauksiin.

Ylösnoussut Jeesus näyttää sanassaan epäileville Tuomaille haavoitetut kätensä, jalkansa ja kylkensä sekä sanoo: "Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat" (Joh. 20:29). Kun tartumme uskolla Jumalan sanaan, sydämessämme on rauha ja koemme myös autuuden iloa sekä riemua siitä, että Herra elää.

Kun suuri ylösnousemuksen päivä koittaa ja kaikki kuolleet herätetään, uskossa poisnukkuneet heräävät kirkastettuina. Koska Herra nousi ruumiillisesti, mekin heräämme ja nousemme. Ruumiimme ja sielumme ovat vapaat perisyntin turmeluksesta. Saamme nähdä Herran sellaisena kuin hän on ja ravita itsemme hänen muotonsa katselemisella. Silloin usko muuttuu näkemiseksi ja Jumalan lapsen autuuden kai-

paus vaihtuu todellisuudeksi. Hän, joka on sanonut: "Herra tuntee omansa" (2 Tim. 2:19), lunastaa lupauksensa tunnustamalla meidät, uskovansa, omikseen. Sinutkin!

Voi sitä taivaan riemua! Mikään ei enää estä meitä riemuitsemasta. Ei vaivaa tunneköyhyys, ei harhauta tunnekuohu, vaan kaikki on aitoa, todellista, juuri sellaista iloa, onnea, rauhaa, autuutta, mikä tulee Kristuksen kasvoista. Antaakseen meille tämän autuuden hän alistui hirvittäviin kärsimyksiin, kuolemaan. Taivaassa me ylistämme häntä minäkään häiritsemättä tästä hänen sanomattomasta lahjastaan. Meidän kunniamme on antaa kunnia hänelle, ruumiillisesti ylösnousseelle Jumalan Karitsalle.

Helsinki 7.4.1996 ja Pori 8.4.1996.

Toivon sana toivottomille

Ensimmäisenä pääsiäispäivänä. Psalmitteksti. Kolmas saarna tästä tekstistä.

Riemun ja pelastuksen huuto kuuluu vanhurskaitten majoissa: Herran oikea käsi tekee väkeviä tekoja. Herran oikea käsi korottaa, Herran oikea käsi tekee väkeviä tekoja. En minä kuole, vaan elän ja julistan Herran töitä. Herra minua kyllä kuritti, mutta kuolemalle hän ei minua antanut. Avatkaa minulle vanhurskauden portit, käydäkseni niistä sisälle kiittämään Herraa. Tämä on Herran portti: vanhurskaat käyvät siitä sisälle. Minä kiitän sinua siitä, että vastasit minulle ja tulit minulle pelastajaksi. Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi. Herralta tämä on tullut; se on ihmeellistä meidän silmissämme. Tämä on se päivä, jonka Herra on tehnyt; riemuitkaamme ja iloitkaamme siitä. Ps. 118:15–24.

*Usein ahdistuksen tiellä
Hämärissä kuljetaan
Murheisina niin kuin vielä
Jeesus oisi haudassaan.*

Johannes Neunherz VK 1938 nro 79:2.

Onko sinun sydämessäsi murheita? Painavatko ahdistukset sinua? Etsitkö itsellesi iloa? Jos murheet raskauttavat mieltäsi, tiedä, ettet ole yksin. Kaikilla ihmisillä on murheita. Mutta tänään meillä on pääsiäispäivä. Olemme kokoontuneet vanhurskauden majaan. Tekstimme sanoo, että vanhurskauden majoissa kaikuu riemun ja pelastuksen huuto. Kaikukoon se toivorikkaana meidänkin keskellämme!

Toivoton löytää toivon

Opetuslapset olivat Jeesuksen ristiinnaulitsemisen jälkeen lukitujen ovien takana peloissaan ja murheellisina. Mistä he mahtoivat keskustella? Ehkä samoista asioista kuin Emmauksen tien kulkijat, kun he sanoivat: "Me luulimme hänen olevan sen, joka oli luvattu."

He olivat syvästi pettyneitä, murheen murtamia. Heillä ei ollut iloa eikä riemua, saati rohkeutta. He pelkäsivät juutalaisia, niitä, jotka olivat Jeesuksen ristiinnaulinneet. Ilman ylösnousemuksen sanomaa mekään emme voi vapautua murheistamme. Jos emme usko Vapahtajaamme ristiinnaulituksi ja kuolleista ylösnousseeksi, jääme murheen ja epätoivon valtaan.

Ihmiset elävät maailmassa hyvin suuressa epävarmuudessa ja toivottomuudessa. He elävät tätä aikaa ja tätä maailmaa. Heidän toivonsa on korkeintaan siinä, että he jotenkin säilyvät tulevissa polvissa. Itselleen heillä ei ole toivoa. Kun maailma kulkee omaa latuaan niin kuin se kulkee, niin täytyy olla toivoton jopa siitä, onko tulevilla polvilla mahdollisuutta elää tämän jälkeen. On niin paljon vaaratekiöitä, että maailman toivorikkaus alkaa hälvetä.

Kun katsomme historiaa taaksepäin, toteamme sen olleen sotia sotien jälkeen, kapinoita kapinoiden jälkeen, teloituksia telotusten jälkeen, onnettomuuksia, nälkävuosia, pula-aikoja. Silloin ei voi olla kovin optimistinen tulevaisuuteen nähden.

Pelastuksen, vanhurskauden majoista täytyy kaikuja toisenlaisen äänen. Se ei saa olla valitusta siitä, miten toivottomalta elämä näyttää. Onhan Jumala antanut seurakunnallensa julistettavaksi evankeliumin, iloisen sanoman. Vapahtajamme Jeesus Kristus on ainoa toivo, mikä maailmaa varten on annettu. Mitään muuta toivoa ei voida antaa. Toivo on siinä, mitä hän on meitä varten valmistanut. Se on varma iankaikkisen elämän toivo.

Psalmista sanoo: "Riemun ja pelastuksen huuto kuuluu vanhurskaitten majoissa. Herran oikea käsi tekee väkeviä tekoja." Tekstimme puhuu siis siitä, että Jumala on tehnyt suuria, valtavia tekoja. Tunnemme nämä teot. Tunnemme evankeliumin, sen, että Vapahtajamme on tullut ja saattanut kaiken päätökseen. Mistä siinä on ollut kysymys? Siitä, että hän otti meidän toivottomuutemme päälleen. Hän otti kantaaksensa meidän syntimme ja niiden tähden tulleen Jumalan vihan. Siksi hän kärsi.

Tiedämme, että Jumala on olemassa ja että hän on vanhurskas Jumala. Hän vaatii pyhyyttä ja vihaa valhetta. Jumalan viha syntiä ja syntisiä kohtaan vuodatettiin Kristuksen päälle, vaikka hän itse oli viaton. Mutta koska hän oli ottanut meidän syntimme kantaakseen,

hän myös kärsi niiden tähden. Sen tähden hänet ristiinnaulittiin. Siksi hän kuoli. Emme voi ajatella pääsiäistä, ellemmme ajattele ja tunnusta myös pitkäperjantaita. Ei voi olla todellista riemua, ellei syntiä ole sovitettu.

Nyt Jumala on tehnyt nämä ihmeelliset tekonsa. Kristus on sanonut: "Se on täytetty." Kun tuli pääsiäisaamu, Jeesuksen hauta oli tyhjä. "Synnin palkka on kuolema", sanoo Jumalan sana. Kun synti oli säilytetty Kristuksen päälle, hän kuoli ja maksoi sen palkan, mikä synnin tekemisestä oli maksettava. Kun hän nousi ylös kuolleista, se osoitti selvästi, että koko maailman synnit oli sovitettu ja anteeksiantettu. Ne eivät voineet pidättää elämän Herraa kuolemassa, vaan hän nousi ylös kirkastettuna ilman meidän syntejämme. Kun hän sitten ilmestyi opetuslapsillensa, hän näytti heille kätensä ja jalkansa, haavansa ja kylkensä ja osoitti, että hän oli se sama Jeesus, joka oli ristiinnaulittu. Nyt hän eli. Hänellä oli sanoma meille: "Rauha teille!" Hän julisti synninpäästön.

Kun opetuslapset, nuo jotka olivat kieltäneet ja jättäneet Jeesuksen yksin hänen suuren kärsimyksensä päivänä, näkivät Jeesuksen ja ymmärsivät, että Jeesushan siinä todella oli, he tulivat iloa täyteen ja palvoivat häntä Jumalanaan ja Herranaan. "Minun Herrani ja minun Jumalani", sanoi Tuomas. Vapahtaja antoi heille Pyhän Hengen ja asetti heidät Uuden liiton saarnavirkaan ja lähetti heidät julistamaan evankeliumia kaikille luoduille.

Nyt heidän piti julistaa ihmiskunnalle se suuri sanoma, evankeliumi, että koko maailman synnit ovat sovitetut ja anteeksiannetut.

Nämä ovat niitä Jumalan suuria tekoja, joiden ympärille saamme kokoontua ja joita mekin saamme kuulla. Ihmeellinen on pääsiäisen sanoma. Syntien anteeksiantamus, jonka Jeesus on hankkinut ja jonka hän on sinetöinyt ylösnousemuksellaan, on todellinen, olemassa oleva asia. Se on niin valtava ilosanoma, ettemme voi sen suuruutta edes tajuta.

Verratkaamme sitä siihen, mitä olemme ansainneet. Olemme ansainneet Jumalan vihan tänä päivänä ja tästä eteenpäin iankaikkisesti. Olemme ansainneet iankaikkisen kadotuksen piinan. Mutta sen sijaan Jumala on valmistanut meille armon ja pääsyn hänen iloonsa. Saam-

me uskolla ottaa sen vastaan aivan ilmaiseksi. Olemme Jumalan lapsia ja autuuden perillisiä.

Kaikki eivät kuitenkaan usko. Monet sanovat, ettei Jumalaa ole. Monet pilkkaavat. Jumalan sana kuitenkin sanoo, että synti on tuottanut ihmiselle iankaikkisen kuoleman. Epäusko on kuoleman merkki.

Kerran kaikkivaltias Jumala ajaa luotaan pois ne, jotka eivät armonajassa uskoneet evankeliumin sanaa. Silloin he joutuvat tunnustamaan, että Kristus on Herra. Silloin he kokevat, että ovat iankaikkisesti kadotettuja. Kunpa me kaikki hylkäisimme epäuskon tiet ja myöntäisimme, että Jumala on oikeassa. Silloin meille maittäisi evankeliumi ja ymmärtäisimme iloita siitä, että Kristus on noussut ylös kuolleista ja että meille syntisille on olemassa syntien anteeksiantamus. Sanoisimme: Mielelläni sen uskon. Enhän voi syyttää Jumalaa valheesta. Täytyy olla totta, kun hän sanoo, että koko maailman synnit on sovitettu. Uskoessamme sen, emme ainoastaan pidä sitä totena, vaan myös otamme sen vastaan ja turvaudumme siihen.

Psalmista ylistää Jumalan väkeviä tekoja ja sanoo: "En minä kuole, vaan elän, ja julistan Herran töitä." Hän löysi elämän Jumalan suurista teoista. Hän pääsi takaisin Jumalansa yhteyteen ja elämän lähteeseen. Hän tiesi: "En minä kuole." Myös tänään saamme sanoa: "En minä kuole, vaan elän."

Miten usein joudummekaan laskemaan kukkia rakkaittemme arkulle, ja kuitenkin saamme sanoa: En minä kuole. Emme sano sitä uhmaten, vaan nöyrinä ja kiittolisina. Me kaikki menemme ajallisen kuoleman läpi ja silti voimme sanoa: Minä elän. Miten moni olisi valmis maksamaan kaiken mitä omistaa, jos voisi pidentää elämäänsä tai jopa saavuttaa kuolemattomuuden. Kuitenkin kun evankeliumi julistaa meille Jumalan armon, sen, että Kristus on hankkinut meille iankaikkisen elämän, ikuisen kuolemattomuuden, ihminen asettuu luonnostaan vastustamaan, hylkää armon eikä halua iloita. Kuitenkin tuntiessamme kadotuksen alaisuutta ja omantunnon kauhuja syntiemme tähden Jumalan edessä meille on olemassa todellinen lohutus: Kristus on meidän elämämme. Voimme häneen turvaten sanoa luottavaisesti ja lohdullisesti: En minä kuole. Ymmärrämme, että Jumala on antanut meille Poikansa kautta iankaikkisen elämän. Nyt

se on meillä uskossa, mutta kerran se on näkemisessä. Ruumiimme tosin haudataan, mutta Jumalan sana julistaa, että on kuolleitten ylösnousemus, ja ne, jotka ovat Kristuksessa nukkuneet, saavat nousta kirkastettuina ylös.

Välistä kuljemme täällä murheellisina. Erilaiset murheet painavat ja ahdistavat meitä, mutta kuitenkin vanhurskaitten majoissa, Jumalan seurakunnissa, kaikuu riemun ja ilon saarna.

Kun psalmista puhuu näistä asioista, hän tuo ilmi, että ilon ohella joudumme ottamaan vastaan Jumalan kuritusta. Hän sanoo: "Herra minua kyllä kuritti, mutta kuolemalle hän ei minua antanut." Saamme elää iloisen ja varman toivon varassa.

Kirkon tulee julistaa toivoa toivottomille

Psalmista sanoo vielä Vapahtajastamme: "Tämä on se kulmakivi, jonka rakentajat hylkäsivät." Psalmistalla oli murheita. Hän oli kokenut kovaa Herran kuritusta. Ne, joiden olisi pitänyt olla seurakunnan rakentajia, olivat hylänneet tärkeimmän. Ehkä psalmista oli joutunut kokemaan vaikeita sisäisiä ahdistuksia sen vuoksi, että papit peittivät häneltä Jumalan armon. Jumala oli kuitenkin rakkaudessaan kirkastanut hänelle armonsa, varjellut hänet uskossa ja vapauttanut hänet harhaopettajista. Hän voi nähdä nyt taistelut Herran kurituksena, itselleen elämäksi eikä kuolemaksi. Niiden kautta Jumala oli vetänyt häntä tykönsä ja vahvistanut häntä oikeassa uskossa ja iankaikkisen elämän toivossa.

Jos joudumme ahdistuksiin, meidän on tarpeen tutkia sydäntämme ja itseämme ja katsoa millä tiellä kuljemme. Meidän on aina tarpeen tehdä synnintunnustusta Jumalan edessä ja myös lähimmäisemme edessä. Ennen kaikkea meillä on aina tarve turvata Jumalan armoon ja katsoa, ettei vain ahdistus olisi seurausta väärästä opista.

Psalmistalla ei ollut murhetta vain oman sielun tähden, vaan muidenkin tähden, kun sananjulistajat olivat hylänneet luvatus Vapahtajan. Hän sanoo: "Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi." Kristus on kulmakivi. Rakennus, jota rakennetaan, on Jumalan temppeli eli Kristuksen Seurakunta. On rakentajia, jotka

ovat hylänneet kaikkein tärkeimmän kiven, jonka varassa koko rakennus pysyy koossa. On julistusta, jossa Kristus ei ole Lunastaja. Hän ei saa olla keskeisimmällä paikalla, vaan hänet on hylätty. Näin tapahtui myös Jeesuksen aikana, kun juutalaiset eivät ottaneet häntä vastaan. He eivät pitäneet Jeesusta temppelin Herrana, tosi Jumalana, jota heidän olisi tullut palvoa ja kumartaa. He eivät käsittäneet myöskään sitä, että Seurakunnan Herra voidaan ristiinnaulita ja että hän kuolee. Pietarikaan ei sitä ymmärtänyt, sillä hän unohti Jumalan ilmoituksen, seurasi järkensä lihallisia tuntemuksia ja tarvitsi Jeesukselta lujan ojennuksen.

Me kurjat ihmiset niin tavattoman helposti ajattelemme, että Jumalan Seurakuntaa rakennetaan jollakin muulla kuin Kristussaarnalla. Ajattelemme, että jos meillä olisi korkeasti oppineita julistajia, joilla olisi maailman mainetta, niin ihmiset tulisivat kuulemaan ja uskoisivat. Tai jos olosuhteemme olisivat toisenlaiset, ihmiset uskoisivat. Tai jos sananjulistajat olisivat persoonallisilta ominaisuuksiltaan vetävämpiä, ihmiset uskoisivat. Kaikki tällaiset seikat ovat kuitenkin inhimillisiä asioita. Todellisuudessa seurakunnan pitää koossa sen kulmakivi, Kristus, jota Raamattu sanoo myös perustukseksi. Sille rakennetaan Jumalan sanalla. Missä Kristusta saarnataan puhtaan Jumalan sanan mukaan, kyllä siellä seurakunta rakentuu ja toivottomat löytävät toivon.

Apostoli Paavali sanoo korinttolaisille, ettei hän tullut heidän keskuuteensa puheen viisaudella, vaan että hän halusi julistaa vain Jeesusta Kristusta ja häntä ristiinnaulittuna. Paavali ei ollut tyhmä mies. Hän oli aikansa oppineita. Varmaankin hänellä oli henkilökohmainen taistelu pysyä yksinkertaisessa Jumalan sanassa, siinä, minkä Jumala hänelle antoi. Jumalan Hengen avulla hän kesti taistelun ja hajotti maahan järjen päätelmät. Hän saarnasi ristiinnaulittua Kristusta. Hän olisi varmasti pystynyt puhumaan niin oppineesti, että kaikki olisivat ihmetelleet hänen suurta viisauttaan. Mutta hän ei tehnyt niin, vaan aivan tietoisesti hylkäsi sellaisen toimintatavan. Hän tiesi rakentavansa Seurakuntaa julistamalla ristiinnaulittua Kristusta, joka on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus. Sillä tavalla Seurakunta syntyy, säilyy ja kasvaa. On tärkeätä tänäkin päivänä muistaa, että Jumalan Seurakunta säilyttää uskonsa Kristus-saarnan kautta ja että me tarvitsemme sellaista saarnaa.

Psalmista murehti, ettei asian laita ollut näin kaikkialla. Oli kuitenkin vanhurskaitten majoja, joissa kalliilla Messias-kulmakivellä oli paikkansa. Mekin saamme olla kiitollisia siitä, että meillä on seurakuntia, joissa Jumalan sana saarnataan puhtaasti ja sakramentit jaetaan Kristuksen asetuksen mukaan. Niissä julistetaan Kristusta ja meitä ohjataan turvautumaan häneen ohi tekojemme. Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.

Jos jostakusta tuntuu yksinkertaiselta jatkuva puhe Kristuksesta, hän ei ole oppineet tuntemaan syntejään eikä syyllisyyttään Jumalan edessä eikä sitä, mitä kristillinen usko on. Näin lujasti meidän on sanottava. Tarvitsemme kyllä koko Jumalan sanan, mutta kaikessa siinä on keskuksena pelastuksen sana. Tarvitsemme vahvistusta siinä, että juuri meidän itse kunkin synnit ovat Kristuksessa anteeksiantetut pelkkänä lahjana armosta ilman lain tekoja. Tämän valmiin armon Jumala kutsuu meidät ottamaan uskolla vastaan. Mitään muuta evankeliumia ei ole, ei voi olla eikä koskaan tule olemaan. Vain tässä sanomassa on Hengen liekki, muut ovat virvatulia.

Viekää toivon evankeliumi toivottomille

Koska Vapahtajamme elää, saamme sanoa psalmistan kanssa: "Avatkaa minulle vanhurskauden portit." Jumalan kurituksen ja ahdistuksen alla hänellä on vain tämä pyyntö. Pitäkää minulle selvänä ja avoimena, kuinka täältä päästään vanhurskaan Jumalan tykö iankaikkiseen elämään. Saarnatkaa minulle ristiinnaulittua Kristusta. Todistakaa hänestä, joka elää.

Jos Kristuksen elämä olisi päättynyt kuolemaan, ristiinnaulitsemiseen ja hautaamiseen, meillä ei olisi evankeliumia. Mutta koska siihen liittyy ylösnousemus, meillä on voitto – voitto synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta. Kaikki nämä ovat suuria asioita, asioita, joista kannattaa puhua. Ehkä emme aina osaa ajatella, mitä sisältävät nuo kolme sanaa, jotka olemme jo Katekismuksestamme oppineet. Voitto kuolemasta – miten valtava asia! Voitto synnistä – jos olet tuntenut omassatunnossasi miten paha asia synti on, nyt kuulet, että sinulla on siitä voitto. Voitto perkeleestä, päävihollisesta – jos olet ollut kiusauksissa ja tuntenut, kuinka perkele käy ympäri kuin

ärjyvä leijona etsien kenet saisi niellä, ja kuulet, että voitto on saatu hänestäkin, onhan se ihmeellinen ja suuri asia?

Saamme siis pyytää: "Avatkaa minulle vanhurskauden portit." Jeesus on ne jo avannut. Ne avataan henkilökohtaisesti minulle joka kerta, kun Jumalan armo sanalla ja sakramenteilla kohdistetaan minuun. Pitäkää ne siis auki myös julistaessanne häntä, haluaa psalmimme sanoa meille.

Vanhurskaitten majoja tekstimme kuvaa sellaisiksi, joista kuuluu riemun ja pelastuksen huuto. Tämä asettaa myös meille seurakuntana itsetutkistelun aiheen. Minkälaiset ovat meidän seurakuntamme? Kaikuuko niistä riemun ja pelastuksen huuto vai onko siellä toisenlainen meno? Ei kai vain ole niin, että keskeltämme nousee riitaa, väittelyä, pahan puhumista toisista, inhimillisiä ajatuksia ajallisista, mutta ei riemun ja pelastuksen huutoa?

Jumalan Seurakunta ilmenee täällä kahdella tavalla. Ensiksikin siinä, kun julkinen saarna julistaa Kristusta. mutta sitten toiseksi myös siinä, kuinka seurakunnan jäsenet hengellisinä pappeina puhuvat ja todistavat. Heillä on vastuuntuntoa lähimmäisistään, lohdun sanoja sydämellään, heillä on kristillistä mieltä ja he panevat pois lihallista mieltä.

Jos joku, joka ei tunne meitä, tulee kuulemaan tilaisuuksiimme Jumalan sanaa, mitä hän meiltä odottaa? Sitä emme tiedä, mutta mitä Kristus odottaa meiltä, sen me tiedämme. Kristus odottaa, että tämä keskuuteemme tullut henkilö kuulisi evankeliumin sanan ja että hänkin voisi riemuita ja iloita. Jos evankeliumi kuuluu saarnatuolista, mutta me kuulijat puhumme toisin, olemme kuin apostolit lukittujen ovien takana, syytämme toisiamme ja sanomme, eihän tämä tunnustuksellinen luterilaisuus ole sellaista kuin me toivoimme. Millä mielellä vieras on silloin keskellämme? Eräät nuoret ovat joskus valittaneet, että kun he tulevat tilaisuuksiin, ihmisillä ei ole toisilleen mitään rakentavaa sanottavana. Puhutaan muista asioista, mutta ei puhuta hengellisistä asioista. Nuoret odottavat, että vanhat kokeneet kristityt olisivat ymmärtäväisiä kristittyjä myös sillä tavalla, että he vahvistaisivat uskossa heikkoja ja alkavia. Olisi suurenmoista, jos näkisimme, mitä toiset tarvitsevat, ja kantaisimme vastuuta ja oli-

simme puheissamme rakentavia, että riemun ja pelastuksen huuto olisi täyteläinen keskuudessamme.

Seurakunta ja saarnavirka kuuluvat yhteen. Saarnavirka ei ole sen hoitajan yksityinen virka, vaan se on teidän, kuulijoiden, virka. Kun pastori julistaa ja toimii virassaan, hän puhuu Kristuksen kutsumana ja hänen lähettämänään, mutta samalla myös teidän puolestanne. Hänen saarnansa on samalla koko seurakunnan saarna, juuri teidän saarnanne. Nyt ei riitä, että yksi puhuu teidän puolestanne. Osoittakaa käytännössä, että se saarna, jonka pastori puhui tunnustuksessa pysyen, on teidän oppinne ja todistuksenne. Te olette hengellisiä pappeja ollaksenne yksityisessä elämässänne Kristuksen todistajia. Niin kuin pääsiäisaamuna naiset olivat saaneet sanoman enkeliltä ja käskyn viedä se aroille apostoleille, niin menkää tekin ja kertokaa toivon sanomaa toivottomille, sitä, että meillä on Lunastaja, joka elää.

Katselkaamme ristillä riippuvaa Vapahtajaamme nähdäksemme, millainen Jumalan rakkaus on meitä kohtaan muistaen, että voitto on saatu. Muuten masennumme ja näemme vain omat inhimilliset heikkoutemme ja toisten heikkoudet. Mutta kun näemme, että Kristus elää ja julistaa meille rauhansa, silloin toivomme elpyy ja saamme voimaa puhua edelleen toivon sanomaa.

Lahti 1979. Virret VK 1938: 76:1,4–7; 629; 77; 86; 82.

Kristuksella oli valta antaa henkensä ja ottaa se jälleen

Ensimmäisenä pääsiäispäivänä. Vapaa teksti.

Sen tähden Isä minua rakastaa, koska minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisin. Ei kukaan sitä minulta ota, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se jälleen; sen käskyn minä olen saanut Isältäni. Joh. 10:17–18.

Jumalan Poika omaksui sikiämisessä persoonaansa ihmisyyden. Niin hänestä tuli ainutlaatuinen henkilö. Hän on samalla kertaa sekä tosi Jumala että tosi ihminen. Persoonallisen yhtymyksen seurauksena kaikki ne teot, joita Vapahtajamme teki, ovat hänen koko persoonansa tekoja. Tämä tulee esille myös hänen kuolemassaan ja kuolleista herättämisessään.

Valaisen asiaa esimerkillä. Kun Jeesus herätti Lasaruksen kuolleista, hän teki sen jumalallisella voimallaan ja osoitti sillä teolla olevansa Jumalan Poika. Tämän teon Raamattu osoittaa Jeesuksen koko persoonalle. Raamattu kertoo, että Jeesus itki ja joutui syvän liikituksen valtaan ja vapisi (Joh. 11:33,35). Vielä Raamattu sanoo, että juutalaiset sen jälkeen, kun Jeesus oli herättänyt Lasaruksen, olivat päättäneet tappaa hänet (Joh. 11:53). Liikutus, vapina ja itku ovat ihmisen toimintoja, ja ne Raamattu omistaa Jeesuksen koko persoonalle. Tappaminen, josta juutalaiset olivat tehneet päätöksen, ei voinut kohdistua hänen jumalalliseen luontoonsa, vaan vain häneen ihmisenä. Se oli kuitenkin Kristuksen koko persoonaa koskeva asia, niin että Raamattu sanoo: "Elämän ruhtinaan te tapoitte" (Apt. 3:15).

Jeesuksella oli valta antaa henkensä

Pyhä Raamattu kuvaa Jeesuksen kuoleman uhrikuolemaksi meidän edestämme. Hän kävi siihen taivaallisen Isänsä tahdosta rakkaudesta meihin syntisiin. Häntä ei olisi voitu vangita, ellei hän itse olisi siihen vapaaehtoisesti alistunut. Kun Jeesuksen kiinniottajat etsivät häntä, hän sanoi: "Minä olen." Kun Jeesus lausui tämän Jumalan nimen (2 Moos. 3:14), he perääntyivät ja kaatuivat maahan. Jos jo hänen vangit-

semisensa oli ihmisille mahdotonta, niin mahdotonta oli myös häntä vahingoittaa ja lyödä häneen nauloja, jos hän ei olisi antanut sitä tehdä. Siitä, mitä ihmiset tekivät hänelle ihmisenä, tuli persoonallisen yhtymyksen tähden osalliseksi myös hänen jumalallinen luontonsa. Mahdotonta näet on, että ihminen voisi vahingoittaa Jumalaa. Kuitenkin persoonallisen yhtymyksen johdosta kärsimys tuli koko persoonan osaksi. Ihmiset saattoivat lyödä naulat hänen pyhään ruumiiseensa, koska hän oli tosi ihminen ja koska hän, Jumalan Poika, nöyryytti itsensä, otti orjan muodon ja alistui siihen. Hän oli Jumalan karitsa, joka ääneti alistui surmaajiansa edessä (Jes. 53:7).

Jos siitä, että Jeesus oli tosi Jumala, seurasi se, etteivät ihmiset olisi voineet tehdä hänelle naarmuakaan, ellei hän itse olisi siihen alistunut, niin he eivät myöskään olisi voineet tappaa häntä, ellei hän olisi alistunut siihen ja itse uhrannut henkeänsä maailman edestä. Jeesus sanoo: "Sen tähden Isä minua rakastaa, koska minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisin. Ei kukaan sitä minulta ota, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se jälleen; sen käskyn minä olen saanut Isältäni."

Evankeliumit kertovat, että Jeesus kallisti päänsä ristillä ja antoi henkensä Isänsä käteen. Kaikki evankeliumit sekä myös psalmit (Ps. 31:6) käyttävät sanontaa: "Hän antoi henkensä." Se oli aktiivinen tapahtuma. Se ei ollut riutumiskuolema. Kuollessaan hän huusi suurella äänellä ennen, kuin hän antoi henkensä. Hänen elinvoimansa eivät olleet ehtyneet. Se kertoo sen, että hänen kuolemansa oli vapaaehtoinen. Elämän ruhtinas ei olisi voinut kuolla, ellei hän itse olisi antanut henkeään. Jeesus oli sanonut: "Sen suurempaa rakkautta ei ole, kuin että antaa henkensä ystäväinsä edestä" (Joh. 15:13).

Joosef arimatialainen ja Nikodeemus pyysivät Pilatukselta lupaa saada haudata Jeesus. Pilatukselle (Mark. 15:44) ja sotilaille (Joh. 19:33) oli yllätys, että Jeesus oli jo kuollut. Sekin kertoo Jeesuksen kuoleman poikkeavuudesta.

Kun iankaikkinen Jumalan Poika sikisi Marian kohdussa, jumaluuden toinen persoona ei saanut alkuansa, vaan ihminen Jeesus Kristus. Kun Kristus kuoli, Jumala ei lakannut olemasta. Hän, jolla ainoalla on kuolemattomuus, ei joutunut kuoleman tilaan. Jeesuksen kuolema oli ihmiselle synnin tähden määrätty kuolema. Raamattu kuvaa hänen

kuolemaansa siten, että hän antoi henkensä Isänsä käteen, ja mainitsee, että sotilaat havaitsivat hänet kuolleeksi (Joh. 19:33).

Näin Raamattu osoittaa, ettei Jeesuksen kuolemaan ollut ulkonaista pakkoa, vaan hän alistui kärsimykseen vapaaehtoisesti ja itse omasta tahdostaan antoi henkensä. Niin hän kärsi meidän kuolemamme. Tämä kaikki kertoo hänen suuresta rakkaudestaan koko maailmaa kohtaan. "Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme. Paljoa ennenmin me siis nyt, kun olemme vanhurskautetut hänen veressään, pelastumme hänen kauttansa vihasta." (Room. 5:8–9.)

2. Jeesuksella oli valta ottaa jälleen henkensä

Jeesus korostaa, että hänellä on valta antaa henkensä ja valta ottaa se jälleen. Sen käskyn hän oli saanut Isältään. Painakaamme tarkasti mieliimme hänen sanansa: "Sen tähden Isä minua rakastaa, koska minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisin. Ei kukaan sitä minulta ota, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se jälleen; sen käskyn minä olen saanut Isältäni."

Jeesuksen ja Isän suhde oli erikoinen. Hän ei puhunut taivaallisesta Isästään koskaan opetuslapsilleen hänen ja heidän yhteisenä meidän Isänä. Hän sanoi näin: "Minä menen ylös, minun Isäni tykö ja teidän Isänne tykö, ja minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne tykö" (Joh. 20:17). Kun hän opetti Isä meidän rukouksen, hän sanoi: "Rukoilkaa siis te näin. Isä meidän, joka olet taivaissa."

Jumalan persoonien keskinäisissä suhteissa on Isä, Poika ja Pyhä Henki. Mutta suhteessaan meihin Poika on meille iankaikkinen Isä (Jes. 9:6).

Kristuksen persoonan erikoislaatu näkyy myös siinä, miten hän sai Jumalan ilmoituksen. Kristus ei saanut Jumalan sanaa niin kuin profeetat, joista Raamattu sanoo, että Jumalan sana tuli heille. Sen sijaan Kristuksesta Raamattu todistaa: "Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt; ainokainen Poika, joka on Isän helmassa, on hänet ilmoittanut" (Joh. 1:18). Jeesus sanoo itsestään: "Minä puhun, mitä minä olen nähnyt Isäni tykönä" (Joh. 8:38).

Jeesus opetti itsestään: "Minä en ole yksinäni, vaan minä ja hän, joka on minut lähettänyt" (Joh. 8:16); "Joka näkee minut, näkee hänet, joka on minut lähettänyt" (Joh. 12:45) ja: "Minä ja Isä olemme yhtä" (Joh. 10:30). On yksi jumalallinen olemus ja siinä olemuksellinen ykseys.

Kristuksen persoonalliseen yhtymykseen liittyvät asiat ovat ihmisjärjelle käsittämättömiä. Ne täytyy vain uskoa Raamatun omien sanojen nojalla.

Ilmeellinen on myös se Jeesuksen tekstissämme esittämä totuus, että hänellä on valta antaa henkensä ja valta ottaa se jälleen. Kun uskomme hänet tosi Jumalaksi, voimme samalla uskoa, että hän otti henkensä jälleen. Se valta hänellä oli Isältä saatuna. Kenen järki riittäisi tämän käsittämään? Se on uskon asia. Monet kysymyksemme, jotka liittyvät Vapahtajamme persoonaan ja tekoihin ratkeavat silloin, kun saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on. Nyt meidän ei tarvitse kaikkea tietää. Saamme uskossa levätä hänen haavoissaan.

Jeesus todisti sanansa todeksi nousemalla kuolleista. Kuollut pantiin hautaan, elävä Kristus ilmestyi opetuslapsilleen. Se oli hänen jumalallisen kaikkivaltansa teko.

Kuolleitten esikoisena (Ilm. 1:5) hänet laskettiin hautaan, kuolleista herätettyjen esikoisena (1 Kor. 15:23) hän lähetti Kirkkonsa julistamaan: "Kuolema on nieltä ja voitto saatu!"

Siellä missä Jumalan iankaikkisuus ja hänen iankaikkisuuteen yltävät tekonsa kohtaavat ajan, me joudumme paljossa vaikenemaan. Mooses ja Elia olivat kirkastusvuorella. Jeesuksen kuoltua monta nukuneiden pyhien ruumista nousi ylös ja ilmestyi hänen ylösnousemuksensa jälkeen monelle (Matt. 27:51–54). Näyttää siltä kuin jotkut olisivat ennättäneet ennen häntä. Tästä huolimatta uskolliset isät opettivat, että Jeesus oli kuolleista herätettyjen esikoinen sekä asiaan että aikaan nähden. He halusivat pitäytyä Raamatun ilmoitukseen Kristuksesta kuolleista herätettyjen esikoisena ja jättää ongelmien ratkaisu siihen asti, kunnes tunnemme täydellisesti (1 Kor. 13:12). Sitä esikuvaa on turvallista seurata.

Kristus, jolla oli valta antaa henkensä ja valta ottaa se jälleen, raivasi tien meille Jumalan tykö. Koska kuolemasta elämään ja haudasta ylösnousemukseen ei ole muuta tietä kuin Jeesus, tarvitsemme uskon,

jolla hänet omistamme. Voidaksemme uskoa tarvitsemme armonvälineet. Ilman uskoa ja ohi Kristuksen ei kukaan tule iankaikkiseen elämään eikä autuaaitten ylösnousemukseen. Kristus on täydellistä pelastusta varten vihitty varmaksi ja luotettavaksi tieksi taivaaseen.

Olen viitannut tässä eräisiin yhteensovittamisen vaikeuksiin. Kun sellaisia havaitsemme Raamattua lukiessamme, Jumala kasvattaa meitä nöyryyteen ja tunnustamaan, että Kristuksessa "kaikki viisauden ja tiedon aarteet ovat kätkeytyinä" (Kol. 2:3). Kun kohtaamme näitä vaikeuksia, saamme yrittää Raamatulla niitä selvittää. Usein kuitenkin joudumme tyytymään siihen, ettemme pysty vaikeuksia ratkaisemaan.

Se ei saa johtaa siihen, että väitämme Raamattua ristiriitaiseksi tai erehtyväksi. Ehkäpä Jumala on pannut siihen vaikeita kohtia sitä varten, että toishenkiset paljastuisivat uskovalle seurakunnalle.

En ole vielä tavannut ketään, joka olisi päässyt Kristuksen voiton ymmärtämisessä ristin ryöväriä pidemmälle. "Muista minua, kun tulet valtakuntaasi." Se oli turvautumista kuoleman edessä kuolevaan Jeesukseen ja varmuutta siitä, että hänellä on kuninkuus ja valtakunta. Ja Jeesus lupasi: "Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: Tänä päivänä sinun pitää oleman minun kanssani paratiisissa." Siis vielä tuon suuren kärsimyspäivän viimeisinä hetkinä ryöväri pääsi Jumalan rauhaan ja paratiisiin lepoon.

Silloin kun Jeesuksen jäykkää ruumista otettiin alas ristiltä ja kannettiin hautaan, Jeesus oli ryövärin kanssa autuuden valtakunnassa. Joudumme ihmetellen sanomaan: "Oi sitä Jumalan rikkauden ja viisauden ja tiedon syvyyttä! Kuinka tutkimattomat ovat hänen tuomionsa ja käsittämättömät hänen tiensä!" (Room. 11:33.)

Miten ihanana ja ylevänä Jumalan maailmat avautuisivatkaan meille, jos lapsenomaisesti uskoisimme Raamatun sanan. Oppisimme tuntemaan, mikä on hänen rakkauden suunnitelmansa korkeus, syvyys, pituus ja leveys Kristuksessa, uskoen että mekin saamme olla siitä osallisia. Kaikki perustuu näet siihen, että Jumala on syntistä kohtaan armollinen.

Jeesuksen ylösnousemus – suuri voitto meille

Ensimmäisenä pääsiäispäivänä. I vuosikerta. Epistolateksti.

Sillä tämän katoavaisen pitää pukeutuman katoamattomuuteen, ja tämän kuolevaisen pitää pukeutuman kuolemattomuuteen. Mutta kun tämä katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen pukeutuu kuolemattomuuteen, silloin toteutuu se sana, joka on kirjoitettu: 'kuolema on nielty ja voitto saatu'. 'Kuolema, missä on sinun voittonsi? Kuolema, missä on sinun otasi?' Mutta kuoleman ota on synty, ja synnin voima on laki. Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta! 1 Kor. 15:53–57.

Jumalan Seurakunta elää siinä apostolisessa uskossa, että Vapahtajamme on noussut kuolleista ja on Seurakuntansa keskellä, kuten hän on luvannut: "Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun saakka." Jumalan Seurakunta elää autuudestaan iloiten, vaikkakin ristin alla. Se elää voiton omistuksessa, kuten apostoli sanoo tekstissämme: "Kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta!" Tarvitsemme tätä voittoa, sillä maailma ja myös meidän oma sydämemme on luonnostaan valheen, synnin ja kuoleman alainen. Mutta Kristus on tuonut meille voiton näistä kolmesta: valheesta, synnistä ja kuolemasta.

1. Jeesuksen ylösnousemus antaa meille voiton valheesta

Kun ihminen lankesi syntiin, käärme kysyi häneltä: "Onko Jumala todella sanonut?" Tämä oli kiusaus. Se oli kiusaus totuudesta valheeseen. Ihminen joutui valheen valtaan harhautuessaan kuuliaisuuden tieltä tottelemattomuuteen, kun hän halusi päästä tiedossa Jumalan vertaiseksi. Sen jälkeen ei kukaan luonnostaan tunne oikein Jumalaa. Se synnynnäinen Jumalan tuntemus, mikä ihmisillä on, ei

johda heitä autuuteen. Sen avulla ihminen ei opi tuntemaan Jumalaa rakastavana Jumalana, joka antaa synnit anteeksi, vaan ihmisen luonnollinen Jumalan tuntemus jää lain tasalle. Parhaimmillaankin luonnollisen ihmisen oma uskonnollisuus on turhaa pyrkimystä miellyttää Jumalaa ja täyttää hänen käskyjään. Se on ansiouskontoa. Hän ei tunne Kristusta, syntien sovitusta eikä anteeksiantamusta. Hän ei tunne tietä taivaallisen Isän luokse.

Evankeliumista sen sijaan sanotaan Jumalan sanassa, ettei se ole yhdenkään ihmisen sydämeen noussut, vaan Jumala on sen ilmoittanut. Raamattu sanoo myös, että mikä lihasta on syntynyt, on liha. Meidän syntinen luontomme ei ymmärrä hengellisiä asioita. Tähän kahlehdittuna ihminen elää ilman uskoa. Ihminen on voimaton tulemaan Jumalan tykö. Hän ei tunne totuutta eikä voi sitä omin voimin löytää. Kun Kristus tuli, tuli totuus. Hän nousi ylös kuolleista ja osoitti, mikä pätee.

Ennen kuolemaansa Jeesus valmisti monta kertaa opetuslapsiaan siihen, että hänen pitää kärsimän ja tuleman tapetuksi ja ristiinnaulituksi. Hän sanoi myös kolmantena päivänä nousevansa ylös kuolleista. Opetuslasten silmät olivat kuitenkin kuin sumussa eivätkä he ymmärtäneet tätä. Ylösnoustuaan Jeesus osoitti Emmauksen tiellä Kirjoituksista käsin, että Messiaan piti kärsimän ja kuoleman ja nouseman ylös kolmantena päivänä, koska näin oli kirjoitettu. Sitä kuunnellessaan opetuslasten sydän oli palava. Todella, Jumalan Sanasta löytyy Kristus, ylösnoussut ja voiton saavuttanut. Samalla ihmisen omat ajatukset, epäilykset ja kiusaajan hänelle uskottelemat valheet kukistuvat. Jumalan Sana jää jäljelle ja kestää.

Miten paljon maailman sivu onkaan hyökätty Jumalan sanaa vastaan. Ei ole tahdottu uskoa, että Raamattu on Jumalan sana ja että se kaikissa kohdin pitää paikkansa, vaan on tahdottu siitä loitontua ja opettaa ihmisille jotakin muuta. Mutta pääsiäisen ilosanoma antaa Jumalan Seurakunnalle sen järkkymättömän uskon, että Jumalan sana pitää paikkansa ja että sitä on sellaisena julistettava ihmisille, jotta he löytäisivät pelastuksensa. Sanotaanhan meille Raamatussa, että siitä ei katoa pieninkään kirjain, ei vähäisinkään piirto. Siihen ei saa mitään lisätä, siitä ei saa ottaa mitään pois. Se on Jumalan sana. Kun Kristus nousi ylös kuolleista, hän osoitti, että Jumalan sana pitää

paikkansa. Hän täytti kirjoitukset. Hän ei jäänyt haudan valtaan eikä kuoleman alaisuuteen, vaan hän nousi voittajana.

Mutta heti kohta, kun hän oli noussut ylös, haluttiin esittää valheita, että hänen ruumiinsa oli muka varastettu. Tällä tavoin yritettiin tehdä tyhjäksi Jeesuksen ylösnousemus. Raamattu kertoo meille, että juutalaiset keksivät sen hätäpäissään voidaksensa jollakin tavoin selviytyä ihmisten edessä ja selittää epäuskiaan. He eivät näet tahtoneet uskoa, että se Jeesus, jonka he olivat ristiinnaulinneet, oli Messias ja heidän Vapahtajansa ja koko maailman Vapahtaja.

Tänäkin päivänä on niitä, jotka haluavat selittää Raamatusta pois Jeesuksen ylösnousemuksen. On jopa oppineita piispoja, teologeja ja professoreja, jotka eivät usko siihen, että Kristus on ruumiillisesti noussut ylös kuolleista. Sana pysyy kuitenkin vahvana. Jumalan sanassa myös sanotaan, että kun Jeesus tulee, niin ne, jotka ovat hänet lävistäneet, saavat nähdä hänet. Hän elää ja lupauksensa mukaan hän tulee viimeisenä päivänä. Silloin on kaikille selvää, että Jeesus elää ja että hän on voittaja. Silloin ei ole enää armonaika. Nyt sen sijaan on armonaika. Nyt meitä kutsutaan uskomaan Raamatun sana, toisuus, ja pysymään siinä.

Miten ihminen onkaan valetta täynnä. Roomalaiskirjeessä sanotaan: "Jumala on totinen, mutta jokainen ihminen valhettelija" (Room. 3:4). Me tarvitsemme kipeästi totuutta. Tarvitsemme kipeästi vapautusta valheen kahleista. Ihmiselämässä valhe kietoo ihmisiä niin helposti. Puhutaan pahaa toisista, puhutaan vastoin totuutta, väännellään ja kierrellään, petetään. Mutta mikä vielä pahempaa: Jumalan sanaa vääristellään. Mutta kuka voi mitään totuutta vastaan? Totuus pysyy totuutena, vaikka kukaan ei siihen uskoisi. Mutta Pyhän Hengen voimasta me saamme sen uskoa. Pyhän Hengen voimalla saamme olla järkkymättömiä Herran työssä ja saamme levittää Jumalan sanaa.

Varmaan jokainen ajatteleva ihminen rakentaa itsellensä – ellei saa perustusta maailmankatsomukselleen Jumalan sanasta – jonkinlaisen elämänfilosofian. Hän miettii, mitä on kuoleman jälkeen, mikä on totuus, onko Jumalaa, miten hän selviää Jumalan kanssa ja näin edespäin. Kristillisellä seurakunnalla on tuotavana tähän ihmisten omien ajatusten viidakkoon selvä Jumalan sana: Kristus elää. Kristus

on voittanut. Totuus on se, minkä Jumala on meille ilmoittanut ja mikä on Raamattuun kirjoitettu. Saamme sanoa: "Ei yli sen, mikä on kirjoitettu" (1 Kor. 4:6).

2. Jeesuksen ylösnousemus on tuonut meille voiton synnistä

Samalla, kun Jumala on antanut meille totuuden, hän on antanut meille armonsa. Hän on antanut meille voiton synnistä. Raamattu näet kuvaa Kristuksen Vapahtajaksi, joka kärsi meidän tähtemme, uhrikaritsaksi, joka vuodatti pyhän jumalverensä maksuksi meidän synneistämme. Tämä on suuri lohdutus kaikille, jotka tuntevat Jumalan vihaa sydämessään syntiensä tähden.

Sellaiselle ihmiselle, jonka omatunto ei ole herännyt, sijaiskärsijä on loukkaus. Ihminen ei halua Vapahtajaa, joka on kärsinyt hänen puolestaan ja hänen tähtensä. Aivan hiljakkoin luin erään ajattelijan pääsiäiskirjoituksen tavallisesta päivälehdestä. Hän halusi ylösnousemuksen jollakin tavoin vielä ymmärtää, mutta hän sanoi, että Kristuksen kärsimystä hän ei lainkaan käsitä. Mutta juuri siitä, että Yksi on kuollut kaikkien edestä, kirkastuu Kristuksen ylösnousemuksen merkitys. Kuoleman ota on synty ja synnin voima on laki, sanoo Raamattu. Mutta Kristus on täyttänyt lain meidän hyväksemme. Hän on sovittanut meidän syntimme, ja niin Jumalan laki ei voi meitä tuomita, koska meillä on sijaiskärsijä. Meillä on Välimies, joka on tehnyt meidän edestämme sen, mikä meidän olisi pitänyt tehdä. Näin Jumalan pyhältä lailta on mennyt voima ja valta tuomita meidät iankaikkiseen kadotukseen ja kirotta meidät sinne.

Laki saa kyllä yhä edelleen osoittaa meille syntimme, ja siinä mielessä se saa tuomita meitä. Se saa myös osoittaa meille, että olemme ansainneet kadotuksen. Mutta koska Kristus on täyttänyt Jumalan lain, niin sillä ei ole oikeutta viedä meitä iankaikkiseen kadotuksen vaivaan. Koska synty on sovitettu, meillä ei ole estettä tulla taivaallisen Isän tykö, vaan taivas on auki meille syntisille käydä armahdettuina elämään sisälle. Kristus tuli etsimään kadonneita. Hän tuli parantamaan sairaita. Hän kutsuu: "Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekevät ja raskautetut, niin minä annan teille levon." Hänellä on valta näin tehdä, sillä hänen päällensä sälytettiin maailman synnit. "Katso, Jumalan Karitsa, joka kantaa maailman synnin", sanoi Jo-

hannes Kastaja. Kristuksen päällä olivat sinun syntisi, siellä olivat koko maailman synnit. Katso Jeesuksen kulkua, hänen tuskaansa Getsemanessa, hänen kärsimystään ristillä ja kuule hänen huutonsa: "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit!". Hänet hylättiin sinun syntiesi tähden, meidän kaikkien syntien tähden. Hän otti synnit pois. Hänet haudattiin. Pääsiäisaamun valjetessa Jeesus ei enää ollut haudassa, vaan hän oli noussut ylös ilman meidän syntejämme. Missä ovat nyt sinun syntisi? Sinulta ne otettiin pois ja säilytettiin Kristuksen päälle, mutta kun Kristus nousi kirkastettuna ylös, eivät synnit enää häntä painaneet. Ne olivat sovitettut, kertakaikkisesti pyyhityt pois. Näin meillä on anteeksiantamus.

Tämä pääsiäispäivä on valjennut valkoiseen lumikaapuun puetuna. Kun aurinko pääsee välillä pilkistämään pilvien lomasta, katsokaa: mikä häikäisevä valkeus ja kirkkaus! Jumalan Sana sanoo: "Vaikka teidän syntinne ovat veriruskeat, tulevat ne lumivalkeiksi, vaikka ne ovat purppuran punaiset, tulevat ne villan valkoisiksi." Katso tätä puhtautta! Tämän Jeesus on tehnyt. Hän on tehnyt sen meidän hyväksemme. Saamme nyt uskoa häneen ja luottaa siihen, että meidän syntimme ovat sovitettut. Siitä on takeena Jeesuksen ylösnousemus. Synnin palkka on kuolema, mutta kun synnistä on maksettu se, mikä maksaa piti, niin Kristus elää ja me saamme syntimme anteeksi.

3. Jeesuksen ylösnousemus on meille voitto kuolemasta

Kolmas voitto, mikä meille on annettu ja annetaan, on voitto kuolemasta. Valheen ja synnin mukana tuli kuolema maailmaan. Se oli erityisesti hengellinen kuolema ja ero Jumalasta. Sen seurauksena ja siihen kytkeytyneensä se oli myös fyysinen kuolema. Jokainen ihminen, ilman Pyhän Hengen valaisua, on hengellisesti kuollut ja erossa Jumalasta. Kukaan ei luonnostaan tunne häntä eikä kiitä ja palvele häntä niin kuin tulisi. Mutta missä on nyt kuoleman voitto? Kun synnit on sovitettu ja Kristus on noussut ylös kuolleista, niin kuolemakin on voitettu. "Kuolema, missä on sinun voittosi? Kuolema, missä on sinun otasi?" Onko väkevämpää asiaa kuin kuolema? Kun kuolema koskettaa meitä läheltä, näemme sen voiman. Kuitenkin kuolema on voitettu. Kristus on saavuttanut siitä voiton. Hänen

kuolemaansa ja ylösnousemukseensa meidät on kastettu ja pyhässä kasteessa liitetty osalliseksi siitä. Näin saamme kulkea perästä uskossa Jeesukseen sen tien elämään, minkä hän kulki edeltä. Hän kulki kärsimyksen kautta, me saamme kulkea ilossa, autuuden omistuksessa, tosin ristiämme kantaen. Tiedämme ja uskomme nyt, että taivas on avoinna.

Kun Stefanus, varmana siitä, että Jeesus elää, todisti hänestä marttyyrikuoleman edessä kivisateessa, hän näki taivaat avoinna ja Jumalan Pojan seisovan Jumalan oikealla puolella. Todella taivas on auki. Kuolema, joka sen meiltä sulki, on voitettu. Kristillinen seurakunta saa julistaa tätä ilosanomaa maailmassa.

Uskallatko elää ilman Jeesusta? Uskallatko kuolla ilman häntä? Onko elämälläsi merkitystä ilman iankaikkisuutta? Nyt kun Kristus elää, mekin rohkenemme elää, elää Jumalan lapsina, elää ristin alaisuudessa ja elää siinä kutsumuksessa, minkä Jumala meille antaa. Voimme myös kuolla turvallisesti. Siinä tosin ei kysytä meidän rohkeuttamme. Kun se aika tulee ja lyö Jumalan hetki, jokaisen meistä on täältä lähdettävä. Mutta nyt voimme ottaa jokaisen hetken tästä eteenpäin Jumalan kädestä siinä tietoisuudessa, että kuolema on nieltä ja voitto on saatu. Tällaisen iloisen voiton antaa meille ylösnousut Vapahtaja.

Kun meille on nyt annettu nämä kolme suura voittoa: voitto valheesta, voitto synnistä ja voitto kuolemasta, niin eikö meillä ole aihetta iloon ja kiitokseen? Ilo täyttäköön sydämemme! Täyttäköön sen myös kiitos, niin että voimme sanoa sydämissämme: "Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta!"

Viettäköämme juhlaa

Ensimmäisenä pääsiäispäivänä. I vuosikerta. Epistolateksti. Rippipuhe.

Peratkaa pois vanha hapatus, että teistä tulisi uusi taikina, niin kuin te olettekin happamattomat; sillä onhan meidän pääsiäislampaamme, Kristus, teurastettu. Viettäköämme siis juhlaa, ei vanhassa hapatuksessa eikä ilkeyden ja pahuuden hapatuksessa, vaan puhtauden ja totuuden happamattomuudessa. 1 Kor. 5:7–8.

Rakkaat Kristuksen viattomalla verellä kalliisti lunastetut ehtoollisvieraat!

Saamme tekstimme sanoilla kutsua toinen toistamme ja sanoa: "Viettäköämme juhlaa!" Tämä on mahdollista, koska Kristus on totisesti ylösnoussut ja pääsinpäivä on tullut. Jumalan kansa on päässyt pakkotyöstä Jumalan lasten ihanaan vapauteen. Israelin kansan oli Egyptissä raadettava ja rakennettava toisen kansan paremman elintason hyväksi varastokaupunkoja. Mutta kun Jumala johdatti sen sieltä pois, sille säädettiin pääsiäisjuhla vapautumisen muistoksi. Sille luvattiin profeetta Jesajan ennustuksessa vieläkin parempi elämä kuin sillä oli parhaimmillaan ollut Israelissa. Jesaja lausui Uuden liiton ajasta: "Te saatte iloita ja riemuita iankaikkisesti siitä, mitä minä luon. Sillä katso, iloksi luon minä Jerusalemin, riemuksi sen kansan. Minä iloitsen Jerusalemistä ja riemuitsen kansastani; eikä siellä enää kuulla itkun ääntä eikä valituksen ääntä... He rakentavat taloja ja asuvat niissä, he istuttavat viinitarhoja ja syövät niiden hedelmät; he eivät rakenna muitten asua, eivät istuta muitten syödä... Minun valittuni kuluttavat itse kättensä työn." (Jes. 65:18–22).

Jumalan kansa on päässyt velkavankeudesta. Se on vapaaksi ostettu. Se on lunastettu kansa. Se elää armosta, iloitsee autuudestaan ja tekee sydämen halusta, vapaaehtoisesti, kenenkään pakottamatta, Jumalan valtakunnan työtä.

Säälittävä on ihminen, joka on lain alla ja jota lain ruoskalla ajetaan pyhitykseen ja hyviin tekoihin. Hän ei koskaan voi iloita työnsä hedel-

mistä, sillä laki jää aina häneltä täyttämättä, mikään teko ei ole kyllin hyvä ja vaikka hän kuinka parhaansa tekee, silti laki tuomitsee ja omatunto soimaa.

Mutta miten autuas onkaan uskova, kun hän saa panna täyden sie-lunsa turvan Herraan Jeesukseen ja luottaa siihen, että Kristus on tehnyt kaiken autuuteen vaadittavan hänen edustajanaan ja takaajanaan. Me saamme tulla Jeesuksen tykö sellaisina kuin olemme. Hän riisuu meidät taakoistamme ja sanoo: "Poikani, tyttäreni, sinun syntisi ovat anteeksi annetut, mene rauhaan."

Ottakaamme siis sydämellemme Jumalan sana:

1. Peratkaa pois vanha hapatus

Vaikka Israelin kansalla oli kovaa, kun se teki pakkotyötä, se ei ollut kuitenkaan vielä pahinta, mikä voi ihmistä kohdata. Se ei ollut helvetin loputonta tuskaa, vaan siellä oli lihapatoja, joiden ääressä sai tyydyttää nälkänsä ja joita kärsimättömät israelilaiset erämaassa kaipa-sivat. Antaisimme väärän kuvan maailmassa elämisestä, jos sanoisimme ihmisten siellä välttämättä vain kärsivän. Ei suinkaan, vaan maailman lapsilla on omat ilonsa. Mutta se, mitä heiltä puuttuu, on Kristuksen ve-rellä puhtaaksi vihmottu omatunto, rauha Jumalan kanssa ja autuuden varma toivo. Maailman lapset eivät ole omassatunnossaan heränneet huomaamaan tilaansa Jumalan edessä.

Nyt apostoli haluaa varoittaa meitä uskovia, ettemme olisi valvo-mattomia ja palaisi epäuskon tilaan. Hän kehottaa meitä perkaamaan pois vanhan hapatuksen. Tuo vanha hapatus on epäuskon mieli ja uu-destisyntymätön, vanha ihminen kaikkine pahoine himoineen. On tar-peen kuolettaa vanha ihminen joka päivä. Jos ristiinnaulittu Kristus siir-tyy pois silmiemme edestä, tilalle tulee jotakin muuta, sellaista, mikä orjuuttaa, tekee happamaksi sekä karkottaa juhلاميelen ja autuuden ilon.

Vanhan hapatuksen pois perkaaminen tarkoittaa jokapäiväistä pa-rannusta, jatkuvaa kääntymystä ja kokonaisvaltaista jatkuvaa uu-des-tyntymistä. Se merkitsee kasteen liitossa elämistä. Sen yhteyteen ei sovi mikään synti, eivät itsekkyyt, rakkaudettomuus, ilkeys, pahuus, ahneus, haureus, juopottelu, maailmanmielisyys eikä mikään väärä op-

pi. Tuo kaikki paha on pois pantava ja synniksi tunnustettava. Paavali sanoo: "Vai ettekö tiedä, etteivät väärät saa periä Jumalan valtakuntaa? Älkää eksykö. Eivät huorintekijät, ei epäjumalanpalvelijat, ei avionrikkojat, ei hekumoitsijat eikä miehimykset, eivät varkaat, ei ahneet, ei juomarit, ei pilkkaajat eivätkä anastajat saa periä Jumalan valtakuntaa." (1 Kor. 6:9–10.)

Paavali jatkaa tekstissämme: "Jumala, joka herätti kuolleista Herran, on herättävä meidätkin voimallansa. Ettekö tiedä, että teidän ruumiinne ovat Kristuksen jäseniä? Ottaisinko siis Kristuksen jäsenet ja tekisin ne porton jäseniksi? Pois se!" (1 Kor. 6:14–15.)

Kun vietämme Jumalan Hengessä pääsiäistä, johtaa se elämän ojentumiseen. Emme elä lihan mukaan. Syntinen liha tosin meissä pysyy ja vaikuttaa, mutta luemme sille itse kuolemantuomion ja hautaamme sen päivittäin pyhän kasteemme veteen.

2. Pukeutukaamme puhtaaseen juhlapukuun

Apostoli sanoo: "Onhan meidän pääsiäislampaamme Kristus teuras-tettu." Kun Jumala asetti pääsiäisen Israelin kansalle Egyptissä, heidän tuli teurastaa virheetön, vuoden vanha karitsa ja syödä se, kun se oli ensin tulessa kypsennetty. Karitsan verellä piti sivellä oven pihtipielet ja kamana. Missä näin tapahtui, rangaistus ei kohdannut talon väkeä. Kynnykselle verta ei sivelty, koska se oli vertauskuva Kristuksen pyhästä verestä, jota ei saa tallata. Kun siis Paavali sanoo, että Kristus, meidän pääsiäislampaamme on teurastettu, hän osoittaa, että me olemme päässeet Jumalan tuomiosta ja rangaistuksesta vapaiksi.

Kun pyhässä ehtoollisessa nautimme Kristuksen ruumiin ja veren, älkäämme tallatko sitä jaloillamme, siis älkäämme nauttiko sitä kääntymättömin, epäuskoisin mielin. Sillä se, mitä ehtoollisessa saamme, on Jumalan Pojan pyhä ruumis ja pyhä veri, kärsimyksen helteessä ja tullessa meitä varten valmistettu. Tämä Kristuksen kärsimys oli puhdistus-tuli, oikea kiirastuli, jollaista toista ei tule ja jota ei enää tarvita. Kristuksessa on näet täydellinen puhdistus. Sanoohan Raamattu, että Kristus on "toimitettuaan puhdistuksen synneistä, istunut Majesteetin oikealle puolelle korkeuksissa" (Hebr. 1:3). Tästä seuraa, että "jokainen, joka panee häneen tämän toivon, puhdistaa itsensä, niin kuin hän on puhdas" (1 Joh. 3:3).

Suuri on siis se lahja, jonka ehtoollisessa saamme. Siinä meidät puhdistetaan syntien anteeksiantamuksella kaikesta happamasta.

Näkyköön se myös elämässämme. Raamattu kehottaa meitä: "Vielä, veljet, kaikki, mikä on totta, mikä kunnioitettavaa, mikä oikeaa, mikä puhdasta, mikä rakastettavaa, mikä hyvältä kuuluvaa, jos on jokin avu ja jos on jotakin kiitettävää, sitä ajatelkaa; mitä myös olette oppineet ja saaneet ja minulta kuulleet ja minussa nähneet, sitä tehkää, niin rauhan Jumala on oleva teidän kanssanne" (Fil. 4:8–9).

Juhliin pukeudumme parhaisiimme. Pukeutukaamme Kristuksen ylösnousemuksen juhlan viettämiseen kahdella kauniilla tavalla. Pukekaamme Kristus päällemme vanhurskauden puvuksemme uskossa sydämen kätköissä. Olkoon Kristus meillä myös sinä pukuna, joka näkyy lähimmäisillemme ja kertoo heille, että olemme matkalla taivaan ilojuhlaan.

Lahti 31.3.2002. VK 1938/1943 235:1–4; 234:1–5; 237; 217:1–2.

Armonvälineiden vaikutus ja Kristuksen ylösnousemus

Ensimmäisenä pääsiäispäivänä. II vuosikerta. Epistolateksti.

Vaan jos ei ole kuolleitten ylösnousemusta, ei Kristuskaan ole noussut. Mutta jos Kristus ei ole noussut kuolleista, turha on silloin meidän saarnamme, turha myös teidän uskonne; ja silloin meidät myös havaitaan vääriksi Jumalan todistajiksi, koska olemme todistaneet Jumalaa vastaan, että hän on herättänyt Kristuksen, jota hän ei ole herättänyt, jos kerran kuolleita ei herätetä. Sillä jos kuolleita ei herätetä, ei Kristuskaan ole herätetty. Mutta jos Kristus ei ole herätetty, niin teidän uskonne on turha, ja te olette vielä synneissänne. Ja silloinhan Kristuksessa nukkuneet olisivat kadotetut. 1 Kor. 15:13–18.

Tekstimme osoittaa, että Kristuksen herättäminen kuolleista on aivan kristillisen uskomme keskipisteessä. Ilman sitä ei olisi syntien anteeksiantamusta eikä taivaallista autuutta. Menneiden sukupolvien uskovat olisivat kadotettuja, niin myös me. Turhaa olisi ollut myös apostolien saarna ja heidän jälkeensä kaikki kristillisen kirkon toiminta kaikkia sen pyhimpiä toimituksia myöten. Myös rakkaittemme haudoilla vallitsisi toivottomuus. Miksi Kristuksen kuolleista nouseminen on näin tärkeä asia? Eikö pelkkä sana olisi riittänyt?

Onhan Jumalan sanassa itsessään voima. Kun Jumala sanoi, tapahtui. Sanalla hän loi maailman ja kutsui olemattomat olemaan. Miksi Kristuksen täytyy olla kuolleista herätetty, jotta ihminen voi pelastua, saada syntinsä anteeksi, nousta haudasta ja päästä taivaaseen?

Jumala loi maailman ja ihmisen hyväksi. "Jumala katsoi kaikkea, mitä hän tehnyt oli, ja katso, se oli sangen hyvää" (1 Moos. 1:31). Me emme kuitenkaan ole sellaisia, jollaisiksi Jumala meidät alun perin loi. Olemme Aadamissa langenneet syntiin.

Synnillä on vääjäämätön seurauksensa: ajallinen kuolema ja iankaikkinen kuolema. Syntiä seuraa Jumalan viha ja hänen rangaistuksensa. Syntiä ei voida antaa anteeksi, ellei sitä soviteta ja hyvitetä Jumalalle. Tätä vaatii Jumalan pyhä olemus, hänen pyhyytensä

ja vanhurskautensa. Synnin voi antaa anteeksi vain sellainen Jumalan sana ja säädös, jossa Kristus, meidän Lunastajamme ja takaajamme, on koko lunastustyöllään läsnä, sellainen sana, joka tuo meille maksun meidän synneistämme.

Jos Kristusta ei olisi herätetty, me olisimme vielä synneissämme. Niin Raamattu sanoo. Kristuksen ylösnousemus oli välttämätön seuraus siitä, että Kristus teki kaiken, mitä ihmiskunnan syntien sovitus vaati. Hänen ylösnousemuksensa oli kuin Jumalan kuittaus meidän puolestamme maksetusta velasta.

Kristuksen ylösnousemus toi meille elämän

Kun synty toi maailmalle kuoleman, syntivelan maksu toi elämän, iankaikkisen elämän. Tämä elämä alkaa silloin, kun usko viriää syntisen sydämessä ja hän omistaa syntiensä anteeksiantamuksen Kristuksessa. "Heräjä sinä, joka nukut, ja nouse kuolleista, niin Kristus sinua valaisee!" (Ef. 5:14), sanottiin apostolisen kirkon julistaessa evankeliumia ja kastaessa kääntyviä. Kun armonvälineet synnyttävät uskon, tapahtuu hengellisestä kuolemasta virkoaminen hengelliseen elämään. Ihminen uudestisyntyy. Hänestä tulee Jumalan lapsi ja taivaan perillinen.

Tämä on mahdollista vain sen vuoksi, että Kristus on noussut ylös kuolleista. Kun sinulla on usko sydämessäsi, se on sinulle osoitus siitä, että Kristus elää. Ei myöskään Vanhan testamentin aikana kukaan olisi voinut uskoa ja uudestisyntyä ilman tulevaa Kristuksen voittoa ja ylösnousemusta. Kukaan ei voi tulla iankaikkiseen elämään ohi Kristuksen eikä hänen ylösnousemuksensa ulkopuolelta.

Yleinen ylösnousemus

Apostoli Paavali korostaa sitä, että Kristuksen ylösnousemus merkitsee, paitsi yleistä vanhurskauttamista, myös yleistä, kaikkien kuolleista herättämistä. "Silloin meidät myös havaitaan vääriksi Jumalan todistajiksi, koska olemme todistaneet Jumalaa vastaan, että hän on herättänyt Kristuksen, jota hän ei ole herättänyt, jos kerran kuolleita ei herätetä." Kun Kristus antaa käskyn, kaikki kuolleet tulevat esiin, toiset iankaikkiseen häpeään, toiset iankaikkiseen riemuun, kuten

meille on opetettu. Hautaan eivät jää kenenkään luut. Ruumista koskeva kuolemantuomio oli synnin seuraus. Synnin sovituksen seuraus on ruumiin ylösnousemus. Epäuskoisen ihmisen osa on kärsiä sekä ruumiin että sielun puolesta. Ihminen, joka antoi ruumiinsa jäsenet synnin palvelijoiksi eikä kääntynyt ja uskonut, joutuu kärsimään myös ruumiinsa puolesta iankaikkista rangaistusta. Uskovat saavat sen sijaan iloita ruumiineen ja sieluineen kirkastettuina. Synti toi turmion koko ihmiselle, synnin sovitus antaa vastaavasti autuuden sekä ruumiille että sielulle.

Kristuksen ylösnousemus ja kaste

Kristuksen ylösnousemuksen merkityksestä pyhälle kasteelle kirjoittaa apostoli Paavali: "Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut? Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman. Sillä jos me olemme hänen kanssaan yhteen kasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa." (Room. 6:3–5.)

Kristuksen ylösnousemus ja ehtoollinen

On keskusteltu siitä, saammeko pyhässä ehtoollisessa Kristuksen ylösnousemusruumiin vai hänen ruumiinsa ennen ylösnousemusta, joka oli paikkaan ja aikaan rajattu. Uskonpuhdistaja Martti Luther viittasi siihen tosiasiaan, että koska Kristus taivaaseen astuttuaan on myös inhimillisen luontonsa puolesta kaikkialla, hän voi olla läsnä myös ehtoollisessa, kun sitä monella eri paikkakunnalla samanaikaisesti vietetään. Luther puhuu siis Kristuksen ylösnousemusruumiista.

Näinhän on johdonmukaista ajatella, vaikka Raamattu ei tätä kysymystä suoraan ja nimenomaan käsittelekään. Eihän näet Kristuksen ruumis ole enää ajan kahleissa täällä maailmassa, vaan hän on totisesti ruumiillisesti ylösnoussut. Saamme ehtoollisessa pantin omasta ylösnousemuksestamme tullessamme osallisiksi meidän

edestämme annetusta Herran Kristuksen pyhästä ruumiista ja verestä syntiemme anteeksiantamiseksi.

Apostolit olivat polvillaan ylösnousseen Kristuksen edessä, kun hän lähetti heidät kaikkeen maailmaan.. Notkistakaamme mekin polvemme sen kirkkauden Herran edessä, jonka ylösnousemus on tehnyt kaikki armonvälineet todellisiksi iankaikkisen pelastuksen välineiksi.

Lahti 31.3.2002.

Järjen perusteista Sanan varaan autuuttavan uskon pohjalle

Ensimmäisenä pääsiäispäivänä. II vuosikerta. Evankeliumiteksti.

"Mutta viikon ensimmäisenä päivänä Maria Magdalena meni varhain, kun vielä oli pimeä, haudalle ja näki kiven otetuksi pois haudan suulta. Niin hän riensi pois ja tuli Simon Pietarin luo ja sen toisen opetuslapsen luo, joka oli Jeesukselle rakas, ja sanoi heille: "Ovat ottaneet Herran pois haudasta, emmekä tiedä, mihin ovat hänet panneet." Niin Pietari ja se toinen opetuslapsi lähtivät ja menivät haudalle. Ja he juoksivat molemmat yhdessä; mutta se toinen opetuslapsi juoksi edellä, nopeammin kuin Pietari, ja saapui ensin haudalle. Ja kun hän kurkisti sisään, näki hän käärinliinat siellä; kuitenkin hän ei mennyt sisälle. Niin Simon Pietarikin tuli hänen perässään ja meni sisälle hautaan ja näki käärinliinat siellä ja hikiliinan, joka oli ollut hänen päässään, ei pantuna yhteen käärinliinojen kanssa, vaan toiseen paikkaan erikseen kokoon käärittyinä. Silloin toinenkin opetuslapsi, joka ensimmäisenä oli tullut haudalle, meni sisään ja näki ja uskoi. Sillä he eivät vielä ymmärtäneet Raamattua, että hän oli kuolleista nouseva. Niin opetuslapset menivät takaisin kotiinsa. Joh. 20:1–20.

Kristillinen Kirkko uskoo ja myös me uskomme yhdessä sen kanssa sen elävinä jäsenenä, että Kristus nousi kuolleista ruumiillisesti kolmantena päivänä Kirjoitusten mukaan. Ymmärrämme tämän siten, että se Kristuksen ruumis, joka ristille naulittiin, keihäällä puhkaistiin ja pantiin sotilaiden vartioimaan hautaan, nousi sieltä ylös elävänä, niin että ylösnousemuksen jälkeen hauta oli tyhjä – vain käärinliinat ja hikiliina olivat haudassa.

Tällainen usko on vieras maailmalle, vieras nykytieteelle, vieras lapsen uskosta langenneille teologeille. Toki useimmat myöntävät, ettei pääsiäisen jälkeisiä asioita, siis apostoleitten ja muun kristillisen kirkon tunnustusrohkeutta ja lähetysintoa voida selittää muuten kuin siten, että he olivat todella kokeneet Kristuksen ylösnousseksi ja uskoivat sen. Mutta tällä kaikki eivät välttämättä tarkoita, että niin olisi todellisuus-

nessa tapahtunut, vaan monet ajattelevat, että opetuslapset kokivat niin ja olivat varmoja kokemuksestaan, mutta tällä kokemuksella ei ollut mitään tekemistä sen kanssa, että Kristus olisi todella noussut kuolleista.

Käytkö sinä taistelua sisimmässäsi näistä asioista. Onko Kristuksen ylösnousemus sinulle kompastuskivi? Vai voitko tervehtää ystäviäsi riemullisesti sanomalla: Kristus on totisesti ylösnoussut?

1. Kristuksen ylösnousemus oli järjelläkin todettavissa

Tekstimme puhuu meille Maria Magdalenan, Pietarin ja Johanneksen käynneistä Jeesuksen haudalla ja heidän uskon taistelustaan.

Maria Magdalena näki kiven pois vieritetyksi haudan suulta. Hän oivalsi nopeasti: "Ovat ottaneet Herran pois haudasta emmekä tiedä, mihin ovat hänet panneet." Oivalluksensa varassa hän rientää pois ja kertoo murheellisen sanomansa opetuslapsille. Ei ole pääsiäisiloa, ei lohdutusta. Tämä on järjen murheviesti ja johtopäätös.

Silloin Pietari ja Johannes lähtevät kiireesti haudalle. He havaitsivat jo matkan päästä asiointilan. Kivi on poissa haudan suulta, mutta he haluavat katsoa tarkemmin. Johannes kurkistaa ensiksi tulleen sisään ja näkee käärinliinat. Pietari menee edeltä hautaan sisään ja näkee käärinliinat ja hikiliinan erillään ja kokoon käärittynä. Johannes tulee perästä, tekee saman havainnon ja uskoo. Mitä hän uskoo? Tietenkin sen, mitä hänen näkemänsä todisti. Jeesus on noussut ylös. Hikiliina on kokoon kääritty, siis ehjä, samoin käärinliinat. Ruumista ei ole voitu varastaa. Sehän olisi viety liinoineen päivineen. Eikä hikiliinaa olisi voitu irrottaa sitä repimättä. Nyt se on kokoon käärittynä; ruumis on ikään kuin säteillyt ulos sen läpi. Mikä iloinen asia! Jeesus on noussut ylös! Hyvä ystävä ja opettaja ei ole enää haudassa. Mutta... Mutta...

Miksi asiassa on vielä kuitenkin jotakin ratkaisevasti epäselvää, hämää, vaikka jotakin on jo aivan kirkasta järjelle? Miksi tekstimme sanoo: "Silloin toinenkin opetuslapsi, joka ensimmäisenä oli tullut haudalle, meni sisään ja näki ja uskoi. Sillä he eivät vielä ymmärtäneet Raamattua, että hän oli kuolleista nouseva."

Miksi samankaltainen tilanne oli silloin, kun Jeesus ilmestyi kymmenelle opetuslapselleen, näytti heille kätensä, jalkansa ja kylkensä?

Miksi Luukas kertoo, etteivät he uskoneet "ilon tähden" (Luuk. 24:41)? He uskoivat sen, minkä järki käsitti ja silmät näkivät. Mutta he eivät uskoneet, että kaikki oli tapahtunut sitä varten, että Raamatun kirjoitukset kävisivät toteen. He eivät uskoneet, että nyt oli toteutunut maailman lunastus, että nyt synnit olivat anteeksiannetut ja että nyt taivas oli uskon kautta auki syntisille.

Katsokaamme tarkemmin tätä kohtaa Raamatussa. Luukas kirjoittaa: "Mutta kun he eivät vielä uskoneet, ilon tähden, vaan ihmettelivät, sanoi hän heille: "Onko teillä täällä jotakin syötävää?" Niin he antoivat hänelle palasen paistettua kalaa. Ja hän otti ja söi heidän nähtensä. Ja hän sanoi heille: "Tätä tarkoittivat minun sanani, kun minä puhuin teille ollessani vielä teidän kanssanne, että kaiken pitää käymän toteen, mikä minusta on kirjoitettu Mooseksen laissa ja profeetoissa ja psalmeissa." Silloin hän avasi heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoitukset."

Kristuksen ylösnousemus oli reaalinen, todellinen tapahtuma, tapahtuma tässä maailmassa, tapahtuma, joka voidaan aistein käsittää ja havainnoida. Kristus oli ylösnousseenakin todellinen ihminen, jolla oli todellinen ruumis, vieläpä sama ruumis, joka oli pantu hautaan. Hän saattoi syödä, häntä saattoi kosketella, hänen haavansa olivat näkyvissä hänen ruumiissaan. Hänen olomuotonsa oli vain toinen, kirkastettu. "Te olette tämän todistajat", sanoi Jeesus. Opetuslasten asiana oli todistaa koko maailmalle, että Jeesus oli todella noussut ylös kuolleista.

Tämä todistus on edelleenkin pätevä. Vastapuolella ei ole todisteita päinvastaisesta. Jeesus ei ilmestynyt vastustajilleen, vain uskovilleen. Heille jäi vain tyhjä hauta, mutta sekin oli todistus heitä vastaan. Heillä oli vain selitys, että Kristuksen ruumis olisi varastettu, siis että nuo pelokkaat opetuslapset olisivat varastaneet Jeesuksen ruumiin haudasta, jota roomalaiset sotilaat aseina vartioivat. Ruumiin etsintää eikä edes opetuslasten kuulustelua pantu toimeen. Juutalaisten selitys itse asiassa todistaa ylösnousemuksen puolesta, jopa sen puolesta, että juutalaiset itsekin käsittivät, että ylösnousemus oli tapahtunut, mutta he torjuivat sen merkityksen.

Todisteita järjelle ja aisteille siis oli, jopa sellaisia, jotka Jeesus hyväksyi ja jotka hän itse osoitti. Havaitsimme kuitenkin, että ne eivät olleet riittäviä johtamaan oikeaan, pelastavaan uskoon. Onkin niin, että usko ei synny näytöstä, asioiden oikeaksi todistamisesta. Se on järjen

aluetta. Usko syntyy evankeliumista Pyhän Hengen vaikutuksesta. Ihmisen turmeltunut järki ei käsitä autuuden asiaa.

On järjen turha tutkia autuutta sielusi.

Se on suurta hulluutta, Se sanoo varmasti.

U.W.K-s SK 1961 nro 266:1.

Kuitenkin Kristuksen ihmiseksi tulo, kuolema ja ylösnousemus olivat faktoja, tässä maailmassa havaittavia asioita, kuten oli myös Aadamin lankeemus paratiisissa. Usko ei kiellä näitä faktoja, vaan päinvastoin rakentaa niille. Usko ei kiellä Kristuksen neitseestä syntymistä, elämää, kärsimystä, kuolemaa, ylösnousemusta, vaan ne ovat tärkeä osa uskoa. Usko ei perusta hallusinaatioille, kuvitelmille, harhanäyille, vaan totuudelle ja faktoille.

2. Usko luottaa Jumalan sanan lupauksiin ja Kristuksen voittoon

Usko on kuitenkin paljon enemmän kuin tosiasioiden ja suurten tapahtumien tunnustamista Kristuksen elämässä. Luterilainen tunnustus lausuu:

"Myös opetetaan, ettei tässä puhuta sellaisesta uskosta, joka on perkeillääkin ja jumalattomilla, jotka uskovat Kristuksen kärsimyksen ja kuolleistanousemisen tapahtumat, vaan tässä puhutaan todellisesta uskosta: uskotaan, että me Kristuksen kautta saamme armon ja syntienanteeksiantamuksen... usko on luottamusta Jumalaan, hänen lupauksensa omaksumista." (Augsburgin tunnustus XX, 23,25. TK 1948, s. 32).

Tähän Jeesus johdatti opetuslapsensa. Siihen meidänkin on päästävä ja siinä pysyttävä. Tätä varten Pyhä Henki ohjaa meidät Raamattuun.

Näinhän tekstimme sanoo: "Sillä he eivät vielä ymmärtäneet Raamattua, että hän oli kuolleista nouseva." Luukas kirjoittaa: "Hän sanoi heille: 'Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva kuolleista, ja että parannusta syntien anteeksisaamiseksi on saarnattava hänen nimessään kaikille kansoille, alkaen Jerusalemistä. Te olette tämän todistajat.'" (Luuk. 24:46–48.)

Raamatun sanassa Pyhä Henki todistaa sydämellemme, että nämä asiat ovat vakaat ja todet, mutta vielä lisäksi, että tässä on kysymys paljon enemmän kuin tämänpuoleisista ja järjellä jossakin määrin käsiteltävistä asioista. On kysymys meidän iankaikkisesta kohtalostamme ja

pelastuksesta, jonka Kristus hankki kärsimisellään ja kuolemallaan ja sinetöi ylösnousemuksellaan. Nämä ovat asioita, jotka ylittävät meidän järkemme käsityskyvyn. Voimme omistaa ne vain Pyhän Hengen synnyttämällä uskolla.

*Mut uskon silmin katsele Jeesusta, ristiään;
Hän autuuden myös sinulle Jo tuotti verellään.*

*Ei järki uskoon tyydy, vaan Se töihin takertuu.
Kun uskoa nyt saarnataan, Niin järki kiukustuu.*

*Ei järki ota lahjaksi, Se hinnan suorittaa.
Mut vaikka työtä tekeekin, Ei taivasta se saa.*

*On meillä Herran armosta Nyt taivas päällä maan,
Ah aivan töittä, hinnatta Se meille annetaan.*

*On veri Herran Jeesuksen Nyt hinta kallehin
Ja lunnaiks kaikkein syntien Se täysin riittääkin.*

U.W.K.-s. SK 1961, nro 266:2–6.

Apostolit ovat kaiken tämän todistajia. He todistavat historialliset tapahtumat. He todistavat, että Kirjoitukset kävivät toteen. He todistavat, että kuka ikinä panee turvansa Kristukseen, saa synnit anteeksi hänen nimessään. He todistavat: "Kuolema on nielty, voitto on saatu. Mutta kuoleman ota on synty, ja synnin voima on laki. Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta!" (1 Kor. 15:56–57.) Lailla ei ole uskoviin tuomiovaltaa, koska Kristus täytti lain. Synty ei voi kadottaa, koska se on sovitettu. Kuolema ei voi niellä, koska Kristus on totisesti ylösnoussut!

Usko tarttuu näihin valtaviin Jumalan sanan lupauksiin, luottaa niihin, pitää niistä kiinni ja voittaa.

Uskothan sinäkin? Katso, mikä lupaus sinulla on? Tämä: "Kaikki, mikä on syntynyt Jumalasta, voittaa maailman; ja tämä on se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme" (1 Joh. 5:4).

Saat sanoa Psalmin 118 sanalla: "En minä kuole, vaan elän ja julistan Herran töitä."

Pääsiäinen on riemullinen juhla

Ensimmäisenä pääsiäispäivänä. I vuosikerta. Epistolateksti.

Sillä tämän katoavaisen pitää pukeutuman katoamattomuuteen, ja tämän kuolevaisen pitää pukeutuman kuolemattomuuteen. Mutta kun tämä katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen pukeutuu kuolemattomuuteen, silloin toteutuu se sana, joka on kirjoitettu: "Kuolema on nielty ja voitto saatu." "Kuolema, missä on sinun voittosi? Kuolema, missä on sinun otasi?" Mutta kuoleman ota on synti, ja synnin voima on laki. Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta! Sen tähden, rakkaat veljeni, olkaa lujat, järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä, tietäen, että teidän vaivannäköenne ei ole turha Herrassa. 1 Kor. 15:53–58.

Meillä kristityillä on monta suurta juhlaa. Tuomiosunnuntai hiljentää ja vakavoittaa meitä tulevan tilinteon edessä. Se kertoo myös siitä autuudesta, mikä odottaa taivaassa kaikkia Jeesuksen Isän siunaamia. Pitkänäperjantaina emme vain lyö rintaamme ja tunnusta, että Jumalan Pojan kärsimykseen ja kuolemaan olivat syynä syntimme, vaan myös iloitsemme hänen täytetystä työstään. Pyhäinpäivä tuo mieleemme haikeutta rakkaitten poisnukkuneiden omaisten tähden, mutta se viittaa myös aina tarpeelliseen kestävyYTEEN ja perille päässeitten iloon ja meitä odottavaan ihanaan autuuden toivoon. Joulun sanoma ilmoittaa meille suuren ilon, joka on Kristuksessa tullut kaikelle kansalle. Marian päivä kertoo Jumalan Pojan omaksuneen ihmisluonnon autuutemme tähden. Loppiainen on meidän pakanain joului. Pyhän Kolmiykyeyden päivä ilmoittaa meille ainoan oikean, todellisen Jumalan, joka on meitä ja meidän käsityskykyämme verrattomasti suurempi. Mikkelin päivä kertoo Jumalan ihmeellisestä kaitselmuksesta enkelivaltojen avulla. Helatorstai kertoo Vapahtajastamme Jumalan oikealla puolella kirkkautensa valtaistuimella. Se kertoo, että Kirkko tekee evankeliumin kylvötyötä Jeesuksen antaessa sille siunauksensa. Helluntai on Pyhän Hengen juhla. Se taas kertoo siitä, että epäuskon salvat murtaa Jumalan Henki ja yksin hän, kun hän tekee työtään sanalla ja sakramenteilla. Mutta mitä voisimme sanoa pääsiäisestä?

Tekstinämme oleva Jumalan sana johdattakoon siinä sydäntemme ajatuksia ja vahvistakoon uskoamme.

1. Pääsiäinen on syntien anteeksisaamisen juhla, koska Kristus on noussut ylös kuolleista

Tekstimme on apostoli Paavalin ensimmäisestä kirjeestä Korintolaisille, sen viidennestätoista luvusta. Koko tämä luku käsittelee Kristuksen ylösnousemusta ja sen merkitystä. Siinä apostoli osoittaa, että pelastavaan evankeliumiin kuuluu usko Kristuksen ruumiilliseen ylösnousemukseen ja samalla myös kaikkien ihmisten ylösnousemukseen. Hän sanoo: "Sillä jos kuolleita ei herätetä, ei Kristuskaan ole herätetty. Mutta jos Kristus ei ole herätetty, niin teidän uskonne on turha, ja te olette vielä synneissänne." (1 Kor. 15:16–17.) Hän jatkaa yhtä voimakkaasti: "Silloinhan Kristuksessa nukkuneetkin olisivat kadotetut. Jos olemme panneet toivomme Kristukseen ainoastaan tämän elämän ajaksi, niin olemme kaikkia muita ihmisiä surkuteltavammat" (1 Kor. 15:18–19). Kristus on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden. Kun Jumala herätti Kristuksen kuolleista, hän julisti sillä teollaan maailman vanhurskautetuksi edessään eli sen synnit anteeksi annetuiksi. Kuka ikinä nyt uskoo Kristukseen, saa synnit anteeksi hänen kauttansa. Sanoohan Pyhä Raamattu Jeesuksesta: "Mutta hän, jonka Jumala herätti, ei nähnyt katoavaisuutta. Olkoon siis teille tiettävä, miehet ja veljet, että hänen kauttansa julistetaan teille syntien anteeksiantamus ja että jokainen, joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi, vapaaksi kaikesta, mistä te ette voineet Mooseksen lain kautta vanhurskaiksi tulla" (Apt. 13:37–39). Siten uskomme, joka on yksin Jumalan teko, ei ole jonkin hurskaan inhimillisen toiveen varassa, vaan valtavan Jumalan teon varassa, kun hän herätti Poikansa kuolleista ja siten osoitti hyväksyneensä Poikansa sovituksen riittävänä suorituksena ihmiskunnan syntivelasta. Nyt voimme kutsua kaikkia muitakin uskomaan valmiiseen, täydelliseen sovitustekoon.

Kristuksen ylösnousemuksessa on tapahtunut yleinen, koko maailmaa koskeva vanhurskautus eli syntien anteeksiantamus. Sen jälkeen ei voi olla mitään sellaista tekoa, joka voisi saada sen aikaan tai joka voisi sen aikaan saamisessa olla yhteistyössä tai osana. Usko ei lisää mitään siihen, minkä Kristus ansaitsi lunastustyöllään ja minkä

Jumala kuittasi maksetuksi herättämällä hänet kuolleista. Usko ei kuitenkaan ole tarpeeton. Uskon kautta näet omistamme henkilökohdaisesti armon ja pääsemme pakoon lain tuomioita armon alle. Päinvastoin, jos Kristus ei olisi noussut ylös kuolleista ja jos siis ei olisi yleistä vanhurskautusta, usko olisi turha. Evankeliumi julistaa, tarjoaa, lahjoittaa, tuo ja soveltaa sydämellemme anteeksiantamuksen uskolla omistettavaksi. Usko on kuin köyhän kerjäläisen tyhjä käsi, johon Jumala panee lahjansa, se on Kristuksen. Ja kuitenkin uskon käsi ei ole hetkeäkään tyhjä. Siinä on heti Kristus läsnä, sillä usko on Kristuksen vastaanottamista Jumalan armolupauksista.

Ripin kaavassa pastori esittää ripittäytyvälle kysymyksen: "Uskotko minun anteeksiantamiseni Jumalan anteeksiantamiseksi." Tähän odotetaan vastaukseksi: "Uskon." Ripissä kuten muissakin armonvälineissä sovelletaan ihmiseen henkilökohtaisesti ja siinä otetaan henkilökohtaisesti vastaan se anteeksiantaminen, jonka Jumala julisti herättäessään Jeesuksen kuolleista. Usko ottaa vastaan Kristuksen valmiin, täytetyn työn ja sen syntivelan kuittaamisen, mikä tapahtui, kun Jumala herätti hänet kuolleista.

2. Pääsiäinen on toivon juhla, koska Kristus on noussut ylös kuolleista

Kristuksen ruumiillinen ylösnousemus on niin keskeinen ja tärkeä asia, että ilman sitä uskolla ei ole mitään merkitystä. Olisi lähes yksi ja sama, mitä uskoo ja kuinka elää, kun kuitenkin kuolee, jos kaikki päättyisi kuolemaan eikä tilintekoa olisi. Ihmisen elämällä, hänen teoillaan ja hänen uskollaan ei olisi iankaikkisuuden näkökulmaa. Uskonnon ja koko ihmiselämän tarkoitus olisi tähän elämään rajattu. Uskontoja voitaisiin verrata toisiinsa vain ajallisen hyödyn tai nautinnon kannalta. Jopa voitaisiin sanoa, että mitä vähemmän uskonnossa olisi kuoleman jälkeisen elämän aineksia, sitä realistisempi se silloin olisi. Mutta, mutta, tuo suuri mutta... Silloin me näet olisimme "ilman toivoa ja ilman Jumalaa maailmassa" (Ef. 2:12).

Pääsiäinen on riemun juhla, koska se antaa meille lujan ja kestäväen varmuuden päästä taivaaseen Herramme häihin. Tämä toivo perustuu Kristuksen ylösnousemukseen, sillä hän on meidän edustajamme voittanut synnin, kuoleman ja kiusaajan ja avannut tien täs-

tä kuoleman alhosta Isän tykö taivaan autuuteen. Se ei ole vain jokin toive tai haave, vaan varma ja luja toivo. Siitä Raamattu sanoo: "Se toivo meille on ikään kuin sielun ankkuri, varma ja luja, joka ulottuu esiripun sisäpuolelle asti, jonne Jeesus edelläjuoksijana meidän puolestamme on mennyt (Hebr. 6:19–20).

Maailma tarvitsee Kristusta, me tarvitsemme häntä. Vain hänessä on toivo, tuo ihana toivo, joka ulottuu kuoleman porttien toiselle puolelle. Sitä toivoa ei anna ateismi eikä kehitysoppi. Toivo, jota tarjoaa ihmisen omiin ansioihin ja tekoihin nojaava oppi, on valheellinen eikä toteudu. Sen sijaan Jumalan Poika, joka tuli ihmiseksi meidän tähtemme ja omassa ruumiissaan sovitti meidän syyllisyytemme ja syntimme, tarjoaa ja antaa toivon jokaiselle, joka panee häneen turvansa. Nousemalla ylös kuolleista kolmantena päivänä Kirjoituksen mukaan hän osoitti todeksi vääjäämättömällä tavalla ristillä lausumansa sanat: "Se on täytetty." Koko maailman syntitaakka oli ollut hänen päällään, kun hän Isän hylkäämänä hänen vihansa alla kuoli maailman synnin tähden. Mutta kun hän nousi haudasta, synnin palkka, kuolema, oli maksettu. Itseänsä varten hänen ei tarvinnut voittaa kuolemaa, sillä hän oli kuollessaankin elämän ruhtinas, kuten apostoli Pietari sanoi: "Elämän ruhtinaan te tapoitte" (Apt. 3:15). Mutta hänen ylösnousemuksensa on voitonsanoma meille kuoleman varjon maassa eläville. Hänen ylösnousemuksensa merkitsi meidän hautojemme salpojen murtamista. Sillä Vapahtaja kuoli meidän sijastamme ja meidän hyväksemme hän nousi ylös.

Tekstimme sanoo: "Sillä tämän katoavaisen pitää pukeutuman katoamattomuuteen, ja tämän kuolevaisen pitää pukeutuman kuolemattomuuteen." On kuin apostoli Paavali näin sanoessaan näyttäisi omaa ruumistaan, sitä, joka oli saanut raippoja kolme kertaa, joka ruoskinnalla neljäkymmentä lyöntiä yhtä vaille, ruumista, jonka heikkous oli hänelle tuttu, ruumista, jossa arvet näkyivät ja jonka kohtaloksi oli tuleva telotus. Se, mikä on haavoittuva ja kerran kuoleva, se, mikä on raihnainen ja maatuva, sen täytyy jumalallisella varmuudella pukeutua kerran katoamattomuuteen, niin kuin se perintö, minkä olemme Kristukselta saaneet, on katoamaton. Sanoohan apostoli Pietari: "Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka suuren laupeutensa mukaan on uudessynnyttänyt meidät elävään toivoon Jeesuksen Kristuksen kuolleis-

tanousemisen kautta, turmeltumattomaan ja saastumattomaan ja katoamattomaan perintöön, joka taivaissa on säilytettynä teitä varten, jotka Jumalan voimasta uskon kautta varjellutte pelastukseen" (1 Piet. 1:3–5).

Kuolemattomuuslääke on löytynyt. Sitä Kristuksen ylösnousemus merkitsee. Tämä siunattu ja siunaava lääke on hankittu meille kärsimyksen ja kuoleman kautta tuskien tiellä, kuuliaisuuden *via dolorosalla*, Golgatan kummulla, rikollisten paikalla ja kirouksen puulla. Se on Jeesuksen ansio ja palkka, meidän tähtemme, meidän edestämme ja meidän hyväksemme tehty työ, meidän syntiemme sovitus ja niiden pois kantaminen, niin että ne eivät voi meitä enää tuomita eivätkä kadottaa. Jeesus sanoo: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: joka kuulee minun sanani ja uskoo häneen, joka on minut lähettänyt, sillä on iankaikkinen elämä, eikä hän joudu tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään" (Joh. 5:24). Apostoli Paavali sanoo, että tämän katoavaisen ja tämän kuolevaisen pitää pukeutuman katoamattomuuteen ja kuolemattomuuteen. Tuo "pitää" on Jumalan asettama välttämätön seuraus. Niin on tapahtuva. Se on jumalallinen vala ja amen. Siitä apostoli Pietari sanoo: "... että hän herätti hänet kuolleista, niin ettei hän enää palaja katoavaisuuteen, siitä hän on sanonut näin: 'Minä annan teille pyhät ja lujat Daavidin armot'" (Apt. 13:34).

Me elämme nyt toivon varassa. Me emme nyt näe, mitä uskomme ja mitä toivomme. Hautausmaiden tyhjät ristit kertovat siitä, että ristiltä on otettu pois Herramme ruumis ja haudattu, mutta että hän on noussut haudasta ylös eikä koskaan palaa ristinpuulle. "Se on täytetty", lopullisesti, ja sen vuoksi on myös täyttyvä se lupaus, että tämä katoavainen puetaan katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen kuolemattomuuteen. Tämä on uskomme, ja se perustuu pyhään ja luojaan Jumalan armoon ja hänen sanaansa.

"Kuoleman ota on synti ja synnin voima on laki." Mutta kun synti on poisotettu ja sovitettu, ei laki voi tuomita. Kun Kristus tehtiin synniksi meidän tähtemme, laki tuomitsi hänet kaikkein ankarimpaan rangaistukseen, mitä on, nimittäin Jumalan vihan alle ja kuolemaan koko maailman syntien rangaistuksena. Mutta kun Kristus teki ja kärsi mitä laki vaati ja maksoi pyhällä verellään meidän syntivelkamme, laki ei voinut sulkea häntä hautaan, vaan hän nousi ylös.

"Kuolema on nielty ja voitto on saatu!" Tätä on julistava myös viimeinen päivä, kun haudat aukenevat ja pyhät nousevat kirkkaudessa. Sen näkevät myös epäuskoiset, kun he nousevat iankaikkisessa häpeässä ja joutuvat tunnustamaan, että Jeesus on Herra.

3. Pääsiäinen on evankeliumin juhla, sillä sananjulistus ei ole nyt turhaa

Tekstimme sanoo: "Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta! Sen tähden, rakkaat veljeni, olkaa lujat, järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä, tietäen, että teidän vaivannäköenne ei ole turha Herrassa."

Jumalan sanassa on luova voima. Jumala sanoi: "Tulkoon valkeus". ja valkeus tuli. Jumala sanoo: "Heräjä sinä, joka nukut, niin Kristus sinua valaisee." Valo tuli, kun Jumala käski, vaikka valoa ei ollut. Mutta ihminen, joka on olemassa ja nukkuu synnin ja hengellisen kuoleman unta, ei aina herää, vaikka Jumala käskää hänen herätä, vaan asettuu vahingokseen vastustamaan evankeliumin herättävää ääntä. Mutta jokainen, joka herää, osoittaa siten, että Jumala on totuudellinen ja että hänen sanassaan on voima. Eihän yksikään voi itse itseään herättää hengellisen kuoleman unesta, vaan "kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, HÄN antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä" (Joh. 1:12).

Evankeliumin sana ei ole vaikuttava vain siitä syystä, että se on Jumalan sana, vaan myös siitä syystä, että se on niin sanoakseni "täysi" sana. Se ei näet puhu tyhjiä ja olemattomia, vaan kuten apostoli Johannes sanoo, sitä, "mikä on totta hänessä" (1 Joh. 2:8). Se ei lepää valheella. "Se opetus on myös totta eikä ole valhetta" (1 Joh. 2:27), sanoo Raamattu edelleen. Pyhä Henki ottaa Kristuksen omasta ja jakaa meille, ja niin tämä Hengen voitelu tulee Jumalan sanan opetuksessa meille ja sisältää sen, mitä Kristus on edestämme tehnyt. Evankeliumi on täytetty Kristuksella ja hänen työllään. Apostoli Paavali kirjoittaa: "Sillä minä annoin teille ennen kaikkea tiedoksi sen, minä itse olin saanut: että Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden, kirjoitusten mukaan, ja että hänet haudattiin ja että hän nousi kuolleista kolmantena päivänä, kirjoitusten mukaan" (1 Kor. 15:3–4).

Saarna syntien anteeksiantamisesta on Kristuksen toimittaman tosiasiallisen lunastustyön varassa. Se on lujalla, pettämättömällä perustalla.

Evankeliumi on totuus Jumalasta ja hänen rakkaudestaan. "Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" (Joh. 3:16). Tämä totuus on vaikuttava totuus, niin että vaivannäkö evankeliumin asiassa ei ole turha. Ilman evankeliumia ei kukaan käänny eikä herää. Siksi lain ja evankeliumin selkeän saarnan täytyy kaikua. Sen vuoksi evankeliumia on saarnattava kaikessa maailmassa. Kun sitä vastustetaan, meidän ei pidä lannistua. Sanassa on voima, ei meissä. Jumalan voima tulee ilmi heikkoudesta. Siksi saamme olla rohkeita ja aina innokkaita. Pilkkimies ei tiedä, koska kala nappaa. Jos hän jää kotiin, hän ei saa kalaa. Mutta kun hän lähtee jälle, toisinaan tulee kalaa. Mekään emme tiedä, milloin Jumalan valtakunnan vieheeseen kala tarttuu, mutta kun työtä teemme, se ei ole turhaa. Sen, että Kristus elää, havaitsemme myös siitä, että hän Henkensä voimalla sanalla ja sakramenteilla rakentaa Kirkkoa, kääntää sieluja epäuskosta uskoon ja pelastaa. Tähän työhön olemme kutsutut innolla osallistumaan.

Kristus ei ristillä riippuessaan lähettänyt opetuslapsiaan maailmaan julistamaan evankeliumia, vaan vasta ylösnoustuaan hän julisti heille: "Rauha teille" ja lähetti heidät. Se kertoo siitä, että nyt oli koittanut aivan erityinen evankeliumin, rauhan sanoman, aika, kun Jumala oli herättänyt kuolleista Poikansa "meidän vanhurskauttamisemme tähden". Jeesus sanoi: "Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva kuolleista, ja että parannusta syntien anteeksisaamiseksi on saarnattava hänen nimesssänsä kaikille kansoille, alkaen Jerusalemistä. Te olette tämän todistajat." (Luuk. 24:46–48.)

Kristuksen ylösnousemuksen ihana merkitys

Ensimmäisenä pääsiäispäivänä. III vuosikerta. Epistolateksti.

Sen tähden, kun kuulin siitä uskosta, joka teillä on Herrassa Jeesuksessa, ja teidän rakkaudestanne kaikkia pyhiä kohtaan, en minäkään lakkaa kiittämästä teidän tähtenne, kun muistelen teitä rukouksissani, anoen, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen hänen tuntemisessaan ja valaisisi teidän sydämenne silmät, että tietäisitte, mikä on se toivo, johon hän on teidät kutsunut, kuinka suuri hänen perintönsä kirkkaus hänen pyhissään ja mikä hänen voimansa ylenpalttinen suuruus meitä kohtaan, jotka uskomme – sen hänen väkivyytensä voiman vaikutuksen mukaan, jonka hän vaikutti Kristuksessa, kun hän herätti hänet kuolleista ja asetti hänet oikealle puolelleen taivaissa, korkeammalle kaikkea hallitusta ja valtaa ja voimaa ja herrautta ja jokaista nimeä, mikä mainitaan, ei ainoastaan tässä maailmanajassa, vaan myös tulevassa. Ja kaikki hän on asettanut hänen jalkainsa alle ja antanut hänet kaiken pääksi seurakunnalle, joka on hänen ruumiinsa, hänen täyteytensä, joka kaikki kaikissa täyttää. Ef. 1:15–23.

Voitonsanoma kaikuu kautta koko kristikunnan: Kristus on totisesti ylösnoussut. Tämä viesti yhdistyy Kristuksen lunastustyöhön hänen synnyinseimeltään Golgatan ristille. Olemme juhlimassa valtavaa tapahtumaa. Todistamme yhdessä apostolien ja profeettojen kanssa: Kristuksen ylösnousemus on tosi. Hän ei ole kuollut, vaan hän elää hallitakseen iankaikkisesti. Raamattu sanoo: "Nyt on tullut pelastus ja voima ja meidän Jumalamme valtakunta ja hänen Voideltunsa valta, sillä meidän veljiemme syyttäjä, joka yöt ja päivät syytti heitä meidän Jumalamme edessä, on heitetty ulos" (Ilm. 12:10). Tämän seikan tulo näkyville odottaa vielä viimeisen pasuunan soittoa, mutta kaiken ratkaisevan Kristus on jo tehnyt.

Syvennymme nyt tarkastelemaan, mitä suuria, ihania asioita sisältyy tekstimme sanomaan, että Jumala herätti Kristuksen kuolleista.

1. Synnit on anteeksiannettu ja kuolema on nieltä

Ennen ristiinnaulitsemista Kristus tuli suureen tuskaan. Hänen hiensä valui alas veripisaroina. Hän kulki tuskien tien kantaen koko maailman syntikuormaa. Itse hän oli viaton, mutta Jumala rakkautessaan meitä ihmisiä kohtaan sälytti hänen kannettavakseen meidän syntimme. Hän otti kärsiäkseen niistä tulevan rangaistuksen. Profeetta Jesaja sanoo: "Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut." (Jes. 53:4–5.) Miten suuri onkaan Jumalan edessä yhdenkin ihmisen synty, saati koko maailman synty. Jeesuksen kärsimyksen täytyi olla todella hirvittävä. Sysimustan täytyi olla hänen kuolemansa. Hän oli Jumalan rankaisema ja hylkäämä, jotta meitä ei rangaistaisi eikä hyljättäisi. Hän kulki tiensä loppuun asti, ettei meidän tarvitsisi jäädä taipaleelle. Isän käteen hän antoi henkensä, Isän luo hän tuli kuoltuansa. Hänen tiensä päästä loistaa Isän kodin autuas valo. Se loistaa meille ja kutsuu meitä: Ystäväni, tule tänne, tule tai vaan kotiin, tule Jeesuksen kautta.

Tekstimme sanoo: "Hän herätti hänet kuolleista ja asetti hänet oikealle puolellensa taivaissa, korkeammalle kaikkea hallitusta ja valtaa ja voimaa ja herrautta ja jokaista nimeä, mikä mainitaan, ei ainoastaan tässä maailmanajassa, vaan myös tulevassa." Kuinka Jumala saattoi herättää Poikansa, jolle hän oli lukenut syyksi koko maailman synnin? Sen vuoksi, ettei Kristuksella itsellään ollut syntiä ja että hänen kärsimyksensä ja kuolemansa oli riittävä maksu maailman synnin edestä. Synty oli tullut sovitetuksi. Kristus oli maksanut siitä kalliin hinnan, oman viattoman verensä. Nyt Raamattu sanoo: Hänet "on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden" (Room. 4:25) Ja toisessa paikassa: "Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä" (1 Joh. 1:7).

Mitä sitten meille merkitsee, että Jumala on antanut ihmiskunnan synnit anteeksi Kristuksessa?

Se merkitsee ihmeellistä asiaa, nimittäin voittoa kuolemasta. Kuolema ei voinut Kristusta pidättää, vaan hän nousi ylös haudasta. Mei-

dän edestämme hän kuoli, meidän hyväksemme ja meitä varten hän myös nousi ylös kuolleista. Hän voitti kuoleman meitä varten, ettemme jäisi Jumalan vihan ja kuoleman valtaan, sillä kuolema ei ole vähämerkityksinen asia, vaan se on Jumalan rangaistus ja vihan osoitus syntiselle. Sanoihan Jumala Aadamille: "Sillä sinä päivänä, jona sinä siitä syöt, pitää sinun kuolemalla kuoleman." Mooses sanoo psalmissaan: "Sillä me hukumme sinun vihasi voimasta, ja sinun kiivastuksesi voimasta me häviämme pois" (Ps. 90:7). Kristuksen ylösnousemus on voitto meidän kuolemastamme, ja mitä ihanin Jumalan rakkauden osoitus meitä syntisiä kohtaan.

Kristuksen ylösnousemus on synninpäästö koko maailmalle. Siitä johtuu, että jokainen, joka – olkoon kuka tahansa – uskoo Kristukseen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta. Uskominen ei synnytä anteeksiantamusta, vaan ammentaa sen autuuden lähteestä, joka on jo valmiina olemassa. Kun Raamattu kehottaa uskomaan, se ei ole ankara lain käsky, vaan evankeliumin suloinen kutsu ja lupa ahdistuneelle tarttua kiinni sanan armolupauksiin ja omistaa niistä Kristuksen hankkima anteeksiantamus.

Kun meitä kehoitetaan turvautumaan Jumalan armoon Kristuksessa ja sanotaan: "Usko Jeesukseen", niin tämä ei ole lain vaatimus, vaan evankeliumin uutta luova sana, jolla Pyhä Henki synnyttää uskon. Se on sellainen lupa, kutsu ja kehoitus uskoa, joka sisältää myös voiman uskoa.

Synti toi kuoleman, synnin sovitus toi pääsyn kuoleman vallasta ja elämän. Se on lohdullinen viesti tänne kuoleman varjon maahan.

2. Armonvälineet uudestisyntyttävät

Kristuksen ylösnousemus merkitsee sitä, että armonvälineissä on elämää antava, uudestisyntyttävä voima. Onhan Jumalan sanassa itessään elämää luova voima. Jumala sanoi ja tapahtui niin, kun hän loi maailman. Mutta kun synti toi ihmiselle Jumalan vihan, tarvittiin synnin sovitus, Jumalan vihan lepyttäminen ja siihen perustuva yleinen vanhurskautus, jotta elämä voisi palata meihin, synteihin kuolleisiin. Mutta nyt kun Kristus on voittanut kuoleman sovittamalla synnin, armonvälineissä on elämä. Vanhan liiton aikana elämä oli armonvälineissä tulevan, varman voiton nojalla, nyt se on niissä jo saavutetun

voiton nojalla. Apostoli Paavali sanoo: "Mutta jos Kristus ei ole nous-
sut kuolleista, turha on silloin meidän saarnamme, turha myös teidän
uskonne" (1 Kor. 15:14). Kun Kristus on herätetty, saarna ei ole turha
eikä myöskään usko, vaan saarna tuo meille elämän ja usko omistaa
sen. Jeesus sanoo: "Minun sanani ovat henki ja ne ovat elämä" (Joh.
6:63) ja: "Joka ei synny vedestä ja hengestä, ei voi päästä sisälle Juma-
lan valtakuntaan" (Joh. 3:5). Siten Jeesus yhdistää pyhään kasteeseen
uudestisyntymisen eli uuden, hengellisen elämän saamisen. Pyhä Hen-
ki vaikuttaa sanassa ja sakramenteissa, herättää niillä hengellisesti
kuolleen eloon ja säilyttää hänet uskossa. Apostoli Pietari kirjoittaa:
"Te, jotka olette uudestisyntyneet, ette katoavasta, vaan katoamatto-
masta siemenestä, Jumalan elävän ja pysyvän sanan kautta."

Emme kuuntele turhaan Jumalan sanaa, emme turhaan pane siihen
luottamustamme. Meitä ei ole turhaan kastettu. Turhaan emme kuule
synninpäästöä. Turhaan emme käy anteeksiantamuksen aterialla. Näis-
sä on syntien anteeksiantamus ja niiden myötä elämä ja autuus. Tämä
elämä on itse Herra Kristus. Armonvälineissä meille henkilökohtaises-
ti julistetaan, ojennetaan, lahjoitetaan ja annetaan Jumalan armo.

Pyhä Raamattu yhdistää hengellisen elämän saamisen Kristuksen
ylösnousemukseen. Raamattu sanoo: "Sillä jos sinä tunnustat suullasi
Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi, että Jumala on hänet kuol-
leista herättänyt, niin sinä pelastut" (Room. 10:9). Pyhästä kasteesta
Raamattu sano: "Ollen haudattuina hänen kanssaan kasteessa, jossa
te myös hänen kanssaan olette herätetyt uskon kautta, jonka vaikuttaa
Jumala, joka herätti hänet kuolleista" (Kol. 2:12).

Ellei Kristus olisi ylösnoussut, usko ei pelastaisi eikä uudestisyntymis-
nyttäisi armonvälineiden vaikutuksesta eikä myöskään uudistaisi.
Mutta kun Kristus elää, hän asettuu uskon kautta sydämiimme ja
saamme sanoa: "Sillä minä olen lain kautta kuollut pois laista, elääk-
seni Jumalalle. Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä
elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän li-
hassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakasta-
nut minua ja antanut itsensä minun edestäni." (Gal. 2:19–20.)

Tämä merkitsee myös sitä, että kaikkien niiden usko, joiden usko
ei kohdistu Kristukseen ja jotka eivät usko hänen ruumiillisesti kuol-
leista nousseen, on turha. He eivät pelastu, vaan heidät tuomitaan.

Uskovassa uusi elämä murtautuu esiin myös uudistuneessa mielessä, hyvissä aikeissa, Jumalalle otollisissa teoissa ja jumalisessa vaelluksessa. Se tapahtuu kuitenkin jatkuvassa taistelussa turmeltu-
neen vanhan luontomme vastustaessa Jumalan tahtoa. Jaloimmatkin aikeemme, parhaimmatkin tarkoituserämme, uhrautuvimmatkin kristilliset rakkauden osoituksemme paha luontomme tuhrii ja likaa. Onpa jopa niin, ettemme aina oman syntisen luontomme tähden tunnista lähimmäisemme teoissa Kristuksen aikaansaamaa rakkautta. Olemme persoonamme ja tekojemme puolesta otollisia Jumalalle vain Kristuksen armossa, mutta Jumalan kiitos, Jumalan armo on syntejämme ja vanhaa ihmistämme suurempi.

3. Odotamme ruumiin ylösnousemusta

Koska uskomme kohdistuu Kristukseen, joka on meidän hyväksemme voittanut kuoleman ja mennyt edeltä Isän tykö, uskomme, että mekin saamme tulla sinne. Raamattu sanoo: "Jos nyt hänen Henkensä, hänen, joka herätti Jeesuksen kuolleista, asuu teissä, niin hän, joka herätti kuolleista Kristuksen Jeesuksen, on eläväksi tekevä myös teidän kuolevaiset ruumiinne Henkensä kautta, joka teissä asuu" (Room. 8:11) ja: "Jumala, joka herätti kuolleista Herran, on herättävä meidätkin voimallansa" (1 Kor. 6:14).

Ihanaa on Kristuksessa nukkua kuolon uneen, sillä tiedämme, että kerran meidät herätetään unesta siihen ihmeelliseen uuteen maailmaan, jossa ei ole syntiä eikä synnin seurauksia.

Meillä on taivastoivo. Raamattu sanoo: Odotamme "taivaista hänen Poikaansa, jonka hän on herättänyt kuolleista, Jeesusta, joka pelastaa meidät tulevasta vihasta" (1 Tess. 1:10) ja: "...jotka hänen kauttansa uskotte Jumalaan, joka herätti hänet kuolleista ja antoi hänelle kirkkauden, niin että teidän uskonne on myös toivo Jumalaan" (1 Piet. 1:21).

Emme ole ainoastaan kuolleet Kristuksen kanssa, vaan hän on tullut meille elämäksi ja olemme vironneet eloon hänen kanssaan. Raamattu näet sanoo: "Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa; kun Kristus, meidän elämämmme, ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa" (Kol. 3:3-4).

Lahti 15.4.2001. Virret VK 1938: 86:1,2,6,7; 395:3; 250:1-4; 80:1,4,6,7; 618:3-5,9.

Jumalan pyhien kirkkaus

Ensimmäisenä pääsiäispäivänä. III vuosikerta. Epistolateksti. Toinen saarna tästä tekstistä.

Sen tähden, kun kuulin siitä uskosta, joka teillä on Herrassa Jeesuksessa, ja teidän rakkaudestanne kaikkia pyhiä kohtaan, en minäkään lakkaa kiittämästä teidän tähtenne, kun muistelen teitä rukouksissani, anoen, että meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala, kirkkauden Isä, antaisi teille viisauden ja ilmestyksen Hengen hänen tuntemisessaan ja valaisisi teidän sydämenne silmät, että tietäisitte, mikä on se toivo, johon hän on teidät kutsunut, kuinka suuri hänen perintönsä kirkkaus hänen pyhissään ja mikä hänen voimansa ylenpalttinen suuruus meitä kohtaan, jotka uskomme – sen hänen väkivyytensä voiman vaikutuksen mukaan, jonka hän vaikutti Kristuksessa, kun hän herätti hänet kuolleista ja asetti hänet oikealle puolelleen taivaissa, korkeammalle kaikkea hallitusta ja valtaa ja voimaa ja herrautta ja jokaista nimeä, mikä mainitaan, ei ainoastaan tässä maailmanajassa, vaan myös tulevassa. Ja kaikki hän on asettanut hänen jalkainsa alle ja antanut hänet kaiken pääksi seurakunnalle, joka on hänen ruumiinsa, hänen täyteytensä, joka kaikki kaikissa täyttää. Ef. 1:15–23.

Herra on totisesti ylösnoussut! Tällä sanalla saamme tervehtää toisiamme ikivanhan kristillisen tavan mukaan ja iloita siitä valtavasta lahjasta, minkä Kristuksen ylösnousemus on meille antanut. Emme elä Jumalan ja hänen pyhien enkeleittensä edessä häpeässä ja alas painettuina, vaan iankaikkiseen ilojuhlaan kutsuttuina, juhlapukuun puettuina, synnit anteeksisaaneina ja armahdettuina, uskon kautta iankaikkisesti kaikesta synnistä, häpeästä, Jumalan vihasta ja rangaistuksesta vapautettuina. Kristus on ottanut pois maailman synnin ja siten myös kaikki meidänkin syntimme.

Kirkkauden Jumala antakoon meille Pyhän Henkensä viisautta, jotta lohdutukseksemme ymmärtäisimme yhä selkeämmin Kristuksen ylösnousemisen merkityksen sen ilmoituksen nojalla, minkä hän

on antanut meille Pyhässä Raamatussa. Valaiskoon hän sydämemme silmät, että sen oikein tuntisimme.

1. Herra valaiskoon sydämemme silmät näkemään sen toivon, joka meille on annettu

Olemme oppineet Jumalan sanasta sen ihmeellisen ilosanoman, että Kristuksen ylösnousemus on synninpäästö koko maailmalle. Se on Kristuksessa täysin valmiina jokaista varten uskolla vastaan otettavaksi. Niin kuin Jeesuksen kuoltua maa järisi ja monta pyhien ruumista nousi ylös, kuuluu nyt myös meidän synnin vankilaamme sana: kahleenne ovat kirvoitetut, ovet ovat auki, käykää ulos Jumalan lasten vapauteen. Toisin sanoen: uskokaa evankeliumi, syntinne ovat sovitettut ja täysin maksetut ja Kristuksessa anteeksi annetut, astukaa sisälle Jumalan valtakuntaan.

Apostoli Paavali rukoilee Jumalaa avaamaan efesolaisten silmät, että he tietäisivät, mikä on se toivo, johon Jumala on heidät kutsunut. Kristus ilmestyi ylösnoustuaan opetuslapsilleen, ei kuitenkaan kaikelle kansalle. Tämä kertoi jotakin siitä toivosta, mikä uskoville on annettu. Elämme taivasten valtakunnan odotuksessa. Se ei ole maanpäällinen ulkonainen näkyvä valtakunta, vaan sydämissä oleva valtakunta. Se on silti todellinen. Se ei ole unelma tai utopistinen toiverakennelma. Se on meidän keskuudessamme, aivan sydämissämme. Se on osallisuutta Kristuksen elämään, jopa hänen valtaansa, voimaansa ja kirkkauteensa sanassa ja sakramenteissa. Mutta tämä kaikki on kätöksessä ruumiillisilta silmiltä. Se näkyy vain sydämen silmille. Sen vuoksi apostoli rukoilee, että Jumala avaisi meidän sydämemme silmät sen näkemään.

Kun sydämen silmillä katselemme uskossa Kristusta, näemme hänet meidän edustajanamme korotettuna Jumalan oikealle puolelle taivaissa. Silloin tiedämme, että hänellä on valta viedä Seurakuntansa sinne, missä hän on, ja antaa sille iankaikkinen autuus ja riemu taivaassa. Sitä taivaallinen Isä ei kiellä rakkaalta Pojaltaan, joka lunasti meidät, ja jonka uhrin Isä hyväksyi herättämällä hänet kuolleista.

Se, joka rakentaa toivonsa tänne maan päälle, on kurjassa asemassa. Hänen sydämensä on kiinni maallisissa. Hän ei ole ymmärtänyt Jeesuksen ylösnousemuksen luonnetta. Niitä, jotka tässä asiassa

erehtyvät, on kahdenlaisia. Toisilta sydämen kiintyminen maalliseen omaisuuteen peittää taivaalliset näköalat ja estää uskomasta Herraan Kristukseen. Toiset odottavat Jumalan valtakuntaa näkyvässä muodossa tänne maan päälle. He ajattelevat lihallisesti Jumalan valtakunnasta, ikään kuin se tulisi tänne tavallisin silmin nähtäväksi, niin että siitä voitaisiin sanoa: katso täällä se on. He arvioivat myös Israelin maallista valtiota tästä näkökulmasta käsin ja odottavat sille kukoistuksen aikaa. Niin he joutuvat taivaan tieltä maalliselle sivuraitteelle ja unohtavat Jeesuksen moninaiset opetukset taivasten valtakunnasta ja sen hengellisestä luonteesta.

Jumalan valtakunta ei ole syömistä eikä juomista, ei maallista valtaa eikä tämän maailman herruutta, vaan se on sydämissä olevaa vanhurskautta, iloa ja rauhaa Pyhässä Hengessä. Täällä ajassa se on sitä uskon varassa, taivaassa se on sitä näkemisessä. Tämä perustuu siihen Jumalan voimaan, minkä tekstimme sanoo johtuvan siitä, että Jumala herätti Kristuksen "kuolleista ja asetti hänet oikealle puolelensa taivaissa". Ylösnoustuaan Kristus ei jäänyt tänne maailmaan johtamaan valtakuntansa asioita maallisena hallitsijana, vaan hän meni Isän oikealle puolelle taivaisiin. Nyt hän on kaikkialla kaikessa vallassa ja voimassa ja ohjaa, rakentaa ja suojaa Seurakuntaansa sekä hallitsee sitä sanalla ja sakramenteilla. Kristuksen valtakunta on jotenkin aivan toisenlaista kuin maallinen hallinta, maallinen hyvinvointi ja maallinen kukoistus. Raamattu sanoo: "Etsikää sitä, mikä ylhäällä on." Taivaallisissa tulee toivomme olla. Sinne suunnatkaamme katseemme ja muistakaamme, että uskovalle tämä toivo on elävä, luja ja varma. Sellaiseen toivoon Jumala on meidät kutsunut. Pankaamme siis pois turhat, hyödyttömät maalliset toiveet ja haaveet ja jääkäämme sen lohdullisen toivon varaan, johon Jumala on meidät kutsunut.

2. Herra valaiskoon sydämemme silmät näkemään, kuinka suuri hänen perintönsä kirkkaus on hänen pyhissään

Veljemme on kuollut. Hän testamenttasi meille sen, mitä häneltä jäi jälkeen. Häneltä ei jäänyt kuninkaan kultakruunua, aarreaittaa, palatsia eikä valtaistuinta. Hän oli tullut köyhäksi, että me hänen köyhyydestään rikastuisimme. Hän kuoli "vuoteenansa ristinpuu", kuten Simo Korpela kauniissa virressään sanoo. Kuitenkin hän jätti meille

perinnön: lunnaat. Ne eivät olleet kultaa eikä hopeata, vaan hänen täydellinen kuuliaisuutensa, pyhä verensä ja viaton kärsimisensä. Tämän hän jätti meille vanhurskaudeksi, joka Jumalan edessä kelpaa.

Nyt apostoli rukoilee, että Jumala avaisi sydämemme silmät näkemään, kuinka suuri tämän perinnön kirkkaus on pyhissä, meissä uskovissa. Jos et tunne Jeesusta ristiinnaulittuna ja ylösnousseena, sinulla ei voi olla mitään aavistusta tästä kirkkaudesta. Jos etsit pelastusta oman hyvytesi ja tekojesi nojalla, olet aivan eksyksissä, sillä meidän oma vanhurskautemme on kuin saastainen vaate, ja sen pystyttäminen pelastusta varten halveksii Kristuksen työtä.

Kunpa ymmärtäisimme ja osaisimme ajatella kaikista uskonveljistämme ja -sisaristamme tämän perinnön kirkkauden valossa. Muistan erään miehen. Hän oli jäänyt lapsenomaiseksi sairastuttuaan lapsena. Hän ei pystynyt keskittymään opiskeluun eikä työntekoon muiden, tarmokkaiden sisarustensa tapaan. Sen vuoksi jotkut heistä suhtautuivat häneen oudosti. Mutta Jumalan sanan saarnaa mies kuunteli tarkkaavaisesti silmät loistaen. Jos hänen sisaruksensa olisivat osanneet ajatella hänestä sen kirkkauden mukaan, mikä hänellä oli uskolla omistettuna ja jossa hän on ilmestynä viimeisenä päivänä, olen varma, että heidän suhtautumistapansa olisi ollut toinen. Myös meidän suhtautumistapamme kristillisessä Kirkossa toinen toisiimme tulee määräytyä uskosta käsin, niin että tunnistamme toisissamme paitsi Jumalan luomisteon, ihmisen, myös Jumalan lapsen ja sen autuaan osan ja kirkkauden, mikä on tuleva esiin ylösnousemuksessa.

3. Jumala valaiskoon sydämemme silmät näkemään, mikä on hänen voimansa ylenpalttinen suuruus uskovia kohtaan

Meillä on kieroutunut paha taipumus mitata hengellisiä asioita lihan mukaan. Sotkemme asioita, kun siirrämme ajallisen ja yhteiskunnallisen elämän arvostukset uskon alueelle. Silloin ikävä kyllä mittaamme kristillisessä Kirkossa toisia uskovia heidän saavuttamansa yhteiskunnallisen aseman, oppineisuuden, varallisuuden, vaikutusvallan ja muiden maallisten saavutusten nojalla. Kuitenkin kristillisessä Kirkossa ensisijaisesti meidän tulee kiinnittää huomiomme siihen, mitä Pyhä Henki saa aikaan uskovissa, ja arvostaa sitä. Silloin puhumme tällaisista asioista: armon tuntemus, kunnian antaminen

Jumalalle, nöyryys, hurskaus ja jumalisuus, kristillinen rakkaus, Raamatun ja oikean opin tuntemus, uskon tunnustaminen, toinen toisensa kunnioittaminen, uskossa vahvistaminen ja lohduttaminen, uhrialttius, tyytyväisyys elämänosaansa ja niin edelleen. Tätä kaikkea meidän tulee arvostaa. Lähimmäisemme tekee kuitenkin meidän uskonveljeksemme tai -sisareksemme vain Jumalan armo, jonka hän Pyhän Hengen vaikuttamalla uskolla on ottanut vastaan, ja hänen uskontunnustuksensa, kun hän pitäytyy uskollisesti Seurakunnan puhtaisiin tuntomerkkeihin, ja niin elää samasta sanasta kuin mekin.

Syntisen lihan pahoihin taipumuksiin ei kuulu vain se, miten mitaamme uskonveljiämme, vaan myös se, mitä ajattelemme Jumalasta. Uskovina emme halua epäillä Kristuksen ylösnousemusta, emme viimeistä tuomiota emmekä kaikkien ihmisten sille ilmestymistä emmekä myöskään sitä, että hän antaa iankaikkisen todellisen autuuden heikoimmallekin, jopa aivan kurjimmalle uskovalleen. Kristuksen ylösnousemus ohjaa meidät katselemaan Jumalan tekoja niin kuin sen tekoja, jolle kaikki on mahdollista. Apostoli Paavali rukoulee, että Jumala valaisisi sydämemme silmät näkemään, mikä on "hänen voimansa ylenpalttinen suuruus" niitä kohtaan, jotka uskovat. Maasta olemme ja maaksi pitää meidän jälleen tuleman, mutta ei maahan jäävän, vaan uskovat nousevat iankaikkiseen elämään viimeisenä päivänä kirkastettuina vailla tämän maailman puutteita, vikoja ja syntejä. Heissä on silloin näkyvä, mitä merkitsee se, että Kristus tuli tekemään tyhjäksi perkeleen teot. Tässä, jotta voimme sen uskoa, on asetettava kaiken ihmisen syntisyyden, turmeltuneisuuden ja kurjuuden vastakohtaksi Jumalan voiman ylenpalttinen suuruus ja Kristuksen sovituskeho, eli kuten Raamattu todistaa, hänen haavansa, joiden kautta me olemme parannetut.

Jumalan viisaus ja voima ovat suuremmat kuin meidän ymmärryksemme voi käsittää. Tarvitsemme Pyhän Hengen työtä, että sydämemme silmät avautuvat näkemään Hengen näköaloja. Silloin näemme sen ihanan toivon, minkä Jumala on meille antanut Herramme ylösnousemuksen kautta. Silloin ihmettelemme kiitollisina sitä kirkkautta, joka meitäkin odottaa, ja kiitämme Jumalan voiman ylenpalttista runsautta, joka tekee epäuskon väitteet tyhjän arvoisiksi ja jättää meidät uskossa turvallisina Kristuksen parantavien haavojen varaan.

Lahti 11.4.2004. Virret 1938: 76:1,4,6,7; 629; 77; 619:1,5,8,9; 73.

Jeesuksen tyhjällä haudalla

Ensimmäisen pääsiäispäivänä. III vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Kun sapatti oli päättynyt ja viikon ensimmäisen päivän aamu koitti, tulivat Maria Magdaleena ja se toinen Maria katsomaan hautaa. Ja katso, tapahtui suuri maanjäristys, sillä Herran enkeli astui alas taivaasta, tuli ja vieritti kiven pois ja istui sille. Hän oli näöltään niin kuin salama, ja hänen vaatteensa olivat valkeat kuin lumi. Ja häntä peljätysten vartijat vapisivat ja kävivät ikään kuin kuolleiksi. Mutta enkeli puhutteli naisia ja sanoi heille: "Älkää te peljätkö; sillä minä tiedän teidän etsivän Jeesusta, joka oli ristiinnaulittu. Ei hän ole täällä, sillä hän on noussut ylös, niin kuin hän sanoi. Tulkaa, katsokaa paikkaa, jossa hän on maannut. Ja menkää kiiruusti ja sanokaa hänen opetuslapsillensa, että hän on noussut kuolleista. Ja katso, hän menee teidän edellänne Galileaan; siellä te saatte hänet nähdä. Katso, minä olen sen teille sanonut." Ja he menivät kiiruusti haudalta peloissaan ja suuresti iloiten ja juoksivat viemään sanaa hänen opetuslapsillensa. Mutta katso, Jeesus tuli heitä vastaan ja sanoi: "Terve teille!" Ja he menivät hänen tykönsä, syleilivät hänen jalkojaan ja kumartaen rukoilivat häntä. Silloin Jeesus sanoi heille: "Älkää peljätkö; menkää ja viekää sana minun veljilleni, että he menivät Galileaan: siellä he saavat minut nähdä." Matt. 28:1–10.

Rukoilemme: Rakas Vapahtajamme Jeesus Kristus! Sinä elät ja olet lupauksesi mukaan nytkin keskellämme. Me kiitämme sinua, että olet Pyhällä Hengelläsi sanan ja kasteen kautta herättänyt meidät uuteen, hengelliseen elämään ja tehnyt meidät Seurakuntasi jäseniksi. Anna meidän yhä syvemmin oppia tuntemaan sinun kuolemasi ja ylösnousemuksesi voima ja kasvamaan sinun autuutesi tuntemisessa. Amen.

Opetuslapset olivat syvästi pettyneitä, kun Jeesus oli otettu kiinni ja hänet oli ristiinnaulittu. Myös ne naiset, jotka olivat ristin juurella katsomassa Jeesuksen ristiinnaulitsemista, olivat syvästi murheissaan. Tekstimme kertoo, että sapatin päätyttyä, viikon ensimmäisenä

päivänä, siis sunnuntaina, tuli Maria Magdaleena ja se toinen Maria katsomaan hautaa. Nämä uskovat naiset olivat panneet sielunsa turvan Jeesukseen.

Kuka rientää Jeesuksen haudalle?

Keitä nämä naiset olivat? Ketkä lähtevät katsomaan Jeesuksen hautaa? Keitä me olemme? Miksi olemme tänään täällä koolla? Miksi olemme kuulemassa Jumalan sanaa Jeesuksen tyhjistä haudasta?

Raamattu kertoo Maria Magdalenan olleen hyvin sairas ihminen. Jeesus oli ajanut hänestä ulos seitsemän riivaajaa. Voimme ehkä kuvitella, millainen tällainen ihminen voi olla. Hän ei ole vastuussa teoistaan. Ennen kaikkea hän on ihminen, joka tarvitsee apua.

Maria Magdalena oli Jumalan johdattuksesta osunut Jeesuksen luo. Jeesus oli armahtanut häntä ja parantanut hänet. Hänestä oli tullut Jeesuksen opetuslapsi. Maria oli liittynyt Jeesuksen seuraan ja palveli häntä. Se kertoo siitä, että hän oli oppinut tuntemaan Jeesuksen oikealla tavalla. Hänen sydämeensä oli tullut varmuus siitä, että Jeesus oli luvattu Messias ja maailman Vapahtaja ja syntien sovittaja. Hän oli kiitollinen ihminen.

Sinäkin saat elää Jumalan lasten ihanassa ylösnousemustoivossa. Maria Magdalena sai ensimmäisenä olla katsomassa Jeesuksen tyhjää hautaa. Eikö se kerro meille myös siitä, että kaikki se paha, mitä synty on tuonut tähän maailmaan, ylösnousemuksessa voitetaan? Me, jotka elämme täällä kuoleman varjon maassa, saamme kerran nousta kirkastettuina, vapaina kaikesta sairaudesta, synnin ja kuoleman mahdista. Saamme kerran nousta vapaina ja jättää tämän maailman, jossa kiusaukset ahdistavat ja jossa vanha ihmisemme ei anna meille hetkenkään lepoa. Saamme kerran tulla Jeesuksen ylösnousemuksen voimasta kirkkauden maailmaan.

Tämä maailma on väliaikainen kotimme. Kuljemme kohti iankaikkista isänmaata. Kristuksen ylösnousemus antaa meille siitä varmuuden.

Kuka siis rientää Jeesuksen haudalle? Kiitollinen, armon saanut ihminen. Mutta sinne saavat tulla myös ne, jotka tarvitsevat hänen apunsa syyttävän omatunnon tähden. He saavat katsoa Jeesuksen

tyhjään hautaan ja nähdä synty voitettuna ja sovitettuna, kun synnin kantaja Jeesus on noussut kuolleista.

Mitä Jeesuksen tyhjä hauta kertoo?

Tuntiessamme sydämessämme ahdistusta Pyhä Henki vetää meitä kuulemaan Jumalan sanaa ja etsimään lohdutusta. Hän julistaa meille Kristuksessa Jumalan armon. Kyllä Jumalan armo löytyy Jeesuksen haudalta, sillä hauta on tyhjä. Se löytyy Jumalan sanan tuomana.

Kun Maria Magdaleena ja se toinen Maria tulivat katsomaan hautaa, tapahtui suuri maanjäristys. Herran enkeli astui alas taivaasta, vyörytti kiven pois ja istuutui sille. Hän oli näöltään kuin salama ja hänen vaatteensa olivat valkeat kuin lumi. Häntä pelästyen vartijat vapisivat ja kävivät ikään kuin kuolleiksi. Katso, miten suuri pyhyys oli Jeesuksen haudalla, vaikka Jeesus ei ollut enää haudassa. Pyhä enkeli tuli sinne valkeissa, hohtavissa vaatteissa, ja vartijatkin, jotka olivat karskeja, kokeneita sotilaita, kävivät kuin kuolleiksi.

Silloin enkeli puhutteli naisia ja sanoi: "Älkää te peljätkö, sillä minä tiedän teidän etsivän Jeesusta, joka oli ristiinnaulittu!" Taivaassa enkelit tiesivät tarkasti, mitä Golgatalla oli tapahtunut. Se, mitä enkeli sanoi, kuuluu meillekin. Kun omatuntomme vapisee Jumalan pyhän lain edessä, Jumalan sana julistaa meille: "Älkää te peljätkö!" Raamattu perustelee tämän sanomalla: "Ei hän ole täällä, sillä hän on noussut ylös niin, kuin hän sanoi. Tulkaa, katsokaa paikkaa, jossa hän on maannut."

Enkeli ei vierittänyt kiveä pois sitä varten, että Jeesus pääsisi pois haudasta, sillä Jeesusta ei kivi voinut pidätellä; hän oli jo sitä ennen noussut ylös. Enkeli vieritti kiven pois sitä varten, että naiset näkisivät, että hauta oli tyhjä. Se on kerrottu meitä varten uskoaksemme, että Jeesuksen hauta on tyhjä ja että Jeesus on totisesti noussut ylös kuolleista.

Meidän ja koko maailman syntikuorman tähden Jeesus oli ristiinnaulittu. Mutta kun hän oli noussut kuolleista, hän oli vapaa taa-kasta. Siitä seuraa: Koska Kristus kantoi synnit minun edustajanani, minun edestäni ja minun tähteni, myös minä olen vapaa synneistäni.

Sen hän teki koko maailman edestä, ja niin koko maailmaa varten on Kristuksessa hankittuna synninpäästö.

Voimme verrata ihmisen tilaa Jumalan edessä vankeuteen. Syn-tiensä tähden ihminen oli kuin pantu vankilaan, josta hänellä ei ollut pääsyä. Mutta kun Kristus nousi kuolleista, hän avasi vankilan portit. Evankeliumin saarnassa hän kehottaa meitä käymään ulos vankilasta vapauteen. Ovet ovat auki kaikkia varten, mutta vain se, joka uskoo, käy sieltä ulos.

Sovitus on saatu aikaan. Se tarjotaan meille vastaan otettavaksi evankeliumissa. Kuka tahansa nyt ottaa sen uskolla vastaan, saa syn-tinsä anteeksi ja tulee vanhurskaaksi Jumalan edessä. Niin kuin Jee-sus ylösnoustuaan elää iankaikkisesti, mekin, jotka häneen uskomme, saamme elää eikä kuolemalla ja kadotuksella ole enää valtaa meihin.

Pääsiäinen on armon juhla. Se on riemujuhla sen johdosta, että koko maailmaa varten on Kristuksessa vanhurskaus, joka kelpaa Ju-malan edessä. Se on riemujuhla sen takia, että sinullekin on nyt syn-tien anteeksiantamus. Jeesus on sen sinulle hankkinut. Saat sen us-kolla ottaa vastaan. Jeesusta ei turhanpäiten naulittu ristiin. Hän ei ol-lut turhaan Isän hylkäämä eikä hän turhaan antanut henkeänsä, vaan sen hedelmänä tuli aikaan syntien sovitus. Niin nyt jokainen taakan-kantaja voi tulla Vapahtajan tykö, tulla katsomaan tyhjää hautaa ja kuulemaan enkelin sanaa: "Ei hän ole täällä, hän on noussut ylös." Uskoessamme tämän taakkamme kirpoavat. Pääsemme hyvälle omalletunnolle. Etsiessäsi rauhaa tunnillesi, älä hellitä, vaan pidä kiinni siitä, että Jumalan Poika on tullut ihmiseksi, kärsinyt sinun tähtesi, kuollut ja ylösnoussut. Pidä kiinni siitä, että Jeesuksen tähden olet nyt vanhurskas Jumalan lapsi, olet autuas ja iankaikkisen taivaan perillinen, kuten Jumalan sana ja pyhä kasteesi sinulle todistavat.

Omatuntosi tosin puhuu sinulle synneistäsi ja sinun täytyy myön-tää syytökset oikeiksi. Se on lain ja omantunnon saarna, mutta nyt olet kuulemassa evankeliumia ja Kristuksen saarnaa. Hänen ylös-nousemuksensa ei tapahtunut sen takia, että hän ahdistaisi toivotto-mat epätoivoon. Hän ei tullut Lunastajaksemme sen vuoksi, että me joutuisimme entistä syvempään tuskaan ja ahdistukseen, vaan hän tu-li päästämään meidät synneistä. Hän tuli antamaan rauhan sydä-meemme ja omaantuntoomme.

Kaikki te, joita synty painaa ja omatunto ahdistaa, rientäkää Jeesuksen haudalle. Katsokaa: hauta on tyhjä! Kristuksen kärsimyksen ja kuoleman tiellä syntimme ovat otetut pois. Meidän Herramme on noussut ylös.

Jeesuksen tyhjällä haudalla saamme tehtävän

Kun naiset olivat tämän nähneet, enkeli sanoi heille: "Menkää kiiruusti ja sanokaa hänen opetuslapsillensa, että hän on noussut kuolleista. Ja katso, hän menee teidän edellänne Galileaan. Siellä te saatte hänet nähdä. Katso, minä olen sen teille sanonut."

Nämä kaksi naista, jotka uskoivat Jeesukseen, saivat tehtävän. Heidän piti mennä kertomaan Jeesuksen opetuslapsille, että Jeesus oli noussut ylös kuolleista.

Jeesuksen kärsimyksen aika oli ollut opetuslapsille pettymysten ja epäonnistumisten vaikeata aikaa. Pietari oli kieltänyt Jeesuksen. Toiset opetuslapset olivat raukkamaisesti paenneet, kun heidän olisi pitänyt tunnustautua Jeesuksen seuraajiksi. Mutta naisista, jotka olivat ristin juurella, ei meille kerrota, että he olisivat kieltäneet tai että he olisivat paenneet. Heistä Raamattu antaa hyvin kauniin todistuksen. He saavat nähdä Jeesuksen tyhjän haudan, ja Jeesus itse ilmestyy heille ja antaa heille tehtävän: "Menkää ja kertokaa opetuslapsille."

Naisten asema oli suojatumpi kuin apostolien. He eivät olleet samalla tavalla näkösällä kuin apostolit. Välistä vainonalaisissa oloissa Kirkko on voinut jatkaa olemassaoloaan ja toimintaansa naisten kautta, kun miehet on vangittu tai he ovat saaneet surmansa.

Ne, jotka uskovat Jeesukseen, ovat hänen omiaan. He ovat "kuninkaallinen papisto", kuten Raamattu sanoo, "julistaaksensa sen jaloja tekoja, joka on kutsunut teidät pimeydestä valkeuteensa" (1 Piet. 2:9). Jokainen Jeesukseen uskova on Jeesuksen todistaja. Jeesukseen uskoville on annettu tehtävä: "Menkää kiiruusti ja sanokaa hänen opetuslapsillensa, että hän on noussut ylös kuolleista." Meille ei ole annettu epätoivon sanomaa, vaan toivon sanoma. Kun Jeesus sai palautetuksi hajaantuneet apostolit yhteen ja uskomaan, että hän oli

ylösnoussut, hän lähetti heidät kaikkeen maailmaan julistamaan Jumalan sanaa.

Nämä molemmat, sekä yleinen hengellinen pappeus että saarnavirka, jonka Jumala on perustanut, kuuluvat yhteen. Nämä eivät ole vastakkaisia tai keskenään kilpailevia asioita, vaan ne sisältyvät yhteen ja samaan Jeesuksen lähetyskäskyyn. Kuitenkin saarnavirka ja yleisen kristillisen pappeuden nojalla tapahtuva todistus ovat eri asioita. Silti kumpikin todistaa samaa, sitä, että Kristus elää ja että myös me elämme hänen kauttansa.

Ensin usko, sitten kokemus

Kun naiset lähtivät haudalta, Jeesus tuli heitä vastaan ja sanoi: "Terve teille." Naiset iloitsivat, menivät hänen luoksensa, syleilivät hänen jalkojaan ja kumartaen rukoilivat häntä. Näin meille kuvataan, etteivät he kuvitelleet tätä, eivät nähneet aaveita, vaan todella tapasivat Vapahtajan. Samoin kuin Tuomas sai kosketella Jeesusta, nämä naiset, jotka ensiksi koskettelematta uskoivat, saivat myös koskettamalla todeta, että Jeesus oli todella noussut ylös kuolleista.

Oikea kristillinen kokemus lähtee siitä, että ensiksi on usko, sitten vasta kokemus. Jos asetamme uskomme ehdoksi sen, että meidän täytyy nähdä Jeesus kuolleista ylösnousseena, menettelemme nurinkurisesti. Jeesus on antanut meille Sanansa sitä varten, että me sen nojalla uskoisimme. Hän on kyllä huolehtinut siitä, että hänen ylösnousemuksellaan on myös todistajia, silminnäkijöitä ja käsin kosketelijoita, ja että heitä on runsaasti. Ovat nämä naiset, kaikki kaksitoista apostolia, ja apostoli Paavali, joka myöhemmin sai hänet nähdä. Ovat myös ne, joista apostoli Paavali kertoo, että Jeesus ilmestyi yhdellä kertaa yli viidellesadalle veljelle. Suuri oli se Jeesukseen uskovien joukko, joka hänet näki. Se todistus on annettu meille Jumalan sanassa, jotta me sen uskoisimme. Muuta todistusta meidän ei tarvitse kysellä.

Miten valtava todistus Jeesuksen ylösnousemuksesta onkaan se, että löydämme sydämemme tuskaan ja ahdistukseen anteeksiantamuksen rauhan ja saamme hengellisen elämän! Sehän on sitä, että Jeesus elää, asettuu sydämeemme asumaan ja todistaa siellä sanansa kautta, että hän elää. Tässä mielessä mekin olemme Jeesuksen ylös-

nousemuksen todistajia. Emme tosin ole nähneet häntä silmillämme emmekä häntä käsin kosketelleet. Meille siinä riittävät ne todistajat, joista Raamattu meille kertoo.

Kun Jeesuksen ylösnousemus on meille varma, mekin lähdemme iloiten viemään sanaa toivonsa menettäneille, epätoivoisille, uskossaan heikoille ja koko maailmalle. Kristillinen Kirkko ei ainoastaan pääsiäisenä puhu ja elä siitä, että Jeesus elää, vaan jokaisena päivänä kautta koko vuoden. Toteutuu Jeesuksen sana: "Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun saakka." Niin hän olkoon myös meidän kanssamme ja meidän sydämissämme. Kuulukoon ja kaikukoon todistuksemme siitä, että koko maailmaa varten on Kristuksessa elävä ja luja toivo. Saamme turvautua Jumalan armoon Kristuksessa ja elää syntimme anteeksi saaneina omantunnon rauhasa Jumalan armollisten kasvojen edessä.

Lahti 1983. Virret VK 1938: 72; 119; 73; 77; 76:6,7.

Palatkaamme Herran tykö

Ensimmäisenä pääsiäispäivänä. Vanhan testamentin teksti.

Tulkaa, palatkaamme Herran tykö, sillä hän on raadellut meitä, ja parantaa meidät, hän on lyönyt meitä, ja sitoo meidät. Hän tekee meidät eläviksi kahden päivän kuluttua, kolmantena päivänä hän meidät herättää, ja me saamme elää hänen edessänsä. Niin tuntekaamme, pyrkikäämme tuntemaan Herra: hänen nousunsa on varma kuin aamurusko, hän tulee meille kuin sade, kuin kevätsade, joka kostuttaa maan. Hoos. 6:1–3.

Kallis ja autuas Jumalan Seurakunta Herramme Kristuksen ylösnousemuksen ihanana muistopäivänä!

Tekstimme on lohdutussaarna, jonka profeetta Hoosea piti Samarian valloituksen jälkeen hävitetylle Israelille. Kansa oli ollut jumalaton. Jumala oli rangaissut sitä ankarasti. Mutta vielä kaikui Jumalan armollinen kutsu palata Herran tykö. Se tapahtui lähes kolme vuosituhatta sitten. Tulkaa sieltä omaan aikaamme ja nähkää, kuinka autoitunut on tämän päivän Herran Israel. Viholliset ovat hävittäneet ja tuhonneet sen? Missä ovat Herran temppelit, joissa puhdas evankeliumi kaikuu ja lohduttaa ahdistuneita sydämiä? Missä annetaan kunnia Jumalalle ja uskotaan, ettei hän ole sanassaan puhunut perättömiä? Missä veisataan ylistystä sen armon kiitokseksi, jonka Herramme Kristus hankki meille katkeralla kärsimyksellään, kuolemallaan ja veren vuodatuksellaan? Missä ovat nuoret, jotka Herran pelossa kulkevat uskon kaitaa tietä? Missä ovat lapset, joita vanhemmat tuovat Jeesuksen siunattaviksi hänen tuntemuksellaan? Missä ovat aikuiset, joille hyvä, Kristuksen verellä puhdistettu omatunto on tärkeämpi kuin ura ja raha? Missä on Herran Seurakunta, joka tuntee Raamatun ja katekismuksen sekä uskoo ja elää Herran opettamana? Missä ovat ne uskovat, jotka päivittäin elävät Ylösnousseen seurassa ja odottavat hänen tuloaan? Emme elä Seurakunnan kukoistuksen aikoja, vaan vihoviimeisiä lakastumisen ja kuivuuden aikoja. Olemme

raunioilla. Herra on lyönyt ja rangaissut tottelemattomuuden ja epäuskon tähden ja sallinut eksyttäjien tehdä tihutyötään.

Jumalan sana pysyy kuitenkin samana, niin kuin Jumala on muuttumaton. Hänen luonaan ei ole vaihteen varjoa. Niin kuin Jumala löi luopunutta Israelia Hoosean aikana, hän lyö nytkin niitä, jotka hänestä luopuvat. Niin kuin hän kutsui silloin palaamaan tykönsä, hän kutsuu nytkin. Niin kuin hän lohdutti silloin, hän lohduttaa nytkin. Yli sata vuotta Hoosean jälkeen profeetta Jeremia itki hävitetyt Jerusalemin raunioilla, mutta käänsi uskon katseensa ylös Jumalan puoleen ja sanoi: "Herran armoa on, ettemme ole aivan hävinneet, sillä hänen laupeutensa ei ole loppunut: se on joka aamu uusi, ja suuri on hänen uskollisuutensa" (Valit. V. 3:22–23). Raunioilla kaikkoon saarna Herran uskollisuudesta nytkin.

Armosta, joka on uusi joka aamu, saamme Jeremian tavoin kiittää Jumalaa. Uskomme, että hänen Seurakuntansa on oleva täällä ajassa, vaikka tosin vähäisenä ja ristinalaisena, hänen tulemuksensa asti. Tykkänään sitä ei saa mikään pahan voima hävitetynsi.

Tekstimme sisältää suuren vastakohdan Jumalan kurituksen ja hänen armotekojensa välillä. Onhan suuri vastakohtaisuus lain ja evankeliumin välillä. Hän kurittaa meitä, jotta näkisimme syntimme ja kurjuutemme. Hän tekee sen sitä varten, että hän armahtaisi meitä. Miten palavasti Jeesus halusikaan aikansa fariseusten kääntyvän. Mutta he sanoivat: "Me näemme." Sen johdosta Jeesus sanoi heille: "Niin myös teidän syntinne pysyy." Kunpa oppisimme tunnustamaan: olemme sokeita, tarvitsemme sinulta, Jeesus, silmävoidetta, nähdäksemme. Kunpa parahtaisimme publikaanin rukouksen: Jumala, ole minulle syntiselle armollinen. Tähän Herra tähtää, kun hän kurittaa meitä. Hän haluaa meidän palaavan, kääntyvän, tulevan parannukseen ja turvautuvan hänen armoonsa.

Raunioilla ihmissilmä näkee, mitä kiusaaja on vimmassaan saanut aikaan ja mihin paha ihmissydän on taipunut ja osallistunut. Näiltä raunioilta emme pääse pois, niin kauan kuin maailmassa elämme. Raunioiden näkymät ovat lohduttomat. Kuitenkaan emme voi sulkea niiltä silmiämme. Mutta saamme kohottaa katsemme raunioista niihin asioihin, mitä Jumala on tehnyt. Näin profeetta tekee ja sanoo:

"Hän tekee meidät eläviksi kahden päivän kuluttua, kolmantena päivänä hän meidät herättää, ja me saamme elää hänen edessään."

Golgatalla näemme kiusaaajan raivon ja tihutyön suuruuden. Koko ihmiskunta oli synnin turmelema, vain yksi oli puhdas. Hänen kimppuunsa kiusaaja kävi kaikella voimallaan ja kavaluudellaan. Mutta toteutui Jeesuksen sana: "Minussa hänellä ei ole mitään." Kuitenkin tämä ainoa viaton, ainoa olemukseltaan ja sydämen syvimmilläkin sopukoilta pyhä häväistiin, runneltiin ja tapettiin.

Mutta katso pääsiäispäivän aamunkoittoa! Edustajamme on noussut ylös kuolleista. Se, joka teki kaiken sikiämisestään lähtien meidän sijassamme ja meidän hyväksemme, on noussut ylös kuolleista. Syntimme on sovitettu. Laiminlyöntiemme sijasta meillä on hänessä täysi kuuliaisuus. Kuolemamme on voitettu. Saatanan valta on kukistettu. Kristus elää. Ihmisruumis, jonka hän oli ottanut neitsyt Marian kautta maasta, ei tullut maaksi jälleen, ja hän seisoo ensimmäisenä ja viimeisenä multien päällä!

Kiinnitä katseesi tähän näkyyn. Katso ylösnousseeseen Kristukseen, häneen, jota mitkään pimeyden mahdit eivät voineet voittaa eivätkä ikinä voi voittaa! Ratkaisutaistelu on jo käyty ja voitto saatu. Se oli meidän taistelumme, vaikka me emme itse taistelleet. Voitto on jo meille hankittu. Nyt on evankeliumin, voiton ja rauhan sanoman aika. Kerran tulee tilinteon päivä, kun Kristus ilmestyy kunniasaan. Silloin Jumalan Seurakunta kokee lopullisen vapautuksen, hänen voittonsa tulee kaikille nähtäväksi ja pilkkapuheet vaikenevat.

Tekstimme tuo nähdäksemme mahtavan näyn, nimittäin itse ylösnousseen Herran Kristuksen, kirkkauden Herran, tämän maailman raunioilla. Sanoinko oikein: "Raunioilla"? Kyllä vain. Mutta näky on vieläkin mahtavampi. Hän ei ole yksin.

Raamatun mukaan silloin, kun Jeesus kuoli, kaikki kuolivat, ja kun hän nousi haudasta, kaikki nousivat. Jeesuksen osalta se on jo tapahtunut näkemisessä, meidän osaltamme sen näkeminen vielä odottaa. Mutta katso Jumalan sanasta pyhien suurta joukkoa ylösnousseen Jeesuksen ympärillä. Siinä on koko Jumalan Seurakunta, patriarkat, profeetat, apostolit ja marttyyrit sekä me, jotka vielä täällä kilvoitteleamme että ne, jotka meidän jälkeemme tulevat uskomaan. Tässä Seurakunnassa ei ole tahraa eikä ryppyä, ei vikaa eikä moitet-

ta, vaan kaikkien synnit on otettu pois Kristuksen kuolemassa ja anteeksi annettu. Seurakunta Kristuksen pyhydessä ja puhtaudessa on se, minkä Jumala on rakentanut ja mitä kiusaaja ei voinut eikä voi tuhota. Usko näkee iankaikkisen elämän ja sanomattoman kirkkauten Jumalan pyhissä Kristuksen ympärillä silloinkin, kun epäuskon tuhovoimat täällä myllertävät ja oma syntisyytemme painaa meitä tomuun. Raamatun mukaan elämämme on kätkeytyä Kristuksessa. Kristusta sanotaan Raamatussa "meidän elämäksemme", joka on ilmestyvä. Olemme siis Kristuksen kanssa ylösnousseet, vaikka se ei ole vielä käynyt ilmi, kuten Luther tämän kohdan johdosta huomauttaa. Tämän ihmeellisen voiton profeetta kuvaa meille sanoillaan: "Hän tekee meidät eläviksi kahden päivän kuluttua, kolmantena päivänä hän meidät herättää, ja me saamme elää hänen edessänsä."

Kuvaan, jonka Jumalan sana meille välittää Ylösnouksesta tämän maailman raunioitten päällä, ei kuulu ainoastaan Kristuksen vanhurskaudella vaatetettu, ihana Seurakunta, vaan siihen kuuluvat myös uudet taivaat ja uusi maa, joissa vanhurskaus asuu (Jes. 65:17). Rauniot näkyvät vain ajan rahdun, mutta se pysyy, mistä Jumala sanoo: "Katso, uudeksi minä teen kaikki!" (Ilm. 21:5).

Olemme päässeet osallisiksi Kristuksen kuolemasta ja ylösnousemuksesta jo pyhässä kasteessa.

Kuinka Kristuksen ylösnousemus voi olla näin merkitsevä? Sen tähden, että Kristus otti pois synnin ja sen nojalla Jumala vanhurskautti maailman herättämällä Kristuksen kuolleista. Kuolema on synnin palkka, mutta kun syntivelka on maksettu, ei synti voi enää kahlita kuolemaan. Joka uskoo ja on kastettu, se pelastuu. On siis olemassa sekä yleinen sovitus että yleinen vanhurskautus, ja silloin, kuka ikinä uskoo Jeesukseen, pelastuu eikä joutu tuomittavaksi, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään.

Profeetta ei puhu vain kolmesta päivästä, vaan myös kahdesta. Luther selittää sen siten, että se sisältäisi Kristuksen astumisen alas helvettiin julistamaan voittonsa vihollisvoimille. Onkin suuri lohutus tämän elämän raunioilla, että helvetin voimat ovat kukistetut eivätkä ne voi voittaa Kristusta eivätkä hänen Seurakuntaansa.

Näitä iloisia asioita kuvattuaan profeetta kehottaa: "Niin tuntekaamme, pyrkikäämme tuntemaan Herra: hänen nousunsa on varma

kuin aamurusko, hän tulee meille kuin sade, kuin kevätsade, joka kostuttaa maan."

Koska Jumala on tehnyt näin suuria asioita meidän hyväksemme, olkaamme innokkaita tuntemaan hänet. Älkäämme jääkö oman viisautemme varaan. Sillä meidän käsityskykymme ei yllä lakia korkeammalle ja on lainkin tuntemisessa vajaa. Katsokaamme sen sijaan Kristuksen evankeliumiin, josta meille aukenee Isän rakastava sydän, ja uskokaamme, ihmetelkäämme ja riemuitkaamme. Jumala on armollinen ja aivan erilainen, mitä ihminen pahan omantunnon vallassa kuvittelee. Hän on armollinen ja laupias suurimmallekin syntiselle, sinullekin. Sen saat uskoa.

Iloiten saamme sanoa: Kristus on totisesti ylösnoussut!

*Ah, kun mä kerran saan
Herätä kuvanansa
Ja kirkastetuin silmin nähdä Jumalan!
Ei sitten milloinkaan
Oo sielu janoissansa,
Kun häissä valmis morsian on Karitsan.
Saan kruunun siellä
Ja puvun vielä,
Tuon pyhään vaatteen,
Kristuksen vanhurskauden.
Mun syntisyyteni,
Syyn kyyneleihini,
Saan siellä vaihtaa kunniaan ja pyhyyteen
Ja kyyneleeni kiitosvirteen iäiseen.*

Johan Kahl. VK 1938 623:2.

Kun silmät avautuvat...

Toisena pääsiäispäivänä. I vuosikerta. Evankeliumiteksti.

He puhelivat keskenään kaikesta tästä, mikä oli tapahtunut. Ja heidän keskustellessaan ja tutkistellessaan tapahtui, että Jeesus itse lähestyi heitä ja kulki heidän kanssansa. Mutta heidän silmänsä olivat pimitetyt, niin etteivät he tunteneet häntä. Ja hän sanoi heille: "Mistä te siinä kävellessänne puhutte keskenänne?" Niin he seisahtuivat murheellisina muodoltansa. Ja toinen heistä, nimeltä Kleopas, vastasi ja sanoi hänelle: "Oletko sinä ainoa muukalainen Jerusalemissa, joka et tiedä, mitä siellä näinä päivinä on tapahtunut?" Hän sanoi heille: "Mitä?" Niin he sanoivat hänelle: "Sitä, mikä tapahtui Jeesukselle, Nasaretilaiselle, joka oli profeetta, voimallinen teossa ja sanassa Jumalan ja kaiken kansan edessä, kuinka meidän ylipappimme ja hallitusmiehemme antoivat hänet tuomittavaksi kuolemaan ja ristiinnaulitsivat hänet. Mutta me toivoimme hänen olevan sen, joka oli lunastava Israelin. Ja onhan kaikesta tämän lisäksi nyt jo kolmas päivä siitä, kun nämä tapahtuivat. Ovatpa vielä muutamaiset naiset joukostamme saattaneet meidät hämmästyksiin. He kävivät aamulla varhain haudalla eivätkä löytäneet hänen ruumistaan, ja tulivat ja sanoivat myös nähneensä enkelinäyn, ja enkelit olivat sanoneet hänen elävän. Ja muutamaiset niistä, jotka olivat meidän kanssamme, menivät haudalle ja havaitsivat niin olevan, kuin naiset olivat sanoneet; mutta häntä he eivät nähneet." Niin hän sanoi heille: "Oi, te ymmärtämättömät ja hitaat sydämeltä uskomaan kaikkea sitä, minkä profeetat ovat puhuneet! Eikö Kristuksen pitänyt tätä kärsimän ja sitten menemän kirkkauteensa?" Ja hän alkoi Mooseksesta ja kaikista profeetoista ja selitti heille, mitä hänestä oli kaikissa kirjoituksissa sanottu. Ja kun he lähestyivät kylää, johon olivat menossa, niin hän oli aikovinaan kulkea edemmäksi. Mutta he vaativat häntä sanoen: "Jää meidän luoksemme, sillä ilta joutuu ja päivä on jo laskemassa." Ja hän meni sisään ja jäi heidän luoksensa. Ja tapahtui, kun hän oli aterialla heidän kanssaan, että hän otti leivän, siunasi, mursi ja antoi heille. Silloin heidän silmänsä aukenivat, ja he tunsivat hänet. Ja hän katosi heidän näkyvistään. Ja he sanoivat toisilleen: "Eikö sydämemme ollut meissä palava, kun hän puhui meille tiellä ja selitti meille kirjoitukset?" Ja he nousivat sillä hetkellä ja palasivat Jerusalemiin ja ta-

pasivat ne yksitoista kokoontuneina ja ne, jotka olivat heidän kanssansa. Ja nämä sanoivat: "Herra on totisesti noussut ylös ja on ilmestynyt Simonille." Ja itse he kertoivat, mitä oli tapahtunut tiellä ja kuinka he olivat hänet tunteneet, kun hän mursi leivän. Luuk. 24:14–35.

Kautta koko kristikunnan on kaikunut riemuviesti: Kristus elää, hän on noussut ylös. Maailman syntivelka on maksettu ja kuolema voitettu. "Kuolema on nielty ja voitto saatu. Kuolema, missä on sinun voittonsi? Kuolema, missä on sinun otasi?" 1 Kor. 15:54–55. Kun Yksi nousi haudasta, meille muillekin aukeni tie sieltä ulos, sillä Kristus teki sen meidän edustajanamme meitä varten.

Lähtekööt siis murheet sinunkin sydämeltäsi. Olkoon Jumalan rauha sinunkin sielussasi. Täyttäköön mielesi autuuden ilo.

1. Silmät kiinni emme näe Ylösnoussutta autuuden ruhtinaana

Mutta kuinka ilo voi vallata ihmisen, jos hengen silmät ovat kiinni ja korvat tukossa. Kuinka ihminen voisi ilmaista iloa, kun suu pysyy viisusti kiinni ja ilmeet ovat jähmettyneet paikalleen?

Meillä on Raamatussa monia esimerkkejä siitä, mitä ihminen tekee, kun hän ajattelee asioita oman mielensä mukaan ja hylkää Jumalan sanan. Hän luulee ymmärtävänsä asiat oikein, vaikka on täysin eksyksissä.

Aadam ja Eeva aiheuttivat hirvittävän katastrofin, sekä ajallisen että hengellisen. Perkeleen pettäminä he luulivat Jumalan heille antamaa sanan valoa hämäräksi siinnoksi, joka kaipasi lisävaloa. He halusivat oivaltaa asiat paremmin ja syvemmin. Miten monet nuoret kasvaessaan aikuisuuteen, luulevat käsittävänsä asiat paremmin kuin heidän "yksinkertaiset" vanhempansa. He ajattelevat voivansa silmät avautuneina elää täyttä elämää uskon kahlehtimatta heidän tekemisiään ja menemisiään.

Pietarin järkeen ei käynyt, että Jeesuksen tie kulki ristille. Jeesus joutui sanomaan: "Mene pois minun edestäni, saatana; sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten" (Matt. 16:23). Pietari ei tuntenut lihansa heikkoutta, vaan sanoi: "Vaikka kaikki loukkaantuisivat sinuun, niin minä en kos-

kaan loukkaannu" (Matt. 26:33). Miten surkeasti hänen kävi? Hän kielsi Vapahtajansa, ja joutui sitä katkerasti itkien katumaan.

Emmauksen tiellä kulki kaksi opetuslasta. Tekstimme kertoo heidän sanoneen Jeesukselle: "Oletko sinä ainoa muukalainen Jerusalemissa, joka et tiedä, mitä siellä on näinä päivinä tapahtunut?" Näin he kysyivät, koska heidän silmänsä olivat suljetut eivätkä he tunnistaneeet Jeesusta. Todellisuudessa Jeesus oli ainoa, joka todella tiesi, mitä Jerusalemissa oli tapahtunut. Sen hän oli kokenut sielussaan ja ruumiissaan tavalla, jota me emme kykene käsittämään. Mutta hän oli kokenut lisäksi suuren riemuvoiton, vapautuksen maailman syntitaakasta. Kun Kristus nousi kuolleista, synti ei enää häntä painanut. Se oli tullut sovitetuksi. Samalla hän oli hankkinut koko maailmalle synninpäästön, niin että kuka ikinä nyt häneen uskoo, se saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta.

2. Jumalan sana avaa silmät näkemään Jeesuksen ylösnousseena

Emmauksen opetuslapset pitivät Jeesusta ainoana muukalaisena, joka oli tietämätön kaupunkia ja opetuslapsia järkyttäneistä tapahtumista. Nyt tämä tietämätön muukalainen ottaa esiin Raamatun kirjoitukset ja osoittaa niillä, millaisen Messiaan Jumala oli luvannut ja että tuo kaikki oli nyt toteutunut. Hän nuhtelee heitä: "Oi, te ymmärtämättömät ja hitaat sydämeltä uskomaan kaikkea sitä, minkä profeetat ovat puhuneet! Eikö Kristuksen pitänyt tätä kärsimän ja sitten menemän kirkkauteensa?" Sitten Raamattu jatkaa: "Hän alkoi Mooseksesta ja kaikista profeetoista ja selitti heille, mitä hänestä oli kaikissa kirjoituksissa sanottu."

Tämä on Vapahtajan todistus. Tämä on koko Pyhän Raamatun sisältö. Tämä on oikea oppi ja oikea usko. Jumalan Poika on kärsinyt meidän syntisten puolesta ja saavuttanut voiton meitä varten. Jumalan valtakunta on hengellinen valtakunta. Sellaisen valtakunnan taivaallinen Isä on antanut uskovilleen. Matteuksen evankeliumissa Jeesus nimittää sitä taivasten valtakunnaksi. Se ei tule tänne maailmaan ulkonaisena, näkyvänä valtakuntana, vaan se on hengellinen, sisäinen asia. Sillä on kuninkaansa, Herra Kristus, haudan taakseen jättänyt, taivasiin nousut, kuningasten Kuningas. Sen kansalaisia ovat ne, jotka Jeesukseen uskovat.

Kristuksen valtakunta avautuu meille Jumalan sanasta. Se omistetaan täällä alhaalla uskolla, taivaassa sitten näkemisessä. Se on vanhurskautta, iloa ja rauhaa Pyhässä Hengessä.

Kun sydämemme ja silmämme avautuvat anteeksiantamuksen sanomalle, tunnistamme Hengen silmin Sanan nojalla Jeesuksen luvatuksi Vapahtajaksi ja Messiaaksi. Tiedämme: Hän se on. Toista ei tule eikä voi tulla. Kukaan väärä Messias tai muu harhaopettaja ei ole voinut edes luvata, saati antaa mitään enempää kuin, minkä me olemme jo Kristukselta saaneet kasteessa ja muissa armonvälineissä ja joka sitten näkemisessä toteutuu viimeisenä päivänä.

*En voi rikkaammaksi tulla
Kuin jo Kristuksessa oon.
Taivas aarteineen on mulla,
Pääsin Isän suosioon.
Kun sain lasna kastehen,
Siinä lapsenoikeuden.*

J.A.G. Hylander. SK 1961, nro 109.

3. Kun silmät avautuvat, avautuu suikin

Emmauksen tien kulkijat tunnistivat Jeesuksen, kun hän söi heidän nähtensä. Kun Jeesus sitten katosi heidän näkyvistään, he muistelivat: "Eikö sydämemme ollut meissä palava, kun hän puhui meille tiellä ja selitti meille kirjoitukset?" Jeesus, tuo heille tuntematon vieras mies, selitti heille Kirjoitukset. Siinä opetuksessa oli läsnä Pyhä Henki. Jeesus vältti silloin Raamattua selittäessään oman persoonansa esille tuomista ulkonaisin keinoin. Hän tuli esiin Sanasta. Niin hän tulee nytkin. Sana avaa silmämme hengessä katselemaan Jeesusta. Emme jää kylmiksi, vaan hän tekee meidät palaviksi.

Raamattu kertoo edelleen Emmauksen tien kulkijoista: "He nousivat sillä hetkellä ja palasivat Jerusalemiin ja tapasivat ne yksitoista kokoon-tuneina ja ne, jotka olivat heidän kanssansa. Nämä sanoivat: "Herra on totisesti noussut ylös ja on ilmestynyt Simonille." Itse he kertoivat, mitä oli tapahtunut tiellä ja kuinka he olivat hänet tunnistaneet, kun hän mursi leivän."

Kun he saivat kirkkaan uskon lahjan, he lähtivät siitä paikasta apostoleitten luo ja kertoivat, mitä olivat kokeneet. Kun silmät avautuvat, suukin avautuu. Siinä on kuva Seurakunnasta. Se tunnustaa uskoaan. Se etsii apostoleitten seuraa, mikä tapahtuu pysymällä apostoleitten ja profeettojen Kirjoituksissa eli Pyhässä Raamatussa.

Syntinsä anteeksi saanut kristitty sanoo uskon riemulla: "Herra on totisesti noussut ylös." Tämä sana tuo valon synnin pimeyteen. Se tuo elämän kuoleman varjon maahan. Se tuo iankaikkisen elämän ihanan toivon surun ja toivottomuuden keskelle.

Olkoon sinunkin sydämesi uskona ja suusi tunnustuksena: "Herra on totisesti noussut ylös."

"Kristus on kuollut kaikkien edestä"

Toisena pääsiäispäivänä. II vuosikerta. Epistolateksti.

2 Kor. 5:15–21

Hän on kuollut kaikkien edestä, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja ylösnousut. Sen tähden me emme tästä lähtien tunne ketään lihan mukaan; jos olemmekin tunteneet Kristuksen lihan mukaan, emme kuitenkaan nyt enää tunne. Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut. Mutta kaikki on Jumalasta, joka on sovittanut meidät itsensä kanssa Kristuksen kautta ja antanut meille sovituksen viran. Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan. Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläinä, ja Jumala kehoittaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa. Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi. 2 Kor. 5:15–21.

Pääsiäisen sanoma on riemullinen viesti siitä, että koko maailman synty on sovitettu ja poisotettu Jumalan edessä, kuten tekstimme sanoo: "Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan." Tämä ilosanoma tarjotaan meille nyt sanassa ja sakramenteissa uskolla vastaanotettavaksi ilman meidän tekojamme.

Sinäkin, rakas kuulijani, herkistä korvasi kuulemaan ja vastaanottamaan tämä sana, kun tekstimme kehottaa meitä: "Antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa." Sillä nyt on jokaisen, sinunkin, mahdollista päästä pois Jumalan vihan ja tuomion alta hänen armonsa alle sangen yksinkertaisella tavalla, toisin sanoen vain panemalla turvasi Kristuksen sovitukseen ja pitämällä siitä lujasti uskossa kiinni ahdistusten ja kiusausten keskellä. Tämä ei ole sellainen mahdollisuus, jollaisia liikemaailma tarjoaa saadakseen asiakkaita, vaan se on todellinen tilaisuus ja todella vastaanotettavaksi tarkoitettu Jumalan

kutsu meille kaikille, jotta pelastuisimme autuaalliseen iankaikkiseen elämään. Se on sovituksen sana, siis sellainen oppi ja saarna, joka kertoo, että Jumalan viha on jo lepytetty ja että Jumala itse on julistanut rauhan itsensä ja maailman välille Kristuksessa, niin että kuka ikinä nyt häneen uskoo, se pelastuu ja saa syntinsä anteeksi Jeesuksen nimessä.

Tarkastelkaamme nyt tarkemmin tätä sovituksen sanaa, sillä usko tulee kuulemisesta ja kuuleminen Kristuksen sanan kautta.

1. Sovituksen sana kertoo siitä, että Kristus tehtiin synniksi

Tekstimme sanoo Jeesuksesta: "Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi."

Vanhan testamentin syntiuhreista käytetään alkukielessä termiä "synnin tähden", koska ne toimitettiin synnin tähden. Ne olivat Vanhan liiton sakramenteja, jotka eivät voineet ottaa pois syntiä, vaan ne julistivat syntien anteeksiantamusta tulevan, Messiaan antaman uhrin nojalla, mitä ne kuvasivat. Mutta vasta Kristuksen uhri otti pois synnit, kuten Johannes Kastaja oli lausunut: "Katso Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin" (Joh. 1:29).

Kun tekstimme lausuu, että Kristus tehtiin synniksi, se esittää meille hyvin syvällisen ja erityisen tärkeän asian. Kristuksen uhri oli jotakin aivan toisenlaista kuin Vanhan liiton aikaiset uhrat, jotka vain kuvasivat tulevaa Kristuksen uhria. Hän ei myöskään kärsinyt vain vakaumuksensa tähden tai pelkästään sen tähden, että ymmärtämättömät ja raa'at ihmiset ristiinnaulitsivat hänet, vaan hänet tehtiin synniksi, ei syntiseksi, vaan synniksi. Hänet oli Raamatun mukaan erotettu syntisistä (Hebr. 7:26). Hän oli ilman syntiä eikä hänellä ollut omaan tottelemattomuuteen perustuvaa tietoa synnistä. Hän oli Jumalan edessä pyhä, puhdas, vanhurskas, kuuliainen, jota ihmistenkään edessä ei voitu näyttää syypääksi mihinkään syntiin. Kun hänet tehtiin synniksi, hän ei persoonansa puolesta ollut syntinen eikä synti saanut hänen ruumiissaan ja sielussaan mitään sijaa.

Se, että Jeesus tehtiin synniksi, meidän on ymmärrettävä muun Raamatun todistuksen valossa. Raamattu todistaa, että Kristukselle

luettiin syyksi koko maailman syntitaakka, se sälytettiin hänen kannettavakseen ja Jumala tuomitsi hänet maailman synnin tähden kärsimykseen ja kuolemaan meidän ihmisten puolesta. Profeetta Jesaja kuvaa sitä näillä sanoilla: "Mutta totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä. Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut. Me vaelsimme kaikki eksyksissä niin kuin lampaat, kukin meistä poikkesi omalle tielleen. Mutta Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme." (Jes. 53:4–6.) Siis kaikki meidän syntimme heitettiin hänen päällensä. Jos ajattelemme, että jokaisen ihmisen synty oli kuin valtava kivenjätkäle, joka vyörytettiin hänen päälleen, niin koko maailman kaikki synnit hänen päällään olivat suurempi vuori kuin tulta syöksevä ja järisevä Siinain vuori. Tämä syntivuori ei ollut ikään kuin erillinen lohkare hänen päällään vaan niin likeisesti hänessä, että tekstimme sanoo: "Hänet tehtiin synniksi." Siitä Pietari sanoo: Hän "itse kantoi meidän syntimme ruumiissansa ristinpuuhun" (1 Piet. 2:24).

Kristus kärsi maailman syntien tähden, aivan kuin nuo synnit olisivat olleet hänen itsensä tekemiä. Hän otti vastatakseen niistä Jumalan edessä ja suoritti täyden vaaditun maksun ja lepytti Jumalan vihan. Koska hänellä itsellään ei ollut syntiä, hän ei kärsinyt itsensä tähden, vaan meidän tähtemme, meidän sijastamme ja meidän hyväksemme.

Koska Kristus tehtiin synniksi, seurasi siitä hänelle se rangaistus, mikä synnistä Jumalan lain mukaan kuuluu synnintekijälle. Tämä rangaistus oli hirvittävä kärsimys ja kuolema. Tekstimme todistaa: "Hän on kuollut kaikkien edestä, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja ylösnoussut." Hän kuoli kaikkien edestä. Tämä sana osoittaa selvästi, etteivät yhdenkään ihmisen synnit ole jääneet sovittamatta. Siis kaikki sinun pahat ajatuksesi, ilkeät, kierot ja valheelliset sanasi, väärät tekosi sekä koko turmeltuneisuutesi on ollut julkisesti Jumalan pyhien kasvojen edessä tuomiolla. Niiden tähden Kristus tuomittiin, koska hän oli tullut sinun sijaasi, sinun Vapahtajaksesi ja sinun ta-

kaajaksesi. Kristus kärsi sen, mikä sinun olisi ollut kärsittävä, jotta sinä pääsisit vapaaksi ja pelastuisit.

Tämän kaiken, mitä sinä itse et vähimmässäkään määrin olisi pystynyt tekemään, Kristus on jo tehnyt sinun edestäsi. Olet tuomiosta ja rangaistuksesta vapaa.

2. Sovituksen sana kertoo, että Jumala on hyväksynyt Poikansa uhrin

Tekstimme ei sano ainoastaan, että Kristus on kuollut kaikkien edestä, vaan myös, että hän on noussut kuolleista meidän kaikkien tähden. Se tapahtui sitä varten, että me eläisimme Jumalalle eli että meillä olisi uskossa Jeesukseen uusi hengellinen elämä vanhan hengellisen kuoleman sijaan. Kun meille kirkastuu, että Kristus on kuollut kaikkien edestä ja niin ollen myös sinun ja jokaisen edestä, uudestisyntymme elävään toivoon. Meistä tulee uusia luomuksia. Jumalan kuva uudistuu meissä. Yhteys Jumalaan palautuu.

Kristuksen ruumiillinen ylösnousemus on Jumalan puolelta julkinen todiste siitä rauhasta, minkä Kristus oli saanut aikaan Jumalan ja ihmiskunnan välille. Kun Kristus oli ottanut pois maailman synnin, hän nousi ylös kuolleista ilman syntiä, kirkastettuna ja julisti syntien anteeksiantamuksen ja rauhan sanomaa. Hän myös lähetti Kirkkonsa kaikkeen maailmaan julistamaan evankeliumia. Oli vietävä kaikkialle rauhan viesti, sillä Jumalan viha oli lepytetty ja syntisellä oli nyt vapaa pääsy Kristuksessa armon valtakuntaan. Oli kuulutettava: "Antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa." Toisin sanoen: Tulkaa nyt sen sovinnon osallisuuteen, minkä Kristus on tehnyt. Uskokaa evankeliumi ja ottakaa se vastaan Pyhän Hengen voimassa. Kaikki on valmista. Käykää ilojuhlaan aterioimaan siitä pöydästä, jonka Kristus on valmistanut syntisille. "Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan."

Anteeksiantamus on jo olemassa. Me emme voi hankkia sitä parannuksellamme emmekä rukouksillamme. Sen on Kristus hankkinut ja Jumala on sen evankeliumissa julki julistanut. Nyt meitä kehoetaan se uskomaan, ettei se jää kohdallamme turhaksi. Jumala on jopa uskon syntymiseksi asettanut sovituksen viran, pyhän saarna- ja pai-

menviran, että meitä kehoitettaisiin uskoon ja siinä ravittaisiin suloisilla iankaikkisen elämän sanoilla.

Kristus tehtiin synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi, niin että meillä Jumalan edessä ei olisi mitään muuta kuin pelkkää vanhurskautta. Siis vastaavalla tavalla kuin Kristuksen päällä oli koko maailman syntikuorma, meillä taas on kaikki hänen vanhurskautensa, pyhyytensä, rakkautensa ja kuuliaisuutensa, niin että me olemme pelkkää vanhurskautta niin kuin Kristus on vanhurskaus. Kristuksen vanhurskaus luetaan armosta hyväksemme. Tämän omistamme nyt uskossa. Taivaassa se on näkemisessä. Siellä ruumiimme loistaa kirkkautta eikä meissä ole enää syntiä.

Maailma tuntee Kristuksen vain "lihan mukaan". Se ajattelee hänestä luonnollisen, epäuskoisen ihmisen tavalla. Niin maailma ajattelee myös niistä, jotka ovat uskovia. Kristukseen uskovat sen sijaan tuntevat Kristuksen "ei lihan mukaan", vaan hengellisellä tavalla ymmärtäen hänet Vapahtajaksi. Samoin tunnemme toinen toisemme nyt uusiksi luomuksiksi, armosta pelastetuiksi, joille tärkeimpiä asioita ovat uskon asiat ja joille Kristuksen Kirkon kohtalo täällä maailmassa on rakas. Tiedämme myös epäuskoisen maailman sovitetuksi maailmaksi ja ymmärrämme, että kristittyjen tulee tuoda heille elämän sana, jotta he uskoisivat ja pelastuisivat. Se on Kirkon päätehtävä uskovien ruokkimisen ohella.

Koska Kristus on kuolleista noussut, meillä on evankeliumi. Kun sanomme: Kristus on totisesti noussut kuolleista, todistamme, että evankeliumi on varma ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen.

Sovituksen sana

Toisena pääsiäispäivänä. II vuosikerta. Epistolateksti.

Hän on kuollut kaikkien edestä, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja ylösnousut. Sen tähden me emme tästä lähtien tunne ketään lihan mukaan; jos olemmekin tunteneet Kristuksen lihan mukaan, emme kuitenkaan nyt enää tunne. Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut. Mutta kaikki on Jumalasta, joka on sovittanut meidät itsensä kanssa Kristuksen kautta ja antanut meille sovituksen viran. Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä luenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan. Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläinä, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa. Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi. 2 Kor. 5:15–21.

Varmaankin me kaikki arvostamme suuresti sopua ja sovintoa ihmisten kesken. Ilahdumme, kun kuulemme entisten vihamiesten päässeensä sovintoon. Eikö sellaisessa ole jotakin harvinaisen kaunista, jopa sydäntä liikuttavaa? Mutta oletko ajatellut, miten valtava asia on, kun kuolemanalainen ihminen pääsee sovintoon kaikkivaltiaan, iankaikkisen Jumalan kanssa?

Ihminen on luonnostaan Jumalan vihan alainen syntiensä tähden. Hän tarvitsi syntiensä sovittamisen voidaksensa pelastua iankaikkisesta kadotuksesta. Mutta ehkä sanot mielessäsi: "Jumala on niin suuri, että hän ymmärtää meitä ihmisiä heikkouksinemme eikä niihin pahastu. Ei hän voi hylätä luotujansa, ei ainakaan iankaikkiseen kadotukseen." Mutta jos näin ajattelet, mitä itse asiassa teet? Sinä sanot Jumalalle, minkälaisen Jumalan on oltava ja miten Jumalan on menettävä. Niin pieni Jumala ei ole, että hän olisi meidän käskettävissämme. Sen sijaan Jumala on sanonut meille, minkälaisia meidän tulee olla ja miten meidän tulee häntä palvella.

Raamatussa, sanassansa, Jumala sanoo meille, minkälaisia meidän on oltava. Jeesus sanoo sen näin: "Olkaa täydellisiä, niin kuin

teidän taivaallinen Isänne täydellinen on!" Tämä on Jumalan mitta, jolla hän meitä mittaa. Hänen mittauksensa tulos on tämä: "Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan, ei ole ketään ymmärtäväistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa. Kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet, ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvää on." (Room. 3:10–12.) Pyhän Jumalan edessä meiltä on otettu pois kaikki kerskaus. Tähän Jumalan tuomioon täytyy sinunkin omassatunnossasi yhtyä. Et voi millään itseäsi puolustaa. Jos luuletkin täyttäneesi täydellisyyden mitan, niin ole kuitenkin rehellinen itsellesi ja tarkkaa itseäsi vaikkapa vain tämä päivä. Tee sitten illalla tiliä, oletko kyyntynyt elämään edes yhden päivän täysin puhtain ajatuksin, sanoin ja teoin. Yritä, kykenetkö siihen! Jos olet rehellinen, sinun täytyy tunnustaa, ettei kykene. Mutta Jumala on jo meidät mitannut ja havainnut meidät syntisiksi. Synti on Jumalan tahdon rikkomista. Se on kapinaa ja vihollisuutta Jumalaa vastaan. Jumala on majesteetti, ei leikkikalua, jolla ihminen voi leikkiä mielensä mukaan. Raamattu sanoo: "Hirmuista on langeta elävän Jumalan käsiin."

Voidaksensa välttyä iankaikkisesta rangaistuksesta ihmisen täytyy päästä sovintoon Jumalan kanssa. Omilla teoillamme ja hyvälläkään pyrkimyksellämme me emme voi päästä sovintoon Jumalan kanssa, sillä me emme täytä Jumalan mittaa. Tilanne ei ole kuitenkaan toivoton, sillä Jumalalle on kaikki mahdollista. Hän todella tahtoo pelastaa meidät. Kysytkö: "Kuulinko, oikein? Voinko todella päästä sovintoon Jumalan kanssa?" Aivan varmasti, sillä Jumala sanoo Sanassansa apostoli Paavalin kautta: "Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa, eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan" (2 Kor. 5:19). Kuule, sinä, joka tunnustat, että olet ansainnut synneilläsi Jumalan vihan ja armottomuuden, kuule, Jumala on jo tehnyt sovinnon, kuten hän sanoo: "Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa." Sulassa rakkaudessaan hän sääli meitä ja lähetti oman Poikansa maailmaan, jotta me voisimme hänen kauttansa pelastua.

Kristus oli kuuliainen hamaan ristin kuolemaan, jotta hän korjaisi sen, minkä me olimme rikkoneet. Jotta ei meitä hyljättäisi, hän kärsi Jumalan hylkäämänä sen, mikä meidän olisi pitänyt iankaikkisesti kärsiä. Hän sovitti – ei vain muutamien ihmisten syntejä – vaan koko maailman synnit. Kristuksen päällä olivat sinunkin syntisi. Sinunkin

synneistäsi on maksettu täysi sovitus Jumalalle. Sinäkin olet sovitettu Jumalan kanssa. Syntien anteeksiantamus on nyt kaikkia varten hankittu. Jumalan viha on lepytetty. Kristus on kaiken tehnyt meidän edestämme.

Sovinto Jumalan kanssa ei perustu siihen, mitä me teemme, ei edes meidän kilvoitukseemme, ei parannukseemme, ei rukouksekseemme, vaan yksin Kristuksen ansioon. Sana sanoo: "Jeesuksen, Kristuksen, Jumalan Pojan, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä" (1 Joh. 1:7). Tämä on tuo "sovituksen sana", josta Paavali puhuu. Jos sinua synti painaa ja omatunto syyttää, "sovituksen sanasta" löydät lohdutuksen. Usko Jeesukseen! Usko, että hän on sinun syntisi sovittanut! Tartu kiinni "sovituksen sanaan", pidä siitä kiinni – jopa vastoin sydämesi tunteita ja omantunnon ahdistuksia. Ainoa tie pelastukseen on usko Kristukseen, syntiemme sovittajaan, mutta se on myös varma tie.

Joka ei Kristukseen usko, se epäuskossansa hylkää Kristuksen sijaissovituksen ja pysyy vihan alla. Sen tähden Raamattu sanoo: "Antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa!" (2 Kor. 5:20). Toisin sanoen: Älkää jääkö Jumalan vihollisiksi, vaan ottakaa vastaan uskolla Jumalan armo! Älkää vastustako Pyhää Henkeä, älkää etsikö sovitusta omasta sydämestänne, vaan "sovituksen sanasta", joka todistaa, että Kristus on kuollut meidän edestämme! Luottaminen Jumalan Sanan armolupauksiin on juuri uskomista. Tartu sinäkin evankeliumin sanaan, joka sanoo: "Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa, eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan." Siinä on pohja uskollesi. Se pohja ei petä. Tässä elämässä et voi tulla synnittömäksi. Sen vuoksi joudut aina olemaan murheellinen itsesi tähden, mutta Kristuksen ja hänen armolupauksiensa tähden sinun ei tarvitse koskaan pettyä, vaan voit aina lohduttautua sillä, että syntisi ovat anteeksiannetut.

Rakenna uskosi "sovituksen sanalle", kätke se sydämeesi. Juurru siihen kiinni. Mitä usko on, sen olet kerran oppinut Lutherin Vähästä Katekismuksesta sen uskontunnustuksen selityksestä. Ota tuo pieni kirja uudestaan esiin. Kun totuutta janoavana sitä tutkit, huomaat löytäneesi Raamatun oppaista parhaimman. Tarvitset opillista pohjaa, opasta, missä Kristuksen sijaissovitus asetetaan keskeiselle sijalle ja missä Raamatun sana on todellinen opettaja. Näin Raamattuun

syventyen ja tuosta pienestä tunnustuskirjasta, Katekismuksesta, kiinni pitäen "sovituksen sana" ei jää vain ohimeneväksi, helposti unohtuvaksi, vaan siitä on tullut elämäsi voima ja keskipiste. "Sovituksen sanan" uskoen kuljet jo nyt kohden iäistä häiriintymätöntä rauhaa taivaaseen.

Koskenpään seurakunnan 40-vuotisjuhlilla ensimmäisenä helluntaipäivänä avajaisjumalanpalveluksessa v. 1965.

Usko, joka antaa rauhan

Ensimmäisenä sunnuntaina pääsiäisestä.

I vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Samana päivänä, viikon ensimmäisenä, myöhään illalla, kun opetuslapset olivat koolla lukittujen ovien takana, juutalaisten pelosta, tuli Jeesus ja seiso i heidän keskellään ja sanoi heille: "Rauha teille!" Ja sen sanottuaan hän näytti heille kätensä ja kylkensä. Niin opetuslapset iloitsivat nähdessään Herran. Niin Jeesus sanoi heille jälleen: "Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin lähetän minäkin teidät." Ja tämän sanottuaan hän puhalsi heidän päällensä ja sanoi heille: "Ottakaa Pyhä Henki. Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut; joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt." Mutta Tuomas, jota sanottiin Didymukseksi, yksi niistä kahdestatoista, ei ollut heidän kanssansa, kun Jeesus tuli. Niin muut opetuslapset sanoivat hänelle: "Me näimme Herran." Mutta hän sanoi heille: "Ellen näe hänen käsissään naulojen jälkiä ja pistä sormeani naulojen sijoihin ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en minä usko." Ja kahdeksan päivän perästä hänen opetuslapsensa taas olivat huoneessa, ja Tuomas oli heidän kanssansa. Niin Jeesus tuli, ovien ollessa lukittuina, ja seiso i heidän keskellään ja sanoi: "Rauha teille!" Sitten hän sanoi Tuomaalle: "Ojenna sormesi tänne ja katso minun käsiäni, ja ojenna kätesi ja pistä se minun kylkeeni, äläkä ole epäuskoinen, vaan uskovainen." Tuomas vastasi ja sanoi hänelle: "Minun Herrani ja minun Jumalani!" Jeesus sanoi hänelle: "Sen tähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!" Paljon muitakin tunnustekoja, joita ei ole kirjoitettu tähän kirjaan, Jeesus teki opetuslastensa nähden; mutta nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessään. Joh. 20:19–31

Raamattu ilmaisee pääsiäisen suuren sanoman lyhyesti kahdella asialla. Emmauksen tien kulkijat ilmoittivat sen apostoleille sanoilla: "Herra on totisesti noussut ylös" (Luuk. 24:34). Ylösnoussut Vapahtaja itse ilmaisi ylösousemisensa merkityksen sanomalla opetuslapsilleen:

"Rauha teille!" Tämä Kristuksen rauhanjulistus synnyttää ja vahvistaa uskoa, joka antaa rauhan.

1. Usko, joka antaa rauhan, perustuu jo tehtyyn rauhaan

Ihmisen syntikuorma oli kuin korkea, tultasyöksevä tulivuori Jumalan edessä, jonka yli ihminen ei voinut päästä Jumalan tykö. Mutta se ei ollut vain este tulla Jumalan tykö, vaan se merkitsi myös ansaittua sielun ja ruumiin kärsimystä ja tuskaa. Ihmisellä itsellään ei ollut mitään keinoja siirtää pois tuota vuorta, vaan yrittäessäänkin niin tehdä hän vain lisäsi syntiään eikä päässyt yhtään lähemmäksi Jumalaa eikä saanut rauhaa.

Pyhä Raamattu, Jumalan sana, lausuu meille Kristuksesta: "Sillä hän on meidän rauhamme, hän, joka teki molemmat yhdeksi ja purki erottavan väliseinän, nimittäin vihollisuuden, kun hän omassa lihasaan teki tehottomaksi käskyjen lain säädöksinensä, luodakseen itsensä nuo kaksi yhdeksi uudeksi ihmiseksi, tehden rauhan, ja yhdessä ruumiissa sovittaakseen molemmat Jumalan kanssa ristin kautta, kuollettaen itsensä kautta vihollisuuden. Ja hän tuli ja julisti rauhaa teille, jotka kaukana olitte, ja rauhaa niille, jotka lähellä olivat; sillä hänen kauttansa on meillä molemmilla pääsy yhdessä Hengessä Isän tykö."

Tämä sana lausuu kolme asiaa: Kristus on meidän rauhamme, hän teki rauhan ja hän julisti rauhaa. Kol. 2:14–18.

Tämä rauhanteko ei saa alkuaan meistä, vaan kysymyksessä on rauha, jonka Kristus yksin teki Jumalan ja ihmiskunnan välille. Hän lepytti Jumalan ankan vihan syntisiä kohtaan maksamalla syntivelkamme Jumalalle. Ensiksi on Jumalan vihan lepyttäminen. Vasta sitä seuraa rauhantila meidän sydämiimme ja vapautuminen pahasta omastatunnosta, kun omistamme uskolla Jumalan armon.

Paavilainen hurskauskäsitys sen sijaan lähtee siitä, että ihmisen on itse lepytettävä Jumala tai se on toisten tehtävä huonompien puolesta, nimittäin niiden, jotka ovat siihen teoillaan kyenneet. Se, mikä vielä jää jäljelle hyvittämättä, on hyvitetävä kiirastulessa. Tämä on täysi vastakohta sille, mistä Raamattu puhuu.

Kristus on jo tehnyt rauhan. Se on tapahtunut Jumalan edessä. Jumala on hyväksynyt Poikansa täydellisen kuuliaisuuden, katkeran kär-

simyksen ja sijaiskuoleman ihmiskunnan syntien sovituksena ja hänen vihansa lepyttämisenä. Jumala on saanut sen hyvityksen, minkä hänen vanhurskautensa vaati. Niin on syntynyt eheä, särötön rauha Jumalan ja ihmisten välille.

Usko, joka antaa rauhan omalletunnolle, perustuu Kristuksen jo tekemään rauhaan. Miten hyvä onkaan uskoa valmiiseen rauhaan. Tämän rauhanteon varaan Kristus perusti saarnaviran toiminnan. Hän sanoi: "Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin lähetän minäkin teidät." Tämän sanottuaan hän puhalsi heidän päällensä ja sanoi heille: "Ottakaa Pyhä Henki. Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut; joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt."

2. Usko, joka antaa rauhan, uskaa apostoleitten todistuksen

Apostolit lähtivät julistamaan evankeliumia kaikkeen maailmaan. Alun perin heprean evankeliumia vastaava sana tarkoitti ilosanomaa saavutetusta voitosta. Kun Israel kävi Herran sotia ja Jumalan antoi heille voiton, ilosanoman tuoja lähti kuuluttamaan vuorilta, että voitto oli saatu ja rauha tullut. "Kuinka suloiset ovat ilosanoman tuojan jalat, hänen, joka julistaa rauhaa" (Jes. 52:7).

Nyt Uuden liiton aikana Kristuksen noustua kuolleista, rauhan sanoman tuojia ovat sananjulistajat, jotka kertovat, että Kristus on voittanut vihollisemme, synnin, kuoleman ja kiusaajan. Nyt on rauhan aika. Jumalan viha on lepytetty. Saamme panna turvamme Kristukseen ja uskoa sellaisina kuin olemme, että syntimme ovat anteeksiannetut. Tämän julistaminen oli apostoleitten tehtävä. Tähän työhön he saivat Pyhän Hengen, kun Kristus puhalsi heidän päälleen ja antoi heille valan antaa syntejä anteeksi. Saarnavirka ei ole siis jokin hengetön virka, vaan se on hengellinen virka. Sen tehtävänä on antaa synnit anteeksi Kristuksen täytetyn työn nojalla katuville, mutta pidättää anteeksiantamus katumattomilta siihen asti, kunnes katuvat.

Kun Kristus puhalsi apostoleittensa päälle ja antoi heille Pyhän Hengen, se ei koskenut heidän omaa uskoansa eikä myöskään helluntaina annettuja erityisiä ihmelahjoja eli Pyhän Hengen näkyvää vuodattamista, vaan se koski kristilliselle Kirkolle annettua saarnavirkaa eli evankeliumin julistamisen virkaa. Siten Kristus ei kytkenyt syntien anteeksisaamista julistajan uskoon, vaan synninpäästön sanaan. Niinpä

luterilaiset tunnustukset korostavatkin sitä, että saarnaviran toimitusten pätevyys ei riipu julistajan henkilökohtaisesta uskontilasta, vaan jumalattomatkin voivat toimittaa oikeat sakramentit. Jos siis kuka hyvänsä, uskova tai epäuskoinen, Kirkon nimissä julistaa oikein Jumalan sanaa, antaa synninpäästön ja toimittaa Kristuksen asetuksen mukaisen sakramentin, se on Jumalan edessä pätevä, ja työn kohde saa uskoa saaneensa siinä synninpäästön Jumalalta ja hänen tulee olla myös varma, että hän sen sai.

Tästä meillä on apostoleitten todistus heidän sanassaan. He olivat koolla, kun Jeesus ilmestyi heidän keskelleen ylösnousseena ja antoi heille tämän vallan ja lähetti heidät tähän tehtävään. Apostolit ovat sen meille kertoneet, ja heidän sanansa varaan on apostolinen Kirkko rakennettu.

Luther sanoo tämän kohdan johdosta: "... jos en saa syntiäni anteeksi, ellei rippi-isällä ole Pyhää Henkeä – eikä kukaan saata olla varma toisesta, onko hänellä Henki – milloin voisin olla varma synninpäästöstä ja saada levollisen omantunnon? Silloin laitan olisi aivan niin kuin ennenkin. Vastaus: otin tämän esille, niin että tällä asialla olisi oikea perustus. Ei ole mitään epäilystä, ettei syntiä sido eikä anna anteeksi kukaan muu kuin vain se, jolla on Pyhä Henki niin varmasti, että sinä ja minä sen tiedämme, kuten nämä Kristuksen sanat vakuutavasti todistavat. Mutta se ei ole kukaan muu kuin kristillinen Kirkko, so. kaikkien Kristukseen uskovien yhteisö; yksin sillä on nämä avaimet, sitä ei sinun pidä epäillä. Ja joka sen ohella omii avaimet itselleen, on oikea paatunut kirkonryöstäjä, olipa hän sitten paavi tai kuka hyvänsä. Juuri Kirkosta on jokainen varma, että sillä on Pyhä Henki – Siitä seuraa, että paavin tulee olla virassaan kaikkien palvelijoiden palvelija, kuten hän kehuukin olevansa, vaikka ei toimikaan siten, ja että kehtolapsellakin niin kuin kaikilla, joilla on Pyhä Henki, on suurempi oikeus avaimiin kuin hänellä." (Von der Beichte, ob der Pabst Macht habe zu gebieten. Kesäkuuta 1521. W² XIX 845 s.)

Avaimet on annettu koko Kirkolle, ja seurakunnan paimen hoitaa niitä seurakunnan nimessä. On lohdullista uskoa, että hänen saarnansa, synninpäästönsä ja sakramenttinsa ovat Jumalan edessä päteviä, kunhan kaikki tapahtuu apostolisen Sanan mukaan. Saamme niistä Jumalan rauhan sydämiimme uskon kautta, aivan kuin Jeesus itse seisoi ylösnousseena keskellämme ja sanoisi meille: "Rauha teille!"

3. Usko, joka antaa rauhan, ei etsi näkyviä

Pitkänäperjantaina apostolit hajaantuivat, mutta sen jälkeen he koontuivat yhteen lukittujen ovien taakse. Silloin Jeesus ilmestyi heille ja antoi heille käskyn antaa syntejä anteeksi.

Tuomas ei kuitenkaan ollut heidän kanssaan, kun Jeesus ensi kerran ilmestyi heille. Kun Tuomas kuuli siitä, hän sanoi: "Ellen näe hänen käsissään naulojen jälkiä ja pistä sormeani naulojen sijoihin ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en minä usko." Tuomas halusi varmuuden Jeesuksen ylösnousemuksesta voidakseen uskoa. Tämän varmuuden hän halusi perustaa näkemiselle ja koskettamiselle. Hän oli tottunut siihen, että Jeesus oli aistein nähtävissä ja käsin kosketeltavissa, kuten apostoli Johannes hänestä sanoo: "Mikä on alusta ollut, minkä olemme kuulleet, minkä omin silmin nähneet, mitä katselimme ja käsin koskettimme, siitä me puhumme: elämän Sanasta" (1 Joh. 1:1). Jos kerran Jeesus oli noussut ylös, asia ei voinut olla toisin. Kun kerran todellinen ihminen oli pantu hautaan, todellisen ihmisen oli tarvinnut nousta sieltä ylös, jos kerran hän oli ylösnoussut. Tämä päättely oli oikea. Mutta oliko oikein olla uskomatta toisten apostolien todistusta?

Ei ollut, ja sen vuoksi Jeesus nuhteli Tuomasta. Koko myöhempi Kirkko on tässä asiassa apostolien todistuksen varassa. Tämä todistus ei ole kuitenkaan ilman siihen liittyvää Pyhän Hengen todistusta. Hän todistaa sydämилlemme todeksi tämän asian.

Niinpä Jeesus nuhtelee Tuomasta ja jokaisen epäuskoa ja todisteluvaatimuksia, kun hän sanoo: "Sen tähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!"

Tuomaalla oli kolme syytä uskoa apostolien todistus. Ensiksikin se piti yhtä Vanhan testamentin ennustusten kanssa. Toiseksi Kristus oli sanonut sen opetuslapsille etukäteen. Kolmanneksi Kristus oli liittänyt apostoleitten todistukseen Pyhän Henkensä, kun hän oli sanonut: "Ottakaa Pyhä Henki. Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut; joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt." Nyt Pyhä Henki todisti apostolien sanassa, kun he kertoivat Tuomaalle, että toiset apostolit olivat nähneet Jeesuksen. Tuomaan järkeily aiheutti hänessä hengellisen pimeyden, ja niin Jeesuksen oli saatava hänet uskon pohjalle.

Todellinen usko, se usko, joka pelastaa ja antaa rauhan, uskoo Jeesuksen ylösnousseeksi. Heitä sinäkin pois järjen vaatimukset näkemisestä ja tuntemisista ja usko sanan ja sakramenttien todistus.

Mutta miksi Tuomas sai koskettaa Jeesusta? Tuomaan oli määrä olla yksi apostoleista, yksi Jeesuksen elämän ja ylösnousemuksen silminnäkijätodistajista. Jumalan suunnitelmiin kuului, että Jeesuksen ylösnousemuksella oli todisteet myös siinä havaintomaailmassa, jossa aistein tehdään havaintoja. Siten Jumala käänsi Tuomaan epäuskon palvelemaan tätä näkökohtaa. Mies, johon mitkä tahansa puheet eivät tehonneet, vakuuttui siitä, että hänen edessään oli se mies, jonka seurassa hän oli ollut kolme vuotta. Tuomas lausui kauniin ja oikean tunnustuksen: "Minun Herrani ja minun Jumalani." Mutta Tuomaan oli uskottava asia myös ja nimenomaan niillä perusteilla, joilla sukupolvet myöhemmin hänen jälkeensä uskovat Kristukseen. Sen tähden Vapah-taja nuhteli häntä, kun hän ei uskonut apostolien todistusta. "Autuaat ovat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat."

Tuomas ei ollut paikalla silloin, kun Jeesus asetti Uuden liiton saarnaviran ja puhalsi opetuslasten päälle antaen heille Pyhän Hengen tätä virkaa varten. Tätä Jeesus ei uusinut erikseen Tuomaalle. Tämä osoittaa, että Jeesuksen asetus oli kertakaikkinen ja koskee koko hänen Kirkkoaan kaikkina aikoina maailman loppuun asti. Sama asetus antoi avaimet myös Tuomaan käyttöön ja antaa ne yhä edelleen Kristuksen Kirkolle, kun Kristus Kirkkonsa kautta kutsuu evankeliumin virkaan.

Usko, joka antaa tunnolle rauhan, ei etsi näkyväisiä, vaan suuntautuu Sanassa ilmoitettuun Kristukseen ja tähyää kohden iankaikkista rauhan valtakuntaa taivaissa. Oikea usko ei halveksi Kristuksen asettamaa julkista saarnavirkaa, vaan omistaa syntien anteeksisaamisen sen palveluista evankeliumin sanasta, ripistä ja sakramenteista.

Usko Ylösnousseeseen

Ensimmäisenä sunnuntaina pääsiäisestä. I vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Samana päivänä, viikon ensimmäisenä, myöhään illalla, kun opetuslapset olivat koolla lukittujen ovien takana, juutalaisten pelosta, tuli Jeesus ja seiso i heidän keskellä ja sanoi heille: "Rauha teille!" Ja sen sanottuaan hän näytti heille kätensä ja kylkensä. Niin opetuslapset iloitsivat nähdessään Herran. Niin Jeesus sanoi heille jälleen: "Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin lähetän minäkin teidät." Ja tämän sanottuaan hän puhalsi heidän päällensä ja sanoi heille: "Ottakaa Pyhä Henki. Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut; joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt." Mutta Tuomas, jota sanottiin Didymukseksi, yksi niistä kahdestatoista, ei ollut heidän kanssansa, kun Jeesus tuli. Niin muut opetuslapset sanoivat hänelle: "Me näimme Herran". Mutta hän sanoi heille: "Ellen näe hänen käsissään nau lojen jälkiä ja pistä sormeani nau lojen sijoihin ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en minä usko". Ja kahdeksan päivän perästä hänen opetuslapsensa taas olivat huoneessa, ja Tuomas oli heidän kanssansa. Niin Jeesus tuli, ovien ollessa lukittuina, ja seiso i heidän keskellä ja sanoi: "Rauha teille!" Sitten hän sanoi Tuomalle: "Ojenna sormesi tänne ja katso minun käsiäni, ja ojenna kätesi ja pistä se minun kylkeeni, äläkä ole epäuskoinen, vaan uskoinen". Tuomas vastasi ja sanoi hänelle: "Minun Herrani ja minun Jumalani!" Jeesus sanoi hänelle: "Sen tähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!" Paljon muitakin tunnustekoja, joita ei ole kirjoitettu tähän kirjaan, Jeesus teki opetuslastensa nähden; mutta nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessänsä. Joh. 20:19–31.

Jeesus oli ristiinnaulittu häpeällisellä tavalla. Hänen opetuslapsensa olivat jättäneet hänet. He pelkäsivät juutalaisten vihaa ja olivat lukittujen ovien takana. Maailman täytyi näyttää heistä synkältä. Olivathan he panneet toivonsa Jeesukseen. He olivat "uhranneet" parhaasta iästänsä noin kolme vuotta seuraamalla Jeesusta. Pitikö kaiken päättyä näin? Oliko kaikki ollut turhaa? Tuskin opetuslapset jaksoi-

vat paljon ajatellakaan, mitä oikeastaan oli tapahtunut. Viime päivät olivat sisältäneet niin paljon hirvittäviä tapahtumia. Ehkä opetuslapset vain pelkäsivät ja olivat toivottomia!

Mutta keskelle tätä pelon, epäilyksen ja epäuskon ilmapiiriä ilmestyi ylösnoussut Vapahtaja ja julisti: "Rauha teille!" Tämän sanoessaan Vapahtaja halusi poistaa heidän sydämistään epäuskon, karkottaa pelon, hälventää kalvavat epäilykset ja palauttaa kaikonneen uskon. Usko Ylösnousseeseen on ihmeellinen asia. Onnellinen se, joka häneen uskoo.

1. Mitä on usko Ylösnousseeseen?

Opetuslapset olivat olleet peloissaan, koska heidän uskonsa Jeesukseen Messiaana oli lähes sammunut. Jos he olisivat uskoneet Jeesuksen sanoja, että hän on nouseva kolmantena päivänä kuolleista, he eivät olisi pelänneet. Mutta missä epäusko on vallalla, siellä on myös pelko, arkuus ihmisten edessä, kalvava epätietoisuus Jumalan edessä ja rauhattomuus omassatunnossa.

Mutta mitä tapahtui, kun opetuslapset näkivät Jeesuksen ja havaitsivat hänen ylösnousseen? Pelko oli pyyhitty pois. Ilo täytti sydämen. Nyt he näkivät Herransa ilmielävänä. He tiesivät ja uskoivat, että Jeesus oli heidän syntiensä sovittaja. Oli tapahtunut ja toteen näytetty, mitä Jeesus oli sanonut: "Se on täytetty." Jumalan viha oli sovitettu. Synnit oli anteeksi annettu. Taivas oli avattu. Synnin valta oli voitettu ja sielunvihollinen kukistettu. Jumalan laki, joka syytti meitä rikkomustemme tähden, oli täytetty meidän edestämme eikä voinut enää syyttää. Kristus oli kaiken yläpuolella. Nyt hän tuli ja julisti: "Rauha teille!" Mikä ihana sanoma jokaiselle ahdistuneelle uskolla vastaanotettavaksi! Ei enää helvetin pelkoa, vaan pääsy Jumalan vihan alta sekä iankaikkinen rauha ja ilo Jumalan kanssa.

Missä uskotaan ylösnousseeseen Vapahtajaan, siellä omistetaan syntien anteeksiantamus ja sen mukana kaikki taivaalliset aarteet: rauha, ilo ja iankaikkinen elämä. Usko Ylösnousseeseen sisältää samalla sen, että uskomme Jumalan Kristuksen tähden olevan meille armollinen ja hyväksyneen Poikansa uhrin syntivelkamme maksuksi.

Mutta meille ei riitä, että tiedämme, mitä usko Ylösnousseeseen on, vaan me kysymme sydämessämme, miten minä voin uskoa häneen.

2. Miten voin uskoa Ylösnousseeseen?

Ehkä ajattelet sydämessäsi: Mielelläni minäkin uskoisin, että syntini ovat anteeksi annetut. Sydämeni pohjasta haluaisin, että minullakin olisi rauha. Rauhattomuus, epävarmuus ja pelko ahdistavat. Ehkä epävarmuus ei näy ulospäin, mutta sisällä se myllertää kuin pyörremyrsky. Joskus on ollut niin helppoa uskoa, mutta toisinaan se on niin kovin vaikeata. Ehkä silloin ajattelet, että kunpa Jeesus tulisi ja sanoisi minullekin: "Rauha sinulle!"

Kaikkien opetuslasten oli vaikeata uskoa Jeesukseen, etenkin Tuomaan. Hän ei ollut mukana silloin, kun Jeesus oli ilmestynyt muille opetuslapsille. Siitä kuultuaan Tuomas sanoi: "Ellen näe hänen käsissään naulojen jälkiä ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en minä usko." Kun Jeesus ilmestyi hänelle, hän sanoi Tuomaalle: "Ojenna sormesi tänne ja katso minun käsiäni, ja ojenna kätesi ja pistä se minun kylkeeni äläkä ole epäuskoinen, vaan uskovainen." Kun Tuomas nyt uskoi ja sanoi: "Minun Herrani ja minun Jumalani", Jeesus vastasi: "Sen tähden että minut näit, sinä uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe, mutta kuitenkin uskovat."

Ihminen tavoittelee luonnostaan jotakin merkkiä voidakseen uskoa. Hän ajattelee tähän tapaan. Jos näen jonkin ihmeen, jos koen jonkin valtavan kokemuksen sisimmässäni, niin sitten minäkin uskon. Mutta tämä on Tuomaan epäuskoa, josta Jeesus nuhtelee sanoen: "Älä ole epäuskoinen, vaan uskovainen! Autuaat ovat ne, jotka eivät näe mutta kuitenkin uskovat!" Jumala ei ole luvannut meille merkkiä eikä hän ole käskenyt meitä pyytämään ihmeitä, jotta voisimme uskoa. Kun ihmiset panivat uskomisensa ehdoksi sen, että Jeesus tekisi ihmeitä, Jeesaus ei niitä tehnyt.

Jumala on antanut meille kuitenkin jotakin, jonka varaan saamme rakentaa uskomme ja jonka turvin me voimme olla varmat syntiämme anteeksi saamisesta. Tekstimme lopussa sanotaan: "Nämä ovat

kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessään."

Meidät on jätetty Kirjoitusten varaan. Ne todistavat, että Jeesus on maailman syntien sovittaja, joka on kuollut ja ylösnoussut, että minulla olisi syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä. Niinpä sinäkin, jota synnit painavat, sinä, jonka mieleen muistuvat lankeemukset elämän varrelta, sinä, joka etsit rauhaa omaantuntoosi, usko ainoastaan, niin sinä pelastut. Kaikki syntisi ovat sovitettut. Sinun oma Vapahtajasi vakuuttaa sinulle Raamatussa: 'Mene rauhaan, sinun syntisi ovat anteeksi annetut.' Älä epäile, älä tavoittele merkkiä. älä kysy sydämeltäsi lupaa uskoa, vaan kaikkine synteinesi, kaikkine epäilyksinesi usko Vapahtajaasi.

Älä etsi ensin rauhaa omastatunnostasi voidaksesi uskoa. Vaan usko ensin, niin saat rauhan. Perusta kaikki siihen, mitä Jeesus on tehnyt, älä siihen, mitä itse olet. Lauluntekijä sanoo:

*Miks katsot huonoa uskoas?—
On toinen perustus rauhallas.
Se veljes Jeesuksen veri on.
Hän vaipui ristillä kuolohon
Ja synnit maailman sovitti,
Sun velkas ristiin naulitsi.
Ei siis oo perustus uskosi,
vaan usko! — niin pysyy rauhasi.*

Anders Nilsson nuorempi. Virsikirja Amerikan suom. seurakunnille 1941 nro 339:4.

3. Minkä tehtävän Ylösnoussut on antanut uskoilleen?

Ylösnoussut sanoi opetuslapsilleen: "Ottakaa Pyhä Henki. Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut; joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt."

Keille Jeesus sanoo nämä sanat? Vain apostoleilleko, niille yhdelletoista? Ei, vaan Luukas kertoo meille, että Emmauksen opetuslapset tapasivat "ne yksitoista kokoontuneina ja ne, jotka olivat heidän kanssansa". (Luuk. 24:33). Avaintenvallan Jeesus on antanut kaikille uskoilleen eli Seurakunnalleen maailman lop-

puun saakka. Näin olemme oppineet myös Katekismuksesta uskonpuhdistajamme opetuksesta. Mutta uskomme myös, että Jeesus on näillä sanoilla perustanut julkisen saarnaviran, jossa kutsuttujen sananpalvelijoiden tulee hoitaa seurakunnan nimessä avaintenvallan virkaa.

On olemassa seuraava sääntö: Kaiken, minkä Jeesus sanoi asetuksena apostoleilleen, hän sanoi koko Kirkolleen. Kirkko on näet apostoleitten perustuksella. Niinpä hän sääti ehtoollisen vain apostolien ollessa paikalla tarkoittaen sen kuitenkin myös niille, jotka eivät ole julkisessa saarnavirassa. Kasteen säätäessään hän puhui apostoleille (Matt. 28:16). Samoin hän antoi lupaamansa avaintenvallan – ei vain Pietarille (Matt. 16:19) eikä vain kaikille apostoleille (Matt. 18:18) – vaan koko Seurakunnalleen. Apostoleilla oli julkinen saarnavirka. Avaintenvallan julkinen toteuttaminen Seurakunnan nimissä oli saarnaviran tehtävä. Sitä se on myös heidän jälkeensä.

Apostolien ohjauksessa uskovat helposti oppivat erottamaan, mikä asia kuuluu yleiselle pappeudelle ja mikä viralle. Tässä asiassa ei ollut epäselvyyttä apostolisena aikana.

Jokainen, joka uskoo Jeesukseen, on saanut tehtävän antaa anteeksi syntejä ja sitoa synteihin. Pietari kirjoittaa: "Te (nimittäin "te, jotka uskotte" j. 7), olette... kuninkaallinen, papisto. (1 Piet 2:9). Jeesus antoi tämän vallan opetuslapsilleen eli uskovilleen täytetyn työnsä perusteella. Hän oli hankkinut kärsimisellään ja kuolemallaan syntien anteeksiantamuksen. Kaikki oli valmista. Ilosanoma oli vain vietävä ihmisille. Kuninkaallinen papisto eli uskovat ovat itse asiassa koko avaintenvallan – sekä julkisen että yksityisen – toteuttajia, sillä samalla kun pastorit kutsutaan Kristuksen nimessä ja kun pastorit hoitavat Kristukselta saamaansa virkaa Kristuksen nimessä, tämä kaikki tapahtuu samalla paikallisen seurakunnan ja koko Kirkon nimessä.

Tämän saman sanan nojalla, "Ottakaa Pyhä Henki, joiden, synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut, joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt", kristityt paikallisseurakunnassa valitsevat ja kutsuvat itselleen pastorin, joka heidän puolestansa julkisesti hoitaa avaintenvallan tehtäviä: saarnaa sanaa, jakaa sakramentteja, toimeenpanee kirkkokuria ja hoitaa sieluja myös yksityi-

sesti. Kristityt siis näin siirtävät avaintenvallan julkisen hoidon pastorille, niin kuin Jumala on sen erikseen Sanassaan säätänyt.

Mutta uskovat silloinkin, kun heillä on pastori, säilyttävät oikeutensa hengellisinä pappeina. Yksityisesti he ovat kutsutut todistamaan Vapahtajastaan ja voittamaan sieluja Kristukselle. Kun pastori hoitaa uskollisesti virkaansa ja yksityinen kristitty antaa asianmukaisesti oman uskon todistuksensa sekaantumatta saarnaviran tehtäviin, Kristuksen asia edistyy ja seurakunnassa vallitsee rauha.

Uskovilla on siis suuri tehtävä. Evankeliumi Jeesuksesta on synninpäästö. Jumalan tahto on, että kaikki kuulisivat evankeliumin. Mutta kuitenkin Jumalan sana velvoittaa pidättämään synnit niiltä, jotka eivät tunnusta syntisyyttään Jumalan edessä, vaan itsepäisesti pysyvät katumattomuudessaan ja paatumuksessaan. Kristittyjen tulee pidättää synnit niiltä, jotka ajattelevat olevan samantekevää, miten elää, samantekevää, kieltääkö Herran vai tunnustaako hänet; niiltä jotka kantavat vihaa lähimmäistään kohtaan; niiltä, joille on yhden-tekeviä sellaiset suuret synnit kuin kateus, pettäminen, valhe; niiltä, jotka luulevat, ettei Jumala vaadi kaikesta siitä tilille ja ettei ihminen ole synneillänsä ansainnut Jumalan vihaa. Heiltä tulee pidättää synnit, kunnes he kauhistuvat syntejensä.

Ajattelevatkohan kristityt useinkaan, että he tekevät syntiä, kun pitävät kristinuskoa omana yksityisasianaan? Kun Jeesus on sanonut: "Ottakaa Pyhä Henki...", hän on antanut silloin kristityille avaintenvallan oikeuden, mutta kyllä hän myös tahtoo, että kristityt eivät pidä uskoa yksityisasianaan, vaan että he todistavat siitä autuudesta, joka on heidän osaksensa tullut, kukin sen armon mukaan, minkä Jumala on hänelle antanut.

Usein kristityt ovat valmiita ankarasti tuomitsemaan niitä, jotka eivät usko. Mutta onko heillä itsellään rakkautta lähimmäistään kohtaan, joka ei vielä Jeesusta tunne. Usko tulee kuulemisesta, kuuleminen Kristuksen sanan kautta. Kuinka ihmiset voivat uskoa, jos kristityt eivät todista uskostaan ja jos he eivät tue seurakunnan toimintaa, että sana leviäisi.

Jokainen uskova voi osallistua ylösnousemussanomien viemiseen. Voihan jokainen rukoilla, köyhinkin voi antaa roponsa. Moni voi olla

mukana seurakunnan tilaisuuksissa vahvistamassa toisia jo pelkällä läsnäolollaan. Ja voihan jokainen tunnustaa aivan yksinkertaisesti: Uskon Jeesukseen. Seurakunnan yhteisessä toiminnassa tarvitaan kaikkia. Siinä erilaiset lahjat palvelevat Herran asiaa.

Usein ihminen hakee elämälleen tarkoitusta siitä, mitä hän tekee tai voi tehdä tai saa tehdä. Kuitenkin se on toisarvoista sen rinnalla, että Jumala on armahtanut meitä Kristuksessa ja on kutsunut meidät iankaikkisen elämän osallisuuteen. Siinä jo itsessään on tarkoitus elämällemme. Jos ihmiseltä puuttuu tämä armoon nojaava elämän-tarkoitus, mikään hänen tekemisensä ei voi sitä korvata. Silloin hän on astia vain halpaa käyttöä varten (Room. 9:21; 2 Tim. 2:20), jonka toiminnan Jumala kaikkivallallaan kääntää palvelemaan valittujen parasta, mutta hän itse joutuu kadotukseen, koska häneltä puuttuu pelastava usko.

Evangeliumi antaa meille rohkeuden olla Kristuksen todistajia tässä maailmassa. Niin miksi pelkäisimme, onhan meidän Herramme noussut kuolleista voittajana!

Ordinaatiopuhe

Ensimmäisenä sunnuntaina pääsiäisestä. I vuosikerta. Osa evankeliumitekstiä Joh. 20:21–23 sekä Ef. 4:10–12.

Niin Jeesus sanoi heille jälleen: "Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin lähetän minäkin teidät." Ja tämän sanottuaan hän puhalsi heidän päällensä ja sanoi heille: "Ottakaa Pyhä Henki. Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut; joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt." Joh. 20:21–23.

Kun hän oli astunut ylös taivaaseen, hän antoi seurakunnallensa muutamat apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi, tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen. Ef. 4:10–12.

Ylösnoussut Kristus lähettää

Olemme nyt kaikki yhteisesti todistamassa näiden Raamatun sanojen toteutumista keskuudessamme: Kristus antaa paikalliselle seurakunnallensa paimenen ja opettajan sekä lähettää hänet työhön sanoen saman, minkä apostoli Paavali lausui Efeson seurakunnan paimenille: "Ottakaa siis itsestänne vaarin ja kaikesta laumasta, johon Pyhä Henki on teidät pannut kaitsijoiksi, paimentamaan Herran seurakuntaa, jonka hän omalla verellensä on itsellensä ansainnut" (Apt. 20:28).

Paimenen tehtävä

Paimenen tehtävä on pitää huolta laumasta. Lampaat tarvitsevat ravitsevat laidunmaat sekä turvan petoja ja rosvoja vastaan. Jotta lammas ei eksyisi, paimenen on pidettävä se laumassa ja estettävä sitä joutumasta muista erilleen. Tätä varten paimenella on ääni ja lampaalla korva.

Ylipaimen

Kristus on Seurakuntansa ylipaimen, niin kuin on kirjoitettu: "Minä itse kaitsen lampaani ja vien ne lepäämään, sanoo Herra, Herra. Kadonneet minä tahdon etsiä, eksyneet tuoda takaisin, haavoittuneet sitoa, heikkoja vahvistaa; mutta lihavat ja väkevät minä hävitän. Minä kaitsen niitä, niin kuin oikein on." (Hes. 34:15–16.)

Alipaimenia

Pastorit ovat alipaimenia. He ovat Kristuksen kutsumia ja lähettämiä. Kristus on lainannut heille oman äänensä, jonka tulee kaikua heidän saarnoissaan ja opetuksissaan, niin että lampaat kuullessaan korvillaan tunnistavat sen Jeesuksen ääneksi ja halulla seuraavat sitä. Tämä Jeesuksen ääni on Raamatun sana. Se on puhdas oppi. Se on oikea lain ja evankeliumin saarna.

Saarnaa lakia

Rakas veli, saarnaa lakia jokaisen ihmisen korskealle mielelle; tuomion sanaa lihalle ja sen pyrkimyksille; nöyryytyksen sanaa kerskureille; nuhteen ja varoituksen sanaa hajottajille, eriseuraisille ja totuuden tien vääristäjille, moitteen sanaa jokaiselle yksityiselle ja yhteisölle, joka opettaa vastoin Jumalan sanaa; parannuksen teon pyhää velvoitetta jokaiselle kurittomalle; iankaikkisen rangaistuksen ja vaiuvan uhkaa jokaiselle epäuskoiselle!

Miksi lakia?

Mitä varten lakia? Sitä varten, että jokaiselle tulisi synnintunto elävän Jumalan edessä. Sitä varten, että Jumala olisi suuri ja me olimme pieniä. Sitä varten, että ihminen näkisi oman synninalaisen tilansa ja parahtaisi: "Kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?" Sitä varten, ettei uskovista tulisi lihanpyhiä ja omahyväisiä ulkokultailijoita, jotka elävät synnin harjoituksessa ja paatumistaan paatuvat. Sitä varten, että seurakunnalla säilyisi raitis rajanveto hyvän ja pahan, sallitun ja kielletyn välillä. Sitä varten, ettemme luulisi voivamme pelastua omilla teoillamme. Sitä varten, ettemme lahkoutuisi.

Sitä varten, että pysyisi selvänä raja jumalisuuden ja maailmallisuuden välillä. Sitä varten, ettei meitä maailman kanssa kadotukseen tuomittaisi. Sitä varten, että kuulijat valmistettaisiin evankeliumin lohdutukselle.

Saarnaa evankeliumia todistukseksi

Saarnaa evankeliumia todistukseksi kaikille, jotka kuulevat. Mutta saarnaa siten, että katumaton synninharjoittaja ymmärtää, ettei evankeliumin lohdutus koske häntä. Saarnaa evankeliumia siten, että myös itsetyytyväinen ja itseään jumalisena pitävä teeskentelijä huomaa olevansa Kristuksen valtakunnan ulkopuolella vailla evankeliumin suloista lohdutusta. Kun näin teet, ristin saat. Ota se vastaan kuin itse Jumalalta tunnustuksena siitä, että olet oikealla tiellä. On odotettavissa, että saat kohdata suurta vastustusta. Älä sitä säiky! Ihmisillä on monia totuuksia, Jumalalla on vain yksi, se, joka ei pala tulessakaan.

Saarnaa evankeliumia lohdutukseksi

Ennen kaikkea julista evankeliumia lohdutukseksi niille, jotka laki on tuominnut ja jotka ovat ahdistuneita syntiensä tähden. Kirvoita heidät taakoistaan. Pue heidät juhlapukuun. Välitä heille määrätietoinen kutsu Kuninkaan pojan häihin, ikään kuin pakottaisit heitä tulemaan sisälle. Lohduta Herran kansaa. Vakuuta heille sunnuntaista toiseen, että yhtä varmasti kuin he heikkoudesta joka viikko tekevät paljon syntiä, he joka sunnuntai tarvitsevat kipeästi armon sanaa ja lohdutusta. Saata heidät uskomaan, ettei Jumala kadu kutsumistaan eikä hylkää, vaan runsain kukkuramitoin antaa anteeksi kaikki synnit ja lankeemukset rakkaan Poikansa Jeesuksen Kristuksen tähden. Lampaaseen voi jäädä verta vuotavia haavoja, kun se pääsee pakoon pedon kynsistä. Puhdista ne, voitele ja sido.

Jumalan sanan oikeassa opissa ja pyhissä sakramenteissa on sinulla kaikki, mitä työhösi tarvitset. Pysy erossa inhimillisistä, hurmoksellisista konsteista. Luota sen sijaan Jumalan sanan voimaan. "Saarnaa sanaa ... tee evankelistan työ" (2 Tim. 4:2,5). Sana saa aikaan kaiken, mitä Jumalan seurakunnassa tarvitaan. Sana ja sakra-

mentit ovat pastorin työvälineet. Etsi eksyneitä. Herra on antava sinulle viisautta ja taitoa. Tee se, kuten kaikki muukin, mitä virkaasi kuuluu, rukoillen. Herran kiitokseksi, eksyneen autuudeksi ja omaksi iloksesi varmasti löydät, ainakin joitakuita, jotka uskovat. Ja muista tässäkin, vain Ylipaimenen ääni palauttaa eksyneen laumaan.

Ole hyvä esikuva

Sinulle on nyt uskottu paljon. "Jolle on paljon uskottu, siltä sitä enemmän kysytään", sanoo Vapahtaja (Luuk. 12:48). Herra on vahvistava sinua kaikessa. Ole laumalle hyvä esikuva. Lammaas kuulee paimenen ääntä. Lihallisuudessaan ihminen niin mielellään etsii itselleen erivapauksia. Sen vuoksi on tärkeätä, että paimen antaa ryhdikkäällä elämällään oikean, seurattavan esikuvan. Lihallisuuteen liittyy epäjohdonmukaisuus hengellisissä asioissa eli poikkeaminen selvästä Jumalan sanasta. Paimenen asiana on olla johdonmukainen ja toimia sen hyväksi, että poukkoilevat lampaat palaisivat laumaan. Kristuksen lauma on näet siellä, missä on Kristuksen ääni. Se ratkaisee; ei vähemmistö eikä enemmistö.

Ole uskollinen

Ennen kaikkea ole uskollinen. Sanoohan Raamattu: "Sitä tässä huoneenhaltijoilta ennen muuta vaaditaan, että heidät havaitaan uskollisiksi" (1 Kor. 4:2). Raamattu kehottaa palvelijoita, että "he kaikki tavoin osoittavat vilpitöntä uskollisuutta, että he Jumalan, meidän Vapahtajamme, opin kaikessa kaunistaisivat" (Tiit. 2:10). Kun nyt, rakas virkaveli, astut pyhään saarnavirkaan, olet Kristuksen orja ja hänen seurakuntansa palvelija. Harrasta sinäkin vilpitöntä uskollisuutta. Kaunista kaikessa Vapahtajamme oppi. Minulla ja meillä kaikilla on sellainen luottamus, että näin teetkin, ja että Kristus, joka "näki sinut jo ennen kuin olit viikunapuun alla" (Joh. 1:48) ja kutsui sinut, on varjeleva sinut nimessänsä (Joh. 17:11–12).

Ahkeroi lähettäjäsi mieliksi

Astut nyt eturintamaan. Muista Raamatun sana: "Sillä me emme julista itseämme, vaan Kristusta Jeesusta, että hän on Herra ja me

teidän palvelijanne Jeesuksen tähden" (2 Kor. 4:5). Kun hoidat virkaasi, älä katso henkilöön, vaan ahkeroi toimiaksesi kaikessa lähettäjäsi, Kristuksen, mieliksi. Vaella Herrasi kasvojen edessä. Osoita kaikille yhtäläistä paimenen rakkautta. Kaitse rakkaudessa Jeesuksen lampaita ja karitsoita.

Älä anna pahalle vähääkään periksi

Jo apostoleitten aikana oli korvaan kuiskuttelijoita, panettelijoita, valheveljiä, eriseuraisia, niitä, joiden "suu puhuu pöyhkeitä" ja niitä, jotka "mielistelevät ihmisiä oman etunsa tähden" (Juuda 16). Raamatun mukaan kristittyjen omasta joukosta "nousee miehiä, jotka vääää puhetta puhuvat, vetääkseen opetuslapsia mukaansa", ja joita Raamattu kutsuu "julmiksi susiksi, jotka eivät laumaa säästä" (Apt. 20:29–30). Siksi Raamattu sanoo: "Valvokaa sen tähden!" (Apt. 20:31). Kun tällaista koet, älä anna pahalle vähääkään periksi. Jumala on varjeleva sinut totuuden sanalla. Raamattu sanoo: "Valvo itseäsi ja opetustasi, ole siinä kestävä; sillä jos sen teet, olet pelastava sekä itsesi että ne, jotka sinua kuulevat" (1 Tim. 4:16).

Sana seurakunnalle

Herran lunastama seurakunta! Teillä on tänään ilon ja kiitoksen päivä. Miten monet hartaat rukoukset ovat kohonneet elon Herran puoleen, että hän lähettäisi työmiehiä eloonsa ja että he pysyisivät uskollisina. Tämä juhla on Jumalan vastaus pyyntöihimme.

Jumalan sana kehottaa ottamaan sananpalvelijat vastaan ilolla ja pitämään heitä kunniaassa. Paavali kirjoittaa filippiiläisille: "Ottakaa siis hänet vastaan Herrassa kaikella ilolla, ja pitäkää semmoisia kunniaassa" (Fil. 2:29). Ne ottavat sananpalvelijan vastaan ilolla ja pitävät häntä kunniaassa, jotka sikäli kuin asia heistä riippuu, ovat säännöllisesti joka kerta sanankuulossa ja kätkevät sanan sydämeensä ja noudattavat sitä pannen sielunsa turvan Herraamme Kristukseen sekä pysyvät uskollisesti puhtaassa opissa eivätkä haikaile vieraitten ja totuudesta langenneitten paimenten perään. Miten paljon seurakunnan jäsenet voivatkaan vaikeuttaa pastorin työtä välinpitämättömyydellä, uskottomuudella ja muulla lihallisuudella! Miten suuresta merkityk-

sestä ovatkaan uskolliset jäsenet, jotka tuntevat Jumalan sanan ja luterilaisen opin, jotka rukoilevat pastorinsa ja hänen perheensä puolelensa ja vapaaehtoisesti ilolla palvelevat ja uhraavat voimiaan, aikaansa ja varojaan Kristuksen asian hyväksi! He ovat arvaamaton tuki pastorille. He ryhdistävät hyvällä esimerkillään horjuvia ja heikkoja. Miten suuri tuki heikkokin uskova voi olla, kun hän tunnustaa oman huonoutensa ja turvautuu Jumalan armoon ja etsii pastoriltaan apua taivaan tiellä. Langennutkin voi tuottaa suurta iloa, kun hän tulee pastorinsa luo, katuu, pyytää ripittäytyä ja ottaa vastaan synninpäästön.

Kallis seurakunta, muistakaa, että uskollinen sananpalvelija on ylösnousseen Kristuksen lahja seurakunnalle. Olkaa siitä kiitolliset ja ylistäkää Herraa ja hänen uskollisuuttaan. Rakkaat uskonveljet ja -sisaret, älkää inhimillistäkö saarnavirkaa. Pastori ei ole hauskuuttaja eikä elämysten välittäjä tai tunnekuohun nostattaja, ei jokin kaiken ymmärtävä yleishyväksyjä, vaan paimen, jonka tehtävä on asettaa ihminen sataprosenttisen Jumalan lain tuomittavaksi ja sataprosenttisen evankeliumin armahdettavaksi. Hän on Jumalan sanan julistaja ja sielujen hoitaja, jonka päämääränä on varjella sielut sanalla ja sakramenteilla laumassa taivaan tiellä seuraamassa Ylipaimenen ääntä, jotta toteutuisi, mitä Jeesus itse on sanonut: "Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni." (Joh. 10:27–28.)

11.2.1996 Lahti. Pastori Kimmo Närhin virkaanvihkimysjuhlassa.

Virvoituksen ajat

Ensimmäisenä sunnuntaina pääsiäisestä. II vuosikerta. Epistolateksti.

"Mutta näin on Jumala täyttänyt sen, minkä hän oli edeltä ilmoittanut kaikkien profeettain suun kautta, että nimittäin hänen voideltunsa piti kärsimän. Tehkää siis parannus ja kääntykää, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois, että virvoituksen ajat tulisivat Herran kasvoista ja hän lähettäisi teille hänet, joka on teille edeltä määrätty, Kristuksen, Jeesuksen." Apt. 3:18–20.

Tekstimme puhuu virvoituksen ajoista. Varmasti me kaikki odotamme virvoituksen aikoja. Monella meistä on mielessämme aikoja, jolloin Jumalan sana tuli sydämellemme rakkaaksi. Tunsimme saavamme virvoitusta, kun meille saarnattiin, opetettiin ja selitettiin Jumalan sanaa. Olimme hengellisellä levähdyspaikalla. Rohkaistuina ja iloisina saimme lähteä koteihimme ja elää siellä siitä samasta evankeliumista, minkä olimme kuulleet.

Tänäänkin tarvitsemme virvoitusta. Tarvitsemme sitä vielä seuraavillekin päiville, sitä mukaa kuin Jumala vielä antaa huomisen päivän meille tulla. Haluamme tänään kysyä ensiksi, kuinka virvoituksen ajat tulevat meille. Voi olla, että meillä on erilaisia ajatuksia ja kuvitelmia siitä, millaisia ne olisivat ja kuinka ne tulisivat. On syytä kiinnittää huomiomme siihen, mitä tekstimme meille sanoo. Se puhuu meille siitä, mitä profeetat olivat puhuneet. Jumala oli näet nyt täyttänyt sen, minkä kaikki profeetat olivat edeltä ilmoittaneet, että nimittäin hänen Voideltunsa piti kärsimän.

Jeesuksen aikana odotettiin virvoituksen aikoja. Monet ymmärsivät niiden koittavan, kun Messias tulee. Nuo ajat olisivat aivan erilaisia kuin kaikki muut ajat, mitä siihen mennessä oli ollut. Monet luulivat, että silloin Israel pääsee kunniaan ja kaikki pakanakansat tunnustavat, että se on oikea Jumalan kansa. Ne palvelisivat sitä, tekisivät työtä sen hyväksi, ja Israel pääsisi eroon Rooman valtakunnan rasittavasta ja häpeällisestä ikeestä. Kaikki olisi toisin. Kristus tuli, mutta tuollaista aikaa ei tullut.

Kun Jeesus opetti ja toimi vastoin odotuksia, juutalaiset pahentuivat häneen ja ristiinnaulitsivat hänet. Mutta nyt tekstimme julistaa meille: Jumalan Voidellun piti kärsimän. Hän ei tullut tänne tekemään maanpäällistä kunnian valtakuntaa eikä luomaan Israelille uutta tulevaisuutta, vaan hän tuli lunastamaan maailman. Hän tuli kulkemaan kärsimyksen, ristin, pilkan ja häpeän tien. Kristuksessa tuli meille Jumalan valtakunta ristinalaisena.

Ihminen etsii lihallisessa mielessään kunnian uskontoa. Samassa lihallisessa mielessä ihmiset ovat keksineet ujuttaa Raamatun tulkintoihinsa omia ajatuksiaan Jumalan näkyvästä maanpäällisestä kunnian valtakunnasta ja ajatelleet, että joskus kuitenkin ne toteutuvat täällä ja epäuskoinen maailma saa nähdä, että kristityt olivat oikeassa ja ovat kunniakas Jumalan kansa. Sokeudessaan ihminen ei huomaa sitä kiusaajan valtakiusaukseksi.

Mutta apostoli sanoo kuulijoillensa: "Hänen Voideltunsa piti kärsimän." Näin hän asettaa meidät etsimään virvoitusta aivan toisaalta, kuin mistä meidän paha lihamme sitä etsii. Sen tähden hän sanoo: "Tehkää siis parannus ja kääntykää, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois." Tässä ajassa virvoituksen ajat tulevat parannuksen saarnasta. Teille on opetettu, mitä parannus on. Siinä on kaksi osaa. Se on omantunnon kauhuja omien syntien tähden ja uskoa siihen, että Kristus on synnit kantanut ja sovittanut ja että hänessä ne ovat anteeksiannetut. Jos siis etsit virvoituksen aikoja, etsi silloin parannuksen saarnaa. Kuule sitä kuulevin korvin ja kätke se sydämeesi uskolla. Tämä saarna on saarna synnistä ja saarna armosta, saarna sinun synneistäsi, ja saarna Jumalan armosta sinua kohtaan. Katumussaarna edeltää lohdutussaarna.

Tänä aikana me aivan erityisesti tarvitsemme Jumalan tahdon opettamista. Tarvitsemme kymmentä käskyä, jotka sanovat meille, mikä on oikein ja mikä väärin. Jumala on kansallensa antanut käskynsä. Hän ei antanut niitä sitä varten, että me polkisimme ne maahan, ei sitä varten, että me lihallisessa mielessämme ajattelisimme, että voimme tehdä toisinkin ja ottaa itsellemme vapauden. Kyllä meille kuuluvat käskyt, jotka sanovat meille, että meidän on rakastettava Jumalaa yli kaiken, kaikesta sydämeistämme, kaikesta mielestämme ja kaikesta sielustamme. Meille kuuluvat myös lähimmäissuhteen käskyt alkaen neljännestä käskystä kymmenenteen

asti. Vaikka tämä maailma on täynnä lihallisia pyyteitä ja himoa, niin Jumalan käskyt ovat niin ja amen tänä päivänä ja viimeisenä päivänä. Ne sanovat meille, millaisia me olemme. Ne sanovat meille, mitä meidän pitää tehdä. Ne sanovat meille, mitä me olemme ansainneet. Ne julistavat: Olet syntinen, Jumalan tahdon rikkoja. Omien tekojesi varassa sinulla ei ole mitään menemistä Jumalan eteen saadaksesi pelastuksen. Et voi tekoihisi vedota, vaan olet ansainnut kadotuksen. Sinne olet matkalla, ellet omista anteeksiantamusta Jeesuksessa.

"Tehkää siis parannus ja kääntykää", sanoo apostoli Pietari. Juutalaiset, joille hän tekstissämme puhuu, olivat hylänneet Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Voidellun. He odottivat virvoituksen aikoja, mutta eivät voineet löytää niitä sieltä, mistä he luulivat niiden tulevan. Tämä sama sana koskettaa meitä samalla tavalla. Emme voi löytää virvoituksen aikoja omilla ansioillamme ja omilla teoillamme. Jumalan laki on annettu sitä varten, että jokainen suu tukittaisiin, ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä. Tässä näkyy, missä on synnintunto ja missä sitä ei ole. Sydän, jossa on synnintunto, ei puolustaudu Jumalan eikä hänen seurakuntansa edessä, vaan tunnustaa, että on rikkonut Jumalan tahdon. Siellä, missä tullaan Jumalan kasvojen eteen erilaisin itsepuolustuksin, ehkäpä valheellisin syytöksin lähimmäistä kohtaan, ei ole todellista synnintuntoa. Jotta virvoituksen ajat voivat tulla sydämiimme, tarvitsemme synnintunnon, jossa tunnustamme itsemme Jumalan käskyjen rikkojiksi ja kadotuksen ansainneiksi.

On tarpeen saada uskon lahja. Usko tulee lohdutussaarnasta. Se tulee siitä saarnasta, joka kertoo meille, että Kristuksen piti kärsimän – piti kärsimän meidän syntisten, langenneitten, oikealta tieltä pois poikenneitten tähden. Muuten meille ei voitu anteeksiantamusta hankkia. Kristuksen kärsimys sai sen aikaan. Anteeksiantamus on jo hankittu. Rauha Jumalan ja maailman välille on solmittu Kristuksen kuolemassa. Sitä Jumalan sana meille julistaa, ja se myös kutsuu meitä Jumalan tykö Kristuksen kautta, joka on tie Isän tykö. Miten sydämellisesti Vapahtajamme puhuikaan niille, jotka olivat tulleet synnintuntoon. Hän lausui heille: "Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekeväiset ja raskautetut niin minä annan teille levon" (Matt. 11:28). Tai hän saattoi sanoa: "Missä ovat sinun tuomitsijasi? En minäkään sinua tuomitse" (Joh. 8:11). Sille, joka ei mitään ole, jonka

laki on murjonut, painanut alas syvimpään helvettiin ja kadotuksen syövereihin, sinne alas tulee Kristus armollaan. Hän lohduttaa, auttaa ja vakuuttaa, että synnit ovat anteeksiannetut. Silloin myös virvoitus tulee sydämeen, virvoituksen aika, sillä uskon kautta pyhään evankeliumiin uudestisyntymme ja rakentuu jälleen yhteys Jumalan ja ihmisen välille, pelastumme ja meillä on rauha sydämessä.

Erityisesti nykyaikana on korostettava ja teroitettava sitä, että lohdutus löytyy Kristus-saarnasta, joka on anteeksiantamuksen saarna. Sitä ei pidä etsiä valhe-evankeliumeista. Niitä on paljonkin tarjolla nykypäivinä ja on aina ollut. Jotkut julistavat ns. sosiaalista evankeliumia. Sillä ymmärretään sitä, että ihmisten elinolosuhteiden parantaminen olisi varsinaista evankeliumia ja kirkon varsinaista työtä. Mutta eihän se ole evankeliumia, sehän on lakia, eikä sillä tiellä saada kestävää rauhaa tuntoon eikä syntien anteeksiantamusta.

Toiset taas yrittävät auttaa ihmisiä erilaisilla ihmeillä, lupaamalla heille terveyttä ja ihmeparannuksia. Tämäkään ei ole evankeliumia, kaukana siitä. Kysymyksessä ovat ajallisen elämän asiat eivätkä iankaikkiset. Kyllähän me saamme esittää rukouksessa Jumalalle ajallisetkin tarpeemme ja jäädä siihen, mikä on hänen tahtonsa ja sopeutua siihen, mitä hän antaa. Saamme pyytää häneltä myös terveyttä, ja velvollisuutemmekin on rukoilla sairaitten puolesta. Mutta aina meidän tulee muistaa, että tämä on kuitenkin ajallista. Kaikkien meidän on kerran kuoltava, ja silloin tulee tuomio. Siinä ei auta, onko elämämme ollut terveen vai sairaan ihmisen elämää täällä. Mutta jokaisella, jolla on usko Herraan Kristukseen, on turva sinä päivänä.

Maailmassa on liikkeellä evankeliumia, joka etsii tunnekuohua ja erilaista hurmosta, ihanaa oloa, niin kuin jotkut sanovat. Mutta eihän sekään ole evankeliumia eikä se ole mikään todiste siitä, että olisi pelastunut. Se on ihmisessä olevaa. Mutta se, mihin usko nojaa, on Kristus. Usko nojaa siihen, mikä on meidän ulkopuolellamme, siihen vanhurskauteen, jonka Kristus on meille hankkinut, siihen uhriin, jonka hän on meidän edestämme antanut. Kristillinen Kirkko julistaa Kristusta. Hänet on korkealle, kaikeksi kaikessa korotettava ja häntä on saarnattava, että hänestä tulisivat nämä virvoituksen ajat. Hän on syntisten ystävä, joka kutsuu luokseen taakankantajat. Hän antaa masentuneelle, syyttävälle sydämelle virvoituksen, kun hän julistaa oman rauhansa.

Ehkä joskus ajattelemme, että virvoituksen ajat ovat käsillä, kun uskovia on paljon. Ajattelemme, että jos kirkko täyttyisi ääriään myöten, toiminta menisi eteenpäin, niin että tunnustuksellisia luterilaisia seurakuntia syntyisi joka paikkakunnalle, niin siinä olisi virvoituksen aika. Ei se huono aika olisikaan, jos ihmiset tulisivat totuuden tuntuun ja näin tapahtuisi. Olisihan se heille virvoituksen aikaa. Mutta entä nyt, silloin kun Jumalan seurakunta kulkee vähäisenä joukkona, kun elämme aikakautta, jolloin ihmiset luopuvat uskosta ja jolloin kääntymystä näyttää tapahtuvan varsin vähän? Miten silloin? Virvoituksen aika on ihmisen sydämessä, sen ihmisen, joka uskoo. Se on käsillä jokaisella uskovaalla, vaikka hän olisi yksin maailmassa, koska virvoitus on syntien anteeksiantamuksen omistamisesta johtuvaa. Kun meillä on armo, kyllä me silloin olemme myös virvoituksen saaneita.

Meidän on siis nähtävä, että virvoituksen ajat tulevat tässä ajassa parannuksen saarnasta ja ovat niillä, jotka uskovat. Sen tähden parannuksen saarnaa tulee pitää yllä. Jotta tämä parannuksen saarna kaikuksi ja virvoituksen ajat jatkuisivat, me rukoilemme Herraa lähettämään uskollisia työmiehiä eloonsa.

Virvoituksen ajat tulevat vielä toisellakin tavalla. Meille sanotaan, että ne "tulisivat Herran kasvoista, ja että hän lähettäisi teille hänet, joka on edeltä määrätty, Kristuksen Jeesuksen". Apostolit olivat kysyneet ennen Jeesuksen taivaaseen astumista: "Tälläkö ajalla sinä rakennat Israelille valtakunnan?" He olivat saaneet vastaukseksi, että heidän ei tule tietää aikoja eikä määrähetkiä, vaan että he ovat Kristuksen todistajia alkaen Jerusalemissa maan ääriin asti. Israelille "rakennetaan" valtakunta. Mutta milloin? Sitä samaa "rakentaa" sanaa, toisin vain suomennettuna, käytetään tässä tekstimme yhteydessä, kun sanotaan: "Taivaan piti omistaman hänet niihin aikoihin asti, jolloin kaikki jälleen kohdallensa asetetaan." Sanoilla "jolloin kaikki kohdallensa asetetaan" viitataan siihen, kun Kristus tulee toisen kerran eli kun hän tulee tuomiolle. Silloin tapahtuu kohdallensa asettaminen eli rakentaminen. Silloin Jumalan valtakunta näyttyytyy kirkkaudessa.

Niin saamme säilyttää toivon, että kerran virvoituksen ajat tulevat Herran kasvoista, kun kaikki asetetaan kohdallensa. Ne tulevat silloin todelliselle Israelille, toisin sanoen Kristuksen Seurakunnalle, sille, joka on Israel, ei lihan, vaan hengen mukaan, sille Israelille, johon

mekin, pakanakristityt, olemme ympätyt. Mikä ihana virvoitus se silloin onkaan! Se on häiriintymätön, iankaikkinen autuus. Se on todellinen pyhien yhteys. Se on Kristuksen valta, jota mikään ei häiritse eikä vastusta. Se on taivaallista elämää ilman syntiä, kiusaajaa, sairautta, tuskaa, kuolemaa. Saamme "ravita itsemme hänen muotonsa katselemisella".

Näin Jumala lohduttaa meitä sillä, että nyt saamme virvoituksen, kun uskomme syntiemme anteeksisaamiseen Kristuksessa. Meitä odottaa vielä myös täydellinen virvoitus, kun Herramme Jeesus Kristus tulee ja asettaa kaikki kohdalleen.

Suomen Tunnustuksellisen Luterilaisen Kirkon XXXIV varsinaisen kirkkokunnankokouksen avajaisjumalanpalvelus. 17.4.1993.

Kalassa Jeesuksen kanssa

Ensimmäisenä sunnuntaina pääsiäisestä. II vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Sen jälkeen Jeesus taas ilmestyi opetuslapsilleen Tiberiaan järven rannalla; ja hän ilmestyi näin: Simon Pietari ja Tuomas, jota sanottiin Didymukseksi, ja Natanael, joka oli Galilean Kaanasta, ja Sebedeuksen pojat sekä kaksi muuta hänen opetuslapsistaan olivat yhdessä. Simon Pietari sanoi heille: "Minä menen kalaan." He sanoivat hänelle: "Me lähdemme myös sinun kanssasi." Niin he lähtivät ja astuivat venheeseen; mutta eivät sinä yönä saaneet mitään. Ja kun jo oli aamu, seisoi Jeesus rannalla. Opetuslapset eivät kuitenkaan tienneet, että se oli Jeesus. Niin Jeesus sanoi heille: "Lapset, onko teillä mitään syötävää?" He vastasivat hänelle: "Ei ole." Hän sanoi heille: "Heittäkää verkko oikealle puolelle venhettä, niin saatte." He heittivät verkon, mutta eivät jaksaneet vetää sitä ylös kalojen paljouden tähden. Silloin se opetuslapsi, jota Jeesus rakasti, sanoi Pietarille: "Se on Herra." Kun Simon Pietari kuuli, että se oli Herra, vyötti hän vaippansa ympärilleen, sillä hän oli ilman vaatteita, ja heittäytyi järveen. Mutta muut opetuslapset tulivat venheellä ja vetivät perässään verkkoa kaloineen, sillä he eivät olleet maasta kauempana kuin noin kahdensadan kyynärän päässä. Kun he astuivat maalle, näkivät he siellä hiilloksen ja kalan pantuna sen päälle, sekä leipää. Jeesus sanoi heille: "Tuokaa tänne niitä kaloja, joita nyt saitte." Niin Simon Pietari astui venheeseen ja veti maalle verkon, täynnä suuria kaloja, sata viisikymmentä kolme. Ja vaikka niitä oli niin paljon, ei verkko revennyt. Jeesus sanoi heille: "Tulkaa einehtimään." Mutta ei kukaan opetuslapsista uskaltanut kysyä häneltä: "Kuka sinä olet?", koska he tiesivät, että se oli Herra. Niin Jeesus meni ja otti leivän ja antoi heille, ja samoin kalan. Tämä oli jo kolmas kerta, jolloin Jeesus noustuaan kuolleista ilmestyi opetuslapsillensa. Joh. 21:1–14.

Ylönousemuksensa jälkeen Jeesus ilmestyi useita kertoja opetuslapsilleen. Tekstimme kertoo meille tapauksen Genetsaretin järven rannalta Tiberiasta. Pietari, joka oli ollut Galilean kalastajia, päätti lähteä kalaan. "Minä menen kalaan", hän sanoi. Myös toiset, kuusi muu-

ta paikalla ollutta opetuslasta, päättivät lähteä. He sanoivat: "Me lähdemme myös sinun kanssasi." Niin he lähtivät, mutta eivät saaneet sinä yönä mitään.

Jumalan valtakunnan työtä ei tehdä ihmisvoimin

Siinä on meillä kuva seitsemästä uurastajasta, jotka tekevät koko yön kovaa, tuloksetonta työtä. Jumalan valtakunnassa ei saada mitään aikaan ihmisvoimin, ei suurimmallakaan tarmolla, ei parhaimmallaakaan inhimillisellä asiantuntemuksella. Saalista Jumalan valtakunnan nuottaan tulee vain Ylösnousseen voimalla hänen sanansa mukaan toimittaessa, kun hän siunaa työn.

Pietari toimi itsenäisesti, muista riippumatta, ja toiset lähtivät hänen mukaansa omasta halustaan. Pietari jäi ilman saalista, niin myös muut. Siinä ei auttanut Pietarin persoona eikä toisten apu. Ihminen on voimaton, olkoon kuka hyvänsä. Vuosituhannet eivät ole tilannetta muuttaneet. Ihmiset ovat ihmisiä, vajavaisia, lankeavia, erehtyviä, voimattomia, taitamattomia. Tosin Pietarista tuli kieltämisensä jälkeen uudelleen apostoli. Ensimmäinen tuli viimeiseksi, ja hän saarnasi totuuden sanaa; mutta sitä hän ei tehnyt omassa voimassaan ja viisautessaan, vaan Kristuksen voimassa ja Hengessä. Kun hän kirjoitti kirjeensä, hän kirjoitti ne Pyhän Hengen johdatuksessa, niin että ne kuuluvat Pyhään Raamattuun ja ovat luotettavia oppaita, erehtymätöntä Jumalan sanaa kuten koko muukin Raamattu.

"Ei ihminen voi mitään, ellei hänelle anneta taivaasta", Johannes Kastaja sanoi. Jumalan valtakuntaan kuuluu sellainen lainalaisuus, että ihmisen tulee vähetä ja Kristuksen kasvaa. Tätä Vapahtajamme opetti opetuslapsilleen, kun he eivät ahkerasta yrityksestä huolimatta saaneet kalaa.

Meidänkin on valvottava, ettemme yritä tehdä Jumalan valtakunnan työtä omin voimin ja oman viisautemme varassa. Jumala on antanut siihen välineet, sanan ja sakramentit. Niihin meidän tulee luottaa ja niitä pitää uskollisesti esillä. Evankeliumin saarna ja sakramentit ovat se verkko, jolla saadaan saalista taivasten valtakuntaan.

Jeesus antaa meille syödä

Apostoleitten ahkeroidessa Jeesus seurasi tapahtumia ja kysyi heiltä aamun koittaessa: "Lapset, onko teillä mitään syötävää?" He joutuivat vastaamaan: "Ei ole." Elämän leipää ja elämän kalaa ei saada omilla teoilla, eikä sitä ole omasta takaa. Mutta se kala, joka tuo Joonan syvistä vesistä ja syntisen pahan omantunnon kurimuksista elämän rannalle, on siinä heitä rakkaasti turvaan vetämässä. Tämä maailma oli hiillostanut Pietaria kieltämään Lunastajansa lämmitteilyvalkean ääressä, mutta Ylösnoussut oli valmistanut lämpimän aterian hiillokselle anivarhaisen keväämun viileyteen, jotta opetuslapset uskoisivat, että Jeesus on taivaasta tullut elämän leipä ja että he muistaisivat hänen sanansa: "Minä olen elämän leipä; joka tulee minun tyköni, se ei koskaan isoja, ja joka uskoo minuun, se ei koskaan janoa" (Joh. 6:35).

Millä tulilla sinä olet ollut? Oletko kulkenut maailman polkuja, vai ovatko ajallisen elämän työt ja harrastukset rauhoittaneet tuntosi? Näillä viimemainituilla on oma merkityksensä tätä aikaa varten, mutta niitä ei ole tarkoitettu omantunnon lääkkeeksi. Siihen kelpaa yksin Jeesus. Tarvitset Armonruhtinaan rakkautta, leipää ja lämpöä tässä kuoleman varjon kolkossa ja kylmässä maailmassa. Tämä kaikki on sinulle valmiina tarjolla sanassa ja sakramenteissa, niin kuin tuolloin hiilloksella olivat leipä ja kala, ja Jeesus kutsui: "Tulkaa einehtimään." Niin Jeesus kutsuu nyt myös sinua.

Saarna on kuin heittoverkolla kalastamista

Opetuslapset kalastivat heittoverkolla. Jeesus sanoi heille: "Heitäkää verkko oikealle puolelle venhettä." Kalastus heittoverkolla tapahtui siten, että verkko heitettiin veneestä tai rannalta veteen ja sen silmiin tarttui kaloja. Samalla tavalla evankeliumin verkko heitetään ihmismereen, ja se kerää kaloja. Jeesus oli sanonut opetuslapsilleen: "Seuratkaa minua, niin minä teen teistä ihmisten kalastajia" (Mark. 1:17). Kun Jumalan sanaa opetetaan ja julistetaan, se laskeutuu kuin verkko kuulijoiden ylle. Onhan Uuden liiton ajasta luvattu: "Minä vuodatan Henkeni kaiken lihan päälle." Vanhassa testamentissa käytetään kevätsateesta ja opetuksesta samaa sanaa. Jumalan sanan ope-

tus on keväsateen kaltainen. Se virvoittaa ja panee alulle viheriöitseen kasvun. Siksi on niin siunaavaa olla Jumalan sanan alla.

Työtä on tehtävä tarkasti Jeesuksen käskyn mukaan

Jeesus antoi täsmällisen käskyn. Verkko piti heittää veneen oikealle puolelle. Ei olisi luullut olevan eroa sillä, kummalle puolelle venettä sen heitti. Samanlaista vesi oli joka puolella. Yhtä hyvin olisi voinut saada saalista toiseltakin puolelta. Jeesuksen käsky oli kuitenkin täsmällinen, ja sitä seuraten opetuslapset saivat jättisaaliin. Evankeliumin verkkokalastuksessa hän on sitonut meidät yhtä tarkasti sanaansa. Hän ei ole jättänyt sen sisältöä ja julistusta meidän harkintaamme. Hän on sanonut: "Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi" (Joh. 8:31–32). Toisessa paikassa hän lausuu: "Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskennyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun asti" (Matt. 28:19–20). Näin hän on sitonut meidät valtakuntansa työssä sanaansa. Vain toimintaa, joka tapahtuu hänen sanansa mukaan, koskee hänen siunaava läsnäolonsa. Harhoja se ei koske.

Varmasti tiedätte, että Jumalan valtakunnan työtä yritetään tehdä monella tavalla. Olette myös selvillä siitä, etteivät kaikki edes yritä opettaa Pyhän Raamatun mukaan ja että monet ottavat itselleen vapauden siitä poiketa. Sillä on kahtalaisia seurauksia. Toisaalta kirkot tyhjenevät. Toisaalta ne voivat kerätä joukkoja, joilla ei ole suurtaakaan käsitystä siitä, mitä kristilliseen uskoon kuuluu. Lopulta ihmiset ehkä kyllästyvät kaikkeen hengellisuontoiseen toimintaan. Olennaisista ei kuitenkaan ole se, millaisia väkimääriä mikin julistus saa taakseen, vaan se, mitä sielulle tapahtuu. Oikea evankeliumi on Jumalan voima uskovalle pelastukseksi. Kun sitä julistetaan, ainakin joitakuita pelastuu. Monet eivät pelastu siitä syystä, että he hylkäävät evankeliumin ja tämä maailma on heille rakkaampi kuin Jeesus. Harha taas ei pelasta ketään. Totuuden ja harhan sekoitus on aina sielulle

vaarallinen. Se on myös ristiriitainen, sillä totuus vetää Jumalan puoleen, harha taas vetää pois Jumalasta.

Jokainen sielu on Jeesukselle rakas

Kun apostolit toimivat Jeesuksen käskyn mukaan, he saivat valtavat saaliin. Kaloja oli 153, ja ne olivat suuria. Jokainen kala evankeliumin verkossa on suuri kala, Jeesukselle tärkeä ja merkitsevä. Se ei ole sitä sen vuoksi, että me olisimme jotakin tai että Jeesus meitä tarvitsisi, vaan sen vuoksi, että Jeesus rakastaa meitä suuresti ja on antanut henkensä meidän edestämme. Ihmisen arvo Jumalan valtakunnassa mitataan sillä hinnalla, minkä Jeesus on hänestä maksanut, ei sillä, mitä ihminen itsessään on. Niin älä sinäkään epäile Jumalan armoa omalla kohdallasi, vaan ole siitä täysin varma. Vaikka tunnet itsesi suureksi syntiseksi, niin Jumala ei ole sinua syntiesi tähden hylännyt, vaan on antanut Poikansa sinunkin edestäsi ja haluaa vetää sinut nuotallaan iankaikkisen elämän rantaan.

Kalojen lukumäärä laskettiin ja ilmoitetaan tarkasti. Niitä oli 153. Niitä ei voitu jakaa tasan kalassa olleitten seitsemän apostolin kanssa. Kun Jumalan lapset toimivat Kristuksen käskyn mukaan, saatuja tuloksia ei voi jakaa siten, että kalastajat voisivat sanoa: "Tämän minä sain. Se on minun kalani." Kalastamme Jeesukselle. Kalat ovat hänen. Kysymyksessä on yhteistyö Jeesuksen siunauksen alla. Jeesus suo saalista. Se on hänen ihmettään.

Tuosta tarkasta lukumäärästä huomaat myös, että Jumalan silmissä kukaan ei huku suureen massaan, vaan jokainen on tarkasti luvussa mukana. Yksikään ei unohdu Jumalalta. Tätä huolenpitoa saamme koko elämämme ajan. Herra lohduttaa murheellisia: "Katso, onneksi muuttui minulle katkera murhe: sinä rakastit minun sieluani, nostit sen kadotuksen kuopasta, sillä sinä heitit kaikki minun syntini selkäsi taa." (Jes. 38:17) Apostoli Pietari kehottaa: "Heittäkää kaikki murheenne hänen päällensä, sillä hän pitää teistä huolen." (1 Piet. 5:7) Jeesus sanoo ristinkantajille: "Eikö viittä varpusta myydä kahteen ropoon? Eikä Jumala ole yhtäkään niistä unhottanut. Ovatpa teidän pääanne hiuksetkin kaikki luetut. Älkää peljätkö; te olette suurrempiarvoiset kuin monta varpusta." (Luuk. 12:6–7.)

Tekstimme kertoo meille ylösnousseesta Jeesuksesta, joka ilmestyi opetuslapsilleen, jotka hänen sanansa voimasta saivat suuren, täsmälukuisen kalansaaliin. Tämä tapahtuma kuvaa osuvasti sitä, että valittujen tarkka luku tulee ajallaan täyteen. Jeesus elää, ja hänen sanansa voimasta hänen Seurakuntansa kasvaa. Jeesus toteuttaa lupauksensa: "Minä olen teidän kassanne joka päivä maailman loppuun asti."

Jeesuksen vertaus nuotasta, joka vedetään rannalle ja jonka keräämät kalat lajitellaan, kuvaa taas sitä, että evankeliumin nuotta ko koaa täällä sekä uskovia että teeskentelijöitä. Uskovat pelastuvat armosta ja tulevat iankaikkiseen elämään, teeskentelijät taas hylätään heidän epäuskonsa tähden. Se kehottaa meitä ottamaan vastaan Jumalan armon, niin ettei se jää kohdallamme turhaksi (2 Kor. 6:1).

Apostoli Paavalin pääsiäissaarna

Ensimmäisenä sunnuntaina pääsiäisestä. III vuosikerta. Epistolateksti.

Miehet, veljet, te Aabrahamin suvun lapset, ja te, jotka Jumalaa pelkäätte, meille on tämän pelastuksen sana lähetetty. Sillä koska Jerusalemin asukkaat ja heidän hallitusmiehensä eivät Jeesusta tunteneet, niin he tuomitessaan hänet myös toteuttivat profeettain sanat, joita kunakin sapattina luetaan; ja vaikka he eivät löytäneet mitään, mistä hän olisi kuoleman ansainnut, anoivat he Pilatukselta, että hänet surmattaisiin. Ja kun he olivat täyttäneet kaiken, mikä hänestä on kirjoitettu, ottivat he hänet alas puusta ja panivat hautaan. Mutta Jumala herätti hänet kuolleista. Ja hän ilmestyi useina päivinä niille, jotka olivat tulleet hänen kanssansa Galileasta Jerusalemiin ja jotka nyt ovat hänen todistajansa kansan edessä. Ja me julistamme teille sen hyvän sanoman, että Jumala on isille annetun lupauksen täyttänyt meidän lapsillemme, herättäen Jeesuksen, niin kuin myös toisessa psalmissa on kirjoitettu: 'Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä minä olen sinut synnyttänyt.' Ja että hän herätti hänet kuolleista, niin ettei hän enää palaja katoavaisuuteen, siitä hän on sanonut näin: 'Minä annan teille pyhät ja lujat Daavidin armot.' Sen tähden hän myös toisessa paikassa sanoo: 'Sinä et salli Pyhäsi nähdä katoavaisuutta.' Sillä kun Daavid oli aikansa Jumalan tahtoa palvellut, nukkui hän ja tuli otetuksi isiensä työ ja näki katoavaisuuden. Mutta hän, jonka Jumala herätti, ei nähnyt katoavaisuutta. Olkoon siis teille tiettävä, miehet ja veljet, että hänen kauttansa julistetaan teille syntien anteeksiantamus ja että jokainen, joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi, vapaaksi kaikesta, mistä te ette voineet Mooseksen lain kautta vanhurskaiksi tulla. Kavahtakaa siis, ettei teitä kohtaa se, mikä on puhuttu profeetoissa: 'Katsokaa, te halveksijat, ja ihmetelkää ja hukkukaa; sillä minä teen teidän päivinänne teon, teon, jota ette uskoisi, jos joku sen kertoisi teille.'" Apt. 13:26–41.

Kun Paavali oli ensimmäisellä lähetysmatkallaan, synagogan esimiehet Pisidian Antiokiassa pyysivät häntä puhumaan. Niin Paavali nousi ja alkoi puhua. Tämä puhe on meillä nyt saarnatekstinä. Se on sisällöltään pääsiäissaarna. Se kertoo Kristuksen valtakunnasta ja hänen ylösnousemuksestaan. Se ei ollut Paavalin ensimmäinen saarna, mutta

se on hänen ensimmäinen puheensa, jota Raamattu laajasti lainaa. Hän piti sen juutalaisseurakunnalle, joka tavan mukaan kokoontui sanan ympärille joka sapatti. Tälle joukolle oli vielä varsin uusi asia se, että Kristus, luvattu Messias, oli tullut. Varmastikin he olivat asiasta jotakin kuulleet, mutta vasta nyt heille tuli tilaisuus saada siitä tarkka selko. Nyt apostoli Paavali ilmoitti heille tämän asian ja selitti sen merkityksen.

Mekin tarvitsemme tarkan selon siitä, millainen on Kristuksen valtakunta ja mitä se meille merkitsee. Vaikka meillä voi olla paljon tietoa siitä, uskomme tarvitsee jatkuvasti vahvistusta, jotta oikealla tavalla ymmärtäisimme Kristuksen valtakunnan ja ylösnousemuksen lohdullisen merkityksen.

1. Kristuksen ylösnousemus perustuu lupauksiin

Apostoli Paavali lausui ensimmäiseksi: "Miehet, veljet, te Aabrahamin suvun lapset, ja te, jotka Jumalaa pelkääte, meille on tämän pelastuksen sana lähetetty." Hän lähestyy kunnioittavasti heimoveljiään ja pakanakäännynnäisiä, joita heitäkin oli paikalla, ja kiirehtii heti kertoamaan, että hänellä on julistettavana "pelastuksen sana".

Samaa sukua olemme mekin, emme tosin Aabrahamista, vaan hänen esi-istään Aadamista ja Nooasta polveutuvia. Ihmiskunnalla on yhteinen alku. Koko ihmiskunnalle on annettu sama, yhteinen Vapahtaja. Jumala lupasi Aabrahamille, että hänen Siemenessään kaikki kansat tulevat siunatuiksi. "Pelastuksen sanaa" ei tuoda meille täällä kuin ylhäältä, parempien taholta, vaan samasta rivistä, samasta syntisten joukosta. Niin on Jumala hyväksi nähnyt. Hän ei ole uskonut sananjulistusta pyhille enkeleille, vaan on antanut sen seurakuntansa tehtäväksi. Vain hyvin poikkeuksellisesti enkelit toivat erälle Raamatun pyhille viestin Jumalalta.

Kun olen ollut sairaalassa, minulle on tullut tilaisuus useammankin kerran lausua huone- ja kohtalotovereilleni lohdutukseksi jokin Jumalan sana ja useat ovat ottaneet sen hyvin kiitollisina vastaan. Jopa he ottivat vastaan senkin, kun kerran sanoin, että sairaus on siunaus, ja perustelin sen sillä, että Jumala sen kautta vetää meitä itseään lähemmäksi ja tekee armonsa meille tunnetuksi ja rakkaaksi. Kun itse olin samassa

elämän tilanteessa, saatoin puhua paljon rohkeammin kuin mitä olisin voinut sanoa, jos olisin terveenä astunut sinne ovesta sisään.

Nyt ei vain apostoli ole samaa joukkoa kuulijoidensa kanssa, vaan Herra tuli taivaasta veljeksemme, yhdeksi meistä, ilman omaa syntiä, mutta meidän syntimme päälle ottaten ja ne sovittaen. Hän oli kaikessa kiusattu niin kuin mekin voidaksensa meitä kiusattuja ymmärtää ja auttaa. Hänestä apostoli Paavali meille nyt saarnaa.

Apostoli kuvaa tekstissämme Jeesuksen täyttäneen Kirjoitukset kärsimyksellään ja kuolemallaan ja sanoo: "Jumala herätti hänet kuolleista." Sitten Paavali jatkaa: "Me julistamme teille sen hyvän sanoman, että Jumala on isille annetun lupauksen täyttänyt meidän lapsillemme, herättäen Jeesuksen, niin kuin myös toisessa psalmissa on kirjoitettu: 'Sinä olet minun Poikani, tänä päivänä minä olen sinut synnyttänyt.' Ja että hän herätti hänet kuolleista, niin ettei hän enää palaja katoavaisuuteen, siitä hän on sanonut näin: 'Minä annan teille pyhät ja lujat Daavidin armot.' Sen tähden hän myös toisessa paikassa sanoo: 'Sinä et salli Pyhäsi nähdä katoavaisuutta.'"

Apostoli lausuu painavia sanoja. Jumala oli luvannut isille, että hänen oma Poikansa tulee Vapahtajaksi, joka kuolee ihmiskunnan syntiuhrina, mutta jonka hän herättää kuolleista. Se kaikki oli kirjoitettuna Vanhassa testamentissa. Mitään sinänsä uutta sanomaa Paavalilla ei ollut. Uutta oli vain se, että se, mitä oli ennustettu ja luvattu, oli nyt toteutunut. Se toki oli valtava, iloinen uutinen.

Ilouutisella mekin tahdomme lähestyä kuulijoitamme ja toivomme, että kaikki rientäisivät sitä kuulemaan ja sen uskoisivat.

Profeetta Jesaja oli kirjoittanut: "Kallistakaa korvanne ja tulkaa minun tyköni; kuulkaa, niin teidän sielunne saa elää. Ja minä teen teidän kanssanne iankaikkisen liiton, annan lujat Daavidin armot." (Jes. 55:3.) Jumala oli profeetan kautta luvannut elämän uskossa luvattuun Messiaaseen. Hän oli luvannut tehdä iankaikkisen liiton ja antaa lujat Daavidin armot. Hän on armollinen langenneelle niin, kuin hän antoi armonsa Daavidille. Hän lupaa oikealle Daavidin valtaistuimen perilliselle iankaikkisen valtakunnan. Niin myös se liitto, jonka hän tekee, on iankaikkinen. Siihen saa aina palata, ja se on voimassa kaikkina aikoina kaikkialla.

Salomosta tuli Daavidin valtaistuimen perillinen, mutta hänen valtakuntansa ei ollut pysyvä. Hänestä tuli Kristus-kuninkaan esikuva, mutta hän ei itse ollut se, josta Daavid sai lupauksen. Se täyttyi vasta Kristuksessa. Koska Messiaan valtakunnan oli määrä olla iankaikkinen, Kristus ei voinut jäädä hautaan, vaan hän nousi ylös.

Ilman Kristuksen ylösnousemusta ei olisi kristillistä saarnaa, ei uskoa, ei toivoa, ei pelastusta, vaan me olisimme vielä synneissämme ja vankeina kuoleman kahleissa. Nyt on toisin, koska Kristus on kuolleista noussut. Hän ei ole noussut ylös vain jollakin henkisellä tavalla, ei myöskään vain opetuslasten mielessä tai mielikuvituksessa, vaan ruumiillisesti, todellisesti, niin että hänen ylösnousemuksensa jälkeen hänen kuollutta ruumistaan ei ollut haudassa eikä missään muuallakaan. Hän eli.

Tämän Jumala oli ennalta luvannut. Sen täytyi täytyä, koska Jumala oli niin sanonut. Niin myös tapahtui. Tähän täyttyneeseen lupaukseen perustuu uskomme. Kristuksella on iankaikkinen valtakunta. Hän on tehnyt iankaikkisen armoliiton. Olemme saaneet lujat Daavidin armot, Kaikki syntimme ovat anteeksiannetut. Sen vuoksi meillä on iankaikkinen elämä, ja ruumiimmekin nousee kerran kirkastettuna haudasta. Tämä sana on varma. Sen takeena on Jumalan tekemä liitto, sanan, kasteen ja ehtoollisen lupaukset.

2. Tulemme vanhurskaiksi uskosta Kristukseen

Apostoli lausuu tekstissämme: "Olkoon siis teille tiettävä, miehet ja veljet, että hänen kauttansa julistetaan teille syntien anteeksiantamus ja että jokainen, joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi, vapaaksi kaikesta, mistä te ette voineet Mooseksen lain kautta vanhurskaiksi tulla."

Kuka tietää ne kärsimykset, joita ihmisillä voi olla siitä syystä, etteivät he tunne evankeliumia eivätkä tiedä, kuinka synnit saadaan anteeksi? Kerran minut oli kutsuttu erään tuttavani kuolinvuoteelle. Mies oli virkeä, vaikka hän ei elänyt kuin ehkä pari päivää käyntini jälkeen. Syöpä eteni nopeasti. Kerroin hänelle Jeesuksesta ja siitä, että Jeesus on sovittanut hänen syntinsä ja hänkin pelastuu, kun uskoo Jeesukseen. Mies kuunteli tarkkaavaisesti ja sanoi sitten: "Niin, eivät sitä kaikki tiedä." "Olkoon teille tiettävä", sanoo apostoli. Tarvitaan selkeä, varma tieto siitä, kuinka ihminen saa synnit anteeksi. Kun Jumalan sana antaa

meille tämän tiedon, se samalla kutsuu meidät sen uskomaan. Älköön tämä tieto olko vain pään tietoa, vaan sellaista tietoa, johon sydän turvautuu ja jossa omatunto löytää levon.

Evankeliumi julistaa pelastusta Kristuksessa kaikille. Evankeliumi ei erottele ihmisiä. Se sanoo: "Jokainen, joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi. Omien tekemisten tietä ihminen ei pääse vapaaksi orjuudesta. Ihminen ei pysty itse riisumaan synnin kahleita. Hän ei pääse irti omin voimin pahasta omastatunnosta. Hän ei vapaudu kiusaajan otteesta, vaan pysyy synnin ja kiusaajan talutusnuorassa, orjuudessa. Mutta evankeliumi päästää meidät vapauteen antamalla lahjaksi Kristuksen tähden syntimme anteeksi. Jeesus sanoo: "Jos siis Poika tekee teidät vapaiksi, niin te tulette todellisesti vapaiksi" (Joh. 8:36). Tämä vapaus on onnellista vapautta. Se ei ole kirottua eroa Jumalasta, vaan siunattua vapautta Jumalassa.

Kun evankeliumi kutsuu meitä omistamaan syntien anteeksiantamuksen Kristuksessa, kiusaaja haluaa estää sen. Sen tähden kiusaaja nostattaa lihamme vastustamaan, jotta hukkuisimme. On Jumalan suurta huolehtimista ja rakkautta, että hän sanoo: "Kavahtakaa siis, ettei teitä kohtaa se, mikä on puhuttu profeetoissa: 'Katsokaa, te halveksijat, ja ihmetelkää ja hukkukaa; sillä minä teen teidän päivinänne teon, teon, jota ette uskoisi, jos joku sen kertoisi teille.'"

Kristuksen ylösnousemus on valtava Jumalan armoteko. Siinä murtautui esiin uusi maailma, se Jumalan valtakunta, joka ei ole syömistä eikä juomista, vaan vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä. Silloin koitti evankeliumin aika. Oli julistettava evankeliumia, syntien anteeksiantamuksen sanomaa kaikkialla maailmassa kaikille ihmisille. Niin nyt tässä näkyvässä, tuhoutuvassa maailmassa kaikuu sellainen sanoma, jossa luoksemme tulee näkymätön todellisuus. Se on Kristuksen kuninkuus, hänen iankaikkinen valtakuntansa, se valtakunta, jonka perustana eivät ole ihmisteot, vaan Kristuksen teko, jossa eivät tule kysymykseen ihmisansiot, vaan Jumalan armo. Se on valtakunta, jonne ei kutsuta hyviä ja täydellisiä, vaan syntisiä ja kelvottomia. Koska Kristus elää, hän on meille tie, totuus ja elämä. Uskothan, ystäväni, sen autuudeksesi?

Erota laki ja evankeliumi oikein toisistaan

Ensimmäisenä sunnuntaina pääsiäisestä. III vuosikerta. Osa epistola-tekstiä.

"Olkoon siis teille tietävä, miehet ja veljet, että hänen kauttansa julistetaan teille syntien anteeksiantamus ja että jokainen, joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi, vapaaksi kaikesta, mistä te ette voineet Mooseksen lain kautta vanhurskaiksi tulla." Apt. 13:38–39.

Ihmisen kaksi pahaa vikaa

Ihmisessä on kaksi pahaa vikaa, jotka estävät häntä uskomasta. Ensimmäinen vika on se, että ihminen, kun häneltä puuttuu synnintunto, ei katso lain tuomioiden koskevan itseänsä. Hän on näet mielestään niin hyvä ihminen. Toinen vika on se, että ihminen, kun hän on tullut synninhätään, ei katso evankeliumin lupauksen koskevan itseään, koska hän on niin suuri syntinen. Edellinen johtuu siitä, ettei ihminen tunne Jumalan lakia, ei Jumalan vihaa eikä itseään. Jälkimmäinen johtuu siitä, ettei hän tunne Jumalaa eikä evankeliumia. Kummassakaan tapauksessa ihminen ei käytä oikein lakia ja evankeliumia.

Jos emme tunne lain ja evankeliumin välistä eroa, Raamattu on meistä ristiriitainen. Toisaalla se näet puhuu Jumalan vihasta syntisiä kohtaan, toisaalla taas Jumalan armosta ja rakkaudesta. Nämä vastakkaiset asiat asettuvat kohdalleen ja niiden välinen ristiriita häviää, kun käytämme niitä Jumalan tarkoittamalla tavalla.

Lain torjunta

Mutta ennen kuin menemme lähemmin lain ja evankeliumin erotamiseen, tarkastelemme äsken mainittua ensimmäistä pahaa vikaa, joka estää ihmistä uskomasta. Tämä vika on se, että ihminen torjuu lain syytökset ajatellen, etteivät ne koske häntä.

Emme tosin koskaan voi oppia tuntemaan täysin syntisyyttämme, niin kuin Jumala sen näkee. On kuitenkin eräs asia, jota ilman usko ei ole mahdollinen. Sen Jeesus lausuu Vuorisaarnassaan: "Minä sa-

non teille: jokainen, joka vihastuu veljeensä, on ansainnut oikeuden tuomion; ja joka sanoo veljelleen: 'Sinä tyhjänpäiväinen', on ansainnut suuren neuvoston tuomion; ja joka sanoo: 'Sinä hullu', on ansainnut helvetin tulen" (Matt. 5:22). Yksikin vihastumisen synty on niin suuri, että se ansaitsee rangaistukseksi helvetin tulen. Itse asiassa jokainen synty on sellainen. Jaakob kirjoittaa: "Sillä joka pitää koko lain, mutta rikkoo yhtä kohtaa vastaan, se on syyppää kaikissa kohdin. Sillä hän, joka on sanonut: 'Älä tee huorin', on myös sanonut: 'Älä tapa'; jos et teekään huorin, mutta tapat, olet lainriikkoja." (Jaak. 2:10–11.) Meidän on tarpeen oppia tuntemaan, että olemme Jumalan edessä ansainneet iankaikkisen helvetin kärsimyksen, jotta tarvitsimme evankeliumin lohdutusta.

Voidaksemme uskoa meillä tulee olla synnintunto. Meidän tulee tunnustaa, että olemme ansainneet synneillämme Jumalan edessä iankaikkisen rangaistuksen. Jos emme päästä tätä Jumalan lain tuomiota tunnollemme, emme voi uskoa evankeliumia emmekä ymmärtää Raamatun sanomaa. Jäämme luulemaan, että olisimme riittävän hyviä kelvataksemme Jumalalle. Olemme ehkä uskonnollisia kuten fariseukset Jeesuksen aikana, mutta Jeesuksen ristin kärsimyksellä ja kuolemalla ei ole lohduttavaa eikä omaantuntoon rauhaa tuovaa asemaa uskonnossamme.

Tunnustathan, ystävä, että olet niin suuri syntinen, että olet Jumalan edessä ansainnut ikuisen vaivan? Jumalan edessä asiaan ei vaikuta se, millainen kansalaiskunto sinulla on tai kuinka paljon olet harjoittanut hyväntekeväisyyttä. Niillä et voi poistaa vääriä tekojasi etkä niitä hyvittää. Emme voi teoillamme ansaita syntien anteeksiantamusta.

Se, että olemme ansainneet ikuisen rangaistuksen Jumalan edessä, tarkoittaa sitä, että olemme ansainneet Jumalan vihan. Tämän vihan poistamiseen on vain yksi keino: turvautuminen Jumalan armoon Kristuksessa. On huomattava, että Kristus on jo ottanut pois Jumalan vihan kärsiessään meidän rangaistuksemme. Uskolla otamme tämän Kristuksen teon vastaan. Raamattu sanoo: "Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällänsä" (Joh. 3:36).

Tarvitaan terävää, kohti käypää lain julistusta. Ihaninkaan evankeliumi ei tuo uskoon niitä, joilla on itsestään Jumalan edessä se käsitys, että he ovat niin hyviä, että tekojensa tähden kelpaavat Jumalalle. Omavanhurskaiden täytyy pelästyä tilaansa ja tulla synnin tuntoon. Vasta sitten he voivat uskoa.

Jeesuksen aikana oli suuri joukko fariseuksia, kirjanoppineita ja saddukeuksia, jotka olivat niin syvissä omavanhurskauden lumoissa, etteivät he koskaan kääntyneet. Joskus kovat elämän kohtalot auttavat ihmistä näkemään oman kurjan tilansa, mutta aina nekään eivät auta. Kun synnintuntoa ei ole, ihminen kärsiessään tai nähdessään toisten kärsivän syyttää Jumalaa epäoikeudenmukaisuudesta ja luulee itse ansainneensa paremman kohtelun. Mutta Jeesus sanoo: "Jerusalemi tyttäret, alkää minua itkeä, vaan itkekää itseänne ja lapsianne" (Luuk. 23:28).

Evankeliumin torjunta

Kun Raamattu tuomitsee pahat tekomme, sen syytökset osuvat omaantuntoomme tavan takaa Raamattua lukiessamme. Silloin helposti sivuutamme evankeliumin lupaukset, nuo monet ihanat kohdat, jotka kertovat Jumalan armosta Kristuksessa meitä kaikkia syntisiä kohtaan. Ajatteleamme, että ne eivät voi tarkoittaa meitä, koska olemme niin suuria syntisiä. Niin ajatellessamme Raamattu ei avaudu meille. Tähän löytyy apu lain ja evankeliumin erottamisesta, ja evankeliumin uskomisesta.

Kun ihminen on oppinut omassatunnossaan käsittämään, että hän on ansainnut helvetin vaivan, ja kun hän tuntee omantunnon kauhuja, se ei ole vielä uskoa. Hänellä on vielä sellainen käsitys, että hänen pitäisi tulla jotenkin muuten kuin uskon kautta Jumalalle otolliseksi. Hän yrittää tehdä itsensä ja elämänsä Jumalalle kelvolliseksi. Kun hän törmää siihen, että hän tavan takaa tekee syntiä, vähäisemmissä tai myös isommissa asioissa, se kertoo hänelle karun totuuden: olen kelvoton. Tämän luonnollinen ihminen sanoo näin: "En ole vielä kelvollinen". Mutta tuo yksi pieni sana "vielä" on tarpeeton ja liikaa. Lain tulee pureutua syvemmälle. Ihmisen pitää saada se ymmärrys, ettei hän voi koskaan teoillaan kelvata Jumalalle. Meidän tulee sanoa: "En voi itse koskaan tehdä itseäni kelvolliseksi."

Evankeliumin lohdutus

Tällaisen, itsensä kanssa kamppailevan avuksi tulee evankeliumi. Se vakuuttaa: Sinun ei tarvitse pelastuaksesi parantaa itseäsi, vaan ainoa, mikä on tarpeen, on usko Kristukseen. Sellaisena kuin olet, niin turmeltuneena, pahana ja jumalattomana saat turvautua Jeesukseen ja omistaa hänessä sen vanhurskauden, joka Jumalan edessä kelpaa. Lain kautta et tätä vanhurskautta saavuta, mutta saat turvautua Jeesukseen ja uskoa, että kaikki syntisi ovat anteeksi annetut ja kelpaat Kristuksessa Jumalalle.

Evankeliumi tuo meille sen ilosanoman, että Jumalan Poika tuli ihmiseksi, otti meidän syntimme päälleen kärsiäkseen niistä Jumalan vihan ja hankkiakseen meille armon. Yksi eli Kristus on sovittanut Jumalan vihan kaikkien edestä. Jumala on hänessä leppynyt meille ja on antanut meille anteeksi. Kuka tahansa nyt uskoo häneen, siirtyy lain tuomioiden ja Jumalan vihan alta Jumalan armon alle ja hänen rakkautensa piiriin. Raamattu sanoo: "Joka uskoo häneen, sitä ei tuomita" (Joh. 3:18).

Lain kautta ihminen ei pääse vapaaksi Jumalan vihasta eikä lain tuomioista. Mutta evankeliumi, ilosanoma Jeesuksesta ja hänen sovinotyöstään päästää meidät anteeksiantamuksen osallisuuteen ja antaa Jumalan rauhan sydämeemme.

Mikä on lakia ja mikä on sen tarkoitus?

Kaikki se, mikä Raamatussa vaatii ihmiseltä tekoja ja suorituksia, on lakia. Lakia on kymmenen käskyä kaikkine sovelluksineen. Lakia on rakkauden kaksoiskäsky: Rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.

Lain päätarkoitus on saada meidät tuntemaan syntisyytemme Jumalan edessä. Raamattu sanoo: "Mutta me tiedämme, että kaiken, minkä laki sanoo, sen se puhuu lain alaisille, että jokainen suu tukitaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä; sen tähden, ettei mikään liha tule hänen edessään vanhurskaaksi lain teoista; sillä lain kautta tulee synnin tunto" (Room. 3:19–20). Jumala ei ole antanut meille lakia sitä varten, että me sitä täyttämällä pelastuisimme. Hän antoi sen meidän syyllistämiseksemme, sitä varten, että jou-

tuisimme syyllisen paikalle hänen edessään ja tuntisimme olevamme armon tarpeessa.

Kaikki ne kohdat Raamatussa, jotka tuomitsevat meidät syntiemme tähden ja julistavat meille kadotustuomion, ovat lakia. Niiden tarkoituksena on saattaa meidät täysin epätoivoisiksi omista mahdollisuuksistamme pelastaa itse itsemme.

Kaikki sellaiset kohdat Raamatussa, jotka näyttävät meille syntimme ja antavat pahan, syyttävän omantunnon ja tuomitsevat meidät, ovat lakia. Niiden tarkoitus toteutuu siinä, että koemme kauhuja omassatunnossamme Jumalan edessä ja parahdamme: "Kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista!"

Lakia ovat myös uskoville annetut kehotukset tehdä hyviä tekoja. Niiden tarkoituksena on opettaa meille, millaiset teot kuuluvat Jumalan tahtona uskovan elämään. Ne eivät anna autuutta eivätkä pelasta. Asia on niin päin, että se, joka on saanut lahjana syntinsä anteeksi, tekee sydämensä halusta mielellään hyviä tekoja. Hän ei tavoittele niillä ansiota, vaan hän haluaa kiittää niillä Jumalaa hänen armostaan ja lahjavanhurskaudestaan. Uskovan hyvät teot ovat Jumalalle mieleen ja hänelle otollisia. Ne eivät ole otollisia sen vuoksi, että ne itsessään olisivat täydellisiä, sillä parhaimpiinkin uskovien tekoihin liittyy vanhan ihmisen tuomaa syntiä. Hyvät teot ovat otollisia siitä syystä, että ne ovat puhdistetut uskon kautta Kristuksen verellä.

Toistan vielä: On tarkoin pidettävä kiinni siitä, että lain tarkoitus ei ole pelastaa meitä, vaan syyllistää meidät. Kun lakia julistetaan jo uskossa oleville, sen tarkoitus on pitää meidät synnin tunnossa sekä nöyrinä ja nöyryytettyinä Jumalan edessä, siis jatkuvasti evankeliumin lohdutusta tarvitsevina. Laki tukkii meiltä tekojen tien, mutta jättää mahdolliseksi toisen tien, evankeliumin. Laki on "kasvattaja Kristukseen, että me uskosta vanhurskaiksi tulisimme" (Gal. 3:24). Kuitenkaan laki ei ilmoita tietä Kristuksen luo eikä vedä meitä hänen luoksensa, vaan sen tekee evankeliumi. Laki saa kuitenkin aikaan ahdistuneessa sydämessä sen, että koemme evankeliumin suloisena ja lohdullisena. Nälkäiselle maistuu ruoka. Nälkä ei kuitenkaan tee ruokaa maittavaksi. Samoin evankeliumi maistuu suloiselta synnintuntoiselle, mutta synnintunto ei tuo makua evankeliumiin. Evankeliumissa itsessään on se suloinen maku, että Herra on hyvä. Näitä

asioita on Luther perusteellisesti selvitettyt erinomaisessa Galatalaiskirjeen selityksessään. Samoin C.F.W. Walther kirjassa Laki ja evankeliumi.

Mikä on evankeliumia ja mikä on sen tarkoitus?

Kun luet Raamattuasi, löydät sieltä monia kohtia, joissa puhutaan siitä, mitä hyvää Jumala on tehnyt ja yhä tekee. Hän lupasi Vapahtajan ja lähetti Poikansa lunastajaksi. Poika otti kannettavakseen ja sovitettavakseen maailman syntitaakan ja kärsi sen tähden Jumalan vihan ja hankki meille armon. Pyhä Henki jakaa meille tätä armoa sanassa ja sakramenteissa. Tämä kaikki on evankeliumia. Se ei esitä meille kuten laki vaatimuksia, vaan julistaa, tarjoaa ja lahjoittaa meille sanassa ja sakramenteissa Jumalan armon ja syntien anteeksiantamuksen uskolla vastaanotettavaksi. Tästä Jumalan armosta Kristuksessa tekstimme sanoo: "Olkoon siis teille tiettävä, miehet ja veljet, että hänen kauttansa julistetaan teille syntien anteeksiantamus ja että jokainen, joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi, vapaaksi kaikesta, mistä te ette voineet Mooseksen lain kautta vanhurskaiksi tulla." (Apt. 13:38–39.)

Evankeliumi ei tuomitse, vaan vapauttaa tuomiosta. Evankeliumi ei aiheuta omantunnon kauhuja, vaan tuo rauhan. Evankeliumi ei kauhistuta Jumalan vihalla, vaan päästää meidät osallisiksi Jumalan rakkaudesta Kristuksessa. Evankeliumi ei orjuuta meitä, vaan se vapauttaa meidät kiusaajan orjuudesta ja hänen kahleistaan Jumalan lasten vapauteen. Evankeliumi ei syökse meitä ajalliseen eikä iankaikkiseen kuolemaan, vaan antaa iankaikkisen elämän ja varman kristillisen toivon ruumiin ylösnousemisesta. Evankeliumi ei pelottele eikä uhkaa kadotuksen piinalla, vaan lohduttaa anteeksiantamuksella, armolla, Jumalan lapseudella, iankaikkisella autuudella, taivaan ilolla ja kaikenpuolisella Jumalan huolenpidolla.

Evankeliumi on synninpäästö. Se tuo voiton kuolemasta ja kiusaajasta. Se tekee sydämessämme tyhjiksi perkeleen teot ja saattaa voimaan Jumalan hyvän ja armollisen tahdon pelastaa meidät ja lopulta toteuttaa sen näkemisessä taivaan autuudessa.

Lopuksi

Lain ja evankeliumin eroa kristitty ei opi vain koululäksyn tapaan. Se opitaan sydämessä, silloin kun molemmat, sekä laki että evankeliumi, vaikuttavat siellä sitä, mitä varten Jumala on ne antanut.

Siitamaha nuorten päivät 3.9.2005. Virret VK 1938: 528:1–4; 414:5–8; 318; 304:1–4,9; 216.

Et ole yksin

Toisena sunnuntaina pääsiäisestä. II vuosikerta. Epistolateksti.

Vanhimpia teidän joukossanne minä siis kehoitan, minä, joka myös olen vanhin ja Kristuksen kärsimysten todistaja ja osallinen myös siihen kirkkauteen, joka vastedes on ilmestyvä: kaitkaa teille uskotua Jumalan laumaa, ei pakosta, vaan vapaaehtoisesti, Jumalan tahdon mukaan, ei häpeällisen voiton tähden, vaan sydämen halusta, ei herroina halliten niitä, jotka ovat teidän osallenne tulleet, vaan ollen laumalle esikuvina, niin te, ylipaimenen ilmestyessä, saatte kirkkauden kuihtumattoman seppeleen. 1 Piet. 5:1–4.

Tänä Hyvän Paimenen sunnuntaina kiinnitämme huomiomme siihen Jumalan laupiaaseen tekoon, ettemme ole täällä karussa maailmassa yksin kulkemassa uskon tietä, vaan hän, Ylipaimen, itse on meidän kanssamme. Hän on liittänyt meidät laumaansa, jossa meillä on toisia saman tien kulkijoita, uskonveljiä ja -sisaria. Vieläpä hän on antanut meille oman pastorin, joka huolehtii meidän hengellisestä parhaastamme.

1. Meillä on Ylipaimen

Kun Herramme oli noussut kuolleista, hän uskoi evankeliumin julistamisen opetuslapsilleen kaikessa maailmassa. Hän oli kouluttanut heitä siihen kolme vuotta. Ylösnousemisensa jälkeen hän ilmestyi heille 40 päivän aikana ja lähetti heidät suureen tehtäväänsä. Heidän oli vain vielä odotettava joitakin päiviä Pyhän Hengen vuodatusta. Jeesuksen taivaaseen astuminen ei kuitenkaan merkinnyt sitä, että hän olisi jättänyt Seurakuntansa vaille huolenpitoaan ja itse sulkeutunut omaan kammioonsa taivaaseen. Ei suinkaan, vaan hän lupasi: "Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti" (Matt. 28:20). Hän nousi Isän oikealle puolelle ja hallitsee siellä nyt inhimillisenkin luontonsa puolesta iankaikkisesti. Vapahtaja on yhtäläisessä kunniaassa ja kirkkaudessa Isän ja Pyhän Hengen kanssa. Isän oikea puoli ei ole jokin suljettu tila, vaan se on siellä, missä Isä on, ja hän on kaikkialla. "Katso, taivasiin ja taivasten taivasiin sinä

et mahdu" (1 Kun. 8:27; 2 Aik. 6:18). Kuitenkaan ei ole paikkaa, ei edes niin pientä paikkaa, missä Jumala ei olisi kokonaan ja täydessä valtasuuruudessaan. Hän ei tarvitse tilaa ollakseen, ja silti hän täyttää kaikki.

Kun Jeesus astui taivaaseen, hän nosti kätensä ja siunasi opetuslapsensa. Kristus ei ole laskenut käsiään. Tekin olette näiden käsien alla.

Tekstimme puhuu meille Herrasta ja sanoo häntä ylipaimeneksi. Toteutuu Jeesuksen lohdullinen opetus: "Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni. Minun Isäni, joka on heidät minulle antanut, on suurempi kaikkia, eikä kukaan voi ryöstää heitä minun Isäni kädestä. Minä ja Isä olemme yhtä."

Samalla toteutuu profeetta Hesekielin yhtä lohdullinen ennustus, kun hän kirjoittaa Herran sanan: "Katso, minä itse etsin lampaani ja pidän niistä huolen. Niin kuin paimen pitää huolen laumastaan, kun hän on lampaittensa keskellä ja ne ovat hajallaan, niin minä pidän huolen lampaistani, ja minä pelastan ne joka paikasta, minne ne ovat hajaantuneet pilvisenä ja pimeänä päivänä... Minä itse kaitsen lampaani ja vien itse ne lepäämään, sanoo Herra, Herra. Kadonneet minä tahdon etsiä, eksyneet tuoda takaisin, haavoittuneet sitoa, heikkoja vahvistaa; mutta lihavat ja väkevät minä hävitän. Minä kaitsen niitä niin, kuin oikein on." (Hes. 34:11–12,15–16.)

Hyvä on olla tällaisen Paimenen hoidossa. Saamme sanoa:

*"Kun Herra vain mua paimentaa,
ei multa mitään puutu."*

Pentti Jaakko Ignatius. VK 1938 nro 344:1.

2. Meillä on seurakunta

Voidakseen kaita meitä tahtomallaan tavalla Jumala on koonnut meidät laumaksi, jolla on pastori eli paimen. Hän on Ylipaimenen alainen alipaimen. Tekstimme puhuu meille Jumalan laumasta, joka on uskottu alipaimenien huostaan. Apostoleista lähtien on ollut Herran tahto ja yleinen käytäntö koko kristikunnassa, että uskovat muo-

dostavat kiinteitä laumoja, joilla kullakin on omat paimenensa. Me-kin kuulumme tällaiseen laumaan eli seurakuntaan.

Seurakunnassa pääsemme osallisiksi uskovan oikeuksista, noista kuninkaallisen papiston suurista eduista. Niistä kaikkein tärkein on osallisuus evankeliumiin, niin että saamme uskoa syntimme anteeksi Kristuksen nimessä. Samalla osallisuus evankeliumiin on osallisuutta seurakunnan julistukseen, sen saarnaan ja sakramentteihin. On suurta Jumalan armoa, kun Jumalan sana julistetaan meille puhtaasti ja sakramentit jaetaan Kristuksen säätämysten mukaan. Se on yksin Jumalan arnoteko, jota emme ole ansainneet. Rakkaat kristityt, kun Jumala suo meille puhtaan sanansa ja oikeat sakramentit, emmehän halveksi tätä?

Kuninkaallinen pappeus tuo mukanaan oikeuksia ja etuisuuksia. Niihin kuuluu se, että Kristuksen Kirkko on Kristuksen kaitsennan alla. Se tarkoittaa sitä, etteivät epä- ja harhauskoiset saa määrätä, mitä uskovat kuuntelevat ja millaisia paimenia he itselleen kutsuvat. Kristus ei ole käskennyt omiaan kysymään lupaa toimintaansa niiltä, jotka eivät kaitse lampaita oikealla Jumalan sanalla. Uskovat ovat sidoksissa suoraan Hyvän Paimenen ääneen ja karttavat vierasta ääntä. Vain sillä tavalla Kristuksen kaitsenta toteutuu.

Kristus on uskonut uskovilleen opin arvioimisen. Hän on antanut heille lampaankorvan, jolla he tunnistavat Vapahtajan äänen. Sen tunnistaminen on mahdollista, sillä uskovat tuntevat autuuden tien ja heillä on Pyhän Raamatun opin muodon tuntemus (Room. 6:17). Kun Raamattu julistaa kaikkialla samaa oppia, oikea Raamatun opin tuntemus saadaan uskon pääkohdassa jo silloin, kun autuuden asia kirkastuu sydämelle. Sikäli kuin tulee esiin uusia asioita, meillä on berealaisten hyvä esimerkki. He tutkivat joka päivä Kirjoituksia, oli-ko asia niin kuin heille oli puhuttu. Opin arvioiminen ei ole vaikeata, kunhan vain olemme oikealla tiellä. Mutta silloin se on vaikeata, jos emme alun alkaenkaan ole uskon tiellä emmekä tukahduta turmeltu-
neen järkemme vaatimuksia. Apostoli Paavali opettaa meitä tässä asiassa sanoen: "Me hajotamme maahan järjen päätelmät ja jokaisen varustuksen, joka nostetaan Jumalan tuntemista vastaan, ja vangitsemme jokaisen ajatuksen kuuliaiseksi Kristukselle" (2 Kor. 10:5).

On suuresta merkityksestä, että kuulut laumaan, jossa sinulla on uskonveljiä ja -sisaria. Heidän kanssaan voit keskustella rakentavasti uskonasioista, saada ja antaa neuvoja, lohdutusta, kehotusta ja tukea. Sama usko ja oppi yhdistää ihmeellisellä tavalla.

Kun sinulla on uskovana suuret hengelliset oikeudet, niin samalla ne merkitsevät myös pyhiä velvollisuuksia. Sinun tulee käyttää oikeuksiasi nöyrästi Jumalan tahdon mukaan. Tahtonsa hän on ilmoittanut Raamatun muuttumattomassa sanassa. Kun Raamatun sanaan pitäytyen joissakin asioissa olet niin sanotusti vanhanaikainen, niin kanna kokemasi risti ja häpeä Kristuksen tähden. Muista, että kun Ylipaimen ilmestyy, tuomio pidetään kirjoitetun Raamatun sanan mukaan ja se sana on sinä päivänä täysin voimassa. Siitä apostoli lausuu: "Sinä päivänä... Jumala on tuomitseva ihmisten salaisuudet Kristuksen Jeesuksen kautta, minun evankeliumini mukaan" (Room. 2:16). Silloin se, mikä epäuskoisen maailman mielestä on ollut vanhanaikaista ja tähän aikaan soveltumatonta, on yhtäkkiä täydessä voimassaan. Se, mikä on täällä häpeällistä ja halveksittua, on saava suuren kunnian. Jumala ei näet luovuta kunniaansa toisille eikä ylistystänsä epäjumalille (Jes. 42:8).

3. Meillä on pastori

Tekstimme on varsinaisesti osoitettu seurakuntien kaitsijoille. Apostoli kehottaa heitä ottamaan vaarin laumasta, joka on heille uskottu. Tämä on lakia pastorille, mutta evankeliumia laumalle. Pastoriin tulee ottaa tämä vastaan oikealla tavalla, ei lakimaisesti, vaan uudestisyntyneen mielensä mukaisesti niin kuin se, jolla on rakkaus Kristuksen Seurakuntaan. Siitä apostoli Johannes kirjoittaa: "Rakkaani, en minä kirjoita teille uutta käskyä, vaan vanhan käskyn, joka teillä on alusta ollut; tämä vanha käsky on se sana, jonka te olette kuulleet. Ja kuitenkin minä kirjoitan teille uuden käskyn, sen, mikä on totta hänessä ja teissä; sillä pimeys katoaa, ja totinen valkeus jo loistaa." (1 Joh. 2:7–8.) Apostoli Paavali sanoo siitä: "Sillä Kristuksen rakkaus vaatii meitä, jotka olemme tulleet tähän päätökseen: yksi on kuollut kaikkien edestä, siis myös kaikki ovat kuolleet" (2 Kor. 5:14). Sille, joka on oppinut tuntemaan Jumalan rakkauden, Jumalan sanan käskyt ja kehotukset eivät ole raskaita.

On suuri Jumalan armoteko, että on seurakunta ja sillä paimen, joka on sitoutunut julistamaan autuuden sanomaa kokonaisuena ja puhtaana. Normaalin tilanteen tulee olla, että seurakunta voi luottavaisin mielin kuunnella saarnaa eikä sen tarvitse joka hetki pelätä joutuvansa harhaan johdetuksi. Rakkaat kristityt, kiittäkää tästä Jumalaa, ja rukoilkaa voimia paimenellenne sekä anokaa, että elon Herra lähettäisi lisää työmiehiä elonkorjuuseensa.

Osoittakaa kiitollisuutenne teossa niin, ettette laiminlyö yhteistä jumalanpalvelusta, sikäli kuin Jumala antaa teille siihen terveyttä, voimia ja mahdollisuuksia. Kuunnelkaa tarkasti ja painakaa sana sydämiinne. Pitäkää jokaista sanan kuulemisen tilaisuutta suurena Jumalan armon osoituksena ja juhlahetkenä. Tutkikaa Raamatun kirjoituksia. Käyttäkää hyväksi uskollisia, luotettavia opettajia, jotka ovat jo autuuteen päässeet, mutta jotka kirjojensa opetuksilla yhä ovat meidänkin opettajiamme. Erityisesti syventykää uskonpuhdistaja Martti Lutherin kirjoituksiin.

Julkinen saarnavirka on Jumalan tahtoma ja asettama. Kun Kristus kutsui apostolit ja aikanaan antoi heille avaintenvallan, hän näillä teoillaan perusti Uuden liiton saarnaviran. Kun hän opetti heitä ja kun hän antoi heille lähetyksäskyn, hän edellytti, että saarnavirka on voimassa maailman loppuun asti kaikkialla maailmassa. Hän sanoi opettaessaan apostoleille julkisen saarnaviran asioita mm.: "Niin olkaa tekin valmiit, sillä sinä hetkenä, jona ette luule, Ihmisen Poika tulee... Autuas se palvelija, jonka hänen herransa tullessaan havaitsee näin tekevän!" (Luuk. 12:40,43.)

Julkisella paimenviralla on muun muassa seuraavat erityiset ominaisuudet. Jumala kutsuu siihen miehiä, jotka ovat opettamaan kykeneviä ja tehtävään soveltuvia, niin että he voivat olla laumalle esikuvina. Paimenen on huolehdittava kaikista niistä, jotka kuten tekstimme sanoo, "ovat teidän osallenne tulleet" tai kuten Raamattu toisaalla sanoo: "Ottakaa siis itsestänne vaari ja kaikesta laumasta, johon Pyhä Henki on teidät pannut kaitsijoiksi, paimentamaan Herran seurakuntaa, jonka hän omalla verellänsä on itselleen ansainnut" (Apt. 20:28). Kullakin paimenella on tietty lauma, seurakunta, josta hänen on yksin tai toisten paimenten kanssa yhdessä pidettävä huolta, ja tämän huolenpidon tulee kohdistua "kaikkeen laumaan". Silloin myös jokainen seurakunnan jäsen voi kääntyä paimenensa puoleen sielunsa

asioissa. Pastorissa hänellä on ammattiauttaja ja asiantuntija. Sielunhoitajaa eivät voi korvata muut ammattiauttajat, lääkärit, psykologit ynnä muut. Heillä on omat alueensa. Heille ei kuulu hengellinen sielunhoito, johon heillä ei myöskään ole koulutusta ja johon heidän ammattinsa ei anna kutsumusta eikä heidän asianaan ole yrittää muuttaa asiakkaittensa kristillistä uskoa ja moraalialia. Pastori hoitaa sieluja Jumalan sanalla, lailla ja evankeliumilla. Hän tuo armon sielun haavojen hoitoon ja ohjaa omantunnon taakoista vapautetut Jumalan käskyjen mukaiseen elämään. Tätä Jumalan lapsella on oikeus ja kohtuus odottaa sielunhoitajaltaan.

Vielä meillä on näiden kolmen asian, Ylipaimenen, seurakunnan ja alipaimenten, lisäksi Jumalan enkelit, jotka varjelevat meitä kaikilla teillämme usein hyvin ihmeellisellä, meille näkymättömällä tavalla. Kun olemme saaneet Vapahtajan, syntisten ystävän, ja meillä on kaikki nämä hänen lahjansa, emme ole yksin.

Virret VK 1938: 334; 250; 468:1,3,5,6; 4.

Jeesuksen lampaat

Toisena sunnuntaina pääsiäisestä. III vuosikerta. Osa evankeliumitekstiä.

Lampaat seuraavat häntä, sillä ne tuntevat hänen äänensä. Mutta vierasta ne eivät seuraa, vaan pakenevat häntä, koska eivät tunne vierasten ääntä. Joh. 10:4–5.

Pyhän Raamatun mukaan Vapahtajamme Jeesus Kristus on Hyvä Paimen, ja ne, jotka häneen uskovat, ovat hänen lampaitaan. Tätä vertauskuvaa Vapahtajamme käyttää, kun hän sanoo: "Lampaat seuraavat häntä, sillä ne tuntevat hänen äänensä. Mutta vierasta ne eivät seuraa, vaan pakenevat häntä, koska eivät tunne vierasten ääntä." (Joh. 10:4–5).

Jeesus mainitsee tässä kaksi tärkeää lampaan ominaisuutta. Lampaalla on tarkka korva, joka äänestä erottaa oman paimenen. Lampaalla on myös herkästi reagoiva hälytin, joka alkaa soida vieraan äänen kuullessa. Tutkikaamme nyt lähemmin näitä ominaisuuksia, tunnistammeko me itsemme niistä Jeesuksen lampaiksi?

Tarkka lampaankorva

Vapahtajamme lausuu: "Hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä." Jeesus on tämä Hyvä Paimen. Hän kantoi syntimme ruumiisaan ristinpuuhun ja sovitti meidät Jumalan kanssa. Kristuksen ruumiillinen ylösnousemus todistaa meille, että syntimme ovat kerta kaikkiaan pyyhityt pois ja anteeksiannetut. Olemme vapautetut Jumalan edessä syyllisyydestä, ja nyt meillä on uskossa Kristukseen omantunnon rauha. Olemme saaneet sen Jumalan armolupausten perusteella. Evankeliumin sana ja pyhät sakramentit vakuuttavat sen meille. Raamattu sanoo: "Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Jeesus Kristus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan." Tämän saamme jokainen omistaa omalle kohdallemme. Nytkin, kun tämän sanan kuulemme.

Kun uskomme evankeliumin, samalla Kristuksen ääni tulee meille rakkaaksi. Vapauttihan se meidät synnin taakkojen kantamisesta. Lain

ja evankeliumin julistuksessa kaikuu hänen äänensä. Se on suloinen, kutsuva ja lohduttava. Se varjelee taivaan tiellä. Olemme tulleet uskoviksi evankeliumin kautta. Se asettaa Kristuksen ainoaksi uskomme perustaksi. Se sulkee pelastuksen asiassa pois omat ansiomme, tekomme, ratkaisumme, kykymme ja arvomme. Se asettaa meidät, syntiset, jumalattomat, arvottomat yksin Kristuksen ansion turviin, yksin armon vaaraan, yksin Pyhän Hengen työn kohteiksi. Tunnustamme, että meillä on omasta takaa vain syntiä. Olemme iloisia siitä, ettei autuuteen tarvita muuta kuin yksin Kristus eli pelkkä armo.

Olemme saaneet lampaankorvan tunnistaaksemme Hyvän Paimenen äänen. Missä se kaikuu, siellä armo on todella armo eikä mitään muuta. Se johdattaa lampaat päivällä viheriäisille niityille ja yöksi turvaan lammastarhaan.

Herkkä hälytin

Lammas on avuton eläin – helposti eksyvä, herkästi hätääntyvä, varsinkin jos paimen ei ole paikalla ja vaara on lähellä. Lammas on myös heikko. Se ei selviä yksin ilman paimenta. Paimenen ääni kokoaa lampaat laumaksi. Ilman sitä lammas poukkoilee yksinään turvattomana milloin minnekin. Sellaisia siis me, Kristukseen uskovat, olemme.

Kaikki nämä puutteemme korvaa kuitenkin korvassamme oleva hälytin, joka varottaa vieraista äänistä, niin että voimme paeta niitä Vapahtajan turviin. Sellaisen hälyttimen saimme lahjana, kun tulimme uskoon. Suuresta aarteesta, syntien anteeksiantamuksen omistamisesta, omantunnon rauhasta ja taivaan autuudesta, emme halua jäädä vaille.

Tunteaksemme Vapahtajan äänen ja erottaaksemme sen muista äänistä perehdymme Jumalan sanaan. Raamatun sana on hänen äänensä. Siellä, missä "evankeliumi puhtaasti julistetaan ja sakramentit oikein toimitetaan" (Augsb. tunn. VII), kaikuu alipaimenten äänessä Ylipaimenen ääni. Kätkemme sydämiimme Jumalan sanan. Siellä Pyhä Henki todistaa meille sen kautta.

Tässä onkin eräs erikoinen seikka. Meidän ei tarvitse perehtyä vieraitten ääniin erottaaksemme ne oikean paimenen äänestä. Vieraita ääniä ja oppeja on niin paljon, että se olisi mahdotontakin. Riittää, kun

tunnumme yhden äänen, Hyvän Paimenen äänen. Se on niin ainutlaatuinen, että se erottuu aivan helposti kaikista muista äänistä.

Vapahtajamme antaa siis uskovilleen erityisen tehtävän. Heidän asianaan on käydä rajaa oikean ja väärän opin välillä, totuuden ja valheen välillä. Heidän asianaan on tehdä kuulemastaan Raamatun perusteella oikeat johtopäätökset. Hän sanoo: "Lampaat seuraavat häntä... mutta vierasta ne eivät seuraa, vaan pakenevat häntä." On kysymys elämästä ja kuolemasta. On kysymys selviytymisestä seuraavaan päivään. Hälytyskellot soivat jo vieraan äänen kuulussa. Vapahtajan äänen seuraaminen merkitsee herkullisia ruokamaita ja suojaa petojen raateluilta. Siksi hänen äänensä on rakas. Vieraitten äänen seuraaminen merkitsisi petetyksi tuloa ja lopulta kuolemaa. Niinpä heidän ääntänsä on paettava.

Vapahtajamme osoittaa ihmeellistä luottamusta lampaitaan kohtaan antaessaan heille oikeuden arvioida kuulemaansa opetusta Raamatun sanan perusteella. Samalla hän asettaa asialle oikeat motiivit. Lampaan ominaisuuksia eivät ole kiistelyn halu, itsensä toisten yläpuolelle korottaminen ja pyrkimys sanoa viimeinen sana. Härkäpäisyyttä ne meissä ovat, syntisestä lihastamme nousevia pyyteitä, jotka on kasteemme merkityksen mukaisesti hukutettava päivittäisessä parannuksessa. Sen sijaan rakkaus Kristuksen evankeliumiin ja hänen lunastamiinsa sieluihin antaa arvioinnille oikean lähtökohdan ja kunnian Jumalalle.

Rukoilemme: Rakas Hyvä Paimenemme, Sinä olet sanonut: "Minä itse etsin lampaani ja pidän niistä huolen... Kadonneet minä tahdon etsiä, eksyneet tuoda takaisin, haavoittuneet sitoa, heikkoja vahvistaa." (Hes. 34:11,16). Toteuta tämä meidänkin keskuudessamme. Amen.

Hyvä Paimen pitää huolen lampaistaan

Toisena sunnuntaina pääsiäisestä. II vuosikerta. Vanhan testamentin teksti

"Sillä näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä itse etsin lampaani ja pidän niistä huolen. Niin kuin paimen pitää huolen laumastaan, kun hän on lampaattensa keskellä ja ne ovat hajallaan, niin minä pidän huolen lampaistani, ja minä pelastan ne joka paikasta, minne ne ovat hajaantuneet pilvisenä ja pimeänä päivänä. Minä vien ne pois kansojen seasta ja kokoan ne muista maista, tuon ne omaan maahansa ja kaitsen niitä Israelin vuorilla, puronotkoissa ja kaikissa maan asuttavissa paikoissa. Hyvillä ruokamailla minä niitä kaitsen, ja Israelin korkeilla vuorilla on niillä oleva laitumensa. Siellä ne saavat levätä hyvällä laitumella, ja lihava ruokamaa niillä on oleva Israelin vuorilla. Minä itse kaitsen lampaani ja vien itse ne lepäämään, sanoo Herra, Herra. Kadonneet minä tahdon etsiä, eksyneet tuoda takaisin, haavoittuneet sitoa, heikkoja vahvistaa; mutta lihavat ja väkevät minä hävitän. Minä kaitsen niitä niin, kuin oikein on." Hes. 34:11–16

1. Seurakunta on Herran oma

Ihmisillä on monenlaisia käsityksiä kirkosta ja seurakunnasta. Heidän käsityksiään muovaa paljolti valtiokirkon verovaroin ylläpidetyt seurakunnat. Raamatun mukaan Kristuksen Seurakunta ei ole ulkonainen laitos, vaan se on pyhien yhteisö, jonka Pyhä Henki on synnyttänyt sanalla ja sakramenteilla. Tunnustamme uskontunnustuksessa: "Minä uskon Pyhään Henkeen, yhden, pyhän, kristillisen Seurakunnan." Tämä Seurakunta on näkymätön ihmissilmälle. Se on kuitenkin löydettävissä ja tunnistettavissa. Sillä on näet pettämättömät tuntomerkinsä. Ne ovat puhdas evankeliumin saarna ja oikein jaetut sakramentit. Nämä ovat Seurakunnan tuntomerkit siitä syystä, että ne synnyttävät ja säilyttävät Seurakunnan. Pyhä yhteinen Seurakunta, tuo meille näkymätön pyhien yhteys, löydetään näiden tuntomerkkien perusteella. Kristuksen Seurakunnan puhtaat tuntomerkit ohjaavat meidät oikeinopettavan seurakunnan yhteyteen. Siihen uskollisesti pitäytyessämme pitäydymme näkymättömään Seurakuntaan.

Kristuksen Seurakunta on hänen kalliisti omakseen ostama. Apostoli Paavali lausuu siitä seurakunnan kaitsijoille: "Ottakaa siis itsestänne vaari ja kaikesta laumasta, johon Pyhä Henki on teidät pannut kaitsijoiksi, paimentamaan Herran seurakuntaa, jonka hän omalla verellänsä on itselleen ansainnut" (Apt. 20:28). Lunnaat, jotka Kristus maksoi, eivät olleet tämän maailman aarteita, vaan ihmiseksi tulleen ja meidän syntiemme tähden kärsineen Jumalan Pojan pyhä veri. Apostoli Pietari kirjoittaa: "... ette ole millään katoavaisella, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta, isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niin kuin virheettömän ja tahrattoman karitsan" (1 Piet. 1:18–19). Näin kalliilla, täysin riittävällä hinnalla olemme ostetut Jumalalle. Autuutemme on lujalla perustalla. Olemme vapautetut synnistä, kuolemasta ja kiusaajan kahleista. Olemme Herran Kristuksen omia, hänen laitumensa lampaista. Onhan tämä meille suuri ilon aihe?

2. Herra kokoaa seurakuntansa

"Sillä näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä itse etsin lampaani ja pidän niistä huolen. Niin kuin paimen pitää huolen laumastaan, kun hän on lampaittensa keskellä ja ne ovat hajallaan, niin minä pidän huolen lampaistani, ja minä pelastan ne joka paikasta, minne ne ovat hajaantuneet pilvisenä ja pimeänä päivänä." Jumalalla on tarkka tieto siitä, ketkä kuuluvat valittujen täyteen lukuun. Nämä ovat hajallaan maailmassa. Jumala kokoaa heidät Seurakuntaansa kaikkialta. Sen hän tekee evankeliumilla. Jumalan omat elävät monenlaisissa olosuhteissa, vaaroissa, jopa eksytysten keskellä. Tekstimme puhuu "pilvisestä ja pimeästä päivästä". Jotta Hyvän Paimenen kokoava ääni kuuluisi, Jumala on perustanut saarnaviran ja antanut Seurakunnalleen opettajia ja paimenia. Siellä missä on oikeita, uskollisia paimenia ja uskollisia seurakuntia, ovat Kristuksen omat koolla Jumalan tahtomalla tavalla. Kristus löysi itselleen omia myös samarialaisesta sekakansasta ja heidän lahkostaan ja ohjasi heidät Uuden liiton aikaan. Samoin viimeisinä aikoina Kristus etsii itselleen omia monenlaisten eksytysten keskeltä, ja haluaa ohjata heidät puhtaasti sanansa varaan.

Moses sanoi aikanaan kansalle: Tulkaa minun tyköni kaikki te, jotka olette Herran omia (2 Moos. 32:26). Nyt Kristus kutsuu kansaansa ja sanoo: "Minun lampaani kuulevat minun ääntäni ja seuraavat mi-

nua." Hän myös sanoo: "Vierasta ne eivät seuraa." Missä siis kuulet puhtaan ja selvän Kristuksen äänen näin kutsuvan, tiedä, että hän kokoaa lampaitsansa. Haluathan olla mukana tässä kokoontumisessa? Vai sanotko: En, vaan minä haluan olla siellä, missä on kaikkien evankeliumeitten runsaus, puhukoot Herra ja apostolinsa mitä tahtovat. Jos niin sanot ja niin toimit, uskotko voivasi olla mukana pyhien seurassa siinä suuressa kokoontumisessa, kun kansat kootaan Kristuksen tuomioistuimen eteen? "Minä vien ne pois kansojen seasta ja kokoan ne muista maista, tuon ne omaan maahansa ja kaitsen niitä Israelin vuorilla, puronotkoissa ja kaikissa maan asuttavissa paikoissa." Tämä ei ole fyysistä siirtymistä Palestiinaan, vaan Jumalan kansaan liittymistä, kansaan, joka on hänen Seurakuntansa.

3. Herra pitää Seurakunnastaan hyvän huolen

Miksi sitten ihmiset eivät halua kokoontua Herran kutsusta? Miksi he ontuvat kahdelle puolelle ja yrittävät samalla kertaa tunnustautua totuuteen ja valheeseen? Monet varmaan tekevät niin siitä syystä, etteivät erota totuutta ja valhetta toisistaan. Se taas johtuu siitä, etteivät he tunne oikeata armon evankeliumia. Pastori Uppala kertoi prof. Franz Pieperin lausuneen luennoillaan: "Kaikki kissat ovat harmaita pimeässä." Ihminen, joka itse on pimeässä, ei osaa tehdä eroa oikean ja väärän evankeliumin välillä. Toiset taas eivät luota siihen, että Herra pitää huolen omistaan. He arvelevat, että heidän täytyy itse huolehtia itsestään ja toimia niin kuin järkeväksi harkitsevat. Laskelmointi on suuri virhe. Kristus kutsuu meidät seuraamaan ääntänsä laskelmoimatta, kuuliaisina opetuslapsina, niin kuin lammak seuraava paimenta, mutta karttaa vierasta.

Kristuksen ääntä seuraten saamme osaksemme ihmeellisen paimenhoidon. Hän lupaa: "Siellä ne saavat levätä hyvällä laitumella, ja lihava ruokamaa niillä on oleva Israelin vuorilla. Minä itse kaitsen lampaani ja vien itse ne lepäämään, sanoo Herra, Herra. Kadonneet minä tahdon etsiä, eksyneet tuoda takaisin, haavoittuneet sitoa, heikkoja vahvistaa; mutta lihavat ja väkevät minä hävitän. Minä kaitsen niitä niin, kuin oikein on."

Tässä ei tule pitäytyä ihmisiin, vaan itse Herraan. Valheveljet tosin antavat sellaisen kuvan, ikään kuin oikeinopettavassa kirkossa seurat-

taisiin Lutheria tai muita opettajia. Kun Jumalan sanalle uskolliset opettajat pitivät kiinni oikeasta opista, toismieliset pitivät sitä inhimillisenä asiana. Mutta Luther ja muut oikeat opettajat vievät lampaat kuulemaan Kristuksen ääntä ja ovat – ei omia – vaan Kristuksen äänitorvia. Eivät he kasta omaan nimeensä, eivät he sido kuulijoitaan tunteen tai järjen sitein omaan persoonaansa, vaan he johdattelevat kuulijansa Kristuksen luo, häneen uskomaan.

Miten ihanasti Kristus kaitseekaan niitä, jotka ovat hänen hoidossaan. "Kadonneet minä tahdon etsiä, eksyneet tuoda takaisin, haavoittuneet sitoa, heikkoja vahvistaa." Eikö tämä ole meidän itsemmekin kohdalla toteutunut mitä suurenmoisimmalla tavalla? Meidät kadonneet on löydetty, meidät eksyneet on tuotu takaisin, meidät haavoittuneet on sidottu, meidät heikot on vahvistettu. Herran armoa ja hänen työtään se on. Hänelle yksin olkoon siitä kiitos. Sitä samaa Herra tekee edelleen. Hänellä on murhe kadonneista, eksyneistä, haavoitetuista, heikoista.

Me ihmiset vain emme aina ymmärrä, että Herra tekee tämän itse. Me välistä odotamme, että vanhemmat etsisivät lapsensa, ystävä ystävänsä, naapuri naapurinsa, pastorit loitontuneet jäsenet. Onhan meillä kaikilla tässä tehtävä olla Herran työtovereita, pastoreilla aivan jokapäiväisenä pyhänä kutsumuksena. Mutta välistä me unohtamme, ettei se ole ihmisen vallassa eikä voi tapahtua inhimillisesti eikä inhimillisin keinoin. Se voi tapahtua vain silloin, kun Herra itse tekee työnsä. Augsburgin tunnustuksessa sanotaan saarnavirasta: "... uskon saamista varten Jumala on asettanut saarnaviran, antanut evankeliumin ja sakramentit, ja antaa näiden välineiden kautta Pyhän Hengen, joka vaikuttaa, missä ja milloin tahtoo, uskon niissä, jotka kuulevat evankeliumin, joka opettaa, että meillä on Kristuksen ansion eikä oman ansion vuoksi armollinen Jumala, jos sen uskomme." Prof. Adolf Hoenecke sanoo tämän tunnustuksen kohdan lausuvan vain sen, että Jumala vaikuttaa uskon ja ettei uskoon tulo ole ihmisen tahdon ja juoksemisen varassa (Dogmatiikka IV,19). Jumalan armotahto Kristuksessa on näet yleinen ja koskee todella jokaista.

Jeesus sanoo: Minä itse etsin lampaani. Kun hän etsii, hän sekoittaa inhimilliset laskelmat täysin. Hänellä on omat keinonsa murtaa paatumus. Hän toimii omalla ajallaan ja omalla tavallaan. Timoteus tuli uskoon varhaisessa lapsuudessaan, Paavali vasta täydessä miehuudessa oppineena miehenä. Augustinus kääntyi aikuisena vietettyään sitä en-

nen hurjaa syntielämää. Ristinryöväri kääntyi vasta juuri ennen kuolemaansa. He olivat itse voimattomia murtamaan epäuskoa, mutta Kristus johdatti heidät ajallaan parannukseen ja uskoon.

Herra sanoo myös: "Mutta lihavat ja väkevät minä hävitän. Minä kaitsen niitä niin, kuin oikein on." Kaikki eivät ole Jeesuksen lampaista. Uskoa ja epäuskoa, Kristuksen Seurakuntaa ja maailmaa, totuutta ja valletta ei voida Kristuksen valtakunnan eduksi yhdistää eikä Kristus niin tee. Kristus suojelee Seurakuntaansa ja kaitsee sitä niin kuin oikein on.

Vielä vähän aikaa

Kolmantena sunnuntaina pääsiäisestä. I vuosikerta. Evankeliumiteksti.

(Jeesus sanoi:) *"Vähän aikaa, niin te ette enää minua näe, ja taas vähän aikaa, niin te näette minut."* Silloin muutamat hänen opetuslapsistaan sanoivat toisilleen: *"Mitä se tarkoittaa, kun hän sanoo meille: 'Vähän aikaa, niin te ette minua näe, ja taas vähän aikaa, niin te näette minut' ja: 'Minä menen Isän tykö'?"* Niin he sanoivat: *"Mitä se tarkoittaa, kun hän sanoo: 'Vähän aikaa'? Emme ymmärrä, mitä hän puhuu."* Jeesus huomasi heidän tahtovan kysyä häneltä ja sanoi heille: *"Sitäkö te kyselette keskenänne, että minä sanoin: 'Vähän aikaa, niin te ette minua näe, ja taas vähän aikaa, niin te näette minut'? Totisesti, totisesti minä sanon teille: te joudutte itkemään ja valittamaan, mutta maailma on iloitseva; te tulette murheellisiksi, mutta teidän murheenne on muuttuva iloksi. Kun vaimo synnyttää, on hänellä murhe, koska hänen hetkensä on tullut; mutta kun hän on synnyttänyt lapsen, ei hän enää muista ahdistustaan sen ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan. Niin on myös teillä nyt murhe; mutta minä olen taas näkevä teidät, ja teidän sydämenne on iloitseva, eikä kukaan ota teiltä pois teidän iloanne."* Joh. 16:16–22.

Joskus odottaminen voi olla mielenkiintoista ja jännittävääkin, jos voi aavistella olevan tulossa mukavia yllätyksiä. Usein elämään kuitenkin liittyy ikäviä asioita, joita emme halua odottaa. On myös hyviä asioita, joiden toteutuminen ei tapahdu käden käänteessä, vaan ensin on kestettävä kärsivällisesti monta vaivaa. Vapahtaja tukee tekstissämme opetuslapsiaan kestäämään odotuksen vaivoja, kun hän sanoo: "Vähän aikaa."

1. Jeesuksen ylösnousemus ja "vähän aikaa"

Vapahtajamme valmisti puheellaan opetuslapsia kestämaan sen vähän ajan, mikä oli edessä, kun hän kärsii ja kuolee ihmiskunnan syntien tähden, nousee ylös kuolleista ja saavuttaa riemuvoiton. Hän sanoo: "Minä menen Isän tykö." Hän meni sinne suuren kärsimyksensä kautta. Mutta mitä se merkitsi?

Opetuslapset ajattelivat, että kun Jeesus nyt menee pois heidän luotaan ja jättää heidät, he jäävät yksin. Emmekö mekin ole taipuvaisia ajattelemaan, että kun Jeesus on Isän tykönä, hän on poissa meidän luotamme. Silloin koko ajatus menee väärälle raiteelle ja menetämme Jeesuksen sanoihin liittyvän lohdutuksen.

Kun esimerkiksi urheilussa joku alittaa tai ylittää haamurajan, pian moni muu tekee saman. Jeesuksen Isän tykö menemisessä oli kysymys vielä valtavammasta asiasta. Se merkitsi sitä, että meidän edustajamme ja välimiehemme Herra Kristus teki jotain sellaista, mitä kukaan aikaisemmin ei ollut tehnyt eikä ollut voinut tehdä eikä myöhemminkään voisi tehdä. Hän raivasi meitä ihmisiä varten tien taivaaseen. Ennen häntä ei kukaan ollut voinut mennä Isän tykö, mutta esikoisena kuoloon nukkuneista hän nousi ylös ja meni Isän tykö. Olihan hän sanonut: "Minä olen tie, totuus ja elämä; ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani" (Joh. 14:6). Kun Jeesus oli hankkinut voiton synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta, hän meni ensimmäisenä ihmisenä Isän tykö, ei pois meidän luotamme, vaan kotiin edeltä, viedäkseen meidät perässään, kuten hän oli sanonut: "Kun minut ylennetään maasta, vedän minä kaikki tyköni" (Joh. 12:32).

Jos opetuslapset olisivat todella ymmärtäneet tämän ja sen uskoneet, heidän olisi ollut aivan toisenlaista odottaa Jeesuksen ylösnousemusta. He olisivat saaneet elää voiton ja ilon odotuksessa tuon todella "vähän ajan". Arkuus, hätävalheet, kieltämiset ja pakenemiset olisivat jääneet pois. Usko olisi tehnyt rohkeaksi ja kestäväksi. Mutta tuollaisia heikkoja me kaikki olemme. Eikö vain?

Vapahtaja lausui: "Kun vaimo synnyttää, on hänellä murhe, koska hänen hetkensä on tullut; mutta kun hän on synnyttänyt lapsen, ei hän enää muista ahdistustaan sen ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan." Ja hän lisäsi: "Niin on myös teillä nyt murhe; mutta minä olen taas näkevä teidät, ja teidän sydämenne on iloitseva, eikä kukaan ota teiltä pois teidän iloanne."

Kristuksen voitto toi pysyvän ilon aiheen. Vähän aikaa kesti opetuslasten odotus. Kun Jeesus ilmestyi heille, suuri ilo valtasi heidät. Koko maailman synnit olivat tulleet kertakaikkisesti sovitetuiksi ja syntien anteeksisaaminen hankituksi syntisille Jeesuksen täytetyssä työssä.

Tämä lunastustyö on kestävä, lopullinen ja siihen perustuva ilo iankaikkinen. Siitä mekin olemme uskossa osalliset. Kaikki, mitä lunastukseemme tarvittiin, on ollut jo pari tuhatta vuotta valmista meitäkin varten. Miten kiitollisia saamme olla siitä, ettei meidän ole tarvinnut odottaa edes tätä "vähää aikaa". Kaikki on ollut valmista jo silloin, kun olemme maailmaan tulleet. Ja meidät on saatettu Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen osallisuuteen jo pyhässä kasteessa (Room. 6, Kol. 2).

2. Odotamme pääsyä murheistamme – vielä "vähän aikaa"

Me, Jumalan lapset, elämme täällä maailmassa jumalanpelossa odottaen ja rukoillen apua Herralta, koska meillä on monenlaista vaivaa ja ahdistusta.

Jokaista jumalanlasta vaivaa hänen vaelluksensa heikkous. Joudumme kantamaan perisynnin turmelusta. Päivittäin koemme sen mah-tia ja voimaa. Vanhaa ihmistä on joka päivä kuoletettava kasteemme esikuvan mukaisesti. Joka päivä se näyttää olevan voimissaan ja virkeä. Aina on alettava alusta. Apostoli Paavali lausuu: "Niin minä siis tämän-möisenäni palvelen mielellä Jumalan lakia, mutta lihalla synnin lakia" (Room. 7:25). Saamme iloa siitä, ettei nyt "ole mitään kadotustuomio-ta niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat" (Room. 8:1). Autuutemme ehtona ei ole vanhan ihmisen parantaminen tai siitä eroon pääseminen. Olemme autuaita uskossa Herraan Jeesukseen, ilman omia töi-tämme.

Silti on taakka kantaa periturmelusta ja lihan heikkoutta. Tähänkin kuuluu se, että se kestää vain "vähän aikaa". Mitä se on iankaikkisen kirkkauden rinnalla!

Jumalan lapsella voi olla sairautta, ahdistuksia, menetyksiä, ristiä ja vainoa. Ovathan nuo myös meille tarpeellisia. Apostoli Pietari kirjoit-taa. "Nöyrytkää siis Jumalan väkevän käden alle ja heittäkää kaikki murheenne hänen päällensä, niin hän pitää teistä huolen" (1 Piet. 5:7). Jumala kouluttaa meitä, ettemme ylpistyisi ja alkaisi luottaa itseemme. Sillä "Jumala ei tahdo, että kukaan hukkuu, vaan että kaikki tulevat pa-rannukseen" (2 Piet. 3:9).

Apostoli Paavali lausuu omasta elämästään ja työstään: "Me olemme kaikin tavoin ahdingossa, mutta emme umpikujassa, neuvottomat, mutta emme toivottomat, vainotut, mutta emme hyljätyt, maahan kukistetut, mutta emme tuhotut" (2 Kor. 4:8–9). Hän on rohkea Pyhässä Hengessä ja nimittää ahdistuksia "hetkisen kestäväksi ja kevyeksi". Hän sanoo: "Tämä hetkisen kestävä ja kevyt ahdistuksemme tuottaa meille iankaikkisen ja määrättömän kirkkauden, ylenpalttisesti" (2 Kor. 4:17). Jos kuka niin Paavali tunsu Jumalan lapsen ristinalaisuuden ja olisi voinut valittaa sen raskautta ja pitkällisyyttä. Mutta hän katselee uskossa näitä asioita ja lausuu: "Kaikki minä voin hänessä, joka minua vahvistaa" (Fil. 4:13). Kun elämämme täällä on vain kuin kämmenen leveys (Ps. 39:6), ottakaamme täysi lohdutus siitä, että tätä kestää vain "vähän aikaa". Kun kerran saamme katsella Kristusta kasvoista kasvoihin, "ei murhetta ole enää oleva, sillä kaikki entinen on mennyt" (Ilm. 21:4).

Jumalan lasta vaivaavat kiusaukset, sillä perkele käy päälle ja ahdistaa. Vaikka hengessämme taistelemme niitä vastaan, lihamme tahtoisii niihin myöntä. Kiusauksetkin kestävät vain "vähän aikaa". "Jumala on uskollinen, hän ei salli teitä kiusattavan yli voimienne, vaan sallieissaan sen hän valmistaa myös pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää" (1 Kor. 10:13). Ihmeellinen, suurenmoinen lupaus! Jumala on valmistanut pääsyn jokaisesta kiusauksesta! Miten lohduttavaa! Jos sorrumme, syy on meidän itsemme. Kun varjellumme tai nousemme, se on Jumalan työ. Saamme etsiä Jumalan valmistamaa pääsyä ja siihen turvata. Kun nousemme mullasta kirkastettuina, meitä ei voida enää milloinkaan kiusata.

*Pois synnin kiusaukset
Jo jäivät iäksi,
Ja sielun ahdistukset
Tyventyy rauhaksi.*

Pentti Jaakko Ignatius. VK 1938 nro 619:8.

Raamattu vetää nämä asiat yhteen sanoessaan: "Mutta me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat, niiden, jotka hänen aivoituksensa mukaan ovat kutsutut" (Room. 8:28).

Tarvitsemme ahdistuksia, ettemme kylmenisi ja kävisi epähengelliseksi. Ne ovat sittenkin meille parhaaksi.

Kun Kristus meni Isän tykö, hän ei jättänyt meitä orvoiksi, vaan hän tulee luoksemme sanassa ja sakramenteissa. Hän sanoo: "Katso, minä olen teidän kanssanne maailman loppuun asti" (Matt. 28:20). Ja vielä hän lausuu: "Missä kaksi tahi kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellänsä" (Matt. 18:20). Totta on hänen sanansa: "En minä jätä teitä orvoiksi, minä tulen teidän tyköne" (Joh. 14:18).

3. Vielä "vähän aikaa" ja mekin näemme Jeesuksen

Jumalan lapsilla on vielä yksi odotuksen aihe. Se on Jeesuksen tulo viimeisenä päivänä. Jumalan kansa elää sitä odottaen. Emme tiedä päivää emmekä hetkeä, mutta se on aina vain yhä lähempänä. Täsmälleen sinä hetkenä, jonka Jumala on omassa valtasuuruudessaan asettanut, hän tulee. Silloin koko tämä maailma kaikkine suunnitelmineen menettää merkityksensä; niin myös valta, kunnia, raha, omaisuus, sekä kiinteä että irtain. Kaikille tulee selväksi, että Kristus on se ainoa, joka jotakin merkitsee. Epäuskoisille se on kauhun päivä, pimeyden päivä. Heille ei ole lohdutusta. Miten välttämätöntä onkaan löytää hänet nyt, armonaikana! Miten hyvä on häntä nyt odottaa! Autuas se, joka on valmis. Valmis on se, jolla on usko.

Odottaminen voi tuntua pitkältä. Mutta "vähän, aivan vähän aikaa vielä, niin tulee hän, joka tuleva on, eikä viivyttelä; mutta minun vanhurskaani on elävä uskosta, ja jos hän vetäytyy pois, ei minun sieluni mielisty häneen" (Hebr. 10:37–38). Hän tulee suuressa kunniaassa, pilvien päällä, kaikkien pyhien enkeleitten kanssa.

Jeesus lupasi opetuslapsilleen: "Kukaan ei ota pois teiltä teidän ilonanne." Hänen lunastustyötään ja ylösnousemustaan ei voi tehdä tekevämmäksi. Niihin perustuva ilo pysyy. Taivaan ilo on loputon. "Herran vapahdetut palajavat ja tulevat Siioniin riemuiten päänsä päällä iankaikkinen ilo. Riemu ja ilo saavuttavat heidät, mutta murhe ja huokaus pakenevat" (Jes. 35:10).

Niin vielä "vähän aikaa" ja sitten: "kun ompi kaikki uutta, mä siitä riemuitsen" (Johann Walther. VK 618:1).

Odotathan sinäkin Kristuksen tuloa, häntä, joka on sanonut: Totisesti, minä tulen pian." (Ilm. 22:20) Vastaathan hänelle: "Tule, Herra Jeesus!" (Ilm. 22:20).

1996.

Haluatko Jumalan lepoon

Kolmantena sunnuntaina pääsiäisestä. II vuosikerta. Epistolateksti. Ensimmäinen saarna tästä tekstistä.

"Niin on Jumalan kansalle sapatinlepo varmasti tuleva. Sillä joka on päässyt hänen lepoonsa, on saanut levon teoistaan, hänkin, niin kuin Jumala omista teoistansa. Ahkeroikaamme siis päästä siihen lepoon, ettei kukaan lankeaisi seuraamaan samaa tottelemattomuuden esimerkkiä. Sillä Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka ja tunkee lävitse, kunnes se erottaa sielun ja hengen, nivelet sekä ytimet, ja on sydämen ajatusten ja aivoitusten tuomitsija; eikä mikään luotu ole hänelle näkymätön, vaan kaikki on alastonta ja paljastettua hänen silmänsä edessä, jolle meidän on tehtävä tili. Kun meillä siis on suuri ylimmäinen pappi, läpi taivasten kulkenut, Jeesus, Jumalan Poika, niin pitäkäämme kiinni tunnustuksesta. Sillä ei meillä ole sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä meidän heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä. Käykäämme sen tähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon, avuksemme oikeaan aikaan. Hebr. 4:9–16.

Pyhä Raamattu puhuu taivaallisesta autuudesta lepona. Kun Jumala loi maailman, hän sen jälkeen "lepäsi kaikista teoistansa" eikä siis luonut uutta maailmaa. Hän ei luonut myöskään uusia lajeja tähän maailmaan. Maailma jatkoi sen jälkeen menoaan Jumalan sanan ja sen siunauksen varassa, jonka Jumala oli sille antanut. Hän oli sanonut: "Tuotakoon maa elävät olennot, kunkin lajinsa mukaan, karjaeläimet ja matelijat ja metsäeläimet, kunkin lajinsa mukaan... Ja Jumala siunasi ihmiset, ja Jumala sanoi heille: "Olkaa hedelmälliset ja lisääntykää ja täyttäkää maa ja tehkää se itsellenne alamaiseksi" (1 Moos. 1:24,28). Tämä siunaus sulkee sisäänsä äitiyden ja isyyden, työnteon ja sen tulokset. Nämä kuuluvat tähän maailmaan luonnollisina Jumalan tarkoittamina asioina. Alun perin ne olivat tarkoitetut sisältämään pelkkää siunausta; vasta syntiinlankeemus toi niihin kirouksen.

Kun Jumala asetti ihmisen paratiisiin, hän pani hänet tekemään työtä viikkorytmissä. Oli kuusi päivää työtä; seitsemäs päivä soi lepoa niistä asioista, mistä saattoi levätä. Se antoi myös virkistystä Jumalan sanasta. Sapattina Jumala pyhitti kansaansa sanallaan, ja se sai nauttia uskossa Jumalan lepoa. Jumalasta Raamattu näet sanoo: "Jumala päätti seitsemäntenä päivänä työnsä, jonka hän oli tehnyt, ja lepäsi seitsemäntenä päivänä kaikesta työstänsä, jonka hän oli tehnyt" (1 Moos. 2:2). Raamattu sanoo kaikista luomispäivistä: "Tuli ehtoo ja tuli aamu", mutta sitä se ei sano seitsemännestä päivästä. Siten Raamattu osoittaa, että Jumalan luona on jatkuva sapatti eli lepo. Tekstimme sanoo: "Niin on Jumalan kansalle sapatinlepo varmasti tuleva. Sillä joka on päässyt hänen lepoonsa, on saanut levon teoistaan, hänkin, niin kuin Jumala omista teoistansa."

1. Sapatinlepo on varmasti tuleva Jumalan kansalle

Jumalan kansalle luvataan pääsy Jumalan iankaikkiseen sapatinlepoon, hänen luoksensa, hänen autuuteensa.

Siitä tekstimme lausui: "Niin on Jumalan kansalle sapatinlepo varmasti tuleva." Varmasti. Siinä on luja, ihana lupaus iankaikkisesta autuudesta. Apostoli Paavali sanoo: Jumala "antaa teille, joita ahdistetaan, levon yhdessä meidän kanssamme, kun Herra Jeesus ilmestyy taivaasta voimansa enkelien kanssa tulen liekissä ja kostaa niille, jotka eivät tunnne Jumalaa eivätkä ole kuuliaisia meidän Herramme Jeesuksen evankeliumille" (2 Tess. 1:7–8).

Haluatko sinä tähän lepoon? Vai haluatko jäädä rangaistuksen ja koston alle? Kadotuksessa ei ole lepoa. Siitä sanotaan: "Heitä vaivataan yöt päivät, aina ja iankaikkisesti" (Ilm. 20:10).

Uskovilla on täällä ajassa omat vaivansa, joista psalminkirjoittaja lausuu: "Minua vaivataan joka aika, ja minä saan joka aamu kuritusta" (Ps. 73:14). Lohdutuksemme on siinä, että tämä vaivanaika kerran päättyy lopullisesti ja täydellisesti. Raamattu sanoo uskovista: "He saavat levätä vaivoistansa, sillä heidän tekonsa seuraavat heitä" (Ilm. 14:13). Teot eivät avaa taivasta, ne tulevat perässä.

Raamattu todistaa vielä: "Lupaus päästä hänen lepoonsa pysyy vielä varmana" (Hebr. 4:1) ja lisää: "Me pääsemme lepoon, me, jotka tulimme uskoon" (Hebr. 4:3).

On siis aivan varmaa, että Mooses ja Elia, Johannes ja Paavali, Daavid ja syntinen nainen, neitsyt Maria ja ristin ryöväri, Job ja Abraham, Saara ja Raahab, Betanian Martta ja Maria, Elisabet ja Simeon, kuten muutkin profeetat, apostolit ja uskovat kaikkina aikoina, pääsevät Jumalan lepoon. Toiset siellä jo ovat ja loputkin sinne rientävät.

Tätä kiusaaja ei voi estää. Jumala toteuttaa varmasti lupauksensa.

2. Tuleeko sapatinlepo sinulle

Heprealaiskirjeen kirjoittajalla oli suuri huoli siitä, kuinka hänen kirjeensä vastaanottajien lopulta käy. Hän muistuttaa heitä epäuskoisten israelilaisten kohtalosta, jotka eivät päässeet Jumalan lepoon, vaan jotka epäuskonsa tähden tulivat hyljättyiksi.

Kirjoittaja kiinnittää lukijoidensa huomion Jumalan sanan kykyyn tunkeutua ihmisen sisimpään ja paljastaa, mitä siellä on. Hän sanoo: "Sillä Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka ja tunkee lävitse, kunnes se erottaa sielun ja hengen, nivelet sekä ytimet, ja on sydämen ajatusten ja aivoitusten tuomitsija." Hän osoittaa, ettemme voi salata Jumalalta mitään, sillä "ei mikään luotu ole hänelle näkymätön, vaan kaikki on alastonta ja paljastettua hänen silmänsä edessä, jolle meidän on tehtävä tili". Ihminen näkee huonosti toisen ihmisen sisälle ja erehtyy usein päätelmissään. Seurakunnassa meidän tulee ajatella kustakin rakkaudessa hänen tunnustuksensa ja tekojensa mukaan. Mutta Jumala näkee kaiken aikaa aivan tarkasti ihmisen tilan, senkin, onko hän uskossa vai ei. Jumalaa emme voi pettää emmekä harhauttaa. Tullaksemme lepoon, meidän on tarpeen omistaa se armo, jonka Ylimmäinen pappimme Kristus meille hankki uhratessaan itsensä kertakaikkisesti meidän edestämme. Tätä totuutta kirjoittaja tähdentää koko kirjeessään. Hän osoittaa, että usko on pelastukseen välttämätön: "Ilman uskoa on mahdotonta olla otollinen Jumalalle."

Edempänä tässä kirjeessä kirjoittaja muistuttaa sanankuulemisen ja yhteisen kokoontumisen tärkeydestä ja sanoo: "Älkää jättäkö omaa seu-

rakunnankokoustanne, niin kuin muutamien on tapana" (Hebr. 10:25). Hän tähdentää kilvoittelun merkitystä ja sanoo: "Ette vielä ole verille asti tehneet vastarintaa, taistellessanne syntiä vastaan, ja te olette unhotaneet kehotuksen, joka puhuu teille niin kuin lapsille: 'Poikani, älä pidä halpana Herran kuritusta, äläkä menetä toivoasi, kun hän sinua nuhtelee'" (Hebr. 12:4–5). Hän kehottaa olemaan kuuliaisia oikealle Jumalan sanan opetukselle ja sen opettajille: "Olkaa kuuliaiset johtajillenne ja tottelevaiset, sillä he valvovat teidän sielujanne niin kuin ne, joiden on tehtävä tili, että he voisivat tehdä sitä ilolla eikä huokaillen; sillä se ei ole teille hyödyllistä" (Hebr. 13:17).

Kaikella tällä kirjoittaja tähtää siihen, että hänen lukijansa ymmärtäisivät pitää perimmäiset kysymykset ensisijaisina elämässään ja että he säilyisivät uskossa ja tulisivat Jumalan lepoon.

On ihmisiä, jotka eivät ole suorastaan kielteisiä uskon asioita kohtaan, mutta jotka eivät elä Jumalan sanasta. He saattavat jopa sanoa, että jonkinlainen usko pitää olla. Mutta toisaalta he heti kohta vastustavat, jos uskosta pitäisi tehdä totta. Ne asiat, joita olen tässä ottanut Raamatusta esille, eivät sovi heille. Kuinka he sitten voivat uskoa pääsevänsä perille Jumalan lepoon, jos he hylkäävät sen neuvot ja sen opetuksen, jolla Jumala haluaa meidät sinne johtaa ja varjella? Tutki siis itseäsi, millainen sinun uskosi on. Tutki, onko se yhtäpitävä sen kanssa, mitä Raamattu opettaa siitä uskosta, joka pelastaa ja vie Jumalan lepoon, vai onko se jotakin muuta. Kun Jumalan sana jo nyt paljastaa ihmisen sisimmän, mitä on seistä viimeisenä päivänä suuren Tuomarin edessä, jolle kaikki on alastonta ja paljastettua? Ajattele näitä asioita. Tee oikeat johtopäätökset ja suuntaa uskosi Kristukseen ja pidä silmät häneen luotuina.

Tekstimme muistuttaa meitä heikkoudestamme, mutta lohduttaa meitä sillä, että Jumala on antanut meille juuri sopivan Vapahtajan ja Ylimmäisen papin: "Kun meillä siis on suuri ylimmäinen pappi, läpi taivasten kulkenut, Jeesus, Jumalan Poika, niin pitääkäämme kiinni tunnustuksesta. Sillä ei meillä ole sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä meidän heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä. Käykäämme sen tähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon, avuksemme oikeaan aikaan." Nyt, kun sanaa kuulemme ja meille Kristusta kirkastetaan, on oikea aika. Huomisesta em-

me tiedä. Eilen kuulemamme ei meitä auta, ellei se ole tänäänkin uskomme. Sen tähden oikea aika on juuri nyt, siinä hetkessä, jota elät. "Tänä päivänä, jos te kuulette hänen äänensä, alkää paaduttako sydämiänne, niin kuin teitte katkeroituksessa", sanotaan Hebrealaiskirjeessä.

Miten pelottava Jumala onkaan pyhydessään syntiselle ihmiselle. Pyhät enkelit kuitenkin ylistävät häntä turvallisesti hänen valtaistuimensa edessä. Kun Kristus on jo hankkinut meille armon ja pääsyn kaikkein pyhimpään, saamme uskalluksella käydä armoistuimen eteen joka päivä vastaanottamaan Jumalan armon. Uskossa Kristukseen olemme Jumalalle otollisia, koska Kristus on ottanut pois syntimme ja kantanut ne ruumiissaan ristinpuuhun. Häneen pukeutuneina olemme Jumalan edessä kasteen armoliitossa puhtaaksi pestyjä ja sydämemme on vihmottu puhtaaksi pahasta omastatunnosta. Miten turvallinen, rakastava ja hellä Jumala onkaan lapsilleen! Onhan hän luvannut: "Niin kuin äiti lohduttaa lastansa, niin minä lohdutan teitä" (Jes. 66:13).

Tartu siis uskolla kiinni Jumalan armolupauksiin, omista ne itsellesi ja usko, että "sapatinlepo on varmasti Jumalan kansalle tuleva".

Jumalan kansalle on sapatinlepo varmasti tuleva

Kolmantena sunnuntaina pääsiäisestä. II vuosikerta Epistolateksti.

Niin on Jumalan kansalle sapatinlepo varmasti tuleva. Sillä joka on päässyt hänen lepoonsa, on saanut levon teoistaan, hänkin, niin kuin Jumala omista teoistansa. Ahkeroikaamme siis päästä siihen lepoon, ettei kukaan lankeaisi seuraamaan samaa tottelemattomuuden esimerkkiä. Sillä Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka ja tunkee lävitse, kunnes se erottaa sielun ja hengen, nivelet sekä ytimet, ja on sydämen ajatusten ja aivoitusten tuomitsija; eikä mikään luotu ole hänelle näkymätön, vaan kaikki on alastonta ja paljastettua hänen silmäinsä edessä, jolle meidän on tehtävä tili. Kun meillä siis on suuri ylimmäinen pappi, läpi taivasten kulkenut, Jeesus, Jumalan Poika, niin pitäkäämme kiinni tunnustuksesta. Sillä ei meillä ole sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä meidän heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä. Käykäämme sen tähden uskalluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löytäisimme armon, avuksemme oikeaan aikaan. Hebr. 4:9–16.

Väsynyt kaipaa lepoa. Taivaan matkalainen tarvitsee virkistystä ja toistuvia levähdyshetkiä kulkiessaan kohti päämäärää. Häntä lohduttaa suuresti Sanan lupaus, että sapatinlepo on Jumalan kansalle varmasti tuleva. Tekstimme antaa meille uusia voimia. Toteutuu Herran lupaus: "He juoksevat eivätkä näänny, he vaeltavat eivätkä väsy" (Jes. 40:31).

1. Lepo Kristuksen haavoissa

Matka ei ole vaeltajalle lainkaan niin raskas, jos hän tuntee tien ja voi iloisin mielin astella polkuaan eteenpäin tietäen, että kohta on perillä. Mutta jos on epävarma siitä, onko oikealla tiellä ja pääseekö koskaan lopulta perille, askel on raskas ja matkanteko ahdistaa. Näin

on myös taivasmatkasta puheen ollen. Jeesus sanoi opetuslapsilleen: "Mihin minä menen – tien sinne te tiedätte" (Joh. 14:4). Tällä sanalla Jeesus osoitti, että hänen opetuslapsensa tuntevat tien iankaikkiseen elämään. Tekstimme puhuu tähän liittyvistä asioista varmasti tapahtuvina. Jos olemme epävarmoja taivaan tiestä tai siitä, että mekin saamme sinne tulla, on uskossamme jotakin vialla. Tarvitsemme varmuuden näistä asioista. Sen Jumala haluaa meille antaa.

Yhtenä syynä epävarmuuteen taivaaseen pääsystä on se, ettei olla selvillä siitä, mitä Jeesus on tehnyt koko maailman edestä. Jos ihminen ei sitä tunne, hän yrittää omilla teoillaan ansaita autuutta tai varmistaa sitä jollakin itse tekemällään tavalla.

Epävarmuus on synnyttänyt monenlaisia harhoja, joiden johdosta ihmiset vaipuvat yhä syvempään epävarmuuteen ja hengelliseen pimeyteen. On keksitty tekoja, joita Jumala ei ole määrännyt sanassaan ja joiden luullaan pelastavan. Olemme viime päivinäkin kuulleet viimeisestä voitelusta ja kuolinmessusta, jossa rukoillaan vainajan puolesta. Mutta totena pysyy Raamatun sana: "Ihmisille on määrätty, että heidän kerran on kuoleminen, mutta sen jälkeen tulee tuomio" (Hebr. 9:27). Ja: "Sillä kaikkien meidän pitää ilmestymän Kristuksen tuomioistuimen eteen, että kukin saisi sen mukaan, kuin hän ruumiissa ollessaan on tehnyt, joko hyvää tai pahaa" (2 Kor. 5:10). Kuoleman jälkeen ei Raamatun mukaan voi kääntyä. Sen jälkeen ei ole myöskään kiirastulta eikä tarvetta sieltä vapautua. Kiirastuli on ihmiskeksintö. Kuoleman jälkeen on vain joko iäinen autuus tai loputon vaiva. Uskovat tulevat kuoltuaan heti sinne, missä Jeesus on, eli taivaaseen. Epäuskoiset joutuvat suoraan vaivan paikkaan eli helvetiin.

Raamatullisluterilaisen opin mukaan toimiva kirkko ei pidä esirukouksia kuolleitten puolesta. Ne ovat itse asiassa jumalanpilkkua ja sisältävät opillisen harhan. Kun Jumala on sitonut meidät kaikiksi ajoiksi Raamatun sanaan, on suurta röyhkeyttä pyytää Jumalaa tekemään toisin kuin hän on sanonut tekevänsä. Uskonpuhdistus vapautti luterilaiset siitä harhasta. Uskonpuhdistajamme Martti Luther sanoo nimenomaan, ettei meidän pidä rukoilla kuolleitten puolesta.

Tekstimme sanoo lohdullisesti: "Käykäämme sen tähden uskaluksella armon istuimen eteen, että saisimme laupeuden ja löy-

täisimme armon, avuksemme oikeaan aikaan." On olemassa armonistuin, itse Herra Kristus, joka on jo tehnyt meidän edestämme kaiken, mitä autuuteemme tarvitaan. Häneltä saamme avun. Se apu, minkä tarvitsemme, on syntien anteeksiantamus. Kun synnit ovat täällä anteeksiannetut, mitään estettä taivaaseen pääsemiselle ei ole. Kristus on sanonut: "Se on täytetty." Hän on mennyt meidän edustajanamme edeltä Isän tykö. Me saamme kulkea hänen perässään. Hän sanoo: "Minä olen tie, totuus ja elämä." Kun Kristus on jo maksanut koko syntivelkamme, ei Jumala enää karhua sitä meiltä. Niin syntisinä kuin olemme, saamme käydä armoistuimen eteen ja kuulla päivittäin: "Sinun syntisi ovat anteeksiannetut." Nyt on armonpäivä, oikea aika ja otollinen aika. Armo ei ole kätkössä, vaan tarjolla armonvälineissä. Niitä ovat evankeliumin sana rippi mukaan lukien sekä kaste ja ehtoollinen. Se on niistä löydettävissä ja omistettavissa. Saamme omistaa täyden armon uskolla. Meidän ei tarvitse jäädä epävarmuuteen.

On myös synti epäillä Jumalan armoa, kun hän sanassaan vakuuttaa sen lujaksi ja varmaksi, jo olemassa olevaksi Kristuksessa ja hänen meille hankkimakseen. Tekstimme kehottaa: "Käykäämme uskalluksella armon istuimen eteen." Pois siis epäröinti! Pois pelonsekaiset ajatukset siitä, mahtaako Jumala olla minulle armollinen! Saamme rohkeasti käydä armoistuimen eteen. Emmekä käy turhaan, vaan saamme armon. Armoistuimen eteen käyminen on samaa kuin omistaa uskolla armonvälineistä Vapahtajamme Kristuksen armo ja turvautua hänen sovitusuhriinsa.

Meidän ei tarvitse yrittää päästä Jumalan suosioon omilla teoillamme. Sellainen yrittäminen uuvuttaa eikä kuitenkaan tuota tulosta. Sanoohan Jeesus: "Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon" (Matt. 11:28). Kun tulemme Jeesuksen luo, omat tekemiset autuuden saamiseksi jäävät ja saamme levon. Saamme jäädä lepäämään Jeesuksen haavoihin. Kun Jumalan sana toistuvasti vakuuttaa meitä tästä armosta, saamme uusia voimia ja virkistymme armolähteellä. Saamme, kuten profeetta Jesaja sanoo (Jes. 12:3), "ilolla ammentaa pelastuksen lähteistä". Kun lähteet ovat avoinna, niin taivaskin on auki. Sinne ylös avoimeen taivaaseen sai kuoleva Stefanus katsella kivisateessa Jumalan Karitsaa, joka seisoi voimassa Isän oikealla puolella. Raskaimman-

kin ristin alla taivas pysyy uskolle avoinna. Vain epäusko vetää verhon sen eteen. Peite ei ole Jumalassa, vaan epäuskoisen ihmisen sydämessä. Peite katoaa ja otetaan pois Kristuksessa (2 Kor. 3:14). Usko siirtää syrjään epäuskon pimeyden.

2. Ahkeroikaamme päästä Jumalan kansan lepoon

Olemme saaneet armosta lahjaksi uskossa levon omalletunnonlemme. Olemme kuitenkin vielä taipaleella päivän helteessä ja monenlaisessa rasituksessa. Emme ole vielä perillä. Sen vuoksi tekstimme kehottaa meitä vetoavasti: "Ahkeroikaamme siis päästä siihen lepoon, ettei kukaan lankeaisi seuraamaan samaa tottelemattomuuden esimerkkiä." Tekstimme kirjoittaja viittaa siihen, että monet israelilaiset kääntyivät pois uskon ja kuuliaisuuden tieltä tottelemattomuuteen. He käänsivät selkensä Jumalan sanalle eivätkä päässeet hänen lepoonsa. "Sillä hyvä sanoma on julistettu meille niin kuin heillekin; mutta heidän kuulemansa sana ei heitä hyödyttänyt, koska se ei uskossa sulautunut niihin, jotka sen kuulivat" (Hebr. 4:2). Jumalan sanaa ei käy noin vain hylkääminen. Sillä on seurauksensa. Tekstimme lausuu: "Sillä Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka ja tunkee lävitse, kunnes se erottaa sielun ja hengen, nivelet sekä ytimet, ja on sydämen ajatusten ja aivoitusten tuomitsija; eikä mikään luotu ole hänelle näkymätön, vaan kaikki on alastonta ja paljastettua hänen silmäinsä edessä, jolle meidän on tehtävä tili."

Jos ihminen tässä ajassa kääntää Jumalalle lopullisesti selkensä, Jumala on vuorostaan kääntävä selkensä hänelle ja karkottava hänet armollisten kasvojensa edestä ikuisen pimeyteen.

Sen vuoksi Jumalan sana kehottaa meitä ahkeroimaan päästäksemme Jumalan kansan lepoon. On oltava valpas ja valvottava, ettemme anna periksi kiusauksissa ja mukaudu tähän maailmaan ja sen epäuskoiseen menoon.

On suuria vaaroja elämän alueella. Erityisesti nykyisin vaanivat ahneus ja rietas elämä, itsekkyyys ja välinpitämättömyys Jumalan käskyistä ja pakoilu vastuun ottamisesta ja sen kantamisesta.

On vaaroja Jumalan sanan ja opin alueella. On suoranaista kapi-naa Jumalan sanaa ja siinä pysymistä vastaan. Ei ole arkaa tuntoa Jumalan kirjoitetun sanan, Pyhän Raamatun edessä, ennemminkin on turtunut tunto, piittaamattomuus, tympääntyneisyys ja ehdoton vastustus. Vieläpä kuvitellaan, ettei Jumala siitä rankaise, vaan että hän katsoo kaiken läpi sormiensa ja lausuu vastustajilleen: "Sinä uskollinen palvelija, käy Herrasi iloon." Ei elävä Jumala ole heidän Herransa eikä hän kutsu heitä iloonsa. Muista, jos omaksut maailmallisen elämäntavan ja uskot niin kuin se uskoo, olet seisova siinä joukossa, joka kuulee sanat: "Menkää pois!"

Ottakaamme vaari Jumalan sanan varoituksista. Tehkäämme selkeät, tietoiset päätökset: Jumalan armon avulla haluamme pysyä uskollisesti puhtaassa Jumalan sanan opissa ja luterilaisessa tunnustuksessa. Jumalan armon voimalla vastustamme sydämemme halusta kaikkea maailmallisuutta ja pyydämme kulkea vakaasti uskon tietä Herramme kiitokseksi. Kun näin päätämme, tehkäämme se nöyrästi rukoillen: Herra, sinä uskon alkaja ja päättävä, saata minussa päätökseen se hyvä työsi, jonka olet alkanut.

Aina on tarpeen muistaa heikkoutemme. Raamattu sanoo: "Joka luulee seisovansa, katsokoon, ettei lankea" (1 Kor. 10:12). Apu lankeamisen vaaraan tulee vain ylhäältä, Kristukselta. Tekstimme sanoo: "Sillä ei meillä ole sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä meidän heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä." Meitä lohduttaa Kristuksen kestäminen, sillä se toi meille voiton ja vakuuden siitä, että kerran pääsemme Jumalan lepoon.

On tavattoman lohdullinen asia, että Jumala lunastaa lupauksensa ja vie kansansa iankaikkiseen autuuteen. Kun uskova kuolee, hän pääsee paratiisiin Vapahtajansa luo, siis taivaan autuuteen. Hän ei joudu kärsimään syntiensä tähden, ei kiirastulessa eikä helvetissä, koska Kristus sovitti kerta kaikkiaan kaikki synnit. Tästä saamme olla varmoja.

Siinä on rakkaus

Neljäntenä sunnuntaina pääsiäisestä. II vuosikerta. Epistolateksti.

Siinä on rakkaus – ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovitukseksi. Rakkaani, jos Jumala on näin meitä rakastanut, niin mekin olemme velvolliset rakastamaan toinen toistamme. Jumalaa ei kukaan ole koskaan nähnyt. Jos me rakastamme toinen toistamme, niin Jumala pysyy meissä, ja hänen rakkautensa on tullut täydelliseksi meissä. Siitä me tiedämme pysyvämme hänessä ja hänen pysyvän meissä, että hän on antanut meille Henkeänsä. Ja me olemme nähneet ja todistamme, että Isä on lähettänyt Poikansa maailman Vapahtajaksi. Joka tunnustaa, että Jeesus on Jumalan Poika, hänessä Jumala pysyy, ja hän Jumalassa. Ja me olemme oppineet tuntemaan ja me uskomme sen rakkauden, mikä Jumalalla on meihin. Jumala on rakkaus, ja joka pysyy rakkaudessa, se pysyy Jumalassa, ja Jumala pysyy hänessä. 1 Joh. 4:10–16.

Mikä on keskeistä kristillisessä uskossa? Tähän kysymykseen voi vastata yhdellä sanalla. Se sana on rakkaus. Tähän monet yhtyvät.

Kuitenkin jos kysymme edelleen, mitä tämä rakkaus on, niin vastauksen tiedot eroavat niin kuin tiedot eroavat täällä siinäkin suhteessa, että toiset kulkevat laveata tietä kadotukseen ja toiset kaitaa tietä taivaaseen. Jotkut näet ajattelevat, että keskeistä kristillisessä uskossa on lähimmäisiä koskeva rakkauden käsky, joka Raamatusta löytyy: "Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi." Mutta apostoli Johannes sanoo tässä meille: "Siinä on rakkaus – ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan siinä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovitukseksi." Tässä puhutaan Jumalan rakkaudesta meihin. Juuri tämä on kristillisen uskon keskeinen sanoma.

Jumala on rakastanut syntistä maailmaa. Jumala on rakastanut sitä maailmaa, joka on ollut kapinassa korkeata Majesteettia kohtaan ja joka edelleenkin epäuskonsa tähden jatkaa samaa kapinaa. Luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on eikä myöskään

ymmärrä, mikä on se sanoma, jonka Jumala on meille ilmoittanut ja halunnut meille välittää.

Jos alamme Jumalan lain edessä käsittää, että meiltä puuttuu rakkaus Jumalaa ja lähimmäistämme kohtaan, niin omatuntomme alkaa syyttää meitä. Jumala nimittäin vaatii laissaan meiltä rakkautta. Onhan hänen oma sanansa: "Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämesestä ja kaikesta sielustasi ja kaikesta mielestäsi ja kaikesta voimastasi" (Mark. 12:30). Mutta ihminen on itsekäs. Hän haluaa rakastaa itseänsä yli kaiken. Hän haluaa poistaa Jumalan elämästänsä ja tehdä hänet tarkoitukseksi ja merkitykseksi. Ihminen ei halua antaa kunniaa Jumalalle ja rakastaa häntä, vaan meitä lähinnä ovat omat tarpeemme, omat ajatuksemme, oma tahtomme ja omat himomme. Niiden mukaan haluamme elää. Se on vastoin Jumalan tahtoa. Itsekkyydessämme emme rakasta Jumalaa emmekä myöskään lähimmäistämme emmekä siihen edes pysty.

Olemme siis syntisiä, Jumalan tahdon rikkoneita. Jumala vihaa vanhurskaudessaan syntiä ja synnin tekijöitä. Tätä jossakin määrin käsittämme luonnostammekin. Kuitenkin vaikka olemme syntisiä, Jumala on siitä huolimatta rakastanut meitä ja antanut meille oman Poikansa, joka on sovittanut meidät Jumalan kanssa ja hankkinut meille syntien anteeksiantamuksen. Apostoli sanoo siitä, että hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovituksi.

Emme löydä Jumalalle kelpaavaa rakkautta omasta sydämestämme. Emme löydä sellaista rakkautta, joka Jumalan edessä olisi laadultaan oikeata ja puhdasta. Sen sijaan rakkaus löytyy Jumalasta. "Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme" (Room. 5:10). Vapiseva omatunto löytää rauhan tässä rakkaudessa. "Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" (Joh. 3:16). Jumalan rakkaus meitä kurjia syntisiä kohtaan on kristillisen uskon sydän, sen keskus.

Päästyämme osallisiksi Jumalan armosta ja rakkaudesta, "mekin olemme velvolliset rakastamaan" Jumalaa ja toinen toistamme. Se, joka elää epäuskossa, yrittää rakastaa omilla voimillaan ja sillä käsityksellä, mikä hänellä luonnostansa on. Kun ihmisen suhde Jumalaan ei ole

kunnossa, hän ei ole osallinen Jumalan rakkaudesta eikä hänellä ole myöskään voimaa rakkauteen. Mutta siitä, että usko on syttynyt sydämeemme ja olemme oppineet tuntemaan Kristuksen, seuraa välttämättä, että sydämessämme on olemassa rakkautta Jumalaa kohtaan ja sen myötä myös rakkautta lähimmäistä kohtaan.

Uskon synnyttämä rakkaus ulottuu yli tavanomaisten rajojen. On näet rakkautta vihollisiakin kohtaan. Ajatelkaamme vaikkapa Stefanusta, ensimmäistä marttyyriä, joka rukoili Jumalaa antamaan kivittäjilleen anteeksi. Käytännössä rakkaus vihollisia kohtaan ilmenee usein esirukouksena. Jumalan Seurakunta ei voisi koskaan kasvaa eikä pyrkiä taivoittamaan epäuskoisia, jos sillä ei olisi rakkautta vihollisiansa kohtaan. Onhan tiettyssä mielessä jokainen epäuskoinen ihminen Jumalan ja uskon vihollinen, vaikka hän olisi meille inhimillisesti läheinen ja rakas. Jumala panee Seurakuntansa tekemään työtä levittämällä sanaa Seurakunnan vihollistenkin keskuuteen, ja jokainen Kristukseen uskova ilolla tekee tätä työtä sekä odottaa ja toivoo, että ihmiset kääntyisivät ja pelastuisivat.

Rakkaus lähimmäistä kohtaan voi olla vaikea asia ymmärtää oikein. Sydämessä tätä rakkautta uskovalla on, mutta miten sen tulee ilmetä. Epäuskoinen ihminen ajattelee asiaa järkensä ja tunteittensa mukaan. Uskovallakin on suuri vaara toimia oman henkilökohtaisen tunteensa varassa.

Rakkaus on muutakin kuin sisäistä tunnetta. Kristillistä rakkautta ohjaa nimittäin Jumalan sana. Jeesus sanoo siitä: "Jos joku rakastaa minua, niin hän pitää minun sanani ja minun Isäni rakastaa häntä ja me tulemme hänen tykönsä ja jäämme hänen tykönsä asumaan" (Joh. 14:23). Sitten hän sanoo vielä: "Joka ei minua rakasta, se ei pidä minun sanojani, ja se sana, jonka te kuulette ei ole minun vaan Isän, joka on minut lähettänyt." Rakkaus pitäytyy Jeesuksen sanaan, ja tämä sana antaa sille sisällön.

Nykyaikana, joka on hyvin tunnepohjaista, on syytä nähdä tämä. Ihmisethän ajattelevat, että koska he rakastavat, he saavat tehdä mitä heidän rakkautensa vaatii. Sen seurauksena avioliittoja hajoaa, aviouskollisuutta lyödään laimin ja eletään miten hyvänsä. Kuka voi mitata sen kärsimyksen, mikä näin on aiheutunut juuri niille, joita kohtaan ennen muuta olisi tullut osoittaa oikeata rakkautta. Pelkän ulkonaisen tun-

teen sokea seuraaminen johtaa siihen, että on paljon kyyneleitä, paljon kärsimystä ja elämä ajautuu umpikujaan. Ei voida korjata sitä pahaa, mikä on aiheutettu. Tuloksena on tavaton rikkiinäisyys.

Koska Jumalan käskyjen sisältö on rakkaus, tulee kristityn ohjata tunteensa niiden mukaiseksi, eikä ajatella, että hän voi pettävällä tunteellaan tulkita Jumalan käskyjä ja antaa niille uuden, vääristyneen sisällön.

Kun Jumalan sana antaa rakkaudelle sisällön, siihen kuuluu myös oikeita tunteita, lämpöä, sydämellisyyttä, laupeutta ja muuta senkaltaista. Sitä saamme osoittaa luonteenlaatumme mukaan. Luonnehan on hyvin henkilökohtainen asia. Hymyilevä, naurava, leikkisä, mukava ihminen ilmentää rakkauttaan oman luonteensa läpi. Jörö, harvasanainen luonne ilmentää rakkautta omalla tavallaan. Kukin sillä tavoin millaiseksi hänet on luotu ja mitä hänelle on annettu. Emme voi mennä sanomaan, että lupsakalla olisi enemmän rakkautta kuin jöröllä tai päinvastoin. Kuka sen mittaa? Jumala yksin sen tietää. Ei ole tarpeellista verrata ja näin katsella toisia, vaan se on tarpeen, että pyydämme, että Jumala antaisi meille itsellemme rakkautta.

Mutta jos henkilökohtainen tunne irrotetaan Jumalan sanasta ja seurataan pelkkää tunnetta, ajaudutaan väärille raiteille, pois todellisesta rakkaudesta ja aiheutetaan kärsimystä. Jos sen sijaan tunne yhdistyy Jumalan sanaan siten, että ensimmäisenä on Jumalan sana, jota seurataan, silloin syntyy harmoninen tilanne.

Esimerkiksi voisimme ottaa kysymyksen lasten kristillisestä kasvatuksesta. Sehän on käytännössä niitä vaikeimpia. Jos menetelemme vintoutuneen tunteemme mukaan, voi tapahtua kahdenlaista. Jos lapsi tekee väärin, emme ojenna häntä, vaan annamme hänen elää vapaasti. Meistä voi tuntua vaikealta nuhdella ja rangaista lasta, mutta seurauksena on kurittomuus ja yksilön ja kansakunnan kasvaminen vinoon. Jumalan sana sen sijaan sanoo: "Joka vitsaa säästää, se vihaa lastaan." Hempeämielinen rakkaus on käytännössä vihaa. Raamattu ei tarkoita, että kurin tulisi olla ankaraa, vaan sellaista, että on olemassa johdonmukainen järjestys ja asiallinen meno ja lapsi tuntee olonsa turvalliseksi. Toinen väärä tapa seurata tunteitansa on purkaa vihansa lapseen. Jumalan sana sanoo: "Niin kuin isä armahtaa lapsiansa, niin Jumalakin armahtaa pelkääväisiänsä" (Ps. 103:13). Toki lapsen tulee kasvaa myös

siihen, että rikkomuksesta seuraa ansaittu nuhde tai jokin muu rangais-
tus. Mutta kasvatukseen kuuluvat myös armollisuus ja kohtuus, niin et-
tä lapselle välittyy tunne, että hänestä välitetään. Kun rakkaus saa sisäl-
tönsä Jumalan sanasta, henkilökohtainen tunne ei pääse, olkoon se sit-
ten hempeyttä tai vihaa, ohi Jumalan sanan määräämän tekoja.

Rakkaus katsoo pidemmälle kuin siihen hetkeen jossa ollaan. Hyvin
suuri vaara on, että kristityt ovat lyhytnäköisiä rakkaudessaan. Tämä
merkitsee sitä, että erilaisissa vaikeissa asioissa annetaan neuvoja tai
tehdään ratkaisuja, joilla tilanteesta selviydytään sillä hetkellä, mutta
samanaikaisesti kerätään vaikeuksia myöhemmille ajoille. Rakkaus ot-
taa huomioon eri näkökohtia eikä kulje hetken mielijohteen mukana.
Jumala on meille tässä suuri esimerkki. Vaikka emme kykene suuresti-
kaan käsittämään Jumalan hallintaa, niin näemme yhtä ja toista siitä, et-
tä Jumalalla on aikaa ja kärsivällisyyttä ja että hänellä on omat tapansa
kasvattaa. Tätä taustaa vasten meidän on helpompi ymmärtää kaikkea
sitä mitä tapahtuu. Mitenkä monta kertaa Jumala osoittaakaan hyvyyt-
tänsä ja rakkauttansa havaittavalla tavalla! Toisaalta taas voimme näh-
dä, että hän on valmis kuljettamaan ihmisiä, kokonaisia kansakuntia ja
koko maailmaa monien vaikeitten vaiheitten kautta vetääksensä heitä
tykönsä ja valmistaaksensa heitä evankeliumin sanalle. Jumalalla on
suuret linjat. Hän vetää luokseen käyttäen milloin ankaruutta milloin
hyvyyttä, kuten Raamattu sanoo: "Herra minua kyllä kuritti, mutta kuo-
lemalle hän ei minua antanut" (Ps. 118:18) ja: "Jumalan hyvyys vetää
sinua parannuksen" (Room. 2:4). Tämä merkitsee myös, ettei meillä ole
oikeutta pahentua siihen tapaan, jolla hän rakastaa eikä meillä ole oike-
utta vaatia häntä toimimaan lyhytnäköisesti meidän tavallamme.

Rakkaus – rakkaus Jumalaa kohtaan ja rakkaus lähimmäistä kohtaan
– on se, johon meidät on kutsuttu, mutta kaiken yläpuolella on se rak-
kaus, joka Jumalalla on ollut meihin. Se on ihmeellinen, edellytyksetön
rakkaus, josta jo profeetta Jeremia lausui nuo ikimuistoiset Herran san-
nat: "Tankaikkisella rakkaudella minä olen sinua rakastanut ja vetänyt
sinua puoleeni armosta." Siellä missä tämä Jumalan rakkaus on synnyt-
tänyt meidät uudesti elävään toivoon, siellä myös meidän sydämis-
sämme on rakkaus. Se saa voimansa Jumalan evankeliumista. Se pitää
yhtä Jumalan lain kanssa. Se ei asetu Jumalan käskyjä vastaan, vaan
sanoo niihin aamenensa. Halu ja voima toteuttaa rakkautta ei lähde lais-
ta, koska laista tulee synnintunto ja laki kuolettaa, vaan ne tulevat

evankeliumista, siitä kun katselemme Herraa Jeesusta Kristusta, meidän tähtemme maailmaan tullutta ja meidän edestämme kärsinyttä ja kuollutta Vapahtajaamme.

Ajatelkaamme, mistä ristin ryöväri löysi rakkauden. Hän joutui tooteamaan: "Me kärsimme oikeuden mukaan". Hän tunnusti, että rangastus, jonka hän oli saanut, oli oikea. Hänen syntinsä olivat sen hänelle tuottaneet. Mutta kun hän katseli Kristusta ristillä, hän näki sen rakkauden, joka meidän edestämme oli uhrautunut. Israelilaisena hän tuns Vanhan testamentin messiasennustuksia ja näki vierellään niiden täytyvän. Se antoi hänelle uskon, jonka varassa hän saattoi rukoilla: "Muista minua, kun tulet valtakuntaasi." Hän sai uskon, joka näki yli omien pahojen tekojen, uskon, joka turvautui siihen, että on olemassa synnin sovitus ja Jumalan armo, on olemassa Kristuksen iankaikkinen valtakunta ja iäinen elämä. Kuoleman edessä ja oman synnin hedelmän selvästi nähdessänsä ja kovissa kivuissa ristillä riippuessaan ryöväri näki vierellään iankaikkisen elämän ja omisti sen itsellensä. Kristus, joka uhrasi itsensä meidän edestämme, on se rakkaus, jonka varassa on meidänkin elämämme. Kun hän synnyttää meissä uskon, niin usko omistaa anteeksiantamuksen. Se sitten saa aikaan rakkautta.

Rakkautta ei voida pakottaa eikä pusertaa meistä irti. Sitä ei voida saada aikaan käskemällä, vaan se lähtee pakottamatta Jumalan synnyttämänä uskovasta sydäimestä. Sisältönsä se saa kylläkin laista, sillä mitään muunlaista todellista rakkautta ei ole kuin se minkä Jumala on laissansa sanonut. "Sillä rakkaus on lain täyttämys." Sen tähden kristitty rakastaessaan ei asetu lakia vastaan, vaan tunnustaa, että se on vanhurskas, hyvä ja pyhä. Haluamme Jumalan lapsina harjoittaa tällaista rakkautta, joka on rakkautta Jumalaan, joka antaa hänelle sen kunnian, mikä hänelle kuuluu, joka kunnioittaa hänen sanaansa, rakastaa hänen lakiansa ja joka myös suhteessamme lähimmäisiimme kohdistuu kaikille, vihollisiimmekin.

Siitamaja. Talvileirin aamuhartaus. Maaliskuussa 1987.

Pyhän Hengen persoona ja virka

Neljäntenä pääsiäisen jälkeisenä sunnuntaina. I vuosikerta. Evanke-
liumiteksti.

Kuitenkin minä sanon teille totuuden: teille on hyväksi, että minä menen pois. Sillä ellen minä mene pois, ei Puolustaja tule teidän tykönnö; mutta jos minä menen, niin minä hänet teille lähetän. Ja kun hän tulee, niin hän näyttää maailmalle todeksi synnin ja vanhurskauden ja tuomion: synnin, koska he eivät usko minuun; vanhurskauden, koska minä menen Isän tykö, ettekä te enää minua näe; ja tuomion, koska tämän maailman ruhtinas on tuomittu. Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta te ette voi nyt sitä kantaa. Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen. Sillä se, mitä hän puhuu, ei ole hänestä itsestään; vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevaiset hän teille julistaa. Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille. Kaikki, mitä Isällä on, on minun; sen tähden minä sanoin, että hän ottaa minun omastani ja julistaa teille. Joh. 16:7–15.

1. Pyhän Hengen persoona

a. Kuka hän on?

Jeesus käyttää tekstissämme Pyhästä Hengestä kahta nimeä, Puolustaja ja totuuden Henki, sekä persoonapronominia hän. Jeesus puhuu Pyhästä Hengestä myös toisena Puolustajana. Näin hän ilmoittaa, että Pyhä Henki on eri persoona kuin Poika. Pyhä Henki ei ole vain jokin voima, vaan paljon enemmän. Hän on jumaluuden kolmas persoona, joka puolustaa meitä totuudella. Jeesus lupasi lähettää Hengen Isän tyköä. Kun meidät on kastettu Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen, meidät on kastettu yhden Jumalan nimeen, siihen nimeen, joka on Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimi. Kun Ananias valehteli omaisuutensa myyntihinnan, apostoli Pietari nuhteli häntä siitä, että hän oli yrittänyt pettää Pyhää Henkeä ja että hän siten oli valehdellut Jumalalle (Apt. 5:3–4). Ne, jotka kieltävät Pyhän Hengen olevan todellinen, persoonallinen Jumala ovat kristikunnan ulkopuolella.

b. Millainen hän on?

Ennen kaikkea meidän on muistettava, että Pyhä Henki on henki. Me ihmiset emme voi tavoittaa häntä aisteillamme. Häntä ei voi nähdä eikä käsin kosketella sellaisena kuin hän on. Emme saa vaatia Hengen läsnäolosta ja hänen toiminnastaan käsin kosketeltavia vaakuksia, vaan meidän tulee uskoa ilman niitä. "Autuaat ne, jotka eivät näe, ja kuitenkin uskovat." Synnin painaessa tuntoa ja kokiesamme ahdistuksia on tarpeen uskoa ilman hyviä tuntemuksia. Pyhä Henki vaikuttaa uskon aroissa ja pelästyneissä omissatunnoissa.

Pyhä Henki on totuuden Henki. Kun näin on, silloin voimme odottaa häneltä sellaista toimintaa, mikä vastaa totuutta. Hän ei käytä petosta eikä valhetta. Hän ei lupaa sellaista, mikä ei toteudu. Hän ei käytä suggestiota eikä hypnoosia johtaakseen ihmisiä uskoon. Pyhä Henki on raittiuden henki (2 Tim. 1:7). Hän ei aiheuta sekavuuden tiloja eikä pahaa menoa.

2. Pyhän Hengen virka**a. Mikä on Pyhän Hengen tehtävä ja virka?**

Tekstissämme Jeesus sanoo Pyhän Hengen virasta ja työstä: "Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille. Kaikki, mitä Isällä on, on minun; sen tähden minä sanoin, että hän ottaa minun omastani ja julistaa teille." Tämä on uskollemme hyvin tärkeä lause. Hän kirkastaa Kristuksen sydämelle. Hän ottaa Kristuksen omasta ja antaa sen meille julistamalla. Tällä tavoin hän asettaa Jumalan sanan opetuksen ja saarnan korkealle jalustalle. Kun hän ottaa Kristuksen omasta ja julistaa meille, hän julistaa Kristuksen täytettyä työtä, johon hän ei lisää mitään. Ne lunnaat, jotka Poika maksoi meidän edestämme Isälle, ne Pyhä Henki tarjoaa meille saarnassa uskolla omistettaviksi pääsymaksuna taivaan autuuteen. Kaikki sellainen puhe, missä ihminen pannaan itse ohi Kristuksen suoriutumaan synneistään, on jonkin toisen kuin Pyhän Hengen puhetta.

Kristuksen valmiilla, täydellisellä työllä Pyhä Henki puolustaa meitä. Hän panee meidän lain rikkomisemme sijaan Kristuksen lain täyttämisen ja meidän ansaitsemamme kuolemanrangaistuksen sijaan

Kristuksen kärsimyksen ja kuoleman. Näin hän vapauttaa meidät lain tuomiosta ja iankaikkisesta rangaistuksesta ja antaa meille Jumalan lapsen aseman ja oikeudet.

Nyt kun Kristus on tehnyt rauhan ristinsä veren kautta, Pyhän Hengen virkana on julistaa sitä koko maailmalle uskottavaksi.

Siihen tarvitaan ensiksikin lain julistusta. Jeesus sanoo: "Kun hän tulee, hän näyttää maailmalle todeksi synnin ja vanhurskauden ja tuomion: synnin, koska he eivät usko minuun." Kaikki on valmista, mutta maailma ei usko. Sen vuoksi sille on osoitettava sen synty, nimittäin sen epäusko, kun se ei usko valmista evankeliumia, rauhan-sanomaa. Lainsaarna vaikuttaa synnintuntoa, levottomuutta ja ahdistusta omassatunnossa.

Jotta sen tilalle tulisi Jumalan rauha, tunnot on lääkittävä evankeliumilla eli vanhurskauden julistamisella. Jeesus sanoo: "Hän näyttää maailmalle todeksi ... vanhurskauden, koska minä menen Isän tykö, ettekä te enää minua näe." Tällä Jeesus tarkoitti poismenoaan kärsimyksen ja kuoleman kautta. Hän ansaitsi työllään meille ja koko maailmalle iankaikkisesti kelpaavan vanhurskauden. Nyt Pyhä Henki näyttää todeksi maailmalle Jeesuksen hankkiman vanhurskauden. Tällä työllä Pyhä Henki tempaa epäuskoisia epäuskosta uskoon. Hän saa heidät uskomaan Jeesuksen täytettyyn työhön. Pyhä Henki on yleisen vanhurskauttamisen saarnaaja. Hän ei julista keskeneräistä sovitusta, vaan valmista vanhurskautta uskolla omistettavaksi. Pyhä Henki sulkee pelastuksen asiasta ihmisansiot ja kiinnittää meidät yksin Kristuksen varaan.

Pyhä Henki näyttää todeksi myös "tuomion, koska tämän maailman ruhtinas on tuomittu". Kiusaajalla ei ole paikkaa Jumalan edessä syyttää valituista. Hänet on heitetty ulos ja voitettu. Pyhä Henki lohduttaa uskovia Kristuksen voitolla, sillä se merkitsee sitä, että kiusaajan raivoa kestää täällä vain vähän aikaa ja lopullinen ennalleen asettaminen varmasti tapahtuu, kun Kristus tulee kaikessa voimassaan ja vallassaan.

Vielä Pyhän Hengen virkaan kuuluu johdattaa meidät kaikkeen totuuteen. Sitä varten profeetat kirjoittivat Vanhan testamentin Jumalan sanan. Kun Uuden liiton tultua ja Kristuksen tehtyä työnsä tarvittiin Uuden testamentin sana, Jumalan valitsevat miehet kirjoittivat

sen Kristuksen Hengessä. Niin meillä on nyt kirjoitettu Jumalan sana, joka on syntynyt Pyhän Hengen vaikutuksesta ja jossa Pyhä Henki edelleen vaikuttaa ja hoitaa virkaansa sen kautta. Jeesus sanoo: "Jos te pysytte minun sanassani, niin te totisesti olette minun opetuslapsiani; ja te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus on tekevä teidät vapaiksi" (Joh. 8:31–32). Saamme olla varmoja siitä, että tämä sana on totuuden sana, varma ja luotettava.

b. Kuinka Pyhä Henki toteuttaa virkaansa?

Tähän olemme jo oikeastaan edellä saaneet vastauksen. Pyhä Henki toimii sanan välityksellä. Sanaan kuuluvat myös sakramentit, joita on sanottu näkyväksi sanaksi. Sillä sakramentit on asetettu Jumalan sanalla ja niihin yhdistyy niitä toimitettaessa ja käytettäessä Jumalan sana. Kaikki maailman vedet ovat pelkkää vettä ilman Jumalan sanaa, mutta kun veteen yhdistyy Jeesuksen kastekäskeä, kaste on voimallinen ja lohdullinen sakramentti. Sama koskee ehtoollista.

Pyhä Henki toimii sanan välityksellä. Se tekee meidät osallisiksi Hengen vaikutuksesta, vaikka emme häntä näe, kun tulemme armonvälineiden, sanan ja sakramenttien vaikutuksen alle. Tämä tieto vapauttaa meidät myös kaikesta hurmoksellisesta kristillisyydestä, missä tavoitellaan Henkeä ohi sanan ja sakramenttien. Raamattu kehoittaa: "Runsaasti asukoon teissä Kristuksen sana; opettakaa ja neuvoakaa toinen toistanne kaikessa viisaudessa, psalmeilla, kiitosvirsillä ja hengellisillä lauluilla, veisaten kiitollisesti Jumalalle sydämissänne" (Kol. 3:16). Missä näin on, siellä olemme Pyhän Hengen opetettavina ja hänen johdettavinaan. Psalmista rukoilee: "Opetä minut tekemään sitä, mikä sinulle kelpaa, sillä sinä olet minun Jumalani. Sinun hyvä Henkesi johdattakoon minua tasaista maata. Herra, virvoita nimesi tähden, vanhurskaudessasi auta minun sieluni ahdistuksesta" (Ps. 143:10–11).

Sielun jano sammuu armolähteellä

4. sunnuntaina pääsiäisestä. III vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Mutta juhlan viimeisenä, suurena päivänä Jeesus seisoi ja huusi ja sanoi: "Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon. Joka uskoo minuun, niin kuin Raamattu sanoo, hänen sisimmästään on juokseva elävän veden virrat." Mutta sen hän sanoi Hengestä, joka niiden piti saaman, jotka uskoivat häneen; sillä Henki ei ollut vielä tullut, koska Jeesus ei vielä ollut kirkastettu. Joh. 7:37–39.

Lehtimajanjuhlan aikaan Jeesus huusi kansalle: "Jos joku janoaa, tulkoon minun tyköni ja juokoon." Huuto tavoitti kesän kuumuudessa juhla joukot ja sai heidät miettimään, mistä mahtoi olla kysymys. Varmasti kansan joukossa oli niitä, jotka sielun tilansa tähden käsittivät, että Jeesus tarjosi heille apua. Oli niitä, jotka tunsivat, että heihin soveltuu psalmin sana: "Heidän oli nälkä ja jano, heidän sielunsa nääntyi heissä" (Ps. 107:5). Onko sinun sisimmässäsi jano?

Lehtimajanjuhlaa vietettiin sen muistamiseksi, että Israelin kansa joutui asumaan oksista kyhättyissä majoissa erämaavaelluksen aikana. Se oli niistä oloista päässyt kiinteään asumismuotoon ja osoitti kiitollisuuttaan Herralle. Erämaavaelluksen aikana se oli kärsinyt veden puutteesta ja monesta muusta vaivasta, mutta aina Herra oli pelastanut ja auttanut. Se oli merkki siitä, että Jumalalla on apu myös sielun janoon.

Jeesus kutsuu sinut tykönsä sammuttamaan sielusi janon

Ihmiselle tulee kova sielun jano, kun Jumala vetää syntimme päivänvaloon ja julistaa meille lakinsa tuomion. Hän sanoo: "Olet syntinen. Olet ansainnut kadotustuomion, iankaikkisen helvetin vaihan." Sielun jano on kurja olo, kun omatunto syyttää. Siitä profeetta sanoo: "Kurjat ja köyhät etsivät vettä, eikä sitä ole; heidän kielensä kuivuu janosta" (Jes. 41:17).

Jano ei ole kääntymättömällä ja epäuskoisella evankeliumin kaipausta, vaan se on ahdistusta omassatunnossa. Ihminen haluaisi va-

pautua omantunnon syytöksistä, mutta ei tiedä miten. Hän kyllä keksii monenlaisia keinoja. Joku voi yrittää hukuttaa omantuntonsa äänen ainaiseen meluun, touhuun tai ihmisvilinään. Joku voi elää entistä hurjempaa elämää. Joku etsii unohdusta alkoholista tai ehkä vieläkin pahemmista aineista. Tavalla tai toisella ihminen yrittää vyöryttää syyllisyytensä toisten niskoille. Mutta millään näistä ei ole pysyvää vaikutusta. Omantunnon vaimentaminen tai paaduttaminen ei ole tie rauhaan Jumalan kanssa. Älä, ystäväni, jos tunnistat tästä itsesi, jatka sillä tiellä, vaan tunnusta avoimesti, ettet ole päässyt rauhaan.

Mikä nyt eteen? Kun mainitut keinot eivät auta, ihminen saattaa yrittää vastedes elää oikein päästäkseen eroon pahasta omastatunnostaan. Se ei kuitenkaan sovita tehtyjä syntejä. Elämän parantaminen voi parhaimmillaankin onnistua vain päällisin puolin. Ihminen ei saa sydäntään puhtaaksi, vaikka kuinka yrittäisi. Ihminen ei omilla teoillaan ja omalla yrittämisellään pääse rauhaan Jumalan kanssa. On toivoton tilanne sekä taaksepäin että eteenpäin katsoen. Tehtyjä syntejä ei saa tekemättömiksi. Vastakaan ei pysty elämään pyhästi.

Jeesus antaa tekstissämme meille toisen tien rauhaan. Hän sanoo: "Joka janoaa, tulkoon minun tyköni ja juokoon."

Jotta pääsisimme syyttävästä omastatunnosta, Jeesus kutsuu meidät tykönsä. Jeesuksen tykö tuleminen on samaa kuin turvautuminen Jeesukseen. Se on sen uskomista, että hän on meidän syntiemme sovitin. Kun Jeesus kutsuu meidät tykönsä, hän tarjoaa meille lahjaksi syntien anteeksiantamuksen ja kehottaa meitä uskolla ottamaan sen vastaan. Usko tuo rauhan omalletunnolle ja sammuttaa sielun janon. Jeesuksen kutsu tulla hänen luokseen, armon tarjoaminen ja kehoitus ottaa se vastaan sisältää Jumalan sanan voiman, jossa Pyhä Henki toimii ja vaikuttaa uskoa.

Tarkkaapa Jeesuksen sanoja. Hän kutsuu janoisen luoksensa juomaan. Hän ei vaadi mitään tekoja ehtona virkistävän veden juomiselle. Hän tarjoaa ilmaiseksi vettä lääkkeenä sielun janoon ja sanoo: "Juo!" Raamattu sanoo saman myös näillä sanoilla: "Usko ainoastaan, niin sinä pelastut."

Mihin voisimme verrata ihmistä, joka tulee tuntemaan syntisyytensä ja kadotuksen alaisen tilansa Jumalan edessä? Hän on kuin ihminen, joka on tehnyt raskasta työtä helteessä auringon paisteessa ja

näkee, että kaikki on ollut täysin turhaa, mikään ei ole onnistunut. Mitä enemmän ihminen yrittää omilla teoillaan päästä eroon syyllisyydestään Jumalan edessä, sitä turhauttavammaksi se käy. Jano on, mutta vettä ei janoisen huulille ojenneta.

Mutta nyt Jeesus kutsuu: "Tulkaa minun tyköni kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon" (Matt. 11:28). Tekstissämme hän sanoo: "Jos joku janoaa, tulkoon minun tyköni ja juokoon." Profeetta Jesaja todistaa: "Te saatte ilolla ammentaa vettä pelastuksen lähteistä" (Jes. 4:12). Jeesus tekee siis kaksi asiaa. Hän lopettaa meiltä raskaan, turhan raadannan ja antaa meille virkistävää elämän vettä.

Tämä on puhdasta evankeliumia nääntyvälle sielulle. Ilmaiseksi saamme ammentaa pelastuksen lähteestä raikasta vettä. On niin kuin profeetta Jesaja sanoo: "Kuulkaa, kaikki janoavaiset, tulkaa veden ääreen. Te, joilla ei ole rahaa, tulkaa, ostakaa ja syökää; tulkaa, ostakaa ilman rahaa, ilman hintaa viiniä ja maitoa. Miksi annatte rahan siitä, mikä ei ole leipää, ja työnne ansion siitä, mikä ei ravitse? Kuulkaa minua, niin saatte syödä hyvää, ja teidän sielunne virvoittuu lihavuuden ääressä. Kallistakaa korvanne ja tulkaa minun tyköni; kuulkaa, niin teidän sielunne saa elää. Ja minä teen teidän kanssanne iankaikkisen liiton, annan lujat Daavidin armot." (Jes. 55:1–3.)

Saamme synnit anteeksi lahjana Kristuksen sovitus työn nojalla. Siihen ei vaadita meidän tekojamme, eikä niitä siihen tarvita, koska Kristus on jo tehnyt kaiken meidän puolestamme ja maksanut koko velkamme. Tämä on ihana sanoma voimattomalle, nääntyneelle, uupuneelle ja janoiselle. Lähde on valmiina. Meille sanotaan: Tuossa on vettä, juo! Vieläpä Raamattu sanoo, että me saamme ilolla ammentaa vettä pelastuksen lähteistä, armonvälineistä, sanasta ja sakramenteista. Jumalan armossa ei ole kitsautta eikä Jumala ole nirso, vaan laupeudesta rikas.

Meidän ei tarvitse itse ensiksi kantaa vettä lähteeseen. Tässä jos missä on totta se, ettei kannettu vesi kaivossa pysy. Jeesus on puhkaissut erämaahan ehtymättömät pelastuksen lähteet. Herra lupasi jo profeetta Jesajan kautta: "Mutta minä, Herra, kuulen heitä, minä, Israelin Jumala, en heitä hylkää. Minä puhkaisen purot kalliokukkuloihin, lähteet laaksojen pohjiin; minä muutan erämaan vesilammikoiksi

ja hietikon hetteiköksi." (Jes. 41:17.) Niistä pulppuaa armorikas elämän vesi. Se on valmis pelastus. Se on Jeesuksen täytetty työ. Se on hänen eheä kuuliaisuutensa, katkera kärsimyksensä ja viaton verensä. Se tarjotaan meille lahjana armonvälineissä.

Tämän saamme uskolla omistaa. Emme saa sitä epäillä. Jumala on sanoissaan totuudellinen. Hän ei valehtele. Syntinen lihamme on taipuvainen epäilyksiin, mutta saamme kuolettaa uskolla sellaiset ajatukset. Eikö olekin lohdullista, että janoisen huulille ojennetaan virkistävä elämän veden malja ja hänelle sanotaan: juo autuudeksesi?

Jeesus kutsuu meitä auttamaan janoisia tulemaan tykönsä

Nääntynyt, janoinen ihmispoloinen käy uskossa Jeesuksen tykö ja Jeesus sanoo hänelle: "Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on juokseva elävän veden virrat." Huomaapa kuinka suuri vastakohta tässä on. Jeesus osoittaa, millainen ihme tapahtuu, kun usko syntyy. Epäuskon tilassa ihminen on kuiva kuin hiekka-aavikko. Mutta kun hän saa uskon lahjan, kuivuus kaikkoo hänen sisimmästään ja sieltä alkavat aivan juosta elävän veden virrat. Siellä, missä ennen oli kuivaa eikä mikään kasvanut, kohisevat nyt autuuden ehtymättömät virrat. Se, joka on saanut niistä juoda, alkaa veisata uutta virttä. Se on virsi Jumalan Karitsasta, joka on ottanut pois maailman synnin.

Profeetta Jesaja kuvaa tätä ihanan lohdullisesti näin: "Erämaa ja hietikko iloitsee, aromaa riemuitsee ja kukoistaa kuin lilja. Se kauksi kukoistaa ja iloitsee ilolla ja riemulla. Sille annetaan Libanonin kunnia, Karmelin ja Saaronin ihanuus. He saavat nähdä Herran kunnian, meidän Jumalamme ihanuuden. Vahvistakaa hervonneet kädet, voimistakaa horjuvat polvet. Sanokaa hätääntyneille sydämille: 'Olkaa lujat, älkää peljätkö. Katso, teidän Jumalanne! Kosto tulee, Jumalan rangaistus. Hän tulee ja pelastaa teidät.' Silloin avautuvat sokeain silmät ja kuurojen korvat aukenevat. Silloin rampa hyppii niin kuin peura ja mykän kieli riemuun ratkeaa; sillä vedet puhkeavat erämaahan ja aromaahan purot. Hehkuva hiekka tulee lammikoiksi ja kuiva maa vesilähteiksi. Aavikkosutten asunnossa, missä ne makasivat, kasvaa ruoho ynnä ruoko ja kaisla. Ja siellä on oleva valtatie, ja sen nimi on 'pyhä tie': sitä ei kulje saastainen; se on heitä itseänsä varten. Joka sitä tietä kulkee, ei eksy – eivät hullutkaan. Ei ole siellä

leijonaa, ei nouse sinne raateleva peto; ei sellaista siellä tavata: lunastetut sitä kulkevat. Niin Herran vapahdetut palajavat ja tulevat Siioniin riemuiten, päänsä päällä iankaikkinen ilo. Riemu ja ilo saavuttavat heidät, mutta murhe ja huokaus pakenevat." (Jes. 35:1–10.)

Näin tapahtui, kun Pyhä Henki vuodatettiin. Tekstimme sanoo Jeesuksesta: "Sen hän sanoi Hengestä, joka niiden piti saaman, jotka uskoivat häneen; sillä Henki ei ollut vielä tullut, koska Jeesus ei vielä ollut kirkastettu." Suuret armovirrat alkoivat helluntaista alkaen juosta kaikkialle maailmaan. Kristillinen Kirkko kasvoi, ihmisiä tuli uskoon, ja he saivat omantunnon rauhan. Syntyi seurakuntia, jotka paikkakunnillaan levittivät pelastuksen ilosanomaa. Lisäksi he varustivat apostoleja ja evankelistoja viemään sanaa sinne, minne se ei vielä ollut ehtinyt. Sydämet, jotka olivat saaneet virvoituksen, halusivat antaa muillekin saman virvoituksen sekä lähellä että kaukana.

Usko ei siirry lihallisella, fyysisellä tavalla sydäimestä sydämeen, vaan armonvälineiden kautta. Usko antaa sydämelle "alttiuden rauhan evankeliumille" (Ef. 6:15) ja Herran asialle. Kun apostoleitten päälle vuodatettiin Pyhä Henki, he alkoivat saarnata eivätkä lakanneet, vaikka heitä kiellettiin ja estettiin. Me voimme päästä sopuun jonkun ihmisen kanssa olemalla häntä kohtaan sydämellisiä, mutta Jumalan kanssa me pääsemme rauhaan siten, että meille tuodaan uskolla omistettavaksi evankeliumin sana. Se kertoo, että Kristus on lepyttänyt Jumalan vihan ja armo on meille valmiina jo olemassa. Jumala on sydämessään antanut meille anteeksi. Tämän saamme uskolla omistaa ilman tekojamme.

Kristillisen Kirkon eli uskovien tehtävänä on kertoa, että rauha on koittanut, Jumala on sydämessään armahtanut maailmaa ja antanut sille sen synnit anteeksi, niin että kuka ikinä uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä eikä hän joudu tuomittavaksi.

Kun autuuden asia on meille kirkastunut, silloin sydämistämme juoksevat elämän veden virrat. Ne ilmenevät puheissamme ja toimissamme rakkautena evankeliumin asialle. Jumala sammuttakoon sielumme janon. Hän antakoon meille rauhansa. Hän myös pankoon elävän veden virrat juoksemaan tässä kuivassa toivottomuuden erämaassa ja synnyttämään runsaasti uutta elämää nimensä kunniaksi.

Anokaa Jeesuksen nimessä

Viidentenä sunnuntaina pääsiäisestä. I vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Sinä päivänä te ette minulta mitään kysy. Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos te anotte jotakin Isältä, on hän sen teille antava minun nimessäni. Tähän asti te ette ole anoneet mitään minun nimessäni; anokaa, niin te saatte, että teidän ilonne olisi täydellinen. Tämän minä olen puhunut teille kuvauksilla; mutta tulee aika, jolloin minä en puhu teille enää kuvauksilla, vaan avonaisesti julistan teille sanomaa Isästä. Sinä päivänä te anotte minun nimessäni; enkä minä sano teille, että minä olen rukoileva Isää teidän edestänne; sillä Isä itse rakastaa teitä, sen tähden että te olette minua rakastaneet ja uskoneet minun lähteneen Jumalan tyköä. Minä olen lähtenyt Isästä ja tullut maailmaan; jälleen minä jätän maailman ja menen Isän tykö." Hänen opetuslapsensa sanoivat: "Katso, nyt sinä puhut avonaisesti etkä käytä mitään kuvausta. Nyt me tiedämme, että sinä tiedät kaikki, etkä tarvitse, että kukaan sinulta kysyy; sen tähden me uskomme sinun Jumalan tyköä lähteneen." Jeesus vastasi heille: "Nyt te uskotte. Katso, tulee hetki ja on jo tullut, jona teidät hajotetaan kukin tahollensa ja te jätätte minut yksin; en minä kuitenkaan yksin ole, sillä Isä on minun kanssani. Tämän minä olen teille puhunut, että teillä olisi minussa rauha. Maailmassa teillä on ahdistus; mutta olkaa turvallisella mielellä: minä olen voittanut maailman." Joh. 16:23–33.

Ennen kuolemaansa Vapahtaja valmisti opetuslapsiaan kohtaamaan sen, mikä oli tuleva. Hän keskittyi erityisesti heidän opettamiseensa. Hän puhui kärsimyksensä, kuolemansa ja ylösnousemuksensa merkityksestä, kun hän menee Isän tykö. Hän lupasi heille Puolustajan, Pyhän Hengen, joka kirkastaa häntä, ottaa hänen omastaan ja jakaa heille. Hän lohdutti heitä monella tavalla. Hän sanoi: "Rauhan minä jätän teille, minun rauhani, – sen minä annan teille. En minä anna teille niin kuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen, älköönkä peljätkö" (Joh. 14:27). Hän kehotti heitä pysymään hänessä ja tuottamaan paljon hedelmää sanoen: "Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niin kuin oksi ei voi kantaa hedelmää itsestään, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa... Jos te pysytte mi-

nussa ja minun sanani pysyvät teissä, niin anokaa, mitä ikinä tahdotte, ja te saatte sen" (Joh. 15:4,7).

1. Jeesuksen nimessä on voima

Tekstimme on Jeesuksen jäähyväispuheesta. Hän kehottaa meitä rukoilemaan hänen nimessään ja lupaa: "Tähän asti te ette ole anoneet minun nimessäni, anokaa niin te saatte, että teidän ilonne olisi täydellinen." Jeesuksen nimi on ihmeellinen nimi. Siinä on sellainen voima, mitä ei ole missään muussa nimessä.

Mikä tekee Jeesuksen nimen niin voimakkaaksi, että rukous Jeesuksen nimessä tulee kuulluksi, vaikka sen esittää heikko, syntinen ihminen, sellaiset kuin me? Olemmehan mekin saaneet elämässämme paljon kokea Jeesuksen nimen voimaa.

Raamattu sanoo: "Jumala ei kuule syntisiä." Ei kukaan voisi suoraan ilman Jeesusta lähestyä Jumalaa ja tulla kuulluksi. Jeesuksella ei ollut syntiä. Hän tuli meidän välimieheksemme, joka puhuu meidän puolestamme. Jeesuksen nimessä on voima sen johdosta, että hän on kärsinyt ja kuollut meidän syntiemme tähden ja on hankkinut sovituksen syneistä. Jeesuksen nimessä on voima, koska siinä on meille syntisille syntien anteeksi saaminen ja saamme siinä pukeutua hänen vanhurskauteensa. Jeesuksen nimessä on voima, koska hän on voittanut viholisemme, synnin, kuoleman ja kiusaajan kaikkine joukkoineen. Taivaallinen Isä kuulee mielellään meitä Poikansa tähden.

Jeesuksen nimen voima ei ole hänen nimensä hokemisessa taikauskoiseen tapaan, vaan me rukoilemme hänen nimessään, kun uskossa pukeudumme hänen vanhurskautensa valkeaan vaatteeseen ja pesemme vaatteemme Karitsan veressä ja anomme profeetta Danielin tavoin, emme omaan vanhurskauteemme, vaan Jumalan laupeuteen luottaen (Dan. 9:18).

2. Ihana lupaus: saamme, mitä anomme

"Jos te anotte jotakin Isältä, on hän sen teille antava minun nimessäni. Tähän asti te ette ole anoneet minun nimessäni: Anokaa, niin te saatte." Tällaiset ihanat, kannustavat lupaukset sisältyvät tekstiimme.

Tiedämme Jumalan sanasta, miten meidän on Jeesuksen nimessä anottava. Ajallisen elämän tarpeissa jätämme Jumalan käteen, miten ja milloin hän meitä auttaa ja sanomme: Tapahtukoon sinun tahtosi. Alis-tumme Jumalan tahtoon, vaikka se olisi omien toiveittemme vastainen, tietäen, että Isä antaa lapsilleen sitä, mikä on heille parasta. Kun anomme hengellisiä asioita, kuten syntejämme anteeksi ja iankaikkista autuutta, pyydämme niitä uskossa tietäen, että Jumala antaa sen kaiken meille mielellään.

Miten monta murhetta, koettelemusta, vaikeata asiaa, kysymystä ja ongelmaa onkaan Jumalan lapsella elämänsä aikana. Katsopa sinäkin elämääsi taaksepäin. Mitä kaikkea siihen onkaan sisältynyt. Mutta katso samalla, miten Jumala on kuullut huokauksesi, huutosi ja itkusi, ja on auttanut. Olet anonut Jeesuksen nimessä ja olet saanut.

3. Mitä siis anoisimme?

Sinulla on omat henkilökohtaiset asiasi, jotka haluat viedä taivaallisen Isän eteen. Saat niin tehdä uskon luottamuksessa. Jumala kuulee sinua Jeesuksen tähden. Kannustaahan meitä rukoukseen se, että kaikkeen hätään löytyy Jumalan tahtoma apu? Raamattu sanoo: "Avuksesi huuda minua hädän päivänä, ja minä tahdon auttaa sinua ja sinä olet kunnioittava minua" (Ps. 50:15). "Olkaa kestäväiset rukouksessa, ja siinä kiittäen valvokaa" (Kol. 4:2).

Jumalan kansalla on myös yhteisiä tarpeita. Mitä ne ovat? Mitä meidän tulee rukoilla? Pyydän mainita muutaman tällaisen asian.

Tarvitsemme vahvempaa jumalanpelkoa. Jumalanpelko on sitä, että elämme aina Jumalan kasvojen edessä. Silloin emme elä maailmassa emmekä sen mielen mukaan.

Tarvitsemme autuuden asian yhä kirkkaampaa tuntemusta, jotta en-tistä paremmin ymmärtäisimme, mitä merkitsee, että Kristus on tehnyt kaiken, mitä autuuteemme tarvitaan. Tarvitsemme johdonmukaista turvautumista siihen, että pelastus on yksin armosta, yksin Kristuksen tähden, yksin uskosta, lahjana, ilman lain tekoja ja omia ponnisteluja, niin että saamme uskoa kaikki syntimme anteeksi annetuiksi Kristuksessa sellaisina kuin olemme, tällä hetkellä, pelkästään sanan ja sakramentti-en lupauksen nojalla ohi omien tuntemusten.

Tarvitsemme voimakkaampaa yhteenkuuluvuuden tunnetta. On äärettömän arvokas Pyhän Hengen lahja, että meillä on uskon ja opin yhteys. Tunnustamme Raamatun erehtymättömäksi Jumalan sanaksi ja uskon ja opin ylimmäksi ohjeeksi. Uskomme, että se puhuu totta kaikissa asioissaan, niin että voimme siihen turvallisesti vedota ja rakentaa uskomme sen varaan. Olemme yhtä mieltä Raamatun ilmaisemista historiallisista totuuksista. Jumala on luonut maailman. Kristus on syntynyt neitsyt Mariasta. Jeesus on ruumiillisesti noussut ylös kuolleista. Tulee viimeinen päivä ja viimeinen tuomio. Olemme yhtä mieltä kaikista opin kohdista, myös kasteesta ja ehtoollisesta. Miten suuri aarre onkaan oikein opettava kirkko, jossa ei aseteta Raamattua ja sen opetusta kysymyksenalaiseksi! Kun tämän ymmärrämme ja siihen tunnustaudumme, olemme toisillemme rakkaita uskonveljiä ja -sisaria. Iloitsemme siitä, että Pyhä Henki on kirkastanut meille nämä asiat samalla tavalla. Pyhä Henki kirkastaa asioita vain yhdellä tavalla, ei monella eri tavalla, ei niin, että oppi voisi olla monenlainen.

Tarvitsemme vahvistumista vaelluksessa, kiusausten voittamista, keskinäistä rakkautta, tarvitsemme lähimmäisemme tilan ymmärtämistä rakentavalla tavalla, tarvitsemme hengellistä viisautta.

Tarvitsemme ovien avautumista hedelmälliseen työhön ulospäin. Tarvitsemme Jumalan johdatusta ja kaikkea hänen apuaan lähetystyössä.

Eikö jo tässä ole paljon rukousaiheita, valtavia tarpeita. Tämä kaikki on lupauksen alla: "Anokaa minun nimessäni, niin te saatte."

Rakas taivaallinen Isämme, me anomme tätä kaikkea Jeesuksen, sinun rakkaan Poikasi, meidän Vapahtajamme nimessä. Anna meille sitäkin, mitä emme ymmärrä anoa, mutta mitä sinä tahdot meille antaa. Me sanomme tähän: amen ja kiitämme Sinua, Jumala, siitä, että kuulet rukouksemme.

Kuinka meidän tulee rukoilla

Rukoussunnuntaina eli viidentenä sunnuntaina pääsiäisestä. II vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Jeesus sanoo: "Kun rukoilette, älkää olko niin kuin ulkokullatut; sillä he mielellään seisovat ja rukoilevat synagogissa ja katujen kulmissa, että ihmiset heidät näkisivät. Totisesti minä sanon teille; he ovat saaneet palkkansa. Vaan sinä, kun rukoilet, mene kammioosi ja sulje ovesi ja rukoile Isääsi, joka on salassa; ja sinun Isäsi, joka salassa näkee maksaa sinulle. Ja kun rukoilette, niin älkää tyhjiä hokeko niin kuin pakanat, jotka luulevat, että heitä heidän monisanaisuutensa tähden kuullaan. Älkää siis olko heidän kaltaisiaan; sillä teidän Isänne kyllä tietää, mitä te tarvitsette, ennen kuin häneltä anottekaan." Matt. 6:5–8.

Vapahtaja kehottaa meitä tekstissämme oikeaan rukoilemiseen. Mikä onkaan sen luonnollisempaa kuin, että Jumalan lapsi rukoilee? Eräässä konferenssissa viisaat miehet pohtivat rukoukseen liittyviä asioita. Kun he eivät tunteneet Jumalan Sanan antamaa viisautta, he eivät päässeet asiassa eteenpäin. Silloin eräs mies, joka oli pakanuudesta kääntynyt kristinuskoon, sanoi: "Kun lapsi syntyy, se huutaa." Myös se, joka syntyy Jumalan lapseksi, huutaa heti taivaallisen Isänsä puoleen. Niin yksinkertainen asia on.

Ulkokultailu ei sovi yhteen oikean rukouksen kanssa

Se, minkä pitäisi olla luonnollista, saa helposti ihmisten käsissä luonnottomia piirteitä. Tällaisesta Vapahtajamme varoittaa meitä, kun hän sanoo: "Kun rukoilette, älkää olko niin kuin ulkokullatut; sillä he mielellään seisovat ja rukoilevat synagogissa ja katujen kulmissa, että ihmiset heidät näkisivät. Totisesti minä sanon teille: he ovat saaneet palkkansa." Ulkokullattu ihminen tuntee jonkin verran Jumalan tahtoa ja voi ulkonaisesti suullansa siitä kertoa. Hän myös tietää omassatunnossaan, että kristillinen usko on oikea asia. Hän ei kuitenkaan yhdy siihen sydämessään. Vallitsee ristiriita toisaalta sen todistuksen välillä, jonka Pyhä Henki antaa hänelle Jumalan sanalla,

ja toisaalta sen välillä, kuinka hän itse käsittää asian. Hän ei tajua kristillistä uskoa sen sisäisen olemuksen puolesta. Ulkokullattu ihminen silaa ulkokuorensa näyttääkseen hyvältä ihmiseltä. Julkisesti hän antaa almunsa ja toimittaa jumalanpalvelustansa. Kaikessa hänellä on tarkoituksena viestittää: Katsokaa, kuinka hyvä minä olen. Näin minä teen, tehkää te samoin. Kun hän menee temppeliin, hän kiittää Jumalaa, ettei ole niin kuin se arka syntinen, joka seisoo taaempänä eikä tohdi nostaa kasvojansa taivasta kohden eikä tulla esiin ihmisten keskelle. Jeesus varoittaa omahyväisyydestä. Hän sanoo, että ulkokullatut mielellään seisovat ja rukoilevat synagogissa ja katujen kulmissa, että ihmiset heidät näkisivät.

Tässä on ulkokultaisen ihmisen asenteen nurinkurisuus. Kun hänen pitäisi puhua Jumalalle, hän puhuu ihmisille. Se ei ole sydämen rukousta. Se on näyttelemistä. Missä määrin Jumala todella tulee hänen mieleensä rukouksen aikana? Eivätkö ennemminkin hänen mieleessään ole ne ihmiset, jotka häntä katselevat?

Mieli kiintyy helposti ulkonaisiin asioihin. Ihminen arvostaa niitä ja pitää niitä tärkeinä. Jumalanpalvelusta, joka perustuu ulkonaisiin asioihin, on paljon. Puhutaan kirkon näkyvästä vaikutuksesta, esillä olemisesta, näkymisestä, mutta aina tässä kaikessa on pelkkä ulkonainen näkyminen kyseessä. Riittää, kun kirkolle ollaan myötämielisiä. Riittää, kun se saa arvonantoa. Mutta sydämen uskosta ei juuri puhuta. Ei ajatella, millä tavoin Jumalan Sana saataisiin ihmisten sydämiin. On ikään kuin olisi kysymys vain laitoksen ja oman asian ajamisesta ja esillä pitämisestä. Vapahtaja tahtoo kuitenkin meidän olevan sisäisesti uskon ihmisiä ja rukoilevan sen mukaan.

Ulkokullatuista Vapahtaja sanoo: "He ovat saaneet palkkansa." Saatamme ihmetellen kysyä, millä tavoin he ovat saaneet palkkansa. Eihän heille ole tapahtunut mitään erityistä pahaa. Edelleen he esiintyvät jumalisuuden nimissä, eikä mikään näytä heitä erikoisemmin vaivaavan. Mutta juuri siinä, että he rukoilevat niin kuin rukoilevat, on jo synnin rangaistusta mukana. Eihän Jumala kuule ollenkaan heidän rukoustansa. Koko heidän jumalanpalveluksensa on turhaa ja hyödytöntä. Lisäksi ulkokullattu ihminen toimii Jumalan vihan alaisuudessa, omatunto turtuneena. Jos hän ei käänny, häntä kohtaa iankaikkinen rangaistus. Ulkokultainen maailma prameilee Jumalan Sanan kalliilla ja arvokkailla helmillä käsittämättä niiden hengellistä

arvoa. Meidän ei tule heitä kadehtia, vaan sydämessämme sääliä. He eivät tunne todellista Jumalaa eivätkä Vapahtajaa.

Mene kammioosi

Jeesus kääntyy uskovien puoleen ja sanoo: "Vaan sinä, kun rukoilet, mene kammioosi ja sulje ovesi ja rukoile Isääsi, joka on salassa; ja sinun Isäsi, joka salassa näkee, maksaa sinulle." Tällä sanalla Jeesus lähestyy niitä, jotka sydämessään uskovat häneen. He ovat tulleet tuntemaan, että heillä on syntien anteeksiantamus Jeesuksen nimessä. Heille Jeesus sanoo: "Vaan sinä, kun rukoilet, mene kammioosi, sulje ovesi ja rukoile Isääsi, joka on salassa". Jumala on näkymätön; emme voi nähdä häntä emmekä tajuta hänen korkeata olemustansa. Voimme kuitenkin lähestyä häntä rukouksessa.

Yksityisessä rukouselämässämme Vapahtaja neuvoo meitä menemään yksinäisyyteen. Hän kehottaa itse kutakin sulkeutumaan kammioonsa ja siellä puhumaan taivaalliselle Isällensä. Isä näkee. Hän kuulee kurjan huokaukset ja hän "maksaa". Toisin sanoen, hän antaa meille sitä, mitä on luvannut, ja kuulee rukouksemme.

Miksi yksinäisyyteen?

Saatamme kysyä, minkä vuoksi meidän tulee vetäytyä yksinäisyyteen rukoilemaan. Eikö meille ole opetettu, että meidän tulee tulla yhteiseen jumalanpalvelukseemme rukoilemaan ja kiittämään Jumalaa sekä kuuleman, mitä hän meille puhuu? Minkä tähden meidän tulee mennä yksinäisyyteen? Nämä asiat eivät ole toistensa kanssa ristiriidassa. Tekstissämme Jeesus puhuu yksityisestä rukouselämästä. Ovathan yksityiset asiamme, jotka sydäntämme painavat ja ahdistavat, usein sellaisia, joita ei parane kaikille julkisesti puhua. Ne eivät myöskään kuulu kaikille. Monasti on niin, että ne kuuluvat vain meille ja Jumalalle. Voi olla, etteivät ne kuulu edes lähimmälle omaisellemme tai parhaalle ystävällemme. Mutta Jumalalle voi puhua kaikesta. Hän aina näkee ja aina kuulee. Ulkokullattu rukoilee julkisesti siitä syystä, ettei hänellä ole asiaa Jumalalle, vaan ihmisille. Mikään ei pakota häntä menemään omaan kammioonsa. Mutta se, joka todella elää Jumalan yhteydessä, tietää, että hänellä on yhtä ja

toista sellaista, jota hän ei voi yleisesti puhua ja minkä kuulemisesta toiset ovat vapaat. Meille on annettu se suuri lahja ja mahdollisuus, että saamme kaikista asioistamme puhua taivaalliselle Isällemme. Kun hän on sanonut meille: "anokaa", hän on myös lisännyt: "niin teille annetaan". Emme pyydä turhaan.

Mitä asioita meillä sitten on? Ennen muuta meillä on hengellisiä asioita. Meillä on tarvetta saada syntimme anteeksi ja vahvistua uskossa, tarvetta puhua kaikista niistä heikkouksista, joita meillä on, ja rukoilla häneltä voimaa, että vastaisuudessa voisimme paremmin elää. Saamme joka päivä kertoa hänelle kaiken, mikä meitä painaa. Saamme puhua myös huolestamme ja tuskamme.

Rukous perustuu Jumalan Sanaan ja käskyyn

Oikea rukous nojaa siihen, mitä Jumala on puhunut ja toistaa sitä. Martti Lutherille oli rukousta käskyjen ja Uskontunnustuksen lukeminen siinä kuin Isä meidän rukouksen lausuminen. Ne hän luki aamulla ensi töikseen samalla esittäen pyyntönään Jumalalle, että ne toteutuisivat hänen sydämessään ja elämässään. Rukous on ikään kuin Jumalan Sanan kanssa seurustelemista. Jos luemme Psalmien kirjaa, joka on nimenomaan rukouskirja, havaitsemme, miten siinä tavan takaa vedotaan Jumalan sanaan. Siihen rukous pohjataan, ja siitä se saa kasvunsa. Rukous sinänsä ei ole armonväline. Ei se, että me rukoilemme, ei se, että me pyydämme, tuo Jumalan armoa. Mutta kun rukoukseen liittyy Jumalan sanan käyttö, niin Jumala puhuu sanasaan meille ja siitä sielumme virkistyy ja uskomme vahvistuu.

Kun Vapahtajamme käskee meitä rukoilemaan yksinäisyydessä, hän varottaa meitä pakanain tavasta rukoilla. Hän sanoo: "Kun rukoulette, niin älkää tyhjiä hokeko niin kuin pakanat, jotka luulevat, että heitä heidän monisanaisuutensa tähden kuullaan." Meistä saattaa joskus tuntua vaikealta rukoilla. Jokin asia voi painaa mieltämme ja kuitenkin emme oikein osaa puhua siitä taivaalliselle Isällemme. Vapahtaja tekee vaikeiden asioiden esittämisen meille hyvin yksinkertaiseksi. "Älkää tyhjiä hokeko niin kuin pakanat." Älkää pyrkikö hienoon muotoon tai monisanaisuuteen, vaan esittäkää yksinkertaisesti Jumalalle se asia, mikä on sydämellä. Emme tarvitse rukousnauhaa laskeaksemme, kuinka monta kertaa olemme rukoilleet. Usko

ei luota rukousten eikä rukoilijoitten määrään, vaan Jumalan lupaukseen. Toisaalla Raamatussa sanotaan, että "Henki itse rukoilee meidän puolestamme ja huokaa sanomattomilla huokauksilla". Näin Jumala tulee avuksemme. Jumala ei pyydä meitä olemaan sanojen mestareita tai saman asian toistajia. Hän haluaa ainoastaan, että esitämme yksinkertaisesti hänelle kaikki tarpeemme, mitä meillä on. Hän lupaa kuulla. Jos emme osaa pukea hätäämme sanoiksi, voimme sanoa: Isä, sinä tiedät tuskani ja hätäni, auta minua Jeesuksen nimessä.

Vain Jeesus on tie Isän tykö

Siellä, missä terveen uskon pohjalta langetaan pois ja mennään muotojumalaisuuteen, ajaututaan pakanain menoon. Missä Kristus sivuutetaan ja unohdetaan, siellä ei ole todellista Jumalan tuntemusta. Jeesus viittaa tekstissämme pakanoiden runsaaseen rukouselämään. Se ei ole vierasta tällekin ajalle. Kansojen johtajat, jotka eivät ole kristittyjä, voivat pitää kiinni määrätyistä rukoushetkistä jopa valtiovierailun aikana. He eivät häpeä rukoustansa. Ulkonainen hurskaus ei kuitenkaan heitä auta. Jumala ei kuule heitä, sillä he eivät rukoile Jeesuksen nimessä. He lähestyvät Jumalaa omilla teoillaan ja omassa nimessään ja sivuuttavat sen tien, jonka kautta yksinomaan meillä on pääsy taivaallisen Isän tykö.

Missä on vieraannuttu kristillisestä uskosta, siellä ei ymmärretä pakanoiden uskonnon pettävää luonnetta. Erehdytään luulemaan, että kaikki rukous olisi Jumalalle otollista. Jos Jumalan tunnustamiseen ei liity Kristuksen tunnustaminen, se ei ole todellista Jumalan rukoilemista. Jeesus sanoo: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos te anotte jotakin Isältä, on hän sen teille antava minun nimessäni" (Joh. 16:23), ja: "Joka ei kunnioita Poikaa, se ei kunnioita Isää, joka on hänet lähettänyt" (Joh. 5:23).

Meidän tulee lähestyä taivaallista Isäämme Jeesuksen kautta todellisessa sydämen rukouksessa ja olla siinä kestäviä, kuten Raamattu sanoo: "Olkaa toivossa iloiset, ahdistuksessa kärsivälliset, rukouksessa kestävät" (Room. 12:12). Kestäväisyys rukouksessa ei ole saman asian koneellista hokemista. Se on ikään kuin kerran lausutun rukouksen voimassa pitämistä Jumalan edessä siihen asti, kunnes saamme kiittää Jumalaa hänen antamastaan avusta. Meillä on Vapah-

taja ja Välimies. Hänessä on autuutemme. Se ei ole hokemisessa eikä muissakaan ihmisteoissa. Jeesus on sovittanut kaikki syntimme ja avannut meille tien taivaallisen Isän tykö. Kenenkään ei tarvitse pelätä lähestyä Jumalaa. Tie sinne on auki, ja saamme jättää tarpeemme hänen huomaansa ja uskoa, että hän ajallaan ja omalla tavallaan auttaa meitä.

Yhteinen rukous

Kun Jeesus puhuu meille yksityisestä rukouksesta, hän ei aseta sitä yhteisen seurakunnallisen rukouksen vastakohtaksi. Jumalan seurakunta kokoontuu Sanan äärelle ja yhteiseen rukoukseen. Jerusalemin seurakunta oli yksimielisenä apostolien opetuksessa ja rukouksessa sekä vietti Herran pyhää ehtoollista. Vuorisaarnassa, mistä tekstimme on, Jeesus lausuu opetuslapsistaan, että he ovat korkealla vuorella oleva kaupunki, jonka valo näkyy kauaksi. Jumalan lapsilla on julkisen toiminnan velvollisuus. Seurakunnan jumalanpalvelus on julkinen, kaikille avoin. Kolmas käsky on yhä voimassa, ja se edellyttää, että käytämme Jumalan sanaa emmekä halveksi saarnaa. Vaikka se, mikä liittyy Vanhan liiton sapattiin, on poissa, niin seurakunnan julkinen ja yhteinen kokoontuminen Jumalan sanan ääreen on Jumalan käsky tänä päivänä yhtä hyvin kuin aikaisemminkin.

Yhteisen rukouksen teho Jumalan edessä ei riipu seurakunnan suuruudesta, vaan Jeesus on pienimmänkin mahdollisen seurakunnan keskuudessa, jossa on vain kaksi tai kolme jäsentä. Siitä Jeesus sanoo: "Vielä minä sanon teille: jos kaksi teistä maan päällä keskenään sopii mistä asiasta tahansa, että he sitä anovat, niin he saavat sen minun Isältäni, joka on taivaissa. Sillä missä kaksi tahi kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellensä." (Matt. 18:19–20.)

Jumala siunaa meitä seurakunnassa. Ilman julkista toimintaa on vaikeata tulla oikein tuntemaan Jumalaa ja ilman sitä Sana ei voi levitä. Jos kaikki julkinen Jumalan sanan käyttö lopetetaan ja jokainen vetäytyy omaan kammioonsa, miten kukaan voisi tulla Vapahtajansa tuntemaan? Satunnaisesti jokin kirja voi osua käsiin. Onhan silläkin, että meillä on Raamattuja ja muita hengellisiä kirjallisia oppaita, lähtökohtanaan alun perin julkinen, yhteinen toiminta. Kun Jumalan

lapset julkisesti palvelevat Jumalaansa ja tunnustavat Vapahtajan nimeä, evankeliumin sana leviää. Mutta tätä ei saa tehdä ulkokultaisessa mielessä. Ei siinä mielessä, että me esittelemme itseämme. Ei siinä mielessä, että me näytämme, kuinka me julistamme, kuinka me rukoilemme, vaan kysymyshän on siitä, että elämme elämän Sanasta ja haluamme Sanan tulevan toistenkin kuuluville. On kysymys sie-luista ja heidän pelastuksestaan. On kysymys yhteydestä Jumalaan.

Isä meidän

Kun Vapahtajamme neuvoi oikeaan rukoukseen, hän opetti meil-le myös Isä meidän -rukouksen. Siinä sanomme "Isä meidän", emme "minun Isäni". On kysymyksessä Jumalan lasten yhteinen taivaallinen Isä sekä yhteinen ja sama pyyntö Jumalalle riippumatta siitä, missä ja milloin sitä rukoilemme. Isä meidän -rukous on paras rukous. Sen Jeesus opetti opetuslapsillensa, kun he pyysivät häntä opettamaan heitä rukoilemaan. Siinä meillä on sanat ja muoto, joilla voimme taivaallista Isää lähestyä sekä omassa sopessamme että yhteisessä jumalanpalveluksessa. Nouskoon se sydämistämme todellisenä anomisena.

Kun Martti Luther taisteli päästäkseen uskon asioissa selvyyteen, hän tuli tuntemaan vajavaisuutensa ja heikkoutensa rukoilijana. Hän ei voinut rukoilla Isä meidän rukousta alusta loppuun asti ajatusten harhaillematta. Mekin varmasti olemme huomanneet, ettemme siihen kykene, vaikka rukous on lyhyt. Tästä huolimatta Jeesus on sen meil-le opettanut ja tahtoo meidän sitä käyttävän. Luther tavoitteli, kun hän ei vielä tuntenut autuuden asiaa, synnittömyyden tilaa päästäkseen rauhaan Jumalan kanssa. Rukoillessaan hän näki, ettei hän siihen pääse. Rukouselämämme puutteet vaikuttavat nöyryyttä ja auttavat näkemään, ettemme ole täydellisiä rukoilijoita, kaukana siitä.

Vaikka meitä rukoillessamme vaivaa suuri heikkous, saamme kuitenkin käyttää Isä meidän -rukousta. Siinä on annettu meille ne sanat, joilla saamme esittää taivaalliselle Isällemme kaikki tarpeemme. Olkoon rukouksemme harras ja vilpitön. Jumala kuulee rukouksemme Jeesuksen tähden. Hän on luvannut: "Anokaa, niin teille annetaan".

Virret VK 1938: 100:1,2,7; 115; 161:1,2,6; 207; 215.

Kristus meidän edestämme – Kristus meissä

Kristuksen taivaaseen astumisen päivänä. III vuosikerta. Epistola-
teksti.

Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa? Room. 8:32.

Evankeliumi on Jumalan julistama synninpäästö ja vapautus syyllisyydestä Kristuksen täytetyn työn nojalla iankaikkisen kadotustuomion ansainneelle syntiselle. Tätä Raamattu sanoo vanhurskauttamiseksi. Se on Pyhän Raamatun pääoppi. Olette pyytäneet minua puhumaan tästä asiasta, ja puheeni aiheeksi on sovittu: Kristus meidän edestämme – Kristus meissä. Toivon voivani selvittää tätä asiaa vanhurskauttamisopin kannalta. Jos puheessani on toistoa, sen on selvyiden vuoksi ja suonette sen.

Omatunto voi löytää rauhan vain, jos uskomme kohteena pysyy Kristus meidän edestämme. Siitä on kysymys.

Vanhurskauttamisoppi on se kristillisen uskon oppi, joka avaa meille Jumalan rakastavan sydämen Kristuksessa. Tästä huolimatta siitä kuitenkin valitettavasti uskovien keskuudessa vallitsee suurta epäselvyyttä. On näet käyty hyvin vähän rajaa oikean ja väärän vanhurskauttamisopin välillä. Yritän nyt ennen kuin tulen puheeni varsinaiseen ydinkohtaan hahmottaa vanhurskauttamisoppia 1. siltä kannalta, mitä vanhurskauttaminen edellyttää, 2. siltä kannalta, mitä se itsessään on, ja 3. siltä kannalta, mitkä ovat sen seurauksia ymmärtääksemme paremmin otsikkomme aihepiiriä. Nämä ovat toisaalta sellaisia aiheita, jotka ovat uskoville tuttuja ja kuin itsestään selviä. Samalla ne ovat sellaisia, että jos niitä ei opeteta ja jos ei käydä rajaa teko-oppiin, niin pian mikään ei ole selvää.

Vanhurskauttamisopin edellytyksiä luomisen, lain ja ilmoituksen kannalta

Vanhurskauttamisoppi edellyttää uskoa ensimmäiseen uskonkapaleeseen: "Minä uskon Isään Jumalaan, kaikkivaltiaaseen taivaan ja maan luojaan."

Täytyy olla olemassa Jumala, joka vanhurskauttaa ja jonka vanhurskautustuomio tarkoittaa tosiasiallista vanhurskautta hänen edessään. Vanhurskaus Jumalan edessä on sama asia kuin vanhurskaus hänen pyhän lakinsa edessä eli täydellinen lain täyttämys niin, ettei laki voi tuomita, koska se saa sen, mitä se vaatii. Suomen sana "vanhurskas" kuvaa sitä hyvin. Vanhurskas on vaan eli vain hurskas, ilman syntiä ja moitetta oleva.

Vanhurskauttaminen edellyttää ensiksi Jumalaa, joka lukee vanhurskaaksi, toiseksi ihmistä, jonka Jumala julistaa vanhurskaaksi. Se edellyttää Raamatun mukaan sellaista ihmistä, jonka Jumala loi omaksi kuvakseen ja joka alun perin Jumalan luomana oli vanhurskas. Jos Jumala olisi luonut epävanhurskaan ihmisen, hän olisi vastuussa hänen epävanhurskaudestaan. Kun ihmiset kieltävät luomisen ja väittävät ihmisen ilmaantuneen kehityksen eli evoluution tietä, he pyrkivät vanhurskauttamaan itsensä sellaisina kuin ovat, siis ilman Jumalan asioihin puuttumista, ilman Jumalan rakkautta ja armoa, ilman Välimiestä ja lunastusta, ilman uskoa. Samalla he sysäävät syyn poikkeamisistaan yleisestä, ihmiselle annetusta siveyslaista olettamalleen kehitykselle, josta heille on tullut jumala, itsetehty nykyajan epäjumala. Tämä katsontakanta johtaa minkä tahansa moraalisen poikkeavuuden hyväksymiseen. Kun sille tielle lähdetään, on vain ihmisten tekemiä rajoja, joita ihmiset voivat muuttaa mielensä mukaan. Ihmiset voivat jopa vapaasti tehdä vanhat moraalirajat rikollisiksi. Pahinta ei ole kuitenkaan yhteiskunnallisen moraalin muutos, vaan synnintunnon häviäminen, jonka jälkeen ei ole evankeliumiaakaan, vaan vain minkä tahansa väärän hyväksyminen.

Vanhurskauttamisoppi edellyttää syyllistä, jonka Jumala armahtaa eli lukee vanhurskaaksi. Vain säilyttämällä Raamatun opit luomisesta ja alkuvanhurskaudesta sekä Aadamissa tapahtuneesta syntiinlankeemuksesta meillä voi olla oikea vanhurskauttamisoppi. Kun

Jumala katsoi kaikkea, minkä oli tehnyt, hän sanoi: "Katso, se oli sangen hyvää!" (1 Moos. 1:31). Kun Jumala loi ihmisen, hän sanoi: "Jumala loi ihmisen omaksi kuvaksensa, Jumalan kuvaksi hän hänet loi; mieheksi ja naiseksi hän loi heidät" (1 Moos. 1:27). Mutta langenneesta ihmisestä Raamattu sanoo: "Mutta ... Herra näki, että ihmisten pahuus oli suuri maan päällä ja että kaikki heidän sydämensä aivoitukset ja ajatukset olivat kaiken aikaa ainoastaan pahat" (1 Moos. 6:5). Ja: Aadamille syntyi "poika, joka oli hänen kaltaisensa, hänen kuvansa" (1 Moos. 5:3), ei enää Jumalan kuva.

Vanhurskauttamisessa on kaksi tahoa: Jumala, joka vanhurskauttaa, ja ihminen, joka vanhurskautetaan. Jumala on korkea majesteetti, ihminen on tomu ja tuhka hänen edessään. Jumala on vanhurskas ja pyhä, ihminen on taas syypää Jumalan lain rikkomiseen eli syntinen. Jumala "vanhurskauttaa jumalattoman" (Room. 4:5). Vanhurskauttaminen ei voi olla Jumalan ja ihmisen yhteistyötä jo siitäkään syystä, ettei syyllinen voi itse vapauttaa itseään syyllisyydestä eikä itse vanhurskauttaa itseään. Hän ei siihen pysty, koska hän ei voi poistaa syntisyyttään. Hän on siihen myös jäävi. Se olisi suurta röyhkeyttä asiassa, joka on yksin Jumalan. Kun on kysymys Jumalalle kelpaamisesta ja vanhurskaudesta Jumalan edessä, Jumala on ainoa, jonka asia on vanhurskauttaa ja joka voi vanhurskauttaa. Vain Jumalan päätös on ratkaiseva. Sitä kirkon on julistettava. Kun julistamme vanhurskauttavaa evankeliumia, silloin Jumala itse jakaa vanhurskautta, joka hänen edessään kelpaa ja joka uskolla omistetaan. Tämä vanhurskaus on olemassa valmiina Kristuksessa. Se on tarjolla ja jaettavana armonvälineissä.

Vanhurskauttaminen Jumalan edessä on siis sellainen asia, jota ihminen ei voi tehdä eikä edes pyhä enkeli. Kiusaaja pyrkii kapinasaan omimaan teko-opeillaan sen oikeuden itselleen ja siten pettämään ihmistä, mutta se ei tietenkään päde eikä voi päteä Jumalan edessä. Kun julistamme evankeliumia Jumalan käskystä eli annamme syntejä anteeksi Kristuksen nimessä, emme me ole vanhurskauttajia, vaan Jumala säilyttää silloinkin paikkansa. Me teemme sitä vain Jumalan nimessä ja hänen käskystään.

Koska vanhurskauttaminen on Jumalan yksinoikeus, vanhurskauttamiseen tarvitaan Jumalan sana. Jumala yksin voi määrätä vanhurskauttamisen tavan ja perusteet, joilla hän julistaa syyllisen syyll-

lisydestä vapaaksi. Hän on ne ilmoittanut meille. Hän on antanut meille sanansa eli Vanhan ja Uuden testamentin kanoniset kirjat. Tähän sanaan Kristuksen Kirkko on sidottu eikä meillä ole oikeutta asettaa mitään muuta sanaa sen rinnalle tai yläpuolelle. Tämä merkitsee myös sitä, ettei vanhurskauttamisesta voida päästä Jumalan tahomaan yksimielisyyteen niiden kanssa, jotka korottavat ihmissan Jumalan sanan rinnalle ja katsovat tradition ohjeelliseksi Raamatun ohella. On muistettava Raamatun sana: "Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat. Mutta meille Jumala on sen *ilmoittanut* Henkensä kautta", 1 Kor. 2:9–10. Ja: "Ei yli sen, mikä kirjoitettu on." (1 Kor. 4:6). Koska kaikki ihmiset, jopa taivaan enkelitkin Kirkkoa palvellessaan, ovat Jumalan ilmoituksesta riippuvaisia ja tämän normin alaisia, on sille alistettava tietysti myös traditio, sekä hyvä että huono.

Nämä äsken luettelemani asiat ovat vanhurskauttamisen edellytyksiä. Valitettavasti ne usein unohdetaan ja samalla pyyhkäistään Raamatun sisällöstä iso osa pois. Mutta jos varsinkin tänä päivänä haluamme saarnata ihmisiä autuaiksi, kaikkia näitä asioita on tuotava ahkerasti esille. Ihminen on asetettava Jumalan eteen. Hänet on tuotava Luojansa eteen itse keksimistään piilopaikoista niin kuin Aadam ja Eeva Eedenin puutarhan puiden seasta. Hänelle on julistettava Jumalan armoa ja rakkautta Kristuksessa ja Jumalan armahduspäätöstä. On tarpeen tuoda lain ja evankeliumin saarna kadotukseen kulkevien kuultavaksi, että he pelastuisivat.

Vielä pyytäisin saada korostaa sitä, että todellista syyllisyydestä vapaaksi julistamista ihminen ei voi uskolla ottaa vastaan, ellei hän tunnusta syyllisyyttään Jumalan koko pyhän lain, yleisen siveyslain edessä. Mikään Jumalan käsky ei ole poikkeus, eikä yhteiskunnallinen lainsäädäntö voi vapauttaa niistä Jumalan edessä. On myös huomattava, että herätys ei ole tajunnan menettämistä, vaan tulemista tajuiseksi omasta syyllisyydestä ja siitä vapautetuksi tulemista Jumalan sanalla Jeesuksen sovitustyön nojalla. Tämän Raamattu sanoo näin: "Mutta me tiedämme, että kaiken, minkä laki sanoo, sen se puhuu lain alaisille, että jokainen suu tukittaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä; sen tähden, ettei mikään liha tule hänen edessään vanhurskaaksi lain teoista; sillä lain kautta tulee synnin tun-

to. Mutta nyt Jumalan vanhurskaus, josta laki ja profeetat todistavat, on ilmoitettu ilman lakia, se Jumalan vanhurskaus, joka uskon kautta Jeesukseen Kristukseen tulee kaikkiin ja kaikille, jotka uskovat; sillä ei ole yhtään erotusta. Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, jonka Jumala on asettanut armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä, osoittaaksensa vanhurskauttaan." (Room. 3:19–25.)

2. Vanhurskauttamisopin edellytyksistä sovituksen kannalta ja siitä, mitä vanhurskauttaminen on

Olenkin jo tullut keskeisiin vanhurskauttamisopin edellytyksiin. Toivon, että olette niistä hyvin selvillä. Vanhurskauttamisessa vanhurskas Jumala julistaa edessään olevan syyllisen uskosta vanhurskaaksi. Jotta se olisi mahdollista, täytyy olla olemassa syyllisyyden poisottaminen eli yleinen vanhurskaus. Jumala ei pysyisi pyhänä ja vanhurskaana, jos hän perusteitta julistaisi jumalattoman vanhurskaaksi.

Tässä on tarpeen korostaa, ettei vanhurskauttaminen ole samaa kuin ihmisen hyväksyminen sellaisena kuin ihminen on. Pyydän seuraamaan tarkasti, mitä nyt sanon. Vanhurskauttaminen on armahtamista, syyllisen, jumalattoman, epävanhurskaan ihmisen vapauttamista syyllisyydestä ja rangaistuksesta. Se tapahtuu, kun ihminen uskoo evankeliumin sellaisena kuin on, ja turvaa Jeesuksen ansioon. Jumala ei siis hyväksy syntiä. Hän ei hyväksy ihmistä, joka on kapi-nassa häntä vastaan, vaan hän etsii häntä parannuksen saarnalla armahtaakseen hänet ja vetääkseen hänet yhteyteensä. Tässä olemme sen Majesteetin edessä, joka on meidän yläpuolellamme ja jolla on valta tuomita meidät. Armahtaminen on jotakin muuta kuin hyväksyminen. Armo suuntautuu syylliseen, ja armo -sanalla on tietty erityissävy. Siinä on jotakin erityistä verrattuna sanaan rakkaus. Rakkaus voi näet kohdistua samassa asemassa olevaankin, kuten sanassa veljesrakkaus. Jumalan rakkaus taas, joka kohdistuu syntisiin, sisältää aina armon. Kun hän rakastaa meitä, hän armahtaa meitä, jotka emme ole sitä ansainneet. Tarvitsemme sydämeemme tunnon siitä, ettemme ole millään tavoin ansainneet armoa.

Ihminen saa siis uskoa sellaisena kuin hän on, vaikka hän voi uskoa vain katuvaana, syntisyytensä tunnustavana ja sitä kauhistuvana. Jumala ei edellytä pyhitysprosessia ennen uskoa, vaan hän lahjoittaa uskon jumalattomalle. On siis kaksi eri asiaa ihmisen hyväksyminen sellaisena kuin hän on ja lupa uskoa sellaisena eli niin syntisenä kuin on. Edelliseen ei tarvita Jeesusta, jälkimmäisessä tapauksessa hän on uskon kohde ja uskovalle kaikki kaikessa.

Vanhurskauttamisessa Jumala julistaa vanhurskaaksi syntisen, jumalattoman, ihmisen, joka on rikkonut Jumalan vanhurskaan ja pyhän lain. Vanhurskaus on samaa kuin kelpaaminen Jumalalle hänen lakinsa edessä. Sitä, joka on vanhurskas, ei Jumalan laki tuomitse eikä voi tuomita. Sen tähden vanhurskauttamiseen tarvitaan Jumalan laille toimitettu hyvitys eli lain täyttäminen. Lain vaatimukset ovat ihmiselle kahdenlaiset: sekä pyhä elämä eli lain täyttäminen että syntivelan maksu eli tehtyjen syntien ja koko syntiturmeluksen hyvittäminen. Syntinen ei voi tehdä sitä itsensä edestä, saati toisten puolesta. "Kukaan ei voi veljeänsä lunastaa eikä hänestä Jumalalle sovitusta maksaa. Sillä hänen sielunsa lunastus on ylen kallis ja jää [häneltä] iäti suorittamatta, että hän saisi elää iankaikkisesti eikä kuolemaa näkisi." (Ps. 49:8–10.) Mutta Jeesus Kristus, ihmiseksi tullut Jumalan Poika, teki sen meidän hyväksemme.

Koska ihmiselle kuului olla lain alainen, tuli Jumalan Poika todelliseksi, aidoksi, täydeksi ihmiseksi ja samalla lain alle eli meidän asemaamme voidakseen meidän sijassamme ja takaajanamme täyttää lain ja maksaa syntivelkamme. "Mutta kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan" (Gal. 4:4–5). "Niin on myös se liitto parempi, jonka takaajaksi Jeesus on tullut" (Hebr. 7:22). Lain alaisena, meidän asemassamme ja Uuden liiton takaajana Jeesus oli kuuliainen Jumalan laille ja maksoi meidän syntivelkamme. Hän lepytti Jumalan vihan. Siten tapahtui Jumalan edessä syllisyyden pois ottaminen eli yleinen vanhurskauttaminen. Sen Jumala sinetöi ja julisti aivan erityisellä tavalla herättämällä Kristuksen kuolleista. Hänet "on alttiiksi annettu meidän rikostemme tähden ja kuolleista herätetty meidän vanhurskauttamisemme tähden" (Room. 4:25). Koko maailman koko syntitaakan kantanut Kristus kuoli Jumalan vihan alla Golgatalla, koko maailman koko syntitaa-

kasta vapautettu Kristus nousi haudasta Getsemanen yrttitarhassa. Siinä on uskosta vanhurskauttamisen ihana peruste meille syntisille. Olemme armahdetut ja syyllisyydestä ja rangaistuksesta vapaiksi julistetut Kristuksen kuolemassa ja ylösnousemuksessa. Olemme Kristuksen viattomassa veressä vanhurskautetut (Room. 5:9). Tähän usko turvautuu.

"Yksi on kuollut kaikkien edestä, siis myös kaikki ovat kuolleet" (2 Kor. 5:14). Uskolla syntinen ottaa tämän sanoman vastaan ja omistaa ilolla sen, mitä Kristus on tehnyt meidän edestämme, meidän sijassamme, meidän hyväksemme. Usko omistaa eli ottaa vastaan hänen aikaansaamansa lunastuksen ja syyllisyyden pois ottamisen ja turvautuu siihen. Siten usko ei lisää mitään siihen, mitä Kristus on tehnyt, vaan vain ottaa sen sellaisenaan vastaan. Mutta usko ei myöskään vähennä siitä mitään, vaan omistaa täyden vanhurskauden, koko Kristuksen. Siinä se on: uskosta vanhurskauttaminen, syntien anteeksi saaminen. Muuta pelastukseen ei tarvita. "Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyn tähän armoon, jossa me nyt olemme" (Room. 5:1–2).

Tällä on tärkeä sielunhoidollinen merkitys. Jos syntinen etsii pelastuksen perusteita itsestään, hän joutuu ahdistukseen eikä löydä kestäväää, todellista rauhaa. Silloin hän myös kääntää katseensa pois meidän edestämme ristiinnaulitusta Kristuksesta itseensä, omaan sydämeensä, omiin tekoihinsa, evankeliumista lakiin, armosta tekoihin, Kristuksen omasta jakavasta Pyhästä Hengestä omaa vanhurskautta pystyttävään lihaan. Ihmisen käy niin kuin galatalaisille, joille apostoli Paavali kirjoitti: "Oi te älyttömät galatalaiset! Kuka on lumonnut teidät, joiden silmäin eteen Jeesus Kristus oli kuvattu ristiinnaulittuna? Tämän vain tahdon saada teiltä tietää: lain teoistako saitte Hengen vai uskossa kuulemisesta? Niinkö älyttömiä olette? Te aloititte Hengessä, lihassako nyt lopetatte?" (Gal. 3:1–3.)

Rakkaat ystävät, kiinnittäkää tarkka huomionne siihen, että Jeesus Kristus pysyy silmienne eteen kuvattuna teidän edestänne ristiinnaulittuna. Älkää vaihtako sitä oman itsenne ja omien tekojenne tarkkailuun. Älkää myöskään pälyilkö sivulle toisiin ihmisiin, vaan

katsokaa sanassa ja sakramenteissa eli evankeliumissa suoraan Kristukseen.

Kun olemme uskolla omistaneet ulkopuoleltamme eli sanasta ja sakramenteista Jeesuksen Kristuksen vanhurskaudeksemme, olemme autuaita, pelastettuja ja sen johdosta onniteltavia. Samalla olemme myös pyhiä, vanhurskaita, Jumalalle otollisia, sillä Kristus "on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi, että kävisi, niin kuin kirjoitettu on: 'Joka kerskaa, sen kerskauksena olkoon Herra'" (1 Kor. 1:31). Autuudesta kerskaaminen on sen Jumalan ylenpalttisen vanhurskauttavan armon ylistämistä, jonka Kristus hankki meille ja jonka usko ottaa vastaan ja josta meidän pyhityselämämme ja tekomme ovat pois suljetut. Hyvät teot ovat vasta sen seurausta. Emme ole lihaltamme pyhiä, mutta olemme Kristuksen ruumiin uhrilla kertakaikkisesti pyhitettyjä ja Kristukseen kasteessa ja uskossa pukeutuneina Jumalan edessä niin puhtaita, kuin Kristus on puhdas. Siinä on iloiseen kiitokseen aihetta yllin kyllin.

3. Vanhurskauttamisen kanssa käsi kädessä kulkevia asioita

Uskosta vanhurskauttamiseen liittyy samalla välittömästi lohdullisia asioita. Kuten edellä olemme jo todenneet, vanhurskauttaminen on syyllisyydestä vapaaksi julistamista, syntien anteeksi antamista Jeesuksen ansion tähden. Se on Kristuksen vanhurskauden hyväksi lukemista jumalattomille.

Samalla kun usko syntyy, meistä tulee Jumalan lapsia. Raamattu sanoo: "Mutta kun aika oli täytetty, lähetti Jumala Poikansa, vaimosta syntyneen, lain alaiseksi syntyneen, lunastamaan lain alaiset, että me pääsisimme lapsen asemaan. Ja koska te olette lapsia, on Jumala lähettänyt meidän sydämeemme Poikansa Hengen, joka huutaa: 'Abba! Isä!'" (Gal. 4:4–5.) Onhan meille tärkeä ja lohdullinen tämä lapsen asema, tuo Isä – lapsi -suhde, josta myös kasteemme meille kertoo. Tämän aseman on Jeesus meille ansainnut, ja Pyhä Henki todistaa meille siitä.

Kun tulemme uskosta vanhurskaiksi, me samalla synnymme uudesti eli me virkoamme hengellisestä kuolemasta hengelliseen elämään. Voimme sanoa apostoli Paavalin kanssa: "Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa,

sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni" (Gal. 2:20). On suurenmoinen ja aivan täynnä lohdutusta oleva asia, että Vapahtajani kaikkine armoineen elää minussa. Tästä asiasta uskonpuhdistaja Martti Luther sanoo:

*"Vanhurskautukseen katsoen Kristuksen ja minun pitää kuitenkin olla mitä likeisimmin toisiimme yhdistyneinä: hän elää minussa ja minä hänessä. On tosiaankin ihmeellistä puhua näin; mutta kun hän elää minussa, on kaikki se, mikä minussa on, armoa, vanhurskautta, elämää, rauhaa ja autuutta, Kristuksen omaa, ja kuitenkin se on minun omaani uskossa tapahtuvan kiinteän yhdeksi liittymisen voimasta, jossa meistä tulee aivan kuin yksi ruumis hengessä. Kun siis Kristus elää minussa, on välttämättä hänen mukanaan saapuvilla armo, vanhurskaus, elämä ja iankaikkinen autuus – loitolla ovat laki, synty ja kuolema, jopa laki naulitsee ristiin, nielee ja hävittää lain, synty synnin, kuolema kuoleman ja perkele perkeleen! Näin Paavali pyrkii repimään meitä kerrassaan irti itsestämme, laista ja teoista, ja siirtämään meidät itse Kristukseen ja Kristuksen uskoon, niin ettemme vanhurskautusopin kysymyksessä ollen ottaisi huomioon mitään muuta kuin armon, ja että erottaisimme sen mahdollisimman kauaksi laista ja teoista, joiden tässä pitää olla loitolla. [Luther jatkaa painokkaasti ja lohdullisesti:] – – – **Minä uskon Jeesukseen Kristukseen, Jumalan Poikaan, joka on minun puolestani kärsinyt, ristiinnaulittu ja kuollut; hänen haavoissaan ja kuolemassaan näen syntini ja hänen ylösnousemisessaan voittoni synnistä, kuolemasta ja perkeleestä sekä vanhurskauteni ja [iankaikkisen] elämäni. Tämän vain minä kuulen ja näen, muuta en! Tämä on oikea Kristuksen usko ja usko Kristukseen.**" (S. 184–185.)*

Kun Luther liittää näin läheisesti Kristuksen asumisen uskovassa vanhurskauttamiseen, hän selvästi rajaa sen ulkopuolelle meidän uskossa tekemämme teot ja sen Kristuksen ja Kolmiykeyden meissä asumisen, mikä kuuluu pyhityselämän piiriin. Samalla kun Luther puhuu Kristuksen armollisesta meissä asumisesta, hän korostaa sitä, että Kristuksen läsnäolotapa on käsittämätön ja että siinä asiassa valitsee pimeys. Emme voi tehdä siitä aistihavaintoja. Se on uskottava asia, jonka varaan uskoa ei voi rakentaa. Uskomme sen lohdutukseksemme, mutta emme käsitä sen läsnäolon tapaa.

Raamattu puhuu jopa kolmella eri tavalla tästä asiasta. Se sanoo toisaalta, että Kristus elää meissä (Gal. 2:20), ja toisaalta, että olemme pukeneet Kristuksen päällemme (Gal. 3:27; "olla Kristuksessa" -kohdat), ja vielä yhtäältä, että "Kristus, meidän elämämme, ilmestyy" viimeisenä päivänä (Kol. 3:4). Siis 1. Kristus meissä, 2. Kristus meidän ulkopuolellamme kasteessa päällemme puettuna ja 3. Kristus taivaasta ilmestyvänä. Järkiparka ei osaa näitä yhdistää, mutta usko iloitsee niistä kaikista. Kun etsimme tästä varmuutta, emme katso sydämeemme emmekä tähyile taivaitten korkeuksiin, vaan otamme kiinni Sanan lupauksista ja katselemme sanassa ja sakramenteissa Kristusta meidän edestämme kertakaikkisesti uhrattuna ja omistamme Sanan varmat lupaukset sydämeemme. Vanhurskauttamisen seuraus, joita emme saa sekoittaa itse vanhurskauttamiseen, ovat Kristuksen ja koko Pyhän Kolmiykeyden asuminen pyhityselämää aikaan saavana uskovassa sekä hyvät teot. Tietysti kaikki, mitä Jumala tekee ja vaikuttaa, on vanhurskasta, mutta kaikki se ei kuulu uskosta vanhurskauttamisen alueelle. On tehtävä ero itse vanhurskauttamisen ja sen seurausten välillä, ettei Kristus meidän edestämme hämähä. Meidän on myös muistettava, että vanha ihmisemme tuo synnin mukaan kaikkeen siihen, mitä uuden ihmisen puolesta teemme, ja että hyvät teot tarvitsevat tästä syystä puhdistusta Kristuksen armolla.

On hyvin tärkeää ymmärtää, että uskosta vanhurskauttaminen ei ole mikä tahansa vanhurskaaksi julistus. Vanhurskauttamisessa Jumala sanoo syntiselle: Sinun syntisi ovat anteeksi annetut Jeesuksen nimessä. Jos esimerkiksi me hieman lapsellisesti puhuen julistaisimme anteeksiannon kivelle, joka rikkoi automme tuulilasin, ei kivessä tapahtuisi mitään. Mutta kun Jumala sanoo nuo sanat syntiselle ihmiselle, niin niissä, jotka "ovat säädetyt iankaikkiseen elämään" (Apt. 13:48), viriää uskolla vastaanotetun Jumalan sanan voimasta uusi hengellinen elämä, tai jos se on jo alulla, se vahvistuu ja säilyy. Luterilaiset tunnustajat pitivät hyvin tärkeänä korostaa tätä paavikirkkoon päin. He eivät puhuneet uskosta, joka ei mitään vaikuta (Puolustus IV,61, TK 1948 s. 74).

Luemme Tunnustuskirjoista: "Kun me sitä vastoin puhumme sellaisesta uskosta, joka ei ole mikään tehoton ajatus, vaan sellainen usko, joka vapauttaa kuolemasta, joka sydämiin synnyttää uuden elä-

män ja joka on Pyhän Hengen vaikutusta, niin se ei voi olla käsillä samanaikaisesti kuin kuolemansynti, vaan se synnyttää, niin kauan kuin se on käsillä, hyviä hedelmiä." (Puolustus IV, 64. TK 1948 s.74).

Kun siis evankeliumi eli Jumalan lupaussana saarnassa ja sakramenteissa synnyttää uskon sydämiin ja vanhurskauttaa, Kristus ja koko Kolmiykseys tulee sydämiimme asumaan. Meistä tulee Jumalan temppeli (1 Kor. 6:19). Apostoli Pietari puhuu siitä, että olemme tulleet osallisiksi jumalallisesta luonnosta. Nämä ovat korkeita, ylen suuria asioita, joita turmeltunut järkemme ei käsitä. Jumalan asuminen uskovassa on kuitenkin pidettävä tarkasti erillään itse vanhurskauttamisesta. Ne, jotka yhdistävät Jumalan asumisen (inhabitaation) uskovassa vanhurskauttamiseen, kieltävät, kuten Franz Pieper huomauttaa, vanhurskauttamisen tapahtuvan uskosta Kristuksen sijaissovitukseen ja sen sijaan pitävät sitä istuttamisena Kristuksen persoonaan. Tämä on vanhurskauttamisen ja pyhityksen sekoittamista keskenään.

Jos Kolmiykseyden asuminen uskovassa tehdään osaksi vanhurskauttamista, tapahtuu myös joko Jumalan eri persoonien tekojen sekoittamista tai Kristuksen sovitus työn syrjään sysäämistä. Pyhä Raamattu näet opettaa, että lunnaat meistä maksoi Poika, ei Isä eikä Pyhä Henki. Isä ei kärsinyt ristillä eikä Pyhä Henki, vaan yksin Poika. Isä lähetti Poikansa, Pyhä Henki ottaa Kristuksen omasta ja jakaa meille, mutta itse sovituksen suoritti Poika. Pojan työ, ei siis Isän eikä Hengen, on vanhurskauttamisemme perusteena. Kristuksesta, Vessasta, Raamattu sanoo: "Herra on meidän vanhurskautemme" (Jer. 23:5). Kolmiykseyden asuminen uskovissa ei kuulu lunastuksen, vaan pyhityksen piiriin. Syntien poisottamisen Raamattu lukee yksin Kristukselle (2 Kor. 5:19), kun taas uskosta vanhurskauttamisen välineinä ovat sana ja sakramentit ja niiden vaikutuksen Raamattu lukee koko Kolmiykseydelle, kullekin jumaluuden persoonalle yhteisesti ja erikseen.

Pahoja seurauksia vanhurskauttamisen ja Jumalan uskovassa asumisen sekoittamisesta keskenään. Jos Jumalan asumisen uskovassa katsotaan kuuluvan vanhurskauttamisen piiriin, sanotaan hyvästit raamatullisluterilaiselle vanhurskauttamisopille ja otetaan ratkaiseva askel kohti paavilaisuutta tai yhtä hyvin ortodoksista oppia

kohti. Ortodoksit ovat synergistejä, ja heidän pääoppejaan on hierarkiaopin ohella heidän jumalallistamisoppinsa. Opista syntisen vanhurskauttamisesta he eivät ole juurikaan halunneet tietää. Paavilaiset eivät hyväksy, että pelastus on yksin uskon kautta Kristuksen tähden ilman ihmistekoja. He voivat hyväksyä pelastumisen yksin armosta vain sillä ehdolla, että armoon luetaan myös hyvät teot. Tästä asia jäi kiinni luterilaisten ja paavilaisten välillä keskusteluissa jo 1500-luvulla, eikä tilanne ole siitä paremmaksi muuttunut. Raamattu esittää uskosta pelastumisen teoista pelastumisen vastakohtana. "Niin päätämme siis, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta, ilman lain tekoja" (Room. 3:28). "Sen tähden se on uskosta, että se olisi armosta" (Room. 4:16). "Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta – se on Jumalan lahja – ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaksi" (Ef. 2:8–9). Armosta pelastuminen on pelastumista yksin uskosta, pelastumista yksin Kristuksen tähden.

1800-luvulla levisi Saksasta Suomeen ns. beckiläinen suunta, joka sekoitti pyhityksen vanhurskauttamiseen. Se sai täällä laajaa kannatusta osakseen. Se oli yksi tärkeä syy kirkkolain tunnustuspykälän muuttamiseen siten, ettei se enää selkeästi sido kirkkoa luterilaisten tunnustuskirjojen oppiin. Evankelisella taholla mainittua oppia vastustettiin. Fredrik Gabriel Hedberg liikkui vanhurskauttamisessa toisella, aivan raittiilla pohjalla. Laviolla Emil Gestrin kirjoitti ruotsiksi ja saksaksi tutkimuksia beckiläisyyttä vastaan. Perinteisesti evankeliset ovat olleetkin selkeästi luterilaisen vanhurskauttamisopin kannalla. Saksalainen beckiläinen oppi oli itse asiassa vanhaa osianderilaisuutta, jonka luterilaiset tunnustuskirjat hylkäävät. Nyt tämän vanhan harhan ovat nostaneet Helsingin Yliopiston tietyt teologit esiin omalla tavallaan. Se on saanut paljon seuraajia, ja sitä on käytetty hyväksi lähestyttäessä paavikirkkoa ja hyväksyttäessä Yhteinen julistus vanhurskauttamisesta. Jumalan asumisesta uskovassa on tullut vanhurskauttamisen peruste. *Kristus meissä* on sivuuttanut uskon kohteena *Kristuksen meidän edestämme* siten, että uskovan kiintopisteenä ei ole yksin Kristus ristillä, vaan Kristus sydämessä. Näin armon tie on hämärtynyt siellä, missä mainittu opetus on saanut jalansijaa. Eihän Kristus meissä voi olla uskon kiintopiste. Mutta kun usko kohdistuu Kristukseen meidän edestämme, seuraa siitä pakosta välittömästi ja pakottamatta Kristuksen tulo sydämeemme. Kuten Luther sanoo,

Kristus on itse uskossa läsnä. Se ei merkitse sitä, että me etsimme omantunnon rauhaa uskossa läsnä olevasta Kristuksesta. Me kyllä uskomme ja tiedämme, että hän on siinä läsnä, mutta me ohjaamme ahdistuneet katsomaan meidän edestämme annettua Kristusta, kuten Raamattu niin monin paikoin tekee. Meidän ei myöskään tarvitse kurottautua taivaan korkeuksiin löytääksemme hänet, vaan Kristus löytyy apostolisesta uskon sanasta. Apostoli Paavali sanoo: "'Sana on sinua lähellä, sinun suussasi ja sinun sydämessäsi'; se on se uskon sana, jota me saarnaamme" (Room. 10:8). Ja hän lisää: "Usko tulee kuulemisesta [saarnasta], ja kuuleminen [saarna] Kristuksen sanan kautta" (Room. 10:17). Tässä alkukielen kuuleminen (akoē) tarkoittaa sitä, mitä kuullaan, eli saarnaa.

Kun ymmärrämme asiat tällä tavoin, armonoppi säilyy puhtaana ja omatuntonamme löytää levon lain syytösten edessä ja ahdistuksessa. Samalla varjellumme siltä, että usko olisi pelkkää pään tietoa eikä johtaisi vakavaan parannukseen ja kilvoitteluun. Evankeliumista ei tule meille verhoa, jonka suojissa harjoittaisimme paheellista elämää (Gal. 5:13; 1 Piet. 2:16). Pääsemme lain alta armon alle ja voimme turvallisesti levätä Kristuksen haavoissa ja kaikessa vajavuudessamme kiittää hänen armoaan ja ahkeroida vaikka heikostikin elää hänelle, joka on meidät lunastanut.

Tätä asiaa ei ymmärrä eikä kykene ymmärtämään sellainen, joka yrittää kääntymättömänä, epäuskoisena ohi Kristuksen keltava Jumalalle. Hän voi olla syvästi uskonnollinen, mutta ei voi samaistua uskovien joukkoon.

Raamatullisluterilainen vanhurskauttamisoppi on uhanalainen ehkä suuremmassa määrin kuin aavistammekaan. Suomen Tunnuksellinen Luterilainen Kirkko nostaa kuitenkin lipun korkealle sen puolesta ja marssii sen alla, toivottavasti, rakkaat ystävät, myös te.

Lopuksi

Haluan korostaa sitä, että molemmat sekä *Kristus meidän edestämme* että *Kristus meissä* ovat raamatullisia käsitteitä ja esiintyvät myös Lutherilla. Olennainen kysymys on kuitenkin niiden paikasta uskonopissa ja uskon elämässä. Oikean raamatullisuuden takeena ei ole se, että jokin asia esiintyy Raamatussa. Sillä täytyy olla us-

konopissa myös se paikka ja käyttö, minkä Raamattu sille antaa. Tähän käsittääkseni ei kiinnitetä riittävästi huomiota. Autossakin on se, mikä kaasu että jarru. Autoilija tietää, kumpaa poljinta hän kulloinkin painaa. Kun olemme matkalla taivaaseen, on meidän tunnettava, mikä on taivaan portit aukaissut ja mistä saamme sielullemme turvan. *Kristus meidän edestämme* on ilmoitettu meille ja jaetaan sanassa ja sakramenteissa. *Kristus meissä* taas ei ole sellainen asia, johon voimme uskon katseemme suunnata, vaan se on kuten Luther sanoo "pimeässä". Kristus meidän edestämme on olemassa jo ennen uskoa, Kristus meissä taas vasta uskon myötä. Täten näillä kahdella asialla on suuri ero. Kun uskomme Kristukseen, joka on antanut itsensä alttiiksi meidän edestämme, saamme lohdutettuina uskoa, että Kristus asuu sydämessämme.

Kun Lutherille kirkastui evankeliumi, hänelle selvisi, mitä on Jumalan vanhurskaus vanhurskauttamisen yhteydessä. Se ei ole se vanhurskaus, jota Jumala vaatii, vaan lahja, jonka Jumala antaa. Tämä lahja on tietysti Kristus meidän edestämme, ei Jumalan olemuksellinen vanhurskaus sen kaikessa pyhydessä ja taivaallisessa majesteettisuudessa. Jumalan vanhurskaus lahjana Kristuksessa edellytti Jumalan Pojan ihmiseksi tuloa, kun taas Jumalan olemuksellinen vanhurskaus on aina ollut olemassa Pojan ihmiseksi tulosta riippumatta. Jos siis Kolmiykeyden asumisesta uskovassa tehdään vanhurskauttamisen ja pelastuksen peruste tai ne tulevat vanhurskauttamisen paikalle, on vaarana ja tapahtuukin, että Jumalan Pojan ihmiseksi tuleminen ja koko sovitustyö käyvät tarpeettomiksi. Vaikka sillä linjalla ei edettäisikään johdonmukaisesti loppuun asti, niin vanhurskauttamisen ja pyhityksen sekoittaminen keskenään on jo sinänsä enemmän kuin uhka uskolle. Sydämen asenteena se merkitsee pelastavan uskon menetystä. Kun vähäinenkin hapate hapattaa koko taikinan, niin paljoa ennemmin tämä suuri erehdys. Koska usko kohdistuu Kristukseen, joka on antanut itsensä lunnaiksi meidän edestämme, ja ottaa hänet vastaan, niin tottakai Kristus on itse uskossa läsnä. Kun Jumala vanhurskauttaa meidät vieraalla, meidän ulkopuolellamme olevalla vanhurskaudella, Kristuksen vanhurskaudella, ei se tapahdu poissaolevalla Kristuksella, vaan sanassa ja sakramenteissa läsnä olevalla Kristuksella. Ja kun se tapahtuu uskon kautta, se ei tapahdu tyhjällä uskolla, vaan uskolla, jossa Kristus on läsnä. Kun

etsimme sielullemme turvaa, emme tarkkaile uskoamme, jota emme edes voi nähdä, vaan luotamme Jumalan armollisiin lupauksiin Kristuksessa ja katselemme evankeliumista Kristusta meidän edestämme ristiinnaulittuna. Usko omistaa Kristuksen sydämeen meidän ulkopuoleltamme evankeliumin lupauksista. Tämä vanhurskaus ei ole meidän olemuksellinen vanhurskaudemme eikä edes Pyhän Kolmiykeyden olemuksellinen vanhurskaus jumalallisessa, taivaallisessa majesteettiudessa, vaan ihmiseksi tulleen Jumalan Pojan ansio meidän hyväksemme, hänen suorittamansa sijaishyvytys meidän puolestamme. Saadaksemme siis varmuuden syntiemme anteeksi antamisesta ja pelastuksesta, katsomme yksinomaan yhteen suuntaan, nimittäin Kristukseen ristillä, ja uskomme häneen. On olemassa vaara menettää Kristus, jos alamme etsiä häntä sydämemme pimeydestä.

On huomattava, että kaikkialla Raamattu esittää vanhurskauttamisemme perusteeksi vain Kristuksen sijaissovituksen. Olen etsinyt Raamatusta yli 30 tällaista kohta. (Ks. Luterilainen 2005, ss. 194–196.) Niissä puhutaan meidän edestämme alttiiksi annetusta Kristuksesta, joka on meidän vanhurskaudemme ja iankaikkinen elämämme uskolle omistettuna. Otan tässä nyt niistä esille vain yhden. Näin luumme:

Jes. 53:4–6: "Mutta totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän sälytti päällensä. Me pidimme häntä rangaistuna, Jumalan lyömänä ja vaivaamana, mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut. Me vaelsimme kaikki eksyksissä niin kuin lampaat, kukin meistä poikkesi omalle tielleen. Mutta Herra heitti hänen päällensä kaikkien meidän syntivelkamme."

Tässä on kuvattuna Kristus meidän edestämme, Kristus rangaistuna ja kärsivänä meidän syntiemme tähden. Siinä on Jumalan edessä kelpaava vanhurskaus. Siinä on autuutemme.

Eräs selvennys

Miten ymmärrämme kohdan 2 Kor. 13:5: "Koetelkaa itseänne, oletteko uskossa; tutkikaa itseänne. Vai ettekö tunne itseänne, että Jeesus Kristus on teissä? Ellei, niin ette kestä koetusta."

Tässä kehoitetaan oikeaan itsensä tuntemiseen, ettemme eläisi itsepetoksen vallassa. Saamme olla varmoja siitä, että olemme uskossa ja meidän tuleekin olla siitä varmoja. Muuten emme koetuksia kestä. Seurakunnan jäsenyys ei saa olla ulkokultailevaa, vaan sen tulee olla todellista, siis uskon yhteyttä. Siihen apostoli tähtää. Tämä kohta ei puhu uskovan sisäisestä tunnetilasta, vaan itsensä oikeasta tuntemisesta. Apostoli ei tee uskosta aistihavaintojen piiriin kuuluvaa asiaa. Totena pysyy Herran sana: "Autuaat ne, jotka eivät näe, ja kuitenkin uskovat" (Joh. 20:29). Jos siis sielumme turvana on Kristus meidän edestämme ja katseemme suuntautuu meidän edestämme kärsineeseen ja ristiinnaulittuun Kristukseen, on varmaa, että olemme uskossa ja Kristus on myös uskon myötä meissä.

Sitä, joka vasta etsii uskon tietä ja on heikko uskossaan, ei tule panna itseään täten koettelemaan, vaan häntä on kaikin tavoin autettava uskoon ja siinä vahvistettava. Kun uskon asia kirkastuu hänelle, hän saa uskon varmuuden ja tietää olevansa uskossa. Ja uskon tiellä kulkiessamme opimme myös koettelemaan itseämme.

Tampere 12.3.2005. Esitelmä Luther-talolla.

Kristuksen Kirkko elää ja toimii Kristuksen siunaavien kätten alla

Kristuksen taivaaseen astumisen päivänä. III vuosikerta. Evanke-
liumiteksti.

*Sitten hän (Jeesus) vei heidät pois, lähes Betaniaan asti, ja nosti kä-
tensä ja siunasi heidät. Ja tapahtui, että hän siunatessaan heitä er-
kani heistä ja hänet otettiin ylös taivaaseen. Ja he kumarsivat häntä
ja palasivat Jerusalemiin suuresti iloiten. Ja he olivat alati pyhäkös-
sä ja ylistivät Jumalaa. Luuk. 24:50–53.*

Vapahtajamme oli kutsunut itselleen 12 apostolia. Hän oli sanonut heille jokaiselle: "Seuraa minua!" Se oli Herran antama välitön kutsu apostolinvirkaan ja samalla pyhään saarnavirkaan. He olivat jättäneet maalliset tehtävänsä, seuranneet Jeesusta ja olleet hänen seurassaan noin kolme vuotta. Sitten heidän Vapahtajansa otettiin kiinni, ristiin-
naulittiin ja hän kuoli. Suuri murhe, pelko ja epävarmuus täyttivät apostoleitten sydämet. Kun Vapahtaja ilmestyi heille ylösnousseena, he aluksi epäilivät. Kun he käsittivät, että Vapahtajahan siinä oli, val-
tava ilo täytti heidän sydämensä. Mutta vasta sitten, kun he oppivat, että hänen täytyi nousta ylös kuolleista, koska niin oli kirjoitettu, heidän uskonsa ja ilonsa sai oikean perustan. Nähdessään ylösnous-
seen Herransa Tuomas sanoi: "Minun Herrani ja minun Jumalani." Se oli kaikkien toistenkin apostoleitten sydämen usko. Onhan se si-
nunkin uskosi?

Viimeinen näkymä Jeesuksesta

Pian tuli kuitenkin se hetki, jonka jälkeen Vapahtaja ei enää il-
mestynyt opetuslapsille. Hän astui täältä Isän tykö taivaaseen ja is-
tuutui hänen oikealle puolelleen. Sitä juhlimme tänään. Se on suuri
ilohuhla. Kiinnitämme nyt huomiomme siihen, millainen kuva heille
jäi viimeiseksi Vapahtajasta? Jeesuksen taivaaseen astumiseen liitty-
vät asiat näet kertovat meille, kuinka Vapahtajamme suhtautuu
omiinsa. Tekstimme sanoo: "Sitten hän vei heidät pois lähes Betani-

aan asti ja nosti kätensä ja siunasi heidät. Ja tapahtui, että hän siunatessaan heitä erkani heistä ja hänet otettiin ylös taivaaseen." Tämä oli viimeinen näkymä Jeesuksesta. Se piirtyi syvään apostolien sydämiin. Jumala on nähnyt hyväksi, että se on kirjoitettu Pyhään Raamattuun meille lohdutukseksi ja iloksi.

Kädet kohotettuina Jeesus siunasi apostolinsa. Hän jätti heidät tänne tekemään työtä ja viemään evankeliumin kaikkeen maailmaan. Näiden siunaavien kätten alle Vapahtaja on jättänyt uskovansa eli Kirkkonsa ja sen saarnaviran.

Mitä Kristuksen taivaaseen astuminen sisälsi?

Jumalan sana selittää Vapahtajan nousemisen ylös taivaallisen Isän tykö näillä sanoilla: "Hän astui ylös korkeuteen, hän otti vankeja saaliikseen, hän antoi lahjoja ihmisille. Mutta että hän astui ylös, mitä se on muuta, kuin että hän oli astunut alaskin, maan alimpiin paikkoihin? Hän, joka on astunut alas, on se, joka myös astui ylös, kaikkia taivaita ylemmäksi, täyttääkseen kaikki." (Ef. 4:8–10).

Kristuksen taivaaseen astuminen oli seurausta siitä, että hän oli astunut alas, aivan maan alimpiin paikkoihin. Toisin sanoen, Jumalan Poika oli tullut ihmiseksi sovittamaan koko maailman synnit. Hän kärsi niiden tähden sielussaan ja ruumiissaan hamaan ristin kuolemaan asti kaiken sen rangaistuksen, mikä synnistä jokaiselle meistä olisi kuulunut kärsittäväksi. Hän koki kuoleman. Se oli samaa kuin Jumalan hylkäys, kirous, täysi pimeys ilman vähäistäkään valon häivää ja osallisuutta Jumalan siunaukseen.

Kun Jeesus oli kaiken tehnyt, mitä meidän lunastukseemme tarvittiin, hän näytti voittonsa. Hän osoitti sen paitsi ilmestymällä ylös-nousseena opetuslapsilleen myös astumalla alas helvettiin, niin kuin Uskontunnustuksessa tunnustamme. Siellä hän saarnasi lain ja tuomion saarnan vankeudessa oleville hengille. Samalla hän riisti kaiken mahdin helvetin voimilta, niin että ne eivät voi hänen uskoviaan vahingoittaa eivätkä voittaa. Raamattu sanoo, että hän otti vankeuden vangiksi ja vei vankeja saaliinaan. Hän siis otti meidän vihollisemme saaliikseen, vangitsi ne, niin että ne eivät voi pitää meitä vankeina.

Mitkä meidän vihollisemme ovat? Ne ovat kiusaaja, synti, kuolema, maailma ja kaikki pahan voimat. Eräässä mielessä myös Jumalan pyhä laki on vihollisemme, koska se syyttää ja tuomitsee. Mutta kun laki on nyt täytetty, se ei voi tuomita uskovia kadotukseen, vaan Kristus on lain loppu vanhurskaudeksi jokaiselle, joka häneen uskoo. Vihollisemme ovat kukistetut. Olemme päästetyt lain alta armon alle.

Kun Kristus on Isän Jumalan oikealla puolella taivaallisessa kirkkaudessa, vallassa ja voimassa, se merkitsee sitä, että on olemassa yksi ihminen, joka on tullut taivaalliseen autuuteen. Kun Jumalan Poika tuli tänne alas ja otti ihmisluonnon, hän edusti meitä Jumalan edessä lain täyttämislään ja kärsimyksellään. Kun hän nousi ylös taivaaseen, hän teki senkin meidän hyväksemme vetääkseen meidät perässään sinne. Hän on sanonut: "Mihin minä menen, tien sinne te tiedätte... Minä olen tie, totuus ja elämä, ei kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani" (Joh. 14:4,6). Jumalan Poika, joka tuli ihmiseksi, meni meidän edeltämme Isän tykö. Hän, meidän Vapahtajamme, on nyt siellä, täyttää kaikki ja siunaten rukoilee meidän edestämme. Hän pitää meistä hyvää huolta. Kristuksen taivaaseen astuminen on nyt ikään kuin viimeinen sinetti ja vahvistus Kristuksen voitosta ja hänen lunastustyönsä tuloksesta.

Kumartakaamme Jeesusta

Sen jälkeen kun Jeesus oli astunut ylös, opetuslapset "kumarsivat häntä ja palasivat Jerusalemiin suuresti iloiten", kuten tekstimme sanoo. Huomaa tästä, että apostolit kumarsivat häntä. Jeesus oli siunaten astunut ylös, kunnian pilvi oli hänet verhonnut ja vienyt hänet pois apostoleitten näkyvistä, ja nyt he kumartaen rukoilivat häntä. Näin he tunnustivat hänet todelliseksi Jumalaksi, ainoaksi Herraksi ja Valtiaaksi, jota ainoata meidän on kumartaminen ja palveleminen. Vaikka Kristus oli heidän näköpiirinsä ulkopuolella, he kuitenkin kumarsivat häntä. Niin mekin yhtyessämme rukoukseen ja pannesamme kätemme ristiin kumarramme Herraa Jeesusta Kristusta. Voimme kumartaa Jeesusta yhteisessä, julkisessa jumalanpalveluksessa, voimme tehdä sen omassa kammiossamme, voimme tehdä sen hiljaisuudessa, voimme tehdä sen sydämessämme työtä tehdessämme. Kun Kristus on kaikkialla ja täyttää kaikki, voimme ru-

koilla häntä, kääntyä hänen puoleensa, kumartaa häntä, osoittaa hänelle kunniaa ja kiittää häntä joka tilassa.

Kun Kristus on nyt taivaassa Isän oikealla puolella, saattaisimme helposti ajatella, että hän on etäällä. Hän on silmiemme ulottumattomissa, mutta kuitenkin lähellä. Me taas olemme hänen siunaavien kätensä alla. Ei hän ole kaukana, vaan hän on kaikkialla ja tulee armollaan tykömme sanassa ja sakramenteissa. Kristus on astunut ylös Isän Jumalan oikealle puolelle siunataksensa omiansa. Kun hän astui taivaaseen, hän myös sen jälkeen, kymmenen päivän kuluttua, lupauksensa mukaan lähetti Pyhän Henkensä ja varusti apostolinsa ja Seurakuntansa siihen työhön, johon hän oli heidät tarkoittanut: evankeliumia julistamaan ja viemään sitä kaikkialle maailmaan.

Lutherin lausuma

Mitä käytännössä tarkoittaa, että Kirkko toimii Kristuksen siunaavien kätten alla? Luther sanoo siitä: "Niin kuin siis kaste ja usko kuuluvat vain ihmisille, kuuluu yksin heille evankeliumin saarnakin. Mutta Herra käyttää lausetta: 'Saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille', tarkoittaen kaikkia elämän muotoja. Myös kaikkien keisarien ja maan hallitsijain, olkoot kuinka mahtavia tahansa, on kuultava evankeliumin oppia, otettava se vastaan ja uskottava, mikäli tahtovat välttää kadotuksen. He kaikki kuuluvat luotuihin, heidän virkansa ja elämänmuotonsa ovat ihmisten asettamia. Annettuaan sellaisen käskyn Herra kohottaa kätensä ja siunaa heitä. Hän ei ainoastaan toivota heille hyvää menestystä heidän virassansa, vaan on siinä heidän apunaan, hän edistää sitä ja antaa sille menestyksen. Missä ikinä siis evankeliumia saarnataan, siellä vieläkin Herra Kristus siunaten nostaa kätensä, että sana tuottaisi hedelmän eikä sen saarna menisi hukkaan. Tosiaan onkin sangen lohdullista, kun Herra ollessaan taivaaseen lähtemäisillään nostaa kätensä opetuslapsiaan siunaten. Hän tahtoo siten osoittaa, että meidän tulee lohdutautua hänen taivaaseenasumisellaan, että hän on käyttävä sitä meidän siunaukseksemme ja hyväksemme. Miksi hän käyttäytyisikään näin ystävällisesti, jos hän olisi meille vihainen eikä ottaisi meitä valtakuntaansa. Nyt hän kätensä kohottaen toivottaa heille onnea ja menestystä heille uskomansa virkaan. Se selvästi todistaa, että Herra on meitä kohtaan us-

kollinen ja ystävällinen ja että saamme nauttia siunausta hänen kädestänsä aina, kun evankeliumia saarnataan." (Huonepostilla s. 417. W2 XIIIa, 619–620.)

Opetuslapset olivat saaneet käskyn mennä kaikkeen maailmaan ja saarnata evankeliumia kaikille luoduille. Tämän valtavan tehtävän edessä opetuslapset varmasti tunsivat pienuutensa. Mutta mitä tekevät apostolit? Raamattu kertoo: "He palasivat Jerusalemiin suuresti iloiten ja olivat alati pyhäkössä ja ylistivät Jumalaa." Kun he saivat jäädä Jeesuksen siunaavien kätten alle, he suuresti iloitivat. Kun Pyhä Henki vuodatettiin, he rohkeasti lähtivät julistamaan evankeliumia kaikkialle maailmassa. Tiedämme kirkon historiasta, miten valtavan siunauksen heidän työnsä sai ja millaisen ihmeellisen siunauksen alla kristillinen Kirkko on heidän jälkeensä toiminut. Seurakuntia syntyi apostoleitten työn myötä hyvin laajalle moniin maihin, sekä silloiseen Rooman valtakuntaan että myös sen ulkopuolelle. Jo aivan ensimmäisten vuosisatojen aikana kristillinen usko levisi Englantiin asti. Matteuksen kerrotaan julistaneen evankeliumia Etiopiasa, Andreaan Ukrainassa. Sitä vietiin Intiaan ehkä jo apostoli Tuomaan toimesta, kuten perimätieto kertoo. Ensimmäisten vuosisatojen aikana siitä kulki todistuksen sana Kiinaakin myöten. Eri asia oli, missä määrin sitä missäkin otettiin vastaan. Kuitenkin se synnytti monin paikoin uskoa ja seurakuntia. Tämän jälkeen kristillistä sanomaa on viety kaikkialle maailmaan. Toteutuu Vapahtajan sana, että se on julistettava kaikkialla maailmassa todistukseksi kaikille kansoille, ja sitten tulee loppu.

Kristuksen siunaavien kätten alla Kristuksen Kirkko on elänyt myös ristinalaisia aikoja. Samalla se on ollut osallisena Kristuksen armosta, hänen rakkaudestaan ja siunauksestaan. Jumala on johdattanut maailman kulkua sillä tavoin, että maihin, joissa kristillistä uskoa on vainottu ja sen leviämistä estetty, on tullut vapautta niin, että sitä on jälleen voitu julistaa ja kristillinen sanoma on voinut taas edetä.

Näin näemme, että kristillinen Kirkko toimii taisteluiden ja vaikeuksien alla ristiä kantaen, mutta Kristuksen siunauksesta osallisena. Kristus kaikkivaltiaana toteuttaa tahtoansa ja kerää valittunsa kaikista maailman tuulista evankeliumillaan. Niin hän voi kerran kutsua Seurakuntansa täysilukuisena, pyhänä, moitteettomana ja kirjastettuna eteensä.

Tämän siunauksen alla ovat myös omat seurakuntamme ja niiden toiminta. Kristuksen siunaavien kätten alla saamme elää myös omaa elämäämme tietäen, että Jumala ei ole meille vihainen, vaan hän on ystävällinen, uskollinen ja armollinen. Niin kuin apostolit palasivat Jerusalemiin iloiten ja Jumalaa ylistäen, niin mekin saamme kulkea iloisin mielin voittosaatossa Kristuksen nimeä tunnustaen.

Turun kevätjuhla 12.5.1994.

Puolustaja, totuuden Henki

Kuudentena sunnuntaina pääsiäisestä. I vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Kun Puolustaja tulee, jonka minä lähetän teille Isän tyköä, totuuden Henki, joka lähtee Isän tyköä, niin hän on todistava minusta. Ja te myös todistatte, sillä te olette alusta asti olleet minun kanssani. Tämän minä olen teille puhunut, ettette loukkaantuisi. He erottavat teidät synagogasta; ja tulee aika, jolloin jokainen, joka tappaa teitä, luulee tekevänsä uhripalveluksen Jumalalle. Ja sen he tekevät teille, koska he eivät tunne Isää eivätkä minua. Mutta tämän minä olen puhunut teille, että, kun se aika tulee, te muistaisitte minun sen teille sanoneen. Tätä minä en ole sanonut teille alusta, koska minä olin teidän kanssanne. Joh. 15:26 – 16:4.

Nykyisen ulkonaisen kristikunnan tilan tähden Pyhä Henki huokaa syvään kristittyjen sydämissä. Saarna, jossa laki ja evankeliumi erotetaan oikein toisistaan, on käynyt vähiin. Pyhä Henki jotenkin aineellistetaan ja hänen tililleen pannaan valheen tekoja. On tarpeen tutkia Pyhästä Raamatusta, millaisen lahjan uskovat ovat saaneet, kun Kristus lähetti heille Pyhän Hengen.

1. Kristus antoi omilleen vahvan Puolustajan

Tekstimme sanoo: "Kun Puolustaja tulee, jonka minä lähetän teille Isän tyköä, totuuden Henki, joka lähtee Isän tyköä, niin hän on todistava minusta." Näin Kristus lupasi lähettää uskovilleen Pyhän Hengen Isän luota taivaasta Kirkkoansa varten. Hän on jumaluuden kolmas persoona. Hän ei nouse ihmisen lihasta, ei tästä maailmasta, ei luonnosta eikä ihmisen hengestä. Hän lähtee Isän tyköä ja tulee taivaasta alas meidän ihmisten luokse. Hän lähestyy meitä ulkopuoleltamme sanassa ja sakramenteissa ja tulee niiden välityksellä sydämiimme.

Pyhä Henki on totuuden Henki. Hurmiokristityt sanovat, että heillä on Pyhä Henki. On kuitenkin monia todisteita siitä, etteivät heidän enustuksensa, jotka he uskovat Jumalalta saaneensa, ole käyneet toteen. Ne eivät siis voi olla Pyhästä Hengestä. Jo Mooses varoitti: "Jos teidän keskuuteenne ilmestyy profeetta tai ennäköijä ja lupaa sinulle jonkun

tunnusteen tai ihmeen, ja jos sitten todellakin tapahtuu se tunnusteko tai ihme, josta hän puhui sinulle sanoen: 'Lähtekäämme seuraamaan muita jumalia, joita te ette tunne, ja palvelkaamme niitä', niin älä kuuntele sen profeetan puhetta tai sitä unennäkijää, sillä Herra, teidän Jumalanne, ainoastaan koettelee teitä tietääksensä, rakastattekko Herraa, teidän Jumalanne, kaikesta sydämestänne ja kaikesta sielustanne." (5 Moos. 13:1–4.) Jos tulee karttaa niitä, joiden ihmeet näyttävät toteutuvan, mutta joilla ei ole oikea oppi, niin vielä suuremmalla syyllä niitä, joiden puheet osoittautuvat valheiksi. Se Puolustaja, jonka Kristus on antanut Kirkolle, on totuuden Henki. Hän puolustaa meitä oikealla Jumalan sanalla, Kristuksen teolla ja sulalla Jumalan laupeudella ja armolla.

Valhe ei päde Jumalan luona. Mutta Pyhän Hengen puolustus pätee, sillä siihen ei sekaannu mitään valheellista. Kun hän julistaa meidät Kristuksessa vanhurskaiksi, olemme todella vanhurskaita, synneistämme päästettyjä. Kun hän kuvaa eteemme Kristuksen ristiinnaulittuna, opimme tuntemaan Jumalan rakkauden ja rohkaistumme uskomaan. Hän ottaa Kristuksen omasta ja jakaa meille. Jeesus sanoo: "Hän on todistava minusta."

Pyhä Henki on vahva puolustaja.

2. Pyhä Henki todistaa yhtäpitävästi apostoleitten kanssa

Jeesus lupasi: "Kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen. Sillä se, mitä hän puhuu, ei ole hänestä itsestään; vaan minkä hän kuulee, sen hän puhuu, ja tulevaiset hän teille julistaa. Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille. Kaikki, mitä Isällä on, on minun; sen tähden minä sanoin, että hän ottaa minun omastani ja julistaa teille." (Joh. 16:13–15.) Jeesus maksoi lunnaat Isälle, ja niin Pyhä Henki antaa ne meille henkilökohtaiseksi lunastuksen pantiksi. Kun Jeesus lupasi Pyhän Hengen, joka oli todistava hänestä, hän myös sanoi: "Ja te myös todistatte." Jumala on antanut meille apostolisen Uuden testamentin sanan. Se on syntynyt Pyhän Hengen vaikutuksesta, kuten koko Raamattu. Se on todistus Kristuksesta. Se kautta Jumala johdattaa meidät kaikkeen totuuteen, Kristuksen tuntemiseen ja samalla pois Vanhan testamentin seremonialaista ja synagogakirkollisuudesta Uuden liiton seurakunnallisuuteen.

Jos joku asettuu apostoleitten todistusta vastustamaan, hän samalla hylkää Pyhän Hengen todistuksen, sillä Pyhä Henki todistaa yhtäpitävästi apostoleitten todistuksen kanssa. Ne ovat näet yksi ja sama asia. Raamatun sana on Pyhän Hengen sana ja todistus. Raamattu sanoo: "Niin ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan te olette pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä, apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus, jossa koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeliksi Herrassa; ja hänessä tekin yhdessä muitten kanssa rakennutte Jumalan asumukseksi Hengessä." (Ef. 2:19–22.) Jos uskosi on tällä perustalla, tiedä, että se on Puolustajasi, Pyhän Hengen, työtä.

3. Tarvitsemme Puolustajaa, koska elämme ristin alla

Viime aikoina ateistit ovat hyökänneet voimakkaasti Jumala-uskoa, Luoja ja yleistä siveyslakia vastaan. Heidän ajatusmaailmaansa myötäilevät monet sellaiset, jotka jollain tavoin sanovat uskovansa Jumalaan tai olevansa kristittyjä. Suoraselkäinen, johdonmukainen Sanassa ja opissa pysyminen on harvinaista.

Epäuskon hyökkäys ei kohdistu vain asioihin, vaan myös henkilöihin. Uskovat kokevat olevansa ristin alla. Fyysinen vaino lie vielä vähäistä, mutta syrjivä ja painostava ilmapiiri sekä halveksiva ja vähättelevä suhtautuminen ovat tosiasioita. Usko ja epäusko eivät tietenkään voi viihtyä yhdessä. Kirkon tulisi kuitenkin olla paikka, jossa usko hallitsee ja jossa epäuskolle ei anneta valtaa. Maailmaan tulisi taas kaikkien mahtua, sekä uskovien että epäuskoisten (1 Kor. 5:10).

Ihmismieli on kuitenkin kummallisen epäjohdonmukainen. Jeesus sanoo apostoleilleen: "He erottavat teidät synagogasta; ja tulee aika, jolloin jokainen, joka tappaa teitä, luulee tekevänsä uhripalveluksen Jumalalle." Uskonnolliset ihmiset, jotka eivät tunne Kristusta, aiheuttavat kärsimystä uskoville. Vieläpä he luulevat siten palvelevansa Jumalaa hirmuteoistaan huolimatta.

Pyhä Henki lohduttaa meitä myös ristin alla ja antaa omalletunnolle varmuuden siitä, että olemme oikealla tiellä. Varmuus oikeasta tiestä perustuu Kristuksen tuntemiseen ja Raamatun todistukseen hänestä.

Pyhän Hengen autuuttava virka

Ensimmäisenä helluntaipäivänä. II vuosikerta. Epistolateksti.

Kristus tuli ja julisti rauhaa teille, jotka kaukana olitte, ja rauhaa niille, jotka lähellä olivat; sillä hänen kauttansa on meillä molemmilla pääsy yhdessä Hengessä Isän tykö. Niin ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan te olette pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä, apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus, jossa koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeliksi Herrassa; ja hänessä tekin yhdessä muiten kanssa rakennutte Jumalan asumukseksi Hengessä. Ef. 2:17–22.

Helluntai on Pyhän Hengen vuodattamisen muistojuhla. Pyhä Henki on jumaluuden kolmas persoona, joka lähtee Isästä ja Pojasta ja jota Isän ja Pojan kanssa yhdessä kumarretaan ja kunnioitetaan. Meidät on kastettu Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Raamattu kutsuu Pyhää Henkeä "Kristuksen Hengeksi" (1 Piet. 1:11). Pyhä Kolmiykeys ja Pyhän Hengen toiminta ovat suuria salaisuuksia. Ymmärrämme ne syvemmin vasta taivaan autuudessa, missä kaikki arvotukset ratkeavat. Siihen asti meidän on toistettava Raamatun sanoja ja uskottava ne sellaisina kuin ne lukevat, vaikka emme kaikkea ymmärryksellämme tajuakaan.

Tekstistämme tulee esille kaksi syytä, minkä vuoksi me ansiottomat syntiset saamme suurella ilolla ja kiitollisuudella viettää helluntaijuhlaa. Ensiksikin Pyhä Henki on kirkastanut meille Kristuksen ja yhä häntä kirkastaa. Toiseksi Pyhä Henki on liittänyt meidät jäseniksi Kristuksen Seurakuntaan ja pitää meitä siinä sekä tuo siihen myös uusia jäseniä.

1. Pyhä Henki kirkastaa Kristusta ja vie Isän tykö

Tekstimme sanoo: Kristus "tuli ja julisti rauhaa teille, jotka kaukana olitte, ja rauhaa niille, jotka lähellä olivat; sillä hänen kauttansa on meillä molemmilla pääsy yhdessä Hengessä Isän tykö." Näillä sanoilla Raamattu ilmaisee, kuinka pelastumme eli pääsemme taivaalli-

sen Isän tykö. Se tapahtuu Hengessä, hänen työnään, hänen vaikutuksestaan ja hänen voimastaan.

Siitä, mikä Pyhän Hengen virka on ja kuinka hän sitä toteuttaa, ihmisillä ei ole käsitystä, elleivät he ole oppineet sitä Raamatusta. Luonnollinen ihminen näet pitää Pyhän Hengen tointa tarpeettomana tai luulee sen koskevan ajallisia asioita. Ajatellaan, että ihmisellä on asiat riittävän hyvin, jos hänellä on terveyttä ja hyvinvointia sekä jos ulkonainen rauha vallitsee maailmassa. Mutta siinä ei ole sinänsä mitään hengellistä. Siihen ei tarvita Jumalan Pojan ihmiseksituloa eikä Pyhän Hengen vuodatusta. Tosin Vapahtajamme teki ruokkimisihmeitä, paransi sairaita ja herätti kuolleita ja hänen apostolinsa puhuivat vierailta kielillä ja parantumisia tapahtui Pyhän Hengen toimesta. Mutta niiden tarkoitus ei ollut vapauttaa työstä ja ruoanlaitosta eikä tehdä tarpeettomaksi lääkärintointia ja terveysthuoltoa. Ihmeillä vahvistettiin tuona suurena murrosaikana Jumalan sana, kun ahtaista juutalaisista oloista siirryttiin maailmanlaajuiseen evankeliumin julistukseen. Ihmeiden tarkoitus ei ollut tehdä ihmisistä ihmeiden tavoittelijoita, vaan saada heidät kuulemaan apostolista julistusta siitä, että Messiaan mukana oli tullut uusi aika ja vanha juutalaisen synagogakirkollisuuden aika oli ohi. Nyt oli koittanut uusi aika ja oli kokoonnuttava kristillisinä seurakuntina apostoleitten saarnan ympärille.

Tekstimme puhuu nimenomaan Jumalan sanan julistuksesta Pyhän Hengen toiminnan välineenä. Se sanoo, että Kristus "tuli ja julisti rauhaa" ja että Kristuksen Seurakunta on apostoleitten ja profeettojen perustukselle rakennettu. Tämä kaikki on tapahtunut ja tapahtuu "Hengessä". Kaikissa kirjeissään ja myös tässä Efesolaiskirjeessä apostoli opettaa perusteellisesti Kristuksen työstä. Lyhyessä tekstikohdassamme hän ilmaisee vain hänen työnsä lopputuloksen, rauhan. Tällä hän ei tarkoita maallista rauhaa, vaan sitä rauhaa, jonka Kristus sai aikaan Jumalan ja ihmiskunnan välille lepyttämällä ja sovittamalla ihmisten synnistä johtuneen Jumalan vihan. Kun Kristus tuli, hän ei ainoastaan uhrannut itseään sovitusuhriksi, vaan myös opetti eli julisti evankeliumia. Hän kuulutti, että oli koittanut otollinen aika ja riemuvuosi oli alkanut. Hän hankki meille vangituille vapauden, meille tuomituille armahduksen ja meille Jumalan vihollisille rauhan Jumalan kanssa. Sitä, minkä hän lunastustyöllään hankki meille syntisille, hän myös julisti. Tätä rauhaa julistivat enkelit jouluyönä. Kun

Kristus aloitti julkisen toimintansa, hän saarnasi Herran otollista vuotta eli evankeliumia taivasten valtakunnasta. Evankeliumin saarna ja opetus antaa Pyhän Hengen. Paina tämä tarkasti sydämeesi.

Kun sodassa oli saavutettu voitto, sanansaattaja lähti taistelutantereelta kuuluttamaan kansalle, että voitto oli saatu ja rauhan aika oli koittanut. Tätä viestiä sanottiin ilosanomaksi eli evankeliumiksi. Näin profeetta Naahum kirjoittaa: "Katso, jo ovat vuorilla ilosanoman tuojan jalat, hänen, joka julistaa rauhaa." (Naah. 1:15). Profeetta Jesaja kirjoittaa: "Kuinka suloiset ovat vuorilla ilosanoman tuojan jalat, hänen, joka julistaa rauhaa, ilmoittaa hyvän sanoman, joka julistaa pelastusta, sanoo Siionille: 'Sinun Jumalasi on kuningas!'" (Jes. 52:7) Evankeliumi on siis sanoma jo saavutetusta voitosta ja jo koitaneesta rauhasta.

Kristuksen voitto oli niin varma, että hän saattoi julistaa sitä jo koko julkisen toimintansa ajan. Jopa se oli niin varma, että kaikki edeltäneet sukupolvet vuosituhansia sitten saivat uskoa syntinsä anteeksi annetuiksi tulevan Messiaan nimessä.

On hyvin tärkeä havainto, että Pyhä Henki vaikuttaa siinä sananjulistuksessa, jossa ilosanomana julistetaan Kristuksen jo saamaa voittoa ja jo koittanutta rauhaa ihmiskunnan ja Jumalan välille. Me emme siis saa tätä rauhaa aikaan teoillamme. Se on jo tehty. Jumalan viha on jo sovitettu. Jumala on jo meille leppynyt. Me emme lepytä Jumalaa rukouksilla, katumusharjoituksilla, pyhiinvaelluksilla emmekä muillakaan teoilla. On vain yksi teko, joka on lepyttänyt Jumalan vihan. Se on Kristuksen sovitusteko. Missä tätä Kristuksen tekoa julistetaan ja ihmisteot torjutaan, siellä toimii Pyhä Henki. Niin hän ottaa Kristuksen omasta ja jakaa meille. Missä Kristuksen teolle ei anneta täyttä arvoa ja merkitystä, vaan missä pelastukseen sekoitetaan ihmisen omia tekoja, sellaisessa julistuksessa ei toimi totuuden Henki, vaan paha henki.

Valmista, kertakaikkista pelastusta Kristus julisti juutalaisille. Sitä hän julistaa sanassaan myös meille pakanasyntyisille. On vain yksi evankeliumi, sama kaikille kansoille. Siinä Pyhä Henki todistaa voimallisesti ja vaikuttaa uskoa Kristukseen sekä rakkautta. Tähän evankeliumin todistukseen kuuluvat sen kaikki muodot: sana luettuna, kuultuna, muisteltuna, laulettuna ja ripissä sekä pyhä kaste ja py-

hä ehtoollinen. Kaikki nämä julistavat ja lahjoittavat meille sen rauhan, jonka Kristus teki ja joka on kaikkea ymmärrystä ylempi. Pyhä Henki vaikuttaa evankeliumissa, niin ettei se heti valu meiltä pois kuin vesi hanhen selästä. Se vaikuttaa ennen kaikkea sydämissä uskoa ja luottamusta Jumalan armoon, mutta myös uudistaa sydämemme oikeaan kristilliseen rakkauteen Jumalaa ja lähimmäistä kohtaan. Lain ja evankeliumin saarna sekä Kristuksen asetuksen mukaiset sakramentit eivät jää hedelmättömiksi, vaan niiden kautta Pyhä Henki vaikuttaa kääntymystä ja uskoa.

2. Pyhä Henki liittää meidät jäseniksi Kristuksen Seurakuntaan

Tekstimme sanoo: "Niin ette siis enää ole vieraita ettekä muukalaisia, vaan te olette pyhien kansalaisia ja Jumalan perhettä, apostolien ja profeettain perustukselle rakennettuja, kulmakivenä itse Kristus Jeesus, jossa koko rakennus liittyy yhteen ja kasvaa pyhäksi temppeleksi Herrassa; ja hänessä tekin yhdessä muitten kanssa rakennutte Jumalan asumukseksi Hengessä." Koko tämän suurenmoisen asian tekstimme sanoo tapahtuneen "Hengessä". On Pyhän Hengen työ, että saamme yhdessä toisten uskovien kanssa kuulua Kristuksen Seurakuntaan ja kokoontua sen puhtaiden tuntomerkkien ympärillä.

Vanhan liiton aikana pakanat olivat vieraita ja muukalaisia. He olivat Jumalan Seurakunnan ulkopuolella. Mutta ensimmäisestä heluntaista lähtien alkoivat "pakanain ajat" (Luuk. 21:24), jolloin heille oli julistettava Jumalan sana. Apostoli Pietari oppi tämän Korneliuksen luona. Siitä Apostolien teot kertovat näin: "Kun Pietari vielä näitä puhui, tuli Pyhä Henki kaikkien päälle, jotka puheen kuulivat. Ja kaikki ne uskovaiset, jotka olivat ympärileikatut ja olivat tulleet Pietarin mukana, hämmästyivät sitä, että Pyhän Hengen lahja vuodatettiin pakanoihinkin, sillä he kuulivat heidän puhuvan kielillä ja ylistävän Jumalaa. Silloin Pietari vastasi: 'Ei kaiketi kukaan voi kieltää kastamasta vedellä näitä, jotka ovat saaneet Pyhän Hengen niin kuin mekin?' Ja hän käski kastaa heidät Jeesuksen Kristuksen nimeen." (Apt. 10:44–48.) Pietari puhui heille Kristuksesta ja sanoi: "Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta" (Apt. 10:43).

Tällä tavoin Pyhä Henki osoitti Pietarille ja muille, että uusi aikakausi oli koittanut, kun Kristus oli saattanut työnsä päätökseen ja käskenyt julistaa evankeliumia kaikille kansoille lähtien Jerusalemita. Mekin saamme olla varmoja tämän Korneliuksen tapauksen nojalla siitä, että siellä missä evankeliumin ilosanoma Kristuksen täytetyistä työstä ja syntien anteeksisaamisesta hänen nimessään kaikuu puhtaana ja täytenä, siellä Pyhä Henki toimii. Hän tuo meidät, ennen vieraat ja muukalaiset, ei vain jonnekin pakanain esipihaan lähettyville, vaan itse Jumalan temppelin rakennukseen sen eläviksi kiviksi eli Kristuksen Seurakunnan todellisiksi jäseniksi.

Kun Kristus lähetti apostolinsa julistamaan syntien anteeksisaamista nimessään, hän puhalsi Hengen merkinä heidän päällensä ja sanoi: "Ottakaa Pyhä Henki! Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut; joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt." (Joh. 20:23) Jotta opetuslapset ymmärtäisivät Pyhän Hengen hengeksi eivätkä etsisi häntä jonakin kouriintuntuvana, ulkonaisena, ajallisena, aistittavana asiana, hän sanoi: "Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!" (Joh. 20:29).

Kun uskomme Herraan Kristukseen Jeesukseen, olemme "pyhien kansalaisia" ja "Jumalan perhettä". Pyhä Henki antaa meille täydet kansalaisoikeudet taivasten valtakuntaan. Emme ole hengellisiä venepakolaisia ilman minkään maan passia, vaan Pyhä Henki on jo pyhässä kasteessa sinetöinyt meille taivasten valtakunnan kaikki kansalaisoikeudet. Ne eivät ole vähäiset. Jo nyt olemme uskon kautta siinä valtakunnassa. Meillä on pääsy sinne myös näkemisessä viimeisenä päivänä. Kun olemme Jumalan perhettä, meillä on koti siellä, missä Jumala asuu. Hän asuu toisaalta ylhäisessä taivaassaan kirkkaudessa ja toisaalta myös temppelissään täällä maailmassa eli Seurakunnassaan. Niin meillä toisaalta on taivaskoti, jonne saamme kuollessamme siirtyä, ja meillä on toisaalta myös hengellinen koti täällä maailmassa, Kristuksen paikallinen seurakunta, jossa taivaan Isä pitää huolta sielustamme.

Vaikka Pyhä Henki on näkymätön, jota emme voi aistein tavoittaa ja vaikka Kristuksen Seurakuntakin on näkymätön, niin Pyhän Hengen toiminnalla ja Kristuksen Seurakunnalla on varmat ulkonaiset tuntomerkit, joiden perusteella tiedämme, mistä voimme etsiä Seurakuntaa, tuota Pyhän Hengen luomusta, ja mistä sen varmuudel-

la löydämme. Nämä tuntomerkit ovat ne välineet, joilla Pyhä Henki vaikuttaa ja ylläpitää uskon, siis sana ja sakramentit.

Pyhä Henki on totuuden Henki, joka ei rakasta valhetta, ei väärää oppia eikä viihdy sen seurassa. Mutta missä evankeliumi puhtaasti saarnataan ja sakramentit jaetaan Kristuksen asetuksen mukaan, siellä on varmasti Kristuksen Seurakunta. Löytääksemme tämän Pyhän Hengen luomuksen ja siihen uskollisesti pitäytyäksemme, meidän tulee etsiä puhdasta Jumalan sanaa ja oikeita sakramentteja ja karttaa kaikkea väärää oppia. Tällainen oikein opettava kirkko oli apostolien aikana se kirkko, johon apostolit kuuluivat. Sitten varsin nopeasti – ei kuitenkaan taisteluitta – kirkkoon pesiytyi monenlaisia vääriä oppeja ja tarvittiin luterilainen uskonpuhdistus, jotta voitiin palata apostoliseen seurakunnallisuuteen. Sitten luterilaiset kirkot turmeltuivat ja Jumalan armosta syntyi tunnustuksellisia luterilaisia kirkkoja, jotka palasivat luterilaiseen perintöön.

Aina suuret massat ovat jääneet puhdistuksen ulkopuolelle. Apostolisena aikana ennen Jerusalemin hävitystä juutalaisten perinteinen synagogakirkollisuus oli apostolisia seurakuntia kooltaan merkittävämpi ja käsitti pääosan juutalaisista. Sitten paavikirkko oli sekä alueellisesti että jäsenmäärältään huomattavasti suurempi kirkko kuin ne kirkot, joihin uskonpuhdistus tuli. Ns. luterilaiset valtio- ja kansankirkot olivat taas moninkertaisesti tunnustuksellisia luterilaisia kirkkoja suuremmat. Viimeisinä aikoina ennen Kristuksen tuloa ihmiset ovat niin suuresti harhojen vallassa, että Jeesus kysyy: "Kun Ihmisen Poika tulee, löytäneekö hän maan päältä uskoa?" Toteutuu Jeesuksen sana laveasta ja kaidasta tiestä. Laveaa tietä kulkevat suuret massat, kaidan tien löytävät vain harvat. Pyhä Henki vie kaidalle tielle ja johdattaa totuuden löytämiseen. Hän avaa ymmärryksemme erottamaan totuuden ja valheen, armon opin ja teko-opin. Ihmisen oma henki pitää lavealla tiellä ja tekee hänet kaikkiruokaiseksi ja kumman suvaitsevaiseksi ja saa hänet panemaan syrjään Raamatun opetuksen.

Kun Pyhä Henki johdattaa meidät totuuden tuntoon, hän ennen kaikkea johdattaa Kristuksen tuntemiseen. Opimme tuntemaan hänen kärsimyksensä ja kuolemansa syntiemme sovituksena. Hän on kulmakivi, pääasia, rakentuessamme Jumalan huoneeksi, hänen pyhäksi temppeликseen. Häneen turvaamme. Hänessä olemme löytäneet

omantunnon rauhan syntiemme anteeksisaamisessa. Pyhän Hengen virka on johdattaa meidät tuntemaan Hyvä Paimen ja pitää meidät hänen seurassaan. Pyhä Henki asettaa uskollemme Kristuksen perustukseksi. Muuta perustusta ei ole eikä voi olla.

Ymmärtäkäämme siis Pyhän Hengen virka siten, että Kristus pysyy uskomme perustuksena apostolien ja profeettojen opettamana.

Virret VK 1938: 104:1–5. 113. 101:1–5. 100:1–5. 105.

Millaisia ovat Kristuksen omat?

Ensimmäisenä helluntaipäivänä. I vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Juudas, ei se Iskariot, sanoi hänelle: "Herra, mistä syystä sinä aiot ilmoittaa itsesi meille etkä maailmalle?" Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Jos joku rakastaa minua, niin hän pitää minun sanani, ja minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen tykönsä ja jäämme hänen tykönsä asumaan. Joka ei minua rakasta, se ei pidä minun sanojani; ja se sana, jonka te kuulette, ei ole minun, vaan Isän, joka on minut lähettänyt. Tämän minä olen teille puhunut ollessani teidän tykönänne. Mutta Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimessäni, hän opettaa teille kaikki ja muistuttaa teitä kaikesta, minkä minä olen teille sanonut. Rauhan minä jätän teille: minun rauhani – sen minä annan teille. En minä anna teille, niin kuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä peljätkö. Te kuulitte minun sanovan teille: 'Minä menen pois ja palaan jälleen teidän tykönnne'. Jos te minua rakastaisitte, niin te iloitsisitte siitä, että minä menen Isän tykö, sillä Isä on minua suurempi. Ja nyt minä olen sanonut sen teille, ennen kuin se on tapahtunut, että te uskoisitte, kun se tapahtuu. En minä enää puhu paljoa teidän kanssanne, sillä maailman ruhtinas tulee, ja minussa hänellä ei ole mitään. Mutta että maailma ymmärtäisi minun rakastavan Isää ja tekevän, niin kuin Isä on minua käskenyt: nouskaa, lähtekäämme täältä." Joh. 14:22–31.

Jeesus sanoo: "Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa" (Matt. 24: 35).

Rukous: Rakas Herrani Kristus, puhu minulle sinun sanojasi ja anna minulle Pyhä Henkesi ottaakseni vastaan sinun sanasi Henkesi voimassa Isän Jumalan kunniaksi. Amen.

Kallis juhalseurakunta, Kristuksen verellä pyhässä kasteessa puhtaaksi pesty ja hänen vanhurskautensa juhlavaatteeseen puettu!

Samoin kuin Jumalan ja kiusaajan välillä on niin suuri ero, ettei näiden kahden välille voida rakentaa siltaa heitä yhdistämään, niin on myös valtava ero Kristuksen omien ja maailman välillä. Apostoli Juuda, Jaakobin veli, kysyy Jeesukselta tekstissämme: "Herra, mistä syystä sinä aiot ilmoittaa itsesi meille etkä maailmalle?"

Meidän on hyvä tietää, millainen tämä ero on, millaisia ovat Jumalan omat ja millaisia perkeleen omat, ettemme menisi maailman mukana, ettemme osallistuisi heidän synteihinsä ja ettei meitä maailman kanssa kadotukseen tuomittaisi.

1. Ero uskovien ja maailman välillä ei ole siinä, että uskova tunnustaisi Jumalan olemassaolon, mutta maailma sen kieltäisi, vaan ero on siinä, ettei maailma tunne oikeata Jumalaa, uskovat hänet taas tuntevat

Kun Vapahtajamme puhuu maailmasta, hän tarkoittaa kaikkia niitä, joilla ei ole sydämessään vanhurskauttavaa uskoa. Hän ei tarkoita maailmalla ainoastaan kaukaisia pakanoita, jotka palvelevat epäjumalia ja ovat rakentaneet niille temppeleitä. Hän ei tarkoita myöskään pelkästään jumalankieltäjiä, vaan myös ulkonaisesti mitä hurskaimpia ihmisiä, joilla kuitenkin ei ole oikeata uskoa. He saattavat olla omantunnontarkkoja sekä elämässä että opissa ja tekevät siitä huolimatta hirvittäviä tekoja, selittäen luvattoman luvalliseksi. He saattavat olla tylyjä ja epäkunnioittavia vanhemmilleen (Matt. 15:4ss), murhata viattomia (Joh. 16:2), syödä leskien huoneet (Luuk. 20:47), rikkoa avion (Joh. 8:9) ja tehdä käännynnäisistä helvetin lapsia (Matt. 23:15). Erityisesti he saattavat vainota Jumalan Seurakuntaa. Niinpä Jeesus sanoo tällaisista: "Sen he tekevät teille, koska he eivät tunne Isää eivätkä minua" (Joh. 16:3). Kun he eivät tunne Isää eivätkä hänen Poikaansa, he keksivät erilaisia hyvitystekoja kelvataksaan Jumalalle. Uskonnollisia he ovat, mutta eivät uskovia.

Uskonpuhdistaja tohtori Martti Luther sanoo osuvasti: "Maailma on... pelkästään suuri sellaisten pahojen, uppiniskaisten ihmisten joukko, jotka eivät tahdo uskoa Kristukseen, halveksivat Jumalan sanaa, mutta kiitellen ottavat vastaan perkeleen viettelyksen ja päälle päätteeksi uhmaten ryntäävät Jumalan kaikkia käskyjä vastaan; kaikki Jumalan aarteet ja hyvät teot he ottavat vastaan, palkitakseen hänet

moisella kiittämättömyydellä ja häntä häpäisten, kaikessa tässä kuitenkin väistäen kaikkea nuhtelua ja ojennusta väittäen olevansa hurskaita ja pyhiä arvon ihmisiä." (Luther KP II, s. 472,25)

Jaakob kirjoittaa: "Sinä uskot, että Jumala on yksi. Siinä teet oikein; riivaajatkin sen uskovat ja vapisevat. Mutta tahdotko tietää, sinä turha ihminen, että usko ilman tekoja on voimaton?" (Jaak. 2:19–20.) Kun kerran riivaajat vapisevat, vapise sinäkin, joka tiedät, että on olemassa vain yksi Jumala, sinä, joka yrität kelvata hänelle omilla teoillasi ja joka hylkää Kristuksen ainoana pelastuksesi perusteena. Jos Kristus ei ole ainoa turvasi, uskonnoillisuutesi ei sinua auta vähääkään, vaan tuomiosi on oleva sitä kovempi, mitä enemmän sinulla on oikeata tietoa. Olethan sitä sokeampi; onhan sydämesi sitä paa-tuneempi.

Jeesuksen omien sanojen mukaan ero Jumalan lasten ja maailman välillä on siis siinä, että maailma ei tunne Isää eikä hänen Poikaansa; uskovat hänet tuntevat.

Oikeat uskovat eivät ole synnittämiä pyhimyksiä. Kaukana siitä. Heillä on ensiksikin perisynti. Heiltä löytyy myös syntirekisteri ennen uskoon tuloaan, lankeemusrekisteri uskoon tulon jälkeen ja monenlaisten heikkouden syntien hävettävä iljetys jokapäiväisessä elämässä. Ulkonaiselta elämältään heitä on ryhdikkäämpiä ja heikompiä, hurskaampia ja vähemmän hurskaita. Kristillisissä avuissa ja hyvissä teoissa toiset ovat esimerkillisempiä kuin toiset. Mutta he eroavat maailmasta ratkaisevasti suhtautumisessaan sekä huonoihin että hyviin puoliinsa. Sitä, minkä he ovat väärin tehneet, he eivät Jumalan edessä puolustele eivätkä selitä sallituksi ja hyväksytyksi, vaan he tunnustavat sen synniksi. He häpeävät syntejään Jumalan ja ihmisten edessä ja turvaavat kurjuudessaan yksin Jumalan armoon Kristuksessa. He eivät pyri hyvittämään syntejään ryhtymällä sananjulistajiksi tai muulla hengellisellä toiminnalla tai hyvillä teoilla. He tuntevat Kristuksen ja tietävät, että sellainen häpäisisi Kristusta. He tosin haluavat sydämensä pohjasta tehdä hyvää ja elää pyhästi kiittääkseen Armahtajaansa. He eivät voi kieltää, että Jumalan armo on vaikuttanut heissä muutosta maailmallisesta elämäntavasta jumalaisuuteen ja pahoista teoista hyviin tekoihin. Mutta he ovat hyvin aralla tunnolla tässäkin tietäen, että heidän vanha ihmisensä on tahrannut pahasti

heidän hyvät tekonsa. Ei niihin voi turvata Jumalan edessä, vaan nekin tarvitsevat anteeksiantamusta.

Oikeat uskovat raadollisimmista alkaen ovat kuitenkin kaikki Jumalan edessä pyhiä, vanhurskaita, synnittömiä, viattomia ja puhtaita. He ovat pukeutuneet Kristukseen, hänen pyhyyteensä, vanhurskauteensa, synnittömyyteensä, viattomuuteensa ja puhtauteensa. Koko heidän syntisyytensä on Kristuksessa poispyyhitty ja anteeksi annettu.

Oikeissa uskovissa on sekä vahvoja että heikkoja. Vahvoja, hurskaita kristittyjä tarvitaan. Voi kunpa Jumala antaisi heitä enemmän. Heikot uskovat ovat Jeesukselle yhtä rakkaita kuin vahvat. Heitä tarvitaan ainakin kolmeen asiaan: 1. täyttämään valittujen luku. 2. kaikkiin hyviin tekoihin, mutta erityisesti todistamaan Kristuksen suuresta rakkaudesta. 3. tarjoamaan vahvoille tilaisuuksia osoittamaan rakkautensa todeksi. Toteutukoon keskellämme Jumalan sana: "Meidän, vahvojen, tulee kantaa heikkojen vajavaisuuksia, eikä elää itsellemme mieliksi. Olkoon kukin meistä lähimmäiselleen mieliksi hänen parhaaksensa, että hän rakentuisi. Sillä ei Kristuskaan elänyt itsellensä mieliksi, vaan niin kuin kirjoitettu on: 'Niiden herjaukset, jotka sinua herjaavat, ovat sattuneet minuun.'" (Room. 15:1-3.)

Osa maailmaa suhtautuu Jumalan käskyihin yliolkaisesti. Onpa niitäkin, jotka eivät edes ymmärrä hävetä huonoa elämäänsä, vaan kerskuvat jumalattomalla elämäntavallaan. Raamattu sanoo heistä: "Väärintekijä ei tunne häpeätä" (Sef. 3:5) ja "Heidän kunnianaan on heidän häpeänsä." (Fil. 3:19.) Viimeisenä päivänä tilanne kääntyy päinvastaiseksi. Herra sanoo: "Minä muutan heidän kunniansa häpeäksi" (Hoos. 4:7). He heräävät "häpeään ja iankaikkiseen kauhistukseen" (Dan. 12:2), kun taas Jumalan lapsista Raamattu sanoo: "Häpeänne hyvitetään teille kaksinkerroin, ja pilkatut saavat riemuja osastansa... Heillä on oleva iankaikkinen ilo." (Jes. 61:7.)

2. Jumalan lapsi rakastaa Jumalan sanaa; maailma ei sitä rakasta

Jumala on ilmoittanut itsensä uskoilleen, mutta ei maailmalle. Tähän liittyy se, että Jeesuksen omat rakastavat Jeesusta ja pitävät hänen sanansa, mutta maailma ei Jeesusta rakasta eikä pidä hänen sanaansa. Jeesus sanoo: "Jos joku rakastaa minua, niin hän pitää mi-

nun sanani, ja minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen tykönsä ja jäämme hänen tykönsä asumaan. Joka ei minua rakasta, se ei pidä minun sanojani; ja se sana, jonka te kuulette, ei ole minun, vaan Isän, joka on minut lähettänyt."

Koska rakastamme Jeesusta, rakastamme hänen sanaansa ja siksi pidämme sen. Emme pidä sitä pakosta. Jeesus ja hänen sanansa kuuluvat yhtä läheisesti yhteen kuin Hyvä Paimen ja hänen äänensä.

Jeesuksen omat kuuntelevat tarkasti lampaankorvallaan hänen jokaista sanaansa. He ymmärtävät, ettei Jeesus ole puhunut heille turhia sanoja, vaan jokaisella Raamatun sanalla on oma paikkansa ja merkityksensä. Siksi he eivät valikoi Raamatun sanoja ja opetuksia niin, että joitakin niistä voisi ottaa vastaan ja jonkin toisen taas hylätä. He tietävät, että toiset Raamatun opetukset ovat pelastuksen asian keskuksessa, toiset kehällä, mutta kaikki ovat rakkaita ja tärkeitä, uskottaviksi ja seurattaviksi annettuja.

Epäuskoinen maailma ei rakasta Jeesusta eikä hänen ääntänsä, eivät myöskään teeskentelijät. Kaikista heistä on sanottava Raamatun sanoilla: "Sillä kun he eivät tunne Jumalan vanhurskautta, vaan koettavat pystyttää omaa vanhurskauttaan, eivät he ole alistuneet Jumalan vanhurskauden alle" (Room. 10:3). Jumalan antama vanhurskaus on Kristus. Se on kaiken oman vanhurskauden vastakohta. Se, joka kaikin keinoin ja mielestään mitä vilpittömimmällä hurskaudellaan ja teoillaan pyrkii kelpaamaan Jumalalle, ei rakasta Jeesusta, vaan halveksii hänen uhriaan.

Jumalalle kelpaavasta vanhurskaudesta Jeesus puhuu tekstissämme. Hän sanoo siitä: "Te kuulitte minun sanovan teille: 'Minä menen pois ja palajan jälleen teidän tyköne.' Jos te minua rakastaisitte, niin te iloitisisitte siitä, että minä menen Isän tykö, sillä Isä on minua suurempi. Ja nyt minä olen sanonut sen teille, ennen kuin se on tapahtunut, että te uskoisitte, kun se tapahtuu. En minä enää puhu paljoa teidän kanssanne, sillä maailman ruhtinas tulee ja minussa hänellä ei ole mitään. Mutta että maailma ymmärtäisi minun rakastavan Isää ja tekevän, niin kuin Isä on minua käsenyt: nouskaa, lähtekäämme täältä."

Jumalan lapset iloitsevat siitä, että Jumalan Poika tuli ihmiseksi, otti orjan muodon ja meni kärsimyksen ja kuoleman kautta Isän tykö

hankkien meille tällä palvelusvirallaan ja orjan muodollaan iankaikisesti Jumalan edessä kelpaavan vanhurskauden. Jumalan lapset iloitsevat myös siitä, ettei hän enää ole orjan muodossa ja alennuksen tilassa, vaan että hän on Isän oikealla puolella yhtäläisessä kunniaassa Isän kanssa ja hallitsee valtiaana hänen kanssaan iankaikkisesti. He tietävät, ettei hänelle ole mikään mahdotonta. He uskovat, että hän voi toteuttaa sanansa ja lupauksensa. Hänen sanansa eivät ole turhia, kyvyttömiä sanoja, vaan iankaikkisen elämän suloisia, rakkaita sanoja, joissa vaikuttaa uudeksi luovalla, elämää antavalla voimalla Pyhä Henki. Jeesus lausuu tekstissämme: "Mutta Puolustaja, Pyhä Henki, jonka Isä on lähettävä minun nimessäni, hän opettaa teille kaikki ja muistuttaa teitä kaikesta, minkä minä olen teille sanonut."

Jumalan sanan pitämisestä ja oikeaan evankeliumiin tunnustautumisesta seuraa uskoville pyhä, rakas risti. Lihalle risti on raskas, mutta hengelle virkistävä, ei sen itsensä tähden, vaan sen tähden, että se panee meidät kuulemaan Kristuksen ääntä. Kristusta ainoana tienä taivaaseen saarnaava Kirkko on pilkattu ja vainottu. Luterilainen kristitty, joka uskoo Kristukseen ohi ihmistekojen ja ihmisoppien, elää uskoa tunnustaessaan ahtaalla täällä maailmassa. Miten ihana onkaan Vapahtajamme lohdutus tekstissämme. Näin Jeesus sanoo: "Rauhan minä jätän teille: minun rauhani – sen minä annan teille. En minä anna teille, niin kuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä peljätkö." Maailma antaa pahan oman-tunnon, Kristus antaa rauhan, sellaisen rauhan, ettei tarvitse pelätä lain tuomioita eikä maailman pilkkaa. Maailma kulkee laveaa tietä kadotukseen, Kristus vie omansa ihmeellisesti taivaaseen.

Näin olemme käyneet tänään rajaa tekstimme ohjaamina uskovi-en ja maailman välillä. 70 vuotta yhteisenä kirkkokuntana saman opin ja tunnustuksen alla on meille ihmeellinen Jumalan lahja. Jumala antakoon meille Pyhän Henkensä, että kiitollisina kaunistaisimme Vapahtajamme evankeliumin osoittautuen Jumalan ja ihmisten edessä armosta eläviksi, oikeiksi kristityiksi, jotka sanoutuvat irti epäus-kosta ja maailman menosta.

"Ja nyt minä uskon teidät Jumalan ja hänen armonsa sanan hal-tuun, hänen, joka on voimallinen rakentamaan teitä ja antamaan teille perintöosan kaikkien pyhitettyjen joukossa." Apt. 20:32.

STLK:n kirkkokunnankokous ja 70-vuotisjuhla Lahti helluntaiaattona 22.5.1999.

Pyhä Henki tuo meille Kristuksen

Helluntaipäivänä III vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni. Ja minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti, totuuden Hengen, jota maailma ei voi ottaa vastaan, koska se ei näe häntä eikä tunne häntä; mutta te tunnnette hänet, sillä hän pysyy teidän tykönänne ja on teissä oleva. En minä jätä teitä orvoiksi; minä tulen teidän tykönnne. Vielä vähän aikaa, niin maailma ei enää minua näe, mutta te näette minut; koska minä elän, niin tekin saatte elää. Sinä päivänä te ymmärrätte, että minä olen Isässäni, ja että te olette minussa ja minä teissä. Jolla on minun käskyni ja joka ne pitää, hän on se, joka minua rakastaa, mutta joka minua rakastaa, häntä minun Isäni rakastaa, ja minä rakastan häntä ja ilmoitan itseni hänelle. Joh. 14:15–21.

Ennen kuolemaansa Jeesus valmisti opetuslapsiaan taivaaseen asutukseensa. Hän ei olisi enää täällä maailmassa näkyvässä muodossa eikä hänen puoleensa voisi kääntyä samalla tavalla kuin ennen.

Meistä voi välistä tuntua siltä, että uskonelämällemme olisi hyväksi, jos olisi jotakin näkyvää ja konkreettista, mille voisi uskonsa rakentaa. Se ei ole kuitenkaan Jumalan meille antama tie, sillä usko tähyää näkymättömiin eikä pane turvaansa näkyväisiin. Koska tämä asia on meille niin vaikeasti opittavissa, Jeesus näki tarpeelliseksi opettaa sitä. Sen sijaan, että hän olisi näkyvänä keskellämme, hän lupasi meille Puolustajan, Pyhän Hengen.

Pyhä Henki vuodatettiin ensimmäisenä helluntaina näkyvin merkein. Niin täyttyi profeetta Joelin ennustus. Sen jälkeen Pyhä Henki toimii sanan ja sakramenttien kautta, sydämissä, näkymättömällä tavalla. Tässä joudumme opiskelemaan sitä, mitä Jeesus sanoi Tuomaalle: "Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!" (Joh. 20:29.) Pyydämme, että Jumala vahvistaa uskomme puhtaalla opilla Sanansa mukaan.

1. Tiedämme, että meillä on Pyhä Henki, koska rakastamme Jeesusta ja hänen sanaansa

Mistä voimme tietää, että meillä on Pyhä Henki, jos emme voi häntä nähdä? Tiedämme sen Pyhän Hengen vaikutuksesta. Jeesus sanoo: "Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni." Mitkä käskyt? Kaikki käskyt, jotka Jeesus on antanut. Hän ei sano: niin te pidätte minun käskyjäni; ei niin, vaan "minun käskyni". Alkukielen tarkoituksen voisimme ilmaista selvällä suomella: 'kaikki käskyni'. Se, jolla on Pyhä Henki, ei valikoi Jeesuksen sanoja, vaan hän on eheästi Jeesuksen opetuslapsi, kuuntelee tarkasti Hyvän Paimenen ääntä ja seuraa häntä kaikessa.

Mitkä sitten ovat Jeesuksen käskyt ja mitä käskyjen pitäminen tarkoittaa? Apostoli Johannes kirjoittaa: "Tämä on hänen käskynsä, että meidän tulee uskoa hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen nimeen ja rakastaa toinen toistamme, niin kuin hän on meille käskyn antanut" (1 Joh. 3:23).

Näin Pyhä Raamattu jakaa Jeesuksen käskyt kahteen osaan eli toisaalta siihen, mikä kuuluu uskon, ja toisaalta siihen, mikä kuuluu rakauden piiriin. Se, jolla on Pyhä Henki, haluaa tulla Jeesuksen kautta autuaaksi ja panee turvansa hänen nimeensä. Se, jolla ei ole Pyhää Henkeä, luottaa taas omiin tekoihinsa.

Pyhä Henki on tehnyt sydämellemme rakkaaksi Jeesuksen ja hänen sovitustyönsä. Pyhä Henki on tehnyt meille rakkaiksi myös lähimmäisemme, ja aivan erityisesti uskonveljemme ja -sisaremmme. Vaikka meissä on yhä jatkuvasti syntiturmeluksemme, elämme kuitenkin kaikesta heikkoudestamme huolimatta kristillistä elämää ja jos siitä lankeamme, tiedämme, että lankeemuksesta on parannuksessa Jumalan voimalla nouseva.

Uskon alueella pidämme Jeesuksen käskyt pysymällä oikeassa opissa ja uskomalla sen mukaan. Niin Kristus säilyy ainoana sielumme turvana ja tienä taivaaseen.

Elämän alueella pidämme hänen käskynsä jättämällä Jumalan lain voimaan, antaen sen tuomita itsemme ja kilvoitellen armon antamin voimin, niin että teemme hyviä tekoja palkkaa toivomatta ja tekoihimme turvautumatta.

Jumalan sana antaa sisällön sekä uskolle että kristilliselle rakkautelle.

Joka näin uskoo ja näin tahtoo armon antamin voimin elää, se voi tällaisesta päätellä omistavansa Pyhän Hengen, sillä ilman Pyhän Hengen vaikutusta ihminen ei voi siihen päästä. Sellaisen uskon ja sellaisen mielen vaikuttaa Pyhä Henki evankeliumilla ilman myötävaikutustamme niin, että kunnia kuuluu yksin Jumalalle.

Mutta entä, jos tunnet, ettei sinulla ole Pyhää Henkeä eikä autuuden varmuutta ja asia painaa sinua. Tiedä silloin, että Pyhä Henki kutsuu sinua ja vetää sinua Kristuksen luo. Pane vain turvasi Kristukseen sellaisena kuin olet. Kun niin teet, et sinä itse sitä saa aikaan, vaan se on Pyhän Hengen vaikutusta sinussa.

2. Tunnumme Pyhän Hengen siitä, että hän puolustaa meitä

Paha henki tunnetaan siitä, ettei hän halua kenenkään tulevan autuaaksi. Toki kiusaajakin haluaa, että ihminen väärin perustein uskoisi olevansa pelastettu. Sellaisessa itsevarmuudessa ihminen näet ei etsi oikeata autuuden perustetta ja kulkee tilaansa tuntematta kadotukseen. Usein kuitenkin kiusaaja lähestyy ihmistä toisella tavalla. Kun ihminen Jumalan lain vaikutuksesta menettää itsevarman olotilansa ja hänen omatuntonsa todistaa hänet syylliseksi, kiusaaja haluaa peittää häneltä evankeliumin lohdutuksen ja syyttää häntä tähän tapaan: katso mitä kaikkea paha olet tehnyt, katso, kuinka paha ja pimeä on sinun sydämesi, ethän sinä voi olla Jumalan lapsi, ei noin syntiselle kuulu armo. Vielä kiusaaja voi sanoa: Ellet tule paremmaksi, et voi kelvata Jumalalle. Tällaisesta syyttämisestä kiusaaja on saanut nimensäkin saatana, mikä merkitsee syyttäjää ja vastustajaa.

Jeesus, joka itsekin on meidän Puolustajamme, lupasi meille noita syytöksiä vastaan toisen Puolustajan, totuuden Hengen: "Minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti, totuuden Hengen, jota maailma ei voi ottaa vastaan, koska se ei näe häntä eikä tunne häntä; mutta te tunnette hänet, sillä hän pysyy teidän tykönänne ja on teissä oleva. En minä jätä teitä orvoiksi; minä tulen teidän tykönnne."

Mitä Jeesus tekee, kun hän puolustaa meitä? Raamattu sanoo: "Jos joku syntii tekeekin, niin meillä on puolustaja Isän tykönä, Jeesus Kristus, joka on vanhurskas. Ja hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien." (1 Joh. 2:1–2.) Jeesus puolustaa meitä vanhurskaudellaan, syntiemme sovituksella, jonka hän on koko maailmaa varten hankkinut. Hän puolustaa meitä Isän edessä, ja niin saatana on heitetty pois Jumalan kasvojen edestä meitä syyttämästä. Raamattu sanoo: "Nyt on tullut pelastus ja voima ja meidän Jumalamme valtakunta ja hänen Voideltunsa valta, sillä meidän veljemme syyttäjä, joka yöt ja päivät syytti heitä meidän Jumalamme edessä, on heitetty ulos" (Ilm. 12:10).

Kun Jeesus on noussut ylös taivaaseen eikä ole enää täällä näkyvässä muodossa, hän on antanut meille toisen Puolustajan, totuuden Hengen, joka todistaa meidän sydämилlemme ja meidän sydämissämme Jumalan sanan kautta siitä, että Jeesus on jo hankkinut meille täydellisen sovituksen synneistämme ja että me saamme synnit anteeksi armosta ilman tekoja yksin Kristuksen tähden. Näin toteutuu Jeesuksen sana: "Hän on minut kirkastava, sillä hän ottaa minun omastani ja julistaa teille" (Joh. 16:14). Näin Pyhä Henki tekee sanassa ja sakramenteissa. Vaikka sakramentit itse ovat näkyviä, niin se lahja, jonka ne antavat, on näkymätön; nehan tuovat meille Kristuksen ja hänen anteeksiantamuksensa kaikista synneistämme.

Maailma, epäuskoiset, käsittävät vain sellaista, mikä näkyy, mikä on aistein järjelle ja tunteille näytettävissä. Pyhää Henkeä ei kuitenkaan voi nähdä eikä aistein todeta hänen läsnäoloaan. Sen vuoksi maailma ei voi ottaa häntä vastaan. Kääntymys jää aina ihmeeksi, koska se on yksin Pyhän Hengen työ.

Maailma on täynnä sellaista uskonnollisuutta ja vääristynyttä kristillisyyttä, jossa Pyhä Henki yritetään tehdä aistein havaittavaksi. Sillä tiellä ei tulla tuntemaan Kristusta, vaan ajaudutaan hänestä ohi eikä löydetä tunnolle sellaista rauhaa, joka voi kestää ahdistuksissa ja jopa kuolemassa. Ihana on Jeesuksen lupaus totuuden Hengestä: "Mutta te tunnette hänet, sillä hän pysyy teidän tykönänne ja on teissä oleva. En minä jätä teitä orvoiksi; minä tulen teidän tykönnne." Kun Pyhä Henki puolustaa meitä kaikkia kiusaajan syytöksiä vastaan Jumalan kaikkia ihmisiä koskevalla arnotahdolla ja Jeesuksen sovitustyöllä, emme ole

orpoja, vaan Herra Kristus kaikkine armoineen tulee tykömme. Vieläpä Vapahtaja lupasi, että Pyhä Henki on oleva puolustajamme "iankaikkisesti", siis apostolien aikana, kaikkina aikoina myös sen jälkeen, jopa viimeisenä suuren ahdistuksen aikana.

Maailma ei löydä lohdutusta Pyhän Hengen toiminnasta, koska se etsii näkyväisiä. Siksi se ei voi ottaa vastaan Pyhää Henkeä ja hänen todistustaan Kristuksesta. Tämä koskee myös niitä, joiden sydämen uskona on jokin muu usko kuin sanalle ja sakramenteille rakentuva.

Jeesus nimittää tekstissämme Pyhää Henkeä totuuden Hengeksi. Pyhän Raamatun todistuksen mukaan jokainen ihminen on valhettelija. Niin myös kaikki se, mitä luonnollinen ihminen ajattelee pelastuksesta, on valhetta. Sen sijaan se, mitä Pyhä Henki, Raamatun Henki, todistaa, on totta. Tämä totuus ei ole vain jokin tietoteoreettinen asia, vaan siihen liittyy Kristus ja elämä. Sanoohan Kristus tekstissämme: "Koska minä elän, niin tekin saatte elää." Tästä on kysymys, iankaikkisesta elämästä, jonka rinnalla ihmisen ajallinen elämä on kuin kämmenen leveys, ajan rahtu. Mutta sellaisena se on jokaiselle tärkeä armonaika oppiaksemme tuntemaan Kristuksen.

Koska Pyhä Henki on totuuden Henki, hän varjelee Kristuksen omat totuuden sanalla. Siinä valossa kaikki väärät opit ovat vaarallisia, sillä niihin kätkeytyy paitsi valhe, myös erilaisia kiusaajan syytöksiä ja ansoja. Jeesus ei koskaan vähätellyt väärää oppia, vaan aina varoitti siitä ja kehotti sitä karttamaan.

Olkoon helluntai meille todellisen Pyhän Hengen juhla, totuuden Hengen juhla, sen Hengen juhla, joka puolustaa meitä Kristuksen armolla ja tuo sydämiimme Jumalan rauhan syntiemme anteeksisaamisessa.

"En minä jätä teitä orvoiksi, minä tulen teidän tyköenne"

Ensimmäisenä helluntaipäivänä. III vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Olemme viettämässä seurakuntamme 40-vuotisjuhlaa. Helluntai on Pyhän Hengen juhla, ja Kristukseen uskovat ovat Pyhän Hengen luomisteko. Näin onkin asiallista viettää tätä juhlaamme helluntaina, vaikka seurakuntamme perustava kokous pidettiin helmikuun viidentenä päivänä.

Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni. Ja minä olen rukoileva Isää, ja hän antaa teille toisen puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti, totuuden Hengen, jota maailma ei voi ottaa vastaan, koska se ei näe häntä eikä tunne häntä; mutta te tunnette hänet, sillä hän pysyy teidän tykönänne ja on teissä oleva. En minä jätä teitä orvoiksi. Minä tulen teidän tyköenne. Vielä vähän aikaa, niin maailma ei enää minua näe, mutta te näette minut; koska minä elän, niin tekin saatte elää. Sinä päivänä te ymmärrätte, että minä olen Isässäni, ja että te olette minussa ja minä teissä. Jolla on minun käskyni ja joka ne pitää, hän on se, joka minua rakastaa; mutta joka minua rakastaa, häntä minun Isäni rakastaa, ja minä rakastan häntä ja ilmoitan itseni hänelle." — Juudas, ei se Iskariot, sanoi hänelle: "Herra, mistä syystä sinä aiot ilmoittaa itsesi meille etkä maailmalle?" Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Jos joku rakastaa minua, niin hän pitää minun sanani, ja minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen tykönsä ja jäämme hänen tykönsä asumaan. Joka ei minua rakasta, se ei pidä minun sanojani; ja se sana, jonka te kuulette, ei ole minun, vaan Isän, joka on minut lähettänyt." Joh. 14:15–24.

Vapahtajamme lupaa tekstissämme: "En minä jätä teitä orvoiksi, minä tulen teidän tyköenne." Tämä on Raamatun lohdullisimpia lupauksia. Miten turvattuja opetuslapset olivatkaan olleet, kun Jeesus oli ollut heidän keskellänsä! Kun myrsky oli uhannut heidän venhettänsä, Jeesus oli tyyntänyt tuulen ja aallot. Kun he eivät olleet ymmärtäneet jotakin Jeesuksen sanaa, he olivat sanoneet esimerkiksi: "Selitä meille se vertaus", tai kuten tekstissämme: "Miksi sinä aiot ilmoittaa itsesi meille etkä maailmalle", ja opetuslapset olivat saaneet vastauksen. Kun fariseukset olivat moittineet opetuslapsia siitä, etteivät opetuslap-

set paastonneet, Jeesus oli puolustanut heitä ja sanonut: "Eiväthän häävieraat paastoa, kun ylkä on heidän keskellensä."

Surun ja murheen kohdatessa Jeesus lohdutti, kuten hän lohdutti Marttaa Lasaruksen kuoltua sanoen: "Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut." Kun opetuslapset kiistelivät siitä, kuka on suurin, Jeesus heti nuhteli heitä sanoen: "Yksi on teidän opettajanne ja te olette kaikki veljiä."

Suojattua oli ollut opetuslasten matkanteko. Mutta nyt Jeesus oli luvannut mennä pois heidän keskeltänsä. Hän oli antava henkensä, nouseva ruumiillisesti kuolleista ja astuva ylös taivasiin. Murhe täytti heidän sydämensä, kun heiltä otettaisiin pois heidän opettajansa, paimenensa ja puolustajansa. Mutta Jeesus lohduttaa heitä: "En minä jätä teitä orvoiksi, vaan minä tulen teidän tyköenne."

1. Keitä tämä Jeesuksen lupaus koskee?

"Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni." Näillä sanoilla tekstimme alkaa, ja niistä näemme keitä tämä lupaus koskee. Se koskee niitä, jotka Jeesusta rakastavat. Näiden tykö Jeesus lupaa tulla Pyhässä Hengessä. "Minä olen rukoileva Isää ja hän lähettää teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti." Tämä lupaus koskee kaikkia, jotka Jeesusta rakastavat, aina Jeesuksen ajan opetuslapsista maailman loppuun asti, myös teitä, jotka olette täällä ja jotka Jeesusta rakastatte.

Mutta voiko tällaisesta lupauksesta olla osallinen, kun se koskee vain niitä, jotka Jeesusta rakastavat? Onhan elämämme niin puutteellista, saattaahan tapahtua suoranaisia lankeemuksiakin, vaikka Kristus on osoittanut meille niin suurta rakkautta, että on antanut henkensä meidän edestämme. Psalmikirjoittajakin huudahtaa tämän heikkouden keskellä: "Erhetykset kuka ymmärtää?" (Ps. 19:13.)

Miten siis on? Jeesus ei tässä vaadi meiltä ensiksi rakkautta saadaksemme Pyhän Hengen, vaan hän on ensiksi rakastanut meitä hamaan ristinkuolemaan asti. Jumalan rakkaus ei jäänyt kuitenkaan tähän, vaan Jumala on myös synnyttänyt meissä uskon, niin että turvaamme Kristukseen syntiemme sovittajana. Tunnustamme Vähässä Katekismuksessa: "Minä uskon, etten minä voi oman järkeni voimasta Herraani Jeesukseen Kristukseen uskoa eli hänen tykönsä tulla,

vaan Pyhä Henki on kutsunut minut evankeliumilla, valistanut minua lahjoillaan, pyhittänyt ja varjellut minua oikeassa uskossa." Näistä uskovista Jeesus tässä puhuu. Heissä on se tuntomerkki, että he rakastavat Jeesusta, koska Jeesus on ensiksi rakastanut heitä. Heille hän sanoo: "Jos te minua rakastatte, niin te pidätte minun käskyni" ja "Jos joku minua rakastaa, niin hän pitää minun sanani."

Luther selittää nämä sanat seuraavasti: "En minä pane teille muuta taakkaa, en vaadi enkä mieli mitään muuta kuin tätä yhtä, että uskollisesti minusta saarnaatte, huolehditte sanasta ja sakramentistani ja säilytätte keskenänne rakkauden ja yhteyden minun tähteni ja kannatte kärsivällisesti, mitä siitä koituu." Jolle siis Pyhä Henki on kirkastanut Kristuksen sijaissovituksen, hänelle Vapahtaja on rakas ja Vapahtajan sana on hänelle se Hyvän Paimenen ääni, joka lempeänä kutsuu, kokoaa, nuhtelee, rohkaisee ja varjelee. Jeesuksen sana on silloin rakas, ja heikkoutensa tunteva lammas tietää, että se on hänelle myös elinehto.

Tällä perustalla on syntynyt juhliiva seurakuntamme. Kun Kristus kirkastui, Jumalan sana tuli rakkaaksi. Jumalan sana haluttiin uskoa, omistaa ja julistaa kokonaisena. Kristukseen turvauduttiin ja autuus ilolla omistettiin. Lähdettiin siitä, että kokoontuminen uskovien seurakuntana puhtaan sanan ja sakramenttien ympärille on Jumalan tahto. Näin tehtiin rakkautesta Jeesusta ja hänen sanaansa kohtaan – tuomitsematta niiden sydäntä, jotka eivät mukana seuranneet. Tämä ilmenee myös siitä raamatunlausesta, joka on seurakunnan perustavan kokouksen pöytäkirjan lopussa: "Kuitenkin Jumalan vahva perustus pysyy lujana, ja siinä on tämä sinetti: 'Herra tuntee omansa' ja 'Luopukoon vääryydestä jokainen, joka Herran nimeä mainitsee'" (2 Tim. 2:19).

Jeesuksen lupauksesta: "En minä jätä teitä orvoiksi, minä tulen teidän tykönnne" on saanut olla osallinen meidänkin seurakuntamme. Siitä lupauksesta saa iloita jokainen, joka Jeesukseen turvaa.

2. Miten Jeesuksen lupaus on toteutunut ja toteutuu?

"Vielä vähän aikaa, niin maailma ei enää minua näe, mutta te näette minut; koska minä elän, niin tekin saatte elää. Sinä päivänä te ymmärrätte, että minä olen Isässäni, ja te olette minussa ja minä teissä." Kun Jeesus oli antanut henkensä meidän edestämme, hän ei noustuaan kuolleista il-

mestynyt maailmalle, vaan ainoastaan omillensa. Opetuslapset saivat nähdä hänet, sillä kuolema ei ollut voinut häntä niellä, vaan hän eli. Samoin nytkin, kun Jeesus on astunut voimaan ja kunniaan Isän oikealle puolen, ei maailma häntä tunne eikä voi häntä nähdä. Mutta kun Pyhä Henki tulee meidän tykömme Sanassa ja Sanasta kirkastaa meille Kristuksen, me näemme hänet — emme ruumiillisin silmin, vaan hengellisin silmin, se on uskossa. Silloin myös tiedämme, että hän on Isässä, sillä hän on totinen Jumala. Ymmärrämme, ettei ihminen olisi voinut syntejämme sovittaa. Kun uskomme hänet tosi Jumalaksi, ymmärrämme myös, että hän voi olla meidän kanssamme ja täyttää lupauksensa. Hän elää, kuten Job sanoi: "Minä tiedän lunastajani elävän." Niin mekin elämme hänessä, kuten apostoli kirjoittaa: "Teidän elämänne on kätkeytyä Kristuksen kanssa Jumalassa" (Kol. 3:3). Me siis elämme hänessä, mutta mikä vielä ihmeellisempää, hän elää meissä: "Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän uskossa Jumalan Poikaan, joka on rakastanut minua ja antanut henkensä minun edestäni" (Gal.2:20). Koska Jeesus elää, niin mekin saamme elää uskon kautta häneen mitä läheisimmässä yhteydessä hänen kanssaan.

Onko Jeesus jättänyt meidät orvoiksi? Ei ole. Tosin hän on mennyt pois, niin ettei hän ole enää ruumiillisesti keskellämme nähtävänä, mutta hän on täyttänyt lupauksensa: "En minä jätä teitä orvoiksi, minä tulen teidän tykönnö."

Kun seurakuntamme syntyi, moni kysyi: "Miten teidän sitten käy, kun pastorinne kuolee?" Moni ajatteli, ikään kuin Kristus ei olisi ollutkaan omiensa tykönä. Eräs seurakuntalaisemme oli vastannut tuohon kysymykseen: "Jumala on pitänyt huolen tähänkin asti, kyllä hän pitää vastakin." Kun oltiin varmoja siitä, että asia oli Kristuksen, saatettiin myös luottaa Kristuksen lupaukseen, että hän ei jätä omiaan orvoiksi, vaan on heidän luonaan — siinäkin tapauksessa, että hän näkisi hyväksi jättää heidät ilman seurakunnan pastoria, kuten sana sanoo: "Minä itse kaitsen lampaani ja vien ne lepäämään, sanoo Herra Herra." (Hes. 34:15).

Seurakuntamme on saanut kokea, että sillä on ollut Kristus yli-paimenenä ja hän on huolehtinut omistansa sekä saarnaviran että yksityisen sananharjoituksen kautta.

Jokaisella jäsenellä on ollut omat koettelemuksensa. Seurakunnan elämässä on ollut raskaitakin aikoja. Välillä on otettu pois ikään kuin kaikki merkit Jumalan läsnäolosta. On ollut vain Sanan lupaus. On tapahtunut niin kuin Jeesus tekstissämme sanoo: "Jolla on minun käskyni ja joka ne pitää, hän on se, joka minua rakastaa, mutta joka minua rakastaa, häntä minun Isäni rakastaa, ja minä rakastan häntä ja ilmoitan itseni hänelle." Jeesus ei puhu itsensä ilmoittamisesta, niin kuin häntä ei aikaisemmin tunnettaisi, vaan hän puhuu niille, jotka jo tuntevat hänet, mutta jotka ovat ahdistuneita ja lohdutuksen tarpeessa. He rakastavat Jeesusta ja pysyvät hänen käskyissään. He antavat sanan pelastuksesta kaikua sellaisena, kuin Jeesus on sen antanut, vaikka eivät näekään merkkejä menestymisestä. He jäävät Sanan varaan, Raamatun sanan, koska he rakastavat Jeesusta ja etsivät häntä hänen sanastaan. Kun synti syyttää, maailma ahdistaa, oma heikkous ja erhetykset pelottavat ja kun perkele tahtoi ottaa omaksensa, he ovat sen tarpeessa, että Jeesus ilmoittaa itsensä heille jälleen. Mutta kun he jäävät Sanan varaan, he myös saavat lohdutuksen: Jeesus ilmoittaa itsensä heille sen saman Sanan kautta – samanlaisena kuin ennenkin, heidän syntiensä sovittajana, heidän puolustajanaan, heidän paimenenaan, Jumalanaan ja Herranaan, joka on heidän kanssansa ja heidän tykönänsä. Sana virvoittaa sydämen. Silloin me ymmärrämme, että Jeesus on Isässä ja me olemme hänessä, ja hän meissä. Pyhä Henki tuo meille tämän lohdutuksen tuon saman ikivanhan evankeliumin kautta. Sen tähden Jeesus sanoo: "Jos joku rakastaa minua, niin hän pitää minun sanani, ja minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen tykönsä ja jäämme hänen tykönsä asumaan." Jeesus on luvannut: "En minä jätä teitä orvoiksi, minä tulen teidän tykönnne." Onko Jeesus jättänyt teidät orvoiksi? Onko hän tullut teidän tykönnne?

Teissä on useita, jotka olette saaneet elää koko tämän 40 vuoden ajan ja seurata, miten Herra on tätä seurakuntaa johdattanut. Mitä te vastaisitte tuohon kysymykseen? Te vastaisitte: "Ei ole Herra jättänyt meitä orvoiksi, vaan Isä on ollut lastensa kanssa." Onnellinen on se juhluvieras, joka voi tänään sydämessänsä sanoa: "Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu."

Minkälaista oli Koskenpään juhlilla?

Kivilahden emäntä, rouva Liisa Bergqvist, kirjoittaa kirjeessään juhlistamme:

Varmasti läpi elämän muistossamme säilyy se juhla kokonaisuudessaan yhtä kirkkaana ja lämpimänä kuin olivat ne päivät ilmojensakin puolesta. Oli suurenmoista ja hyvin rohkaisevaa ja lujittavaa samalla meille koskenpääläisille nähdä niin paljon matkojen takaa kaukaa tulleita tämän meidän pienen seurakuntamme juhlassa. Samoin oli se, kun saimme nähdä täällä yhtä aikaa kaikki kirkkokunnan pastorit, joiden jokaisen saarnoista ja puheista niin paljon saimme. Aina sai ajatella, kuinka tämä kaikki onkin ihan minulle sanottu ja aivan kuin Jumalan antama vastaus äskeisiin ajatuksiini ja epäilyksiini.

Erikoisen vaikuttava ja juhlallinen oli yhteinen Herran Pyhän Ehtoollisen vietto. Tuntui aavistus taivaan autuudesta, kun oli kaikki epäilykset omasta mahdollisuudesta ja kelvollisuudesta Herran pöytään poistettu jo rippisaarnassa ja kun sai kerran yhdessä kaukanakin asuvien uskonsisarien ja -veljien kanssa nauttia tämän armoaterian.

Ja ne kuorolaulut, joita kuulimme siellä niin paljon, ne aivan kuin kaikuvat korvissa vieläkin. Se oli harvinaista kuultavaa täällä Koskenpäällä ja siksi tahtoi väkisin kyynel nousta silmään sitä kuunnellessa, niin kaunista ja juhlallista se oli. Yhä vielä soi mielessäni erikoisesti laulu: "Ne, jotka kyynelin kylvävät."

Hyvin elävästi muistui mieleemme myöskin "meidän pastori" Väinö Salonen hänen poikansa Martti Salosen esittämien muistelmien johdosta. Niitä kuunnellessa joutui ajattelemaan, mitä vaivoja ja raskuuksia pastorimme joutuikaan kestäämään matkustellessaan täällä seurakuntalaistensa luona siihen aikaan, kun tiet olivat huonot ja liikenneolot erikoisesti sota-aikanakin kovin puutteelliset. Ei hän kuitenkaan niitä vaivoja milloinkaan valittanut. Ne ovat meille pastori Salosen entisille rippilapsille ja kaikille seurakunnan jäsenille jaloja ja velvoittavia muistoja.

Kaikille juhlaamme kauempaa saapuneille tahtoisin koskenpääläisenä sanoa: Kiitos teille, että tulitte juhlistamaan meidän juhlamme ja vahvistamaan uskoamme ja rohkaisemaan meitä, tätä vähäistä seurakuntaa täällä mukana olollanne. Jumala teitä kaikkia siunatkoon ja palkitkoon vaivannäköne ja uhrauksenne matkastanne! – Seurakuntaviesti n:o 5 / 1966

Pyhä Henki, Lohduttaja

Toisena helluntaipäivänä. Katekismussaarna. Tekstinä Vähän katekismuksen III uskonkappale.

"Minä uskon, että minä oman järkeni voimasta en voi Herraani Jeesukseen Kristukseen uskoa eli hänen tykönsä tulla; vaan Pyhä Henki on kutsunut minut evankeliumilla, valistanut minua lahjoillaan, pyhittänyt ja varjellut minut oikeassa uskossa; niin kuin hän koko kristikuntaa maan päällä kutsuu, kokoaa, valaisee, pyhittää ja ainoan oikean uskon kautta Jeesuksessa Kristuksessa varjelee; ja tässä kristikunnassa hän joka päivä runsain määrin antaa minulle ja kaikille uskoville kaikki synnit anteeksi ja herättää viimeisenä päivänä minut ja kaikki kuolleet ja antaa minulle sekä kaikille Kristukseen uskoville iankaikkisen elämän. Tämä on varmasti totta."

Näin tunnustamme uskomme Pyhään Henkeen Lutherin Vähässä Katekismuksessa. Mitä merkitsee, että tunnustamme uskovamme Pyhään Henkeen?

Monelle uskon tunnustaminen on samaa kuin nimi kirkonkirjoissa. Sen perusteella hän nimittää itseään kristityksi. Käytännössä se merkitsee sitä, ettei hän muuta kirjojaan siviilirekisteriin tai liity johonkin pakanauskontoon. Monelle tunnustautuminen kristityksi ja luterilaiseksi merkitsee aivan liikkumatonta olotilaa, välinpitämättömyyttä uskon asioissa. Kaste ei merkitse hänelle mitään. Hän saattaa käydä joskus sanankuulossa. Mutta hänelle se on vain ulkonainen toimenpide. Hänellä ei ole sydämessään hätää sielunsa tilasta. Hänellä ei ole synnintuntoa, joka ajaisi häntä kuulemaan synninpäästöä ja evankeliumin saarnaa. Vielä vähemmän häntä vaivaa, ettei hän ole käynyt Herran Pyhällä Ehtoollisella. Jos hän joskus käykin sanankuulossa, hän tekee sen vain joidenkin uskovien sukulaistensa ja tuttaviansa tähden.

Kun tulee uskontunnustamisen kohta jumalanpalveluksessa, se ei innoita tällaista ihmistä. Ei hän ajattele tähän tapaan: "Tämä on minun uskoni. Sen lausun julki iloisin, luottavaisin sydämin. Siten kerрон, miten suuria tekoja Jumala on minua kohtaan tehnyt. Siten tunnustaudun Kristuksen seuraajaksi ja saman tien kulkijaksi niiden

kanssa, jotka samoin uskovat." Kun tulee kysymys Herralle uhraamisesta, hän ei ajattele Kristuksen valtakunnan levittämistä ja tukemista, hän ei muista edes uhraavansa Jumalalle, vaan hänen mielessään on vain ihmispelko ja hän yrittää selviytyä mahdollisimman vähällä. Näinkö kristitty toteuttaa lupaustaan, jonka hän antoi ripille päästesään? Silloin Kaikkivaltiaan kasvojen edessä hän lupasi antaa enemmän henkensäkin kuin luopua uskostaan ja tunnustuksestaan. Joka kuvatulla tavalla tunnustaa uskoansa, tunnustaa uskoa omaan itseensä ja omiin voimiinsa, mutta ei Pyhään Henkeen. Hän on hengellisesti kuollut. Hän ei kaipaakaan Pyhää Henkeä lohduttajakseen.

Miten helposti välinpitämättömyys saakaan sijaa sydämessä! Miten moni onkaan palanut uskon intoa lapsena ja nuorena! Mutta missä ovat nyt monet niistä, jotka saivat lapsuudessaan puhtaan Jumalan sanan opetuksen? Eikö heidän pitäisi olla ensimmäisiä tunnustamassa uskoa, ensimmäisiä kristillisessä rakkaudessa? Eikö heidän pitäisi ensimmäisinä ottaa seurakunnan tarpeet omikseen? Eikö heidän pitäisi olla esimerkillisiä sanankuulijoita? Eikö heistä pitäisi tarttua intoa ja palavuutta niihin, jotka vasta aikuisina liittyvät mukaan? Todella niin pitäisi olla. Usein kuitenkin on päinvastoin. Ne, joiden tulisi olla ensimmäisiä, ovatkin viimeisiä.

Muistakaamme, että Jumala ei anna itseään pilkata. Niiltä, joille on paljon annettu, myös paljon vaaditaan.

Jumalan lapsi tunnustaa uskovansa Pyhään Henkeen. Silloin hän tunnustaa itsestänsä: "Minä uskon, etten minä voi oman järkeni voimasta uskoa Herraani Jeesukseen Kristukseen eli hänen tykönsä tulla." Raamattu nimittäin sanoo: "Luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on, sillä se on hänelle hullutusta" (1 Kor. 2:14). Tarvitaan Pyhä Henki johdattamaan meidät Kristuksen tykö ja varjelemaan hänen luonaan. Joka halveksii sanaa ja sakramentteja, se estää Pyhän Hengen työtä itsessään. Pyhä Henki toimii vain niiden kautta. Jolla ei ole sanan ja sakramentin nälkää, sillä ei ole uskoa Pyhään Henkeen. Hän näet uskoo itseensä ja luulee omin avuin selviytvänsä.

Usko omaan itseen vaanii oikeitakin kristittyjä. Apostoli Paavali varoittaa: "Joka luulee seisovansa, katsokoon, ettei hän lankea." Meistä käydään taistelua. Sielunvihollinen ei ole hellittänyt sen jäl-

keen, kun pyhässä kasteessa Pyhän Hengen voimasta sanouduimme irti kaikista hänen teoistansa ja vahvistimme tämän lupauksen ripille laskettaessa. Raamattu varoittaa: "Perkele käy ympäri niin kuin kiljuva jalopeura etsien kenet hän saisi niellä."

Emme voi varjeltua uskossa omin voimin, vaan yksin Pyhän Hengen armollisesta toimesta. Sen tähden tunnustamme: "Pyhä Henki on kutsunut minut evankeliumilla, valistanut minua lahjoillaan, pyhittänyt ja varjellut minut oikeassa uskossa." Raamattu sanoo: "Ei kukaan voi sanoa: 'Jeesus on Herra', paitsi Pyhässä Hengessä" (1 Kor. 12:3). Huulet voivat sen kylläkin sopertaa ilman, että ihminen siihen sydämessään yhtyy. Mutta vain Pyhän Hengen voimasta voi ihminen tarkoittaa sydämessään sitä, mitä sanat sisältävät. Kristuksen Herraksi tunnustaminen merkitsee paljon enemmän kuin tunnustaa, että Jeesus kaikkivallallaan hallitsee maailmaa. Sen joutuvat Jeesuksen vihollisetkin tunnustamaan viimeisenä päivänä, kun Jeesus antaa omillensa valtakunnan ja tuomitsee vastustajansa iankaikkiseen kadotukseen. Kun Pyhässä Hengessä tunnustamme Kristuksen Herraksi, se merkitsee tätä: "Jeesus Kristus ... on minun Herrani, joka on minut kadotetun ja tuomitun ihmisen lunastanut ja vapahtanut kaikista synneistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta, ei kullalla eikä hopealla, vaan pyhällä kalliilla verellään ja viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan, että minä hänen omansa olisin, hänen valtakunnassansa hänen alamaisenaan eläisin ja häntä iankaikkisessa vanhurskautessa, viattomuudessa ja autuudessa palvelisin, niin kuin hän on kuolemasta noussut, elää ja hallitsee iankaikkisesti."

Todellinen uskon tunnustaminen ajaa Sanaan, jonka kautta Pyhä Henki kirkastaa meille Kristuksen ja vie meidät hänen kauttaan Isän tykö. Mutta sanan viljely on hyödytöntä, jos emme tee sitä aralla tunnolla ja etsi siitä syntien anteeksisaamista ja iankaikkista elämää. Tunnustammehan, että Pyhä Henki "joka päivä runsain määrin antaa minulle ja kaikille uskoville synnit anteeksi ja herättää viimeisenä päivänä minut ja kaikki kuolleet ja antaa minulle ja kaikille Kristukseen uskoville iankaikkisen elämän." Jos emme kuuntele Jumalan Sanaa sillä mielellä, että haluamme sitä uskossa ja totuudessa seurata joka asiassa, niin olemme jälleen seuraamassa omaa itseämme emmekä Pyhää Henkeä. Pyhä Henki on luvattu meille johdattamaan meidät kaikkeen totuuteen. Jos vastustamme totuuden sanaa tai

olemme siitä välinpitämättömiä, estämme Pyhän Hengen työtä itsessämme.

Kun tunnustamme uskomme Pyhään Henkeen, päätämme sen näillä sanoilla: "Tämä on varmasti totta." Oletko ajatellut, että se on todella totta, sillä se pitää yhtä Raamatun kanssa? Siinä sanotaan myös, että Pyhä Henki herättää viimeisenä päivänä kaikki kuolleet. Toiset herätetään elämän ylösnousemukseen, toiset tuomion ylösnousemukseen (Joh. 5:28–29). Jos luotamme itseemme, meidän on syytä pelästyä ja alkaa vaelttaa mielenmuutoksessa. Jos uskomme Pyhään Henkeen, saamme jo nyt riemuja siitä Jumalan ihmeellisestä armosta, kun tämä katoavainen majamme puetaan katoamattomaan kirkkauteen viimeisenä päivänä. Silloin on muuttunut näkemiseksi se, minkä täällä uskossa omistimme. Tällä pelastuksen armolla Pyhä Henki jo nyt meitä lohduttaa.

Uskon tunnustaminen on paljon enemmän kuin ulkonainen pitäytyminen kristilliseen seurakuntaan. Se on sydämen varmaa ja luottavaista turvautumista kolmiyhteiseen Jumalaan. Se on elämästä siinä varmuudessa, että kaikki on niin, kuin Pyhä Henki on apostolien ja profeettojen kautta puhunut. Tunnustaessa sydän täyttyy vapautuneella kiitollisuudella armollista Jumalaa kohtaan. Silloin suu aukeaa tunnustamaan ihmisten edessä, minkä turvin ja kehen luottaen me elämme. Kutsumme toisia samaan autuuden toivoon. Silloin olemme valmiita puolustamaan kristillisen uskon kaikkia kohtia ja sanoutumaan irti jokaisesta harhasta ja sen kannattamisesta. Kun tunnustamme uskovamme Pyhään Henkeen, tunnustamme, että ainoastaan hänen oma sanansa puhtaasti saarnattuna ravitsee sielua ja pienikin harha on uskolle turmiollinen. "Vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan" (Gal. 5:9). Voimme olla varmoja totuudesta, koska Pyhä Henki on johdattanut meidät totuuteen.

Uskon tunnustaminen johtaa aina taistelutilanteeseen, sillä Kristuksen valtakunta ja maailma eivät voi tehdä sovintoa keskenään. Kun Pyhä Henki johdattaa meitä, olemme valmiita luopumaan ihmisten arvonannosta, leveästä leivästä, omista mukavuuksistamme ja jopa hengestämmekin, jos on tarpeen, ettemme Herraamme kieltäisi, murehduuttaisi Pyhää Henkeä ja vihoittaisi taivaallista Isäämme.

Oman heikkoutemme tuntien rukoilemme voimaa Pyhältä
Hengeltä Lutherin virren sanoilla:

*Oi liekki, pyhä leimahdus,
Sydänten ilo, virvoitus,
Sä murheellisten lohdutus
Ja arkain mielten uskallus,
Sytä sydän palamaan
Rakkaudesta Jumalaan,
Urhoollisesti sotimaan,
Sun kunniaasi kulkemaan.
Halleluja, Halleluja!*

Martti Luther. VK 1938 nro 95:3.

Saarnatekstien kohdat

1 Moos. 22:1–19	224	Joh. 6:24–36	118	1 Kor. 5:7–8	271
2 Moos. 14:13–22	82	Joh. 7:37–39	410	1 Kor. 13	11
2 Moos. 14:13–22	89	Joh. 8:31–32	146	1 Kor. 15:13–18	275
Job 19:21–27	233	Joh. 8:31–32	152	1 Kor. 15:53–57	265
Ps. 91	23	Joh. 8:31–45	141	1 Kor. 15:53–58	284
Ps. 111	184	Joh. 8:56–58	127	2 Kor. 5:15–21	318
Ps. 118:14–24	239	Joh. 10:4–5	376	2 Kor. 5:15–21	323
Ps. 118:14–24	244	Joh. 10:17–18	260	2 Kor. 12:14–17	123
Ps. 118:15–24	251	Joh. 12:1–8	189	Ef. 1:15–23	291
Jes. 7:9–14	156	Joh. 13:1–15	213	Ef. 1:15–23	296
Jes. 52:13–15	18	Joh. 14:15–21	464	Ef. 2:12–16	129
Jes. 53:5	198	Joh. 14:15–24	469	Ef. 2:17–22	451
Hes. 34:11–16	379	Joh. 14:22–31	458	Ef. 4:10–12	341
Hoos. 6:1–3	308	Joh. 15:26–16:4	449	Fil. 2:5–11	180
Sak. 3:1–5	112	Joh. 16:7–15	406	Hebr. 4:9–16	391
Matt. 4:1–11	28	Joh. 16:16–22	384	Hebr. 4:9–16	395
Matt. 6:5–8	419	Joh. 16:23–33	415	Hebr. 4:14–16	49
Matt. 16:18	39	Joh. 19:25–30	216	Hebr. 12:22,24	61
Matt. 15:21–28	73	Joh. 19:38–42	230	Hebr. 12:22–25	66
Matt. 16:21–23	34	Joh. 20:1–20	279	1 Piet. 5:1–4	370
Matt. 16:21–23	77	Joh. 20:19–31	327	1 Joh. 4:10–16	400
Matt. 26:36–41	194	Joh. 20:19–31	333	Jaak. 1:2–4	80
Matt. 27:1–10	202	Joh. 20:21–23	340	Jaak. 1:12–16	54
Matt. 27:51–54	221	Joh. 21:1–14	352	Ilm. 3:7–13	135
Matt. 28:1–10	301	Apt. 3:18–20	346	Ilm. 3:14–22	102
[Mark. 7:24–31	73]	Apt. 13:26–41	358	Ilm. 15:2–4	10
Luuk. 1:46–55	171	Apt. 13:38–39	363	Ilman tekstiä	176
Luuk. 22:19–20	205	Room. 5:18–19	236	[Vähä katek. III	
Luuk. 24:14–35	313	Room. 8:32	426	uskonkpl	475
Luuk. 24:50–53	442	Room. 9:6	161		
		Room. 16:17–20	96		